

Biskup Martin

Vývoj a vedení duše na onom světě

Vnitřním slovem od Otce Světla
obdržel a napsal

Jakob Lorber

Překlad z němčiny
Podle druhého vydání z roku 1927 ze sbírky spisů vydaných Novosalemskou společností
v Bietigheimu ve Württembergu.

Prvé vydání 1937

Nákladem Kruhu přátel Novosalemského Světla Brno.

Předmluva

Za všech dob byli čistí, Bohu oddaní lidé, kteří slyšeli ve svém srdci hlas Boží. Známe mnohá místa ve Starém zákoně, v nichž prorok praví: „A slyšel jsem slovo Páně ke mně!“ I Nový Zákon podává mnohé, co vděčí za svůj vznik vnitřnímu zjevení (např. Zjevení Janovo). V dobách poapoštolských si církevní otcové, jako Hieronymus a Augustin, později mystikové středověku, Bernhard z Clairvaux, Tauler, Suso, Tomáš Kempenský a jiní, velmi vážili vnitřního zjevení. Také Jakob Böhme (kolem r.1600) a Emanuel Swedenborg (kolem r.1700) psali na základě zření a intuicí, leč Böhmeho a Swedenborga nelze nazvat proroky ve smyslu starozákonním, jelikož neměli vnitřního slova. Pravými posluchači vnitřního slova byli naproti tomu strasburský kupec Rulman Merswin, jenž kolem r.1350 napsal „Devatero skal“, severoněmecký superintendent J. W. Petersen (kolem r.1700; pisář díla „Tisícero otevření ducha“) a Jan Tennhart v Norimberku, jenž r.1712 vydal dokonce poučení o vnitřním slově Božím.

Mnohem významnější nežli spisy posledně tří osvícených mužů Božích jsou však nesmírně velká zjevení, která nám, moderním lidem, byla dána štýrským vidcem a prorokem Jakobem Lorberem. Skrze tohoto prostého a duševně čistého muže dal Bůh v letech 1840–1864 lidstvu všeobšáhle, Písmo svaté doplňující, potvrzující a vykládající, nové zjevení Svě Božské vůle, Svěho věčného světového plánu, Svých cílů s lidmi a Svě přemocné nauky lásky.

Jakob Lorber se narodil 22. července 1800 v obci Kaniša u Mariboru ve Štýrsku, kde jeho otec, jenž jako kapelník hudební společnosti byl občas za výdělkem též mimo domov, měl a obdělával dvě vinice. Jakobova matka byla velmi inteligentní paní a lpěla velkou láskou na svém prvoroženci.

Jakobovi bylo už devět let, když se dostal do farní školy v Jaringu, kde ho učitel vesnické školy vyučoval též hudbě, zejména hře na housle, klavír a varhany.

Roku 1817 navštěvoval Jakob učitelský ústav v Mariboru nad Drávou a roku 1818 započal na popud kaplana, jenž byl upozorněn na Lorberovy schopnosti, studia na gymnasiu v Mariboru. Vystudoval tu s dobrým prospěchem 5 tříd a odebral se roku 1824 do Štýrského Hradce, aby pokračoval ve svých studiích. Ale vzhledem k tomu, že mu bylo zatěžko vydělávat si svůj denní chléb ve velkém cizím městě, opustil brzy zcela dráhu studijní a zastával po pět let místo domácího učitele. Roku 1829 se však vrátil, chtěje si zajistit životní postavení, opět k učitelství a nabyt na vyšším kursu pro učitele na hlavních školách dobrého závěrečného vysvědčení. Když však roku 1830 jeho první ucházení se o učitelské místo nemělo hned úspěch, vzdal se znovu tohoto životního plánu, a to navždy.

Nyní se věnoval úplně hudbě a přivedl to tak daleko, že našel jako učitel skrovnou obživu. Hrál velmi mistrně na housle a vydobyl si uznání obecenstva, zejména šťastným napodobením tehdy všeobecně obdivovaného Paganiniho.

Ačkoliv Lorber bral své umělecké snažení vážně, cítil se nicméně přitahován i k směrům jiným. Mocná touha po hlubším poznání a vniknutí do tajemství stvoření ho pudila mezi jiným do zkoumání hvězdné oblohy aspoň dalekohledem, ačkoliv mu k vědeckému studiu astronomie chyběla důkladná znalost matematiky.

V jeho bytosti se však zračila především jistá „zvnitřnělost“. Četl se zálibou díla spisovatelů pojednávajících ve svých dílech o transcendentálních věcech, např. díla Swedenborga, Junga-Stillinga, Jakuba Böhma a Justina Kernera. Z této četby si však neučinil vlastní studium, protože studium nebylo vůbec jeho oborem.

Ponenáhl se u něho dostavovaly též významné sny, z nichž některé považoval dokonce za hodné záznamu.

Tak dosáhl Lorber již svého čtyřicátého roku, aniž dosáhl pevného postavení. Nyní mu bylo konečně nabízeno. Obdržel neočekávaně nabídku z Terstu, aby v tamním divadle převzal místo druhého kapelníka. Přijal je a chystal se na cestu, ale tu se jeho život náhle zcela obrátil jiným směrem. 15. března 1840 zrána, jak později vypravoval, když se po své ranní modlitbě chystal

opustit lůžko, uslyšel uvnitř v krajině srdeční hlas, který k němu zvolal: „Vstaň – vezmi pero a piš!“ Lorber neprodleně uposlechl tohoto tajuplného rozkazu, rychle se oblékl a chopil se pera. Od této hodiny, když nabízené místo v Terstu odřekl, sloužil tomuto vnitřnímu hlasu, který pak nazval „Živým slovem“, více než čtyřicet let až do své smrti, v pokoře a nedostatku, s obětavou ochotou a věrností, jako horlivý tajný písař Páně.

Jeho nejbližší přátelé, jimž se svěřil s touto mimořádnou událostí, byli tím v nevyšší míře užaslí, ano, v prvním okamžiku měli vážnou obavu o duševní stav tohoto muže, jehož si velmi vážili.

Často byl pak přítomen ten či onen z důvěrných přátel jako svědek jeho tajuplného psaní a moudrostí toho, co Lorber napsal, byli brzy poučeni o něčem lepším. Přitom Lorber seděl klidně u svého stolku, nemaje u sebe ani knihy, ani jakékoli pomůcky, pohyboval mechanicky mírnou rychlostí perem za úplného pohroužení do sebe, aniž však činil přestávku k přemýšlení, anebo aniž na napsaném něco zlepšoval, úplně jako ten, jemuž někdo něco diktuje, a zdálo se, že během psaní budilo to, co psal, málo jeho účast; když však odložil pero a předčítal svým důvěrným přátelům, co napsal, byl mnohdy pohnut až k slzám, hlasitě chvále lásku Boží.

Poslyšme, co sdělil o tomto vnitřním hlasu 16. 5. 1858 na dotaz jednoho přítele: „Co se týká toho, jak se vnitřní slovo slyší, mohu sám o sobě říci jen málo anebo ne o mnoho více, nežli jen to, že nejsvětější slovo Páně slyším vždy v krajině srdeční, jako nejvýš zřetelně vyslovenou myšlenku, světlou a čistou, jako vyslovená slova. Nikdo sebe blíže stojící nemůže nějaký hlas slyšet, nicméně pro mě zní tento hlas milosti jasněji než nejhlasitější hmotný tón.“

Ještě snáze diktoval, co uvnitř slyšel. Přitom seděl vedle písíciho, hledě klidně před sebe a nikdy se v stejnoměrném proudu řeči nezarazil a ani jediné věty, ba ani jediné výrazu neměnil. A kdykoli byl jeho diktát náhodou na kratší či delší dobu přerušen, mohl v něm stejně mechanicky ve správné souvislosti pokračovat, navazuje na posledně psané slovo, aniž by dříve pročetl, co již bylo napsáno.

Své denní písařské poslání začínal obyčejně hned zrána před snídaní, které se často ve své horlivosti ani nedotkl, a teprve potom šel za skromným výdělkem učitele hudby. Jen dvakrát přerušil toto své tiché, pravidelné zaměstnání, když v letech 1845 a 1846 pobýval u svých bratrů v horních Korutanech a roku 1857, když konal jako houslista okružní cestu po některých korunních zemích Rakouska. Vždy se však vracel do Štýrského Hradce k svým obvyklým pracím.

Lorber cítil, že se tímto rozptylujícím vedlejším zaměstnáním velice oddaloval tomu, co považoval za své vlastní životní poslání. Proto se ho zcela vzdal a spokojil se tím, že si na své živobytí vydělával vyučováním hudby a laděním klavírů. Později tento výdělek, ač potřeby Lorberovy byly skromné, už nedostačoval, jelikož Lorber, pro daleké pochůzky s tím spojené, byl již příliš slab. Tehdy blahodárně vypomáhaly dobrovolné přátelské dary, tím spíše, že Lorber nikdy nedostal honoráře za své četné spisy, jež byly vydávány za jeho života bez uvedení jeho jména za velkých finančních obětí jeho přátel.

V zimě roku 1863-64 začal Lorber churavět. Zjara na to se na nějakou dobu zotavil, ale 23. srpna se jeho pozemský život k nejhlubší lítosti jeho přátel ukončil.

Z obsáhlejších děl Jakoba Lorbera jsou nejobsáhlejší a zajisté také nejvýznamnější desetisvazkové dílo „**Velké evangelium Janovo**“ a „**Domácnost Boží**“. Ale neméně důležité jsou asi pro mnohé čtenáře spisy o onom světě. Nejhlavnější „**Duchovní Slunce**“, 2 svazky, „**Robert Blum**“, 2 svazky a tento jednosvazkový spis „**Biskup Martin**“.

Jak praví název této knihy, obírá se její obsah duševním vývojem biskupa Martina v záhrobí. Kdo vlastně byl tento biskup Martin ve svém životě na tomto světě a kde jako biskup žil, není Pánem, jakožto duchovním původcem tohoto dojemného líčení udáno. Snad úmyslně.

I když bude snad poněkud zvědavému světskému člověku nedostatek tohoto historického údaje důvodem k pochybnosti o historické skutečnosti události a osob v této knize líčených, nebude to nicméně kamenem úrazu čtenáři duchovně prohlédajcímu, neboť on ví, že vše pozemské je jen podobenství.

Čistý čtenář se také nebude pohoršovat mnohdy velmi hrubým způsobem vyjadřování jednotlivých osob, které v tomto spise vystupují jako mluvící a jednající. Nelíčený, naturalistický způsob vyjadřování těchto vášnivých citových povah nemůže být na újmu vysokému pravdivému obsahu řeči Páně. Naopak: „Zlato dokonalé Božské pravdy vynikne na půdě nedokonalých lidských představ tím čistěji a zářivěji.“

Mimoto se sluší uvážit, že podle duchovních zákonů onoho světa je vnější obytný svět každé duše jen navenek vystupující vnitřní stav duše. Proto jakékoliv zastírání nebo přikrášlování není již naprosto možné.

Proto jsme se necítili oprávněni vyhovět přáním mnohých duchovních přátel a měnit, nebo dokonce škrtnout takzvaná „závadná místa“. Pro děti a pro nezralé tato kniha beztoho není zábavnou látkou. Toto vydání „Biskupa Martina“ bylo srovnáno s původním rukopisem Jakoba Lorbera, a je tedy jeho věrným podáním.

Jelikož Lorber nebyl mechanicky píšícím médiem, nýbrž slyšícím, jež samostatně jako diktát sepsalo, co slyšelo, je pochopitelné, že se písaři Lorberovi vloudily, jak se při psaní diktátu snadno stává, zřejmé chyby v psaní a slyšení. V tisku byly opraveny. Dále se na mnohých místech ukázalo nutným změnit, za účelem lepšího přehledu jednotlivých vět, větná znaménka, učiněná podle dobrozdání Lorberova, zvláště tehdy, když se tím získala lepší jasnost toho, co bylo líčeno. Protože tento spis byl, jak se samo sebou rozumí, napsán v řeči Lorberově, tedy ve štýrské němčině let 1800-1864, bylo dále nutné v náležitém smyslu „přeložit“ některé výrazy, které jsou dnešní obvyklé řeči cizí anebo časem změnilы svůj význam, aby nebyl porušen smysl celku. Chyby a výpustky v předchozích vydáních byly věrně podle originálu opraveny a doplněny.

Čtenáře, kteří se chtějí o způsobu našich oprav poučit, odkazujeme na malý spisek: „**Úprava původních spisů Jakoba Lorbera**“ (Die Bearbeitung der Originalschriften Jakob Lorbers) vydaný v nakladatelství Novosalemském.

V naději, že jsme s pomocí nebeského Otce pořídili nové vydání ke spokojenosti všech našich čtenářů, přejeme si, aby k tomuto nádhernému spisu se podařilo přivést velmi mnoho lidí, a tím k Božímu milujícímu Otcovskému srdci. Všem přátelům, kteří peněžní obětí umožnili novotisk, jakož i všem věrným spolupracovníkům srdečný dík!

Bietigheim – Württemberg, v únoru 1927

Kapitola 1.

Pozemský konec starého biskupa Martina a jeho příchod do záhrobí.

1. Biskup, který si velice zakládal na své hodnosti a rovněž tak i na svých ustanoveních, onemocněl jednou naposled.

2. On, jenž sám ještě jako podřízený presbyter¹ líčil v nejnádhernějších barvách radosti nebeské, on, jenž se často úplně vyčerpával líčením slastí a blažeností v říši andělů, aniž by zapomínal však vedle toho ovšem také na peklo a žalostný očištec, neměl ještě ani nyní, jako stařec téměř již osmdesátiletý, vůbec přání stát se vlastníkem tohoto svého často nanejvýš vychvalovaného nebe. Jemu by bylo milejší trávit ještě tisíc let pozemského života než nějaké budoucí nebe i se všemi jeho slastmi a blaženostmi.

3. Proto tedy náš onemocnělý episkopus² vynaložil také vše, jen aby se opět pozemsky uzdravil. Nejlepší lékaři museli být stále kolem něho, ve všech kostelích jeho diecéze musely být slouženy mše za uzdravení a všechny jeho ovečky byly vyzvány, aby se modlily za jeho zachování a aby skládáním a zachováváním zbožných slibů namísto něho získaly mu plnomocné odpustky. V komnatě, kde nemocný ležel, byl zřízen oltář, u kterého musely být slouženy dopoledne tři mše za uzdravení; odpoledne museli se pak tři nejzbožnější mnichové ustavičně modlit z breviáře „krátký přehled“³ před vystaveným sanctissimem⁴.

4. On sám začasto zvolal: „Ó, Pane, smiluj se nade mnou! Svatá Maria, matko milá, pomoz mně, slituj se nad mou knížecí biskupskou hodností a milostí, kterou nosím ku počtě tvé a tvého Syna! Ó, neopouštěj svého věrného sluhu, ty jediná pomocnice v každé nesnázi, ty jediná opora všech trpících!“

5. Leč to vše nic nepomáhalo. Náš muž upadl do velmi hlubokého spánku, z něhož se již na tomto světě neprobudil.

6. Jaké různé „vysoce důležité“ obřady se daly s mrtvolou biskupovou zde na Zemi, víte, a proto se hned poohlédneme ve světě duchů, a uvidíme, co si tam náš muž počne.

7. Hle, již jsme tu – a vizte, také zde ještě náš muž leží na svém loži, neboť dokud je ještě teplo v srdci, neuvolňuje anděl duši od těla. Neboť toto teplo je nervový duch⁵, který dříve musí být duší úplně přijat, nežli může anděl s úplným odloučením započít. Neboť vše tu postupuje podle náležitého řádu.

8. Nyní však duše tohoto muže pojala již do sebe nervového ducha úplně a anděl ji právě uvolňuje od těla slovy: „Effatha“, to je „Povstaň duše, a ty, prachu, klesni pak zpět k zetlívání a rozpadnutí a skrze říši červů ve zpráchnivění skrze ně. Amen!“

9. Nuže, hleďte, náš biskup již povstává, zcela tak, jak žil, ve svém úplném biskupském ornátě, otevírá oči a rozhlíží se udiveně kolem, ale nevidí kromě sebe nikoho, také ne anděla, který ho probudil. Krajina je jen velmi mdle osvětlena, jako za dosti pozdního večerního soumraku a půda se podobá suchému alpskému mechu.

10. Náš muž nemálo žasne nad tímto zvláštním nadělením a praví nyní sám k sobě: „Copak je to? Kdepak to jsem? Žiji ještě, anebo jsem zemřel? Byl jsem přece velmi nemocen a může být velmi snadno možné, že jsem již nyní mezi zesnulými! Ano, ano, proboha, už tomu tak bude! Ó, svatá Maria, svatý Josefe, svatá Anno, vy mé tři nejmocnější opory, přijďte, přijďte a pomozte mi do říše nebeské!“

11. Nyní jistou dobu vyčkává, pátraje starostlivě kolem sebe, z které strany tito tři přijdou, ale oni nepřicházejí.

12. Opakuje své volání silněji a vyčkává, ale dosud nikdo nepřichází.

---

¹ nejstarší v církevní radě

² biskup

³ modlitba z modlitební knihy

⁴ posvěcená hostie ve schránce

⁵ neboli nervový éter, je jemná éterická látka, kterým je prostoupeno celé lidské tělo

13. Volá totéž potřetí, hlasem ještě silnějším, ale p třetí marně.

14. Z toho je našemu muži nadmíru úzko, začíná již zoufat a praví ve stále zoufalejším rozpoložení: „Ó, probůh, Pane, pomoz! (To je však jen jeho obvyklé úsloví.) Copak je to? Třikrát jsem volal – a nadarmo!

15. Jsem tedy ztracen? To nemůže být, vždyť nevidím ani ohně, ani „Bůhsnámi“ (d'ábla)!

16. Ahahahahaha (chvěje se), to je opravdu strašné! Tak sám! Ó, Bože, kdyby nyní nějaký „Bůhsnámi“ přišel sem a já – bez kroupky třikrát posvěcené a bez krucifixu – co si počnu?!

17. A na biskupa bude mít „Bůhsnámi“ obzvláštní zálsk?! – Ó, ó, ó, ó (chvěje se úzkostí), to už je nyní k uzoufání! Myslím dokonce, že se u mě již dostavuje pláč a skřípění zubů?!

18. Odložím toto své biskupské roucho, pak mne snad „Bůhsnámi“ nepozná! Ale potom by měl „Bůhsnámi“ ještě větší moc nade mnou?! Ó, běda, ó, běda, přece jen je ta smrt strašná!

19. Ano, kdybych jen byl opravdu zcela mrtev, pak bych také strach vůbec neměl ale právě toto živobyťi po smrti, to je něco! Ó, chraň mě Bůh!

20. Co by se asi stalo, kdybych se odebral dále? Ne, ne, zůstanu! Neboť co je zde, to z krátké zkušenosti vím, avšak jaké následky by měl byt' i jen jediný záhadný krok vpřed nebo vzad, ví Bůh Sám! Proto ve jménu Boha a ve jménu nejsvětější panny Marie vyčkám raději soudného dne zde, než abych se byt' jen o vlas pohnul vpřed nebo vzad!“

Kapitola 2.

Dlouhá chvíle biskupa Martina v jeho osamělosti a jeho přemýšlení o možnosti změny.

1. Když tu náš muž stál několik hodin pevně jako zeď, a během té doby se nic nestalo a v jeho blízkosti se nic nezměnilo, avšak tento čas (neboť i v duchovním světě se zdá, že zde existuje něco jako pozemský čas) se mu přitom stával zoufale dlouhý, začal opět u sebe takto blouznit:

2. „To je zvláštní, zvláštní – nyní tu už stojím na jednom a témž místě půl věčnosti a vše zůstává zcela při starém! Nic se nehýbe, ani mech, ani vlas na hlavě, ani mé roucho ne! – Co z toho nakonec vzejde?!

3. Jsem snad dokonce odsouzen, abych tu zůstal navěky? – Ne, ne, to nemůže být, neboť to by bylo jistě už peklo! A kdyby tomu tak bylo, pak by se tu musely také již ukázat ony nejstrašnější pekelné hodiny s jejich přestrašným kyvadlem, které při každém výkyvu zvolá: „Vždy!“ Óóó, jak strašné! Pak opět: „Nikdy!“ Óóó, jak ještě strašnější!

4. Ó, Bohu díky, že zde aspoň nevidím toto nejstrašnější znamení věčnosti! Či bude snad viditelné teprve po soudném dni? Objeví se snad již brzy znamení Syna člověka na obloze? Kolik milionů let už zde stojím? Jak dlouho budu muset ještě asi stát, než přijde onen nejstrašnější soudný den?!

5. To je věru zvláštní! Na světě není vidět nic, co by nějak nasvědčovalo nějakému brzkému soudnému dni, zde však ve světě duchovním vyhlíží to ještě nekonečně mlčenlivěji! Neboť zde je tisíc let jako jeden úplně němý okamžik a milion let podává právě tak nepatrnou povědomost. Kdybych neměl tak pevnou víru, začal bych už téměř pochybovat o příchodu soudného dne jako vůbec o pravosti celého evangelia!

6. Neboť to je zvláštní! Všichni proroci, kteří se v něm vyskytují, nápadně souhlasí s výroky delfské věštiny! Lze z nich učinit, co kdo chce; několika exegetickými⁶ zákruty lze jich použít a vztáhnout na vše, nikdo při tom nezmodří a nemůže říci: „Na toto jediné faktum⁷ se vztahují!“ Krátce, hodí se v základu všechny právě tak na řiť, jako na obličej! A Svatý Duch, který vězí v evangeliích ukrytý, je jistě nanejvýš vzácný pták, protože se od starých dob apoštolských nedal

---

⁶ vykládajícími

⁷ příběh, skutek

nikdy spatřit, leda v poštilém mozku několika protestantských kacířských blouznivců á la Tisíc jedna noc!

7. Já sice mám dosud ještě velmi pevnou víru, avšak zda nyní při takových okolnostech zůstane ještě dále pevnou, za to bych opravdu ručit nemohl.

8. Také s Marií v mé církvi tolik vychvalovanou, jakož i s celou Svatou litanií se zde, jak se zdá, velmi málo pořídí! Neboť kdyby něco na té Marii bylo, musela by mě přece již dávno vyslyšet! Neboť od mého úmrtí až do nynějšího okamžiku uplynulo podle mého nejvyššího trapného pocitu snad několik milionů pozemských let, a po matce Boží, ani po jejím Synu, ani po nějakém jiném svatém nelze objevit ani nejmenší stopy! To jsou opravdu pomocníci v nouzi, že by si lepších nemohl nikdo přát! Pravím, celé dva miliony let, a po všem tom – ani stopy!

9. Kdybych aspoň neměl tak pevnou víru, dávno už bych nestál na tomto nadmíru nudném místě; ale ta má hloupá víra mě zdržuje, ano, má přehloupá víra mě zdržuje! Ale dlouho mě už nebude zdržovat! Měl bych zde snad jako nějaký rošťák civět ještě o několik milionů let déle a po uplynutí tak strašně dlouhého času dosáhnout právě tak málo jako dosud? To bych byl blázen! Copak není dost na tom, že jsem na Zemi pro nic za nic hrál blázna?! Proto zde udělám s touto neplodnou komedií brzy konec.

10. Na světě jsem byl přece za hloupost čestně placen, a tam se vyplácelo dělat blázna, ale ježto na té věci, jak má milionletá zkušenost učí, nic není, proto se tomuto veškerému bláznovství velmi brzy co nejposlušněji odporučím!“ – – –

11. Hled'te, nyní toto místo brzy opustí, jelikož mu anděl několik hodin jeho pobytu zde přeměnil v pocit milion let trvajících. Ještě stojí náš muž pevně jako skála na témže místě a ohlíží se poněkud plaše kolem sebe, aby si jaksí vyhledal cestu, po které by kráčel dále. Nyní zírání upřeně k západu na určitý bod, neboť se mu zdá, jako by se tam něco pohybovalo. Proto se nyní stává také zřejmě rozpačitým a praví opět sám k sobě:

12. „Copak to vidím tamhle v jakési dálce poprvé od několika milionů let mého přestrašně nudného pobytu zde? Tato věc mně způsobuje velkou úzkost. Připadá mi to tak, jako by zde přece byla nějaká tichá příprava k soudu?!

13. Mám se odvážit tam jít?! Třeba by to mohl být můj zánik navěky! Či snad také nějaké konečné vykoupení?!

14. Nyní je už vše „Bůhsnámi“, neboť kdo jako já strávil miliony pozemských let připoután na jedno místo, tomu je již úplně jedno, co se s ním zde ještě dále stane! Co horšího se může poctivému člověku ještě více stát, než když je déle než všechny sochy po miliony let v pravém slova smyslu na jedno místo připoután, a tak vlastně zcela odsouzen?!

15. Proto, jak říkávají horníci na Zemi, když sjíždí do štoly, říkám nyní též já: „Zdař Bůh!“ Vzal to d'as, zkusím to ještě jednou! Více než navěky zahynout se mně stát nemůže! A věru, něco takového bych si mohl jen nanejvýš přát, neboť žít životem, jakým je nyní tento můj život – miliony let na jednom místě – to by ani žádná stálice nevydržela! Věřu, věčné nebytí je proti tomu nekonečným ziskem!

16. Proto již nebudu ani na okamžik váhat. Zdař Bůh! Ať to jde, kam jde a kam chce! To je nyní – oho – ne, to přece jen ještě přímo neříkám; neboť zde je pro mě ještě silná Terra inkognita⁸! Proto, jen být skromným, dokud se ještě neví, na čem vlastně nohy stojí!

17. Ta věc tam se hýbe vždy víc; je jako stromek znepokojoovaný větrem. Jen odvalu, mé nohy, chůzi ovšem nyní již velmi odvyklé! Uvidíme, zda to s chůzí ještě půjde!

18. Slyšel jsem sice jednou na světě, pokud se mohu upamatovat, že duchu stačí vlastně pouze myslet, aby také už byl tam, kde chce. Je to asi velmi pochybné. Neboť mám nohy, ruce, hlavu, oči, nos, ústa – krátce: vše, co jsem měl na Zemi. Též žaludek; ale ten má už dlouho opravdový kardinální půst! Neboť kdyby nebylo kolem mě hojnost mechu s bájnou rosou na něm, byl bych se už dávno zhroutil v jediný atom! Snad tam bude pro žaludek také něco lepšího.

---

⁸ země neznámá

19. Ještě jednou: Zdař Bůh! Když jinak nic, alespoň změna. Nemůže to být v žádném případě horší, než můj nynější stav. Neboť kdo milióny let trčí na jednom místě, ten se snad bude moci vychloubat skutečným miliónovým stavem?! Nuže, ve jménu Božím!“

Kapitola 3.

Biskup Martin ve společnosti zdánlivého kolegy. Dobré návrhy vůdcovy.

1. Hled'te, nyní uvádí náš muž své nohy do pohybu a kráčí velmi ostražitě a zkoumavým krokem k svému, vždy více se pohybujícímu předmětu.

2. Nyní po několika krocích je také již zcela v pořádku tam a nemálo žasne, že tam pod stromem nachází také jednoho sobě rovného muže, totiž také biskupa in optima forma⁹ – ovšem jen podle vzhledu, neboť ve skutečnosti je to anděl, který byl stále našemu muži neviditelně po boku. Tento anděl je blažený duch Petřův.

3. Poslyšte však nyní také, jak osloví náš muž svého domnělého kolegu a jak s ním bude dále promlouvat. Takto tedy začíná:

4. „Vidím dobře, anebo je to jen pouhý zrakový klam?! Kolega, spolupracovník na vinici Páně?! Ó, jaká to nekonečná radost po milionech let nalézt a spatřit v této poušti konečně zase jednou člověka, a k tomu ještě kolegu!

5. Buď zdrav, milý bratře! Řekni, jak jsi sem přišel? Dosáhl jsi v tomto krásném duchovním světě snad také již mého věku?! Víš, tak asi pět milionů let na jednom místě, pravím na jednom místě – pět milionů let!“

6. Anděl jako domnělý biskupský kolega praví: „Já jsem ti předně bratrem v Pánu a ovšem starým dělníkem na Jeho vinici. Co se však týká mého stáří, co do času a působnosti jsem starší; ale co do zdání mnohem mladší než ty.

7. Neboť hle, pět milionů let pozemských je pro stvořeného ducha celkem mimořádně úctyhodná doba, ačkoliv před Bohem je sotva něčím, neboť jeho bytí se neměří ani posloupností časovou, ani rozměry prostorovými, nýbrž ve všem je věčné a nekonečné!

8. Jsi proto na velkém omylu jako nováček v nekonečném světě duchů. Neboť kdybys tu byl pět milionů let, pak bys měl již dávno jiný šat, neboť v této době budou již dávno hory Země srovnány a její údolí vyplněna a její moře, jezera, řeky, potoky, močály a bažiny vysušeny a na Zemi bude také zcela jiné stvoření, z něhož nyní není ještě ani pranepatrný zárodek vložen do brázd.

9. Abys však, milý bratře, sám poznal, že tvé domnělé stáří je pouze v tobě samém vyloučenou fantazií, jejíž vývoj povstal dopuštěním u tebe samého podle tvých vlastních pojmů o čase a prostoru, které jsou u tebe silně nasoleny peklem, ohlédni se zpět a objevíš ještě svou, teprve před třemi hodinami odloženou mrtvolu.“

10. Hle, náš muž nyní rychle otáčí hlavu dozadu a objevuje zcela přesně svou mrtvolu dosud v tak zvaném katedrálním chrámu, na zvláště zřízeném stupňovitě vyvýšeném parádním loži, kolem něhož hoří téměř nescíslné množství svíček a stojí ještě větší množství zahálčivých a zvědavých lidí. Když zpozoroval tuto podívanou, velice se rozzlobil a pravil:

11. „Nejmilejší bratře, ale co tu mám činit? Ach, jaký to ošklivý nesmysl! Mně se nejhroznější dlouhou chvílí stávají minuty věčnostmi, a přece jsem to já, který obýval toto tělo! Já si nevím hladem a nedostatkem světla takřka rady a tito blázni zbožňují můj tělesný kabát! Neměl bych nyní síly k tomu, abych toto harampádí na padrť roztrhal a jako plevy rozmetal? Ó, vy hloupí! Bůh s námi! Jaképak dobrodiní chcete prokázat zde tomuto páchnoucímu lejnu?!“

12. Anděl praví: „Obrať se opět ke mně dopředu a nepohoršuj se; vždyť ty jsi konal totéž, dokud jsi ještě náležel k vnějšímu přirozenému světu! Nechme ono mrtvé pohřbívat mrtvým; ty však se od toho všeho odvráť a následuj mě, tak dosáhneš života!“

---

⁹ v nejlepší formě

13. Biskup se táže: „A kam tě mám následovat? Jsi snad dokonce můj patron sv. Bonifác, že se nyní, jak se zdá, tolik staráš o mé spasení?“

14. Praví anděl: „Pravím ve jménu Pána Ježíše, abys mě následoval k Pánu Ježíši! Ten je tím pravým Bonifácem všech lidí, ale s prvním Bonifácem nic není, a ani já nejsem naprosto tím, zač mě považuješ, nýbrž někdo zcela jiný!“

15. Následuj mě však, to je: Čiň, co ti nyní řeknu, tak přesně pochopíš vše, co tě dosud potkalo, a jak, čím a proč. A za druhé, budeš se ihned nalézat na lepším základě. A konečně za třetí, poznávat právě tam Pána quo-ad personam¹⁰, skrze něho cestu do nebes a vedle toho také mě, svého bratra!“

16. Praví biskup: „Mluv, mluv, já už bych z toho nanejvýš nudného místa raději odletěl, než odešel!“

17. Anděl: „Tak poslyš! Odlož ihned své směšné roucho a obleč tento zcela obyčejný selský kabát!“

18. Biskup: „Ó, jen sem s ním! Rád zde tento nudný oděv zaměním za ten nejprostší hadr!“

19. Anděl: „Dobrá – hle, už jsi v selském kabátě! Nuže, následuj mě!“

Kapitola 4.

Pohoršení biskupa pro luteránský chrám a odpověď andělova. Martinova pohotovost ke službě pastýře ovcí.

1. Nyní jdou dále, obrácení více k jihu a přicházejí ke zcela obyčejnému selskému dvorci, před nímž stojí viditelný zřejmě luteránský chrám. Když biskup zpozoruje tento největší trn ve svém oku, zastaví se, aby se na silně holém čele pokřižoval a aby se sevřenou pěstí bil v prsa za stálého doprovodu: *Mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa!*¹¹

2. Anděl se ho však táže: „Bratře, co to děláš? Vadí ti zde něco? Proč nejdeš dál?“

3. Biskup praví: „Copak nevidíš luteránský chrám, chrám zosobněného „Bůhsnámi“? Jak se může křesťan takovému pro... ó,ó, nechci to vyslovit – místu přiblížit?“

4. Anebo jsi snad ty sám přestrojený „Bůhsnámi“?! Ó, óóó ...jси-li jím, pak mě opusť, ó, přeošklivý „Bůhsnámi“!“

5. Praví anděl: „Nechtěl bys ještě jednou strávit dobu 5–10 milionů let na ještě temnějším a hubenějším místě duchovní říše? Je-li ti to milejší, pak to jen přímo řekni. Hle, tvé staré biskupské roucho je zde již připraveno! Jenže tentokrát budeš muset desetkrát tak dlouho čekat, než ti někdo přijde na pomoc!“

6. Copak mě už nevidíš kráčet v tvém biskupském rouchu?! Vždyť vy přece míníte a říkáte, že ďábel se sice může přetvářet až v anděla světla, ale osobnost biskupovu Svatým Duchem proniknutou by mu bylo nemožno napodobit! Nechceš-li odsoudit sám své vlastní mínění, jak mě tedy můžeš považovat za ďábla?!“ (Biskup se téměř zhroutl, učiní velký kříž a praví: „Bůh s námi!“)

7. „Odsuzuješ-li však své dogmatické učení, které pochází z nepřemožitelnosti skály Petrovy branami pekla, rušíš tím přece celý Řím a pak nechápu, jak tobě, zjevnému nepříteli Říma, může překážet tento domek, který považuješ za evangelický chrám?! Cožpak nepoznáváš, že v celém tvém nynějším chování není ani nejmenší stopy po mravní a ještě méně náboženské důslednosti?!“

8. Praví biskup: „Máš ovšem proklatě silnou pravdu, uvažuje-li se o té věci při světle, ale jси-li skutečně biskupem, pak ti zajisté bude z Říma známo, že tu každý pravověrný musí veškerý svůj rozum uvést v poslušnost slepé, bezpodmínečné víry?! Je-li rozum však sevřen těmi nejtěžšími pouty, jak by potom měla u našince vyrůst důslednost v myšlení a jednání?!“

¹⁰ se zřetelem na jeho osobu

¹¹ Má vina, má vina, má největší vina!

9. U nás platí především: Člověk se má střežit vnikat do ducha náboženství; nemá nic vědět, nýbrž všemu má slepě a pevně věřit! Člověku je prospěšnější přijít jako hlupáku do nebe než jako osvícenci do pekla. Boha se má člověk kvůli peklu bát – a kvůli nebi Ho milovat! Je-li však toto základem našeho učení, proč chceš ode mě nějakou důslednost?!

10. Praví anděl: „Žel, mně je až příliš dobře známo, jak je to s učením Bábele¹² a že se přímo přiči evangeliu, kde se výslovně praví: „Neztracujte, abyste nebyli zatraceni, a nesud'te, abyste nebyli souzeni.“ Vy však zatracujete a soudíte vždy každého, kdo se nesklání pod vaše žezlo Bábele!

11. Pravím: Jste snad Kristovi, nejste-li ani dost málo uskutečňovateli jeho nejmírnějšího učení?! Copak není v nauce Kristově největší, nejvznešenější řád a důslednost, tak jako v celém stvoření?! Nevane plnost Ducha Svatého z každého slova evangelia?! Nebyli vy jste však ve slově a skutku vždy proti Duchu Svatému, ježto jste vždy jednali proti nejčistšímu učení, které je naplněno Duchem Svatým, který učení dříve Pánem hláсанé znovu dal na věčné trvání apoštolům a učedníkům?!

12. Z toho tedy vidíš, na jakém proklatém místě stojíš jako zcela zralý pro peklo! Ale Pán místo práva chce ti dát milost; proto mě k tobě posílá, abych tě zachránil z tvého starého babylonského zajetí.

13. Z toho důvodu chce Pán, aby ses vyrovnal a usmířil především se svým největším trnem v oku, chceš-li si totiž činit nárok na milost nebe. Chceš-li však setrvat při svém bábelském učení, pak se pozeneš sám do pekla, z něhož tě těžko nějaký přítel Pána Ježíše vytáhne!“

14. Praví biskup: „Ano, ano, nejmilejší příteli, to je poprvé, co se ve mně začíná vynořovat něco o důslednosti! Proto měj jen se mnou strpení; já už ve jménu Božím učiním, co chceš! Ale jen mně o tom nejstrašnějším pekle už nemluv – a ved' mě dál.“

15. Praví anděl: „Jsme zatím již u cíle! Hle, právě zde u tohoto luteránského rolníka a zároveň biskupa, kterým jsem já sám, dostaneš službu jako pastýř ovcí! Věrné vykonávání tohoto úřadu ti dá chléb a ponenáhu i postup. Přistoupíš-li však k dílu nevrle a soudcovsky, pak si velice uškodíš a ošidíš se o chléb a povznesení! Chceš-li však být věrným sluhou, pak se již nerozpomínej na své pozemské bytí, nýbrž spíš považ, že budeš-li se chtít dostat kupředu, musíš tu začít sloužit „ab origine“¹³!

16. Ale velmi dobře si zapamatuj: Jít kupředu, znamená zde ustoupit a chtít být posledním a nejnepatrnějším, neboť nikdo nepřijde k Pánu dřív, dokud se skrz naskrz ve všem a všude, až po svůj malíček u nohy nepokořil. Nyní víš pro toto své postavení vše. Následuj mě tedy do tohoto domu dobrého srdce. Záleží na tobě.“

17. Biskup ho nyní následuje bez odmluvy, neboť vidí, že to s ním jeho vůdce nemůže myslet špatně.

Kapitola 5.

V chatě anděla Petra. Světlé slovo anděla o Lutherovi. Martinovo postavení v záhrobí jako pastýře ovcí.

1. Když vstoupili oba do domu, který byl velice prostý a jen co nejnútneji zařízený, spatřil náš biskup na malém třínohém stole luteránskou bibli Starého a Nového zákona, čímž přišel do zřejmých rozpaků.

2. To ovšem ihned upozoroval anděl Petr a řekl mu: „Copak ti ten Luther¹⁴ udělal, že z velkého pohrdání tímto mužem opovrhuješ také jeho co možno nejpřesnějším překladem bible, v němž není obsaženo nic jiného než čisté slovo Boží?“

¹² též Babylon, v překladu zmatek (Gn 11,9)

¹³ od počátku

¹⁴ Martin Luther (1483–1546) německý teolog, kazatel a reformátor

3. Hle, i když nebyl Luther úplně mužem, o němž by se dalo plným právem říci: „Byl to muž podle srdce Božího.“, byl však přece jen o mnoho lepší než přemnozí tvé církve, kteří chtějí být jedině správnými a nejdokonalejšími, v základě jsou však nejnedokonalejší a nejposlednější, neboť on jediný měl uprostřed naprosté noci Bábele chvályhodnou odvahu přinést lidstvu znovu čisté slovo Boží, a tím je přivést na pravou cestu Páně.

4. I když byla na této cestě sice také některá místa temná, což byly ovšem následky ještě příliš blízkého Bábele (Říma), nicméně však jeho učení podle čistého slova Páně bylo vůči staré mylné nauce Říma jako polední slunce vůči mdlé bažinné bludičce v temné noci.

5. Jestliže však Luther toto vykonal ve jménu Páně, řekni, jaký pak máš důvod tohoto důstojného muže tak tupit a jím opovrhovat?!

6. Praví biskup: „Já jím zrovna neopovrhují, ale ty víš, že byl-li člověk dlouho otrokem nějaké strany, vypěstoval časem v sobě umělou nenávisť vůči tomu, koho jeho strana při tisícových příležitostech proklela a odsoudila! Tak je tomu tedy také se mnou. Ale já doufám v Boha a očekávám od Něho, že mi pomůže zcela odložit tyto mé pošestlosti, které jsem si sem od A po Z přinesl ze Země. Proto se nade mnou nepohoršuj. Doufám, že se mnou bude již lépe!“

7. Praví anděl: „Ó, bratře, nenapomínej mě k trpělivosti, nýbrž jen sebe! Neboť nyní ještě nevíš, co vše tě potká. Já to však vím, a proto musím s tebou jednat tak, aby ses posílil v pravdě a mohl co nejsilněji čelit oněm pokušením, která se ti na cestě k Pánu tisíckrát naskytnou.“

8. Pohleď oknem ven. Vidíš tam mnohé ty tisíce ovcí a jehňat, jak nebojácně spolu pobíhají a skotačí?!

9. Zde je však kniha, v níž jsou zaznamenána jejich jména. Vezmi ji k sobě a vyvolávej je z ní všechny jménem! Poznají-li ve tvém volání hlas pravého pastýře, přijdou co nejrychleji k tobě; poznají-li však v tobě hlas nájemce, pak se rozptýlí a uprchnou. Stane-li se však to, nereptej, nýbrž poznej, že jsi nájemce, a pak k tobě přijde jiný pastýř a poučí tě, jak je třeba ovce a jehňata střežit a jak je volat!

10. Nuže, vezmi tento seznam; jdi ven a učiň, jak jsem ti poradil!“

Kapitola 6.

Příjemné, ale nebezpečné překvapení v nové službě. Stádo ovcí jako zástup nejkrásnějších děvčat.

1. Nuže, náš muž vychází v selském oděvu s dosti objemnou knihou v podpaží ven, kde mu bylo ukázáno stádo, které zpozvzdálí (to je duchovního povzdálí) vypadalo svým zjevem skutečně jako stádo ovcí a jehňat, v duchovní blízkosti se však skládalo jen ze samých zbožných a tichých lidí, a to většinou z duší ženských, které žily na světě nadmíru zbožně, ale při tom kladly přece větší váhu na římské duchovenstvo než na Mne, Pána, poněvadž Mne neznaly a také teď ještě Mne nepoznávají, a proto také ještě nyní v určité vzdálenosti vypadají jako přeněžná zvířata.

2. Když tedy náš muž vyšel ven v dobré náladě jako někdo, kdo po dlouhé praxi poprvé získá placené místo, posadil se na mech porostlý kámen a rozhlížel se kolem, kde jsou ony ovce a jehňata. Ale nyní z těchto užitečných zvířat neobjevil již nic, jen velký zástup překrásných a přeněžných děvčat, která na rozsáhlém lučním koberci trhala květiny, vila z nich překrásné věnce a věnečky a přitom čile poskakovala.

3. Když to náš muž zpozoroval, řekl si u sebe: „Hm, hm, to je přece zvláštní! Je to přece totéž místo, táž louka, na níž jsem předtím objevil téměř nescíslné množství ovcí a jehňat, a nyní, a nyní to stádo jako by bylo odfouknuto a na jeho místě je tisíce nejmilejších děvčat, z nichž však je jedna krásnější než druhá! Upřímně řečeno, není-li celá tato příhoda nějakým velmi úskočným darebáctvím, pak by mně toto stádo bylo ovšem neuvěřitelně milejší. Ale zde nesmí člověk svým smyslům vážně důvěřovat, neboť obratem ruky je vše jiné.“

4. Ó, běda, běda, nyní přicházejí všechny ke mně, aniž jsem je podle jmen předčítal! No, no – i tak je dobře, budu aspoň moci tyto milé děti přece zblízka dosyta pozorovat a ... ó, snad zde budu moci tu nebo onu obejmout? Je-li tomu tak, pak by opravdu nebylo vůbec špatné být zde navěky pastýřem tak nádherně proměněného stáda ovcí! Skutečně to není špatné. To není špatné!

5. Přicházejí blíž, a čím jsou blíž, tím nádherněji vypadají! Jedna tamta uprostřed vpředu – ó, sáprment – ta je ale krásná! Ó, sílo mé mravnosti, neopouštěj mě nyní, jinak jsem ztracen! Je aspoň dobře, že zde neplatí ten hloupý celibát, jinak by zde mohl našinec až příliš snadno upadnout do smrtelného hříchu!

6. Mám je vyvolávat z knihy podle jména, ale toho nyní radši nechám, neboť potom by se zřejmě rozutekly a nedaly by se již nikdy spatřit. Proto buď jen nyní hezky klidná, ty má hezky tlustá knížečko jmen. Před tímto stádem zůstaneš pěkně uzavřena!

7. Přicházejí stále blíž a blíž... a jen tiše nyní, ještě deset kroků a budou zde, ano, zcela u mě budou ti milí andílkové! Ó, vy milí, milí andílkové!“

8. Hle, nyní jsou ti „milí andílkové“ již u našeho muže, obklopují ho a ptají se ho, co tu má na práci.

Kapitola 7.

Pokušení biskupa Martina a poučení dané mu andělem Petrem.

1. Náš muž při pohledu na tolik spanilosti říká chvějícím se hlasem: „Ó, nebeští andílkové, ó ó ó, milí, milí andílkové! Ó, nejmilejší andílkové Boží, já mám být vaším pastýřem, ale nej, nej, nejmilejší andílkové, přece vidíte že jsem na to příliš hloupý!“

2. Ta nejkrásnější z tohoto stáda se posadí dětsky důvěřivě těsně vedle našeho muže a ostatní následují jejího příkladu. A právě ta nejkrásnější praví poté našemu pastýři: „Ó, milý muži, ty jsi příliš skromný; neboť já tě shledávám velmi krásným, a kdybys souhlasil, byla bych přešťastná jako věčně tvá! Pohleď na mě. Cožpak se ti nelíbím?“

3. Náš muž je, jak říkáváte, celý zmatený a samou zamilovaností nevypraví ze sebe nic, než jeho nyní nadmíru silně rozehvělé a téměř nikdy končit nechtějící: : „Óóó!“, neboť ta překrásná zlatoplavá kadeřavá hlava, převládne, velké modré oči, růžová ústa, étericky se vlnící plná ňadra, překrásné co nejlépe zaoblené ruce a ještě éteričtěji vypadající nohy od A po Z, zbavují našeho muže téměř smyslů.

4. Andílek, vidíc pastýřovo velké milostné rozčílení, skloní se nad ním a dá mu polibek na čelo.

5. Až dosud se choval náš muž ještě dosti statečně; ale nyní je všemu konec. Jel všecek rozčilen. Objal ze všech svých sil tuto nejkrásnější a konečně propukl v proud přísah lásky.

6. Když však takto přišel do svého dulcissima¹⁵, tu se celý výjev náhle proměnil – milí andílkové zmizeli a u našeho muže stál anděl Petr a pravil:

7. „Ale, bratře, jak to paseš své ovce? Tak jsem ti to poradil? Inu, budeš-li s tobě svěřenými ovcemi a jehňaty takto zacházet, pak ovšem k věčnému životnímu cíli dlouho a dlouho nedospěješ. Pročpak jsi nepoužil knihu?“

8. Praví biskup: „Proč však jsi mi také neřekl, že tyto ovce a jehňata, od tvého domu viděné, jsou vlastně jen překrásná, přepůvabná děvčata, u nichž by jen kámen mohl zůstat lhotejným?! Vidíš, že jsem byl zde docela zvláště jen napálen a z takového napálení nebudeš přece dělat nějakou strašnou věc?“

9. Pravil anděl: „Jakpak to vypadá s tvým celibátem? Neporušil jsi nyní svůj slib věčné čistoty?“

10. Praví biskup: „Eh – co celibát, co slib? Vždyť jsem nyní docela s kůží i chlupy na luteránské půdě a ta oboje ruší. A vůbec, anděli, kvůli tomuto děvčeti přinesl bych také na světě

---

¹⁵ nejsladšího vrcholu opojení láskou

s celým celibátem obět' a stal bych se z lásky k němu luteránem okamžitě! Ale kampak se nyní tato nádherná děvčata poděla, a zejména ta jedna?! Ó, kdybych mohl aspoň ji ještě jednou vidět!“

11. Praví anděl: „Příteli, velmi brzy ji opět uvidíš, i celou její družinu, ale pak nesmíš na ni mluvit, a ještě méně se k ní přiblížit. Bude-li tě však pronásledovat, pak pozvedni svou ruku a řekni: „Vrať se ve jménu Páně zpět k správnému řádu a nepokoušej mě, nýbrž následuj hlas řádu!“

12. Kdyby se poté stádo neobrátilo, pak otevři knihu a předčítej v ní jména napsaná, a stádo se buď hned rozptýlí, anebo uslyší-li v tobě tón, který vzejde v tobě ze síly Páně, bude tě následovat. Ty však je povedeš na onu horu směrem k jihu, kde ti pak již zase přijdu vstříc.“

13. Co však se nyní stalo, obětuj ve svém srdci Pánu Ježíši, neboť On dopustil, abys padl a v pádu odvrhl od sebe svůj tvrdošíjný celibát!

14. Nyní však již neklesni, neboť další podobný pád by ti způsobil takovou škodu, že by ses trápil stovky pozemských let, než by ses z ní vykřesal. Proto buď nyní opatrný a moudrý! Neboť budeš-li čistý, pak ti půjdou vstříc nescíslné a nekonečně větší krásky v říši Boží; ale musíš napřed z kořene vymýtít všechny své pozemské pošetilosti!

15. Setrvej zde nyní podle této mé rady a jedneji podle ní, tak budeš mít nadále příjemnou cestu ve jménu Páně.“

16. Po těchto slovech zmizí náhle anděl Petr a není ho tu již, aby neměl biskup nyní příležitost činit ještě nějaké čtverácké poznámky a v leccěms anděli odporovat.

Kapitola 8.

Velká kritická samomluva a vyznání hříchů biskupa Martina.

1. Docela sám na louce, začíná po chvíli mít rozhovor se sebou samým, znějící takto:

2. (Biskup Martin:) „Kampak se nyní poděl můj vůdce? To je pěkný vůdce! Když by ho člověk co nejnutněji potřeboval, zmizí a je nyní bůhvídkde! Jen kdyby byl člověk nějak chybil, je tu v okamžiku – vlastnost, kterou nemohu vystát! Bud' ať u mě zůstane a vede mne po těchto nejistých cestách vést, anebo ať se klidí navěky ode mě, přichází-li ke mně jen tehdy, když už jsem se nějak prohřešil! Těchto bláznů by se našlo!

3. Chce-li mě přivést k blaženosti, ať u mě zůstane viditelně, jinak jeho vůdcovství nestojí ani za nakopnutí! No, počkej, ty luteránský, vůdcovský ochránce hrající si na schovávanou, ve mně dostaneš na ohlodání kost, že ti zajde všechna tvá trpělivost! Copak se mně může nyní ještě více stát? Jsem luterán, zralý podle učení Římanů¹⁶ pro peklo úplně – snad jsem, aniž to pozoruji, již v něm!

4. Proto pošli jen ta krásná jehňata ještě jednou ke mně; já jim jistě nebudu vlkem v rouchu beránčím, ale milovníkem plným ohně, jakého na Zemi nikdy nebylo! Svou ruku proti nim nikdy nepozdvihnu a také je nikdy nebudu z této knihy předčítat, aby ode mě již neuprchla. Já se sice také již tak dalece nezapomenu s tou nebo onou; ale po pozdvihnutí ruky a po předčítání z knihy se u mě neobjeví ani stopy! A objeví-li se, pak snad jako z nějaké skrýše uvidí, jak dovede biskup ze Země mluvit, chce-li.

5. Kde asi jen ti milí andílkové tak dlouho vězí? Dosud nelze ještě po nich objevit ani stopy! Pozoruji však nyní na sobě, že jsem se stal mnohem zmužilejším a drzejším! Proto jen sem s vámi, milí andílkové; teď již naleznete ve mně pravého muže – ne již zbabělce, nýbrž hrdinu a jakého hrdinu!

6. Dosud však někde prodlévají. Uplynula přece již značná doba, co mě můj vůdce opustil a nelze dosud nikde objevit živou duši! Co to má být? Copak mě můj čistý průvodce takto pěkně ustanovil snad na všechny věčné časy? Podle všeho tomu bude asi tak! Už se mi zase zdá, jako by od té doby, co mě opustil, uplynulo již několik tuctů let. Snad z toho dokonce vyrostou zase miliony?!

---

¹⁶ římskokatolické církve

7. Tento život v duchovním světě je opravdu nespořádaný život! Člověk je tu skutečně v bryndě! Vše je tak jako pára; žádné správné světlo! Nic není tím, čím se zdá být. Kámen, na němž nyní sedím a značnou dobu čekám na ovce a jehňata, je již také něčím zcela jiným, než čím se zdá být! A ti milí andílkové?! Bůhví, kde a co vlastně jsou! Nejspíš nic! Neboť kdyby něco byli, museli by být již zde! Ano, ano, vše co je tu, není ničím! Také můj vůdce; jinak by přece nemohl tak rychle zmizet v pouhé nic.

8. Tento život shledávám nejvíce podobný životu ve snu. Zdávalo se mi také často o všelikých hloupých věcech, o různých proměnách. Čím však byly? Nic, nic vtisknuté v obrazy, fantastickou obrazotvorností duše! Tudíž také tento život není nyní nic, než klamný, jalový, nejspíš věčný sen! Pouze toto mé rozumování zdá se mít skutečně hodnotu; vše ostatní však není nic než bídný kousek fantazie duše. Nyní čekám zde už jistě dvě stě let na ta jehňata a ovce, ale nikde nelze objevit ani stopy po nich!

9. Divím se však nicméně tomu, že v tomto fantastickém světě si zachovává tato kniha, tento můj selský oděv, také tato krajina s luteránským domem a chrámem zcela nezměněně svou podobu. Tato věc je ovšem poněkud humorná. Něco se však zdá na této věci být; ale nakolik, to je jiná otázka!

10. Anebo bylo snad přece jen nesprávné, že jsem hned zpočátku nepojal úmysl uposlechnout přesně jeho poučení?! Je-li však opravdovým vůdcem, proč mi hned nevytkl chyby, místo aby mi bez okolků ihned zmizel? Copak neřekl, že kdybych ještě jednou padl, přišel bych k velké škodě, z které bych se pak musel vykřesávat několik set pozemských let?! Padl jsem však také již skutečně?! Myšlenkou a pouhou vůlí ovšem, ale skutkem jistě ne, protože se známí andílkové vůbec neobjevili.

11. Snad se však neobjevili proto, že jsem měl tyto myšlenky a vůli. To by mohlo velmi snadno být. Jen kdybych se však mohl těchto myšlenek zbavit! Proč však musely být ty dívky tak nesmírně krásné a půvabné?! To jsem se jednou pořádně namočil! Nyní nezbyvá nic, než čekat, dokud se mé hloupé myšlenky neutiší – a s nimi i vůle.

12. Nyní však již poznávám, že je-li to zkouška mé hlavní slabosti, pak to bude se mnou zoufalá potíž, neboť v této věci jsem byl na světě potají dobyt看em in optima forma! Ano, když jsem spatřil velmi bujné děvče, pak se mi dařilo – – – taceas¹⁷! Taceas de rebus praeteritis!¹⁸ Kolik jsem měl krásných jeptišek! – Taceas! – Taceas! – Ó, to byly blažené časy, ale nyní taceas!

13. Jak přísným jsem byl ve zpovědnici ke zpovídajícím se, a jak shovívavý k sobě samému! Žel, to nebylo správné; ale kdo mimo Boha má sílu, aby vzdoroval moci přírody?!

14. Kdyby nebylo toho velmi hloupého celibátu a biskup byl mužem řádné ženy, jak to také pokud vím Pavel výslovně požadoval, pak by byl s tělem přece jistě lehčí boj; ale takto žije takový biskup vždy jako Adam před požeháním stromu poznání se svůdnou Evou ve známém ráji a podávaného jablka se nemůže nikdy dosyta nažrat!

15. Ó lumpáctví, ó velké lumpáctví! Už je tomu nyní tak. Kdo to může změnit? Jediný Tvůrce, bude-li chtít; bez Něho však zůstává člověk – zejména mého druhu – již vždy a věčně dobyt看em a to opravdu ošklivým dobyt看em!

16. Pane, buď mně milostivý a milosrdný! Já již vidím, že nevložíš-li na mě Svou ruku Ty, půjde to se mnou dále těžko; neboť já jsem dobytek a můj vůdce je svéhlavý hlupák, snad dokonce duch Lutherův! Tu to nepůjde! Trpělivosti, neopouštěj mě! Již opět tisíc let na jednom místě!“

17. Nyní konečně zmlkne a očekává jehňata.

Kapitola 9.

Další zkouška biskupa Martina a jeho šibeniční humor.

---

¹⁷ mlč

¹⁸ Mlč o věcech, které pominuly!

1. Ohlíží se na všechny strany a čeká a čeká, ale po ovcích a jehňatech dosud ani stopy. I vstává ze svého kamene, vystupuje naň a rozhlíží se po ovcích z tohoto poněkud vyvýšeného místa; ale ani odtud nelze nic spatřit.

2. Začne nyní volat, ale nic se nehlásí a také se nic neobjevuje. Posadí se opět a čeká. Ale marně, neboť z žádné strany nelze nic spatřit. Čeká ještě chvíli marně, poněvadž pak už naprosto nic nechce přijít, vstane opět zcela netrpělivě, vezme svou knihu a ubírá se dále s těmito slovy:

3. (Biskup:) „Nyní jsem však této věci syt! Jistě už zase uplynul milion let, aspoň podle mého pocitu – a s mým stavem dosud žádná změna nenastala. Nyní ti však už nebudu, můj povedený vůdce, dělat blázna, ale jako poctivý chlap dám ti tuto hloupou knihu do tvého luteránského domu a pak se vydám na cestu, ať to bude kamkoliv. Snad bude tento svět také někde zcela důkladně prkny zatarasen, kde pak ex merito¹⁹ bude možno říci: Huc usque et non plus ultra!²⁰“

4. A budu-li pak muset ve jménu Božím i snad celý trilion anebo decilion let dřepět na takovém místě, až snad zetlí i ta prkna duchovního světa, budu aspoň vědět proč! Ale tu pro nic za nic dělat blázna budoucně nebudu; neboť co si člověk sám přivodí, snáší se snáze, než co našinci způsobí takový omezený hňup, jakým je onen domnělý vůdce. Na toho luteránského lumpa jsem již tak rozzlobený, že kdyby se mi namanul do cesty, dopustil bych se snad na něm dokonce násilí.

5. Může snad být něco nudnějšího a jaksi trapnějšího, než očekávat něco určitě slíbeného, co se nikdy neobjeví?! Ne, to je příliš zlé! Jak hrozně dlouhý čas čekám nyní již zde, ať už ve skutečnosti či pouze podle pocitu, to je již jedno. Bože pomoz nám! A zcela bez důvodu a bez pochopitelného mi účelu. Neboť ty ovce a jehňata, to nyní již dávno není pravda, jako to také nikdy pravda nebyla.

6. Jen kdybych se zde sešel se stejně smýšlejícím člověkem, jak nádherné by to bylo! Jak krásně bychom vytáhli proti tomuto pramizernému duchovnímu světu, že by to byla jedna radost; ale takto již musím tuto krásnou radost sdílet se sebou samým! Ale nyní vzhůru! Nelze již ztrácet čas, nechci-li na tomto kameni sám zkamenět.

7. Kdepak je nyní ta prokletá kniha? Donesla se snad sama domů, aby mi ušetřila cestu? Také dobře! Ale potají mě to přece jen trochu hněte. Vždyť tu ještě ležela, a když jsem ji chtěl vzít do ruky – hle, zmizela!

8. Ne, tento duchovní svět je tak přehloupě uzpůsoben, že to jde nad obzor lidské představy! Kniha se sama odporoučí, jakmile se jí trochu právem vyčiní! To není špatné!

9. Budu muset také i tento kámen prosit za odpuštění, že jsem svou nehodnou bytost nechával na něm tak dlouho odpočívat, jinak se také ještě odporoučí! A dám-li se nyní na pochod těmito nádhernými mlžnými pláněmi a mechovými nivami při dvojnásobném osvětlení svatojánskými muškami, budu snad muset asi také milostivý mech napřed prosit o dovolení, abych směl na něj položit svou nohu před dalším pohybem!

10. Ó, to už je opravdu pro... Dost, jen neproklínat! To je již až hrůza hloupé! Podívejme se: také – díky Bohu – ten luteránský dům i s chrámem šel bůhvíkam na procházku! Jen tak dále, nakonec se ještě vše propadne! Jen kámen je tu ještě, je-li pravda?! Vypadá to sice, jako by zde ten kámen ještě byl; ale musím již přesněji zkoumat! Skutečně, skutečně, také pan kámen se odporoučel!

11. Nu, nyní snad přece bude i pro mě na čase se odporoučet? Ale kam? Těžká volba! Jen přímo za nosem – za předpokladu, že ještě nějaký nos mám, neboť kdo byl podobně jako já již po dvakrát voděn několik milionů let za nos, ten by se opravdu musel tázat, jak se to má s vlastnictvím této části těla?! Ale díky Bohu, ještě jej mám, proto nyní jen kupředu za tímto jediným průvodcem v tomto skutečně krásném duchovním světě!“

12. Hleďte, nyní vyrazil a anděl Petr ho neviditelně následuje. „Chodit“ v duchovním světě však znamená „změnit smýšlení“, a jak se toto smýšlení mění, tak se také zdánlivě mění i místo. – Nyní brzy uvidíme, kam se náš muž obrátí.

---

¹⁹ po zásluze

²⁰ Až potud a ne dále!

Kapitola 10.
**Biskup Martin na scestí. Pokyny Páně o duchovních
podobenstvích.**

1. Kdo z vás se nyní vyzná v kompase ducha, brzy zpozoruje, že náš muž nyní místo směrem k jihu dal se na své další cestě přímo na západ. Jde nyní zcela zmužile a hbitě kupředu, ale mimo sebe neobjevuje nic jiného než zcela skromným mechem porostlou, úplně rovnou půdu a velmi mdlé, šedavé osvětlení zdánlivé oblohy, která čím více a hlouběji jde na západ, tím se stává tmavší.

2. Tato viditelně houstnoucí temnota ho poněkud zaráží; a to proto, že nemá téměř žádné poznání, ani víru. Co však ještě má a v pokračování ho nezdržuje, je falešné zdůvodnění proti čistému slovu evangelia, tedy naprosté antikřesťanství a v skrytém pozadí do humorné masky zahalená sektářská nenávisť.

3. Odtud ta jeho chůze ke stále temnějšimu západu, odtud ona skvostným mechem porostlá půda, která znamená sucho a nejvýš nepatrnou dávku Mého slova v myslí tohoto muže. Odtud ta stále přibývající temnota, protože příliš nepatrné a nijak nevážené a ještě méně zachovávané slovo Boží, před nímž se takoví biskupové jen formálně v červených a zlatých rouchách sklání, nikdy v nich nedospělo k životnímu teplu, z něhož by pak mohlo vzejít pro ducha nádherné světlo věčného jitra.

4. Aby se takoví lidé mohli obrátit, musí v duchovním světě projít zdánlivě naprostou opuštěností a téměř bezednou nocí. Je obtížné přivést zde na světě takového biskupa na pravou apoštolskou cestu, rovněž tak a ještě mnohem více obtížnější je to tam (v záhrobí), protože tam je tato osoba jako duch přirozeně zcela nepřístupná, všechno v ní je pouze nesprávně zdůvodněný klam a ta osoba je v základu panovačná.

5. Mé milosti jsou však možné i mnohé výjimky, které by byly v postupu obvyklého řádu nemožné! Uvidíte tedy právě u tohoto muže prakticky, kam může přijít s tím, co je v něm. A co nakonec, když se takřka všechny provazy zpřetrhají, může ještě Má milost způsobit, aniž zasahuje do svobody ducha. A této milosti se také dostane tomuto muži, protože jednou prosil, abych ho uchopil Svou rukou. Leč tato výjimečná síla Mé milosti ho nemůže uchopit dříve, dokud ze sebe neodstraní všechnen vlastní nepořádek všeho falešného a skrytě zlého, což se projeví stavem nejhustší temnoty, která ho obklopí.

6. Nyní však obrátíme svůj pohled opět na našeho poutníka. Hled'te, už je tu! Kráčí pomalým ostražitým krokem kupředu, zkoumá při každém kroku půdu, zda je ještě dost pevná, aby ho unesla. Neboť půda se stává nyní tu a tam močálovitou a bažinatou, což je přiměřeným znamením toho, že všechny jeho falešně zdůvodněné poznatky vyústí brzy do bezedného moře tajemství. Proto naráží již nyní v temnotě, jež se stává stále hustší, na rozličné malé bažiny tajemství – stav, který se projevuje na světě již u velmi mnohých lidí tím, že když někdo moudřejší začne s nimi něco mluvit o životě ducha a duše po smrti, snaží se ihned od toho odbočit, naznačuje, že něco takového je činí zcela zmatené, rozladěné, smutné a melancholické, a že kdyby člověk mnoho hloubal o takových věcech, pak by se co nejdříve zbláznil.

7. Tato bojácnost není nic jiného než projev ducha na takové půdě, která je již velmi močálovitá a kde někdo již nemá odvahu měřit neurčité hlubiny těchto močálů svým nadmíru krátkým měřítkem poznání z bázně, aby při takové práci neklesl do bezedných hlubin.

8. Hled'te, půda která nese našeho muže, začíná vytvářet stále rozsáhlejší jezera, mezi nimiž se vinou už jen malé a úzké, zdánlivé šíje země. To odpovídá mátožným žvástům těch, kdo vyznávají Boha jen ústy a jejichž srdce jsou však zcela bezbožná.

9. Tedy po této půdě kráčí nyní náš muž, po cestě, po které kráčí miliony dalších. Tyto výběžky země mezi stále se množícími jezery se neustále zužují. Náš muž je plný zoufalé neproniknutelnosti svého poznání. Cítí se už tak nejistý, jako někdo, kdo kráčí po uzoučké pěšince, pod kterou se řítí dravý potok. Ale přece nezůstává stát, nýbrž z jakési zvědavosti potácí se dál, aby našel nějaký

domnělý konec duchovního světa, dílem však také, aby potají vyhledal ony krásné ovce a jehňata, neboť ty mu ještě stále nejdou z mysli.

10. Bylo mu sice vše vzato, co by ho na to mohlo upomínat: kniha, louka, kámen (úrazu), včetně ovcí a jehňat, které mu kdysi na světě připravily mnoho okouzujícího, půvabného a nadmíru příjemného. Proto mu je anděl Petr také zvlášť předvedl, aby v něm odhalil jeho slabé stránky a více ho tak zbavil pocitu fádnosti života.

11. Nyní také vidíme, co našeho muže tak pudí, než přijde k nekonečnému moři, kde se pak řekne: „Až potud a ne dále, sahá všechna tvá slepota, hloupost a převeliké bláznovství!“

12. Nechejme ho tedy jen dále se potáčet až k nejkrajnější špičce zemské šíje jeho třeštění, od níž nyní již není daleko; tam pak klidně vyslechneme, jaké všemožné bláznovství bude chrlit do moře své duchovní noci.

13. Každý z vás však zkoumej přesně své tajné hloupé světské sklony, aby na kratší nebo poněkud delší dobu nepřišel na velmi smutnou cestu tohoto našeho poutníka.

Kapitola 11.

Stísněné postavení našeho poutníka, jeho další samomluva a zlostné spílání.

1. Nyní pohleďte, náš muž dostihl již moře a žádná šíje už neodděluje nekonečné vodstvo tohoto moře, což právě prýští z bezmezného nerozumu a v přiměřené formě jej znázorňuje anebo značí to onen stav člověka, v němž nemůže dospět téměř ke zcela žádné představě čehokoli, a tím je zřejmě bez pojmu a podobá se nejúplnějšimu bláznů, u něhož se všechny jeho pojmy chaoticky sbíhají v moře nesmyslu.

2. Nevrlý a pln nevole stojí nyní u posledního okraje, to je u posledního pojmu, totiž u sebe sama! Sebe sama ještě poznává; vše ostatní se stalo temným mořem, v němž tupě, slepě a mlčky plují jen všelijací beztvaří, temní netvorové, shlukující se kolem našeho muže, jako by ho chtěli pohltit. Velká je temnota, a vlhké a studené ono místo. Náš muž poznává jen z nevyšší mdlého třpytu vln a z hrůzu vyvolávajícího tlumeného šplouchání, že je nyní na kraji nezměrného moře.

3. Poslyšte však nyní opět jeho samotného, o jakých podivných věcech blábolí, abyste mohli poznat, jak se daří nejen tomuto muži, nýbrž i nesčetnému množství lidí, kteří měli a dosud mají vše v hlavě, ve své přehloupé domýšlivosti, avšak málo anebo nic ve svém srdci! Poslyšte tedy, začíná mluvit.

4. (Biskup Martin:) „Tak, tak, tak, nyní je to v pořádku! Ó, prokletý, všivý živote! Aspoň 10 milionů pozemských let musel jsem jako ubohá duše v této noci a naprosté temnotě bloudit, abych dospěl místo k žádoucímu cíli, k moři, které mě podle všeho navěky pohltí!“

5. To by mně bylo krásné „Requiescant in pace, et lux perpetua luceat eis!“²¹ Na světě mi budou jistě dosti často zpívat tuto nádhernou hymnu a já nyní odpočívám pro svět navěky a můj popel bude ještě nějak osvětlován Sluncem anebo jiným fosforeskujícím trouchnivějícím světélkováním hrobky; ale já, já, mé vlastní já – co se stalo ze mě?

6. Zajisté jsem ještě zcela týmž, kým jsem býval, ale kam, kam jsem to, kam jsem to přišel?! Stojím zde na sypké výspě zemské úžiny, dá-li se tato půda nazvat vůbec zemí, a kolem mě je nejhustší noc a věčné, bezedné moře!

7. Ó lidé, kteří máte na Zemi ještě tu velkou milost, že máte život těla – předpokládaje, že Země ještě trvá – ó, jak nekonečně šťastni jste a jak nesmírně bohatí oproti mně všichni, kteří tam v těch nejnuznějších hadrech prosíte dobré lidi o almužnu! Žel, očekává vás zde můj, anebo snad ještě mnohem horší osud!

8. Proto zachraň se tam, kdo se jen zachránit můžeš, buď pevným zachováváním zákonů Božích, anebo se staň tělem a duší stoikem – čemuž by se měla dát přednost; vše ostatní není

---

²¹ Ať odpočívají v pokoji a světlo věčné ať jim svítí!

k ničemu! Kdybych byl tak či onak učinil, byl bych nyní šťastnější; takto však stojím jako věčný vůl a osel zároveň – ne před horou, nýbrž před mořem, které tu jistě trvá věčně, nejspíše mě navěky pohltí, ale nikterak neusmrtí, protože jsem již asi nesmrtelný!

9. Neboť kdyby mně mohlo něco dát v tomto nekonečně hloupém duchovním světě smrt, byl by to přece nepochybně především hrozný hlad, který mě nyní již tolik milionů pozemských let co nejstrašněji souží! Kdybych nebyl sám, podle všeho, asi velmi veselou duší, jistě bych se byl už dávno, podobně jako nějaký vlkodlak, do poslední špičky prstů u nohy sežral; ale takto není ani z toho nic a opět nic!

10. Až mě však toto moře, podle všeho asi co nejdříve pohltí, jak se mně bude dařit v tomto nekonečném rybím světě? Kolik žraloků mě tam pohltí a kolik jiných netvorů si bude na mě brousit zuby a bude mě žrát, a tím mně bude způsobovat největší bolesti, a přece však nebudou věčně s to mě usmrtit. Ó, jaká to nádherná vyhlídka do věčné budoucnosti!

11. Snad ty ovce a ta jehňata byly jakýmsi druhem duchovních sirén²² a ty mě sem neviditelně přitáhly, aby mě zde roztrhaly a sežraly?! Že jsem je kdysi viděl před 12 miliony pozemských let! To ovšem není téměř již ani pravda, ale nicméně něco takového nebylo by právě nic nemožného v tomto nepochopitelně přehloupém duchovním světě, kde člověk prožívá tisíciletí aniž něco koná, leda má sám se sebou několik tisíc dlouhých, bezcenných a neplodných rozhovorů jako nějaký úplný blázen na světě smrtelných lidí.

12. Nechápu jen to, že se mě nezmocňuje v tomto jistě nanejvýš zoufalém postavení větší strach. Jsem vlastně spíše hněvivý než bázlivý; ale protože nikoho nemám, na kom bych si vylil svůj spravedlivý hněv, musím to strávit v sobě jako nějaký zvětralý ocet.

13. Ale nicméně se mi zdá, že kdyby přišel nyní ke mně Sám Bůh, je-li někde jaký, že by se můj zvětralý ocet hněvu opět zcela občerstvil a pak bych se mohl na takovém pokryteckém Bohu, je-li jaký, notně prohřešit! Proč vyzdobil pomíjející svět nesčetnými nádherami, ale tento nepomíjející svět obdařil hůř, než nejbarbaršnější tyranský otčím jemu svěřené a nanejvýš nenáviděné nevlastní děti, které obdržely bezděky existenci, a žel, žel staly se jeho nevlastními dětmi?!

14. Ó, jak nádherné by bylo zchladit si žáhu na takovém Bohu, kdyby jaký někde byl! Ale žel, není Boha a nikdy být nemůže! Neboť kdyby byla nějaká vyšší božská Bytost, musela by nutně být moudřejší než jsme my, její tvorové; ale po takové moudrosti nelze objevit nikde ani nejmenší stopy!

15. Vždyť i slepý musí uznat, že každé bytí a dění musí mít nějaký účel; já však jsem přece také bytí a nezaviněné dění! Žiji, myslím, hmatám, cítím, čichám, chutnám, vidím, slyším, mám ruce k práci a nohy k chůzi, ústa opatřená jazykem a zuby – a nanejvýš prázdný žaludek, ale Bože – řekni mně k čemu? K čemu miliony pozemských let tyto náležitosti, nemůže-li jich být nikdy použito?!

16. Tedy ven s tímto nejvš nemoudrým Bohem! Ať mně odpoví – je-li nějaký – aby se učil ode mě moudrosti! Ale mohl bych Ho po věky vyzývat, a přece se neobjeví! Proč? – Protože Ho není a není!“

Kapitola 12.

Biskup Martin na mrtvém bodě. Již ani vpřed, ani zpět! Přijetí vytoužené lodi. Martinovo poděkování lodníkovi, jímž je Pán Sám.

1. Po dlouhé přestávce, v níž však poněkud bázlivě očekával ono tak směle tupené a posléze i vzývané Božství, začíná opět následující, poněkud tlumenější rozhovor se sebou samým takto:

2. (Biskup Martin:) „Nic, nic a opět nic! Mohu vzývat kohokoliv, tupit kohokoliv, co nejhruběji vynadat komukoliv; není zde nikoho, nikdo mě zde neuslyší, jsem jako jedinečný, sebe sama vědomý život v celé nekonečnosti!

---

²² v řeckém bájesloví svůdné mořské panny

3. Ale přece nemohu být sám! Kampak asi přišly ty mnohé tisíce tisíců, milionů lidí na Zemi, kteří se jako já narodili, žili a opět zemřeli – kampak asi přišli? Přestali snad úplně být, anebo jsou ve všemožných nescíslných místech celé nekonečnosti, nekonečně daleko navzájem vzdáleni, sdílejí podobný osud jako já? To se mi zdá být pravdě nejpodobnější! Neboť můj někdejší vůdce a pak ty krásné ovečky a jehňata, byli přece jistým důkazem, že v tomto širém nekonečném světě jsou přece jen lidé! Ale kde, kde, kde? To je zcela jiná otázka!

4. Tam za tímto nekonečným mořem je jistě velmi málo živoucích – ale nejspíše asi nekonečně daleko za mými zády! Kdybych jen mohl zpět, učinil bych také tento pokus a vyhledal je! Ale žel, jsem zde vodou tak obklopen, že se zdá být obrácení zhora nemožné!

5. Zde pod mýma nohama je sice ještě sucho a stojím ještě na půdě sice velmi poddajné, ale přece jen stěží mě ještě nesoucí; ale kdybych popošel dále buď zpět anebo kupředu, jak by se mi potom dařilo?! Jistě bych klesl do bezedné propasti, do tohoto nekonečně velkého vodního hrobu! Proto musím zde již zůstat civět po všechny věky, což bude pro mě každým způsobem nádherná zábava!

6. Ach, kdyby zde byla aspoň nějaká malá, ale bezpečná loď, na níž bych mohl zcela nerušeně vstoupit a kterou bych mohl podle libosti řídit! Jakou blažeností by to bylo pro mě nyní zcela opravdově přebohého d'á---, oho, oho zadrž; toto jméno nevypustím nikdy přes své rty! Nejspíš na tom d'á---, ne, ne, „Bůhsnámi“ je právě tak málo, jako na Božství Samém, ale tento pojem sám o sobě je tak ošklivý, že jej čestný člověk bez určité skryté hrůzy nemůže snadno vyslovit!

7. Co však vidím tamhle, táahle na vodní hladině nedaleko odtud? Je to snad nějaký netvor – nebo dokonce snad loď? Hled', hled', ty mé žíznící oko, přichází to blíž a blíž! Probůh, je to skutečně loď, velmi pěkná loď s plachtou a vesly! Ne, kdyby přišla sem, pak bych musel znovu začít věřit v Boha; neboť něco takového by bylo příliš pádným důkazem proti všemu, co jsem dosud tlachal! Skutečně, skutečně, přichází stále blíž a blíž! Snad má dokonce někoho na palubě? – Budu křičet o pomoc; snad mě někdo uslyší?“

8. (Nahlas:) „Hej! Hej! Pomoc! Čeká na ni už nekonečně dlouho jeden velmi nešťastný biskup, který si kdysi hrál na světě na velkého pána, nyní však zde v tomto duchovním světě upadl do největší chudoby a neví si nyní rady ani pomoci! Ó, Bože, ó Ty můj velký, všemohoucí Bože, jsi-li jaký, pomoz mi, pomoz mi!“

9. Nyní vidíte, jak se loď kvapně blíží ke břehu, kde je náš muž. Na palubě spatřujete také obratného lodníka, kterým Jsem Já Sám a za naším mužem anděla Petra, který nyní, poněvadž přiráží loď ke břehu, kvapně vstupuje s tímto naším biskupem na loď.

10. Biskup však vidí pouze Mne jako lodníka, avšak anděla Petra dosud ne, protože kráčí stále za ním. Jde, jak můžete pozorovat, s nadmírou vlídnou tváří ke Mně a praví:

11. (Biskup Martin:) „Který pak Bůh, anebo který snad dobrý duch způsobil, že jsi na tomto nekonečně velkém moři zabloudil se svou lodičkou, anebo zamířil jsi snad úmyslně právě sem do této krajiny, kde jsem tak nepředstavitelně dlouhou dobu čekal na vysvobození?! Jsi snad v tomto duchovním světě lodivodem nebo nějakým zachránce? Lidé jako jsi ty, musí zde být neuvěřitelně vzácní, neboť já jsem nyní od nepamětné doby neobjevil a neviděl ani stopy po nějakém člověku.“

12. Spanilý, milý příteli! Ty se mi zdáš být mnohem lepší povahy než ten, který se mně před nepamětně dlouhou dobou sám vnutil za vůdce v tomto světě, aby mě přivedl na nějakou pravou cestu. Ale to byl vůdce non plus ultra²³, Pán Bůh mu odpust'; neboť vodil mě jen krátkou dobu, a to jen k samému špatnému!

13. Jednou jsem musel odložit svůj biskupský šat, který jsem – Bůh ví jak – vzal s sebou z pozemského světa, a obléci místo něho tento nynější selský oděv, který je jistě zhotoven z nejlepší látky, jinak by i při mém nejkliďnějším chování nemohl vydržet tolik milionů let.

14. Tohle nadělení bych ještě celkem bral, ovšem přirozeně s nadějí na lepší osud. Ale co tu učinil tento můj hrdinný vůdce? Najal mě s mnohým mravním nabádáním za pastýře svých ovcí a jehňat!

---

²³ nad něhož není

15. Službu jsem co nejochotněji přijal – ač na luteránské půdě – vyšel jsem ven se silnou knihou jmen jeho stáda, chtěje učinit, co mně oznámil, avšak hle, ze stáda ovcí a jehňat stala se pak jako obrázky překrásná děvčata! Po ovcích a jehňatech nebylo ani stopy!

16. Měl jsem přečíst z té knihy jména ovcí a jehňat! Ale v celé krajině se nevyskytovala žádná taková zvířata, která jsem předtím zřetelně viděl z domu tohoto luteránského vůdce!

17. Tato překrásná děvčata však přišla, nevyčkala vyvolání z knihy – jak se říká – houfně ke mně a žertovala okolo mě a dokonce mě líbala, a jedna, ta nejkrásnější, otevřela mně dokonce svou náruč a přitiskla mě k svým přenežným nadrům s tak okouzující spanilostí, že jsem tím nutně přišel do citového dulcissima, jakého jsem na světě ještě nikdy nepocítil!

18. Celá ta příhoda nebyla v základě jistě špatná, zejména pro nováčka v tomto světě. Což jsem předtím věděl, že místo ovcí a jehňat dostanu do opatrování taková děvčata?!

19. Ale tu již byl jako bleskem sem přiveden, také již můj povedený vůdce a učinil mně za to kázání, za něž by se Martin Luther nemusel stydět, a za mnohých výhrůzek dal mi nové, ještě hloupější a prázdnější předpisy, které jsem měl co nejprísněji zachovávat a nakonec přivést veškeré ovce a jehňata na udanou horu!

20. Poněvadž jsem s tímto poněkud zvláštním příkazem nebyl zrovna velice spokojen, nespátřil jsem pak ani vůdce, ani stádo. Čekal jsem bůhví kolik milionů let – leč nadarmo. Konečně jsem chtěl onu knihu svému povedenému službodárci vrátit do domu, leč kniha, nejspíš jakýsi druh duchovního automatu, odporoučela se sama od sebe i s celou krajinou, a já jsem se tedy odporoučel také a šel jsem, až jsem přišel sem a nemohl dále. Po jistou dobu jsem nadával, jak jsem to jen dovedl a téměř jsem si úplně zoufal, neboť se po tak nekonečně dlouhou dobu z žádné strany neukazovala ani stopa po nějaké záchraně.

21. Konečně – přišel jsi ty sem jako opravdový božský ochranný anděl a přijal jsi mě do své bezpečné lodi. Přijmi za to můj největší dík! Kdybych měl něco, čím bych ti to mohl odplatit, jak sladké by to bylo mému, tobě věčně nejvyšší vděčnému srdci! Ale ty vidíš, že jsem zde nad lidské pomyšlení chudý a mimo sebe nic nemám; proto se za toto velké přátelství spokoj s mým díkem a mnou samým, můžeš-li mě k nějaké službě potřebovat a použít!

22. Ó, Bože, ó, Bože, jak klidně a jak jistě a jak rychle pluje tvá loď nad šumícími vlnami tohoto nekonečného moře a jaký je to příjemný pocit! Ó, milý příteli, ó, božský příteli, nyní by tu měl být můj někdejší, velmi omezený vůdce, tu by to pak stálo za námahu, abych tě jemu představil a ukázal, jaké cítění musí mít opravdový vůdce a záchrance, chce-li být vůdcem! Byl jsem sice na světě sám kdysi vůdcem – ale tu mlčím! Ó, díky tobě, díky! Jak nádherně jede ta lodička!“

Kapitola 13.

Slova božského lodníka o požehnání samoty.

Zpovědní zrcadlo k podpoře sebepoznání.

1. Poté pravím Já jako vlídný lodník: „Dlouho trvající osamocení může být sice velmi nepříjemné, avšak má přece jen také v sobě velmi mnoho dobrého! Neboť je tu získán čas, aby člověk přemýšlel o leckterých pošetilostech, aby si je zošklivil a zcela odložil, ze sebe vymýtil, a hle, to má větší cenu než nejpočetnější a nejskvělejší společnost, v níž bývá vždy více hloupého a špatného, než moudrého a dobrého!

2. Ještě nepříjemnější je však postavení, kde osamocení je mimoto ještě doplněno ohrožováním života – ačkoliv často jen zdánlivě. Ale i vzdor tomu všemu je toto osamocení tisíckrát lepší než ta nejpůvabnější a nejkrásnější společnost! Neboť v takovém osamocení ohrožuje člověka jen zdánlivý zánik, avšak byla by tu ještě záchrana i kdyby byl skutečně nastal. Ve zmíněné půvabné a krásné společnosti ohrožují však člověka nezřídka tisíce skutečných nebezpečí, z nichž každé je úplně schopno duši a ducha zcela zahubit a přivést do pekla, z něhož již téměř není zcela žádného

východiska! Proto tvůj nynější stav byl sice pro tvůj pocit velmi nepříjemný, ale pro tvou přirozenost nebyl nijak nešťastný.

3. Neboť hle, Pán všech bytostí se nicméně staral o tebe, sytil tě podle potřeby a účelu, a měl s tebou velkou trpělivost! Neboť byl jsi římským biskupem, to dobře vím, a vykonával jsi svůj pohanský modlářský úřad podle litery velmi přísně, ač vnitřně ses ho nadržel; avšak něco takového nemůže přece mít podle tvého vlastního úsudku žádné ceny u Boha, který se dívá jediné na srdce a jeho skutky! Mimoto jsi byl velmi pyšný a panovačný, a vzdor svému zapříisáhlému celibátu jsi miloval tělo žen! Myslíš, že toto by mohly být skutky bohulibé?!

4. Také jsi měl mnoho co dělat s kláštery a nejráději jsi navštěvoval kláštery ženské, v nichž bylo velmi mnoho krásných novicetek, poněvadž jsi měl velké zalíbení, když před tebou jako před Bohem klesaly, nohy ti objímaly a tys je vystavoval všelikým mravním zkouškám, z nichž některé nejsou o nic lepší, než úplné nevěstkářství! Myslíš, že taková mravní horlivost z tvé strany byla Pánu Bohu libá?!

5. A jak velké bohatství jsi měl na světě proti přikázání Kristovu, který apoštolům přikázal, aby neměli kapes a tedy nenosili peněz, ani kabátu a obuvi – kromě v zimě – a nikdy dvou kabátů! Jaká vybraná jídla byla na tvém stole, jak skvělý povoz, jak přebohaté biskupské insignie²⁴ zdobily tvou panovačnost!

6. Jak často jsi jako domnělý hlasatel slova Božího na řečnické tribuně falešně přísahal a sebe sama proklínal, kdyby nebylo pravdou to či ono, čemu jsi přece sám ve svém celém životě nevěřil!

7. Jak často jsi sama sebe poskvřoval – a ve zpovědnici, dokud jsi v ní ještě řádl, byl jsi neúprosně přísný k ubohým malým a velké jsi propouštěl tak lehce, jak lehce proskočí blecha městskou branou!

8. Myslíš, že na tom mohl mít zalíbení Pán, kterému je celý ten římský babylon v jeho nejlepším způsobu ošklivostí?!

9. Řekl jsi kdy ve svém srdci: „Nechte maličkých přijít ke mně?“ Ó hle, u tebe měli cenu jen ti velcí!

10. Či přijal jsi kdy chudé dítě ve jménu Mém a oděhl jsi je a nasytil a napojil? Kolik nahých jsi oděhl, kolik hladových nasytil, kolik vězňů vysvobodil? Hle, nikoho z nich neznám; zato však jsi jich tisíce krutě uvěznil v jejich duchu, a svým proklínáním a odsuzováním jsi nezřídka zasadil nejhlubší rány chudobě, zatímco velkým a bohatým jsi udílel dispenz za dispenzi²⁵, ovšem za peníze, jen někdy u velmi velkých pánů světa z jakéhosi veleimponujícího světského přátelství zadarmo! – Myslíš skutečně, že mohou podobné skutky být Bohu příjemné a libé a že jsi za to měl být po smrti přijat hned přímo do nebe?

11. Já, tvůj zachránce, neříkám ti to však, abych tě soudil, nýbrž jen proto, abych ti ukázal, že ti Pán nekřivdí, nechal-li tě zde zdánlivě poněkud na holičkách. A že k tobě byl velice milostivý, protože nedopustil, abys ihned po smrti sjel podle svých zásluh do pekla!

12. Uvažuj o tom a netup již svého vůdce, nýbrž ve vsí pokoře pomysli, že nejsi od Boha hoden ani té nejnepatrnější milosti, Tak ji budeš moci znovu nalézt! Neboť mají-li se i ti nejvěrnější sluhové považovat za špatné a neúčinné, oč více teprve ty, který jsi ještě nikdy nic neučinil podle vůle Boží!“

Kapitola 14.

Upřímně kající doznání biskupa Martina a jeho dobrá vůle k pokání a obrácení.

---

²⁴ odznaky hodnosti, moci

²⁵ prominutí za prominutím

1. Práví poté biskup: „Ó, můj vysoce ctěný a nesmírně veškerých díků nanejvýš hodný zachránce! Na toto tvé odhalení nemohu ti žel nic jiného říci než: To vše je „Mea culpa, mea maxima culpa!“ Neboť vše je takové a doslova pravdivé. Ale co se dá nyní dělat?!

2. Nyní zajisté pociťuji nejhlubší lítost nade vším, co bylo spácháno; ale se vši mou lítostí nelze nikdy odčinit, co se stalo, a tak také zůstává neodsunutelná vina a hřích, který je semenem a kořenem smrti! Jak však lze nalézt v hříchu milost Páně? Hle, to se mi zdá být nemožné.

3. Proto tedy jasně poznávám, že jsem nyní jako takový zralý jedině pro peklo, soudím, že tuto věc nelze žádným jiným způsobem změnit než tím, že bych byl všemohoucím Božím dopuštěním uveden s tímto svým nynějším cítěním nyní ještě jednou na Zem, abych tam pokud možno napravil své chyby. Anebo: Protože mám hrozný strach z pekla, tak by mě Pán na celou věčnost mohl vstřít jako nejneopatrnější bytost do nějakého věčného kouta, kde bych si mohl jako nejneopatrnější rolník prací svých rukou na nějaké hubené půdě vydělávat nejnutenější obživu. Přitom bych se z celého srdce rád zřekl jakéhokoli vyššího oblažování, neboť se i pro ten nejneopatrnější stupeň nebe považuji až příliš nehodným.

4. Toto je můj pocit, neboť míněním to nazvat nemohu, protože pociťuji, že je to nyní nejnuitnější vyjádření mého života. Na světě nyní úplně zabeđeném nelze zajisté také již nic víc dělat, neboť všeobecný směr proudu je nyní veskrze špatný, takže se jako plavci proti proudu stává téměř nemožností být dobrým.

5. Vlády konají, co chtějí, a náboženství se používá už jen jako politického opia pro obyčejný lid, aby ho snáze držely na uzdě a ke všemu možnému učinily povolným. Ať zkusí sám papež dát náboženství jiný, pouze duchovní význam, a ihned ze všech stran potáhnou proti jeho prohlášení neomylnosti se zbraněmi a hudbou do pole – z čehož však také jasně vyplývá, jak těžké je to nyní, zvláště pro takového biskupa jít po správných cestách slova Božího, neboť je na všech cestách a stezkách očmuháván legii tajných dozorců.

6. To vše sice nebere ani biskupovi, ani žádnému jinému člověku svobodnou vůli; ale jak velice se tím ztěžuje, ano v tisíci případech ba i znemožňuje jednání podle ní – to nebude jistě Pánu neznámo.

7. Bylo by ovšem správné a v pořádku, a v této době téměř nutným, být pro slovo Boží mučedníkem, ale co by to i nyní pomohlo? Stačí vypustit jen jedno slovo, jak se nyní zcela zneužívá svatého náboženství, a člověk bručí v base s příkazem věčného mlčení, jinak je zcela potají srovozen ze světa!

8. Táže se: co by tu mohl někdo prospět, kdyby chtěl plout přímo proti proudu, kdyby chtěl hlásat nejčistší pravdu a kdyby se chtěl obětovat pro zaslepené ubohé lidstvo?!

9. Jelikož však ze zkušenosti seznáváme, že se ve světě vězícím od hlavy až k patě v největším zlu, nedá zcela nic dělat a že mu není pomoci, zdá se jaksí dokonce odpustitelným, zvolá-li někdo nakonec u sebe: „Mundus vult decipi – ergo decipiatur!“²⁶

10. Já však nyní soudím takto: Pán se jistě snaží každého člověka oblažit; ale dává-li člověk veskrze přednost peklu před nebem, pak nemůže nakonec ani On, Všemohoucí, Sám zabránit, aby člověk nesjel dolů do věčné bažiny, při které příležitosti by i ten nejmoudřejší neřekl jistě nic jiného než: „Si vis decipi, ergo fiat!“²⁷

11. Tím se však nechci ani dost málo před tebou snad omlouvat a svou vinu zmenšovat, nýbrž chci ti tím pouze říct, že člověk je nyní na světě spíš přinuceným než dobrovolným hříšníkem, na což přece jistě Pán vezme také milostivý ohled.

12. Já nemíním, že by mi měl Pán mou velkou vinu proto počítat za menší než skutečně je, nýbrž přál bych si, aby vzal ohled na to, že svět je skutečně svět, s nímž nelze ani při nejlepší vůli nic pořídit, a že člověk ztratí nakonec i dobrou vůli pomoci mu, protože až příliš jasně poznává, že mu nijak nelze pomoci.

²⁶ Svět chce být klamán – budiž tedy klamán!

²⁷ Chceš-li být klamán, staň se dle tvého přání!

13. Nejmilejší zachránce, proto se na mě nehněvej; neboť nyní jsem mluvil, jak jsem tomu dosud rozuměl a jak jsem to poznal. Ty tomu asi jistě lépe rozumíš a lépe to poznáváš a mě o tom poučíš, neboť z tvých slov jsem poznal, že jsi plný opravdové božské moudrosti a že mně dáš náležité poučení, co mám činit, abych přece jen tomu peklu unikl

14. Mimo to tě také ještě ujišťuji, že podle tvého přání svému dřívějšímu vůdci z celého srdce odpouštím; neboť zlobil jsem se na něho jen proto, že dosud ještě nemohu poznat, jaký měl vlastně se mnou plán. Naznačil sice neurčitě, co by asi se mnou zamýšlel; ale toto jeho předlouhé opuštění mé osoby muselo mě nakonec přece na něho rozhněvat. Ale nyní je po všem, a kdyby sem nyní přišel, padl bych mu proto okamžitě kolem krku a líbal bych ho jako syn svého otce, kterého již dávno neviděl.“

Kapitola 15.

Kázání božského lodníka vyzývající biskupa Martina k pokání.

1. Nyní mluvím opět Já jako lodník: „Poslyš Mne nyní, a dej dobrý pozor na to, co ti řeknu.

2. Hle, Já dobře vím, jaký je svět, protože také vím, jaký byl za všech dob. Neboť kdyby svět nebyl zlý, anebo kdyby byl aspoň jen někdy lepší, nebyl by Pána vznešenosti ukřižoval. Učinila-li jeho velmi zlá svévole toto již na zeleném dřevu, oč mnohem méně bude šetřit suché chrastí. Platí totiž pro svět jednou provždy, co je psáno z úst Páně v evangeliu, a to zní takto:

3. V těchto dnech – to je v době světa – potřebuje království nebeské násilí. Jen ti je obdrží, kteří je násilím strhnou na sebe. Toto mravní násilí jsi však, příteli, nikdy na sobě neucínil – právě proto také nesmíš na svět příliš naříkat, neboť pokud Já nanejvýš jasně vím, držel jsi za všech dob mnohem raději se světem než s duchem. Neboť právě v této věci jsi byl jedním z hlavních odpůrců duchovní osvěty, nepřitelem protestantů a s nenávisť a s nejtrpčí zlobou jsi je pronásledoval pro domnělé kacířství.

4. U tebe skutečně nikdy neplatilo „Si mundus vult decipi.“²⁸, nýbrž prostě bez milosti a pardonu: „Mundus decipi debet.“²⁹ – a to „sine exceptione“³⁰. Já ti však pravím, že svět není právě nikde horší než právě ve sféře tvé a většinou tobě rovných. Vy jste byli za všech dob největšími nepřáteli světla a byly doby, kdy jste každému i jen o vlas jasněji myslícímu a vidoucímu stavěli hranice!

5. Nebyla to knížata světa, která se u svých národů snažila šířit temnotu, nýbrž byli jste to vy, kteří jste dávali i knížata do klatby, odvážila-li se trochu jasněji myslet, než bylo příjemné vaší nejtemnější hierarchické, nanejvýš tyranské despotii³¹. Jsou-li nyní tu a tam zatemněná knížata, pak jsou taková dílem vašim; vy však jste nebyli nikdy dílem knížat, nýbrž jako nyní, jako za všech dob, svým vlastním dílem!

6. Že by nyní v mnohé zemi, nemající již o světle od A až po Z ani tušení, bylo poněkud obtížnější zavést čisté světlo Boží, to vím. Ale kdo je tím vinen? Hle, nikdo jiný, než vy sami!

7. Kdo vám kdy poroučel stavět modlářské chrámy a nanejvýš prázdné modlářské oltáře? Kdo nařídil vaši tak zvanou latinskou bohoslužbu? Kdo vynalezl odpustky, kdo vyobcoval Písmo Boží a na jeho místo zavedl nejabsurdnější a lživé legendy o tak zvaných svatých, kdo relikvie³², kdo miliony všelijakých svatých obrazů a řezb? Hle, nikdo jiný, žádný císař a žádný kníže, nýbrž vy! Vy jediní jste byli za všech dob dělmistry nejpustší temnoty, abyste v ní pro své žezlo lovili vše možné, velké i malé.

---

²⁸ Chce-li svět být klamán!

²⁹ Svět musí být klamán!

³⁰ bez výjimky

³¹ vládě násilí

³² ostatky svatých

8. Knížata jsou většinou naplněna zbožnou vírou a jsou poslušná vaší nauky. Řekni Mně však, jakou jsi měl víru ty, který jsi přece byl zběhlý v Písmu? A koho jsi poslouchal ty? Jak mnoho ses modlil, nebyl-li jsi za to placen?

9. Řekni, můžeš u Boha ze všeho toho a po všem tom očekávat nějaký ohled, když ne svět tebe, nýbrž jen ty jsi učinil svět ve svém okruhu mnohem horším, než byl předtím?!

10. Já ti však pravím: Co se týká mučednictví, které jsi uvedl, byl by ses dal z panovačné lásky k noci tisíckrát přibít na kříž, než jen jednou pro čisté Světlo Boží. Také by ses byl valně nemusel obávat knížat, a ještě méně jejich dohlížitelů, kdybys dal ono Světlo hlásat, neboť vím až příliš dobře, jak ses dovedl postavit proti knížatům, jestliže se vzepřela proti tvým nejnesmyslnějším, všemnu lidskou a bratrskou hodnotu opovrhujícím a odsuzujícím požadavkům.

11. Hleď, Já také znám velmi málo případů, že by knížata vsadila do vězení opravdu bezúhonné kněze, kteří si hleděli čisté Boží nauky! Anebo – což je od tebe hrubé obvinění – je dokonce poslala do světa duchů. Ale zato je mně znám nesmírný počet příkladů, že jste se toho dopouštěli na těch, kteří se odvážili žít čistěji podle Božího slova.

12. Kdo je chytrý jako had a přitom mírný jako holubice a takto kráčí po cestě Páně, myslíš, že se snad stal starý Bůh slabším, než byl za časů apoštolů, a že by již nedovedl pomoci tomu, kdo by byl světem ohrožován?

13. Hle, mohl bych vedle Luthera uvést ještě velmi mnoho bratrů, kteří se v nejtemnější době přece odvážili před celým světem vyznat čisté Boží slovo, a hle, světská knížata žádnému z nich hlavu od těla neoddělila. Zato se však dařilo zle tomu, kdo byl čistého ducha a ocítl se ve vašich rukou.

14. Snad nyní poznáváš, že se zde, kde neplatí nic jiného než jen čistá pravda, sjednocená s věčnou láskou, nedojde se všemi tvými omluvami daleko – leda s jediným „Mea quam maxima culpa.“³³ To je jediné správné! Vše ostatní neznamena před Pánem nic. Neboť zajisté doznáš, že Bůh zná od věčnosti svět do nejmenších podrobností lépe, než kdy jej poznáš ty. Proto by také bylo největším nesmyslem, kdybys chtěl na svou omluvu popisovat Pánu Bohu svět, jakým je, ačkoliv pravíš, že to neříkáš na svou omluvu, nýbrž pouze proto, aby na tebe Pán vzal ohled, aniž přitom dost málo uvažuješ, že jsi byl sám hlavním činitelem dělajícím svět horším.

15. Pokud zasluhuješ jako zajatec světa ohled, nebude ti ani o vlas zmenšen; ale ve všem tom, co ty na něj házíš, nezasluhuješ ani nejmenšího ohledu! Co je ti svět povinen před Bohem, to bude očištěno malým účtem, ale tvá vina se tak zcela zkrátka neodbude – ledaže bys ji sám co nejkajícněji vyznal a také doznal, že nikdy ty, který jsi byl a jsi ještě vždy špatným, nýbrž jedině Pán může vše opět napravit a tvou vinu ti odpustit.

16. Máš zajisté velký strach z pekla, protože se ve svém svědomí cítíš pekla hodným a míníš, že tě tam Bůh hodí jako nějaký kámen do propasti, nepovážíš však, že se bojíš jen svého domnělého pekla, ale že na skutečném pekle máš velké zalíbení a naprosto z něho nechceš ven.

17. Hle, vše co jsi dosud myslel, bylo víceméně v nejvlastnějším smyslu slova peklem! Neboť kde ještě doutná byť jen jiskřička sobectví, domýšlivosti a obviňování druhých, tam je peklo! Kde nebyla ještě tělesnost dobrovolně vyobcována, tam je ještě peklo! Na tobě však ještě toto vše lpí. Jsi tedy ještě velmi silně v pekle! Hle, jak marnivá je tvá bázeň!

18. Pán však, který Se slitovává nade všemi bytostmi, chce tě z něho zachránit, a ne podle tvé římské hlavní zásady, ještě hlouběji tě do něho odsoudit. Proto také v budoucnu o Pánu neříkej, že říká těm, kteří veskrze chtějí do pekla: „Chceš-li tedy veskrze do pekla, staň se!“

19. Hle, to je od tebe velmi rouhavé tvrzení! Právě ty jsi jedním, který se již velmi dlouho nechce zříci pekla. Kdy však jsi slyšel takový soud nad sebou od Pána?!

20. Uvažuj dobře o těchto mých slovech, obrať se v sobě podle nich, a Já budu tuto lodičku řídit tak, aby tě přivedla z tvého pekla do říše života! Staň se!“

---

³³ Má co největší vina!

Kapitola 16.

Biskup Martin doznává vinu. Každého soudí vlastní láska! Martinovo rozhodnutí setrvat u lodivoda, svého zachránce. Anděl Petr třetím ve spolku.

1. Praví nyní náš muž: „Milý příteli, musím se ti bohužel otevřeně přiznat, že to se mnou dopadá právě tak, jak jsi mně nyní bez zadržování mých hříchů sdělil, a také poznávám, že proti tomu nemohu uvést ani tu nejmenší omluvu, neboť vše postihuje jen mě zcela jediného! Ale rád bych se jen ještě od tebe dozvěděl, kam mě nyní chceš přivést a jaký bude můj věčný osud.“

2. Praví lodník: „Taž se svého srdce, své lásky. Co ona praví? Jaká je její touha? Jestliže ti tato láska z tvého života zcela určitě odpověděla, pak jsi již v sobě samém rozhodl o svém osudu, neboť každý bude souzen svou vlastní láskou.“

3. Praví biskup: „Příteli, kdybych se měl řídit podle toho, kam tíhne mé srdce, bůhví, kam bych přišel! Neboť v mém nitru se odehrává něco podobného, jako v mysli módy chtivé ženy, která si v pozemském módním obchodě stále znovu zkouší stovky módních látek a nakonec neví, co si má vzít.“

4. Podle svého nejvnitřnějšího cítění chtěl bych být u Boha, svého Tvůrce, ale tu mně vstupují do cesty mé mnohé a velké hříchy a já pak vidím, že uskutečnění tohoto mého přání je zcela nemožné!

5. Pak myslím na ony dobrodružné ovce a jehňata světa. S jednou takovou ovci by nebylo zrovna nejnepříjemnější žít ve věčnosti. Ale tu mně praví opět jakoby nějaký vnitřní člověk: „Něco takového tě k Bohu věčně nikdy nepřiblíží, nýbrž vždy tě spíš bude od něho jen vzdalovat!“ A tím také tato má nejmilejší myšlenka klesá do tohoto bezedného moře.

6. Opět mi přichází myšlenka, abych žil v nějakém koutě tohoto věčného duchovního světa jako nejprostší rolník a aby se mi dostalo milosti jen jednou vidět Ježíše, byť i jen na několik okamžiků! Ale tu mě opět napomíná mé prosté svědomí a praví: „Toho věčně nejsi hoden!“ A já opět klesám před Ním, nejsvětějším, do své všemi hříchy obtížená nicotnosti.

7. Jen jedna myšlenka se mi zdá být přinejmenším těžko uskutečnitelná, až neuskutečnitelná, a musím se ti přiznat, že je to nyní má zamilovaná idea: Být a trávit celou věčnost u tebe, ať budeš kdekoli. Ačkoliv jsem na světě nejméně mohl snášet ty, kteří se mi odvážili říct pravdu do očí, zamiloval jsem si však tebe nyní nade všecko právě proto, že jsi mi jako nejmoudřejší soudce řekl pravdu přímo do očí! Při této hlavní zamilované ideji však zůstanu také navěky.“

8. Pravím Já: „Nuže, dobře, je-li to tvá hlavní idea, o níž se však budeš muset v budoucnu ještě hlouběji přesvědčit, může být ihned provedena! Podívej, nyní jsme již nedaleko od břehu a rovněž od Mé chaty. Mé zaměstnání nyní již znáš, víš, že jsem v nejúplnějším slova smyslu lodivodem. Budeš nyní toto zaměstnání sdílet se Mnou. Odměnu za naše namáhání přinese nám náš kousek pozemku, který budeme ve volných chvílích podle možnosti co nejpilněji obdělávat. A ohlédni se, nalezněš vedle sebe ještě někoho, kdo bude s námi co nejvěrněji držet.“

9. Biskup se poprvé při této plavbě po moři ohlédne a ihned poznává anděla Petra a padne mu kolem krku a prosí ho, aby mu odpustil, že ho tupil.

10. Petr odpovídá stejnou láskou a šťasten chválí biskupa, že jeho srdce učinilo tuto volbu ze svého nejvnitřnějšího základu.

11. Lod'ka však nyní přirazí také ke břehu, kde se upevní na kůl, a my pak všichni tři jdeme do chaty.

Kapitola 17.

V chatě lodivoda. Požehnání snídaně a Martinův dík. Nová Martinova práce se zkušenými rybáři.

1. Dosud však bylo stále spíš temno než jasno. Ale v chatě se začala temnota víc a víc ztrácet a blahodárné svítání ponenáhlu rozptylovalo dřívější naprostou noc – ovšem jen před očima biskupa, neboť před Mýma očima a anděla Petra byl vždy nejjasnější, věčný, nepomíjející a neměnitelný den.

2. Že však nyní začalo svítat také před biskupovými očima, stalo se tak proto, že se v jeho nitru začala vynořovat láska, neboť mou milostí biskup dobrovolně odstranil a nyní ještě dále odstraňuje ze sebe velké množství pozemského neřádu.

3. Ptáte se asi: „Co se však děje nyní v chatě?“ Jen trpělivost. Ihned vysvětlím služební řád, kterým se od nynějška bude muset řídit, jakmile se trochu posílí Mým chlebem života. Neboť snadno přijdete na to, že ten muž musí být velice hladový, neboť za celý svůj život na světě, a také nyní v tomto velmi krátkém období sedmi přirozených dnů, jakkoli se mohly zdát nepředstavitelně dlouhé, neseděl ještě nikdy u tohoto nejopravdovějšího živého stolu a nikdy neokusil chléb života, proto ho nyní již nechme, jak říkáváte, pustit se do toho, to je náležitě utišit svůj prvý krutý hlad.

4. Hled'te, jak jí kus chleba za kusem a jak je přitom zcela dojat k slzám a nyní také praví:

5. (Biskup Martin:) „Můj nejmilejší příteli a nynější zaměstnavateli navěky, jak nesmírně dobře je být u tebe! Přijmi především můj nejvroucnější dík a přednes jej ve svém čistém srdci také Pánu Bohu, neboť můj jazyk je věčně nehodný přednést děkovnou modlitbu Pánu Bohu, neboť jsem před Ním až příliš velkým a příliš hrubým hříšníkem.“

6. Tak, tak, tak; ach to bylo dobré! Ó, nepamětná doba mého hladu, mé žízně a mé nepřetržité noci! Ó díky, díky, díky tobě, největší díky Pánu Bohu, že dopustil, abys mě zachránil a nyní také nasýtil, takže je mi nyní tak dobře, jako bych se byl znovu narodil. A hle, také se zcela vyjasňuje jako za časného rána před východem slunce. Ó jak nádherně je nyní zde!

7. Nejmilejší příteli a také ty, můj starý a prvý vůdce, jelikož jsem nyní zcela nasycen, dejte mi nějakou práci, abych vám mohl, byť v nejmenší míře, za vaše převeliké mně prokázané dobrodiní projevit velkou lásku k vám pilností svých rukou.“

8. Pravím Já: „Pojď nyní s námi ven a budeme mít hned spoustu práce! Hle, nyní jsme již opět pod širým nebem a na břehu moře. Jsou tam rybářské sítě. Jdi s bratrem a přines je sem na loď, neboť moře je dnes klidné a my učiníme dobrý lov.“

9. Oba přinášejí co nejrychleji tři dobré plováky a jednu vlečnou síť. Dopraví ji ihned na loď a biskup pln radosti praví: „Ach, to je zajisté převeselá práce! Takto se mi moře líbí, ale když jsem na jeho převelice sypkém břehu čekal na svůj zánik, tehdy to vypadalo zcela hrozně!“

10. Ale copak zde v duchovní říši jsou také ryby? Věru, o něčem takovém se mi na světě nikdy ani nezdálo.“

11. Pravím Já: „A jaké ryby! Při této práci bude ti ještě zvlášť divně u srdce, zejména je-li zde naším úkolem toto moře úplně vylovit. Leč proto nesmíš klesat na mysli. Vše půjde, ale jak bylo řečeno, je k tomu třeba trpělivosti, odvahy a velké mužné pevnosti.“

12. Vyskytnou se přitom velmi mnohá nebezpečí a nejednou se budeš považovat za ztraceného, ale tehdy pohlédni na Mě a číň, co Já činím,. Tak dopadne vše dobře v náš velký prospěch, neboť každá dobrá věc potřebuje námahu, trpělivost a vytrvalou práci. Uvolněte nyní loď od kůlu a vyrazíme odtud na širé moře.“

13. Oba uvolní loď, a vítr vanoucí od východu ji žene rychle jako šipku na širé moře.

14. Za jízdy praví opět biskup: „Ó, u všech všudy, u všech všudy! Ale přátelé, zde musí být již nesmírně hluboko, neboť pro samou hloubku vypadá ta voda téměř jako uhel černá. Kdyby loď ztroskotala, jak by se nám potom dařilo?“

Kapitola 18. Na rybolovu.

1. Pravím Já: „Příteli, jen žádný strach, neboť jsme pro dobré věci na vodě, a ať je jakkoli hluboká, nemáme se čeho obávat. Nuže, pozor, vrhněte síť! Tam, kde se voda silně vlní, je ohromná ryba. Jen rychle, ať nám neunikne!“

2. Oba vrhnou síť, a sotva se roztáhne ve vodě, vpluje již také do ní viditelný rybí netvor, a jelikož nemůže silnou síť prorazit, strhne s sebou rychlostí šípu loď na hladině a neustává, nýbrž stále zuřivěji ji vleče za sebou dále.

3. Biskup pln hrůzy volá: „Probůh, co teď?! Co teď?! Jsme zřejmě ztraceni! Tento netvor vyplňuje síť sotva polovinou hlavy! Tělo sahá bůhví jak daleko ještě do vody! Je jistě třikrát tak velký jak naše loď! I kdybychom ho mohli zabít, kam bychom ho však potom dali?! Ó, uhání s naší lodí stále zuřivěji a rychleji k... Ó, Bůh s námi!“

4. Praví Petr: „Jen nebud' dětinský! Nech uhánět tu rybu, kam a jak dlouho ji to těší! Dokud má hlavu v síti, nepůjde dolů, to vím jako starý rybář, a až se dost unaví, pak se uklidní a bude pro nás již snadné se jí zmocnit a dovléct ji ke břehu. Neboť – podívej se – ryba uhání přímo ke břehu; tu pak již tak snadno nezmizí!“

5. A copak jsi zapomněl, co náš ze všech nejmilejší Mistr říkal? Hle, On je klidný; proto bud' me také my klidní! Řekne-li však nyní za Mnou „Připravme ruce k dílu!“, pak to teprve znamená hnout sebou, jak On přikáže! Neboť nad Něho není druhého Mistra v rybářském umění. – Nyní však platí: Pozor, okamžik naší činnosti hned nastane!“

6. Tu pravím Já: „Petře, vezmi velký hák a zaraz jej mocně za čelist a ty, příteli Martine, skoč nyní rychle na břeh, uchop co nejpevněji lodní lano a táhni je a rychle je tam upevni na kůl, skoč pak zpět na loď, vezmi druhý hák a učiň, co učinil Petr; neboť hle, netvor je náležitě unavený a nyní ho snadno přemůžeme. Jen tedy rychle!“

7. Biskup Martin vykonává nejrychleji vše, co mu bylo přikázáno. Loď je upevněna a náš Martin je opět v rychlosti na lodi, uchopí hák a zarazí jej hbitě a silně za druhou čelist, a tak je nyní netvor dobře upevněn.

8. A nyní praví Pán: „Vyjděte na břeh a přineste velké lano, na němž je upevněný těžký a ostrý vrhací hák. Tamhle poblíž chaty je za tím účelem již připravený. Já zatím přitáhnu oběma háky rybu blíž ke břehu, načež pak musíte velmi rychle vrhnout hák na hlavu zvířete. A ty, příteli Martine, nesmíš se děsit, učiní-li přitom ryba několik prudších pohybů, které se ti ovšem budou zdát obzvláště hrůzu budícími. Měj však jen odvalu, trpělivost a vytrvalost, pak půjde vše! Dejte Mně obě násady do rukou a sami pospěšte k svému dílu!“

9. Vše se stane přesně tak; ale když těžký a ostrý hák vnikne rybě do živého, začne se (pro biskupa Martina) hrozně svíjet a vzpínat, a tím přihání mocné vlny ke břehu, takže je náš nový rybář Martin mnohdy vodou zcela zaplaven, což ho obtěžuje tím víc, protože se mnohdy k němu tisícizubá tlama ryby při držení lana velmi přiblíží a zároveň silně po něm chňapá. Je ve velké úzkosti, ale nyní spíše o Mne než o sebe, neboť vidí, jak ryba svým mocným ocasem zvedla již několikrát loď zcela nad vodu a pak s ní opět mrštila dolů.

10. Ale Petr mu praví: „Jen drž pevně, bratře! Napni všechny své síly, jinak nás ten hrozný netvor strhne do mořské hlubiny, kde by se nám zrovna příliš dobře nevedlo!“

11. Praví Biskup Martin: „Ó, bratře, jen kdybych byl za tebou! Ta šelma chňapá ustavičně po mně a náš Mistr mně ji mimoto ještě strká zcela pod nos, při čemž tento přehrozný netvor zrovna před mou hlavou neustále roztahuje na dobré tři sáhy strašnou tlamu a pak ji opět tak prudce zavírá, že mně tím vchrstne do obličejce vždy nejméně 100 věder vody!“

12. Ach, to je zoufale těžká a velmi nebezpečná práce! Tahle práce by byla příliš špatná i pro otroka z galejí! Ó, mmm – brrr, brr, ááá, už zase celá nálož vody v obličejce! Já se ještě utopím, jestli ta šelma na mě ještě několikrát vychrlí vodu! Jé, jé, jé, tlama se už zase otvírá! Ne, já to již

nevydržím! Voda je teď tak strašně studená, že mě nyní tak mrazí, jako kdybych zcela nahý ležel na ledě! Teď zase chňapne!“

13. Praví Petr: „Na, vezmi rozpěrák a rozevři jí tlamu, aby ji už nemohla sklapnout!“

14. Praví biskup Martin: „Sem s ním! – Je již úplně tam! – Oho, ty mocný dobytku, nyní už bude konečně konec s tvým chňapáním! To byla skutečně dobrá myšlenka od tebe, jen tě měla napadnout o dva tucty chňapnutí dříve, pak bych nebyl tak žalostně promočen! Ale jak je to nyní, je také dobře!“

15. Tu pravím Já z lodi: „Dobré je to, nyní upevněte také lano s hákem na kůl a vraťte se pak rychle na loď! Ryba je už naše; už nám nikdy neuteče! Ale nyní loď rychle uvolníme a vyrazíme znovu na širé moře – a v krátké době snad učiníme ještě značnější úlovek!“

16. Oba rychle učiní, co jim bylo přikázáno. Biskup Martin se sice škrábe za ušima, neboť toho měl jaksi jednou již dost, ale vzdor tomu nicméně rychle učiní, co jsem mu přikázal.

17. Nyní jsou již oba na lodi, která opět již rychlostí šipky uhání odtud.

18. Já pak poznamenávám cestou k biskupovi Martinovi: „Příteli, musíš si zde zvykat být stále neomrzelým; neboť kdo přichází k práci poněkud nevrle, tomu se dílo zřídkakdy podaří! Proto trpělivost, odvahu a vytrvalost; radost přijde teprve po vykonané práci!“

19. Ano, milý příteli, zde v duchovní říši se nic nepořídí s tvým cestou často žvaněným: „Requiescant in pace!“³⁴, nýbrž: Pracujte, dokud je ještě den! Dost na tom, odpočívá-li se za noci, kdy nemůže nikdo pracovat. Jelikož jsi však měl též noc, byl jsi také bez práce. Protože však také tobě nyní nadešel den, musíš také pracovat, neboť říše Boží je říše práce, a nikoli říše lenochů a modlitelů breviáře. Proto jen svěží mysl!

20. Pohleďte tamhle k severu, kde na vodách spočívá ještě silný soumrak! Moře se tam silně vlní. Není vítr ani zde, ani tam, tudíž důvod tohoto vlnivého pohybu nemůže být jiný než nějaká mocná ryba! Proto jen hbitě tam zaveslovat a všechny ruce přiložit k dílu; zejména tato ryba odmění naši námahu!“

21. Biskup Martin praví: „Příteli, ta nás asi s pomocí „Bůhsnámi“ zahubí! Ale k čemu je v duchovní říši potřeba tak mnoha ryb a tak šíleně velkých? Copak jsou také zde pusty, kdy se smí jíst jen rybí maso? Anebo se maso a tuk těchto ryb, také snad zde, rozesílá dále a dokonce se s ním obchoduje?“

22. Pravím Já: „Nyní jen každý rychle meč do ruky, neboť je to desetihlavá ryba – hydra! Ten netvor nás spatřil a nyní se žene přímo k nám! Ty, Petře, už víš, jak se takové ryby chytají. Ty, biskupe Martine, však konej, co bude konat bratr. Jakmile tato desetihlavá hydra skloní své hadí hlavy přes okraj lodi, pak je třeba jen hbitě sekat, dokud nebude všech deset hlav od dlouhého hadího těla odděleno. To ostatní pak již učiním Já Sám! Netvor je zde, nyní tedy jen sekat!“

23. Hle, Petr utíná svým ostrým mečem hydře, nahánějící biskupovi Martinovi strašnou hrůzu, hlavu za hlavou od jejího černého pancéřově šupinatého těla, či spíše od krku, neboť od těla vybíhá též deset krků, z nichž na každém vyrostla jedna hlava; ale náš biskup Martin neví dobře, kde by ťal, aby trefil hlavu, neboť pro samou úzkost téměř nic nevidí, poněvadž má oči spíše zavřené než otevřené.

24. Ale právě oddělil Petr již také desátou hlavu od desátého krku. Proudý krve se valí z netvora. Moře je daleko okolo zbarveno krví a přemocně (pro biskupa Martina) se vlní následkem mocného řádění nyní bezhlavého netvora, který pro oko našeho biskupa Martina má 111 sáhů³⁵ délky a rovněž tolik v objemu.

25. Nyní pravím opět Já oběma: „Petře, dej nyní meč opět na své místo a podej mi velký hák na bidle, abych ho vrazil do břicha tohoto netvora a přitáhl jej sem! Ty, Martine, se však chop kormidla a otoč je sedm stupňů východně, tak budeme opět brzy s tímto znamenitým úlovkem u břehu!“

³⁴ Ať odpočívají v pokoji!

³⁵ stará jednotka délky (1 sáh = asi 1,9 m)

26. Vše se děje v nejlepším pořádku a loď, vlekoucí za sebou kořist, spěje také již rychlostí šípu ke známému břehu.

27. Jelikož však je nyní loď již velmi blízko břehu, vyzvídá biskup Martin co nejstarostlivěji, co asi ještě dělá ona dřívější velká ryba. Leč nemálo žasne, když po celé rybě nenalézá již ani stopy a ihned praví:

28. „Ale, ale, ale – copak je to?! Tady to máme! Nyní tento druhý netvor nás stál téměř všechny životní síly, než jsme ho přemohli, zajali a dovlekli sem. Z této naší opravdu nesmírné námahy však ten prvý lov vzal d'as! Však se mi zdálo, že jsme ho příliš slabě upevnili.

29. Aj, aj, to je přece mrzuté! Tolik námahy nás ta šelma stála – a nyní za všechno naše nebezpečí a námahu nic nemáme! Milí přátelé, tuto kořist musíme již poněkud lépe upevnit, jinak i ta nám zmizí, půjdeme-li snad opět na nějaký nový lov!“

30. Praví Petr: „Nestarej se o nic, o prvou rybu je již postaráno, neboť zde je ještě více pracovníků, kteří již vědí, co mají činit, když jim dopravíme úlovek ke břehu. A nyní, jelikož jsme již u břehu, vyskoč rychle a upevni loď. Já a Mistr přitáhneme onu velkou kořist ke břehu.“

31. Biskup Martin poněkud zaraženě ihned učiní, co mu Petr nařizuje, a my konáme před jeho očima, co mu Petr oznámil, že učiníme.

32. Nyní je také druhá kořist upevněna a Já pravím: „Jelikož se nyní tento lov tak podařil, skončili jsme tím hlavní práci, proto nyní zde na břehu vytáhneme malými sítěmi menší ryby z vody a vrhneme je na břeh. Neboť nyní jsme zahubili dva největší netvory a v těchto vodách již nebude více takových; proto můžeme jít bez omrzení k této lehčí práci. Pojd'me tedy opět na loď a zkusme, jak to půjde s lovem malých ryb!“

33. Stane se jak jsem nařídil. Oba vrhnou do vody síť a Já řídím loď. Práce se daří. Každý záťah plní síť všelijakými rybami, které oni hbitě házejí na břeh; ryby však, jakmile se dotknou břehu, vezmou ihned za své.

Kapitola 19.

Rozjímání biskupa Martina o zanikání chycených ryb a o marné práci. Petrova dobrá odpověď s poukazem na prázdné, bezduché výkony římského biskupa.

1. Čím déle toto zanikání ryb trvá, tím více to biskupa Martina znechucuje, takže nyní je již zcela rozmrzelý a začne pro sebe takto mumlat: „Je to ale šíleně hloupá práce! Samým vytahováním a házením ryb na břeh jsem téměř celý vyčerpán, a to vše pro nic a za nic! Neboť žádná nezůstává; každá zaniká jako máslo na slunci! To je přece jen neobyčejně hloupé! Ne, to je přece mimořádně hloupá práce!

2. Musím se tedy přece jen jednou přesněji podívat, kam tyto ryby tak rychle mizejí! Hm, hm, nemohu nic zjistit! Opět jeden vrh mého kolegy, a nic nezůstává v této říši nepomíjivosti! Tot' pěkná nepomíjivost! Na Zemi nezůstává z toho, co bylo, sice mnoho, ale o zcela ničem tam není ani řeči jako zde, neboť zde z něčeho tu jednou jsoucího, nezůstává zhora nic!

3. Těšil jsem se již na nějakého horského uvařeného lososa, jesetera anebo jinou rybu; ale při vše šířící ostrosti vzduchu tohoto duchovního světa, který se zdá být velmi zaujatý pro ryby, bude to pramalá naděje! Já sice ovšem vlastně nemám ještě zcela žádný hlad, ale citelná mlsnost se mě přece jen zmocňuje a při myšlence na horského vařeného lososa mám plná ústa slin!

4. Zde je to sice o celý milion lepší, než byl můj dřívější stav, ale tato vzdušná rybářská práce pro celou věčnost by byla také pěkné nadělení! Též je pozoruhodné, jak zde již dlouho svítá, ale po slunci, které by tu mělo vyjít, není ani potuchy.

5. Podivný svět, podivné bytí! Ať se to vezme a uvažuje o tom jakkoli, je a zůstává to hloupé! Tito moji jediní přátelé jsou sice ve svých slovech velmi moudří, ale zato tím hloupější ve svém jednání! Vezměme jen toto prázdné, zcela bezúčelné rybaření! Co je to za titěrně bláznovskou práci

– a přece ji tito dva konají, jako by na ní závisela spása věčnosti! Ale co udělám? Nic lepšího nemohu očekávat, a tak to tedy musí být ve jménu Božím dobré! Proto jen s chutí do lovu těchto vzdušných ryb! Snad se potom přece objeví zase něco lepšího!“

6. Petr se táže biskupa Martina: „Co si to pro sebe mumláš? Jsi snad unavený?“

7. Biskup Martin praví: „Unavený, příteli, zrovna ne, ale musím se ti otevřeně doznat, že se mně zdá tato práce přece jen poněkud žertovná, přestože jsem více než přesvědčen, že ty, a zejména náš Mistr jste velmi moudří muži.

8. Pohled', pracujeme již dosti značnou dobu pouze pro vzduch, nebo ještě lépe pro nic! Prvá velká ryba je ta tam a z druhé, desetihlavé, nevidím již také ničeho! Tyto malé ryby jsou vzduchem stráveny ještě dřív, než se dotknou půdy. Ptám se tedy: K čemu tato marná práce? Uznávám vás sice, jak bylo řečeno, za velmi moudré muže a tato práce bude snad mít také nějaký velmi moudrý účel, ale dejte mi aspoň trochu vědět, proč tuto, jak se zdá, nejvyšší marnou práci konáme a nač to vlastně je či bude dobré.“

9. Praví Petr: „Ale, ale, milý příteli a bratře! Když jsi byl na světě biskupem, řekni, kolik, a to mnohem neužitečnějších prací jsi vykonal. Kdyby se tě však někdo směl otázat, nač jsou v pravdě dobré a zda na nich skutečně něco záleží – například na křtu zvonu, na svěcení varhan, na rozmanitých tak zvaných kněžských rouchách?!

10. Jaký význam a sílu měla infule³⁶, plášť, kanovnícký plášť, štola³⁷, mešní roucho³⁸, kazatelská rocheta³⁹, kvadrátek⁴⁰ a tisíc podobných věcí? Jaká síla spočívá v nejrozmanitějších mnišských kutnách? Proč je jeden obraz jedné a téže Marie záračnější než druhý? Proč je Florián pro oheň, Jan Nepomuk pro vodu, když přece byli oba stejně hozeni do vody, jeden v Horních Rakousích u Lince do Dunaje, druhý v Čechách v Praze do Vltavy?

11. Proč mezi čtrnácti pomocníky v nouzi není také Ježíš? A proč ve svaté litanii „pros-za-nás“ se lidé nejdříve dovolávají Božího milosrdenství, aby se pak přesto obrátili o přímluvu k svatým? Proč se nejprve obrací k Bohu a pak ke svatým? Chtějí snad Boha pohnout, aby vyslyšel svaté? Mohou-li však hned zpočátku Boha pohnout, proč potom volají svaté?⁴¹

12. Proč v tak zvaném růženci je Marie volána desetkrát a Bůh v modlitbě Páně jen jednou? Proč je v kostele spousta velkých, malých, dřevěných a kovových křížů, a proč nejméně ještě jednou tolik Marií ve všech možných podobách?

13. Jaký je pro ducha rozdíl mezi slavnostní mší a mezi obyčejnou tichou mší? Kdy založil Kristus, Petr anebo Pavel různě peněžitě ceněnou takzvanou nekrvavou obět'? Jaké to musí být Boží srdce, že může mít tak velké zalíbení vidět denně milionkrát i vícekrát zabíjet Svěho Syna?

14. Hle, můj milý příteli, tisíce a ještě nescílně více těchto zcela prázdných a úplně bezduchých úkonů jsi prováděl na světě, aniž jsi sám jen dost málo v ně věřil, a přece ti při tomto prázdném rybaření nikdy nenapadlo, aby ses aspoň sama sebe otázal: „Nač tato planá práce?“ Řekneš, že ti byla zaplácena! Dobrá, také zde nemusíš zdarma pracovat! Co tedy chceš ještě více?

15. Já ti však pravím, že tato práce není ani zdaleka tak planá, jako byla tvá práce pozemská! Proto v budoucnosti již pro sebe nemumlej, nýbrž mluv otevřeně, co tě tlačí a s naším planým rybařením budeme brzy u konce. Ale chceš-li ještě dlouho dělat takového tajného římského kramáře, pak budeme muset ještě dlouho lovit ryby a tento lov ještě dlouho k ničemu nepovede jako to naše poučení v tvém srdci. Pochop to a chop se nyní opět sítě a pracuj bez omrzení dále.“

³⁶ liturgická pokrývka hlavy, též mitra

³⁷ kněžská šála

³⁸ liturgické roucho, též ornát

³⁹ krátké bílé obřadní roucho

⁴⁰ pokrývka hlavy jako odznak určité hodnosti

⁴¹ Tato praxe uctívání skupiny čtrnácti svatých pomocníků (Pomocníci v nouzi) vznikla ve 14. století, především v důsledku epidemií. Věřilo se, že jejich přímluva byla obzvláště účinná, proti různým nemocem.

Kapitola 20.

Duchovní podobenství rybolovu. Složení duše. Martinovy omluvy jeho hříšnosti a kárná slova Páně.

1. Biskup činí, k čemu byl vybídnut, a praví: „Tak, tak, nyní je mi už opět lehčeji, když už trochu vím, proč něco konám a nač je to zdánlivě prázdné konání nakonec přece ještě dobré!

2. Pokud jsem z tvých slov mohl vyrozumět, představují tyto ryby mé hlouposti; velké ryby představují mé kardinální a tyto menší ryby nesčíslný počet mých nepatrnějších pošetilostí. Ale jak se tato má nejrůznější darebáctví stala velkými a malými rybami tohoto moře, to nikdy nerozluším!

3. Toto moře pochází jistě od potopy, jejíž vody pojaly také velké množství lidských smrtelných hříchů, mezi nimiž byly také již předem hříchy mé?! Jenom tak si dovedu tuto věc poněkud smyslově představit, na jiný způsob ne!

4. Proč se však hříchy zde, v této nejvyš odhalené hříšné vodě potopy představují právě jako všelijaké ryby, to je ovšem nad krajně omezený obzor mých poznatků! Ale Všemohoucí, jenž pro duchovní svět uchoval toto staré hříšné vodstvo potopy v této věčné nekonečné nádrži, jistě zná důvod toho.

5. Proto nebudu již dále nyní bádát, nýbrž budu pouze pilně lovit ryby, aby můj podíl na hříších byl z těchto vod co nejdříve vyzvednut.“

6. Nyní pravím Já: „Dobře, dobře, tak buď jen pilný, příteli! Hle, jednou ranou strom nepadne; ale s trpělivostí se dá nakonec vše překonat. Zde sice není vodstvo Noemovo a ještě méně lze vylovené ryby, které zde vytahujeme, považovat za tvé předvídané hříchy v potopě za doby Noemovy. Ale potopou toto vodstvo zajisté je. Nepochází z tvých předvídaných hříchů, nýbrž z hříchů, kterých ses na světě skutečně dopustil.

7. Že však tvé hříchy mají podobu všelijakých ryb a jiných větších a menších druhů netvorů, má svůj důvod v tom, že každý hřích vyvolává nezpůsobnost duše, a tato rozděluje v sobě ony nekonečně mnohé roztrhané předchozí existence, které berou počátek ve vodě, dovršují se v ohni Boží lásky v srdci člověka v obraz úplně podobný Bohu.

8. Fyzicky ti byla sice tvá duše v úplnosti dána k vytváření člověka v tvém těle v tvých dětských letech. Protože jsi však nežil podle řádu Božího, nýbrž jen zvířecího, z něhož je původně duše složená, ztratil jsi také velmi mnoho z tvé duše. A hle, toto ztracené musíme nyní opět ze zátop tvých hříchů vyzvednout, a tím konečně učinit tvou duši zcela tvárnou! Stalo-li se toto, pak se teprve budeme moci starat o tvého ducha a o jeho sjednocení s tebou! Proto buď nyní pilný a trpělivý, tak brzy poznáš, co zde musí pravý lodivod konat!

9. Jelikož však tato mořská zvířata zde představují tvé skutky, které byly jen samé hříchy, proto také zanikají, jakmile jsou vyzdvíženy na světlo Boží, a tak se zjeví, jak je psáno:

10. „Království Boží lze přirovnat k rybáři, který chytil do sítě mnoho ryb. Když však síť vytáhl z vody, podržel ryby dobré; špatné pak vrhl zpět do moře k záhubě!“

11. My však jsme nyní již vytáhli velmi mnoho z tvých skutků ve formě různých druhů ryb, a hle, v Božím světle nemají trvání. Čím to však je? Protože je pro svou porušenou duši stravuješ, aby opět dospěla k své úplné podobě!

12. Kdy však budou v tvých vodách také skutky trvalé?! Hleď, aby se tvé srdce naplnilo a probudilo v lásce. Dokud v sobě nepocítíš lásku k Bohu, bude ještě pro tvé ruce velmi mnoho plané práce.

13. To si nyní zapamatuj a věz, kam to vše musí nakonec vést. Tak tedy budeš pracovat v opravdové kajícnosti, pokoře a trpělivosti, abys dospěl ke skutečnému cíli, a tím k jasnému zrění a k vlastnímu správnému úsudku a z něho k milosti. Staň se!“

14. Biskup Martin přemýšlí o těchto slovech a pracuje přitom dále. Po chvíli se však opět ke Mně obrátí a praví: „Poslyš, milý Mistře, který dovedeš prohledávat můj pozemský život jako klenotník diamant, ty mně svým charakterem připadáš sice velmi laskavý, avšak v spravedlivé důtce jsi bezohlednější než zcela nahá pravda sama.“

15. Je ovšem až příliš pravda, že veškeré mé chování musí být před pánem Bohem ošklivostí již proto, že jsem se po celý svůj život pohyboval a dílem také musel pohybovat v samé falši. Proto také mé činy nemohly být jiné než špatné, což nyní zcela jasně poznávám. Ale pak mně přece musíš – i kdybys byl sám anděl – doznat, že člověk, jakožto veskrze ne jeho vlastní dílo obdařené nejpodivnějšími náklonnostmi, nemůže přece mít vinu na všech svých nedostatcích a vadách a že by se mu tedy také nemělo absolutně vše za vinu přičítat.

16. Kdybych se byl sám stvořil a potom sám vychoval, pak bych ovšem byl sám vlastním původcem každého mnou vykonaného činu, a musel bych a mohl bych za to být přidržen k úplnému zadostiučinění a vším právem odsouzen. Ale takto všechny mé skutky rovnou odsoudit a vtisknout jim pečeť smrtelných hříchů, protože jsem se jich dopustil – to mi připad, i když ne zrovna nespravedlivé, tedy přece jen poněkud kruté.

17. Stane-li se lupičův syn opět lupičem, protože nikdy nic jiného neviděl a neslyšel a nenaučil se než jen loupit a vraždit, táži se: Může být jemu samému, přísně vzato, jeho osobě nanejvýš ohavné jednání počítáno za hřích?

18. Či může být tygr odsouzen za to, že je tak krutý a krvežíznivý? Kdo dal zmijím a jiným jedovatým hadům usmrcující jed?

19. Může křovák horské Afriky za to, že jí lidi, může-li nějaké ulovit? Proč nesestoupí nějaký anděl či jiný dobrý duch z nebes a nepoučí ho o něčem lepším? Či stvořil Bůh skutečně několik bilionů lidí jen pro odsouzení? To by bylo jistě největší tyran!

20. Myslím tudíž takto: Každému započítat jeho vinu, ale ne to, na čemž nikdy žádnou vinu mít nemůže!“

21. Pravím opět Já: „Příteli, svými námitkami Mně činíš velké bezpráví! Copak nevidíš, že jsme ti tuto práci svěřili právě proto, že Já už dávno znám tvé stoické⁴² právní zásady?!

22. Hle, co spadá na vrub tvé domněle zanedbané výchovy, vzal nyní na sebe bratr Petr, a z čeho viniš Tvůrce, to jsem vzal na svá bedra Já!

23. Myslíš však, že jsi skutečně tak zcela bez viny? Můžeš to tvrdit? Neučil ses poznávat Boží přikázání, jakož i zcela určitě pozemské zákony pro občanský pořádek?! Nebyl jsi tam a tam, a nevěděl jsi, že máš v úmyslu hřích?!

24. A když tě svědomí napomínalo, přece jsi nepřestal, nýbrž spáchal jsi zlo proti hlasu svého svědomí. Táži se: Byla to vina také výchovy a Tvůrce?

25. Byl-li jsi zatvrzelý k chudým, ač tvoji pozemští rodiče byli pravými vzory štědrosti, ptám se: Byla toho vinna výchova?

26. Stal-li ses nad orla panovačným, zatímco tvoji rodiče byli z celého srdce pokorní, jak to žádá slovo Boží, řekni: Byla toho také vinna výchova, anebo dokonce Tvůrce?

27. Hle, jaké bezpráví činíš Tvůrci! Poznej to a buď pokorný, neboť ani se vši svou omluvou navěky nevystačíš u Boha, kde jsou všechny vlasy zváženy! Miluj Boha nadevšecko a miluj své bratry, tak dojdeš pravé spravedlnosti. Staň se!“

Kapitola 21.

Filozoficky hloupé omluvy biskupa Martina. Mile přívětivé a božsky vážné zrcadlo svědomí.

1. Praví biskup Martin: „Boha nadevšecko milovat a bližního jako sebe sama, bylo by již správné, kdyby člověk jen věděl, jak to udělat. Neboť Boha by měl člověk milovat nejčistší láskou, rovněž tak, je-li možné, bližního. A kde by měl našinec takovou lásku vzít, čím ji v sobě probudit?

2. Zním sice pocit přátelství a znám též lásku k pohlaví ženskému; také znám lásku dětí k rodičům jen lásku rodičů k svým dětem neznám. Může se však láska k Bohu rovnat jednomu

---

⁴² stoicismus – filosofický směr

z těchto druhů zmíněných lásek, které jsou vesměs velice nečisté, neboť se upínají k pouhým tvorům?!

3. Já dokonce tvrdím: Člověk jako tvor může Boha jako Svého Tvůrce právě tak málo milovat, jako mohou hodiny milovat svého původce. Neboť k tomu by bylo třeba nejdokonalejší Božské svobody, jíž se mohou honosit nanejvýš nejsvobodnější archandělé, aby mohli důstojně milovat Boha pro Jeho svatost. Kde však je člověk stojící na nejspodnějším nejnesvětějším stupni, a kde ona nejúplnější svoboda božská?!

4. Bohu by se muselo líbit dát Se Svými tvory milovat tak, jako ony se milují navzájem, jako milují děti své rodiče, anebo jako miluje jinoch své krásné děvče, anebo jako opravdový bratr bratra anebo také jako chudý člověk svého nejvyšší nezištného dobrodince, anebo jako vládce svůj trůn, anebo jako každý člověk sama sebe.

5. Ale k tomu chybí viditelný objekt, anebo dokonce schopnost, aby si člověk tento nejvznešenější předmět nějakým způsobem mohl představit. Jak vypadá Bůh? Kdo kdy z lidí Boha viděl? Kdo s Ním mluvil? Ale jak je možné milovat bytost, o níž si však nelze učinit ani nejmenší pojem? Bytost, která neexistuje ani historicky, nýbrž jen mýtický pod různými mystickými poetickými příkrasami, které jsou všude protkány starožidovskou ostrou morálkou?!

6. Nyní pravím Já: „Příteli, pravím tobě, tímto svým nesmyslným žvástem bys nemohl nikdy načisto vyprat ani jedno vlákno svého nejvyšší špinavého roucha! Ty jsi měl na světě dost hmotných prostředků! Bylo tu velké množství chudých vdov, sirotků, mnoho jiných nuzáků! Proč jsi je nemiloval? Přece jsi měl dost lásky, abys sebe nade všecko miloval.

7. Vlastní rodiče jsi miloval jen pro dary; když ti však dávali příliš málo, pak jsi jim nic tak toužebně nepřál než smrt, abys pak mohl po nich dědit!

8. Svě podřízené faráře jsi miloval, jestliže ti pilně posílali hojné oběti. Nestalo-li se tak, byl jsi brzy jejich nejúhlavnějším tyranem!

9. Bohatým a mnoho obětujícím ovcím jsi žehnal; chudé a tudíž jen málo nebo nic schopných obětovat, jsi sytil peklem!

10. Vdovy jsi ovšem miloval, pokud byly ještě mladé, krásné a bohaté, a když se propůjčovaly ke všemu, co ti bylo příjemné, rovněž tak i ztepilé počestné sirotky od 16 do 20 let!

11. Hle, při lásce takto uzpůsobených předmětů je ovšem nemožno povznést se k duchovnímu nazírání a k lásce onoho nejvyššího a vši lásky nejhodnějšího předmětu.

12. Měl jsi přece evangelium, ono nejvznešenější učení Ježíše Krista, za hlavní školu života. Pročpak ses nepokusil aspoň jednou ve svém životě jen jednoho textu prakticky použít, aby ses pak dozvěděl, od koho je toto učení?

13. Zda se v něm nepraví: „Kdo Mé slovo slyší a podle něho žije, ten Mě miluje. K tomu přijdu a Sám se mu zjevím.“

14. Hle, kdybys byl někdy i jen jediný text prakticky na sobě vyzkoušel, byl by ses přesvědčil, že předně tato nauka je od Boha, a za druhé, tím by se také tobě objektivita Boha stala názornou jako mnoha tisícům, kteří byli mnohem nepatrnějšími lidmi než ty!

15. Také je psáno: „Hleďte a naleznete! Proste a bude vám dáno! A tlučte a bude vám otevřeno!“ Učinil jsi z toho někdy něco?!

16. Hle, jelikož jsi z toho všeho nikdy nic neučinil, nemohl jsi také nikdy dospět k nějakému duchovnímu názoru o Bohu, a proto mluvíš nanejvýš protismyslně, pravíš-li, že nenalézáš pro Boha žádné lásky proto, že se ti nestal nikdy objektem – ač by se ti musel stát objektem, kdybys byl někdy i jen sebeméně pro tento účel něco učinil!

17. Já se tě však také táži, pod jakým obrazem bys byl mohl Boha svou nanejvýš špinavou láskou uchopit, aby byl s to z tvého kamenného srdce vyloučit několik jisker k oživení právě tohoto božího obrazu v tobě? Hle, ty mlčíš! Já ti to však ukáži!

18. Poslyš: Bůh by musel být nejkrásnějšího ženského pohlaví, propůjčit ti největší moc a největší lesk a vedle toho ještě dopustit, abys mohl s nikdy neslábnoucí mužnou silou tělesně obcovat s nejkrásnějšími děvčaty a vůbec ti dopřát všeho, co by ti kdy tvá obrazotvornost jako

příjemně představila, ano, nakonec by ti musel pokud možno samu božskou podstatu odevzdat, abys pak mohl s celým nekonečným stvořením podle svého zalíbení, tak říkajíc, hanebně zacházet!

19. Hle, jen pod takovouto představou by ti bylo Božství milé! Ale pod obrazem ubohého ukřižovaného Ježíše by ti byl pojem Božství nesnesitelný, protivný, hnusný, ano, dokonce opovrženíhodný!

20. Za takovýchto okolností se ovšem musíš nyní tázat, jak má člověk Boha milovat, a to nejčistší, Boha důstojnou láskou. Důvod toho však není – jak bylo ukázáno – žádný jiný než tento: Ty jsi nechtěl Boha nikdy poznat, a tedy také nikdy milovat! Proto jsi také nikdy nečinil nic z obavy, aby pak do tebe přece jen nevstoupil nějaký lepší duch, který by tě vedl k pokoře, k lásce k bližnímu, a z toho k opravdovému poznání a lásce k Bohu.

21. Hle, to je ten pravý důvod, podle něhož se nyní tážeš, jak má a může být Bůh milován. Jelikož však již nemiluješ, a také milovat nemůžeš své bratry, které vidíš, jak bys mohl milovat Boha, kterého ještě nevidíš, protože ho vidět nechceš?!

22. Hle, my oba jsme ti nyní největšími přáteli a bratry, a ty námi ve svém srdci ustavičně pohrdáš, protože ti chceme pomoci, a protože tě zcela prohlédáme. Zde obrať své srdce! Začni nás, své dobrodince, milovat, tak nalezeš i bez své nanejvýš hloupé filozofie cestu k Božímu srdci, jak je to správné a jak se to sluší. Staň se!“

23. Praví opět biskup Martin: „Ano, ano, můj Bože, ano, máš již pravdu, miluji vás a vážím si vás nesmírně pro vaši moudrost a spojenou s ní sílu, lásku, trpělivost a vytrvalost. Kdybys však, můj nejmilejší příteli, mluvil se mnou aspoň tak, abych z tvé řeči nevycitřoval ve vší plnosti a tíži vždy, co je u mě hodno kletby, pak bych se už dávno do tebe skutečně zamiloval. Ale právě tato tvá nanejvýš pronikavá ostrost slov mě naplňuje spíš jakousi skrytou bázní než láskou k tobě a k Tvému příteli Petrovi. Mluv tedy se mnou šetrněji, a já tě pak budu ze všech svých sil milovat.“

24. Pravím Já: „Příteli, o co mě požádáš, co bych ti v plné míře nedopřál, aniž bys mě k tomu vyzval?! Copak myslíš, že pravým přítelem je jen lichotník, anebo někdo, kdo se ze samé úcty neodvážá říct někomu pravdu do očí?! Ó, tu jsi velice na omylu!

25. Ty jsi jedním z těch, na nichž není ani chloupku dobrého. Tebe nezdobí žádné ušlechtilé dílo lásky! Učinil-li jsi někdy něco, co se před světem zdálo jako ušlechtilé, bylo to nicméně přece jen marnivé zlo; neboť veškeré tvé konání nebylo nic jiného než zlá politika, za níž byl ukryt nějaký tajný vládyčtivý plán!

26. Dal-li jsi někdy někomu skromnou almužnu, pak to musel zvědět téměř celý kraj. Řekni: bylo to evangelické, kde pravice nemá vědět, co činí levice?!

27. Dal-li jsi někomu tak zvanou církevní radu, pak byla také vždy taková, že nakonec její voda musela přece jen běžet na tvůj mlýn.

28. Byl-li tón tvé řeči mírný, chtěl jsi tím dosáhnout toho, čeho se snaží dosáhnout sirény zpěvem a hyeny pláčem za křovím. Tys byl ustavičně nejlaskavějším dravcem. Ukázal-li ses ponížným, dělo se to jen proto, aby dole stojícím se vštípila co nejnázorněji tvá vysokost.

29. Krátce a dobře, jak již bylo řečeno, na tobě nebyl ani chlup dobrý a vězel jsi již od hlavy až k patě v pekle.

30. Pán Bůh se však nad tebou slitoval, uchopil tě a chce tě ode všech pekelných pout osvobodit! Myslíš, že by to bylo možné, aniž by ti nebyl dříve ukázal, jakým jsi?!

31. Či neviděl jsi nikdy na Zemi, co činí hodináři s porouchanými hodinami, mají-li být opět dobré a upotřebitelné? Hle, rozkládají je do nejmenších částí, z nichž jsou složeny, zkoumají co nejpečlivěji jejich každou část a čistí je. Co je křivé, narovnávají, hrubé opilovávají, kde něco chybí doplňují a nakonec opět stroj sestavují, aby opět účinně odpovídal svému určení. Myslíš, že by takové zcela porouchané hodiny šly, kdyby je hodinář vyleštil jen zevně, a vnitřně ponechal jakými jsou?!

32. A právě takovým pokaženým hodinovým strojem jsi také ty, v němž ani zub jednoho kolečka není v pořádku! Máš-li být napraven, musíš být také v celé své pokažené bytosti rozložen!

Vše musí ven na světlo věčné, nejvyš nepodplatné pravdy, aby ses mohl sám ohledat a vidět, co vše je v tobě a na tobě úplně zkažené!

33. Teprve když jsi poznal všechny své vady, může být přiložena rašple, pilník, kleště a konečně také kartáč na čištění a leštění, aby byl z tebe opět vytvořen člověk v Božím řádu, a to člověk zcela nový; neboť tento tvůj nynější člověk, jaký nyní je, je naprosto nepotřebný.

34. Konám-li však nyní vše to na tobě Já, řekni, nezasluhuji tvé lásky?!“

Kapitola 22.

Pokorné sebepoznávání biskupa Martina a probuzení jeho lásky. Proměněná krajina. Palác a jeho špinavé nitro. Podobenství o čištění Augiášova chléva.

1. Praví biskup Martin: „Ano, ano, máš úplně pravdu, nejdražší příteli! Nyní teprve se mně vlastně poněkud otevírají oči a také pociťuji nyní v sobě pravou lásku – ano, miluji tě nyní z celého srdce! Ó, dej se přitisknout na mou hrud', neboť nyní nahlížím, jak jsem byl a dosud jsem zlý a hloupý a jak vpravdě dobře to se mnou miníš! Ó, vznešený příteli, a také ty, můj první průvodce, odpusť mně mou velkou, nanejvyš hroznou zaslíbenost!

2. Ale, ale, copak to je? Kampak se nyní podělo to moře, kam naše loď? Zde je vše suché a ta nejkrásnější krajina! Ach, ty nádherné nivy, ta překrásná zahrada, a tam, kde dříve stávala chata, stojí nyní palác. V nádheře mnou nikdy nevidané! Ano, jak, jakpak se to nyní vše stalo?!“

3. Pravím Já: „Hle, bratře, to zrodila již nejmenší jiskra opravdové lásky k tvým bratrům a přátelům! Moře tvých hříchů vysušila i se všemi zlými účinky a bahno tvého srdce proměnila v úrodnou zem. Chudobnou chatu tvého poznání, proměnila tato jiskra lásky v palác!

4. Ale hle, jakkoli nádherně toto vše vypadá, přece však ještě nelze objevit nikde stopy po nějakém zralém požitelném ovoci! Vše se ještě silně podobá fíkovému stromu, který neměl ovoce v době, kdy Pán lačněl po ovoci stromu fíkového.

5. Proto je třeba být nyní úplně činným a nechat svobodně vládnout jednou probuzenou lásku, čímž pak tyto stromy ponese co nejdříve ovoce. Neboť, hle, jako vše na světě zraje a roste ve světle a v teple slunce, právě tak roste a zraje zde vše ve světle a v lásce srdce člověka. Srdce člověka je sluncem tohoto světa navěky.

6. Brzy se ti nyní v tomto novém, lepším období, naskytne hojnost příležitostí, aby zaměstnaly tvé srdce, rozšířily a posílily jeho sílu. Čím více mu dáš vládnout v lásce, tím více požehnání uvidíš vynořovat se v této krajině.

7. Pojď nyní s námi do tohoto paláce, v něm si teprve promluvíme podrobněji o tomto tvém novém stavu, odkud také brzy objevíš mnoho příležitostí, které plně zaměstnají tvé srdce! Pojď tedy, bratře, a oba nás následuj. Staň se!“

8. Nyní jsme již v paláci, jehož nitro ani zdaleka nevypadá tak nádherně jako jeho zevnějšek, což také biskup Martin upozoruje a poněkud ho to překvapí, takže se nezdrží této poznámky:

9. „Ne, ale to u mě značí líčit něco na oko! Zvenčí královská nádhera a uvnitř oděv žebráka!⁴³ Kdo toto dělal, špatně myslel! Vypadá to zde přímo tak, jakoby budova nebyla zevnitř ještě vůbec dokončena a jen zvenčí na oko vyparáděna.

10. Milí přátelé, musím vám otevřeně vyznat, že ta dřívější chatrč by mně byla milionkrát milejší. Jen toho smetí, toho smetí! Ach, co je tu ještě smetí! Poslyšte, já, který miluji tu největší čistotu, nemohu v tomto smetí téměř ani vydržet!

11. Přátelé milí, přátelé, prosím vás, pojďme odtud opět do nádherné přírody! Neboť v těchto zahojených místnostech nebyl bych schopen ani jediné dobré myšlenky a mohl bych se stát spíš horším než lepším, neboť k domovnímu smetí mám zcela zvláštní odpor!“

---

⁴³ Zvenčí huj, uvnitř fuj!

12. Nyní pravím opět Já: „Poslyš, milý bratře a příteli, uznávám sice, že se ti vnitřek tohoto paláce nemůže líbit, ale tím také uznáš, že nitro tvého srdce, které přesně odpovídá tomuto paláci, se nemůže Pánu Bohu právě tak líbit jako tobě tyto nejvyš znečištěné místnosti.

13. Slyšel jsi zajisté na světě mezi pohanskými bájemi také o dvanácti těžkých pracích Herkulových, které musel tento hrdina vykonat, aby byl přijat do počtu vybájených bohů. Mezi těmito pracemi bylo také známé čištění Augiášova chléva!

14. Co učinil Herkules, onen bájný hrdina? Hle, vedl celou řeku velkým chlévem a ta v zázračně krátkém čase odplavila rychle veškerý hnůj z chléva.

15. Já ti však pravím: veď podobným způsobem celý veletok lásky starým hříšným chlévem svého srdce, tak bude také tento veletok co nejdříve hotov s tímto hnojem v srdci.

16. Když jsme byli ještě na moři, které vzniklo z tvé vlastní potopy hříchů, tehdy stačila jiskérka nebo kapka opravdové lásky, aby moře vysušila a obrátila bahno v úrodnou půdu.

17. Tato jiskérka vzbuzená u tebe jen Mou řečí, tedy jakoby vnějším prostředkem, mohla se tudíž dotknout také jen zevnějšku tvého srdce a tímto dotykem učinila jej čistým. Ale nitro tvého srdce ještě zůstalo, jakým bylo, pravým chlévem Augiášovým, který může být jen tebou samým vyčištěn, a to, jak shora řečeno, celým veletokem opravdové lásky k nám, tvým bratrům a největším přátelům a také k těm, kteří ti brzy tu a tam předstoupí před tvář a budou si činit nároky na tvé srdce.

18. Pohleď ven z tohoto okna! Co vidíš tamhle v jisté vzdálenosti odtud směrem k severu?!“

Kapitola 23.

Prvý dobrý skutek milosrdenství biskupa Martina na chudých, nově sem příšlých.

1. Praví biskup Martin: „Vidím několik hrozně rozedraných lidí kráčet strašně pomalým, kulhavým krokem! Nemají, jak se zdá, přístřeší, jsou asi také lačného žaludku a jejich srdce asi také nebude zrovna v nejlepší náladě.

2. Příteli, je mi líto těchto přeubohých poutníků. Dovol mi, abych tam šel a zavedl je sem, zde je přijal a co nejlépe zaopatřil! I když jsou tyto pokoje špinavé, jistě jim však více poslouží než ony chladné, hrbolaté a velmi pochmurně vypadající stezky v onom mně dobře známém směru, v němž to jde stále hůř.“

3. Pravím Já: „Dobře, velmi dobře, jdi a učiň, co ti káže tvé srdce! Ale nesmí tě odstrašit, shledáš-li, že ti poutníci nejsou tvého vyznání, nýbrž luteránského.“

4. Praví biskup Martin: „To je mi sice poněkud proti mysli, ale nyní je již vše jedno, zda Luther, Mohamed, Žid anebo Číňan! Krátce, kdo je člověkem, tomu se má pomoci!“

5. Biskup Martin, doposud v obyčejném oděvu rolníka, se nyní odporoučí a spěchá za poutníky, a volá a křičí, aby na něho počkali, načež se poutníci zastaví a čekají na našeho biskupa Martina, aby se od něho dověděli, co jim chce. Neboť oni také teprve přišli ze Země do duchovního světa a nevědí, kudy kam.

6. Náš biskup Martin dostihl právě tuto smutnou společnost a praví jí velmi vlídným hlasem: „Milí přátelé, kam, kampak se chcete odebrat? Prosím vás, pro Boha, obraťte se a následujte mne, jinak všichni zahynete! Neboť směr, kterým se ubíráte, vede přímo do propasti, která by vás navěky pohltila!

7. Já však jsem zde ještě se dvěma velmi milými přáteli již dlouhý čas usedlý, a vím, jaká je tato krajina, proto vás tedy také mohu varovat.

8. Pohleďte však tamhle k jihu. Spatříte tam palác, který vypadá ovšem zvenčí krásněji než zevnitř, ale to prozatím nic nevádí. Přístřeší a kousek chleba v něm nicméně také už najdeme, a to bude na každý způsob lepší, než jít dále po této cestě vedoucí do jisté záhuby. Dlouho se tedy nerozmýšlejte, nýbrž obraťte se a následujte mě. Bůh ví, že vám to na škodu nebude!“

9. Jeden z poutníků praví: „Dobrá, půjdeme za tebou, ale předem ti poznamenáváme, abys nás nevedl do žádného katolického domu! Tam bychom nezůstali, neboť proti ničemu nemáme tak silný odpor, jako právě proti římskému, nad všechn mor páchnoucímu katolicismu a zejména proti papeži, proti jeho biskupům a proti nade vše špinavému mnišství římské nevěstky!“

10. Praví biskup Martin: „Co papež, co biskup, co mnich, co Luther, co Kalvín, co Mohamed, co Mojžíš, co Brahma, co Zoroaster⁴⁴?! To platí za něco jen na hloupém světě, ale v říši duchů přestávají všechny tyto pozemské hlouposti a rozdíly docela! Zde je jen jedno heslo, a to se jmenuje »Láska«! Jedině s ní se zde přijde dále, vše ostatní platí tolik jako nic.“

11. Když jsem byl na světě, byl jsem římským biskupem a nesmírně jsem si na tom zakládal, ale když jsem přišel sem, brzy jsem poznal, že zcela nic nezáleží na tom, čím byl člověk na světě – nýbrž vše záleží na tom, co a jak a za jakých podmínek člověk na světě něco vykonal!

12. Proto se také nedejte mást ani Lutherem, ani Kalvínem, nýbrž následujte mě! Věru, nebudete toho litovat! Nebude-li se vám však u mě líbit – no, pak je vám tato cesta ještě vždy otevřena.“

13. Praví vůdce této společnosti: „Nuže, dobře, ty se mi zdáš být dosti moudrým mužem, proto tě tedy také budeme následovat do tvého příbytku! Ale předem si již vyprošujeme, aby se zde mezi námi nemluvalo nikdy nic o náboženství, neboť nám se nejvýš oškliví vše, co se jmenuje náboženství.“

14. Praví biskup Martin: „Jak si přeješ! Mluvte, o čem chcete, snad se ponenáhlu ještě lépe seznámíme a neobjevíte na mně nikdy naprosto nic, co by vás mohlo jen dost málo nějak urazit. Proto jen pojďte s čilým a veselým duchem a přijměte místo v mém, a zejména mých přátel a bratrů příbytku!“

15. Nyní biskup Martin kráčí napřed a celá karavana třiceti hlav jde za ním, a on je vede přímou cestou k paláci a nyní do něho a zde rovnou ke Mně a k Petrovi. Po příchodu praví Mně pln radosti

16. (biskup Martin): „Hle, můj nejmilejší příteli a bratře v Pánu Bohu, zde jsem je všechny šťastně přivedl. Nyní buď tak laskav a oznam mně, v kterých místnostech je ubytujeme, a pak tě také budu prosit o trochu chleba, aby se posílili. Jsou už velmi hladoví!“

17. Pravím Já: „Tamhle, za dveřmi směrem na západ je velký, dobře zařízený pokoj. Tam naleznou již vše, čeho se jim nedostává. Ty se však vrať, abychom přikročili rychle k důležité práci, která nesnese odkladu.“

18. Biskup Martin rychle učiní, jak jsem mu řekl a společnost se velmi těší, když vstupuje do udaného dobře zařízeného pokoje, který jim biskup Martin vykázal. Po jejich ubytování se biskup Martin vrací rychle zpět a ptá se po nové práci.

Kapitola 24.

Nová práce biskupa Martina: Hašení požáru a zachraňování životů. Přijetí a odívání popálených.

1. A Já pravím: „Vidíš tamhle směrem k severu požár? Tam musíme pospíšet a zabránit ohni v postupu, jinak utrpí tato celá krajina škodu .Neboť zlý duchovní oheň se šíří mnohem rychleji než přirozený pozemský! Proto nemeškejme!“

2. Spěcháme nyní rychle k požáru a jsme také již brzy u něho. Vidíme zde velmi ubohou malou vesnici celou v plamenech a dav velmi chudobných a zcela nahých lidí, chystajících se k útěku od svých hořících chatrčí. Ale uprostřed vesnice stojí poněkud lepší domek s pavlačí, na které se nachází pět lidí žalostně volajících o pomoc, neboť plameny již dosahují až k nim a hrozí je každým okamžikem pohltit.

3. Náš biskup Martin to nyní spatří a křičí: „Přátelé, probůh, kdepak je zde nějaký žebřík, abych po něm vystoupil k těmto nejubožejším a s vaším přispěním je pokud možno ještě zachránil?!“

⁴⁴ Zarathuštra (žil patrně v 7. stol. př. n. l.) – zakladatel náboženství zoroastrismus

4. Pravím Já: „Hle, právě zde, u našich nohou leží něco takového! Vezmi to a ulev tím svému srdci!“

5. Biskup Martin uchopí co nejrychleji žebřík a běží s ním k domečku s pavlačí, který je již celý obklopen plameny. Přistaví jej k pavlačí, zmužile vystoupí vzhůru skrz plameny, naloží dva již zcela zkroucené lidi na svá bedra a snáší je rychle dolů, zatím co ostatní tři poněkud silnější ho kvapně následují. V jedné minutě zachránil nyní skutečně oněm pěti duševní život.

6. Když je s touto prací hotov, vrací se znovu pak co nejrychleji ke Mně a praví: „Ó, díky Bohu, že se mi podařilo toto zachránění! Již jsem se domníval, že se mi tentokrát má horlivost strašně nevyplatí, ale – díky Bohu! – přece to, ač s velkými obtížemi, dobře dopadlo.“

7. Ach, přátelé! To bylo horko, u všech všudy, u všech všudy! Mé vlasy se jistě pěkně zkrátily! Ale to nic nevadí, jen když ti ubožáci jsou zachráněni! Dva z nich byli již zcela blízko smrti a byl skutečně nejvyšší čas vyrvat je plamenům. Ale nyní již opět přicházejí k sobě, a to je mi, ó nejmilejší přátelé a bratři, milejší, než kdybych nyní vešel do blaženosti všech tří či sedmi nebi!

8. Vidíte, přátelé a bratři, že přijmeme do našeho paláce všechny tyto mnou zachráněné ubožáky a ty mnohé lidi, kteří jsou nyní bez přístřeší, kteří se zde nazí venku u plotu choulí a bědují?! Ó milí bratři – zajistě, zajistě, dopřejte mi tuto radost!“

9. Pravím Já: „Ano, ano, ovšem, vždyť hlavně proto jsme sem přišli! Ale nyní musíme ten oheň uhasit! Až se tak stane, pak půjdeme zcela veese s těmito ubožáky do domu Proto přiložme ihned ruce k dílu, aby se oheň ještě více nerozšířil.“

10. Praví biskup Martin: „Bylo by již vše v pořádku, jen kdybychom měli nyní ihned po ruce nějaký malý oceán! Ale já zde nikde nevidím ani kapku vody! Myslím, že ta věc půjde bez vody poněkud těžko.“

11. Pravím Já: „Podívej, tamhle na zemi leží hůl, podobná holi, kterou kdysi nosil Mojžíš. Zvedni ji a zaraz ji s vírou do země. Budeme mít hned hojnost vody, neboť, hle, tato krajina je hodně bahnitá. Učiň tak!“

12. Biskup Martin ihned učiní, co mu bylo řečeno a ihned vytryskne silný pramen ze země. Biskup Martin praví: „Tak, tak, tak, dobře tak – nyní je to již v pořádku! Nyní jen rychle nádoby sem!“

13. Pravím Já: „Příteli, to postačí! Voda nyní již sama učiní, co náleží; mocný pramen záhy sám úplně zdolá oheň. Proto se můžeme s našimi ubohými zachráněnými již odebrat do domu a tam si trochu odpočinout a k jiné práci se posílit. Jdi nyní a přiveď je všechny ke Mně!“

14. Biskup Martin jde s nevyš radostnou myslí a přivádí všechny ubožáky, a všichni se pak odeberou do našeho paláce. Když jsme tam přišli, byli ubožáci hned ubytováni v jiném velmi prostorném pokoji.

15. Když se nyní nachází v pokoji, ještě zcela nazí, svlékne biskup Martin ihned svůj selský kabát, dá jej na ramena toho, který se mu zdá nejchudší a nejslabší, a kazajku dá druhému, kterého je mu rovněž velmi líto; a všichni ho za to velmi chválí.

16. Tu se ukáže jako pravý muž a praví: „Ó, moji milí, ubozí přátelé a bratři, ne mně, nýbrž Boha a tyto mé oba přátele velejte. Neboť já sám jsem byl teprve před krátkou dobou jimi zde přijat a dostalo se mi od nich těch největších dobrodiní, já sám jsem jen zcela špatným sluhou těchto přátel nešťastných lidí. Mám však nyní největší radost z vašeho vlastního zachránění a tato radost je nyní mou největší odměnou ve mně samém.“

17. Pravím Já: „Tak je to správné, můj milovaný bratře! Tak ses stal ze Saula Pavlem⁴⁵; pokračuj tak dále a brzy budeš Mně a Mému příteli důstojně stát po boku! Nyní se však odebereme do našeho pokoje.“

---

⁴⁵ apoštol Pavel (Pavel z Tarsu)

Kapitola 25.

Zkrášlený pokoj. Rozdíl mezi myšlením na tomto a onom světě. Uvedení do živé vědy o podobenstvích. Martinův hlad po skutečích a únava z poznávání.

1. Nyní vstupujeme do našeho pokoje, který se sice neskví v nejlepším lesku, ale je vzdor tomu zařízen velmi vkusně.

2. Když biskup Martin vejde nyní do tohoto pokoje, velmi užasne nad jeho neočekávanou prostou nádherou a praví: „Ale, nejmilejší přátelé a bratři, kdopak v krátké době naší nepřítomnosti tak vyčistil a ozdobně zařídil tento pokoj? Vždyť byl předtím obyčejnější než nejprostší selské světnice! Také okna mi připadají mnohem větší a stolice a stoly tak čisté a vkusné! Povězte mi, jak se to stalo.“

3. Pravím Já: „Milý bratře, hle, to se událo zcela prostě a přirozeně. Chce-li někdo na světě zkrášlit svůj příbytek, pojme ve své mysli plán a pošle pro různé řemeslníky a umělce, kteří mu mají vyzdobit příbytek podle jeho stanoveného plánu.

4. Tato výzdoba však na Zemi trvá déle, a to proto, že ji velmi brzdí setrvačnost hmoty, která se musí teprve zpracovat. Zde však tato překážka odpadá, a tak záměr rozumu se také ihned stává hotovým dílem. Neboť co zde dokonalý duch myslí a zároveň také chce, to je tu také již dokonáno, tak, jak to bylo myšleno.

5. Ale ovšem zde, ve věčném duchovním světě, je myšlení zcela jiné než na světě. Na světě se myšlení skládá z idejí a obrazů, které jsou vzaty z věcí světa a jejich pohybů a změn. Zde se však myšlení skládá ze schopností ducha, které jsou do něho z Boha vkládány, jsou-li účinností lásky k Bohu a k bližnímu probuzeny a světlem z Boha osvětlovány.

6. Hle, tento pokoj trvá tedy jen z tvé, nyní již svobodně ochotné lásky k bližnímu. Je však dosud ještě jen zcela prostě ozdoben, protože Boží světlo v tobě dosud nezapustilo a hluboko nevehnalo kořeny do tvého života. Stane-li se tak i u tebe, pak si budeš toho všeho plně vědom a budeš si moci vše sám zcela dostatečně odůvodnit. K tomu je však třeba náležité poznání Boha. To ti ještě chybí, však brzy toho dosáhneš, porosteš-li vždy víc v lásce. Nyní se však posadme ke stolu, kde nás již čeká přiměřené posílení. Staň se!“

7. Biskup Martin praví: „Ano, ano, tak tomu je! Zde je sice vše zázračné, ono opravdově kouzelné „stolečku prostří se“, ale na divy si musí zde už člověk zvykat právě tak, jako si na Zemi zvykl na přírodní divy, kterých sice také ještě dodnes – jak se na světě říkává – nikdo úplně nechápe a nepoznává, ale člověk si z toho nic nedělá, protože si na takové nepochopitelné věci zvykl. A tak to asi dopadá i zde!

8. Já vůbec nejsem po úplném poznání divů Božích zrovna příliš posedlý, a tak to již vydržím, ačkoli také od základu nepoznávám vše, co se tu objevuje. Dostane-li se mně jen stále něco k činění a mimoto někdy nějaký malý odpočinek a občerstvení, jaké je právě nyní před námi na krásném stole připraveno, a budu-li mít kolem sebe vás, pak si pro celou věčnost nežádám nic lepšího.

9. Boha poznávám nyní tak dalece, že On je skutečně Kdosi, v jakémsi věčně nedostupném světle, ve kterém je svatý, přesvatý, všemohoucí a nekonečně moudrý! Vědět a znát o něm, o tomto Nekonečném více považoval bych dokonce za smrtelný hřích! Proto zanechme toho, co je nám naprosto nedostižné a spokojme se co nejděčněji s tím, co nám Jeho dobrotivost co nejmilostivěji posílá!“

10. Pravím Já: „Dobrá, dobrá, milý bratře, zasedněme k chlebu a ty, Petře, přines tamhle z komory též pohár vína.“

Kapitola 26.

Světle modrá tóga a Martinova skromnost a pokora. Požehnaná hostina lásky u stolu Páně.

1. Nyní se posadíme ke stolu a Petr přináší víno spolu s tógou⁴⁶ pro biskupa Martina a praví:

„Bratře, poněvadž jsi svůj kabát a kazajku dal chudým, obleč za to tento poněkud lepší kabát a pojez v tomto oděvu předložené jídlo.“

Biskup pozoruje krásný světle modrý kabát s purpurovým lemováním a praví: „Á, á, to je pro našince příliš krásné a nádherné! Copak tě to napadá? Já – ubohý hříšník od hlavy až po špičky prstů na nohách – a takový kabát, jaký nosil na světě Spasitel Ježíš, ten Nejdůstojnější z lidí! To by byla persifláž⁴⁷, jaké by nebylo rovno!

3. Ne, ne, to neudělám! I když Ježíš nebyl zrovna Bůh, jímž ho hloupí lidé udělali, byl nicméně nejmoudřejším a nejlepším člověkem ze všech lidí, kteří kdy obývali Zemi. Byl nejdokonalejším člověkem bez hříchu, na němž mohl mít Bůh jistě Své nejvyšší zalíbení; já však jsem a byl jsem nejnedokonalejším člověkem plným hříchů! Proto jeho kabát nemohu nikdy obléci!

4. Opravdu, přátelé, raději bych nepozřel ani sousto chleba a ani kapku tohoto vína, než bych co já, nejnehodnější, oblékl tento nejopravdovější kabát Ježíšův! Dejte mi ostatně jen nějaký pro mě se hodící hadr! Dost na tom, že jsem na světě nosil Melchisedechův⁴⁸ šat a zde jsem musel tuto pošetilost dost draze odpykat. Pro věčnou budoucnost budu s pomocí Boží snad moudřejší.“

5. Pravím Já: „Také dobře, jak chceš! Zde není docela žádné nucení. Tedy jez a pij nyní bez kabátu. Staň se!“

6. Praví opět biskup Martin: „To mě těší, to mě těší, jen žádný luxus pro našince! Ale, milí bratři, nyní mám k vám jinou prosbu. Poslyšte. Jsem sice již velmi hladový a žíznivý, ale naši ubozí chráněnci budou jistě ještě hladovější a žíznivější. Dopřejte mně tedy té radosti, abych přenechal svůj mně přiřčený díl těmto ubožákům a abych jej tam sám donesl. Radost z nasycení těchto chudých, budiž tentokrát hlavním nasycením mého srdce!“

7. Pravím Já: „Nejmilejší bratře, toto přání z tvého srdce působí také Mně největší radost! Ale tentokrát zůstane toliko při tvém přání, neboť hle, o tyto tvé ubožáky je již co nejlépe postaráno. Proto jen si sedni sem ke Mně, a jez a pij podle chuti svého srdce. Po jídle pak navštívíme ony ubožáky a budeme hledět dát jim přiměřené zaměstnání. Tak se staň!“

8. Petr praví: „Pane a Mistře, rozdělej Ty chléb a také víno, neboť mně chutná vždy vše lépe, rozděluješ-li to Ty, než když si to беру sám. Prosím Tě o to, nejmilejší Pane a Mistře!“

9. Pravím Já: „Ano, ano, můj nejmilejší bratře, to učiním z celého srdce rád, jen když to nebude vadit našemu milému příteli a bratru!“

10. Praví biskup Martin: „Ó, ani dost málo, nejmilejší přátelé a bratři! Zním dobře sektu tak zvaných lámačů chleba – nejspíše jste asi k nim světsky náleželi. Ale to je zde v duchovním světě beztoho prašť jak uhoď. Komu se zde takové lidsky zbožné vzpomínky zdají být zábavné, ať si po mém mínění dělá, co za dobré uzná. Já zde však mohu vše, co nějak zavání obřadem, velmi snadno postrádat. Já jsem se na světě nabažil všech obřadů až k nejvyššímu stupni ošklivosti.“

11. Proto lámejte, krájejte anebo řežte si zde chléb, mně je to jedno; jen když bude v pravé chvíli něco k zakousnutí. Jsem však srozuměn, aby zde pán domu rozdělil chléb svým dvěma sluhům, neboť darovaný kus chleba se jí pokorněji nežli chléb, který si člověk vzal sám.“

12. Pravím Já: „Nuže dobře, dobře, nevádí-li ti to, budu chléb lámat, žehnat a pak vám jej rozdělovat.“

13. Nyní lámou chléb, žehnám jej a podávám jej pak oběma.

14. Petr téměř pláče radostí, biskup Martin se však co nejvlídněji usmívá, obejmě Petra a praví: „Ale jsi ty také z duše dobrý člověk! Lámání chleba ti připomnělo jistě onen velmi vznešený, buď

⁴⁶ dlouhý svrchní oděv

⁴⁷ posměšné napodobování

⁴⁸ biblická postava z knihy Genesis 14,18-20

skutečný, anebo nejspíše zbožně vybájený výjev dvou učedníků jdoucích do Emaus⁴⁹. Musím také upřímně doznat, že mě samého, již často pohnul až k slzám.

15. Předně, že má v základě skutečně krásný, velký význam, a pak, člověk cítí touhu a přání, aby se tento výjev skutečně stal. Neboť slabý, krátkozraký člověk nic tak rád neslyší a o ničem tak rád nesní, jako o divech, zvláště když si může v dávných událostech svou fantazií představovat utajené spolupůsobení nejvyšší Božské Bytosti. V současnosti by taková věc, ovšem vypadala mnohem neuvěřitelněji.

16. Lámej si tedy, nejmilejší Pane, Mistře a přáteli, vždy ten chléb; neboť i mně se líbí tento zbožný způsob!

17. Ale poslyš, milý příteli, je to nádherný chléb! A to víno – non plus ultra! Věru, na Zemi jsem nikdy nic znamenitějšího neokusil! Je to snad také nějaké myšlenkové víno, tedy příliš duchovní přirozenosti? To však nevádí! Ať roste, kde roste, jen když dobře chutná! Bůh budiž chválen a veleben navěky za toto přenádherné jídlo. Nyní to už zase půjde i při nejtěžší práci, která se snad naskytne.“

18. Pravím Já: „Ano, ano, to Mne těší, že vám oběma dobře chutnalo; budiž vám to požehnáno! Nyní půjdeme rychle k našim ubožákům a podíváme se, jak se jim daří!“

Kapitola 27.

Pozoruhodné zkušenosti Martina u oněch nově přijatých, kteří v Pánu poznali Ježíše a Boha. Martin chce poučovat – je však poučován.

1. Nyní jdeme k oněm prvním třiceti, které sem přivedl sám biskup Martin. Když vstoupíme, leží všichni na tváři a volají: „Ó Pane, ó Pane, ó Pane! Ty velký vznešený Bože v Ježíši Kristu, nepřistupuj k nám, neboť jsme příliš velcí hříšníci a nejsme hodni sebemenší milosti! Příliš svatá a nám až nesnesitelná je Tvá blízkost!“

2. Biskup Martin se ohlíží na všechny strany, aby viděl, kde oněch třicet spatřilo Ježíše, ale doposud nic nevidí a táže se Mne: „Milý příteli, copak to mají tito ubožáci? Pozbyli smyslů, či snad následkem jistě též požitého vína usnuli a mají nyní buď nějaké luterské anebo římské vidění ve snách?!“

3. Pravím Já: „Ne, ne, jistě nic takového; považují Mne ve své mysli za takového, a proto tak křičí!“

4. Praví biskup Martin: „No, no, tedy přece jakási duchovní slabost, jen poněkud jinak odůvodněná, než jsem myslel! Ostatně, podle mého názoru mají pravdu, že tě nyní, svého největšího dobrodince, velebí pod pojmem nejvyšší Bytosti, neboť já si myslím, že každý dobrodinec tvého druhu nosí v sobě značnou dávku opravdové božskosti, a tak je-li ctěn on, je v něm také ctěno Božství. Co však máme nyní s těmi ubožáky dělat?“

5. Pravím Já: „Ponecháme je nyní při jejich mínění podle jejich přání a odebereme se k těm ostatním. Neboť jsou-li zatím pevného mínění, že Mé blízkosti nesnesou, pak je nebudeme déle trápit, časem se to už poddá!“

6. Praví biskup Martin: „Ano, ano, tak je to správné! Přes kolena se nedá nic silného lámat. Proto pojďme jen rychle k těm druhým, z ohně zachráněným. Těším se již velice na ně.“

7. Nyní jdeme rychle k nim, a když přistoupíme ke dveřím, pravím biskupovi Martinovi: „Bratře, vstup napřed ty dovnitř a oznam Mně a Petra! Budou-li si přát, vejdu k nim, nebudou-li si Mně však přát – což snadno poznáš z jejich slov – pak se jen rychle vrať zpět, abychom se mohli rychle obrátit k jiné věci.“

8. Biskup Martin ihned učiní, co jsem mu přikázal. Když vstoupí k oněm z plamenů zachráněným, nasadí výraz podobný tak zvané úřední tváři a praví: „Milí přátelé, Pán a Mistr tohoto domu vás chce navštívit, je-li vám to milé. Není-li vám však pro tentokrát jeho návštěva vítaná, pak

---

⁴⁹ Lk 24, 13-35

se o tom vyslovte a budete jeho návštěvy ušetřeni. Mé mínění, jakož i mínění vašeho přítele bylo by však toto: jelikož Pán a Mistr tohoto domu je nesmírně dobrý a mírný Pán, má vaše přání směřovat k tomu, aby k vám přišel. Ale jste svobodni a můžete konat, co chcete. Vyslovte se tedy!“

9. Zachránění se však táží biskupa Martina: „Víš, kdo je tu Pánem a Mistrem tohoto domu?“

10. Biskup Martin praví: „To právě zcela přesně sám nevím. To zde v duchovním světě není ani tak velice třeba. Dosti na tom, že vím ze zkušenosti, že je to převelice moudrý a dobrý muž. Chtít vědět více bylo by dokonce pošetilé. Proto se zatím i vy spokojte s tím, co jsem vám o něm, na své dobré svědomí, vypověděl a odpovězte mi, co tedy chcete.“

11. Praví jeden ze společnosti zachráněných: „Ale, příteli, proč jsi k nám tak úskočný a chceš nám zadržovat to nejvyšší a nejsvětější?“

12. Hle, Pán a Mistr tohoto domu je právě také onen jediný Pán, Tvůrce a věčný Mistr nebe a všech sluncí a zemí a celé nekonečnosti, jakož i všech lidí i andělů v Ježíši Kristu!

13. Jak můžeš říci, že Ho blíže neznáš?! Copak jsi slepý a nezahlédl jsi ještě nikdy jeho proražené ruce a nohy, které jsme my všichni objevili na prvý pohled?!

14. Pozoruj jen Jeho nanejvýš klidnou vážnost, jeho velkou lásku a moudrost, a vlož své ruce v Jeho probodnutý bok podobně jako Tomáš, a pak jistě ještě jasněji než my, přeubozí, poznáš, co vše tu vězí za tímto tvým Pánem a Mistrem.

15. Hle, ne že bychom si v srdci nepřáli, aby přišel On, nejvznešenější, věčně nejsvětější, k nám do tohoto pokoje Svého slitování. Ale my všichni jsme až příliš velcí a hrubí hříšníci a nejsme ani dost málo hodni návštěvy, při níž by Bůh přišel k svým nejposlednějším a nejnižším tvorům, kteří tak často přehanebně zneužívali Jeho lásky a trpělivosti na Zemi.

16. Proto nám oznam, přešťastný příteli svého Boha a Pána, kterého neznáš anebo znát nechceš: „Naše srdce touží a toužilo vždy po Něm, ale naše hříchy učinily nás příliš ošklivými, špinavými a páchnoucími, než abychom si mohli přát, aby k nám přišel.“

17. My se studem a hanbou téměř již propadáme, že jsme zde, v tomto domě, kde On nyní sídlí hlavně kvůli hříšníkům, aby jim poskytoval své slitování. Co by se s námi teprve stalo, kam bychom zalezli, kdyby k nám nyní dokonce přišel?!

18. Proto Ho popros, přešťastný, aby nás, nejnehodnější ušetřil, avšak ne naše, nýbrž Jeho nejsvětější vůle se staň!“

Kapitola 28.

Martin jako slepý racionalista⁵⁰ v nesnázi.

1. Praví biskup Martin: Óóóó, co vás to napadá? Cožpak Bůh, nejvyšší, nekonečná Bytost, která sídlí ve věčně nepřístupném světle a svou všesilou naplňuje celou nekonečnost, by Se kdy ukázal v podobě člověka a pracoval rukama jako my?!

2. Bůh sice naplňuje takové lidi a duchy světlem Své milosti – některé více, některé méně – ale proto ještě vždy zůstává mezi Bohem a člověkem nekonečná propast!

3. Ježíš byl sice mezi všemi lidmi člověkem Boží silou nejvíce naplněným, ale proto nicméně nebyl, právě tak jako my, Bohem, což také žádný myslící člověk nemůže přijmout, neboť pak by musel také předpokládat, že tato malá planeta Země je hlavním střediskem celého stvoření, ale proti takovému předpokladu by Slunce jistě tak trochu protestovalo!

4. Proto buďme jen hezky rozumní, zde ve věčné říši duchů! Dost na tom, že jsme na světě vesměs tak hezky hloupě ve zmatku žili a považovali chléb, víno a nezřídka vyřezávané obrazy za božstva, zatímco jsme měli v Slunci nejnádhernější obraz Božství.

5. Považujte mě a oba mé nejmilejší a nejlepší přátelé za to, čím jsme, tak nebudete nikdy zajati takovou hloupou bází.

---

⁵⁰ člověk prohlašující rozum za jediný zdroj poznání

6. Já dobře vím, že Pán a Mistr tohoto domu je mocnější a moudřejší než my všichni dohromady, a že může také snad zcela dobře být oním Ježíšem, který nám dal to nejmoudřejší učení; ale za Boha Ho nemusíte považovat, nýbrž jen za to, co je! Totiž – jak už jsem dříve poznamenal – za nejlepšího, nejmoudřejšího a tedy Boží silou nejvíce naplněného člověka na Zemi.

7. Vy přece víte, jak byl na světě nejbídnějšími lidmi usmrcen. Dovedete si představit, že by Se Bůh jako Prazáklad všeho bytí a života, skutečně dal anebo mohl dát nejbídnějšími lidmi usmrtit?!

8. Co by se stalo s domem, kdyby někdo zničil jeho základ? Hle, ihned by se zřítíl.

9. Co by tedy bylo anebo se stalo s celým stvořením, které je nanejvýš vlastním Božím domem, v tom okamžiku, kdyby někdo Samého Boha usmrtil, tedy zničil? Kdo by potom mohl žít bez Boha? Nezničila by smrt Boha už dávno předtím veškerý život a jsoucnost? Proto, moji nejmilejší přátelé, buďme zde ve světě duchů jen hezky moudří!“

10. Praví opět jeden ze společnosti: „Příteli, ty jsi sice mluvil zdánlivě velmi moudře, abys nás potěšil, ale jsi od cíle dále než my, ačkoliv jsi v ustavičném styku s Pánem, zatímco my, ubozí hříšníci, se ho musíme jak náleží co nejlouběji ostýchat a bát.

11. Pravím ti však jako hříšníkovi: Ty jsi v opravdové moudrosti nezačal ještě ani s násobkou, a chceš soudit o Boží vnitřní moudrosti? Oceňuješ-li Boha jen podle velikosti, pak ti bude Ježíš ovšem ještě dlouho připadat příliš nepatrným. Povážíš-li však, že Bůh učinil nejen samá slunce a země, nýbrž také komáry, pak ti bude přece jen jasné, že se Bůh obírá nejmenšími věcmi právě tak, jako věcmi největšími, a že je mu také možno ukázat se lidem jako člověk, učit je a vést je po pravých cestách. Slunce však jistě také vede jako slunce všech sluncí!

12. My lidé však rozumíme jen opět člověku, a tak i Bohu jen v člověku Ježíši. Sluncím však nerozumíme, byla by tedy pro nás bez Ježíše také marným Božstvím!

13. Hle, takový je můj rozum! Jdi a uč se svého a našeho domácího Pána lépe poznávat, pak opět přijď a řekni mi a nám všem, zda jsem neměl pravdu!“

14. Biskup Martin opouští nyní společnost a vrací se zcela zaražen zpět k nám.

Kapitola 29.

Pán se dává poznat Martinovi jako Ježíš.

1. Když se nyní biskup Martin vrací ke Mně, hned praví: „Ale, můj nejmilejší Pane, Mistře, příteli a bratře, to jsi ušetřil krásnou facku mé vrozené hlouposti! Nyní skutečně nevím: Jsem já blázen, anebo jsou jimi ti zde uvnitř, od kterých nás nyní dělí dveře!?”

2. Mají z tebe vlastně ještě větší strach než ti dřívější a považují tě nejen za někdejšího zakladatele náboženství, Ježíše, nýbrž také za Samu nejvyšší Božskou bytost, a to s jakousi filozofickou důsledností, proti které nelze zrovna postavit žádné hory protidůkazů.

3. Řekni mi tedy také ty, nejmilejší příteli, co vlastně je na této věci. Jak to přijde, že tyto ubohé duše anebo duchové mají o tobě tak zvláštní představu? Také já nyní vidím známé rány na tvých rukou a nohou a téměř nepochybuji, že jsi někdejší Spasitel Ježíš! Ale Bůh? Ježíš a – Bůh zároveň? To - dovol mně – je trochu příliš mnoho!

4. A přece, ti tam uvnitř to drze tvrdí! Odkud tedy nasáli zrovna takový pojem o Tobě? Mají snad nakonec přece jen pravdu? To by bylo víc než mnoho, nekonečně mnoho pro ubohou lidskou duši, jakou je nyní duše má! Příteli, kdyby tomu tak skutečně bylo, což je ovšem nanejvýš nepochopitelné, pak bych si samou úzkostí a hrůzou nevěděl rady! Ó, příteli, nyní ještě vždy příteli – podej mně přece o tom uklidňující vysvětlení.“

5. Pravím Já: „Příteli a bratře, ty jsi byl přece na světě biskupem a hlásal jsi Ježíše, toho Ukřižovaného, a jeho Božství jsi dokonce dokazoval v nejmenších částicích hostie! Hle, všichni tito, kteří jsou zde nyní v našem zaopatření, které jsme zachránili z plamenů, jsou ovce tvé farnosti a učedníci tvé nauky!

6. Pročpak jsi je na světě tomu učil, když ti to nyní připadá být nesmyslem, co oni, jako žáci tvé školy, tvrdí? Mluví-li nesmysl, pak je otázkou: Čí je to nesmysl? Mluví-li však moudře, táži se: Jaká to zůstává sláva jejich někdejšímu učiteli, chce-li on nyní popírat a také skutečně popírá své vlastní učení ve svých žácích?! Já myslím, že při této příležitosti by mu byl ten nesmysl zjevný!

7. Hle, Já jsem skutečně Ježíš, ten Ukřižovaný, a v tomto bratru mám čest ti představit skutečného starého Petra, na jehož domnělé stolici sedí a vládnou římscí biskupové, ale ovšem ne v řádu tohoto skutečného Petra, kterého si sami vybájili tak, jak ho mohli potřebovat k svým nejhmotnějším účelům. Nyní víš, kdo jsem Já a tvůj prvý vůdce. To další ti ukáží tvoji vlastní učedníci.

8. Já však jsem kdysi pravil, že děti světa jsou chytřejší než děti světla. Považuješ-li se však už za syna světla jako nějaký vládce Číny, jdi k svým žákům, kteří jsou čisté děti světa a uč se od nich aspoň chytrosti, když už se ti jejich moudrost nechce a nemůže zamlouvat!“

9. Praví biskup Martin: „Ó, příteli, ty jsi zajisté Ježíš, který se oznámil a dal oznámit jako Syn nejvyššího. Kde, kde však je onen Nejvyšší? Kde je onen všemohoucí, věčný Otec? Kde potom Svätý Duch z obou vycházející, když už se chceme vracet zpět k dogmatismu a odstranit světlo čistého rozumu?“

10. Pravím Já: „Co je v evangeliu napsáno? Hle, tu se praví: ‚Já a Otec jedno jsme. Kdo vidí Mne, vidí též Otce.‘ Věříš-li, proč se tážeš dále, vidíš-li Mne. Nevěříš-li však, na co se tážeš? Zůstaň, jakým jsi a Já zůstanu také, jakým jsem, a myslím, že si kvůli tomu do vlasů nevjedeme.“

11. Tam uvnitř však jsou tvoji žáci. Jdi k nim a uč se od nich znovu Mé nauce a přijď pak opět, abych ti ji vysvětlil.

12. Neboť Já, skutečný Spasitel Ježíš, pravím ti zde, ve Své věčné říši, že jsi pošetilý duch a nepoznáváš Mou prevelikou Lásku, kterou k tobě mám! Nosím tě na rukou a ty jsi stále ještě hluchý a slepý; dávám ti chléb života, a ty jej stravuješ jako polyp, aniž bys dbal vnitřního účinku, který náhle vyvolal i při tvých hříších!

13. Ty jsi jeden z těch, kteří otevřenýma očima a ušima nic nevidí a neslyší. Jak zázračné události jsem kolem tebe dopustil, a ty ses netázal: „Kdo je Ten, kterého moře a větry poslouchají?!“

14. Proto jdi ještě jednou k těmto svým učedníkům a uč se od nich poznávat Toho, kterého jsi dosud ještě stále považoval za sobě rovného. Staň se!“

Kapitola 30.

Rozmluva racionalisty Martina s moudrým světlým mužem o Božství Ježíšově.

1. Biskup Martin se nyní tváří ještě zaraženěji, ale nicméně ihned provede, co jsem mu nyní z nezbytí poněkud vážněji poradil.

2. Když přijde znovu k zachráněným, žasne, že je shledává již zcela změněné. Jejich rysy jsou omlazeny a zušlechtěny a jejich předtím téměř nahá těla jsou oděna modrým šatem, který se kolem beder purpurově červeným pasem přimyká k tělu v mnohých bohatých záhybech. V této společnosti objevuje vznešenější mužskou postavu s lesknoucím se bílým kloboukem na hlavě, pod nímž splývají hojné zlatoplavé kadeře až do půli zad.

3. Tento krásný muž jde hned přímo k našemu biskupovi a táže se ho: „Příteli, ty ses k nám opět vrátil! Nalezl jsi na onom vznešeném Mistru a Pánu tohoto domu to, nač jsme tě všichni upozornili? Je to On, je to Ježíš, Pán nebes a Země přirozeně a duchovně, časně a věčně?!“

4. Praví biskup Martin: „Ježíš – ano, ano, je to On - ale s tím Božstvím – nezdá se být ta věc ještě zcela v pořádku. Já myslím, že s přijetím toho, že Ježíš je skutečně také Bůh, by se mělo postupovat přece jen poněkud ostražitěji. Neboť kdyby jím nakonec přece jen nebyl a nejvyšší Bytosti by se takový předpoklad nelíbil, takže by nás pak za to proklela, jako již v pravěku učinila

s mnohými národy, které se odvážily věřit mimo Ni ve více bohů, co bychom pak učinili s naším dobrým Pánem Ježíšem?!

5. Neboť u Mojžíše platí jednou provždy: „V toliko jednoho Boha budeš věřit a nebudeš ani vyřezávaného obrazu dělat a k němu se modlit, aniž budeš komukoli než Mně jedinému čest vzdávat, neboť Já jsem jediný Pán a Bůh, který založil nebe a zemi, a vše, co na ní a v ní je, žije a dýchá!“

6. Mojžíš mluví ovšem velmi nejasně o Vykupiteli, který osvobodí národy od krutého jha starého otroctví; ale že by v tomto Vykupiteli Jehova Sám sestoupil na Zem, o tom není v celém Mojžíšovi ani písmeno! Proto je tento váš předpoklad poněkud příliš ukvapený. Tu platí vše přesně zkoumat a dobře uvažovat, co se koná!

7. Postavíte-li naproti sobě Mojžíše a Ježíše, pak sami shledáte, jak je těžko, ano téměř zcela nemožné, spojit božství Mojžíšovo s Božstvím v Ježíši!

8. Pro tento nejostřejší Mojžíšův zákon Boží ustanovil již sám Mojžíš na rozkaz Boha trest smrti pro toho, kdo by se chtěl Bohu rouhat tím, že by buď obětoval nějaké modle anebo by považoval nějakého kouzelníka, proroka anebo jakéhokoli jiného hrdinu za Božství. Důvod, který také Ježíše přivedl na kříž, ač se Ježíš do očí zákoníků vyjadřoval o svém domnělém božském poslání vždy jen v nejasných obrazech.

9. Také je těžko pochopitelné, proč by bylo Božství s takovou nebeskou okázalostí založilo Mojžíšem církev, jak se často říkalo, na věčné časy, která by však potom Ježíšem, jakožto týmž Božstvím, proti jeho častému zaslíbení úplně zanikla!

10. Proto, milí přátelé, vaše rychlé přijetí Božství Ježíšova je zde v duchovním světě poněkud velmi choulostivé a delikátní!

11. Já vidím, že vás asi toto vaše přijetí v tomto Ježíšově domě uvedlo rychle do lepšího stavu malým domácím zázrakem, ale že vám proto doposud ani dost málo nezávidím, o tom můžete být úplně ujištěni, neboť zůstávám vždy při zásadě: Kdo se směje naposled, ten se směje nejlépe.“

12. Tu praví onen velký muž se zářícím kloboukem: „Příteli, vše co jsi zde mluvil, znám právě tak dobře jako ty a nicméně tě lituji pro tvou slepotu a obávám se velice, že se nebudeš podle svého mínění smát někdy naposled. Já a celá tato společnost myslíme však takto:

13. Ježíš, jehož příchod všichni proroci stejně předpovídali a o němž David píše: „Takto mluví Pán k mému Pánu!“ anebo: „Takto mluví Bůh Pán k Sobě Samému: Posad' se po Mé pravici, dokud neučiním všechny nepřátele podnoží nohou Tvých!“ a: „Otevřete dveře široko a brány vysoko, aby Pán slávy, aby Jehova vtáhl do města našeho, do svatého města Božího, do města Jeho!“

14. Ježíš, při jehož narození bylo podle jednohlasného vypravování evangelistů plno zázraků, ano, Jehož celý život Se vlastně jevil jako nepřetržitý zázrak!

15. Ježíš, Který ve Své nauce až příliš často a příliš jasně ukazoval, kým ve Své nejnvtitnější podstatě je, a který Se tázal jednoho z deseti očištěných, když se vrátil a vzdal Jemu čest: „Kde je oněch ostatních devět, aby také sem přišli a vzdali Bohu čest?“

16. Ježíš, který z vlastní moci třetího dne vstal z hrobu a pak ještě chodil asi 40 dní po zemi a Své učedníky poučoval, načež před tisíci věřícími vstoupil na nebesa a brzy nato vylil Ducha věčné síly, moci, lásky a moudrosti z nebes na své učedníky.

17. Ježíš, o němž vydává Jan nejvznešenější svědectví, jak ve svém evangeliu, tak i ve svém významném Zjevení!

18. Řekni příteli, je ti ještě možno nepovažovat tohoto člověka všech lidí za více než jen za pouhého, zcela obyčejného světského mudrce?

19. Pohleď, příteli, řeknu ti něco velmi hloupého. Ale zdá se mi to přece jen ještě moudřejší, než co pravíš ty. Já myslím, že kdyby byl Pán Bůh nebyl přijal ono lidské, aby byl viděn také námi, Svými tvory, k čemu by nás byl býval stvořil? Pro Sebe ne! Neboť co by měl z toho, kdybychom Ho nikdy nespátřili a úplně nemilovali? A k čemu by nám byl život bez viditelného Boha? Přemýšlej o tom, snad se ti pak v tvém rozumu přece poněkud rozjasní!“

20. Biskup Martin praví: „Ponechte mě nyní trochu v klidu, budu o tvých dosti jasných slovech poněkud hlouběji uvažovat!“

21. Po dosti dlouhé přestávce začne biskup Martin opět mluvit a praví: „Příteli, nyní jsem uvažoval o tvých slovech ze všech možných stran a vidím jen stále vždy právě opak toho, co jsi předtím tvrdil. Vzdor tomu však nejsem tvrdošíjný a spíš jsem z celého srdce rád, že budu s tvým míněním souhlasit, odpovíš-li mně k mé úplné spokojenosti na několik mých otázek.“

Kapitola 31.

Kritické otázky Martinovy a odpovědi mudrcovy.

1. Praví mudrc oné společnosti: „Jen se ptej a já budu odpovídat. Zda k tvé, tebe samého přesvědčující spokojenosti, či ne, to bude aspoň mně zcela jedno.“

2. Biskup Martin se táže: „Proč má Země jen jednu nejvyšší horu? A je tedy Božství v ní anebo nad ní zcela ve své plnosti proto, že je to jediná nejvyšší hora Země?“

3. Praví mudrc: „Země zajisté má jednu horu, která je vyšší než každá jiná známá hora, která svým mocným úpatím tlačí zemi. Ale proto tato hora není bohem hor, nýbrž Bůh věděl a ví, proč umístil na tuto planetu jednu nejvyšší horu. Nejspíše aby tím dal větrům všeobecný dělicí a oddělovací bod; proto se také nejvyšší hory vyskytují většinou poblíž rovníku v tropických krajinách, neboť právě v těchto, poblíž hlavního pásu ležících krajinách, by musely být větry následkem rotace Země co nejprudší, protože tu odstředivá síla působí zajisté co nejprudčeji, jelikož oběžné kruhy jsou od střediska anebo od osy nejvíce vzdáleny!

4. Kdyby nebyly v těchto krajinách zřízeny Pánem tyto nejvyšší větrné regulátory, byly by zajisté navěky neobyvatelné. Ve směru – a sice na největších kontinentech, zejména v Asii – kde se vzduch spojuje v jeden hlavní proud, jsou tedy také nejvyšší hory. A v Asii, jako největší pevnině, je také nutná nejvyšší hora Země. Jsi s touto odpovědí spokojen?“

5. Praví biskup Martin: „Svým způsobem úplně. Ale nyní jednu otázku dále: Proč je v Americe amazonský veletok jistě největší na celé Zemi? Je snad proto Božství v něm?“

6. Praví mudrc: „Příteli, vím dobře, kam nakonec směřuješ, ale vzdor tomu také zodpovím co nejdůkladněji i tuto tvou velmi pošetilou otázku.“

7. Hle, Amerika je mnohem mladší pevnina, a v Kordillerách a Andách má nejrozsáhlejší pohoří.

8. Tato pohoří jsou jednak velmi blízko největšímu světovému moři, a proto také mají ve svých podzemních základech převeliká množství vody, která ustavičně vystupuje vzhůru nesčetnými póry a mnohými většími žilami a kanály, na druhé straně však má zejména Jižní Amerika, jako nejmladší, teprve sotva několik tisíc let nad hladinu moře vyvýšená země, nadmíru velké a velmi málo nad hladinu moře vyvýšené plochy a roviny, skládající se většinou z velmi sypkého písku.

9. Kde však rozsáhlá pohoří vytváří mnoho vody, a kde se pak tato voda může v největších rovných plochách nashromažďovat a bez odporu šířit, a jen velmi pomalu odtéká k moři, tam také musí být nutně a snadno největší veletok, aniž by proto v něm muselo být obsaženo více božství než v jediné dešťové kapce. Řekni, jsi s touto odpovědí spokojen?“

10. Praví biskup Martin: „Úplně! Ta odpověď mě úplně uspokojuje. Proto jen dále!“

11. Řekni mně: Proč je diamant nejtvrdším a nejprůhlednějším, nejušlechtlejším kamenem, a proč je zlato nejušlechtlejším kovem?“

12. Praví mudrc: „Protože je lidé podle svého marnivého dobrozdání takovými učinili. A to proto, že se tyto nerosty vyskytují řídkěji než ostatní. Kdyby se však diamanty vyskytovaly tak často jako oblázky a zlato jako železo, pak by se diamanty šterkovaly silnice a kola vozů by se pobíjela zlatem.“

13. Proč se však tyto dva nerosty vyskytují řídkěji než ostatní, to ví zajisté Pán nejlépe. Nejspíš proto, že přimísily pro ducha člověka příliš velký obsah jedu z pekla, z čehož se dá s velkou

důsledností soudit, že v těchto, pro světské lidi nejušlechtlejších nerostech, nevězí právě příliš velká dávka Božství. Jsi také s touto odpovědí spokojen?“

14. Praví biskup Martin: „Nemohu ti nic namítat, proto se s tím musím svým způsobem spokojit. Ale to, co jsem od tebe očekával, nenalezl jsem v žádné z těchto tvých odpovědí, totiž přirozený důkaz pro Božství Ježíšovo.

15. Hle, na Zemi, jako jistě na každé planetě, jsou v každém druhu věcí, bytostí a rovněž také lidí určité nejvyšší body, které tu jsou svým způsobem tak jedinečné a ojedinělé, že nemohou být nikdy předstíženy! Tak je jistě nějaké největší slunce a největší planeta, na planetě samé opět jsou nejpřednější znamenitosti, které jsou svým druhem nepředstížitelné. Může však proto nějaký mudrc o takovýchto nejvýznačnějších znamenitostech tvrdit, že jsou božstvími, a to proto, že svým způsobem předstihují vše v bezpříkladně vysokém, ano nejvyšším stupni?! To ovšem činili pohané, kteří zbožňovali vše, co bylo podle jejich názoru nepředstížitelně nejdokonalejší, ale na této cestě přišli nakonec do nejhanebnější polythesie⁵¹.

16. Byla jistě kdysi nějaká nejučenlivější opice, pes, osel, jako Bileámův osel⁵², nejkrásnější a nejodvážnější kuň, jako Caesarův Bukefalos⁵³, jistě nejkrásnější žena jako Venuše Medicejská⁵⁴, rovněž také Apollon⁵⁵, moudrá hrdinka Minerva⁵⁶, nejžárlivější Juno⁵⁷.

17. Pohané tyto znamenitosti vesměs zbožňovali, což nikdo nemůže popřít. Jestliže to však tedy obyvatelé jedné planety činili již s mimořádnými znamenitostmi všech říší přírody – totiž, že je zbožňovali – jaký potom div, když takoví lidé povýšili nejmoudřejšího učitele a největšího mága na pravé Božství, zbudovali mu oltáře a dosud se mu ještě klaní, část jich ze skutečné, ovšem zcela slepé zbožnosti, největší a nejznamenitější část pak z politiky pro udržení slepoty druhých.

18. Jelikož to však učinili ze svého nejmoudřejšího spolučlověka jen lidé, táži se: Je to snad dostatečný důvod k jeho nejuplněnějšímu zbožštění?! Či přišly kdy na Zemi vyšší bytosti, které bychom viděli anebo s nimiž bychom mluvili, a – řekni sám – ukázaly a potvrdily zcela Božství Ježíšovo?!

19. Říkají a vypravují se ovšem zázračné věci o jeho narození, také že vyšší duchové viditelně sestoupili na Zem a poučovali lidstvo o jeho Božskosti. Avšak já se táži se stejným lidským právem: Viděli jsme také my kdy z toho něco? Já aspoň nikdy! Snad ty?

20. Ano, nějaký mnich či jeptiška si mohli podobné lži z dlouhé chvíle a ze zistnosti ve svém zasnění vybásnit. Tážeme-li se však po pravdě, nevyjde najevo stále nic jiného, než člověk a opět člověk, a všichni chtějí vědět víc podivuhodností než jejich bližní, ale každý z nich si musí říci: „Pane, jsem slepý; celé moje vědění není ničím jiným, než pouze navyklá, tupá víra, a jinak nic!“

21. O nějakém přesvědčení nemůže být nikdy řeči tam, kde staví člověk na autoritě druhého a přijímá a musí přijímat jen právě tuto autoritu, jako nejvyšší prostředek k důkazu, protože si nemůže odnikud jinud zjednat jiné a živější důkazy než – jak bylo řečeno – právě jen od lidí, kdy pak ovšem musí říci: „Vox populi, vox dei!“⁵⁸, protože o vlastním Deus⁵⁹ nikdy nic neslyšel a nezjistil, leč jen na čistě lidské cestě.

22. Zjevení je podle toho také jen dílem lidským a ničím jiným být nemůže, neboť za našeho života jsme nikdy jiné neviděli než jen zjevení, na kterém jsou až příliš patrné jen lidské ruce a lidská fantazie.

23. Tedy, hle, můj nejmilejší příteli, já zajisté vše dříve zkouším, než to přijmu, ale dám se i přesvědčit, ale tvé důkazy mně opravdu nepostačují. Člověk může ovšem mít tu největší touhu po

⁵¹ mnohobožství

⁵² oslice biblického Bileáma

⁵³ omyl biskupa Martina, neboť Bukefalos byl zamilovaným koněm Alexandra Velikého

⁵⁴ mramorová socha, znázorňující bohyni Afrodité

⁵⁵ bůh řecké a římské mytologie a náboženství

⁵⁶ římská bohyně moudrosti a řemesel

⁵⁷ hlavní bohyně starověkého Říma

⁵⁸ Hlas lidu – hlas Boží!

⁵⁹ Bůh

poznání Boha, ale touto touhou se nemůže ukojit žádný člověk, leč jen Bůh Sám. Myslím však, že než dospějeme k tomuto ukojení, budeme muset prožít ještě mnoho ve všech Jeho tvůrčích prostorech, než budeme způsobilí k opravdovému božskému zjevení.

24. Vše však, co nás dosud potkalo, není ničím jiným než prvou elementární školou jen pro příští velké svaté vyučování. Můžeš-li mě však na tuto mou jasnou argumentaci odpovědět něčím lepším, čistším, opravdovějším, jsem ve vši trpělivosti hotov s nejpozornější myslí tě vyslechnout!“

Kapitola 32.

Pokračování rozmluvy biskupa Martina s knihkupcem o Božství Ježíšově.

1. Praví mudrc: „Příteli, věru, musím otevřeně doznat, že na tebe nestačím, ačkoliv jsi mně těmito tvými nejdokonalejšími důkazy o jedinečném Božství Pána Ježíše neodňal ani jediného atomu – naopak jen mnohonásobně jsi mě posílil, protože jsem z toho skutečně ještě jasněji seznal, že Bůh je a také musí být člověk. Ovšem nejvyšší a nejdokonalejší, jinak bychom nemohli být tím, čím jsme, totiž lidmi, také bychom nemohli Boha milovat, kdyby nebyl člověkem všech lidí.

2. Láska je však naším největším statkem, naším životem, naší blažeností! K čemu by však byla, kdybychom nemohli Boha milovat, kdyby nebyl člověkem?!

3. Čiň tedy, co chceš, ale ode mě neočekávej žádné vyšší moudrosti; tímto jsem ti dal vše, co jsem měl.“

4. Biskup Martin přemýšlí o tom, co řekl mudrc této společnosti a po chvíli praví, spíš k sobě než k onomu mudrci: „Máš vlastně pravdu, neboť mluví-li Pentateuch Mojžíšův⁶⁰ pravdu, pak musel být Bůh zajisté člověk, neboť jinak by nebyl stvořil Adama podle Svého obrazu. Kdyby byl Sám neměl stejnou podobu. Táž podoba předpokládá ovšem tutéž podstatu.

5. Hodinář nemusí ovšem být sám hodinami, aby zhotovil hodiny, ale ideu hodin musí přece vzít ze sebe, jinak by hodiny nezhotovil.

6. Ale už je tu opět háček! Dovede-li člověk pojmout ideu, která se mu nepodobá a je tedy zcela jiným obrazem, neměl by toto dokázat Bůh?! Ó, jistě, to zcela dobře dovede!

7. Podle toho by se mohlo textu Pentateuchu asi takto rozumět: „Bůh stvořil člověka podle Svého obrazu.“ značí: „Bůh stvořil člověka podle míry Své ideje, to je úplně v souhlasu se Svou ideou!“

8. Má-li se textu takto rozumět – jak je to velmi pravděpodobné – pak by ovšem ještě z toho nevyplývalo, že by byl Bůh stvořil člověka právě podle Své podoby, anebo že by Bůh musel mít vůbec nějakou omezenou podobu, aby mohl podle ní utvořit člověka. Je-li zajisté každá idea jako pojem o sobě bez podoby, může být také Bůh o Sobě jako úplná základní idea všech idejí bez podoby!

9. Neboť kdybychom museli předpokládat, že by Bůh musel mít k vytváření lidí také nutně podobu lidskou, pak by se musel k vytváření medvěda, anebo žraloka a tak dále – všech nesčíslných věcí – buď dovést do všech těchto podob přeměnit, anebo by musel být ve všech těchto podobách jaksi navěky nezměnitelně, neproměnně přítomen, aby v něm všechny věci a bytosti měly vždy je řídící a podle něho se utvářející vzor!

10. Přijmout to bylo by zajisté naprostým scholastickým⁶¹ třeštěním! Aby Bůh utvořil člověka, k tomu nepotřebuje žádné podoby a nejméně k tomu potřebuje být Sám člověkem – kterýžto předpoklad se příčí přímo pojmu o nejdokonalejší božské svobodě – neboť jak by byla myslitelná nejúplnější svoboda pod pojmem omezení podobou?!

11. Proto také musí být nejúplnější svoboda beztvářá, což také souhlasí s textem Pentateuchu, kde Jehova zakazuje přísně Mojžíšovi, aby byl představován obrazem.

⁶⁰ pět knih Mojžíšových

⁶¹ scholastika – středověká filozofie

12. Ano, ano, můj nejmilejší příteli, podle čistého rozumu budu mít asi pravdu já, a ty budeš však podle Pavla žít „svou vírou“! To je ovšem také život, ale život bez poznání a bez počtu! Já ti jej brát nechci a také z tebe nechci dělat nějakého proselytu⁶², ale ukázat ti přece jen musím, že někdejšího biskupa na Zemi nelze tak lehce obrátit jako nějakou zaječinu, zejména už naprosto ne těmi, kdo byli na Zemi jeho ovcemi.“

13. Praví mudrc: „Tak nyní ovšem vím, odkud vítr fouká a kam jde! Ano – jsi-li ty oním biskupem, který teprve před několika týdny vyměnil toto bytí věčné s bytím časným, pak je ovšem pochopitelné, proč nechápeš Božství Ježíšovo. Ex trunco, non fit Mercurius.“⁶³

14. Já jsem však byl knihkupcem v témže městě, kde ty jsi byl biskupem. Víím až příliš dobře, jakým jsi byl. Zevně zaníceným zélótem⁶⁴, u sebe však naprostým ateistou. Kdo četl pilněji Kanta, Hegela a úplně s největším nadšením Strausse?!⁶⁵ Na tvém stolku ležely místo Vulgáty⁶⁶ vždy Voltaire, Rousseau a Helvétius⁶⁷ – sami duchové, které jsi na kazatelně a ve svých pastýřských listech tisíckrát posílal do pekla, ale u sebe v srdci sis je povyšoval daleko nad Ježíše!

15. Hle, to víím nejlépe já, protože jsem ti musel dodávat všechny tyto spisy a byl jsem tvým důvěrníkem! Ale přece jsem tě nenásledoval, nýbrž šel jsem dále svou tajnou cestou, kterou jsem našel ve Swedenborgovi⁶⁸, o němž jsi však ty nechtěl nikdy nic slyšet a vědět, protože se to nehodilo do tvého římského krámu. Dobře, že to nyní víím. Však si už o tom několik slovíček spolu promluvíme.“

16. Praví biskup Martin, zcela zaražený: „No, no, nyní to pěkně dopadá! Ke všem zlům také ještě toto. Že tě musel „Bůhsnámi“ také právě sem přivést!“

17. (U sebe:) „Ten knihkupec ví také ještě mnoho jiných kousků o mně! No, to zde, v duchovním světě, vyjde krásné prádlo na povrch!“

18. Jen aby domácí pán, Ježíš, kterým On zcela jistě je, nepřišel dovnitř! To by byla zcela zoufalá historie! Neboť už mi několikrát vyčinił a také i odkrył některá z mých pozemských darebáctví.

19. Ale jestli se tento muž s lesklým kloboukem do mě dá a začne odkrývat mé skryté arcidarebáctví, pak se mi jistě nebude nejlépe dařit. Snad přijdu opět na nějakou příjemnou vodu, anebo na nějaký pěkný břeh, jistě na několik milionů kratochvilných let! Óóóó! To bude zase slavné! Hm, hm, hm... Aha, ano už to mám! Půjde to, tak to půjde! A nepůjde-li to, půjdu tedy opět k nějakému mořskému břehu, abych na něm navěky lovil! Ve jménu Božím, nyní je mně už vše jedno! Ale že právě s tímto chlapem jsem se musel sejít! Věc se již nedá změnit. Proto se nyní chopím opravdového rozhodnutí a provedu je! Co tedy nyní učiním?“

21. Tu mu bez vyzvání vpadne do řeči knihkupec a praví: „Věř, čemu já v dobrém odůvodnění věřím, tak unikneš veškeré své domnělé nesnázi. Nepovažuj mě však v budoucnosti již za zrádného špeha, nýbrž jen za svého přítele, jemuž jsi v ohni své slepé horlivosti pomáhal a kterého jsi oděl, jelikož byl nahý.“

22. Věř mně! Pán Ježíš nebude věčně nikdy potřebovat žádné vyzvědače a zrádce, neboť Jemu jsou naše nejvnitřnější myšlenky známy ještě dřív, než jsme je ve své duši pocítili, a proto si můžeme úplně odpustit námahu se vzájemným osočováním.

23. Hleď, bratře, proč by nemohl být Ježíš pánem nebes a země a všech světů, proč ne věčným, nekonečně mocným Bohem? Mělo by Mu snad být, podle mého mínění, to nejlehčí – je-li u Boha myslitelné vůbec něco těžšího anebo lehčího – méně možným než něco, co já bych považoval za mnohem těžší?

---

⁶² obrácený; přestoupivší na novou víru

⁶³ Z pařezu se nestane Merkur!

⁶⁴ horlivec pro víru

⁶⁵ němečtí filozofové 19. století

⁶⁶ latinský překlad Bible

⁶⁷ francouští filozofové 18. století

⁶⁸ švédský teolog a mystik

24. Mělo by být Tomu, z Něhož vzešla každá časem a prostorem omezená bytost snad nemožným, aby beze ztráty Svě Božské všemohoucnosti, z lásky k nám, Svým tvorům, k Svým dětem, omezil Sebe Sama časem a prostorem, když přece čas, jakož i prostor vychází z něho?

25. Či neměl by být malíř anebo sochař, který podal tisíce podoby v barvách anebo v tvárné hmotě, s to vymalovat anebo vytesat také sebe? Je-li to však již možno člověku, byť v nedokonalém smyslu, jak bychom si tu měli něco nemožného myslet u Boha?

26. Anebo: Byl by Bůh zcela svobodnou bytostí, kdyby nebyl schopen uskutečnit něco ze sebe sama?! Ty ho svými Hegelovskými zásadami úplně omezuješ a činíš ho věznem nekonečnosti, který dovede nanejvýš stvořit Centrální Slunce se zeměmi, lidmi a zvířaty. Ale dokonce i s nálevníky; ti jsou přece také živí a mají umně vybudovaný organismus, jímž se právě jejich život projevuje. Jako by nekonečnému vesmírnému Bytí mohlo být něco nemožné, a proto by se o nás, lidi, nechtělo a také nemohlo starat dříve, než sami dosáhneme velikosti Centrálního Slunce! Ale jak? O tom asi také Hegel a Strauss pomlčeli!

27. Já, tvůj přítel, nyní míním, že přijdeš k poznání a nebudeš již shledávat překážky k tomu, abys dopřál a vzdal Ježíšovi čest, která Mu navěky věků náleží a nyní tím více, když ti již znovu prokázal tak velké milosti.“

28. Praví biskup Martin: „Bratře, příteli! Já jsem tě vytáhl z plamene. Ty však jsi mi nyní za to dal velký plamen, plamen nejmocnějšího světla! Děkuji Mu, děkuji tobě! Ale nyní dovoľ, abych se soustředil, abych se vzpamatoval, neboť příliš velká, příliš nekonečná je myšlenka, kterou nyní musím myslet! Proto mi dopřej mi trochu klidu. Probouzím se, probouzím!“

Kapitola 33.

Biskup Martin poznává v Ježíši Pána. Bázeň hříšníkova. Martin poučen moudrým knihkupcem.

1. Po nějakém čase začal biskup Martin opět mluvit: „Ano, ano, nejmilejší bratře, ať myslím nyní, jak myslím, všude tvé nynější zásady ob stojí a náš Pán domácí a Mistr je a zůstává také domácím Pánem a Mistrem nekonečnosti a veškeré věčnosti, je nepopíratelně ‚Synem‘ nejvyšší Bytosti, která je jistě oním již velmi často označovaným ‚Otcem‘. Ale kde je nyní ‚Duch svatý‘ jako třetí božská osoba?“

2. Praví moudrý knihkupec: „Příteli, musíš sledovat celé evangelium. Hle, zde je Bible a tu je také Nový zákon! Čti Jana, kterého jsem ti již jednou uvedl! Hle, praví se: ‚Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, Bůh byl to Slovo; toto Slovo se stalo tělem a přebývalo (v Ježíši Kristu) mezi námi!‘ atd.

3. Opět na jiném místě se praví: ‚V Ježíši Kristu sídlí úplnost Božství tělesně.‘ A opět: ‚Kdo vidí Mne, vidí také Otce, neboť Já a Otec jedno jsme – Otec je ve Mně a Já v Otci!‘ A podobných míst je ještě velké množství.

4. Hle, uvažuje-li se dobře o těchto místech, jako vůbec o celém Starém zákonu a Novém zákonu, vyplývá z toho vždy víc a víc, že Ježíš je důležitým Pánem a Tvůrcem nebes a veškeré země!

5. Když Ho žádali apoštolé, aby jim konečně také jednou ukázal Otce, tak po způsobu proměnění na hoře Tábor, neboť jim o Něm již tolik vypravoval, tu se divil Ježíš slepotě Svých žáků a pravil: ‚Proč říkáte (slepci): ‚Ukaž nám Otce!‘, ač jsem přece již tak dlouhou dobu mezi vámi?! Cožpak nevíte, že kdo vidí Mne, vidí také Otce?! Neboť Já a Otec jsme (pravím) jedno a totéž.‘ atd, jak jsem na to místo již poukázal.

6. Myslím, že se zde tážeš právě tak, jako se kdysi tázali apoštolé a učedníci svého Pána a Mistra, když jim také ještě před očima visela ona trojnásobná rouška Mojžíšova.“

7. Praví opět biskup Martin: „Ano, ano, ano, máš pravdu, máš nejuplněnější pravdu – nyní je mi vše úplně jasné! On to je! On je jediný Pán, Bůh, Tvůrce a Otec nebes a všech nescíslných myriád

andělů, sluncí, zemí a lidí! Že však On právě vyznamenal takto Zemi, to bude asi mít také nanejvýš pádny důvod, který mně bude časem, jak jej zde máme dost, zajisté také ještě snad jasnější.

8. Ale nyní přijde jiný článek: Hle, bratře, čím více uvažuji o této nevyslovitelné, nejsvětější věci, čím nepochybněji tento náš domácí pán, Ježíš, vystupuje jako Nejvyšší Božská bytost, tím více se soustřeďuje bázeň v mém srdci, a bylo by co nejhroznější, kdybych se nyní musel před Ním objevit!

9. Neboť stát tu nyní jako hříšník, jemuž není, jak víš, rovno – a všemohoucí Bůh vedle, ó, z toho by mohlo vykvést brzy nejúctyhodnější věčné odsouzení! Dosud toto odsouzení nemohlo nastat v úplnosti snad proto, že jsem tohoto tak blízkého nejspravedlivějšího Soudce nepoznal. Nyní však, jelikož jsem Ho, toho Strašného, nezvratně poznal, nastane se mnou už jistě brzy pekelný tanec! Éééééééééé – ééé – é!

10. Neboť hled', bratře, my jsme Ho nyní zajisté poznali a musíme Mu tedy říkat: „Pane! Pane!“, On však Sám na Zemi učil a říkal: „Ne ten, kdo mi říká Pane, Pane, vejde do království nebeského, nýbrž jen ti, kdož plní vůli Otcovu.“ Řekni, příteli, dbali jsme kdy této vůle a jednali podle ní?! O nebi nemůže být tudíž pro nás nikdy již ani řeči!

11. Co je však mimo nebe? Hle, nic než peklo! Óóóóó, nic než holé peklo! Óóóó! Nyní již vidím nad svou hlavou notně šlehat plameny, také se mně již zdá, jako by d'áblíčkové, ó,... „Bůhsnámi!“ Bratře, milý bratře, já ti naprosto nemohu říci, jaká nekonečná úzkost se mě nyní zmocnila!

12. Co řekneme, když k nám nyní On, jako všemohoucí Bůh a jako nejspravedlivější, ano, zcela neúprosný Soudce přijde a z ničeho nic nás začne odsuzovat do pekla a řekne: „Odstupte ode Mne, zlořečení! Do věčného ohně, který je všem d'á... „Bůhsnámi“ připraven!“

13. Óóóóó! Hrozné, hrozné, přestrašný život a pocit, pojedou-li snad zcela dolů ke všem čertům. „Bůhsnámi!“ Tohle bych byl málem zapomněl pro samou úzkost, bázeň a hrůzu říci! Já jen nechápu, jak můžeš být tak lhostejný tam, kde já strachem hynu a téměř již zcela zmirám?“

14. Praví moudrý knihkupec: „Jen se vzpamatuj, bratře a buď ujištěn, že Pán je lepší, než jak Ho líčí římská papežová a mniší. Pokud se ho však tak bláznovsky bojíme, pak ovšem zmizí a přijde teprve, až svou bázeň přeměníme v lásku.“

15. Hle, jaké potěšení bys měl z toho, kdyby ses mstil roztoči, který tě urazil? Nebyla by taková pomsta naprostým nesmyslem nejztrěštěnějšího blázna?! Jak tedy můžeš něco takového přísuzovat nejvyšší božské moudrosti?! Co jsme my oproti Bohu? Jsme snad vůči Němu tím, čím je takový roztoč vůči nám?

16. Hle, nejsme vůči němu naprosto ničím, a On by se tedy na nás tak mstil?! Přítelíčku, vzpamatuj se! Já mám tu nejlepší naději, že nakonec ještě vše dopadne mnohem lépe, než jak si to představujeme! – Tiše! Mně se zdá, že On přichází! Ano, On přichází!“

Kapitola 34.

Svatý výjev vykoupení: Martin na prsou Páně.

1. Když vstupuji s Petrem, tu se biskup Martin zhroutl jako v mdlobách a celá společnost, vyjma knihkupce, zvolá: „Běda nám!“

2. Jen knihkupec padne při jasném vědomí na kolena a praví: „Pane, Otče, posvěceno budiž Tvé nejsvětější jméno, Tvá vůle se staň! Hle, my všichni jsme velcí a hrubí hříšníci a nejsme ani v nejmenším hodni Tvé milosti, ale všichni Tě milujeme ve vši úplnosti své myslí! Proto, je-li to Tvá vůle, dej vzejít nad námi Svému slitování místo Své spravedlnosti! Co zmůžeme bez Tvé milosti, bez Tvé lásky, bez Tvého milosrdenství?!

3. Ty jsi věčný, Ty jsi nekonečně moudrý a Tvá všemohoucnost nemá mezí! Nikdy bychom se nemohli před tebou omluvit! Či mohl by snad někdo v celé nekonečnosti se vzepřít Tvé moci? Dříve ještě, než by tuto myšlenku pojal, mohl bys ho zničit, jako by v něm nikdy nebyl život!

4. Já a my všichni poznáváme a doznáváme, že Ty jedině jsi Pán nebes a všech světů, my pak všichni nejsme oproti Tobě a Tvé nekonečné moci ničím! Učiň tudíž s námi všemi, podle Své svaté vůle, ale buď pamětliv naší slabosti a Tvé slitování nebudiž nám vzdáleno!“

5. Pravím Já: „Vstaňte a nebědujte zde jako odsouzcenci na světě. Neboť když Já k vám přicházím, pak jste přece již blaženi. Neboť neblažení duchové přede Mnou přechají a navěky nechtějí, abych k nim přišel a vykoupil je a blaženými učinil. Proto marnivá je vaše bázeň přede Mnou a slabé je světlo vašeho rozumu.“

6. Odložte vše, co se do Mého domu, do Mého Království nehodí, neboť kde jsem Já, tam je také Mé Království, a toto Království je nejvnitřnější a nejvyšší nebe! Toto nebe však není nebem zahálky a věčné lenosti, nýbrž nebem nejuplněnější činnosti, do níž budete všichni od nynějška vždy hlouběji a hlouběji uváděni, každý z vás v tom, k čemu se již na Zemi podle svého nadání předběžně vycvičoval! Tak se staň!“

7. Všichni v nejradostnější náladě povstávají a hlasitě Mně děkují za takovou nekonečnou milost a slitování, jen biskup Martin leží ještě v mdlobách a pro samou úzkost neslyší a nevidí, co se tu děje.

8. Tu přistupuje na Můj pokyn Petr k němu, zatřese s ním a praví: „Ale, Martine, copak tu děláš? My jsme čekali na tebe venku již tak dlouho a ty ses ani neukázal! Copak jsi zde dělal a tak dlouho žvanil? Nechal jsi nás čekat jako ostýchavá nevěsta svého ženicha, která se příliš marnivě zdobí k svatbě! Copak nevíš, že nás čekají důležité, a tentokrát velmi naléhavé záležitosti?“

9. Praví konečně po chvíli opět biskup Martin: „Ó, ano, dobrá, ano, ano! Ano, skutečně jsi to ty! Ano, hle, vyšel jsem si tentokrát jako na velké a před důležité výzkumné cesty. Z velkých cest se člověk tak brzy nevrací. Objevil jsem sice ono Nejvyšší, ale nikoli ke své radosti, nýbrž jen k své největší hrůze!“

10. Ach příteli, nyní jsem učinil nesporně objev, že náš Domácí pán a Mistr je Bůh, Pán nekonečnosti! To je nyní jasnější než na Zemi polední slunce za nejčistšího dne! Nyní si představ mě, hříšníka non plus ultra – a vedle Boha, všemohoucího, nanejvýš moudrého, spravedlivého, vševědoucího, nejsvětějšího, který v důsledku Své spravedlnosti a svatosti musí člověka odsoudit! Óóóó, příteli, to je nadmíru hrozný objev!

11. Zde tento můj přítel s tímto lesklým kloboukem se sice snažil mě potěšit a uklidnit, ale dokud nemá člověk uklidnění od Toho, který může našince uvrhnout náhle navěky do pekla, dotud cizí útěcha nic neprospívá!“

12. Petr praví: „Vstaň jen a nebuď pošetilý, hle, Pán Ježíš, kterého se tak hrozně bojíš, čeká na tebe s otevřenou náručí! Copak vypadá tak, jako by rozsudek tvého zatracení měl už na jazyku?“

13. Biskup Martin pohlédne letmo na Mě a povšimne si Mé velké vlídnosti. To mu dodá odvahy, takže se hned poněkud více zvedne ze země a se slzami v očích praví: „Ne, ne, z této nesmírné něžnosti to nevyhlíží na žádný rozsudek zatracení! Ó Pane, ó Otče, jak jsi dobrý, že můžeš tak nesmírně shovívavě a milostivě pohlížet na hříšníka, jakým jsem já!“

14. Ó, Ježíši, nyní to však také již déle nevydržím! Mé srdce hoří jako Centrální Slunce náhle probuzenou láskou k Tobě! Hřích sem, hřích tam – musím aspoň Tvé nohy obejmout a na nich dát průchod své příliš veliké lásce! Pane, učiň se mnou, co chceš, ale dej aspoň tentokrát volný průchod mé lásce!“

15. Pravím Já: „Pojd' sem, můj tvrdošijný bratře. Tvé hříchy se ti odpouštějí! A nikoli k Mým nohám, nýbrž na Mých prsou dej průchod své lásce!“

16. Po tomto oslovení vrhne se Martin k Pánu a vtiskne se a vnoří úplně do Toho, kterého tak dlouho nechtěl poznat.

17. Když se takto na Mých prsou vyplakal ze své lásky, táži se ho: „Nuže, Můj nejmilejší bratře a synu, řekni Mně: Jak se ti líbí tato jízda do pekla? Jsem snad oním věčným tyranem, jak jste mne vykřičeli?“

18. Praví biskup Martin: „Ó, Pane, nyní jsem němý a až příliš chudý na slova, než abych Ti přede všemi těmito milými bratry mohl doznat, že nyní velmi jasně poznávám všechny své chyby a

největší omyly! Ale dovol, abych se nejprve poněkud obeznámil s touto novou velikostí všech velikostí nesmírného štěstí, teprve potom Ti učiním, ó můj nejsladší, nejdobrotivější, nejmilosrdnější Pane Ježíši, náležité vyznání!

19. Ó Pane, ó nejsvětější vši svatosti, láska vši lásky, nekonečná trpělivosti vši trpělivosti, nyní nemohu nic jiného než Tebe milovat, milovat, milovat, Tebe nade všechno milovat!“

20. Pravím Já: „Nuže dobře, dobře; pro tvou lásku, kterou jsem v tobě viděl, měl jsem také tuto velkou trpělivost s tebou a vložil jsem Sám ruku na tebe. Nyní jsi nejblaženější, jelikož od nyníška budeš tam, kde jsem Já Sám. Ale v lenivosti nehledej základ blaženosti, nýbrž jen v největší činnosti, která zde věčně bude v největší hojnosti.

21. Nyní však půjdeme k oněm třiceti v druhém pokoji, které jsi přivedl. Jdi nejprve ty dovnitř a pokus se přivést je ke Mně! Když se ti tato prvá práce tvého blaženého povolání podaří, pak je také ihned přivedeme k jejich věčnému určení. Tak tedy pojďme tam a ty sám jdi napřed k nim do pokoje. Staň se!“

Kapitola 35.

Martinova první misijní pochůzka a jeho zkušenosti při ní. Zdánlivý zvěřinec. „Beze Mne nic nezmůžete!“

1. Biskup Martin se tam ihned co nejradostněji odebere ve společnosti Mé, Petrově a moudrého knihkupce, který kráčí s nesmírnou úctou za námi poslední. Když přijdeme ke dveřím pokoje, opustí nás biskup Martin a podle Mého příkazu se odebere ihned k oněm třiceti v tomto pokoji.

2. Nyní však chci poznamenat, že náš biskup Martin není již ve svém vlastním světle, nýbrž v mém nejčistším nebeském světle, které však ovšem z moudrých důvodů ještě zcela v úplnosti svého vnímajícího vědomí nepocituje. V tomto světle se však jeví všechny věci jinak, než ve vlastním přirozeném světle, tedy také duše, to je zemřelí lidé.

3. N.B.⁶⁹ „zemřelý“ se zde nesmí zaměňovat se „zemřít“, což by bylo samozřejmě nesmyslem. „Zemřelý“ znamená zde všelikými hříchy (duševními vadami) souzený stav po odložení těla.

4. Podle tohoto, nyní předem označeného řádu, nalezl tedy také náš biskup Martin, když vstoupil do pokoje, místo lidí většinou zvířecí podoby, ale nikoli ovšem zlé, nýbrž spíše bázlivé a hloupé. Jen někteří měli připitomělé a hrubé vzezření se všelijakými výrůstky; většina ostatních vypadala jako štvaní zajíci, vyhladovělí osli a volí, a bylo mezi nimi také několik velmi zakrnělých prašivých ovcí.

5. Když nyní náš biskup Martin nalezl v pokoji místo domnělých třiceti, jím sem přivedených protestantů, tuto pro něho prazvláštní společnost, která před ním rychle zalezla do kouta, přičemž se krčili jeden za druhého, zůstal stát nějakou chvíli jako zkamenělý a zhluboka si povzdechl. Privil k sobě: „Ano, copak je to už zase za opravdové pekelné strašidlo v první nebeské říši, v domě Páně? Pěkné nadělení! Snad jsou zde také krysy a myši a ještě spousta drobného hmyzu?!

6. Pěkné nadělení! To by se také pěkně shodovalo s Písmem, kde je psáno: „Do království Božího nemůže vejít nic nečistého!“. A ten pár prašivých ovcí a těchto pět kusů kretěnu plných nanejvýš ošklivých chorobných výrůstků, také špinaví hubení volí, rovněž osli a několik zcela ošklivě vypadajících zajíců! Opravdu, to je velmi vzácná společnost pro první anebo nejvyšší nebe! V takové společnosti se požívají nebeské radosti? To bude pěkně dopadat!

7. Ne, to věru znamená používat ubohého chlapa, jakým mám to potěšení být já, za prvního aprílového posla – za předpokladu, že se zde v nebi také něco ví o měsíci aprílu!

8. Á, á, to je přece příliš pošetilé! Copak si nyní s tímto zcela dobromyslným zvěřincem počnu? Kdepak je těch mých třicet sem přivedených protestantů? Byli snad zde tak přeroztomile proměnění v tato zvířata? To by bylo skutečně velmi žertovné, avšak člověk musí jen pamatovat, že je zde středisko svrchovaného nejvyššího nebe!

⁶⁹ nota bene – z latiny „dobře si poznamenej“, „všimni si“, „nepřehlédni“

9. Pán je jednou Pán. O tom jsem nyní z nejvnitřnějšího základu svého srdce přesvědčen. To mi praví má láska k němu. Neboť upřímně řečeno, já bych Ho – jak se na světě říká – láskou přímo snědl! Ale co nyní zase míní s tímto mně nově provedeným šibalstvím, ví jistě také nejlépe On Sám. Chce snad dát ta zvířata na krmník? Opravdu, pak získá velmi málo špeku!

10. Proč tu však blábolím jako nějaký osel č.31 této společnosti? Otoč se vpravo v bok a vrať se tam, odkud jsi přišel! Žijte blaze, vy všichni dobří, bude mě velice těšit brzké shledání s vámi.“

11. Po tomto lakonickém oslovení otevře biskup Martin opět dveře a přichází k nám se zcela lakonickou, zaraženou tváří. Já však se ho ihned táži, kde je oněch třicet.

12. A on odvětí: „Ó Pane, Ty to víš jistě lépe než já! Ti, co jsou uvnitř, to jistě nebudou. A kdyby to byli oni, byla by to skutečně proměna, která by se do tohoto prvního a nejvyššího nebe hodila asi tak jako pěst na oko!

13. Bez znalosti dobytčí řeči, má-li totiž také dobytek nějakou tajnou řeč, nedá se podle mého mínění s obyvatelstvem tohoto pokoje příliš mnoho dělat! Ty ovšem rozumíš také kamenům a dovedeš mluvit se živly a Svou všemohoucností jim přikazovat! Ale odkud má něco takového vzít našinec?

14. Protože, Pane, ty jsi jistě věděl, co tahle místnost obsahuje, byl to z tvé strany prostě záměr ukázat mi mou hloupost?“

15. Pravím Já: „Ó, příteli, ani v nejmenším, neboť ty sám ses doběhl! Copak nevíš, že každý nový služebník se musí dát nejdříve od svého pána ve všem řádně poučit, než nastoupí do nějaké práce?

16. Pohleď, to nestačí, když ti řeknu: „Jdi tam!“, a ty jdeš, a já opět řeknu: „Pojď sem!“, a ty přijdeš, nýbrž jde tu hlavně o to: proč a jak a čím!

17. Zda není psáno: „Beze Mne ničeho nezmůžete!“? Proto kdybys také ihned, když jsem tě poslal do tohoto pokoje, přede Mnou vyznal: „Pane, bez Tebe nesvedu ani dost málo!“, byl bych pak už býval tuto věc jinak obrátil. Ty však jsi šel do toho ihned s jakousi sebedůvěrou, a proto jsi pak také musel na sobě zakusit, kolik toho každý svede beze Mne!

18. Na světě je ovšem, žel, tolik samostatných vykonavatelů skutků, kolik je lidí, a tolik rozmanitých smýšlení a poznatků, kolik je hlav. Ale zde je tomu jinak, zde je jen jedna samostatnost, totiž ve Mně, a jedno smýšlení a jedno poznání, totiž také ve Mně a skrze Mě! Kde to není, tam není nic jiného než podvádění a oklamávání sebe samého.

19. To tedy k tvému budoucímu poučení a k tvé směrnicí. Nyní však vstoupíme všichni do tohoto pokoje a uvidíme, co se vše dá dělat s tímto tvým domnělým nebeským zvěřincem, a zda budou tato zvířata Mé řeči rozumět. Staň se!“

Kapitola 36.

Martinova druhá návštěva ve zvěřinci za vedení nebeského Mistra.

Martinova první řeč k obrácení před třiceti kalvíny. Zachránění zbloudilých.

1. Nyní spěšně vstoupíme do stejného pokoje a nalezneme společnost oněch třiceti dosud schoulených v koutech, a to ve stále stejných zvířecích podobách.

2. Petr na ně volá: „Vyznavači Kalvína, obraťte se, neboť Pán čeká na vás! Ne Luthera, ne Kalvína, ne Bibli, také ne Petra a Pavla anebo Jana, nýbrž jedině Ježíše Ukřižovaného vyznávejte! Neboť On jediný je Pán nebes a veškeré země; mimo Něho není žádného Pána, žádného Boha a žádného života!

3. Tento Pán Ježíš, který je jediným opravdovým Kristem navěky, je zde a chce vás přijmout, budete-li chtít všichni se stát v jeho nejsvětějším jménu blaženými!“

4. Praví jeden ze společnosti, který má podobu osla: „Kdo jsi, že se odvažuješ přicházet v tomto osvětleném věku se starou báhorkou o Ježíšovi? Copak nevidíš mé poklady, s nimiž vystačím na celou věčnost a že jsem se svým stavem úplně spokojen? Co mám přitom ještě dělat s mytickým

Ježíšem, který nikdy nebyl, není a nikdy nebude?! Kdypak už se jednou začnou vymítat staří mytičtí mudrci a na jejich místo dávat skutečně moudří muži přítomnosti?!

5. Copak musí být Homér stále největším básníkem, Orfeus vysloveným bohem tónů, Apelles prvním malířem, Apollodorus prvním sochařem, Čingischán největším hrdinou a dobyvatelem, Sokrates, Platón a Aristoteles největšími filozofy, faraonové Ramesses, Sesostris⁷⁰ a Moeris⁷¹ největšími stavebními králi, Ptolemaios prvním astronomem, Mojžíš největším a nejmoudřejším zákonodárcem, David a Šalomoun nejmoudřejšími králi a konečně Ježíš největším moralistou?!

6. Nemáme my, Němci, dost mužů, před nimiž by všichni tito staří museli nadobro zalézt? A přece se těmto starým staví obětní oltáře, zatímco se mudrci přítomnosti nechávají nezřídka umírat hladem! Kdy, kdypak tento nesmysl vezme jednou za své?“

7. Praví Petr: „Jsem, který jsem, někdy Šimon Juda, někdy opět pouze jen Petr! Tvé osvícené doby nejsou zrovna příliš vzdálené a stará báchorka o Ježíšovi má zřejmě větší cenu než poklady tvé oslovské kůže a staří mudrci mají také větší cenu než ti mladí hňupové, protože věděl, co činili, a proto se také stali učitelé národů všech dob, zatímco všichni ti domněle velemoudří učenci této doby neví, co činí, sami sebe nepoznávají, a proto také ještě méně někoho jiného a nejméně již čistě božskou vrozenost a podstatu Pána Ježíše Krista, pročez zde před tváří Pána vypadají pak tak jako vy, totiž v podobě oslů, volů, štvaných zajíců, kteří na světě, byli-li pro svou zvláštní moudrost pohnáni před soud, vzali ze samé odvahy pro svou domněle dobrou věc raději nohy na ramena, místo aby se před soudem co nejstatečněji hájili, a spustí štěkot teprve tehdy, když svou kůži mají v nějaké skrýši v bezpečí. Někteří mají podobu pašivých ovcí.

8. obraťte se jen, zkoumejte se a užijte pravdu mých slov na sobě. Pročpak jste měli předtím tak veliký strach před Ježíšem a prosili jste, aby k vám nechodil, a nyní, ježto k vám skutečně přišel, považujete Ho pouze za mytickou bytost?!“

9. Onen oslovský mluvčí ze společnosti je nyní zamlklý, nemluví. Ale biskup Martin učiní poznámku: „Ó, Pane, opravdu Tvá trpělivost je veliká a láska Tvá nekonečná! Ale kdybych tak mohl tomuto oslu oslovskému pořádně vyprášit kůži, to by mně udělalo dobře! Je to ale opravdový osel! To už skutečně přestává řeč! Katolíci jsou zajisté též tupí, ale s tak hloupým chlapem, jako je tento kalvínský osel, jsem se ještě nesetkal.“

10. Pravím Já: „Milý příteli a bratře Martine, nevíš, co jsem kdysi řekl právě tomuto našemu bratru Petrovi, když totiž Malchusovi, sluhovi velekněze, uťal mečem ucho? Hle, totéž platí také zde. Kde se nic nezmuže se vši mírností a trpělivostí spojené s láskou, tam nepomůže také žádný meč, ani docela žádná jiná moc.

11. Všemohoucnost může ovšem vše soudit a soudem usmrtit a zničit, ale pomáhat, utěšovat, život udržovat, ztracené opět navrátit, zajatého ducha opět osvobodit, hle, to dovede jedině ve vši mírnosti a trpělivosti sdružená láska. Kde chybí láska, tam není nic než smrt a záhuba.

12. My však chceme, aby nikdo nezahynul, nýbrž aby všichni, kteří věří ve Mne, měli život věčný. Proto záleží na nás, abychom pro každého používali jen takových prostředků, kterými jedině je možno každému svým způsobem pomoci.

13. Pokus se o to u těchto nezvedených učených kalvinistů a uvidíš, co s nimi jako někdejší biskup pořídíš.“

14. Praví biskup Martin: „Ó, nejmilejší Pane, můj nejmilejší Bože a Otče Ježíši, to by už bylo vše v pořádku. Ale když takový nejtihodnější Petr nemůže s nimi, jak se zdá, bez zázraku mnoho pořídít, pak skutečně nevím, jak daleko přijdu s nimi já.

15. Myslím tedy, že jelikož jsi tu, ó, Pane, ve Svě nejúplnější božské podstatě osobně Ty, jemuž jsou navěky po ruce všechny prostředky, bylo by zajisté ode mě nanejvýš neodpustitelné, kdybych chtěl před Tebou působit já – jako naprosté nic – tam, kde Ty jsi vše ve všem a kde již ta nejslabší myšlenka z Tebe zmůže víc, než kdybych já po celou věčnost sebe moudřeji dále mluvil. Proto prosím Tě, vezmi opět co nejmilostivěji zpět tento návrh, který jsi mi učinil.“

⁷⁰ též Senusret

⁷¹ též Amenemhet

16. Pravím Já: „Milý bratře Martine! Hle, také ty patříš nyní k Mým prostředkům! Kdybych do této polomrtvé společnosti zapůsobil nyní ihned osobně Já, byli by souzeni, jelikož nyní již vědí, že jsem zde a někteří z nich již také napolo věří, že bych mohl být přece jen Já opravdovým Pánem.

17. Proto předávám tobě tuto záležitost, k níž ti bratr Petr nyní již razil dráhu; také on je nyní již příliš silný pro tyto slabé. Proto jim musí pomoci někdo, kdo není příliš silný, aby tyto slabé neumačkal. Neboť komáři mohou a musí být kojeni nejprve opět jen komáry, aby nebyli zahubeni, a dítky nemohou strávit potravu mužů, nýbrž jen lehké a řídké mléko! Proto jen jdi a vyplň Můj rozkaz k těmto třiceti slabým. Staň se!“

18. Já, Petr a onen nyní nadmíru pokorný knihkupec, odcházíme opět z pokoje a necháváme našeho Martina u oněch třiceti samotného.

19. Biskup Martin však pozoruje po jistou chvíli toto stádo, a pak se obrací těmito slovy podle svého vlastního stavu a podle stavu tohoto stáda k nim, totiž: „Vy ubozí, chabí bratři, kteří se zde v nejčistším světle všemohoucího věčného Boha objevujete jako zřejmě hloupá zvířata, vyslechněte mě trpělivě a pochopte smysl mé řeči!

20. Já jsem byl na světě římským biskupem a zuřivým odpůrcem všeho protestantismu, ačkoliv jsem si Říma vážil ještě méně než nauky Mohamedovy. A jakým jsem byl na světě, takový jsem také přišel sem – jako dobytek. Všemmu dobrému, svatému a pravdivému se protivím. Na mně však nebyl také ani jeden chlup dobrý a mé srdce bylo nejopravdovějším chlívem Augiášovým! Pravím vám, o ničem, co by se bylo mohlo i jen z nejmenšího zdánlivého důvodu nazvat křesťanskou zásluhou, nebylo u mě ani řeči!

21. Jedině, jež však o sobě není zcela ničím, bylo u mě někdy to, že jsem si v jakési fantazii představoval Pána Ježíše tak, jak byl popsán a přitom jsem si myslel: „Ano, kdybych tak byl s ním a mohl s Ním společně působit v přesvědčujícím vědomí, že On je asi skutečně nejvyšší Boží Bytostí, pak bych byl ovšem nejšťastnější bytostí v celé nekonečnosti. Neboť předně, zajisté by to byla nejvyšší pocta všech poct, za druhé nejjistějším zaopatřením a pojištěním na život pro celou věčnost, za třetí nejvyšší a nejmocnější ochranou, a konečně za čtvrté, v této společnosti by bylo možno užít zázračné věci, na které dosud žádná lidská hlava nepomyslela.

22. Hleďte, tato myšlenka, tato má fantazie, ano tyto mé ve světě co nejvzdušněji vypadající vzdušné zámky, byly zde mými jedinými zachránci od věčné záhuby. Byly ukrytou láskou k Bohu ve mně, láskou, kterou jsem ani já sám neznal. A hleďte, milí bratři, i když to šlo také se mnou těžko, přece jsem však nyní právě touto láskou přišel tak daleko, že právě tyto mé pozemské fantazie se ve mně přetvořily – což je pro vás ovšem ještě těžko uvěřitelné – v nepochybnou skutečnost. Nyní jsem skutečně u Ježíše, jediného Pána světa duchovního a tělesného takovým způsobem co nejbláženěji na celou věčnost zaopatřen.

23. Bratři, přátelé, nechcete-li být svými vlastními největšími nepřáteli, pak následujte mého příkladu a já vám chci být vším, abyste toho navěky nikdy nelitovali. Věřte mně, Pán je zde v tomto nejnádhernejším domě a je nekonečně dobrý, lepší než nejlepší andělé a lidé všech světů a všech nebi dohromady! Proto se obraťte a důvěřujte, a bude to kolem vás okamžitě vypadat jinak, než to vypadá nyní! Dejte ze zkušenosti přednost této mé nauce před vašim falešným domněním a stanete se živoucími nástroji Pána.“

24. Po této skutečně blahodárné řeči našeho Martina se nyní obrátilo všech třicet k němu a téměř jednohlasně odvětilo: „Příteli, tato tvá řeč se nám líbí lépe než tvá dřívější slova, která jsi k nám pronesl, ačkoliv vedle toho ti také nemůžeme opomenout oznámit, že se nám tvé názory na naši zvířecí osobnost zrovna nejlépe nelíbí. Je sice možné nějakému zatvrzele hloupému chlapovi spílat do oslů a volů, ale chtít mu dávat jaksi na srozuměnou, že má skutečně jakousi podobu s volem a oslem – hle, bratře, to je přece jen trochu příliš silné!

25. Buď, jak buď, ty jsi touto svou řečí dokázal, že jsi předně dobrý a chytrý chlap, a že máš také se svým Ježíšem celkem pravdu. Jen jedno jediné je poněkud zvláštní, a to, že tady nevidíme anděly. Také s nebeskou krásou této krajiny je to jaksi velmi podivné, rovněž i s nebeskými šaty. Neboť ty jsi vždy ještě pozemským sedlákem – a mimo to také ještě bez kabátu. Rovněž ani tvůj

Pán Ježíš nemá nebeský kabát a Petřův kabát lze spíš nazvat odraným než nebeským. Jen onen mně dobře známý knihkupec z N.N. má poněkud lepší kabát, který však pro nebe jistě také nemá správný střih.

26. Hle, příteli, v tom vězí něco velmi významného. Můžeš-li zde zjednat nápravu, pak ti na slovo uvěříme vše, cokoli nám řekneš a budeme také tvého nejmenšího pokynu následovat.“

27. Zde se náš Martin poněkud zarazí, neboť na tyto věci sám ještě za svého duchovního postupu nepomyslel. Brzy se však zřejmě vzchopí a mluví takto dále k tomu nyní již zpola obrácenému stádu: „Přátelé, věřte mně, zde záleží hlavně na tom, jak to kdo chce mít. Já jsem to chtěl dosud tak, a je to tedy tak, budu-li to však chtít jinak, bude to také ihned vypadat jinak.

28. Anděly jsem ovšem ještě neviděl, ale co záleží na všech andělech a na všech nebeských nádherách, má-li člověk Pána všech andělů a všech nebeských nádher! On může vše, co zde ještě chybí, v jednom okamžiku – jak se říká – vykouzlit! Vůbec, já jsem v sobě skutečně po ničem tom ještě nepocítil potřebu, ani ne po lepším kabátu. Neboť mně je nyní Pán vše ve všem, ano, vše nade vše.

29. Až vy budete stát na mém stupni, budete také myslet a cítit jako myslím a cítím nyní já. Věčnost je ještě hezky dlouhá a tu bude možno po boku Pána, po boku věčného Mistra nekonečnosti ještě leccos spatřit a zkusit. O tom jsem ve vší úplnosti již předem přesvědčen.

30. Já však říkám zde také, jak to v sobě živě cítím: Pane, mám-li Tebe, pak se netáži po žádných jiných nezměrných a nevypověditelných nádherách; neboť nejnádhernější vší nádhery je a zůstává věčně jedině jen Pán, ano, náš Pán Ježíš! Jemu jedinému budiž všechna čest, všechna chvála a všechna má láska navěky! Amen.“

31. Po této řeči povstává celé stádo jako z mračna prachu již v plné podobě lidské a praví rovněž nahlas: „Amen. Bratře, máš pravdu, my ti nyní vesměs věříme, neboť ty jsi mluvil skutečně víc než moudře, a tím jsi v našich srdcích rozžehl světlo, které jistě nikdy navěky neuhasne. Budiž za to dík Pánu Ježíši, tvému a nyní také navěky našemu Bohu!“

32. V tomto okamžiku vstupují opět Já s oběma Svými průvodci do pokoje a všichni se vrhají k Mým nohám a volají: „Ó, Pane Ježíši, nejsvětější Otče, trojjediný Bože, buď nám ubohým hříšníkům milostivý a milosrdný! Tobě jedinému budiž všechna čest navěky!“

33. Já však pravím: „Vstaňte, Mé děti! Hleďte, nikoli se soudem, nýbrž s největší láskou přichází vám vstříc váš Otec, a jelikož jste Ho ve svých srdcích přijali, přijímá On vás tisíckrát do Svého věčného Otcovského srdce! Pojdte tedy nyní všichni ke mně, kteří jste byli těžce obtíženi a ustaráni a Já vás navěky obcerstvim!“

34. Tu všichni povstávají a padají Mně, kam jen kdo může, na prsa a roní poprvé slzy přenesmírné radosti. A když se na Mých prsou vyplakali, následují Mne co nejradostněji do velké jídelny, kam byla Petrem poukázána ona dřívější společnost.

Kapitola 37.

Nebeská hostina. Žehnání nově vykoupených a jejich nebeský domov.

1. Nyní přicházíme do sálu co nejvýhodněji položeného, nadmíru velkého a opravdovou nebeskou nádherou vyzdobeného.

2. Uprostřed sálu stojí velký kruhový stůl z nejčistšího průhledného zlata, spočívající na 12 nohách z rozmanitých drahokamů. Kolem stolu je postaveno z nejčistšího zlata právě tolik stolic, kolik je nyní v tomto sále hostí. Podlaha tohoto sálu oslňuje bělostí čerstvě napadlého sněhu a strop sálu je světlemodrý a lesknou se na něm nejkrásnější hvězdy. Sál má 24 oken, 12 stop⁷² vysokých a 7 stop širokých, kterými vniká do sálu nádherné světlo, a lze jimi spatřovat krajiny nikdy netušené nádhery a vznešenosti. A na stole je sedm chlebů, vedle velkého nádherného poháru naplněného nejvzácnějším vínem.

⁷² stará jednotka délky (1 stopa = 31,6 cm)

3. Všichni, kteří sem vstupují, jsou nyní uchvázeni přílišnou nádherou, s kterou se zde pojednou zcela neočekávaně setkávají. Společnost, v jejímž čele je knihkupec, je i s ním samou nesmírnou úctou skloněna až k zemi. Oněch třicet, kteří se teprve krátce předtím dotazovali na chybějící jim nebeskou nádheru, otvírají nyní a oči a nenalézají slov, kterými by mohli dostatečně označit tuto nádheru.

4. Jen náš Martin si zůstává stejným a praví ukazuje na Mne: „Milí bratři, proč žasnete tak mocně nad tak nesmírnou nádherou tohoto sálu?! Hled'te, mně je to zcela lhostejné; neboť si myslím, že kdyby v tomto sále s námi nebyl náš Pán a Otec, nedal bych za celý sál ani shnilý pomeranč! Jen On je mi vším, vše ostatní je mi bez něho ničím.“

5. Kdyby On byl se mnou v nejprostší doškové chaloupce, byl bych tam nekonečně blaženějším než v tomto nejnádhernějším sále sám. Proto si mě také nádhera tohoto sálu nepodplatí, nýbrž jedině On, On, nás všech Otec, Pán a Bůh. Jemu jedinému patří všechna naše nejvyšší úcta, láska, obdiv, uctívání a zbožňování! Neboť tato veškerá převeliká nádhera je zajisté jeho dílem, dechem Jeho úst. Ať si dělá každý z vás, co chce – já myslím a konám jednou takto!“

6. Pravím Já: „Martine, ty správně mluvíš a jsi nyní opravdovým Pavlem, ale hled', aby ses sám ještě nestal někdy slabým a neřekl: „Ale jen kdyby Pán nebyl tak neustále u mě!“ Já tě však přece proto neopustím! Nyní se však všichni posaďte ke stolu a jezte a pijte! Na naše ruce již čeká převeliká práce. Staň se!“

7. Všichni nyní učiní podle Mého příkazu, Já lámu chléb a rozdělují jej mezi ně a všichni s velkou láskou a s nejvděčnějším pohnutím svých srdcí požívají tento opravdový chléb věčného života a pijí poté všichni životní víno poznání z jednoho a téhož kalicha a jsou při tom veselí a cítí se velmi dobře, neboť po požití vína se zmocňuje všech tak vznešené, nebesky hluboce moudré vědomí, že si radostí nevedí takřka rady, co počít a pro samou lásku nenalézají téměř slov, aby Mi pověděli, jak se nyní cítí nadmíru šťastnými!

8. Já jim však nyní všem žehnám a volím si je za sluhy a opravdové služebníky Svě věčné Říše.

9. Když je toto vše skončeno, povstane náš biskup Martin a praví: „Pane, já jsem si nyní něčeho všiml. Totiž, jako bych se také já měl od tebe oddělit, abych vyřídil nějakou důležitou záležitost. Čiň, co chceš, ale já se Tě nikdy nepustím! Pane, kde nejsi Ty se mnou, tam se mnou není zhola nic! Já od Tebe jednou už provždy neopustím a od tebe neodejdu, neboť mám Tě nyní až příliš mocně rád! Nuže, já už zůstanu u Tebe!“

10. Pravím Já: „Ne tak, nejmilejší bratře Martine! Já pravím tobě: Ani na okamžik nebudeš ode Mne vzdálen, jako také nikdo z této společnosti a nikdo ze všech těch nesčíslných, kteří Mne ve svém srdci poznali a přijali! Ale nicméně je na druhé straně nutné, aby se každý zdánlivě jako beze Mne odebral tam, kde Já ho chci mít, jinak by byla jeho radost nedokonalá a jeho život bezúčelný!“

11. Proto se zde musí každý s největší pilností přičiňovat a pokud možno konat dobro. Čím bude kdo činnější, tím větší blaženosti se mu dostane. Neboť blaženost spočívá jedině v jednání podle Mého pevně stanoveného věčného nebeského řádu.

12. Vyhlédni oknem! Tam, ve směru na východ, v krásné velké zahradě, nedaleko tohoto Mého odvěkého domu spatříš docela ladný domek, který je uvnitř mnohem prostornější než se zvenku zdá. Tam jdi a vezmi jej do svého plného vlastnictví.

13. V jednom pokoji najdeš lesklou bílou okrouhlou tabuli. Na tuto tabuli se vždy podívej, kdykoli přijdeš po nějakém zaměstnání domů, neboť od nynějška tam vždy najdeš zaznamenanou Mou vůli, podle níž se pak budeš moci vždy ve svém jednání zařídit. Splníš-li vždy přesně to, co ti v tvém domě ukáže Má tabule vůle, budeš brzy ustanoven nad něčím větším, v opačném případě však jen nad něčím menším. To podle síly tvé vůle.

14. Kdyby ses v něčem úplně nevyznal, pak přijď sem a bude ti dáno ve všem vysvětlení. Budeš-li mne však ve svém domě volat, budu u tebe. Nuže, zatím víš vše, co nyní potřebuješ vědět. Jdi tedy do svého domku, tam se dozvíš další podrobnosti, aby ses také podle nich mohl přesně řídit.

15. Co však jsem sdělil nyní tobě, sděluji také zároveň každému z této společnosti. Pohleďte všichni ven a dům, který spatříte, bude náležet tomu, kdo jej vidí. Tam jděte a číňte, jak jsem právě oznámil bratru Martinovi, neboť každý z vás nalezne ve svém domě podobné zařízení! Staň se!“

16. Biskup Martin je z toho sice poněkud nesvůj, ale jde přece, jak jsem mu určil, neboť míní, že Mne tam mít nebude a že Mne neuvidí. Ostatní ze společnosti, jimž Má blízkost připadá ještě příliš přesvatou, jdou snáze, aby se jaksí zotavili z tohoto příliš velkého rozčilení své mysli.

Kapitola 38.

Biskup Martin ve svém nebeském domově. První překvapení. Zařízení domova.

1. Když biskup Martin brzy dosáhne svého domku a vstoupí do něj, je velice překvapen, že ho již na prahu očekávám a do tohoto jeho domu ho uvádím Já Sám. Tuto službu u ostatních ze společnosti vykonávají andělé, protože ostatní ze společnosti mají ještě mnohem více úcty přede Mnou než lásky ke Mně, což však u biskupa Martina je právě naopak, proto mu také vlastně nebylo zcela vhod, že by se měl ode Mne jaksí vzdálit.

2. Když Mne však nyní také spatřuje ve svém domku a Já ho tu očekávám již na prahu, tu ze samé radosti sepne ruce nad hlavou a praví:

3. (Biskup Martin:) „Ano – tak je to dobře – tak se mně to ovšem líbí ještě mnohem lépe než tam v Tvém domě, zejména v onom posledním nádherném sále. Jak říkám, Můj ze všeho nejmilejší Pane Ježíši, zůstaneš-li Ty jen u mě, pak je mi již i ta nejprostší chatrč nejnádhernejším nebem navěky!“

4. Ale jak jsi sem přišel tak rychle, pro mě zcela neviditelně? To je skutečně už zase non plus ultra zázrak! Ano, ano, můj nejmilejší Pane Ježíši, u Tebe je přece jen vše zázrak na zázrak, a já jsem přitom ještě tak notně pěkným hlupákem, který nic nevidí a nechápe! Ne, ale zvláštní přece je, že jsi tu byl dřív než já, ač jsem tě přece zcela určitě opustil v Tvém velkém nádherném sále!“

5. Pravím Já: „S tím se nijak netrap, můj nejmilejší bratře Martine, neboť hle, kdybych nebyl všude prvním a posledním a všude vše ve všem, pak by to s celou nekonečností smutně dopadalo! Takto se však můžeš obrátit a jít kamkoli. Všude se setkáš se Mnou, ať se kamkoli obrátíš a odebereš.“

6. Pojd' tedy nyní se Mnou do tohoto domku, abych ti Já Sám ukázal veškeré zařízení v něm a abych tě naučil správně ho také používat. Pojd', pojd', pojd' tedy nyní se Mnou do tohoto nyní tvého domku, který je sice malý, ale obsahuje nicméně více než celý svět, ano, více než celá sluneční soustava, o čemž se ihned co nejjasněji přesvědčíš! Proto jen pojd' a kráče se Mnou do tohoto nyní tvého domu! Staň se!“

7. Biskup Martin Mne nyní rychle následuje a nadmíru žasne, když místo do domněle malého pokoje vstupuje do nesmírně velké síně, která čím déle a pozorněji ji pozoruje, tím více se rozšiřuje a k ohledání poskytuje vše, cokoli si jen náš biskup Martin dovede představit.

8. Uprostřed této velké síně stojí na zlatém podstavci bíle se skvoucí okrouhlý kotouč a za ním na měděném podstavci nejdokonalejší nebeský umělý zemský globus, jenž obsahuje od největšího do nejmenšího vše, co obsahuje skutečná Země od středu až k povrchu a na tomto povrchu přirozeně také vše, co se tu děje.

9. Za tímto globem je podobným nebesky umělým způsobem postavena celá planetární soustava tohoto pozemského Slunce a ukazuje také týmž způsobem přesně každou maličkost a každou zvláštnost každé jednotlivé planety, jako i Slunce.

10. Podlaha této síně je vesměs jako z nejčistšího safíru, vysoké stěny jako ze smaragdu, strop jako z azuru s mnohými hvězdami a velkými okny dopadá přenádherné, fialově červené světlo. Z této velké síně, která je v poloviční výšce ještě ozdobena nádhernou galerií jako z nejjemnějšího jaspisu, a z níž vede ještě dvanáctero dveří do přilehlých místností. Smaragdové stěny, jak už bylo

shora poznamenáno, vytváří mimo to ještě v překrásných barevných odstínech vše, nač si jen biskup Martin pomyslí.

11. Po delším mlčení z nesmírného úžasu, otvírá biskup Martin konečně opět ústa a praví: „Ó, Pane, Pane, Pane! Ano, co je to už zase za nové kejklířství?! Á, á, á, to je však přece, jak se může říci, nade všecko, nade všecko! Ne, ne, ne, ne! Á, á, ááá! Zvenčí malý jako muší domek – a z nitra jako celý svět! Ano, jakpak to jde opět dohromady?! Ne, je mi dosud ještě nanejvýš nepochopitelné, jak může nějaká věc z nitra, být větší než zvenčí! To ať si pochopí kdo chce a kdo dovede, mně je tato věc jednou provždy dočista nepochopitelná!

12. Pravím Já: „Můj nejmilejší bratře Martine, Já ti říkám, že se v tom velmi brzy docela dobře vyznáš! Hle, ve vlastním opravdovém světě duchů je vše úplně převrácené než jak je tomu na světě! Co je na světě velké, to je zde malé; co je však na světě malé, to je zde velké. Kdo je na světě první, ten je zde poslední; kdo je však na světě poslední, ten je zde první!

13. Jak velký je však člověk na světě? Pravím tobě, měří šest stop výšky a dvě pídě⁷³ šířky. Je-li však moudrým, řekni, jak nekonečné velikosti a hloubky spočívají v jeho srdci?! Pravím tobě, všechny věčnosti nepostačí, aby hojnost jeho divů odhalily a pojaly!

14. Zajisté jsi na světě častěji pozoroval pšeničné zrn. Toto zrn je svým vnějším objemem jistě malé, a přece obsahuje v sobě tolik sobě rovných zrn, že by to nikdy ani celá věčnost nezměřila! Rovněž tak spočívá také zde stejný důvod odkrytý před tebou:

15. Vnějšek tohoto domu se podobá tvé nyní úplně pokorné vnější bytosti, je – jako ty – malý. Vnitřek tohoto domu se však nyní podobá tvé vnitřní moudrosti, která objímá něco většího, než je vnější míra tvé bytosti; proto se také vnitřek jeví větší, než zevnějšek tohoto domu, který se tu podobá tvé vnější bytosti. Toto nitro se však bude stávat větším, čím více budeš růst v opravdové moudrosti z Mé lásky; neboť zde žije každý svou moudrostí ze své lásky ke Mně, která však je vlastní tvořitelkou všeho toho, co ti zde připadá tak zázračné.

16. Pohleď však tamhle na tu bílou lesknoucí se tabuli. Představuje tvé Mnou očištěné svědomí. Na této tabuli budeš nyní objevovat nadále vždy Mou jedinou vůli, podle které se pak vždy ihned zařídíš.

17. Již na světě má sice každý člověk podobnou tabuli svědomí postavenou v komůrce svého srdce, na které se v každé době každému zaznamenává Má vůle k přesnému zařízení se podle ní, ale jen málokterí si jí všimají, a velmi mnozí natírají nakonec tuto tabuli všemi hříchy zcela načerno, aby mou vůli nikdy neviděli.

18. Vidíš, jak tento nyní tvůj dům, je zde zařízen zcela přesně podle přírody?! Není to tedy tak příliš zázračné kejklířství, jak ses předtím domníval!

19. Za onou tabulí je zcela přesný obraz Země, jakou je ve vší své podstatě, a za tímto obrazem je Slunce s planetami. Nebudeš-li se moci v něčem vyznat, pak pohlédni jen na zadní plochu této tabule, která je obrácena k světu, tam najdeš vždy vysvětlení. Budeš-li však potom také chtít vědět, co máš při tom činit, pak pohleď na přední plochu této tabule, a tam uvidíš vždy Mou vůli.

20. Spatřuješ zde však ještě dvanáctero dveří, vedoucích z této velké síně do menších postranních komnat. V těchto komnatách nalezneš všelijaké, ještě poněkud zakryté pokrmy. Požij je však teprve tehdy, až jim všem napřed úplně požehnám, jinak by tě učinily hloupým a nebyl bys pak po delší dobu schopný číst na této tabuli písmo Mé vůle! Proto přijdeš-li k takové zakryté spíži, opusť ji hned a přijď ke Mně, a Já pak tam přijdu a pokrmy ti odkryji a úplně požehnám!

21. Nyní víš, jak se zde věci mají. Jednej podle toho, pak budeš vždy víc a více růst v blaženosti! Staň se!“

---

⁷³ stará jednotka délky (1 píď = 19,71 cm)

Biskup Martin sám v sále svého domu. Pozorování zemského globu a ostatních nebeských těles. Martinova dlouhá chvíle.

1. Opouštím nyní viditelně biskupa Martina a ten, sotva zůstal sám, začíná sám se sebou takto debatovat: „Tak, tak, teď už jsem konečně zase jednou sám! Tedy, je zde opravdu nebesky báječně, vznešeně, skvěle, sytě, požehnaně, a tedy i bezpečně a teď už i blaženě, velmi blaženě. Jsem tu ale sám, nikde ani živá duše! Pouze mé myšlenky poletují sem a tam a tam a sem po těchto stěnách, podobné obrazům, které se na světě dosahují dutými zrcadly. Jinak tu však není ani komár, který by mně mohl něco zabzučet.

2. Půjdu tedy k onomu nádhernému zemskému globu a trochu se s ním budu obírat. Tu je! Věřu, je to nesmírně nádherné umělecké dílo! Zde, ano, ano, vida, právě zde je ono místo, kde jsem byl činný jako biskup, zde onen kostel, zde mé sídlo! A hle, zde je také hřbitov, zde můj hrob. Jaký nádherný pomník! Ale jsou ti lidé přece jen blázni, ano, převelicí blázni, když staví blátu pomníky a zapomínají na ducha! Kdybych tak mohl tento pomník pořádným bleskem zničit, bylo by mi opravdu lehčeji u srdce! Ale ať učiní Pán Sám, co je správné!

3. Proto tě trochu otočím, můj milý globe, podívám se, jak to asi vypadá v Austrálii. Aha, tu je již ta země divokosti! Ó, u všech všudy, u všech všudy, tu to vypadá velmi zvráceně, velmi zle! Nic než nejpustší temnota, nejhanebnější otroctví, pronásledování, vraždění lidí tělesně i duchovně! Opatruj tě Pán, můj milý globe, na tento způsob budeme mít spolu velmi málo co dělat! To bych musel být velkým oslem, kdybych se měl zde, v říši věčného pokoje pohledem na tebe zlobit až k zoufalství! Ne, nyní bych přímo však zlostí pukl, jak se tu tito mocnější pozemští lidé všemožným způsobem mučí a co nejkrutěji usmrcují své slabé bratry jen pro zábavu! Pryč, tudíž pryč s tebou, ty bídný reprodukční stroji pozemské ohavnosti! My dva se budeme zřídkakdy vidět!

4. Hle, zde je také celá planetární soustava se Sluncem! Budu pozorovat hned tu nejbližší planetu. Tu také je. Venuše!

5. Jakpak to vypadá, má milá Venuše, která jsi mě na temné Zemi velmi často svým nádherným světlem jako večernice anebo jitřenka obveselovala a posvátně nalad'ovala? Dej se konečně jednou zblízka pozorovat! Aha, aha, hm, já jsem si tu věc také zcela jinak představoval! Je to také země, téměř taková jako ta, kterou jsem obýval, jenže tu nejsou tak velká a souvislá moře, ale zato, jak nyní pozoruji, velmi mnohé a na tuto planetu velmi vysoké hory!

6. Jak to asi vypadá s vegetací a jak s případným zalidněním žijících bytostí všeho druhu? Prosím o trochu větší zvětšení planety samé anebo o nějaký duchovní mikroskop, jinak při tomto miniaturním podání této planety neobjevím o mnoho víc, než jsem dosud objevil. Není-li celá ta planeta větší než prostřední slepičí vejce na světě, co se dá zjistit? Věřu, při tomto měřítku by vypadali nálevníci jistě hezky maličci!

7. Musím se však přitom podívat zase na onu bílou tabuli, snad tam již něco stojí! Hle, na této straně nevidím nic! To je dobře; neboť musím si sám otevřeně přiznat, že mám před touto tabulí jakousi zvláštní úctu! Musím se však také na ni podívat zepředu, snad tam něco objevím! Á, to je zatím ještě lepší, neboť zde není na ní také ještě nic! Proto se tedy nyní opět vrátím ke své sluneční soustavě!

8. Tu je již zase ona Venuše, ale není dosud ani o chlup větší! Tak tedy nemám ani u tebe, má nejkrásnější hvězdo, nic víc co činit, nechceš-li se zvětšit. Proto posuň se jen dále!

9. Aha, tu přichází malý Merkur, zcela prapodivný malý svět velikosti ořechu! Nemá, jak se zdá, moře, zato však tím více hor – za předpokladu, že lze tyto nerovnosti velikosti poloviční hlavy špendlíku pojmenovat též čestným titulem „hor“! Milý Merkure, také jsme spolu již hotovi, tedy pryč s tebou!

10. A jaká je tato planeta? To přece snad nebude podruhé Země! Ne, ne, ta to není! Ó, ó, už tě máme, ohnivý hrdino, ty jsi Mars! No, no, já jsem si o tobě dělal na Zemi také zcela jinou představu! Vždy jsem si myslel, že jsi asi velmi neklidný a bouřlivý patron, ale jak nyní z tvého

plochého, velmi nemnohými horami pokrytého povrchu vidím, zdáš se být právě opakem toho, co jsem si o tobě myslel. Něco podrobnějšího nemohu na tobě objevit, proto posuň se také ty dále!

11. Tu vidím asi sedm malých kuliček – jistě také planety! Jen dále s vámi, vy nemáte už zcela nic pro mě!

12. Tu se již sune před můj zrak veliký mogul⁷⁴, planeta Jupiter! Věřu, pěkný drobeček! Kolem něho také ještě čtyři družice, to je co říci! Jakpak to na tobě vypadá? Saprment, saprment, tu je ale strašně mnoho vody! Jen kolem rovníku jsou značné ostrovy, jinak ale samé vody! Také tu jsou tu a tam hory, ale ty nejsou zrovna příliš vysoké. Jakpak to vypadá s vegetací a jak se živými bytostmi? Tato planeta je sice zřejmě několik tisíckrát větší než byly ty předchozí, ale nějaká vegetace se zde nedá zjistit. Vidím, že její plochy vypadají poněkud drsně, ale zjistit, co to je, k tomu je třeba mít jiné oči.

13. Tamhle vidím také planetu Saturn, Uran a ještě jednu velmi velkou planetu zcela v pozadí – ano, ano, správně – s deseti měsíci, mezi nimiž jsou tři značně velké a vedle nich několik menších! To snad nebudou měsíce měsíců?! Také zcela značné množství komet vidím v pozadí!

14. To je vskutku krásné, ano velmi vznešeně krásné to je, ale když na těchto dobrých planetách nelze nic jiného objevit než nanejvýš jen moře a větší pohoří, pak poskytují, pravím, pro celou věčnost zoufale málo potěšení! Jsem již hotov! V tomto měřítku budeme mít v budoucnosti velmi málo spolu co činit!

15. Tamhle uprostřed je ještě Slunce! Ovšem, zcela velká hrouda! Co to však pomůže, když v tomto měřítku se má k své skutečné velikosti právě tak, jako zrnko písku k celé Zemi, kde se pak také nedá nic zjistit. Tak ani z tebe, milé Slunce, nic nemám! Proto žij také ty blaze ve zdraví!

16. Nyní bych byl také již hotov s pozorováním neobyčejných uměleckých vzácností, které zde zdobí tento, prý můj, sál! Co nyní? Na tabuli není nic, na planetách také nelze nic dalšího vyčíst a spatřit! Ten čistý globus bych měl raději venku než uvnitř! Táži se tedy: Co nyní? Přejít k Pánu? To by se nyní také tak honem nehodilo!

17. Hm, hm, hm, to je přece jen zvláštní, musí-li člověk, jako nejbláženější duch v nebi, těsně vedle Pána vši nádhery se poněkud nudit. To má jistě také svou dobrou stránku, ale nuda zůstává nudou, ať už v nebi, či na zemi.

18. Na zemi se člověk nakonec, když se všechna pouta takřka přetrhají, utěšuje milou smrtí, která každé písničce – ať veselého, či smutného obsahu – učiní konec – aspoň pro zemi. Ale zde, kde ovšem – Pánu za to budiž věčný dík – po životě na zemi již žádná smrt nenásleduje, vše nabývá ihned věčného rázu a člověk tu velmi snadno přichází do pokušení věřit, že takový stav potrvá již dále navěky, a tato okolnost činí pak každý silně jednotvárný zjev aspoň tisíckrát nudnější než na zemi, kde je každé věci stanoven konec.

19. Co tedy mám nyní činit? Nelze na oné tabuli ještě nic spatřit? Ne, ještě nic! Pán zřejmě mé služby nepotřebuje, jinak bych dostal jistě něco na práci!

20. Hm, hmmm! Je to ale už pěkně nudné zde v nebi! Jestli se tak budu muset v tomto svém nebeském uměleckém muzeu navěky zdržovat, saprment, saprment, to bude krásná, s ničím nesrovnatelná nuda!“

Kapitola 40.

Objevy biskupa Martina v jeho příbytku. Dvanáct malých pokojů se zakrytými, dosud nepožehnanými duchovními pokrmy. Stádo krásných děvčat. Krásná Merkuriánka. Tvarem dokonalí nazí lidé Venuše. Důležitost požehnání Páně.

1. (Biskup Martin:) „Ale teď mi něco napadá! Vedle tohoto sálu je ještě dvanáct vedlejších pokojů, do kterých se lze dostat těmito dvanácti dveřmi! Ano, ano, na to bych málem zapomněl a

⁷⁴ titul muslimských panovníků v Indii od 16. do 19. století

také na ona poněkud osudná zakrytá jídla v nich! Ó, honem, ty si musím nyní ihned prohlédnout! Nuže, ve jménu Páně, „Zdař Bůh“, jak říkají na zemi horníci! I když tu také nejsou štoly a šachty, je tu však přece oněch známých dvanáct tajných pokojů, o nichž se ještě neví, co obsahují, proto také zde v nebi: „Zdař Bůh“! –

2. Tu jsou konečně dveře č.1. Tak jen otevřít a vstoupit! Ó, ó, ó! Ó, u všech všudy, u všech všudy, u všech všudy! Spatřuji tu v nelepším podobě své krásné stádo! Ááá, to si dám líbit! Při takovém obdaření nebude člověku ta milá věčnost ovšem příliš dlouhá! Ale nyní platí: Vpravo v bok, čelem vzad! To je už jeden zakrytý pokrm č.1. Proto jen ke dveřím č.2.

3. Tu jsou již! Tedy ve jménu Páně, jen pěkně potichu otevřít, neboť nelze vědět, co vše se za nimi nachází! Hle, tyto dveře se poněkud hůř otvírají než ty předchozí, ale... jde, jde to přece! Bohudíky jsou otevřeny! Ale v této komnatě je poněkud temněji než v předešlé, proto musím vstoupit poněkud hlouběji dovnitř!

4. Ó, ó, ó! Nu, copak je to už zase?! Tato komnata je větší než celá tato velká předsíň! A v pozadí objevují velké množství zcela nahých lidí obojího pohlaví, jejich počet je nepřehledný! Ó, jemine, jemine, a jací jsou to krásní lidé, zejména ženy!

5. Ó, sáprment, sáprment, jedna přichází právě ke mně! Mám na ni počkat? Ano, zajisté ano, ano, zajisté, zajisté, musím na ni počkat; neboť tento pokrm opravdu není přikryt. Ne, ne, ten není přikryt!

6. Ó, sáprment, u všech všudy, u všech všudy, u všech všudy, je to ale krása non plus ultra! Ta bělost, ta nejbujnější plnost, ta ňadra! Ne, to je k nevydržení! Tato obloučká a měkoučká ruka, ty božské nohy a ten – mohlo by se říci – i pro samé nebe příliš vlídný, nejkrásnější, nejsladší obličej a právě tak nebesky něžná usmívající se tvář!

7. Á, áááá, áááá! Ne, ne, ne, já to nevydržím! Musím jít... nemohu přece, ne... já...to je zcela nemožné! Snad mi chce něco říci! Je už zde, je zde, zde! Tiše! Chce se mnou mluvit;, proto tiše nyní, můj nevázaný jazyku!“

8. Žena praví: „Ty jsi zajisté vlastníkem tohoto domu, na kterého už dávno čekáme!“

9. Praví biskup Martin: „Ano, ó, ano, ale vlastně ani ne zpola. Jsem teprve nyní sem ubytován. Skutečným majitelem všeho toho je vlastně nicméně Pán Ježíš, Bůh od věčnosti! Čím vám mohu posloužit a zejména tobě, nebeská krásko nad všechny krásy celé nekonečnosti?“

10. Praví žena: „Nechval mě tak velice! Neboť hle, tamhle vzadu je ještě nesčetný zástup žen, které jsou všechny neporovnatelně krásnější než já, proto jsem byla já jako nejošklivější k tobě poslána, abys nebyl hned zpočátku příliš oslněn!“

11. Naše záležitost je však taková: Hle, my všichni jsme lidé z té země, kterou vy, děti všemohoucího, nazýváte Merkurem. Tento dům je tvůj a záleží nyní na tobě, zda nás podržíš k své službě, anebo také odmítneš. Všichni tě však prosíme, abys nám byl milostiv!“

12. Praví biskup Martin: „Ó, prosím tě, nebeská, nejsladší krásko, kdyby vás bylo ještě tisíckrát tolik, nikdy bych vám neodřekl! Neboť láskou k tobě jsem všecek u vytržení! Přístup jen, nejkrásnější Merkuriánko, a dej se obejmout! Óóó, ne, ne, ach, čím vlídněji se na mě usmíváš, tím se stáváš stále krásnější! Jen pojď a dej se obejmout!“

13. Praví žena: „Ty jsi pánem, já však navěky jsem jen tvou otrokyní! Jestliže přikážeš, musím zajisté vykonat tvou vůli, která nám všem musí být svatou!“

14. Praví biskup Martin: „Ó, prosím, prosím, má nebeská... Co? Otrokyně? Tohle neznám! Ty jsi ode dneška velitelkou mého srdce! Pojď jen, pojď, nejpůvabnější, ano, nanejvýš nevyšlovitelná krásko! Ó, Bože, ó, Bože, je to ale krása! Ne, ne, ne, pro samé vzrušení nemohu ani rádně vydechnout!“

15. Biskup Martin chce padnout této nejkrásnější Merkuriánce přímo do náruče, když Já Sám mu zaklepu na rameno a pravím: „Zadrž, Můj milý synu Martine, to je také jeden ještě zastřený pokrm. Teprve když Já ti jej požehnám, budeš moci padnout do její náruče, zachce-li se ti! Učiň tedy také zde své vpravo v bok!“

16. Praví biskup Martin: „Óóó, můj nejmilejší Pane Ježíši! Já Tě jistě miluji tak, jak jen Tě kdo může milovat, ale musím se Ti nyní s otevřeným srdcem přiznat, že jakkoli Tě mám rád, tentokrát bylo by mně skoro milejší, kdybys byl přišel o několik okamžiků později.“

17. Pravím Já: „To Já dobře vím a také jsem ti to již předem řekl, že budeš takto zakrátko ke Mně mluvit, ačkoliv ses tehdy nechtěl ode Mne odloučit! Ale Já neopouštím nikdy toho, kdo Mne jednou uchopil, tedy také tebe ne! Proto pojd' nyní rychle z této komnaty! Proč? To ti bude v pravou dobu sděleno. Ty, ženo, však ustup zase zpět!“

18. Žena ihned uposlechne a učiní jak jí bylo přikázáno, a biskup Martin Mne následuje s obličejem poněkud protáhlejším – ale nicméně přece co nejochotněji, a to ke dveřím č.3.

19. Nyní přistoupíme k těmto dveřím a hle, ty se otevrou samy od sebe.

20. Biskup Martin nahlédne velmi zvědavě dovnitř a úplně se zděsí, když zde zří jako do nového světa a spatří v něm vedle nejpodivnějších nádher zástup blažených bytostí v nejdokonalejší lidské podobě, které jsou tak krásné, že nad tím našemu biskupovi Martinovi přímo přechází zrak.

21. Teprve po chvíli zvolá: „Ó Pane, Pane, Pane, Ty nekonečně přenádherný Tvůrce a Mistře všech věcí, všech bytostí, lidí a andělů, to je úžasné! To je nad veškeré lidské pojmy příliš vysoko!“

22. Ano, copak je to už zase?! Co je to za bytosti?! Jsou to andělé, anebo již snad nejblaženější lidští duchové? Jsou sice také nazí, ale jejich jako slunce bílá kůže, nejdokonalejší, nejztepilejší vzrůst, nejvyšší, nejdokonalejší soulad v rozměrech jejich údů, vlastní lesk, který je obklopuje, to vše nahrazuje/je oděno v ?/ milionkrát nejnádhernější šat a já si nedovedu nádhernější, krásnější a vznešenější tvar představit!

23. Ano, Pane, nelze si představit chválu, velebení a čest, abys byl tím náležitě chválen a veleben a tím uctíván! Skutečně, skutečně, skutečně! Ty jsi svatý, svatý, svatý; nebe a země jsou plny Tvých nádher. Budiž Ti proto čest od věčnosti do věčnosti!

24. Ó, Pane, prosím tě, pojd' me dále, neboť tento příliš nádherný pohled nemohu dále snést! Jen mi co nejmilostivěji řekni, co je to za bytosti.“

25. Pravím Já: „To jsou lidští duchové z planety, kterou jste pojmenovali „Venuše“. Jejich určením je, aby vám, Mým dětem sloužili, kdekoli a kdykoli jejich služeb budete potřebovat, a tato služba je jejich největší blažeností. Proto je také učiníš vždy tím blaženějšími, čím častěji a moudřeji jich použiješ.“

26. To však nejsou jediní, kteří čekají na tvé pokyny, nýbrž je ještě nesčetné množství jiných duchů z ostatních planet, kterých se v budoucnu budete teprve muset učit moudře používat. Nyní zatím víš, čeho je ti vědět třeba, vše ostatní bude již následovat!

27. Avšak již z toho můžeš nyní pochopit, co naznačil Pavel slovy, když řekl: „Oko nevidělo a ucho nikdy neslyšelo a na mysl žádného člověka nepřišlo, co Bůh připravil těm, kteří Ho milují!“

28. Když jsi byl na světě, netušil jsi ovšem, proč tě mnohdy hvězdy tak mocně přitahovaly. Nyní však vidíš před sebou ten magnet, který tě na světě často tak magneticky přitahoval a mnohý vzdech a mnohé: „Ach, jak nádherné!“ vyloudil z tvé tehdy velmi zkosnatělé duše.

29. Hle, to je již jeden způsob služby těchto bytostí, že se totiž svým pevným, neochvějným chtěním přiřadají nezřídka k citlivým myslím pozemských lidí a vedou je vzhůru ke hvězdám. To činili také tobě, dokud jsi je ještě neznal, a budou to nyní tím víc činit, ježto tě viditelně znají, jako ty nyní také znáš je, i když také ještě poněkud nedokonale.

30. Nyní však pojd' opět dál, a to ke dveřím č.4. Tam uvidíš opět něco jiného a ještě nádhernějšího. Staň se!“

31. Praví biskup Martin: „Ale, Pane, proč se nám tyto přenádherné bytosti nesmějí přiblížit a proč musejí být tebou dříve požehnány?!“

32. Pravím Já: „Milý synu Martine, neviděl jsi nikdy na Zemi, když ses procházel u řeky, že v téže době se také procházeli na druhém břehu jiní lidé, anebo konali jiné obchodní cesty? Mohl by ses k nim snad, kdybys dostal chuť, ihned bez mostu anebo lodi dostat? Ty pravíš: Nikoli! Pohled však nyní, k čemu na světě slouží most anebo loď, právě k tomu slouží zde Mé požehnání!“

33. Beze Mne nemůžeš ani na zemi, ani tu v nebi nic učinit! Mým požehnáním však je Má všemohoucí vůle, Mé věčné slovo „Staň se!“, kterým vše, co tu je, bylo učiněno. Tedy tímto slovem musí být ke všem těmto bytostem učiněn také napřed most, aby ses ty mohl dostat k nim a oni k tobě beze škody! Vše však má svůj čas a svou chvíli, jejíž správné trvání mohu určit jedině Já Sám a ten, jemuž to zjevím!“

34. Praví ještě co nejrychleji biskup Martin: „Ale jakpak mohla potom ona krásná Merkuriánka přijít tak blízko ke mně, že by mně byla padla do náruče, kdybys mě býval od toho nezdržel – a přece nebyla ještě jako zastřený pokrm tebou požehnána?! Co tedy sloužilo jí za most? Či byl to také jen pouze nějaký prázdný zjev?“

35. Pravím Já: „Milý synu Martine, nechtěj vědět víc, než co Já ti zjevuji, neboť všetečnost svrhla kdysi Adama a před ním prvně stvořeného andělského ducha. Proto, chceš-li být úplně blažený, musíš také ve všem následovat úplně Mých pokynů a nikdy nechtít vystoupit nad cíl, který ti staví Má nejvyšší láska a moudrost!

36. V pravý čas se ti vše vyjasní a toto zcela neklamné zaslíbení nechť ti postačí, jinak přijdeš ještě jednou na vodu, s kterou budeš mít ještě víc co dělat než s vodou dřívější! Neboť dokud jsi kolem svých beder neopásal ještě nebeské svatební roucho, dotud také ještě nejsi skutečným pevným nebeským občanem, nýbrž jen z pouhé milosti přijatým hříšníkem, který se zde může teprve mnohými cestami stát opravdovým nebeským občanem. Proto se nyní na nic dále netaž, nýbrž následuj Mne ke čtvrtým dveřím. Staň se!“

37. Biskup Martin si nyní dává sám políček a beze všech dalších pochybností Mne následuje a také lituje, že se Mne tak všetečně tázal.

38. Já však jsem ho těšil: „Buď jen klidný a neúzkostlivé mysl, neboť hle, žádné slovo, které vychází k tobě z Mých úst, není ti k soudu, nýbrž jedině k věčnému životu. O tom buď ujištěn! Zde však jsou také již dveře č.4. Ať se otevřou!“

Kapitola 41.

Nádhery Marsovy za čtvrtými dveřmi. Duchovní zemdlenost Martinova a jeho pošetilé přání. Pokárání Páně.

1. Já mluvím dále a pravím: „Nyní jsme již u otevřeného vchodu! Co vidíš zde a jak se ti to líbí?“

2. Praví biskup Martin poněkud sklíčeně: „Pane, nemám ani dost odvahy, ani výmluvnosti, abych mohl tuto vznešenou nádheru v její velikosti, hlubokosti a nejspañilejší velebnosti s náležitou důstojností vylíčit! Co však při tom podle svého pocitu musím poznamenat, že je zde zcela vážně toho dobrého pro mě až příliš mnoho. Já nyní skutečně již oněmím z toho stálého vzrůstu těchto téměř více než nebeských krás – zejména oněch, které se opravdu v nesmírném počtu objevují ve viditelné žensko-lidské nebeské podobě.

3. Kolik milionů je jich asi pospolu v tomto postranním pokoji, který je vlastně celým světem? Těmito bytostmi se vše hemží, kamkoli a jak daleko jen oko dohlédne, k tomu přijde ještě tisíc a opět tisíc těch nejdokonalejších domů a chrámů a zahrad a hájů a mnoho malých pahorků, které se zdají být jako by pokryty nejkrásnějšími zelenými sametovými koberci.

4. Hle, Pane, to je příliš mnoho, to nikdy nepochopím a také to navěky nebudu moci nikdy úplně pochopit! Proto přestaň, ó, Pane, ukazovat mně další, ještě větší nádhery; neboť věru, těch nádher, které jsem dosud viděl, je pro mě navěky příliš mnoho!

5. K čemu to také vše potřebuji?! Mám-li Tebe a ještě toho druhého přítele, který bydlí a zůstává pod jednou střechou u mě, když Ty mnohdy zmizíš, pak toho mám pro celou věčnost dost. Ať se z takových vznešeností radují ti, jimž svědomí praví, že jsou čistí. a proto hodni a také způsobili, aby měli takové nebeské statky. Já však, který až příliš dobře vím, co mně patří, jsem

spokojen s nejprostší doškovou chaloupkou a se svolením, abych směl Tebe, ó, Pane, v Tvém domě navštívit a někdy také od Tebe, nejdobrotivější Otče, kousek chleba a doušek vína obdržet!

6. Tento nádherný dům dej však beze všeho dalšího někomu jinému, kdo je schopnější a hodnější jej vlastnit, neboť se mnou tu nic není. Čiň, Pane, co chceš, já již nepůjdu, smím-li svobodně chtít, k žádným dalším dveřím!

7. Kdybych měl používat všech těchto bytostí, co bych pořídil se svou hloupostí?! Proto Tě prosím, ó, Pane, přestaň mě zde dále vodit! Dej mi nějaký prasečí chlívěk, jaký bývá na zemi a já se budu cítit šťastnějším!“

8. Pravím Já: „Poslyš, milý Martine, rozumíš-li tomu lépe, jak má kdo jít, aby se stal dokonalým nebeským občanem, pak to můžeš mít, jak si to ty přeješ, ale buď také ujistěn, že věčně nikdy dál nepříjdeš! Vložíš-li však více důvěry ve Mne než ve svou slepotu, pak čiň, co Já chci, a ne, co ty chceš!“

9. Copak myslíš, že jsem Svě děti stvořil jen k tomu, aby se válely za pecí a jedly chléb a pily víno?! To se převelice mýlíš! Copak jsi nečetl, co je psáno a co zní takto: „Buďte dokonalí, jako váš Otec v nebi dokonalý je!“ Myslíš, že této žádoucí dokonalosti dětí lze dosáhnout v nějakém prasečím chlívku?!

10. Či nezažil jsi nikdy na zemi, že by děti pozemských rodičů byly raději lenivé a zabývaly se jen svými hračkami, než aby se musely věnovat učení pro své příští povolání? Anebo viděl jsi na světě vždy mnoho lidí, jimž lenivost je nade všecko?!

11. Hle, k tomuto druhu patříš také ty a vyhýbáš se jaksi mnohému, co tě zde očekává a dílem však bys mi chtěl dokonce také zcela zdvořile poněkud vzdorovat, protože jsem ti předtím vytýkal nemoudrost tvé marnivé otázky.

12. Ale to vše se nesluší pro toho, kterému jsem již prokázal a doposud stále ještě prokazuji tolik milosti, lásky a slitování. Hle, tobě se děje, co se mnohým milionům neděje. Miliony jsou šťastné pouze v očekávání, že Mne jednou spatří a jsou k onomu nejblaženějšímu cíli vedeny zcela nepatrnými ochrannými duchy. Tebe však vedu Já Sám – věčný Bůh a Otec veškeré nekonečnosti, jakožto onen věčný, nejblaženější Cíl všech andělů a duchů nekonečnosti, a tobě by byl svobodně zvolený prasečí chlívěk milejší, než co ti chci dát Já, abych tě uzpůsobil pro největší blaženost?! Řekni, jak se ti nyní líbí toto chvalitebné přání?!“

13. Biskup Martin praví zcela zaražen: „Ó Pane, ó věčně nejsvětější, nejlepší Otče, měj se mnou trpělivost. Já jsem pouhý dobytek, opravdu nejhoupější sviňák, který není hoden ani nejmenšího paprsku Tvé milosti! Ó, veď mě nyní ty jediný, dobrý Otče, kamkoli chceš a já tě budu následovat, i když také hloupý jako pařez. Ale následovat Tě budu věčně beze vsí oslovské pochybnosti!“

14. Pravil jsem Já: „Nuže, tedy, následuj Mne od těchto dveří Marsu ke dveřím Jupiteru - č.5. Budiž a staň se!“

Kapitola 42.

Překvapení za pátými dveřmi. Zázračný svět Jupitera.

1. Nyní jsme se již ocitáme u dveří č.5, které se ihned otevrou, jakmile se k nim přiblížíme, a biskup Martin při prvním pohledu na tento kabinet spráskne ihned své ruce třikrát nad hlavou a hlasitě vykřikne: „Ale, pro jméno Boží, Pane Ježíši, Otče, ano, copak to už zase je?! Jaká to nezměrnost! Nebeská země bez konce, nad ní lze zajisté ještě dobře vidět čtyři země. Vše je obléváno světlem, o němž si nejhlubokomyslnější a nejmoudřejší pozemský poutník nedovede učinit ani ten nejslabší pojem, a ta nádhera a velebnost svítících paláců a chrámů, a také malých chrámů, které těmto obyvatelům asi slouží za svobodné příbytky!“

2. Ó, ó nyní spatřuji také moře, a jejich vody se třpytí jako nejkrásnější broušené diamanty v slunečním světle! Ale vše tu vlastně svítí ze sebe, neboť nelze nikde objevit, z čeho anebo odkud by

asi přicházelo světlo! Ach, ach Pane, Otče! To je nade všechny pojmy krásné, nádherné, vznešené, ano, mohl bych to nazvat skutečně svatě krásným, kdybych nevěděl, že jen Ty jediný jsi svatý!

3. Ó Pane, Otče, čím dále tu nahlížím dovnitř, tím více toho stále objevuji a nyní vidím také již lidi, kteří však jsou ovšem ještě poněkud příliš vzdálení, takže nemohu rozeznat, jak vlastně vypadají! Jsou patrně v souladu se svou zemí rovněž nevyslovitelně krásní! Je však také lépe, že nepřicházejí příliš blízko ke mně, neboť nakonec bych nemohl jejich jistě příliš velkou krásu ani snést. Již této velké, nádherné obytné země má člověk v největší míře dost!

4. Ale, Pane, Pane, Otče! Je mimo Tebe nějakému duchu možné onu nekonečnou hojnost, hloubku a velikost těchto vznešeností, jejichž počtu není konce, kdy zcela prohlédnout a i jen nejmenší díl toho pochopit a pojmout?! Myslím, že něco takového je nemožné i největšímu anděli!“

5. Pravím Já: „Ne tak, milý synu Martine! Hle, vše, co zde spatřuješ, co jsi již viděl a co nyní ještě uvidíš, je jen nejmenší část toho, co moudří andělé této mé věčné Říše ve vši hlubokosti hlubin poznávají a v čem se ve vši úplnosti nadmíru dobře vyznají!

6. Neboť hle, vše co tu vidíš a nad čím tak nadmíru žasneš, není mimo tebe, nýbrž v tobě samém! Že to však zde spatřuješ jako mimo sebe, má důvod v tvém duchovním zření a podobá se zření krajin, které jsi často viděl ve snu jako mimo sebe, zatímco jsi je vlastně viděl okem duše v sobě samém. Zde je jen rozdíl v tom, že zde je skutečnou věcí to, co se ve snu jeví většinou vlastně jen jako prázdné šermování duševního zrcadla. Nyní se dále na to netaž, neboť v pravé chvíli se ti to vyjasní.

7. Lidi této země však zde nevidíš zblízka proto, že pro tento tvůj stav jsou skutečně příliš krásní. Až však zesílíš, pak budeš moci ve vši úplnosti spatřit a v nejblaženější čistotě požívat, co by ti nyní ještě nebylo možným, jelikož ti k tomu chybí potřebná síla!

8. Pojďme však nyní opět o dveře dále. Tam spatříš něco ještě neporovnatelně vznešenějšího! U těchto příštích, šestých, dveří musíš se však chovat co možno klidně a pouze Mne poslouchat a všeho si dobře všimat, co ti řeknu! Také se Mne nesmíš tázat, proč se musíš tak klidně chovat, a to ani tehdy ne, budu-li k tobě mluvit leccos, co nebudeš chápat a čemu nebudeš rozumět; neboť v pravé chvíli se ti vše vyjasní.“

Kapitola 43.

Pohled na šesté dveře. Saturn. Nejnádhernější ze všech planet. Země školou pro děti Boží a jevištěm zčlověčtění Páně.

1. (Pán:) „Hle, nyní jsme již před otevřenými dveřmi a onen nádherný nebeský svět, který tu vidíš v nejuplnějším jasu, onen velký val, který se ve velké dálce jeví ve světle modrém zabarvení a nad nímž je v nejvyš odměřeném řádu vidět sedm, jakoby volně se vznášejících společností. To vše je přiměřeným způsobem planeta Saturn, nejkrásnější a nejlepší z planet, které krouží kolem Slunce, kolem něhož si razí dráhu též tvá Země, která je nejošklivější a poslední planetou v celém stvoření, určená sloužit největším duchům za školu pokory a kříže.

2. Toto je však určeno tak proto: Když nějaký velký a mocný pán světa sídlí ve svém dědičném sídle a často tu chodí, jezdí a na koni jezdí ulicemi a náměstími města, pak se obyvatelé města, jako nejbližší sousedé tohoto velmože, sotva asi ohlédnou, aby ho jako svého vládce pozdravili a vzdali mu čest, po čemž však on také ze zvyku nikterak nebaží, protože své sousedy zná a dobře ví, že také oni ho znají. Když však navštíví nějakou vzdálenou malou obec, tu padají před ním všichni na kolena a přímo ho zbožňují. A také on ukáže v takové malé obci, co vlastně ve svém sídle ukázat nemůže, předně, protože ho každý člověk zná a za druhé, protože právě toto ukazování by udělalo malý dojem.

3. Je to něco podobného, jako kdyby někdo na světě zapálil lot⁷⁵ střelného prachu ve velké síni, kde by tato exploze nevyvolala též žádný účinek, zato však, kdyby byla právě stejná míra prachu zapálena ve velmi stěsnaném prostoru, nastal by dunivý třesk a vedle toho ničivý účinek exploze.

4. Jelikož se však právě velké ukazuje náležitě velkým teprve vůči malému, silné náležitě silným vůči slabému, mocné velmi mocným vůči slabému, proto právě je Země ve všem utvářena tak nanejvýš bídne, aby jednou sloužila největším a nejskvělejším duchům buď k výuce v pokoře a z toho k novému oživení anebo také k soudu a z toho k nové věčné smrti. Neboť, jak jsem ti již právě dříve ukázal, slouží ono malé a nepatrné o sobě také k tomu, aby bylo velké a vznešené svým způsobem vyvýšeno, a to je již soud, ačkoliv velké a vznešené má se tam, kde je vše malé a nepatrné, podle toho řídit a být pokorné.

5. Neboť chce-li nějaký velký člověk přijít úzkou a nízkou brankou do pokoje, musí se napřed schoulit a náležitě hluboce sklonit, jinak se v žádném případě do pokoje nedostane. Tak je také Země úzkou a trnitou cestou, a nízkou a úzkou brankou k životu pro duchy, kteří kdysi byli příliš velcí a chtěli být ještě většími.

6. Ale tito duchové si nechtěli dát líbit cestu příliš jim beroucí jejich starou hrdost a pravili, že tato cesta je pro ně příliš malá a že slon nemůže nikdy jako nějaký komár kráčet po vlasu, ani velryba plavat ve vodní kapce, proto je taková cesta nemoudrá a Ten, kdo ji nařizuje, je bez prozíravosti a rozumu.

7. Tu jsem vzal Já jako nejvyšší a nekonečně největší Duch od věčnosti kříž, a šel jsem po této cestě jako prvý přede všemi a ukázal jsem, že po cestě, po které mohl jít největší a nejmocnější Duch Boží, mohou kráčet snadno i všichni ostatní duchové, a že touto cestou může být dosažen onen pravý, nejsvobodnější věčný život.

8. Potom již kráčeli mnozí po této cestě a dosáhli onoho vytčeného, žádoucího cíle, totiž povýšení na dítě Boží, a tím dědictví věčného života ve vši moci, síle a nejvyšší dokonalosti, která záleží v tom, že se mají těšit ze všech oněch tvůrčích vlastností, které jsou Mně ovšem věčně v nejplnější míře vlastní, což však není dáno žádnému duchu všech ostatních nesčetných hvězd a zemí, podobně jako není dáno všem údům těla vidět anebo slyšet, a ještě méně pocit nejvnitřnějšího duchovního zření, který je především oním nejvlastnějším vědomím vlastního i cizího bytí a schopností Boha zřít a poznávat.

9. Tyto zvláštnosti, které ti byly nyní ukázány, se týkají jen několika málo určitých údů těla, zatímco nesčetné jiné údy tyto životní zvláštnosti vůbec nemají, ale nicméně jako údy téhož těla mají z něho společný užitek.

10. Právě tak je tomu také se všemi rozumnými obyvateli všech ostatních hvězd. Jsou jako jednotlivé části těla, anebo v dokonalejším smyslu celého člověka, který je ve vši úplnosti Mým obrazem a obrazem všech nebi, proto také k svému oblažování ani nepotřebuje všechny ty božské schopnosti, které jsou vlastní všem Mým dětem, ale jsou-li Mé děti nanejvýš blažené, jsou také tito hvězdní obyvatelé v sobě a u sebe blažení, jako vy, Mé děti, ve Mně a u Mne, svého lásky nejplnějšího svatého Otce od věčnosti do věčnosti.

11. Jsi-li nyní blažený ty, jsou blaženými všichni tito nesčetní obyvatelé, které zde pozoruješ, také z tebe a v tobě, podobně jako když je dobře tobě, je také dobře tvému celému tělu! Proto pak také vyžaduje nejvyšší povinnost svaté lásky Mých dětí, aby se stávaly tak dokonalými jako Já Sám; neboť na takovéto nejblaženější dokonalosti závisí blaženost nesčetných malých vnučátek, jejichž blažeností se zvětšuje vždy blaženost vaše do nekonečna.

12. Nyní víš, proč ti zde ukazují především tuto, tvé Zemi nejbližší, planetu. Přemýšlej o tom a následuj Mne nyní k sedmým dveřím, kde budeš opět uveden do nové moudrosti! Ale tázat se Mne ani tam na nic nesmíš; neboť Já jediný vím, po jaké cestě tě musím vést, abych tě učinil pokud možno blaženým. Pojd'me tedy dále! Staň se!“

---

⁷⁵ stará jednotka hmotnosti (1 lot = 17,5 g)

Kapitola 44.

Sedmý kabinet s jeho poklady duchovními. Podstata a účel Uranu a jeho duchů. Stvoření v člověku a mimo člověka ve svých vzájemných vztazích.

1. (Pán:) „Nyní jsme také již u otevřených sedmých dveří! Také zde objevuješ nový nebeský svět, který sice není tak velký, a také ne tak přespříliš krásný jako svět dřívější; ale zato zde spatřuješ budovy nejvzácnějšího, a přitom velkolepě nejsmělejšího druhu, a tobě nepřehledné množství děl, které vytvářejí houževnatí obyvatelé této planety, kterou nazýváte Uran. Rovněž také objevuješ převeliké množství nejvzácnějších zahrad, oplývajících přehojným nadbytkem nejsmělejších a nejvzácnějších ozdob.

2. V zahradách, a to na jejich širokých, velmi pečlivě urovnaných cestách, spatřuješ také velké množství duchů v nejdokonalejší vnější lidské podobě a všichni jsou dobře oděni; a oči všech jsou obráceny sem k nám, neboť všichni tuší, že jsem v jejich blízkosti Já a že se také ve stejné blízkosti nyní zdržuje budoucí držitel a velitel, jímž teprve doufají vejít do své úplné blaženosti a dospět k své zaslíbené plné síle a pevnosti.

3. V pozadí, zdánlivě ve velké dálce, spatřuješ ještě pět menších zemí. Jsou to vedlejší země této planety a mají všechny zcela jiné zařízení než planeta, ale přesto v úplném souladu s planetou samou.

4. Duchové této planety slouží v člověku vhodně k tomu, aby po všech stránkách opravdu rostl, na světě tělesně, a zde duchovně. Avšak pokud jde o vytváření vnější podoby nebo růstu člověka podle tvaru, a to jak fyzicky, tak i psychicky, děje se tak vlastním uspořádaným a přípustným vlivem této planety.

5. Jako však musí být přirozeně v člověku možnost ke vzrůstu, jinak by nemohl růst, rovněž tak musejí tyto duchové být příslušným způsobem v člověku a na onom místě přítomni, které je hlavním základem vzrůstu; proto je také opět vše to, co tu spatřuješ, v tobě a mimo tebe. Tato planeta i se svými obyvateli a ostatními věcmi je však ve skutečnosti také někde mimo tebe; ale toto ještě dlouho nebudeš moci vidět.

6. Až však dospěješ v sobě k úplné zralosti věčného života, pak budeš moci vidět také velké stvoření mimo sebe, jako je vidím Já Sám, což je také nutné, neboť jestliže svěruji Svým dokonalým dětem, kteří tu jsou andělé, do ochrany a opatrování celý svět, musí jej přece také co nejpřesněji vidět. Neboť slepec nemůže být pastýřem. Leč k nazírání skutečného velkého stvoření mimo sebe nejsi ještě dávno dost zralý. Proto se už musíš nyní spokojit s tím, co nyní vidíš, neboť vidíš ono skutečné v příslušném živém vyobrazení v sobě tak, jako by to bylo mimo tebe.

7. V tomto vnitřním nazírání se musíš stát velkým a tvůj duch zralým a dobře živěným ve vsí lásce ke Mně, a z této lásky v lásce ke všem bratrům a sestrám. Teprve tato láska se pak stane oním požehnáním, které jsem ti přislíbil, když jsi chtěl onu krásnou Merkuriánku příliš milovat.

8. Toto požehnání, které je opravdový most ven do nekonečné velké skutečnosti, nebude ti pak ve věčnosti nikdy vzato. Teprve na jejích pilířích ve vsí úplnosti poznáš, kde jsi a kdo jsi a odkud jsi přišel.

9. Nyní také pro tyto dveře víš, co ti bylo třeba vědět, a to vše víš nyní ode Mne samého, a jelikož to vše nyní víš, přemýšlej dobře o tom v sobě a následuj Mne nyní opět dále k osmým dveřím. Tam se naučíme poznávat opět jiný – a tobě úplně nový – svět i s jeho pamětihodnými obyvateli. Staň se!“

Kapitola 45.

Svět Mironův tajemstvím osmého kabinetu. Duchovno prazákladem a nositelem veškerého stvoření.

1. (Pán:) „Hle, jsme také zde na místě samém, dveře jsou otevřeny a ty jimi vidíš opět nový, velmi velký, rozsáhlý nebeský svět zářící ve světlezeleném světle! Také zde spatruješ velké budovy a rozličné vysoké hory, z nichž mnohé ze sebe vydávají namodralý kouř. Tyto kouřící hory odpovídají svým jevem mnohým oheň chrlícím horám, jichž má tato od Slunce nejbližší planeta jménem Miron⁷⁶ (Obdivuhodný) tu největší zásobu.

2. Za touto planetou vidíš deset menších zemí, které k ní všechny patří, ale nicméně mají zcela jiný řád a složení než vlastní hlavní planeta. Můžeš zde spatřovat každým okamžikem něco nového. Stromy plují ve vzduchu a ještě mnoho jiných, tobě dosud ještě zcela neznámých věcí. Kouř z hor nabývá také všelijakých zvláštních tvarů. Lidé dokonalé postavy jsou většinou dobře oděni, takže mimo obličej mnoho nevidíš.

3. Tito lidé milují hudbu a básnictví, proto také jako duchové činí pomocí podobenství u vás, Mých dítek, srdce, mysl a duši citlivými pro obě tato umění. V člověku mají své sídlo v tomu vhodných orgánech, při čemž tyto orgány povzbuzují a činí mysl způsobilou a vnímavou pro hudbu a básnictví. Harmonicky ji naladují, inspirují a povznášejí. Všechny podivné a tak zvané romantické pocity jsou však vůbec touto planetou příslušným způsobem povzbuzovány.

4. Nyní víš, jakou vlastnost má tato planeta a k čemu je vlastně užitečná, jenže nesmíš si představovat planetu skutečnou, která má sice také takové vlastnosti, nýbrž jen příslušný obraz, který je vložen do tvého ducha, který byl dříve než veškeré nynější hmotné stvoření, jež bylo přetvářeno teprve podle toho, co tu bylo už dávno předtím v každém dokonalém duchu. Neboť dříve, než byl veškerý svět, byl tu již duch a tento svět vyšel z ducha, a nikoli snad duch ze světa! Proto tato planeta, kterou máš v sobě, je také mnohem starší než ona skutečná, hmotná planeta, a kdyby byla chyběla v duchu i jen jediného člověka, nebyla by mohla být také nikdy vytvořena.

5. Z toho tedy můžeš snadno vyrozumět, že až úplně poznáš sebe sama, pak také poznáš vše, co je tu mimo tebe, protože mimo tebe nemůže tu být nic, co by již dávno předtím nebylo v tobě, rovněž tak jako také v celé nekonečnosti nemůže být nic, co by už od věčnosti v nejúplnější jasnosti nebylo dříve ve Mně!

6. Jako jsem však Já věčným Prazákladem a Nositelem všech bytostí, tak jsou nyní také Mé děti ve Mně Samém prazákladní látkou všeho, co tu naplňuje věčnost navěky! Jako však je nekonečno ve Mně, právě tak je také ve vás ze Mě, neboť Mé děti jsou korunami Mých věčných idejí a velkých myšlenek!

7. Nyní také víš o těchto dveřích, co je ti vědět třeba; proto Mne následuj ke dveřím devátým, kde spatříš opět nové divy Mé lásky a moudrosti! Staň se!“

Kapitola 46.

Devátý kabinet se svým smutným tajemstvím. Roztříštěný svět asteroidů a jeho dějiny.

1. (Pán:) „Nyní jsme také u dveří devátých. Co zde vidíš? Nyní můžeš, Můj milý synu Martine, už zase mluvit, ale jen tolik, kolik je třeba, a proto Mi odpověz na Moji otázku!“

2. Praví Martin: „Pane, zatím ještě zrovna příliš mnoho nevidím! Asi devět malých, holých beztvarých vesmírných těles pluje v tomto nejčistším nebeském vzduchu, a mimo několik křovin, nelze na nich zrovna příliš mnoho objevit! V nejhlubším, sotva rozeznatelném pozadí mi to připadá tak, jako bych spatřoval velký, dokonalý nebeský svět, – ale tento svět se mi zdá být již tak nesmírně odtud vzdálený, že pro tuto nesmírnou vzdálenost mohu sotva objevit svět sám, neřku-li to, co je na něm domovem!

---

⁷⁶ Jedná se o planetu Neptun, která byla objevena 23. září 1846 a pojmenována o několik měsíců později. Poprvé o této planetě bylo Lorberovi sděleno 24. října 1842 (viz spis Přírozené Slunce, kap.53) Zřejmě proto byl ponechán název Miron, i když tento spis byl napsán v letech 1847–1848, tedy v době, kdy Saturn již byl objeven a pojmenován.

3. Čtyři vesmírná tělesa, zde ve větší blízkosti kroužící, se zdají být sice také obydlena, protože na nich objevuji zcela zvláštní malé budovy; ale obyvatele tohoto kousku světa nelze vypátrat! Nejspíše to asi nejsou největší národové nebes! Snad na nich bydlí jen určitý druh nálevníkových lidiček?! Neboť zde kolem prahu dveří vznáší se právě takový kousíček světa a já tu neobjevuji nic, až na velmi zakrnělá křoviska a několik opravdových muších domečků, které se ovšem podobají spíše ozdobným mravenčím kopečkům, než nějakým obytným domečkům. Nic se tu nehýbe mimo ten kousíček světa samotného! Řekni mi, ó Pane, co nejmilostivěji, copak to znamená? Je to také nějaká planeta, anebo něco jiného?“

4. Pravím Já: „Ano, můj milý synu Martine, také to je planeta – ale jak vidíš – nikoli celá, nýbrž zcela mocně rozkouskovaná! Neboť vedle těchto devíti částí, které se tu před námi ve velmi neuspořádaných kruzích pohybují, je ještě velká spousta troskek, které leží dílem rozptýleny na jiných planetách, dílem se však ještě prohání po velmi nepravidelných drahách nekonečných síní prostoru stvoření a jsou ještě doposud, dostanou-li se do blízkosti nějaké pevné planety anebo dokonce Slunce, jimi jaksi přitaženy a stráveny.

5. Ty se nyní tážeš v sobě: „Jak se to stalo, že byla tato planeta tak rozkouskována a proč? A jak vypadala tato planeta dřív a jak její obyvatelé?“⁷⁷

6. Hle, na ono jak, ti odpoví Má všemohoucnost! To byla tedy Má vůle.

7. Ale proč? Hle, tato planeta měla kdysi před touto Zemí též takové určení, jaké má nyní Země. Neboť prvý padlý duch si ji zvolil se slibem, že se tu chce pokořit a ke Mně navrátit, a proto tato planeta měla být kdysi hvězdou veškerého spasení! Zde chtěl působit do sebe zcela pohroužen a žádný tvor této planety neměl jím být nikdy ve své sféře rušen, a tím méně snad jiné planety se svými obyvateli.

8. Leč tomuto svému slibu nedostál, nýbrž působil tu ve své, jemu dopuštěné svobodě tak zle, že tu již žádný život nemohl prospívat! Proto byl uvězněn do ohnivého střediska této planety, a určení této planety bylo ihned dáno tvé Zemi.

9. Když tato Země dozrála pro lidi a Já jsem položil zárodek pro prvního člověka, tu zatřásl tento zlý duch svým žalářem. I zželelo se Mně ho a dopustil jsem, aby činil, co chce. A hle, tu roztrhl svou zemi a spadl odtud do propasti této tvé země a konal na ní vždy to, co je ti dobře známo.

10. Důvodem zničení této planety bylo tedy, jako vždy ve všech věcech, Mé slitování! Neboť dokud byla tato planeta ještě celá, a bylo na ní mnoho mocných národů, poslintal tento drak jejich srdce. A hle, všichni vzplanuli v nejzuřivější vládychtivosti a přísahali si novou věčnou válku a vzájemné úplné potření až do posledního muže.

11. A tu by již žádný svobodný prostředek nepomohl! Proto zde musel nastoupit soud, a to bylo právě ono mocné rozložení této planety, přičemž zaniklo ovšem mnoho milionů obrovských lidí, kteří byli pohřbeni dílem pod troskami, velkou většinou však také byli vrženi do nekonečného prostoru, a několik jich také padlo dokonce na tuto Zemi, a odtud se ještě dodnes tradují pohanské báje o válce gigantů.

12. Tito první lidé pak zcela vymřeli na oněch malých zbytcích této kdysi největší planety, protože na nich nenalezli potravu.. Na jejich místo byli pak umístěni poměrně malí lidé, kteří ještě nyní obývají tyto malé zemičky, a jsou to krajně skromné bytosti, a nyní odpovídají vlasům a obočím.⁷⁸ V pozadí však spatřuješ ještě onu celou planetu i se vším, jak kdysi vypadala, uchovanou pro velký den, který vzejde jednou celé nekonečnosti.

13. Nyní také víš o těchto dveřích, co je ti zatím třeba vědět, vše ostatní vzejde v pravou dobu z tebe samého, a to ze semene, které jsem nyní vložil do tvého srdce. Proto následuj Mne nyní k desátým dveřím, kde na tebe čekají opět nové divy. Staň se!“

⁷⁷ Jedná se o planetu Mallona. Ta se nacházela mezi drahami Marsu a Jupitera.

⁷⁸ univerzálního člověka, a člověka, kterého představuje stvoření

Kapitola 47.

Tajemství desáté komory: Slunce se svou úžasnou nádherou. O podstatě světla, divy slunečního světa. Krása slunečních lidí. Krása vnitřní dokonalosti.

1. (Pán:) „Hle, stojíme před desátými dveřmi, mluv tedy o všem, co zde uvidíš.“

2. Praví biskup Martin: „Pane, co zde mám mluvit? Nevyslovitelný lesk světla oslňuje mé oči, a přepodivná a nádherná nebeská harmonie proniká k mým uším! To je vše, co mohu říci o pohledu těmito dveřmi; neboť skutečně nevidím jinak nic jiného, než jak bylo řečeno, nezměrně silné světlo, a neslyším také nic než jedině jen právě onu nebeskou harmonii, která jak se zdá, přichází ke mně z onoho světla!

3. Světlo naplňuje zde podle všeho také prostor, který je zajisté úplně nezměrný! Neboť kamkoli se jen mé oko obrátí, není nic než světlo a zase světlo, přitom však je nicméně nanejvýš zvláštní, že tato nesmírná spousta světla nedává proudit těmito otevřenými dveřmi více tepla.

4. Pane, co je to? Je to snad domácí lampa tohoto Tebou mně daného domu? Anebo je to snad dokonce Slunce, to je miniaturní Slunce onoho skutečného velkého Slunce, které svítí Zemi?“

5. Pravím Já: „Ano, tak tomu je. Je to přiměřené Slunce v tobě. Až si tvé oko zvykne na světlo, pak také už uvidíš jiné věci v tomto světle. Proto se dívej jen malou chvíli upřeně dovnitř a brzy začneš nadmíru velebit bohatství tohoto světla.“

6. Biskup Martin se nyní zadívá náležitě do světla, slídí a zírá a zírá, kde by mohl spatřit něco jiného, než jen pouhé světlo. Ale stále ještě nic nevidí a po chvíli opět praví: „Pane Ježíši, nejde mi to, nejde mi to. Mně už přímo přechází zrak a dosud nevidím ještě nic než světlo a světlo! Je to sice krásný pohled, ale přitom přece jen poněkud nudný. Ale to právě nic nevadí. Když jen vidím Tebe, pak v tomto světelném moři věčně nepotřebuji vidět žádnou podivnou věc plavat. Ale je to skutečně pozoruhodné: Nic než světlo, a jaké světlo!

7. Pane, můj nejmilejší Ježíši, co je to vlastně světlo? Na světě se učenci dodnes prou, co je to světlo, a tvrdí to, nebo ono, ale nakonec se přece jen ukáže, že tu ani jeden, ani druhý neví nic a ničemu nerozumí. Slyšel a četl jsem ledacos o tom, ale také jsem ze všeho toho poznal, že učenci světa v žádném oboru nevědí o jevech tak málo jako právě – o podstatě světla! Proto kdyby to byla Tvá vůle, mohl bys mi nyní povědět něco o podstatě světla? Neboť už jsme přímo u této světelné brány.“

8. Pravím Já: „Hle, Já Sám jsem všude světlo. Světlo je Mým rouchem, protože Mou základní podstatou je věčná nejneúnavnější činnost a tato činnost Mne pak všude proniká a obklopuje. Kde je domovem velká činnost, tam je také velké světlo; neboť světlo není o sobě nic jiného, než pouhý zjev činnosti andělů a lepších lidských duchů. Čím víc jsou činnými, tím větší je také jejich světlo.“

9. Slunce se také lesknou víc než planety, protože na nich a v nich je domovem milionkrát větší činnost než na planetách. Rovněž tak je také světlo archanděla větší než světlo nějakého pouze malého moudrého andělského ducha, protože archanděl má na starosti celé sluneční oblasti, zatímco malému andělskému duchu je přidělena jen nejmenší oblast na planetě, anebo dokonce jen na jejím měsíci.

10. Rovněž tak se také diamant leskne silněji než obyčejný pískovec, protože v jeho částech je velká, tebou sotva vypočitatelná činnost, následkem které je tak tvrdý, což u pískovce jistě není; neboť je jistě třeba více činnosti k vytvoření soudržnosti diamantu než pískovce.

11. Zkrátka a dobře, kdekoli na nějaké věci objevíš větší světelnost a lesk, můžeš také vždy soudit na větší činnost; neboť činnost je světlem všech bytostí a věcí. Zrak oka záleží pak v tom, aby tuto činnost všude postřehovalo. Je-li zrak ještě nedokonalý, spatřuje jen světlo a lesk. Je-li však dokonalý, spatřuje onu podstatnou činnost samu, což nyní v tomto světle také brzy spatříš, až se tvé vidění zdokonalí.

12. Proto dej nyní pozor, a uvidíš věci, které tě uvedou v nejvyšší úžas; neboť nyní nemáme před sebou planetu, nýbrž Slunce! Pozoruj a pak mluv.“

13. Po dosti dlouhé době, po kterou se náš Martin díval do té světelné záplavy, začal se divit a jeho podivování nebralo téměř konce.

14. Když jsem se ho otázel, co ho nyní tak velice uvádí v údiv, řekl:

15. „Ó Pane, ó Pane, ó Pane! Pro Tvé nejsvětější jméno, ááá! Je to možné?! Je možné, že Ty bys mohl všechny tyto divy přehlédnout, uspořádat a řídit?! Ne, ne, to je nad veškerou lidskou, ano, i andělskou představivost! Ó, můj Bože, můj Bože, Ty jsi nekonečně, nepochopitelně veliký, a Tvé slávy a nádhery věčně neberou konce!“

16. Pravím Já: „Nuže, copak to vidíš, že tě to uvádí do takového zbožného vytržení? Mluv přece, co to je, co vidíš!“

17. Praví biskup Martin: „Ach, Pane, ach, Pane, co mám mluvit tam, kde před nekonečně velkou nádhrou a nebeskou krásou a velebností pozbývám smyslů?!

18. Opravdu, to je pro mě zcela nevyslovitelné! Nesmírně krásní lidé – to je jediná věc, kterou poznávám, čím je. Vše ostatní je mi však nevyslovitelné! Neboť takové vznešené věci jsem nikdy neviděl! Ani nejnádhernější fantazie nejmoudřejšího člověka nikdy nic takového netušila! Vše, co jsem dosud viděl, bylo sice nanejvýš půvabné a krásné – ale srovná-li se to s tím, co spatřuji zde, klesá to opět v nicotu.

19. Zde je nyní všeho nekonečná hojnost, že ji nelze při pozorování věčně nikdy přehlédnout a mimo to rozvíjí se zde stále nové, předtím nebyvalé divy, z nichž každý je vždy nádhernější než předchozí.

20. Jedině lidé zůstávají stejní, avšak tak nevýslovně krásní, že bych se kvůli tomu plazil hluboko v prachu. Vše ostatní se však střídá jako symetrické zrcadlové obrazy pozemského optického přístroje, známého jako kaleidoskop.

21. Dokonce i krajiny se mění! Kde byla dřív rovná půda, vyrůstá najednou nesmírná hora. Ta pohání před sebou vody a rozsáhlé nivy se stávají mořem. Hory pukají a ihned se řítí nesčetný počet hořících světů z otvoru, a pak prchají anebo padají jako velkou mocí puzeny ven do nekonečného prostoru. Naproti tomu padají rovněž tak mnohé světy z nekonečného prostoru opět zpět a zanikají tu jako jednotlivé sněhové vločky, dopadnou-li na teplou půdu.

22. Ach, ach, to jsou strašně velké zjevy, a přece ti nesmírně překrásní, tak přeblaženě vypadající lidé, kráčí mezi těmito výjevy, a jak se zdá, sotva se o ně starají. Chodí ve svých nebeských zahradách a obveselují se pohledem na nádherné květiny, které, jak pozorují, se též před očima svých diváků mění a ve stále nádhernějších tvarech se obnovují. Ó, Pane, nech mě tu aspoň jen polovinu věčnosti dívat se na to vše, neboť zde se, podle mého mínění, ani ten nejvznešenější archanděl nemůže věčně nikdy dosyta vynadívát.

23. Ó, jen ti lidé, ti lidé! To je věru k nevydržení! Ta plnost, ta měkkost a oblost, ta bělost a ten nádherný překrásný půvab obličeje! Ne, ne, ne, to je příliš nebeské! Já to nevydržím! Já to nevydržím!

24. Ach, ach, ach, tu jich přichází několik docela blízko ke mně a já mohu v nevyšší míře obdivovat jejich, nad veškerou lidskou představu, vznešené a překrásné rysy obličeje a vpravdě nesmírně harmonicky krásně vytvořené tělo, a nadmíru žasnu! Jsou nyní úplně zde, ano, jsou tak blízko u mě, že bych je mohl velmi snadno oslovit, ale kdyby tito nebesky krásní lidé začali se mnou hovořit, to bych nevydržel! Ó, Pane, jediným slovem z těchto nebesky překrásných úst byl bych zcela zničen!

25. Ó Pane, ó Pane, učni, aby se opět odebrali všichni zpět. Neboť při pohledu na ně mě jímá závrať! Připadám si jako někdo, kdo není, a jako někdo, kdo se noří do extáze! Ach, pro to nejsou slova!

26. Bože, velký všemohoucí Mistře světů, jak Ti bylo možné v této nanejvýš prosté lidské formě, která je přece v základu vždy stejná, uskutečnit tak nekonečnou rozmanitost a tuto neskonalou krásu, a to ve všech těch nesčetně různých odchylkách?! Já bych si mohl zajisté představit jednu nejkrásnější formu, všechny ostatní však jsou méně krásné. Ale zde jsou formy

nesčetné a každá je svým způsobem nekonečně krásná! Ó Pane, to je nepochopitelné, to je zcela nepochopitelné!

27. Já jsem míval na světě vždy tu velmi hloupou představu, že na dokonalém nebeském duchovním světě, a vlastně v něm, vypadají všichni blažení jeden jako druhý, tak úplně stejní, jako vrabci na zemi. Ale jak nyní vidím, teprve zde je domovem ona pravá rozmanitost, která byla na světě tak výrazně přikryta smrtelným tělem!

28. Ach, ach, to se stává vždy nádhernější, nádhernější, nádhernější! Tu přichází opět nová dvojice! Ó Pane, ó Pane, ó Pane! Ne, tady zůstává nyní můj rozum dočista stát!

29. Pane, drž mě, jinak se zhroutím jako prázdná punčocha! Áááá, to je ženská bytost! Poznávám ji podle vysokých vlnících se ňader! Ó Ježíši, ó Ježíši můj, to je ale nádhera, tak nanejvýš nevyslovitelná krása, že by se člověk přímo rozplynul v nejjemnější sluneční prach!

30. Ta neskonale něžnost nohou, ta nanejvýš bujná plnost všech ostatních částí těla, ta zář, která je obklopuje, ten nekonečně sladký a vlídný pohled z dvojice očí! Ach, ach, pravím, z dvojice očí, při jejichž popisu by sám archanděl Michael jistě přišel do největších rozpaků!

31. Zkrátka, já jsem nyní již docela hloupý, jsem nekonečně hloupý. Strašně hloupý musím být! Chtěl jsem se ještě něco zeptat – ze- ze- ze- zeptat, ano, správně, zeptat! Vzal d'as tu otázku! Jsem nyní hloupý, ó, jsem osel, anebo ještě jiný hloupější dobytek! Ano, ano, nosorožec jsem! Koukám tu dovnitř jako tele na nová vrata a téměř zapomínám, že jsi, ó, Pane, u mě Ty, proti němuž jsou i všechny tyto krásy naprostým nic! Neboť kdyby Ty jsi chtěl, mohl bys jistě v okamžiku vyvolat ještě nekonečně větší nádheru!

32. Pane, já jsem se nyní dostatečně potěšil těmito Tvými nebeskými krásami! Pro mě jsou až příliš čisté a příliš překrásné. Dej mi tedy spatřit opět něco zcela obyčejného, abych se mohl opět nalézt a sám na sebe pohlédnout, aniž bych se zhroutil nad svou děsně ošklivou podobou v porovnání s těmito nekonečně překrásnými nebeskými bytostmi!

33. Skutečně, podívejme se ...óóó, jsem já to pavián a strašně hrubý hulvát! Ne, ááá, je to přece jen rozdíl mezi mnou a těmito anděly andělů! Přímo bych zvracel, když se na sebe podívám! Je to hrozné, hrozné, a přece jsem také nyní již duch, který by měl přece jen lépe vypadat než nějaký tělesný člověk na zemi! Ale, jak to tedy přijde, že tito lidé jsou tak neskonale krásní a my, Tvé děti, vypadáme naproti tomu jako praví paviáni, zejména já?!“

34. Pravím Já: „Protože jste Mým srdcem, oni však jsou Mou kůží! Ale Mé děti také vypadají neskonale krásné, jsou-li dokonalé. Podobají-li se však nedokonalostí tobě, pak ovšem zrovna příliš krásně nevypadají. Proto se přičiň o zdokonalení a staň se dokonalým, pak tvá podoba dostane také nebeský vzhled.“

35. Já však chci, abys viděl tyto velké čisté krásy, aby ses v jejich světle tím spíš a tím rychleji poznal. Proto se dívej jen ještě po jistou dobu do tohoto světla a pociťuj svou vlastní duševní ošklivost, aby se tím rozbila, zkréhla a uzrála a aby pak v ní Můj duch povstal a v nebeského tvora se přetvořil.

36. Neboť, hle, ty ještě dávno nejsi zrozen z ducha! Proto jsem tě přesadil sem do této zahrady, podobně jako do obrovského skleníku, abys mohl dřív dospět k úplnému znovuzrození. Ale musíš se také jako ušlechtilá rostlina nechat pěstovat. Neboť slyš a pochop: Trní a bodláčí se v nebeských zahradách a sklenících nepěstuje! Dívej se nyní dále, ale jen na málo se ptej. Staň se!“

Kapitola 48.

Další obdivuhodné objevy biskupa Martina na jeho Slunci.

Důvod různé velikosti slunečních obyvatel. Obři na Slunci.

Láska a moudrost jako pravé veličiny ducha. Martinův

nárek nad Zemí a jejími obyvateli.

1. Biskup Martin obrací svůj pohled ke Slunci a pozoruje velké výjevy a podivné věci na jeho svítící půdě. Po delší chvíli svého pozorování opět praví: „ A tady! Stále totéž Slunce, a přece zcela jiní lidé! Také sice velmi krásní, ale jejich krásu lze aspoň snést; neboť se podobají lidem již viděným na ostatních planetách a asi i obyvatelům naší Země.

2. Nyní vidím několik pásů, které se táhnou rovnoběžně kolem Slunce, a v každém pásu vidím jiné lidi, jedny velké, druhé opět poněkud menší, opět jiné zcela malé a – ó, u všech všudy, u všech všudy! – tu nakonec jsou však lidé! Ó, sáprment, sáprment, jsou ale velcí! Ó, jé, ó, jé, na těchto lidech by ti druzí přímo jako příživníci mohli místo určitých zvířátek zcela pohodlně po hlavě mezi vlasy lézt!

3. Ó Pane, ó Pane, odpusť mi mou poněkud špinavou poznámku! Uznávám, že nepatří sem na místo nejvznešenějšího, ale při pozorování těchto nesmírných lidských obrů, nelze se jí ubránit! Shledal jsem sice již na několika jiných planetách, jako na Jupiteru, Saturnu, Uranu a Mironu, že jejich obyvatelé jsou větší a mnozí velmi značně větší než lidé na Zemi, kterou jsem obýval; ale proti těmto obrům jsou všichni obyvatelé ostatních planet pouhými příživníky!

4. Kdyby byl takový obr na Zemi, přechníval by o mnoho největší její hory! Ne, ne, to je opravdu víc než nesmírné! Řekni mi, můj nejmilejší Pane Ježíši, Ty můj Bože a můj Pane, proč jsou tyto lidé tak hrozně velcí?! Neměl bych se Tě sice mnoho tázat, ale jelikož jsem se Tě při tomto nynějším pozorování dosud na nic netázal, odpusť mi tuhle první otázku a dej mi co nejmilostivěji vysvětlující odpověď na tuto moji první otázku v této podivné věci.“

5. Pravím Já: „Poslyš tedy a dobře si to uvědom! Neviděl jsi nikdy na Zemi, že tu mají vojíní různá děla od nejslabšího do nejtěžšího kalibru?! A kdybys do malé pušky dal náboj nejtěžšího děla, co by se tím stalo malé pušce? Hle, silný náboj by ji na nejmenší kusy roztrhal.

6. A co by se stalo s planetou, kdyby byla naplněna silou Slunce? Hle, kdyby Země byla ponořena jen na minutu do mocné záplavy světla Slunce, byla by tak zničena, jako když dopadne kapka vody na žhavý kov! Proto také musí být Slunce velmi velké a pro tuto velikost poměrně silné těleso, aby mohlo silou, která byla do něho vložena, v plnosti působit a udržovat si ji!

7. Položíš-li pírkó na vejce, nerozmáčkne se, neboť má dostatek pevnosti, aby sneslo tíhu pírkó. Ale kdybys položil na vejce váhu sto liber, pak by se vejce pod příliš velkým tlakem těžké váhy zcela rozdrtilo.

8. Mohl by obr obléci kabát dítěte? Jistěže ne! A kdyby to přece učinil, co by se s tím kabátem stalo? Hle, takový kabát by byl roztrhán na mnoho kusů!

9. Tak má také v celém stvoření každá věc svou míru, malá věc má to, co jí náleží ve všech jejích poměrech, a velká věc svým způsobem má také vše v přiměřených poměrech.

10. Jako tedy nyní vidíš, že jsou světy nejrůznější velikosti, aby mohly chovat přiměřenou sílu, tak jsou také na světech ve stejné míře různě velcí duchové, kteří k svému dočasnému nesení potřebují také různě velká těla.

11. Avšak opravdová velikost ducha se ovšem neměří jeho objemem, nýbrž jen jeho láskou a moudrostí. Ale hled', to jsou ještě praduchové, kteří tu ve svobodném stavu naplňovali celou sluneční oblast v plné hojnosti! Jelikož by však též oni rádi brali blažený podíl na Mé říši, musí kráčet též po úzké cestě masitého těla. Až odloží tělo, pak budou mít pro svou velkou jemnost a pokoru také právě jen náš objem, ale zajisté také objem dřívější, budou-li ho potřebovat.

12. Nyní víš vše, čeho ti třeba vědět v této sféře a pro tento stav. Dívej se tudíž nyní opět dál a řekni, co tě napadne, abychom mohli brzy přejít k jedenáctým dveřím. Staň se!“

13. Biskup Martin pohlíží nyní opět do světelných niv Slunce a objevuje tu brzy převeliké chrámy a jiné obytné budovy, také silnice a nejsmělejší mosty a zase velebné vysoké hory, které se táhnou v hlavních pásmech kolem celého Slunce, rozdělují je v pásy, z nichž každý pás má jiné obyvatele a jiné způsoby života, jiné mravy a jiné obyčeje. Rovněž tak objevuje nyní, že po obou stranách středního a hlavního pásu mají dva pásy navzájem většinou ve všem tu největší podobnost.

14. Především se mu však nejlépe líbí přece jen vždy lidé středního pásu, na jejichž nadměrnou krásu si nyní již poněkud více zvykl, jenže k němu nesmí příliš blízko přistupovat ženy, a děvčata

už vůbec ne, protože jsou příliš krásné a vábné. Ale i mužové ho silně vzrušují, protože i oni jsou tak nadmíru krásně a půvabně vytvářeni, že tato Země ještě nikdy nenosila bytost ženského druhu takové křepkosti, měkkosti, oblosti a jemnosti.

15. Po delším bedlivém prohlížení spatřuje uprostřed hlavního pásu budovu, která nádherou, leskem a přehojnou výzdobou předstihuje v tak vysoké míře vše, co bylo dosud viděno, že vše, co dosud náš Martin viděl, sotva se může za něco považovat, a kolem této budovy kráčí lidé tak velice krásní, že se po tomto pohledu jako ve mdlobách hroutí a dlouho nemůže ze sebe vypravit ani slova.

16. Teprve po delší chvíli začne opět, jakoby zcela vyčerpán, spíš sténat než mluvit. Dosti nesouvisle praví: „Můj Bože a můj Pane! Ach, kdo na světě by si pomyslel něco takového! Slunce, svítící kulaté těleso... Kdo by to na jeho půdě tušil?!

17. Čím jsi, Země, nyní proti této nekonečné nanejvyš oblazující nádheře?! Čím jsou ona nejdravější lidská zvířata Země proti těmto nevýslovně krásným bytostem, plným nebeské záře, krásy a nanejvyš blažené a vlídné vznešenosti, o niž si ani ten nejlepší člověk nedovede učinit nejslabší pojem?!

18. Na Zemi jsou lidé tím necitelnější, a často tím d'ábelštější, čím v nádhernějších palácích bydlí, čím něžnější je jejich kůže a čím skvělejší oděvem mohou ověsit svou kůži. Zde je to právě naopak! Ach, ach něco takového je na Zemi neslýchané, nikdy nevidané!

19. Zde, jak právě objevuji, ti nejmoudřejší sídlí v nejnepatrnějších chatrčích na horách; na Zemi je přibyték domněle nejmoudřejšího vrchního pastýře křesťanství přímo největší, nejbohatší a nejskvělejší a jeho šat je samé hedvábí, zlato a nejdrahocennější drahokamy! Zde je tomu právě naopak! Ach, ach, a obyvatelé Země mají být dětmi Božími?! Ano, dětmi satanovými jsou oproti těmto slunečním dětem! Ve srovnání s těmito nejčistšími nebeskými dětmi nemohou ani ničím jiným být!

20. Těmto dětem nebylo evangelium nikdy hlášáno, a přece svou přirozeností jsou čistým evangeliem samým, což také zřejmě musí být, jelikož tento nebeský řád ve všem, co se zde objevuje, si nelze navěky jinak myslet. Ano, ano, zde spatřuji nejčistší, nejopravdovější a nejsprávněji vykládané slovo Boží.

21. Pohleďte na polní lilie. Nepracují a nesklízejí nic do svých stodol, a Šalomoun ve vší své královské nádheře nebyl oděn jako jedna nejnepatrnější z nich. Zde vidím nesčetně mnoho těchto lilií. Nemají pluh, nůž, nůžky, tkalcovský stav, ani rám na vyšívání, avšak kde na celé Zemi žije královský syn, královská dcera, která by se směla přiblížit jedné z nejnepatrnějších těchto nebeských lilií!?

22. Ó, lidé, lidé, kteří obýváte Zemi, a tu zatemňujete a zamořujete, co jste a co jsem já proti těmto slunečním národům?! Pane, Pane, ó, Pane, my nejsme ničím než nejprostšími d'ábly a svět je peklo samo in optima forma! Proto také jsou hvězdy tak daleko od Země, aby od ní nemohly být zamořeny!

23. Ó Bože, Ty jsi svatý a nekonečně vznešený, ale ve Svě zlobě sis asi kdysi odplivl a z toho nejspíš povstala Země a její tvorové, tedy z Tvé někdejší kletby, kterou jsi kdysi zahřměl do nekonečnosti.

24. Ó, Pane, odpusť mně tuto mou nynější poznámku – ale nemohu se jí při pohledu na toto nebe ubránit. Nyní se hrozím Země a jejích obyvatel jako nějaké nanejvyš jedovaté zapáchající zdechlíny!

25. Ó, Pane, vyšli mě do všech nejnekonečnějších prostorů, ale jen mě věčně nikdy neposílej na Zem, neboť je pro mě peklem všech pekel a její obyvatelé jsou nepolepšitelní d'áblové, kteří si učinili hlavním zaměstnáním pronásledovat nemnohé anděle mezi nimi až do poslední kapky krve.

26. Ó Pane, Pane, dopusť jednou konečně náležitý soud na toto velmi hanebné místo v Tvém celém nekonečném stvoření! Čím víc tyto nádhery pozoruji, tím víc se mně vnucuje myšlenka, že celá Země i se svými vlastními obyvateli, není také naprosto dílem tvým, nýbrž dílem satana, nejvyššího všech d'áblů – krátce řečeno, bez ostychu a bez ubrousku před ústy. Tu je jen neřest, smrt a záhuba, a toho Ty, ó, Pane, navěky nejsi Tvůrcem.

27. Ach, ach, jak nádherně, jak nekonečně nádherně je zde, kde vládne věčný řád Tvého slova – a jak bídně a trapně je naproti tomu na Zemi, která je kletbou z Tebe, protože se všemu, co je v Tvém řádu stále protiví! Ó, Pane, suď ji, ó, Pane, zahub a znič ji navěky; neboť není nikdy hodna Tvé milosti!“

28. Pravím Já: „Bud’ jen klidný, nyní ještě nevidíš to pravé, ačkoliv jsi mluvil správně. Pojd’ nyní však se mnou k jedenáctým dveřím, tam spatříš leckteré poměry jasněji a jinak je posoudíš. Proto Mne následuj. Staň se!“

Kapitola 49.

Pohled na Měsíc jedenáctými dveřmi. Biskup Martin a měsíční mudrc.

1. (Pán:) „Pohled’, nyní jsme u jedenáctých dveří. Pohled’ tam, podívej se dovnitř a pak mluv, co vše zde spatříš!“

2. Biskup Martin nyní chvíli pohlíží dovnitř a pak praví poněkud rozduřen: „Copak je to za opravdu směšný svět?! Lidé poněkud větší než na Zemi polní králík a krajiny tak krásné jako jsou na Zemi opravdové komposty a pařeniště. Stromy mají asi několik pídí výšky, jako na Zemi kleč, ostružinové a jalovcové keře. Nejlepší jsou ještě hory, které jsou skutečně velmi vysoké a příkré! Moře ještě nevidím, zato však jezera; největší z nich má podle pozemské míry asi 10 000 věder⁷⁹ vody! Saprment, to je rozdíl mezi dveřmi č.10 a 11!“

3. Á, áá, copak je to za větroplacha, a ještě k tomu s jednou nohou? To je asi jen zvíře, a nikoli lidská bytost?! Objevuji tu ještě celé stádo zvláštního druhu svišťů! Je to vůbec pozoruhodné! Dosud jsem ještě nikde neviděl zvířata a zde, na tomto směšném světě je najednou téměř více zvířat než lidí. Má to být skutečně svět zvířat? Ano, ano, hle, tu přichází ještě velké stádo jakýchsi ovcí! Škoda že nevidím voly a osly, abych se mohl radovat ze sobě rovných! Také ptáci jsou tu. Jen aby mezi nimi nebyli žádní příliš veselí!

4. Tu, to je věru legrační! Tu jsou lidé zcela srostlí! Ženuška sedí mužičkovi jako hrb na zádech a mužíček se nafukuje jako rosníčka a napjatým břichem dělá lomoz jako na Zemi turecký plukovní bubeník! To je skutečně velmi legrační, dá se říct směšné!

5. Skutečně, Pane, když jsi stvořil tento malý svět, tu se Tvá všemohoucnost a moudrost příliš nenamáhala, neboť pokud nyní tento malý svět vidím, je vlastně proti tomu všemu, co jsem dříve viděl, spíš nudný než nějak vznešený. Tu musím zas odprosit Zemi za to, jak jsem o ní u č.10, příliš špatně mluvil; neboť proti tomuto světu je až na jeho lidi přece jen pravým rájem! Řekni mi, ó, Pane, co nejmilostivěji, jak se jmenuje tento svět?! Ten již přece nemůže být v oblasti našeho Slunce?!“

6. Pravím Já: „Ó, ano. Hleď, to je měsíc Země, a tito lidé bylo odňati Zemi, podobně jako celý Měsíc sám, který sice byl tehdy nejhorší částí Země, nyní však je mnohem lepší než celá Země! Proto se také nyní stal školou pro velmi světácké duše. Neboť, lépe je hubený malý svět s tučným duchem, než tučný velký svět s nanejvýš hubeným duchem!“

7. Hle, jakkoli tito lidé zde vypadají navenek uboze, budeš mít ještě dlouho co činit, než budeš v duchu tak tučný, jak oni už dávno jsou!

8. Aby ses však prakticky naučil poznávat, jak to vypadá s moudrostí těchto lidí, přiblíží se k tobě jedna dvojice a promluví si s tebou o různých věcech. Hle, tu již sem přichází jedna taková dvojice. Taž se jich na různé věci a buď ujisti, že ti odpověď dlužní nezůstanou. Staň se!“

9. Praví biskup Martin: „Ano, skutečně, skutečně. Tu je již takový páreček, přiblížil se k nám ihned se svým celým světem, kterého zřejmě používal jako lodi. Pohled’, zblízka vypadá ten páreček zcela legračně, zejména ona malá ženuška. Ale jak pozoruji, jsme asi pro ně neviditelní,

⁷⁹ stará jednotka objemu (1 vědro = 56,6 l)

protože se dívají kolem sebe jako naplnění tušením, že skutečně něco pozorovali, ale nemohli však nic objevit!“

10. Pravím Já: „Musíš k nim přistoupit blíž, a tak se dotknout jejich malé oblasti, pak už tě lépe rozeznají. Obyvatelé měsíců všech planet mají tu zvláštnost, že duchy ostatních planet spatřují úplně teprve tehdy, když jsou tito duchové v jejich malých oblastech. Důvod toho je ten, že měsíce planet jsou nejspodnějším, nejhmotnějším stupněm, takřka jako je také lejno zvířat jejich nejspodnějším a nejhmotnějším stupněm, ale často užitečnějším než zvíře anebo člověk sám. Učiň nyní, co jsem ti řekl a onen páreček tě ihned uvidí!“

11. Biskup Martin učiní, co jsem mu přikázal a páreček ihned spatřuje Martina a obdivuje jeho velikost.

Martin však začne ihned následující rozhovor s oběma měsíčními obyvateli: „Jste vy skutečně obyvatelé tohoto malého světa, anebo jsou ještě jiní, větší než vy a snad moudřejší?“

12. Praví oba: „Jsou tu jen v náležitém počtu lidé jako my, ale jinak je tu ještě mnoho tvorů, a na opačné části této země bydlí kajícníci, kteří přecházejí nezřídka k nám, aby se od nás učili vnitřní moudrosti. Tito kajícníci sem však přichází obyčejně z jiného světa, nejspíše ze světa, z kterého jsi také ty! Jsou sice postavou velmi velcí, ale podstatou velmi malí. Také ty vypadáš velmi velký; ale vlastní člověk je v tobě sotva ještě vidět..“

13. Co však činíte vy, velcí lidé, jimž je dáno mnoho života? Proč si tohoto tak málo uchováváte? Je-li tu doba rozsévat plody, z kteréhož výsevu má člověk uchovávat svůj pozemský život a výživou jej zaopatřovat, tehdy je člověk naplněn pílí a pracuje, pokud mu jen síly stačí, jako červ ve zpuchřelém stromě nepřetržitě dále a nedává se rušit všelijakými vyskytujícími se překážkami. Snáší horko a velkou zimu, déšť a jiné nepohody. Svě tělo nešetří a svůj na nitce visící krátký život uvádí nezřídka do největšího nebezpečí, aby pro něj vydobyl skrovnou potravu; ale pro zachování a udržování a zdokonalování vlastního vnitřního života, pro vlastní věčné, svaté velké Já, koná málo anebo nic!

14. Co bys řekl zahradníkovi, který by na svém pozemku sázel ovocné stromy, a když by pak vydaly květy a ochranné listí, považoval by tyto první výhonky již za plod, otrhal by všechny květy a listí z větví a ozdobil by jimi zápraží svého domu?! Takový zahradník by byl jistě nejhoupějším bláznem; neboť v době, kdy by jeho soused sklízel bohatou žeň, musel by on hladem zmírat, protože by jeho stromy nenesly žádné plody.

15. A není každý člověk zcela podobný, a ještě mnohem větší blázen, používá-li svého pozemského života, který je jen květem a listím k vnitřnímu opravdovému životu, již jako plodu a takovým nepřírozeným a nejvyš nezralým požitkem ničí vlastní plod, který z něho má teprve vzejít a který je pravým věčným životem ducha?! Co pak vzrůstá opět k novému, nepomíjejícímu životu: Květ, listí anebo vnitřní símě uzralého plodu? Hle, jen ono símě!

16. Tak je tomu také s každým člověkem. Jeho tělo, jeho smysly, jeho vnější rozum, jeho prozíravost – to jsou květy a listí. Z těch povstává zralá duše, a tato náležitá dobrá zralost obsahuje pak v sobě také zralé jádro, a toto jádro je nesmrtelný duch, který ve své úplné zralosti vše uchopí a promění ve svou nesmrtelnost, podobně jako porušitelné tělo, je-li namazáno éterickým olejem nesmrtelnosti, stává se neporušitelným.

17. Hle, velký člověče, toto je naše moudrost! Abychom ji uskutečnili, následujeme poznáný řád nejvyššího Ducha Božího, a tak jsme úplně tím, čím jsme. Poraz mě nyní, můžeš-li; já jsem ochoten vše od tebe snést.“

18. Nad touto řečí udělá náš Martin zaražený a velmi dlouhý obličej a nemůže se dost vynadivit – pro něho – nesmírné moudrosti této měsíční dvojice. Teprve za dlouhou chvíli praví: „Á, u vás, Měsíčanů, bych spíš hledal vše možné, jen ne takovou hlubokou moudrost! Kdo vás učil takové hluboké moudrosti? Neboť ve vás samých nemůže přece vzniknout.“

19. Zvířata sice poznávají svůj řád instinktivně a vyvíjejí jej zcela přirozeně ze svého přirozeného řádu, který je právě jejich instinktem. Také všechny rostliny musí rozvíjet to, co je do nich vloženo, ale právě proto zvířata a rostliny jsou jako takové čím jsou, souzeny. Člověk však,

který je bytostí svobodnou, musí to vše teprve vnějším poučováním do sebe, jako úplně prázdné nádoby, přijmout a slovo Boží moudrosti musí být do jeho srdce vloženo jako símě do země, aby teprve potom mohl dospět k sebepoznání a z něho k poznání Boha a jeho řádu. Nedostane-li se člověku naprosto žádného vyučování, zůstává hloupějším než každé zvíře a prostý pojmů jako kámen.

20. Jelikož vy jste však nepopíratelně také lidmi se stejnými božskými právy jako našinec, pak jste patrně také jednou obdrželi poučení, a to prostředně anebo bezprostředně od Boha Samého, jinak by mně tvá moudrost byla největším divem, s jakým jsem se zde dosud setkal, neboť u všech prvotních lidí musel být prvním učitelem Bůh, neboť jinak by byli všichni lidé až do nejnovější doby ve svém vzdělání daleko pod stavem zvířecím. Neboť kde by bylo slepé A, kdo by potom mohl dát světlo tomu B? A kdyby takovým způsobem zůstávalo nutně slepým také B, odkud by pak mělo dostat světlo C, atd.? Jelikož jsi však velmi osvětleným člověkem, řekni mi co nejlaskavěji, jak ono podstatné Boží světlo k vám přišlo a kdy asi.“

Kapitola 50.

Rozdíl působení vyučování zvenčí a vyučování z nitra. Hrnčířova dílna.

1. Práví obyvatel Měsíce: „Příteli, ty mluvíš a tážeš se, jak tomu rozumíš ty, a já ti odpovídám způsobem svým. Kdybych měl soudit podle tebe, musel by ovšem nejvyšší Boží Duch poučovat vás zvenčí s důtkami v ruce; neboť pro vnitřní duchovní vyučení zdáš se být dosud ještě příliš tupým a nejspíš také téměř veškeré lidské pokolení tvého světového tělesa.

2. Copak se skutečně domníváš, že onen nejvyšší všemohoucí Boží Duch vytvořil člověka, tento svůj nejdokonalejší výtvar, jako nějaký prázdný pytel, do něhož se musí nejdřív něco nacpat, chce-li v něm někdo něco mít? Tak to se velice mylíš!

3. Člověk každého světového tělesa má nekonečný poklad moudrosti již v sobě; tento poklad smí být probuzen jen vhodným prostředkem, a pak vydává ihned sám od sebe nejnádhernější plody. O tento prostředek k probuzení pečuje pak již onen nejvznešenější Duch Boží.

4. Nezanedbal-li člověk tento prostředek, nýbrž ho u sebe ihned použil, pak začne ze svého vlastního semene klíčit, růst a konečně zrát, a pak nepotřebuje žádné vyučování zvenčí, nýbrž jedině z nitra.

5. Neboť vše, co se dostává k člověku z venku, je a zůstává navěky cizí a nemůže přijímajícímu dát opravdovou, trvalou vlastní moudrost, nýbrž jen moudrost podobnou cizopasně rostlině, která životu nikdy nepomáhá, nýbrž život jen ochromuje a nakonec zcela zahubí, protože se jako něco zevnějšího obrací stále navenek místo dovnitř, do sídla vlastního opravdového věčného života z Boha, nejvyššího Ducha.

6. Hle, tedy touto cestou přicházíme k své moudrosti my, totiž jen z nitra, a ne zvenčí dovnitř. Potřebujete-li však také vyučování vnější, pak jste asi velmi zbedněné a nadmíru smyslné, a z toho nejvýš hrubě hříšné bytosti, tedy odpůrci Božího řádu, a tak zajisté odpůrci vlastního života v sobě samých; pak ovšem musí být a zůstávat A jako B a C atd. slepým, nebudí-li ho žádný vnější vyučovací vítr.

7. Zde máš odpověď také na svou otázku vnějšně; neboť pro vnitřní odpověď nemáš asi ještě dávno schopnosti, čehož je jistým důkazem tvá otázka. Ale proto se můžeš tázat ještě dále.“

8. Po této řeči se prodlouží obličej biskupa Martina ještě víc, neboť nyní vidí, že se svou moudrostí nemůže vedle moudrosti obyvatele Měsíce nic pořídit. Proto nyní u sebe přemýšlí, co má učinit, aby oné měsíční dvojici dokázal, že jako obyvatel Země je přece jen nakonec moudřejší. Všelijak přemýšlí, ale nic opravdu chytrého ho naprosto nechce napadnout.

9. I obrací se biskup Martin na Měsíčníana přemoci a ukázat, že na Tvé Zemi nejsou lidé zrovna také nějaké jedlové šišky. Ten mě zpracovává tak, že bych mu na tisíc slov nemohl odpovědět ani jedním; a přece mám být jeho pánem a časem vůdcem tohoto celého světa!

10. Časem by se mohlo stát, že by obyvatelé všech dosud mi představených světů přišli ke mně jako k svému pánu a ukázali mně, že jsem ze všeho toho stvoření ten nejhoupější chlap! Myslím, že k předejití této hanby by bylo potřeba, abych jim hned zpočátku pravou moudrostí ukázal, že jsem úplně jejich mistrem, neboť pak by v budoucnu již nepřicházeli ke mně tak školometsky a nejednali by s člověkem jako s nějakým začátečníkem!“

11. Pravím Já: „Poslyš, Můj milý Martine! Copak ty myslíš, že svým důkladným proti-žvástem učeš ústa takovému mudrci? Ó, pak se velice mýlíš! Hle, jako je jen jedna pravda, tak je také jen jedna moudrost, která podobající se věčné pevnosti, stojí tu také navěky věků nepřemožitelná. Přišel-li ti tedy tento obyvatel Měsíce vstříc s jedině pravou moudrostí, řekni, jakou ještě větší moudrostí bys ho chtěl porazit!

12. Hle, je zcela jiná cesta, jak si učinit tyto duchy laskavými, úslužnými a v lásce poddanými, než je cesta, kterou máš na mysli ty. Tato cesta se jmenuje láska, pokora a velká umírněnost! Těmito třemi prvními a nejdůležitějšími částmi života, přijde se konečně na stanovisko, z kterého by se mohlo všem těmto hvězdným obyvatelům čelit.

13. Láska tě učí, abys všem těmto bytostem konal dobro a činil je pokud možno šťastnými. Pokora tě učí, abys byl malým a nad nikoho se – byť by se zdál sebenepatrnějším – vysokomyslně nepovyšoval, nýbrž abys sama sebe považoval vždy za nejnepatrnějšího. Umírněnost tě učí, abys každého vždy stejně blahovlně snášel a z nejnvnitřnějšího základu srdce se snažil pomáhat každému, kde je toho třeba, a to vždy těmi nejmírnějšími prostředky, kterými nikdo ani v nejmenším nemůže být ve své svobodě rušen. A je-li třeba tu a tam vážnějších prostředků, nesmí za nimi nikdy vést touha trestat anebo dokonce soudcovský hněv, nýbrž vždy nejvyšší a nejčistší, na sebe nikdy ohled neberoucí láska.

14. Hle, to jsou věci veškerého nebeského mistrovství. Tyto věci ti musí být úplně jasné, pak již s těmito Měsíčníany pořídiš lépe! Proto se vrať ještě jednou zpět k té dvojici a zkus to s ní tímto nebeským způsobem. Snad se s ní pak dostaneš dále! Jdi a učiň tak! Staň se!“

15. Biskup Martin se obrací opět k měsíční dvojici a praví: „Poslyš, můj milý, malý velký příteli, já jsem nyní o tvých velmi moudrých slovech dobře uvažoval a milostí Páně z nich poznal, že máš skutečně ve všem, co jsi mluvil, úplně pravdu; ale vzdor tomu mám nicméně k tobě novou otázku, nikoli však, abych chtěl důkladněji zkusit tvou pevnou moudrost, nýbrž jen abych se dal tebou poučit.

16. Hle, ty jsi předtím prohlásil veškeré vnější vyučování dočista nicotným a úplně nulou, a nemohu ti říct, že nemáš pravdu. Ale je-li veškeré vnější vyučování, tedy také všechno vnější vnímání – ať pochází odkudkoli a ať vchází do člověka jakýmkoli smyslem – špatné, neúčinné a tedy zavržitelné, pak bych přece jen rád od tvé moudrosti slyšel, k čemu nám velký Tvůrce všech světů, lidí a andělů dal vnější smysly?! A k čemu navenek znějící hlas a k čemu k řeči schopný jazyk?! K čemu vlastně všechnu vnější formu a všechnu vnější zjevnost všech nesčetných věcí a bytostí?! Lze si snad představit nějakou bytost bez veškeré vnějšnosti? A neruší snad odnětí veškeré vnějšnosti zcela každou bytost?! Neboť hle, já si aspoň nedovedu představit bytost, která by vůbec neměla zcela žádný zevnějšek. Zde vidíš mé oprávněné pochybnosti! Proto měj trpělivost a vysvětli mi je.“

17. Praví poté Měsíčnían: „Příteli, ty saháš jednou příliš mělce a podruhé zase příliš hluboko! Hle, tak svého cíle ještě dlouho nedosáhneš!

18. Velký Duch stvořil ode všeho nekonečně mnoho. A všechno to mnohé, co se může navzájem jen vnějšně setkat – jinak by ani nebylo to mnohé možným – je proto také vzájemně zevnějším. Aby však člověk také to vnější chápal, jsou mu dány vnější smysly. Avšak rozumět tomu těmito vnějšími smysly nikdy nemůže, nýbrž jen vnitřními smysly svého ducha.

19. Člověk má tedy smysly vnější, aby pojal, co je vnější, a má smysly vnitřní, aby pojal nitro. Moudrost je však nasloucháním vnitřních smyslů ducha, a nikoli vnějších smyslů těla, proto musí být naučena z nitra navenek, a nikoli zvenčí dovnitř.

20. Toto vnitřní vyučování udílí však duši jedině duch, kterému velký Duch Boží vdechl úplně vše odhalené, co bylo stvořeno a bude ještě věčně dále tvořeno.

21. Vnější řeč je však jen proto, aby bylo to vnější změřeno, a aby se pak snoubilo s vnitřním. Tím dojde k sňatku vnějšího s vnitřním a díky tomuto sňatku dojde k plnému poznání božského řádu. Toto poznání je pak ta vlastní moudrost, o kterou jedině máme usilovat, protože pouze ona podmiňuje vnitřní sílu ducha a jeho působící život.

22. Z toho nyní snadno poznáváš, že Duch Boží věčně nikdy neučil lidi vnějšími zjeveními, nýbrž vždy jedině duchem z nitra navenek, a i když to snad také vypadalo jakoby osobní vnější vyučování, nemohlo nicméně toto vyučování mít po tak dlouho žádný vnitřní účinek, dokud nebylo vedeno vše probouzející silou Božího Ducha skrze nejvnitřnějšího ducha člověka. Tak také vše to, co jsem ti nyní vysvětlil také jen vnějšně, nemá pro tebe po tak dlouho žádný účinek, pokud to nepoznáš ze sebe sama.

23. A i kdyby tě Bůh Sám takto vnějšně ve vši moudrosti poučoval, jako jsem to nyní učinil já, nic by ti ani toto Boží vyučování neprospělo, dokud by tě On, velký Bůh, nepoučoval Svým nejsvětějším Duchem, z nitra tvým vlastním duchem.

24. Toto nyní pochop, můžeš-li, jako náležitou odpověď a považ, že ti neslouží ke spáse, nýbrž jen k soudu, dokud ji neobdržíš ze sebe samého! Neboť co není tvé, to je soudem, dokud to není tvé a svobodným tě nečiní. Chceš-li se však ještě dále tázat, učiň tak. a já ti odpovím.“

25. Praví poté biskup Martin: „Ó, příteli, já nyní opět vidím, že ty jsi při vši své vnější nepatrnosti opravdu v základě moudrou bytostí. A také poznávám, že se s tebou ještě dlouho nemohu měřit; ale jako skálopevný mudrc mně nicméně doznáš, že když já někoho z velké lásky i také jen vnějšně poučuji ve věcech řádu Božího, jeho moci, lásce a moudrosti, nemůže přece takové poučování pro klidného, nanejvýš ochotného učedníka být soudem, nýbrž jen správnou cestou k věčnému životu! Neboť já vůbec nekladu tak příliš velkou váhu na pouhou moudrost, nýbrž jen na lásku; neboť kde chybí láska, tam mně všechna moudrost nestojí ani za zlámanou grešli.

26. Co říkáš tomuto mému názoru? Já vím dobře, že každý člověk musí být dříve znovuzrozen z ducha, než může vejít do vlastní nejsvobodnější říše Boží; ale má-li dospět k tomuto znovuzrození, musí člověk napřed k tomu obdržet první cesty vnějším vyučováním, protože vnitřní vyučování – aspoň u dětí – není pro mně naprosto myslitelné. A nemám-li ani zde pravdu, pak mně ukaž, jak vyučujete své děti vy, Měsíčané!“

27. Praví Měsíčan: „Proč se tážeš dál, zdá-li se ti tvůj názor být daleko správnějším?! Krátkozraký mluvko, copak není každé vnější vyučování zákonem, který určuje, jak to či ono chápat?! A zda každý zákon a každé pravidlo nesoudí? Copak zákon už někoho osvobodil?“

28. Vy ovšem činíte ze svých dětí nejprve zajatce, a pak je nemůžete nikdy osvobodit. My však naše děti vychováváme podobně jako u vás hrnčíř zhotovuje hrnec, který začíná vytahovat ze svého kruhu zároveň z nitra i zevně, jinak by vytvořil velmi jednostranný hrnec! Chceš-li se tedy učit, jak se vychovávají lidé pro věčnou svobodu, pak jdi do hrnčířovy dílny. Tam poznáš svou nepochopenou lásku. Rozuměj dobře, u hrnčíře je více moudrosti než dosud v tobě.“

29. Po tomto výprasku se obrací biskup Martin opět ke Mně: „Ó, Pane, na tohoto skutečně radikálního, moudrého Měsíčnana nelze nijak vyžrát; neboť ať vyličím věc podle Tvé nauky co nejčistěji, předejde mně už opět o celých tisíc let. A nejzvláštnější na této věci je, že on jako Měsíčan zná – jak se zdá – Zemi, kterou přece jistě také ani jednou jako planetu neviděl, lépe než já sám! Odkázal mě na hrnčíře na Zemi, kde mám studovat moudrost a jaksi tajemství lásky. To je skutečně velmi humorné.

30. Co mám u hrnčíře dělat? Mám snad zde vykonávat toto povolání? Ano, ten chlapík jde tak daleko, že mně zcela suše do očí tvrdil, že ani Ty, ó, Pane, bys nemohl Svým ústním vyučováním pomoci, kdyby nepřicházelo z nitra mým vlastním duchem! To je přece zřejmě hrubé prohřešení!

Kdyby se stalo podle mého přání, pak bych tomuto chlapíkovi dal již pocítit, co to znamená, upírat účinnou sílu dokonce i Tvé nauce.“

31. Pravím Já: „Zanech toho, můj milý Martine, neboť kdyby ses pustil do sporu s tímto Měsíčanem, musel bys ho držet na mnohem kratší uzdě. On však naprosto nezasluhuje, abych mu měl čelit něčím nepřijemným, neboť je to nadmíru dobrý duch. Že však byl nakonec na tebe trochu hrubší, to pochází z toho, že v tobě užíval jakousi skrytou ctižádostivou záludnost, kterou tito Měsíčané mohou co nejméně snášet! Neboť u nich se musí zevnějšek rovnat úplně nitru.

32. Ostatně, dbej dobře toho, co jsi slyšel od tohoto mudrce, časem ti to přijde vhod. Hrnčír je však nejlepším obrazem. Z tohoto obrazu můžeš se učit celé úplnosti Mého řádu. Neboť, hle, Já sám jsem rovněž Hrnčír a mé působení je působení hrnčíře. Můj řád se podobá hrnčírskému kruhu, a Má díla se podobají hrncům hrnčíře! Jak? O tom tě poučí budoucnost.

33. Pojďme však nyní k dvanáctým dveřím. Tam se ti ujasní leccos, co je nyní ještě temné. Staň se!“

Kapitola 51.

Pohled dvanáctými dveřmi na nejmenší sluneční oblast. Martinovo tušení o velikosti a milosti Boží. Tvar člověka jako trvalý a všude stejný základní tvar. Záhrobní nebezpečí pro toho, kdo ještě není úplně znovuzrozený.

1. (Pán:) „Nyní jsme u dvanáctých dveří. Jsou také jako ty dřívější již otevřeny. Vstup na práh a pak řekni, co zde vidíš.“

2. Biskup Martin učiní, jak mu bylo přikázáno. Po chvíli zcela mimořádného úžasu začne teprve mluvit a praví: „Ó, Bože, ó, Bože, to je nekonečné, to je věčně nezměrně veliké! Vidím tu v přenesmírných vzdálenostech nesčetná, nanejvýš se lesknoucí slunce a světy navzájem se rojit jako na zemi jepice za letního dne několik hodin před západem slunce. Kolik milionů jich je? A kolik věčností bude asi k tomu třeba, aby je bylo možné všechny jen poněkud zevrubněji poznat?!

3. Ó, Bože, Pane, čím déle nahlížím dovnitř, tím více jich vidím! Ó, Pane, jak ti bude možné, tuto nanejvýš nespočetnou spoustu slunců a zemí přehlédnout, řídit a udržovat?! To je přímo strašné, strašné!

4. Miliony slunců a světů! Uspořádáváš všechny a udržuješ a pečuješ o to nejmenší na všech těchto nesčetných světových tělesech, jako by v celé nekonečnosti nebylo již zcela nic. Ó, Pane, jak, jak je Ti to vše možno?!“

5. Pravím Já: „Jak je Mi toto co nejsnáze možné, to není schopen úplně pochopit žádný stvořený duch, ale věčnost tě poučí ještě o mnohém, co je ti nyní ještě temné. Proto v tom nyní dále nepátrej, neboť kdybych ti ukázal velikost Mé všemocné lásky a moudrosti, nemohl bys ani žít, neboť hlubiny Mého Božství jsou pro každého stvořeného ducha nevystižitelné.

6. Co však zde spatřuješ, je jen nejmenší sluneční oblast, kterou jsi často viděl za jasných nocí na zemi. Nemysli však, že toto je již to jediné, co naplňuje nekonečný, věčný prostor. Pravím tobě: takových a nekonečně větších a bohatších a divuplnějších oblastí je bez konce, bez počtu a bez míry. Neboť Mé tvorby nemají nikdy nějakého konce; všude nalezneš pro sebe přepodivně různá zařízení a všude nové formy nikdy netušené velikosti, velebnosti a nádhery!

7. Jedině forma člověka je trvalá a všude stejná. Mezi těmito nesčetně mnohými obyvateli různých světů jsou jen stupně co do velikosti, lásky, moudrosti a krásy; ale všem těmto stupňům slouží nicméně za základ neměnný tvar člověka, v němž mají všichni Můj obraz. Ti nejmoudřejší jsou nejkrásnější a ti, kdo jsou naplněni láskou, jsou nejnejšnější a nejnádhernější!

8. Ty však nyní nejsi ještě s to snést ani nejnepatrnější krásu lidské formy nejnepatrnějších těchto tebou nyní zřených světů, proto se musíš pro nyníšek spokojit také jen s pohlížením na tyto pro tebe ještě velmi vzdálená slunce a světy. Bude-li však tvůj duch zralejší, dospěješ už také k podrobnějšímu zření všech těchto Mých divů stvoření.

9. Ale to předně znamená ještě v mnoha věcech se zapírat, a zcela zvlášť by ses měl zbavit své tělesné touhy po ženách, která je v tobě silně zakořeněná. Dokud té se nezbavíš, zůstane ti skryto všechno tohle bližší nazírání, protože kdybys měl přístup k veškeré této kráse, která je ti nepochopitelná, snadno bys na Mě zapomněl.

10. Zapomenout na Mne však znamená tolik jako: Ztratit život a vlastně nebeskou jeho svobodu, a za to si přivodit smrt a peklo, před nímž není duch po tak dlouho jistý, dokud není úplně z Mého Ducha znovuzrozený.

11. Nyní znáš tento svůj příbytek – já Sám jsem tě vedl všude na práh věčného života; nyní však musíš kráčet sám, chceš-li být vpravdě svobodný! Já tě nyní opět viditelně opustím, ale zato ti pošlu jiného společníka. Ten tě bude učit poznávat Mou vůli na oné bílé tabuli. Přemýšlej nyní přesně o všem tom, co jsi viděl a slyšel a buď ve všem strážlivý, tak přijdeš snadno dál. Staň se!“ –

Kapitola 52.

O požehnání světla Swedenborgova. Ozývání se starého Adama v Martinovi. Moudré poučení ženy a ostré napomenutí knihkupce Borema.

1. Po těchto slovech náhle opustím viditelně biskupa Martina a na mém místě stojí již jiný andělský duch, a to duch známého nám již knihkupce, který zatím učinil po boku Petra velké pokroky, k čemuž mu ovšem velmi přispěla znalost vyjevených spisů Swedenborgových.

2. Když náš biskup Martin spatří místo Mne jemu dobře známého knihkupce, velice se podiví a praví hned tomuto knihkupci: „Oho, oho, oho, jakpak to?! Jsi snad dokonce mým příštím vůdcem? Ne, spíše bych se zde v nebi smrti nadál, než toho, že ty se staneš mým vůdcem! Ach, to je přece jen trochu příliš silné! Napřed Pán Sám a nyní ty?! To se k sobě hodí asi tak jako slunce na zadnici!“

3. Hahaha, to je přece úplně k smíchu! Ty, knihkupec, mým vůdcem? Hahaha, to je přece jen trochu silné! Takový ubohý knihkupec má dřívějšimu biskupovi, bohoslovcovi, dělat po všech nebiích průvodce? Ne, ne, to na žádný způsob nejde! Příteli, jdi, odkud jsi přišel; neboť já tě nebudu v nižádném případě nikam následovat.

4. Nedělal bych si nic z toho, kdyby mně Pán poslal za společníka a vůdce nejbližšího uličníka. Ale tebe, a právě tebe, který jsi zasvěcen do všech mých darebáctví – to nemohu nikterak snést! Buď půjdeš ty, anebo já, což je mi dosti jedno. Já ti přenechám velmi rád tento myšlenkový dům, který jistě nemá žádnou stylovost, protože mně celé jeho zařízení připadá velmi podezřelé.

5. Co obsahuje tento sál, to vidíš, můžeš-li vůbec vidět, co vidím já, neboť v tomto světě příznaků jsem to přivedl již tak daleko, že vím, že dva lidé vedle sebe vidí jednu a tutéž věc zcela jinak! Tam, kde jeden vidí osla, vidí druhý buď vola, anebo dokonce mudrce, anebo tam, kde jeden spatřuje světlo, spatřuje jeho druh tmou.

6. Z toho však může takový chytrý chlapík, jakým mám tu čest být já, navždy usuzovat, že tento nebeský svět, jak jej nyní poznávám, je velmi hloupý a pranic neříkající a nic neznamenající svět! Je to pouhému snu se podobající smyslový prelud, na němž není ani nejmenší trvanlivosti.

7. Proto také půjdu, kam jen budu moci. Ty, moudrý knihomole, však můžeš místo mě u všech těchto dvanácti dveří studovat vyšší astronomii a při tom se zamilovat do nějaké krásné Merkuriánky, anebo dokonce do nejkrásnější Slunečňanky za předpokladu, že svýma očima můžeš spatřit také to, co jsem tu spatřil já. Žij blaze a čiň, co chceš; já však půjdu a vyhledám si místo, které má více trvanlivosti než tento astronomický sál!“

8. Po těchto slovech chce biskup Martin odejít, ale knihkupec ho zadrží touto dobrou řečí: „Bratře, příteli, jsi malicherný a příliš pošetilý! Copak jsme na Zemi nebyli vždy nejbližšími a

nejdůvěrnějšími přáteli?! Nevěděl jsem tam o všech těch tvých kouscích a nezbednostech?! Kdy jsem tě však někomu zradil?! Neučinil jsem to tam, oč méně to učiním zde v říši nebeské, kde Pán tě beztoho milionkrát lépe zná, než kdy já tě poznám. Proč se tedy nad tím pozastavuješ a jsi plný zloby, jako kdyby mně dal Mistr věčnosti tobě za vůdce?!

9. Hle, jsi na velkém omylu! Já jsem k tobě přišel jen proto, abych ti nabídl společnost a abych ti byl ve všem sluhou a pomocníkem. Pročpak sjednocuješ a spojuješ přímé s křivým navzájem dohromady?! Já se chci od tebe, který jsi nyní po boku Páně učinil jistě ty největší zkušenosti, jen něčemu naučit, ne však, abys ty přijímal něco ode mě; má-li se tedy věc zcela určitě tak, jak se tedy můžeš při mém objevení se po tvém boku tak rozčilovat?!

10. Zůstaň jen klidně v tomto svém vlastnictví, které je jistě trvalejší, než jak se domníváš, a považuj mě za toho, který jako takový k tobě přichází, ne však za něco, co sis o mě, jsa v nejvyšším stupni k Pánu nevděčný, nesmyslně vybájlil. Pak se budeme moci oba zajisté velmi dobře a co nejprátelštěji snášet.“

11. Biskup Martin nyní zcela oněmí a neví, co by na to knihkupci odpověděl. Proto jde ke dveřím Merkura a snaží se tu soustředit a vzpamatovat.

12. Když přijde ke dveřím Merkura, spatří ihned spoustu lidí obojího pohlaví, totiž obyvatele této planety a mezi nimi onu jemu dosud dobře známou krásku, která již při první jeho návštěvě silně zaujala jeho oči a srdce. Když ji spatří, zapomene ihned na svého společníka, kterého budeme nazývat „Borem,“ a vstupuje rychle dveřmi k ní.

13. Když vstoupí do její sféry, tu ho spatří též ona krásná Merkuriánka a praví mu: „Znám tě a miluji tě, jako tě také svého velitele milujeme všichni, ale nicméně v tobě objevuji něco, co se mně a nám všem nelíbí, a toto něco je – tělesná žádostivost v tobě. Tuto žádostivost musíš ze sebe odstranit, jinak by ses ke mně i k nám všem nikdy nesměl přiblížit.

14. Toto ti říkám však proto, že tě miluji a že se domnívám, že také ty miluješ mě i nás všechny, kteří se doufáme stát s tebou šťastnými, staneš-li se takovým, jakým máš být. Nestaneš-li se však takovým, pak ti ovšem budeme vzati a dáni někomu hodnějšímu.

15. Nedej se tedy mými půvaby oslepotat a žij podle řádu onoho nejvyššího Ducha Božího, jehož věčně nekonečná moudrost tebe i mě tak krásně utvořila!

16. Hle, také ty jsi pro mě nepochopitelně krásný! Svítí z tebe opravdová velebnost nejvyššího Ducha, ale nicméně se musím krotit a musím ti unikat, jakmile pozoruji, že se můj obraz začíná v tobě rozžhavovat.

17. Čiň rovněž i ty tak, dokud nemáš úplnou božskou pevnost. Až ji však budeš mít, pak také budeš moci mít mě a nás všechny v úplnosti veškeré božsko-nebeské slasti.

18. Zvláště si však zapamatuj toto: Co bys zde rád měl, před tím prchej, a tak to obdržíš; budeš-li však před tím prchat, prchej z lásky, a nikoli z ošklivosti! Neboť rovněž tak já prchám před tebou, protože tě nesmírně miluji!

19. Jdi a učiň rovněž tak a nalezněš za to v těchto vysoko se dmoucích prsou věčný nejsladší dík. Ach, dík, jehož sladkost je ti nyní ještě úplně cizí!“

20. Po těchto slovech krásná Merkuriánka ustupuje a rozvinuje teprve náležitě viditelně svůj čistě nebeský půvab a krásu, která způsobí, že se náš biskup Martin zcela zhroutlí.

21. Dlouho téměř bezmyšlenkovitě dřepí na zemi zcela oněmělý. Zdvihne se teprve tehdy, až k němu přijde Borem, poklepe mu na rameno a praví:

22. (Borem:) „Ale, bratře Martine, co se ti přihodilo? Copak tě snad dokonce ona spanilá Merkuriánka tak velice okouzila, že jsi proto nyní zcela zesláblý, ba skoro v mdlobách?!“

23. Praví zcela zlostně biskup Martin: „É, vezmi tě, kdo chce! Copak jsem tě volal?! Proč přicházíš, jsi-li mým sluhou a já tvým pánem, když tě nevolám?! Pro příště si to zapamatuj a přijď teprve tehdy, až budeš volán; jinak můžeš jít, odkud jsi přišel.“

24. Praví opět Borem: „Poslyš, příteli, tak se mnou nesmiš jednat, jinak by se mohlo ještě velmi snadno stát, že by ti Pán, který má s tebou nevýslovnou trpělivost, také ukázal, jak chutná jeho přísnost vůči tomu, kdo začíná po jeho mírnosti, jako nyní ty, šlapat nohama! Proto se zdvihni a

následuj mě ve jménu Páně a také ve jménu této moudré nebeské panny, která ti právě dala velmi moudré poučení, jinak bys toho velice brzy litoval.

25. Považ, jakou nanejvýš nevyslovitelnou milost ti Pán dosud prokazoval od tvé poslední hodiny na světě, jaká přemoudrá poučení jsi v každé příčině již obdržel, a jak málo v tobě ještě uskutečnila nějaký nebeský plod. Staň se již konečně jinou bytostí, jinak, jak bylo řečeno, pocítíš, jak chutná přísnost Páně vůči tvrdošíjnému, který Jeho mírnost pošlapává nohama. Neboť věz, příliš dlouho nedá Pán se Sebou žertovat! Proto se zdvihni a následuj mě zpět do sálu.“

26. Biskup Martin nyní vstává a pln zlosti praví: „Aha, aha, aha, nyní se již ukazuje, jaký jsi společník a jaký jsi mi sluha! Pěkně děkuji za takového společníka a za takového sluhu! Ty jsi mně byl dán za udržovatele kázně, a nikoli za společníka a služebníka – a za to pěkně děkuji! Zůstaň tudíž zde a čiň, co chceš, já však půjdu a uvidím, zda nebudu moci konat dobro také bez tvé domluvy.

27. To je přece jen k zlosti, nanejvýš k zlosti! Já, biskup, tedy apoštol Ježíše Krista, mám se nechat od takového všivého darebného dohazovače knih stále kárat a vést!? Ne, to je příliš zlé! Jdi, jdi mi z očí, jinak mě přinutíš, že na tebe vztáhnu ruku! Zachránil jsem tě sice bohužel z plamenů a byl jsem ti dobrý, ale nyní nesmírně lituji, že jsem ti kdy něco dobrého prokázal! Krátce a dobře, ty jsi mi nyní trnem v očích, protože jsi nyní již lepší než já ,a byl jsi mi proto nyní dán za vychovatele a udržovatele kázně.

28. Zde člověk neslyší o ničem jiném než o nebeské svobodě. To je mně pěkná svoboda, když člověk nesmí vyhlédnout ani dveřmi svého domu, aniž by neměl po boku dozorce! Jdi a koukej, abys nepřišel o tuto nebeskou svobodu! Mimoto to také jistě hrozí. To chodí znamenitě, roztomile, roztomile! Tedy také ještě v nebi může být člověk vychováván! To je pěkné, pěkné. To dopadá!

29. Nemáš snad pod svou nebeskou tógou uschovaný dokonce nějaký nebeský karabáč, abys mě v nejbližším okamžiku začal mlátit? Můžeš jen zkusit své štěstí! Uvidíš, kolik se do tohoto biskupa vejde anebo se dá z něho vymlátit!

30. Myslíš, ty oslovský nebešťane, že se bojím nějakého trestu?! Zkus to jen jednou a hned se přesvědčíš, jak nepatrnou úctu ve mně vzbudí! Chce-li mě však Pán trestem učinit lepším, než jsem, ať jen učiní jak se mu líbí. Já se pak také stanu, jakým já budu chtít, dokud mohu chtít, co já chci. Víím dobře, co to znamená vzdorovat Pánu a znám Jeho moc, ale také nemohu dost obdivovat velikost takového ducha, který má odvahu Pánu vzdorovat.“

31. Praví Borem: „Já jsem přišel k tobě z příkazu Páně, mírný jako jehně, neublížil jsem ti ani v nejmenším, ani na světě, a ještě mnohem méně zde; ale ty jsi mě přijal hned způsobem, jakým na světě nepřijímá žádný vládce ani toho nejnepatrnějšího ze svých otroků! Řekni, je to moudré, anebo je to laskavé, jak tomu má být v nebi?! Uznal-li však Pán za dobré poslat mě k tobě, jsi tedy lepší a moudřejší než Pán, který mě Sám poslal k tobě?!

32. Hle, Pán vidí v tobě tvou tělesnou žádostivost a za ní velkou pýchu vůči každému, kdo by tě v tomto nejvýš ošklivém žáru zastihl. Proto mě poslal k tobě, aby z tebe už konečně jednou vyšla ta tvá pýcha a s ní tvá vždy stoupající tělesná touha po ženách; ale ty mě přijímáš jako pravý obyvatel pekla a dbáš, jak se zdá, málo na Pána, který tě chce učinit tak přeblaženým! Věru, setrváš-li při tom, pak se ti za tuto dobrotu Páně dostane tím víc soudu, čím víc tvrdošíjně Mu budeš přicházet vstříc.

33. Já tě tedy nyní opustím, jelikož vidím, že mě nenávidíš, aniž jsem ti dal k tomu i jen nejmenší popud. Pán nechť ti učiní podle Své lásky, slitování a spravedlnosti!“

34. Když chce Borem odejít, tu ho biskup Martin vlídně uchopí a prosí ho, aby zůstal, jelikož by se s ním rád opět usmířil a pak si s ním promluvil o velkých věcech. Borem podle přání biskupova zůstane.

35. Borem čeká chvíli na další Martinův projev, ale Martin studuje ze všech svých životních úhlů pohledů, jak by nyní zcela nevyvratitelně čelil Boremovi a jak by ho pak mohl získat na svou stranu, a to pro urovnání velkých věcí, o nichž se Boremovi již dříve zmínil.

36. Borem ho však prohlédne a začne s ním mluvit takto: „Příteli Martine, já ti pravím ve jménu Pána Ježíše Krista, který je jediným Pánem nebes a veškerého stvoření v celé nekonečnosti, nedělej si zbytečné námahy, neboť hle, já do tebe zcela vidím.

37. Hleď, jak ty teď smýšlíš, tak smýšlí všichni čistě pekelní duchové, které nazýváme vesměs „dábly“! Věru, s podobnými velkými věcmi, které jsou však u mě hanebně malé, mi nepřicházej, jinak by se ti tvůj plán velmi špatně vyplatil.

38. Řekni mi, na jak dlouho sis předsevzal ve svém srdci vzdorovat Pánu? Řekni mi to zcela nepokrytě, abych se podle toho mohl zařídit. Neboť, věř mi, že jakkoli vše, co tu vidíš, je věčně trvalé, můžeš se nicméně náhle objevit na místě, které by se asi nezdálo tak příjemné, jako je místo toto, neboť já mám od Pána určitý rozkaz, abych tě od nynějška již nešetřil, jelikož se v tobě vynořil oheň smilstva a panovačnosti!

39. Mluv tedy nyní rovněž ze sebe svobodně, bez záludnosti, co chceš nyní učinit! Mluv však upřímně a úplně pravdu! Neboť pravím ti ve jménu Páně: Každá lstivá myšlenka v tobě bude mnou co nejrychleji poznána a bude potrestána mým vzdálením se od tebe, a to náhlým odnětím všeho toho, co nyní smíš nazývat svým! Uvaž to a mluv potom pravdivě, co nyní chceš učinit. Chceš mě následovat, anebo ne?

Kapitola 53.

Rozzlobený biskup Martin. Boremovo přísné napomenutí a odchod. Osamělý Martin.

1. Po této velmi silné řeči škrábe se biskup Martin za ušima a konečně polohlasitě (jakoby pro sebe) praví: „Tu to máme, tu to máme, já jsem věděl, že se člověk ani zde v nebi nemůže a nesmí na nikoho spoléhat! Pán mně zde již jaksi všechny poklady nebi otevřel a tento člověk se mnou mluví tak, jako bych už měl v nejbližším okamžiku vzet, Bůh s námi, v pekle! Pěkná odplata! Zachránil jsem ho jistě od tak trochu pekelného ohně, a on se nyní snaží, aby mi do tohoto krásného místa dopomohl! Ano, není navěky nic nad takové přátelství!“

2. Poněkud hlasitěji k Boremovi: „Milý příteli, ty tak pěkně pomalu zcela ostražitě stahuješ škrabošku ze svého obličejce a ukazuješ se v jasnějším světle, než v jakém jsi byl poslán ke mně! Správně tak, správně tak, jednej si tedy podle svého rozkazu, a já budu následovat rozkazu, který mně ukládá můj rozum.

3. Je pravda, že jsem měl hloupý a snad asi zlý plán, neboť jsem chtěl skutečně Pánu poněkud vzdorovat, ale jen proto, abych se přesvědčil, co by mě v takovém případě potkalo! Ale tys mě skutečně vzorně prohlédl a vstoupil jsi mně co nejpřísněji do cesty.

4. Ale že mně přitom považuješ za d'á– „Bůh s námi“ a za zcela zralého pro peklo, o tom mně Pán, který je zajisté zřejmě víc než Ty, nic neoznámil. Já se však přidržím Pána, a ne tebe! Proto také učiním, co mně přikáže Pán, a budu tě poslouchat jen u bílé tabule, o níž mi Pán naznačil, že mě ji naučíš používat, i ve věcech ostatních budu tě však poslouchat, budu-li chtít tak, jako dosud!

5. Se svými výhrůzkami zůstaň si však jen hezky pěkně doma, neboť s těmi u mě velmi málo pořídíš, protože já se zcela ničeho nebojím, což můžeš poznat z toho, že před Pánem Samým bez okolků mluvím, jak cítím a jak mi zobák narostl. Nyní se však opět vrátím do sálu, což můžeš učinit i ty, chceš-li. Nechceš-li však, čiň co chceš!“

6. Po těchto slovech biskup Martin vstane a odebírá se rychle do sálu a Borem ho zcela vlídně následuje.

7. Když jsou oba v sále, zpozoruje biskup Martin ihned, že ona kruhovitá tabule je úplně popsána. Rychle přistoupí a pokouší se číst, co je napsáno. Ale nedovede to, neboť nezná toto písmo, které vypadá jako hieroglyfy. Proto se znovu rozzlobí a praví:

8. „Copak nebeští písaři neumějí psát také takovým písmem, které by dovedl našinec číst sám, aniž by proto musel posílat pro tlumočníka? Neboť psát někomu v neznámém písmu značí právě tolik, jako chtít mluvit s Němcem čínsky! Nač to bude anebo může být dobré?!“

9. Borem ho přeruší: „Příteli, právě k tomu, k čemu je na světě dobrý, ten zcela dogmatický latinský obřad! Neboť tu člověk nerozumí ničemu, leda že by ten pohanský jazyk znal. Aby však na Zemi nikdo nerozuměl tomu, co se v tak zvaném bohoslužebném latinském obřadu děje, i kdyby latinsky znal, musí být během mše nesmírný hluk, způsobený varhanami, kotly a pozouny. To proto, aby nikdo neslyšel, co všechno se tu modlí či brebentí. Jinak však se tato mše potichu mumlá, aby z ní nikdo ničemu nerozuměl! Řekni, není to také nesmyslné? A je to přece biskupské!“

10. Jak se tedy můžeš nyní, jako člověk na tento nesmysl uvyklý zlobit, nemůžeš-li toto písmo v první okamžiku číst? Jen se podívej zřetelněji a přesněji na tabuli, snad na ní objevíš také několik latinských drobtů, mysticky smíšených s dvanácti nebeskými znameními! Hle, já aspoň čtu nahoře, na začátku velmi zřetelně: „Dies illa, dies irae!“⁸⁰

11. Biskup Martin pohlíží nyní na tabuli přesněji a spatřuje totéž a táže se, co to znamená.

12. Borem však praví: „Jsi přece latiník, budeš si to zajisté moci přeložit! Čti jen dále, nahoře je napsáno ještě více takových úryvků! Až budeš hotov, přijď a taž se!“

13. Biskup Martin upne nyní usilovněji svůj zrak na tabuli a spatří slova: „Requiescant in pace, et lux perpetua luceat eis!“⁸¹ a opět dále: „Requiem aeternam dona eis, domine!“⁸² a opět dále: „Memento homo, quia pulvis es et in pulverem reverteris!“⁸³ a ještě mnoho podobných nanejvýš nesmyslných drobtů! – Když všechny přečetl, obrátí se opět k Boremovi a táže se ho rozčilen.

14. „Nuže, co s tímto krámem? Co to znamená? Proč je to tu? Mají to snad být jakési pošklebky na mou někdejší pozemskou důstojnost?!“

15. Praví Borem: „Ó ne, příteli, ani dost málo, nýbrž to vše je tu proto, aby ti bylo ukázáno kolik bláznovství ještě v tobě vězí, pročež tu také stojíš ještě v selském oděvu, který jsi brzy po své smrti vyměnil za biskupské pallium⁸⁴, z něhož ti však schází ještě kazajka, protože jsi mi ji dobrovolně daroval, jelikož jsem byl v domě Páně nahý. Ty víš, při jaké příležitosti! Aby ti však ani ta nechyběla, můžeš si ji vzít zase zpět, neboť hle, leží tamhle pod tabulí dobře očištěná a řádně složená. Vezmi si ji a obleč ji opět, aby ti bylo snazší, poznat hojnost svých pošetilostí.“

16. I když ti také Pán prokázal nekonečnou milost a odňal ti jed zloby, zůstala ti nicméně ještě velká pošetilost, která, budeš-li ji příliš živit, může přejít v naprostou zlobu a uvrhne tě do hrozného soudu! Neboť věz: Dokud nejsi v duchu úplně znovuzrozen, nejsi ani v nejmenším jist před peklem! Abys však mohl uniknout a také unikl této katastrofě, bude ti zde ukázána veškerá tvá převeliká pošetilost, na níž dosud převelice lpíš a od níž by tě ani Pán Sám nemohl osvobodit, neměl-li by tě soudit!“

17. Praví biskup Martin po chvíli přemýšlení: „Nuže, je-li tomu tak, pak pro primo -⁸⁵ obléknu zase svou kazajku, abych nevypadal jako podomek, nýbrž aspoň tak dobře a počestně jako sedlák. A pro secundo -⁸⁶ ukaž mně, nyní již přemoudrý nebeský knihkupče, mé domnělé pošetilosti, které z písma této tabule mám poznat, ale v pravdě poznat nemohu, protože všechny tyto jednotlivé věty jsou pro každého velmi vážné a zároveň velmi moudré, neboť všechny pocházejí od tak úžasně moudrých církevních otců, jimž my oba dávno ještě nejsme hodni a nejspíše také věčně se nikdy hodnými nestaneme rozvázat řeménky u bot!“

18. Praví Borem: „No, dobře, poslyš tedy! Kde a co je to den hněvu, soud? Kdo se tu bude hněvat a kdo doučit? Myslíš, že Bůh je nějakým bohem hněvu a bohem soudu? Ne! Hle, Bůh je

⁸⁰ Onen den, den hněvu!

⁸¹ Ať odpočívají v pokoji a světlo věčné ať jim svítí!

⁸² Věčný pokoj dej jim, pane!

⁸³ Pamatuj člověče, že jsi prach a v prach se obrátíš!

⁸⁴ odznak hodnosti, užívaný římskokatolickou církví

⁸⁵ nejdříve, nejprve

⁸⁶ za druhé

nejčistší a nejvyšší láska Sama, který o Sobě Samém pravil: „Já nepřicházím svět soudit, nýbrž učinit blaženým každého, kdo ve Mne věří a mne miluje!“

19. Pán sice mluví o probuzení v den soudný, který nota bene nastává u každého ihned po smrti těla, ale o soudu praví jen toto: „Každý však již v sobě má, co ho bude soudit, totiž: Mé slovo!“ Zní-li však slovo Páně tak, kde je potom tvé osudné Dies irae, dies illa?⁸⁷ To by zřejmě znělo lépe: Ó, dni mé holé pošetilosti a mé pronikavé bezbožnosti!“

20. Praví biskup Martin: „Dovedeš-li těchto textů tak dobře používat a není-li podle tvého mínění poslední všeobecný soud, jak tedy potom rozumíš textům, které vycházejí z úst Páně, podávají zcela nedvojznačné sdělení o strašném novém příchodu Pána jako nejneúprosnějšího Soudce, kde Pán nazývá o sobě přestrašnými již předběžná znamení, jako velká soužení, drahota, hlad, války, lidová povstání, zemětřesení, zjevování znamení Syna člověka na obloze, vzestup a pád antikrista, zatmění Slunce a Měsíce a padání všech hvězd z nebe a konečně teprve nejstrašnější příprava k poslednímu soudu? A nakonec popisuje nejstrašnější soud sám. Jako nejvyššího prokletí hodni kacíři, smilníci a cizoložníci budou muset jít ke všem „Bůh s námi“ za doprovodu miliard blesků, které budou vycházet z úst vyvolených a andělů Božích jako spravedlivá kletba nad veškerými nesčetnými, nota bene tobě podobnými nejproklatějšími kacíři?“

21. Řekni mi nyní, zpupný knihkupče, jak toto vysvětlit? Jsem já také hloupý, pošetilý a ještě k tomu zlomyslný, věřím-li těmto slovům Božím?!”

22. Praví Borem: „Pokrytče, jak je tomu dávno, co jsi považoval Krista zpola za Boha, ale při nejmenším pokušení opět odpadáš jako suché listí ze stromu! Pravím tobě, kdybys byl celý svůj pozemský život osvědčil i jen nejnepatrnější hmotnou víru těmto slovům Kristovým, stál bys zde dávno v jiném oděvu, ale jelikož jsi ve víře a podle ní činně nepřijal ani vnějšího smyslu litery evangelia a ještě mnohem méně jsi přijal smysl vnitřní, duchovní, stojíš tu ještě jako někdo, kdo při pohledu na všechny tyto nekonečné zázraky Boží a při naslouchání tisícovým nejmoudřejším naukám z úst Boha Samého, zůstává starým, nepolepšitelným pařezem.“

23. Kdopak se v tobě vyzná a kdo může a je ještě s to tě vést?! Neboť sotvaže ukážeš jednou víru a jakousi pokoru, jsi již v nejbližším okamžiku bytostí, na něž je až příliš ostře viditelné místo víry nanejvýš licoměrné pokrytectví a místo pokory a lásky naprostá pýcha a nenávisť.

24. Ty myslíš, že mé nejvyšší moudré poučení ti něco prospěje? Ó, hle, já tě znám! Co ti prospělo ono skutečně nanejvýš moudré poučení toho malého měsíčního mudrce? Hle, čím moudřeji ti přicházel vstříc onen měsíční kněz Píramah, tím ses dokonce ve viditelné přítomnosti Páně stával stále rozezlenější! Dávám-li ti nyní také na tvou pýchu živící otázku co nejvystižnější poučení, nestáváš se proto lepším, nýbrž jen rozezlenějším, a proto špatnějším.

25. Proto nedostaneš po tak dlouho již žádné poučení a pokyn, pokud zůstaneš takovým, jakým nyní jsi. Abych ti však od nynějška již nedával příležitost ke hněvu, opustím tě nyní na rozkaz Páně a můžeš od nynějška konat svobodně, co chceš. Jen považ, že ti odtud stojí stejně otevřené obě cesty, jak k nebi, tak i k peklu, vedle skutečného s tím spojeného vysvětlení o tom, co je v evangeliu řečeno o zjevech poslední doby.“

26. Po těchto slovech Borem zmizí a biskup Martin je nyní zcela sám, přenechán úplně sobě samému. Neboť teprve nyní bude záležet na tom, co učiní a jak se všemi těmi moudrými poučkami u sebe a v sobě naloží.

27. Biskup Martin volá sice nyní zcela mocně na Borema, ale ten se již nehlásí. Volá též na Pána a Petra, ale oni se též nehlásí. Běží nyní opět ke dveřím Merkurovým. Spatří sice tuto planetu, ale ve velké vzdálenosti. Jde ke dveřím, jimiž dříve podobně jako u dveří č.1 spatřil krásné stádo jehňat, avšak těmito dveřmi nespatří již nic, než jen dosti pustou louku, na níž poprvé spatřil toto nejkrásnější stádo se seznamem jmen.

28. Poté oběhne také všechny ostatní dveře a spatřuje Slunce, ostatní planety a Měsíc, ale vše ve velkých vzdálenostech, jako přirozeně ze Země. Jen tu ještě ve své dřívější podobě stojí onen sál, v jehož středu je postavena často již zmíněná tabule a vedle ní astronomický mechanismus.

---

⁸⁷ Den hněvu, onen den

29. Ale tyto předměty se našemu Martinovi nelíbí. Proto se nyní odebere ke dveřím východu a chce pospíšet do domu Páně. Ale také ten se stal neviditelný! Protože však ani tento dům již nespátřuje a malá zahrada kolem jeho domu vypadá velmi pustá a nezve ho k žádné půvabné procházce, vrací se celý zoufalý do svého domu, kde nalézá vše stejné a nezměněné.

30. Tu stojí chvíli jako sloup před bílou tabulí, která je na jedné straně prázdná a na druhé straně dosud popsána oněmi právě uvedenými latinskými úslovími. Když se mu stává čas příliš nudný, postoupí o několik kroků kupředu k astronomickému mechanismu a začne opět pozorovat Zemi. Ale mluvit se neodvažuje, jelikož teď pozoruje, že to s ním začíná být zcela zvláštní.

Kapitola 54.

Martinova samomluva a kritika církvi. Objevení koutu pro nešpory.⁸⁸

1. Po chvíli, trvající dvanáct pozemských hodin, když si dopodrobna prohlédl duchovně umělecký model Země a nikdo již k němu nepřicházel, začíná si opět pro sebe povídat:

2. „Tak, tak, prohlédl jsem si nyní opět Zemi a musím říci, že to tu hanebně vypadá. Ne, ty podvody, ty falše, ty zloby, ta hanebná politika a ty nevýslovné ukrutnosti, které se páchají ve všech pásmech, které přesahují dokonce i všechny anglické pojmy.

3. Ne, když se člověk náležitě podívá na ty nejhanebnější výstřednosti na Zemi, musí se ho zmocnit naprostá ošklivost ze všeho života. Uprostřed do očí bijících největších divů Boha nemají tak mnohé miliony lidí téměř žádného pojmu o Něm a jednají tak panovačným způsobem, jako by chtěly skutečně takto věčně žít na světě, jemuž na všech stranách jsou vtištěny miliardy pečeti smrti. Vskutku, to je přece jen zvláštní, zvláštní! Já jsem sice také ještě hezký kus hovada, ale co je příliš ztřeštěné, to je příliš ztřeštěné!

4. Moji římské druhové konají konkláve a koncilia, ale důvodem toho není Pán a duch učení evangelia, nýbrž jen nanejvýš panovačná, páchnoucí skutečnost, která se ve skrytu radí, jakými co nejhanebnějšími prostředky by mohla co nejspíš dosáhnout svého cíle.

5. Rovněž tak se snaží i evangelíci, aby mocí čistého rozumu brzy nad celou Zemí zvítězili a pak jí předepsali nové zákony, které jsou upraveny spíš ve prospěch zákonodárců než ve prospěch těch, kteří zákony dostávají.

6. Vysoká biskupská církev Anglie se též co nejušilovněji namáhá, aby všelijakými hanebnými prostředky rozšířila ve své obci nauku o dávání, ale ona sama nedá ani díru mrtvé kočce k nejnudnějšímu zahrabání.

7. Krátce a dobře, na Zemi to již skutečně chodí tak, že to zřejmě v pekle hůře jít nemůže. Proto pryč s tebou, hanebný světe! Kdo nebyl dříve špatný, ten se musí stát špatným již jen pohledem na tebe, neřku-li teprve, když na tvé půdě vykonává po padesát let sám úřad takového římského biskupa.

8. Já jsem také skutečně velmi špatný, darebácký duch zde v této pseudonebeské říši, ale co tu mohu činit? Snad má bezbožnost přece asi ve dvou tisících skutečných letech ustane, až se vše pozemské ze mě vykouří? Ó, já dobytek, já dobytek!

9. Po této samomluvě se biskup Martin opět utiší a uvažuje, co by měl činit, ale nic zvláštního ho nenapadá.

10. Po delším přemýšlení ho konečně napadne, že dosud neprohledával a neohledával krásné galerie tohoto svého domu. Proto začne hledat vchod, aby se k nim dostal, ale ten je skryt, takže ho nemůže nalézt. Proto se odebere ven a hledá ho mimo svůj dům, ale není tu ani stopy po nějakém vstupu na galerii.

11. Případá mu vůbec velmi komické a nepochopitelné, že tento jeho dům představuje z nitra tak převelikou síň, kdežto z venku nevypadá o mnoho větší a hezčí než na Zemi domek

---

⁸⁸ odpolední či večerní pobožnost

poustevníka. Také se nemálo podivuje, že zvenku tohoto jeho zahradního domu neobjevuje stopy po oněch dvanácti bočních pokojích, když tyto pokoje hrají v nitru domu tak podivuhodnou úlohu.

12. Jelikož se však po jistou dobu zdržuje mimo svůj dům a nenalézá nic ze všeho toho, co by tak rád našel, chodí chvíli poněkud rozmrzelý ve své malé zahradě a nalézá několik nevzhledných jahod, které ihned utrhne a sní, jelikož začíná poněkud hladovět, ale tato strava mu zrovna nejlépe nechutná, proto jich také příliš mnoho nepožije. Krátkou dobu sice ještě prohledává, ale když nic nenalézá, jde opět do svého domu a tu také upouští od dalšího výstupu na galerie tohoto svého domu.

13. V domě přistoupí opět k bílé tabuli a ohledává ji zepředu a zezadu, ale žádné změny na ní ještě neshledává. Na přední straně je ještě prázdná a na zadní straně naproti astronomickému mechanismu však jsou na něm ony dřívější latinské verše, tedy pro našeho biskupa nic zajímavého. Proto se odebere opět zpět ke dveřím, a to ke dveřím Slunce a otevře je a vidí jimi velmi vzdálené Slunce. Aspoň se kochá jeho světlem, jelikož nemůže jinak nic objevit.

14. Když tu podle výpočtu svého pocitu asi po dvě hodiny vyhlíží ven, začne opět se sebou následující rozhovor:

15. „Země je sice vcelku vzato blázinec, ale tak hloupá přece jen není jako tento domnělý nebeský svět, neboť co na ní je, to je a zůstává, anebo se aspoň stejně objevuje.

16. Hvězdy na obloze jsou stále tytéž, dům si zůstane tak dlouho stejný, dokud se nezboří a na jeho místě nepostaví jiný, ale zde je vše jen jako hloupý sen. Jednou to člověk spatří a pak se obrátí a rád by to opět uviděl snad z jiné strany, a již není ani stopy po všem tom, co dříve viděl ze strany.

17. Vezměme jen tyto dveře, kterými nyní vyhlížím ven do vzdálenosti mnoha milionů mil. Kde jsou ty dveře, hledám-li je z vnějšku domu? Nelze po nich nikde nalézt stopy!

18. Hned zvenčí za dveřmi je zde zřetelně vidět nezměrný tmavomodrý prázdný prostor, v jehož propastné hlubině září milé Slunce velikosti malého talíře. Kdo však stane na tomto místě mimo dům, nespátří ani kousek dveří, ani Slunce! Jak to? Co je to?

19. Věřu, kdo se vyzná tady, ten patrně zná víc než pouhou násobilku, anebo musí být nutně ještě větším oslem než já, který – jak se zdá – aspoň poznávám, že to vše je pouze jen ješitný prázdný smyslový klam! Také by jistě všichni učenci Země spráskli ruce nad hlavou, kdyby se jim řeklo, že se zde bydlí v doupatech, která jsou zvenčí mnohem menší než z nitra.

20. Ó, to jsou věci, to jsou věci! Kdo se nestane bláznem zde, ten se pak jím jistě nestane věčně! Co však mám nyní činit? Zde zůstat, to je velmi osudná věc: sám a nemít nic k jídlu!

21. Je ovšem zvláštní, že se člověk v tomto takřka nebesky duchovním světě stává zcela citelně hladovým a žízňivým, ale už je tomu tak. Tedy hladový, žízňivý, a nic k jídlu a nic k pití, to je věru zoufale veselé! A přece nezbyvá nic jiného, než žel zůstat zde, kde aspoň v oné malé zahradě je v nejkrajnější nouzi aspoň několik špatných jahod k požití.

22. Ale stůj! Ted' mě něco napadá! Vem to d'as! Zde, uvnitř za těmito slunečními dveřmi je přece nekonečný volný prostor! Copak by se mohlo člověku stát, kdyby vyskočil do tohoto nekonečného prostoru? Neboť není ani dole, ani nahoře nic, tedy prázdno!

23. Vystrčím-li hlavu nad veřeje, nevidím nic z domu, ale též ani nejmenší stopy po nějaké stěně, střeše a po nějaké pevnině, krátce vše je prázdné. Jen když stáhnou opět hlavu dovnitř, vidím zase svůj sál, jak se mi dosud vždy ukazoval. Tedy o nějakém proražení hlavy nemůže zde být naprosto řeči, neboť není tu věčně nějaký předmět, na který by mohl člověk dopadnout. I kdyby něco takového bylo, jsem přece duch, jehož váha je hezky vzdušná! Proto vyskoč jen zmužile ven, neboť kdo ví, jaké zkušenosti při této nekonečné plavbě vzduchem neuděláš!

24. Ale počkej ještě trochu! Proč bych vlastně měl skákat ven do tohoto prázdného slunečního prostoru? Vždyť jsem u dveří č.1 viděl onu mně známou louku! Co kdybych se pokusil projít se po ní!? Snad bych se tu sešel s oněmi krásnými jehňaty. Dobře, dobře, tato myšlenka je lepší, a proto tedy jen ke dveřím č.1!

25. Hle, hle, už jsem tu. Je to skutečně č.1. Ale kde je ta louka? Hle, už je pryč; nevidím nic jiného než velmi hustou, šedou mlhu! Copak se tento pozdní podzimní host Země dostavuje také

někdy zde ve světě duchovním? A proč ne?! Jsou přece nebeské mraky. Proč by tu tedy neměla být nebeská mlha?! Ale nyní přece nevyjdu; neboť člověk přece nemůže vědět, koho by v takové mlze mohl potkat.

26. Co kdybych se pokusil o takové skutečné salto mortale⁸⁹ dveřmi Merkura?! Snad bych tu časem přišel do bližšího styku s touto planetou, a tím snad dokonce s onou krásnou Merkuriánkou, na kterou bych měl – Bůh mi odpusť mé hříchy – opravdovou, jak se v obyčejném životě říká, dobytčí chuť! Óóó, jen tak poloviční polibek od ní a tak trochu ohmatání prsou! Óóó, to by musela být pravá, jak se říká, božská rozkoš! Tedy jen ke dveřím Merkura! Jsou to tamhle ty nejbližší dveře!

27. A jsem tu! Jsou to ty dveře, ale jsou zavřeny! Otevřu je! Co – co – co – copak je to?! A, a, ach – to není špatné! Dveře se otevřely a místo výhledu do širé sféry Merkura vidím nástěnnou skříň hojně naplněnou pokrmy a ve spodním oddělení stojí také krásná baterie lahví vína! Ano, je-li tomu tak, pak zůstanu beze všeho zde! Sbohem, krásná Merkuriánko! Sbohem také ty, nekonečný sluneční prostore, sbohem. Tento úzký dobře vybavený prostor zde je mi mnohem milejší!

28. Vskutku, to mění celé mé smýšlení! Ó, ty můj milý Pane Ježíši, to je jistě tvé dílo! Ó, nyní jsme opět zcela usmířeni, můj nejmilejší knihkupče, pojď sem, abych tě objal! – Ty sice nepřicházíš, ale to nic nevadí, protože tě nyní přece mám ze srdce rád! Nyní však rychle. Ve jménu Páně budu přijímat!“

Kapitola 55.

O hladu a žízni nezralých duchů. Martin v rozjařeném stavu po večeři. Vystřízlivění podnikavého Martina skrze pohněvaného Jupiterovce.

1. Po těchto slovech se pustí biskup Martin ihned do kusu dobrého chleba a s velkou chutí ho požije. Neboť když se nějaký duch na jistou dobu ode Mne odvrátí, stává se brzy hladovým a žíznivým, a dostane-li pak, když vejde poněkud do sebe, trochu jíst, požije to s velkou dychtivostí, rovněž tak i nápoj. Tato lačnost však také ukazuje, jak je duch ve svém nitru prázdný, a proto nelze od něho ještě dlouho mnoho zdárného očekávat, jak se to také hned ukáže i u našeho Martina.

2. Když nyní požil chléb a na to vypil láhev dobrého vína, rozveseluje se opět a přitom se stává ještě více smyslným; neboť také duchové, nejsou-li ze Mne a skrze Mne znovuzrozeni, se mohou opíjet a v tomto stavu se stávají pak často zcela hloupými a často zcela smyslně rozpustilými a při tom své svobody velice zneužívají.

3. Když náš biskup Martin vyprázdnil láhev, zavřel nyní nástěnnou skříň, aby se podle jeho představy zásoba nezkazila. Když je hotov s opatřením skříně, vyjde na čerstvý vzduch a praví, ovšem jen k sobě samému:

4. „Bohu díky! Nyní obdržel můj již velmi vyhladovělý žaludek také konečně zase malou práci! Nyní se v této své zahrádce trochu projdu a nadýchám se čerstvého vzduchu.

5. Ano, ano, čerstvý vzduch po jídle je mnohem lepší než ta hloupá černá káva! A skutečně musím říci, že vzduch této zahrádky je v ní skutečně to nejlepší.

6. To víno však bylo již také pravá měsíční kapka! Saprment! Byl to vlastně jen takový slabý půlčák, ale cítím ho, a když já takový půlčák cítím, to už znamená velmi mnoho! A cítím jej zcela řádně! Nejsem sice opojen, ale cítím jej!

7. Jen kdyby v této mé zahrádce byla nějaká lavička, na kterou by se mohl člověk na chvíli posadit, když se mu začínají nohy poněkud viklat! Taková lavička by nebyla k zahození, ale nic podobného tu není a půda nevypadá právě příliš lákavě!

8. Půjdu k plotu zahrádky, abych se tam trochu opřel a zkoumal, jaká to mám vlastně sousedství, anebo zda vůbec nějaké mám! Neboť po nějaké krajině tu není ani stopy a celý kraj se

⁸⁹ odvážný, zoufalý čin; smrtelný skok

podobá písečné poušti a šedá zamračená obloha nad ní má velmi ponuré a nevlídné vzezření. Tak tedy k plotu! Kdo ví, co vše se dá odtud spatřit!

9. Saprment, saprment – ale to vínko cítím! Tedy jen k plotu!

10. Aha, aha, už jsem tu! Á, á, výhled je nádherný! Člověk tu nevidí zholala nic. Tato zahrada i s mým palais royal⁹⁰ zdá se být jakousi lodí, která pluje na vlnách nekonečnosti, v níž to s nějakým sousedstvím zoufale špatně vypadá. Jsem tedy nyní zcela sám, ano, úplně sám, a to bude přece snad také trochu proklaté, a k tomu zatracené!

11. Tak, tak, tak, to je pěkné! Nemohu teď skutečně nikam ani na píd' daleko přes tuto zahrádku? Ó, to je zcela čistě proklaté! Jsem tedy potají zcela proklet? Proto tedy ty sentence⁹¹ na bílé tabuli? Proto tedy správně dies irae, dies illa⁹²? Budu tu tedy zatím až do soudného dne – requiescam in pace⁹³. Potom mě bude očekávat nejkrásnější věčné prokletí! Ó běda, ó běda mě ubohému!

12. Kdybych se aspoň mohl modlit růženec za růžencem a jednu svatou loretánskou litanii za druhou, která má velkou sílu a účinek, pak by mě snad přece ještě mohlo být pomozeno, ale já se nemohu modlit a také mi to připadá tak, jako bych nechtěl, i kdybych mohl. Mohu nanejvýš ještě ze sebe vypravit: „Pane, smiluj se nade mnou, Kriste, smiluj se nade mnou, Pane smiluj se nade mnou!“ Dále to však na žádný způsob nejde!

13. Ano, ale pročpak také hledím do této nejhoupější nicoty?! Zpět do domu! Tam se odeberu opět ke slunečním dveřím, z nichž člověk vidí aspoň to krásné Slunce! Anebo – zadrž! Půjdu zase ke dveřím Měsíce! Snad se tu setkám se svým měsíčním mudrcem. Ať mně ukáže, co mám dělat, aby se mi dostalo snad přece jen trochu lepšího osudu! Tedy jen do domu a zde ke dveřím Měsíce!

14. A jsem opět tady! Hle, vnitřek tohoto domu vypadá ještě nadmíru nádherně, zůstává mi stejný! Ach, od nynějška zůstanu nepřetržitě v domě, neboť je zde skutečně velmi příjemně! Ale nyní ke dveřím Měsíce!

15. Hola, málem bych se byl převalil! To vínečko ještě náležitě nechce z hlavy! Ale nevadí, tu jsou již dveře Měsíce, a k tomu ještě také otevřeny! Ale – ó ty zpropadený měsíční chlapíku – jak je odtud daleko! Tu se s oním měsíčním mudrcem nedá zrovna mnoho mluvit. Je sice úplněk, ale odtud ještě dále než od Země! Tedy – nic!

16. Pustím se k Jupiterovi, snad není tak stydlivý jako onen cudný Měsíc!

17. Tu je již brána k velkému Jupiteru! Hle, je zavřená? Pokusím se ji otevřít. Effetha!⁹⁴ Podívejme se, snadno se otevřela! A Bohu díky, tento veliký mogul mezi planetami je zde skutečně zcela blízko, ano přichází vždy ještě blíže! Ó, bohudíky, bohudíky, zde se snad přece dostanu k nějaké úctyhodné lidské společnosti.

18. Skutečně, skutečně, tu již právě přichází kdosi ke mně a nyní je také ona planeta úplně zde! Ó, Bože, ó, Bože, jaké to strašně rozsáhlé rozměry území! Nyní se mi zdá, jako by vlastně i můj dům stál na půdě tohoto planetárního obra.

19. Velký krásný muž stojí sice přímo tváří přede mnou a je to obr, ale jak se zdá, mě nepozoruje, protože na mě nepohlédne! Vstoupím do jeho sféry. Snad mě potom uvidí!“

20. Biskup Martin vstoupí nyní do sféry onoho Jupiterovce, a on spatřiv ho, ihned se ho táže:

Kdo jsi, že se opovažuješ ke mně přiblížit plný nečistoty a neřádu, plný klamu a plný smilstva, samých hanebností, které jsou mé velké zemi úplně neznámy? Má země je čistý kraj a rozhněvala by se co nejmocněji, kdybys po ní delší dobu chodil, proto ustup zpět do svého nečistého domu, kde můžeš žrát a smilnit v plné míře své hanebnosti, nebo tě roztrhám!“

21. Biskup Martin uskočí nyní dovnitř svého domu a zabouchne rychle za sebou dveře a praví k sobě: „No, děkuji pěkně. Toho chlapa bych tak mohl ještě potřebovat jako přídavek k svému

---

⁹⁰ královským palácem

⁹¹ stručné výroky

⁹² den hněvu, onen den

⁹³ budu odpočívat v pokoji

⁹⁴ Otevři se! (Mk 7,34)

nešťestí! Sbohem, pane z Jupiteru, jsme navěky vyrovnáni! To by mně tak ještě scházelo! Roztrhat? No, sbohem! To jsem naposled vyhlédl ven!

Kapitola 56.

Martinův marný pokus usnout. Překvapení zástupem nešťastných, nad nimiž se Martin slituje k jejich i k své záchraně.

1. (Biskup Martin:) „Ale, co si teď počnu, kam se nyní obrátím? Půjdu snad ke dveřím Marsu, Venuše, anebo mám jít ke dveřím Saturnu, Uranu, Mironu, anebo oněch četných malých planetek? Nakonec mě potká ještě něco hrubšího a nestoudnějšího! Co potom? Neboť o nějaké obraně z mé strany nemůže být ani řeči tam, kde se nemohu s nikým ani silou, ani moudrostí měřit!

2. Budoucně zůstanu tedy vzdálen ode všech dveří a odeberu se do nějakého kouta a schoulím se tam jako ježek a pokusím se, zda tu nebude možné usnout, a nebude-li tu možné usnout, zůstanu aspoň zcela nehybně po celou věčnost ležet a nepřijmu potravu, a také s nikým ani slova nepromluvím – i kdyby přišel kdokoliv! – Krátce a dobře, budu pro každého mrtvý, dokonce i pro onu krásnou Merkuriánku! Tak tedy od nynějška budiž vše Bohu poručeno.

3. Protože nemohu přestat být, odeberu se však ke spánku, z něhož mě neprobudí ani Bůh. Tamto již vidím takové místečko, jen tam – tam zůstanu ležet navěky věků. Amen.“

4. Biskup Martin se nyní odebere skutečně do výklenku mezi pilíři, které nesou galerii a uléhá zcela schoulen do něho a pokouší se spát, ale se spánkem to ovšem nejde.

5. Když však podle pozemského času dvě hodiny leží, povstane mimo dům lomoz, asi jako od velmi prudké vichřice, v němž jsou slyšet lidské hlasy, jako by volaly o pomoc.

6. Když to biskup Martin uslyší, bleskurychle vstane a praví: „Á, to je něco jiného, při něčem takovém nelze zůstat klidným, tu nemůže být o mém věčném předsevzetí ani řeči! Jen rychle ven! To jsou nouzí trpící, těm musí být pomozeno!“

7. S těmito slovy vyskočí biskup Martin a běží co nejrychleji ven. Spatří mimo svoji zahrádku skutečný dav jakoby pronásledovaných duchů, kteří hledají pomoc a záchranu. Při tomto pohledu pospíší k zahradním vrátkům, otevře je a volá ke všem pronásledovaným:

8 „Sem, sem, přátelé, vy všichni, milí bratři! Zde je jisté místo! Zde jste před jakýmkoliv pronásledováním jisti, a hladovíte-li a žízníte-li, dá se také ještě přispět! Pojdte tedy jen všichni dovnitř! Kolik vás je?“

9. Praví jeden, stojící nejbliže Martinovi: „Je nás počtem asi 1000, a to samých nejbědnějších ubožáků. Utekli jsme peklu a bloudíme nyní již polovinu věčnosti v této strašné, nekonečné pustině a nenalzáme ani přístřeší, ani místa, kde bychom se mohli ukrýt a jen trochu zotavit. Ach, ach, je to strašný osud – být věčně, bez klidu a odpočinku, pronásledován! Máš-li však, šlechetný člověče, nějaký kout, kde bys nám mohl dopřát i jen trochu odpočinku, přijmi nás všechny a počítej s naší vděčností!“

10. Praví biskup Martin: „Příteli a přátelé! Zde jsou vrátka. Pojdte, pojdte jen všichni dovnitř! Můj dům zvenčí nevypadá sice velký, ale ručím vám za to, že v něm naleznete všichni místa dost!“

11. Po těchto slovech vešli nyní všichni pronásledovaní do zahrady a odtud do domu. Všichni jsou naplněni nejvyšším úžasem, když shledávají vnitřek domu tak nadmíru nádherný a prostorný.

12. Prvý obejme ihned biskupa Martina a praví jménem všech: „Ó, příteli, nejblazeštější příteli, jak nekonečně nádherně je u tebe! To je první světlo po nesčetných miliardách pozemských tisíciletí! Od té doby, co jsme opustili Zemi, nepronikl již žádný světelný paprsek do našich očí! Ó, světlo, světlo, světlo, jak jsi neskonale nádherné! Ó, příteli, nenech nás odtud nikdy odejít, ó, podrž nás!“

13. Praví biskup Martin: „Pročpak bych vás odtud pouštěl? Vždyť jsem sám rád, že jsem ve vás našel tak četnou společnost! Zůstanete u mě věčně, jen si udělejte pohodlí! Já zde v tomto svém

nebi nemám ovšem sám mnoho, co bych dal k lepšímu, ale co mám, o to se s vámi rád podělím, i kdyby tu pro mne nic nezbylo. Bohu díky, že jsem konečně jednou našel společnost!

14. Vskutku, mám z vás velkou, převelkou radost! Ano, jste mi milejší než všichni tak zvaní nebeští andělé Boží, kteří ve své blaženosti dovedou po celou věčnost zapomenout na ubožáka a dokonce si nedovedou – anebo nechtějí – představit, jak je takovému nešťastníku u srdce! Pravím vám: Jedině Pán je dobrý, to musím říct, ale všechna ostatní nebeská pakáž může mi dát navěky pokoj! Neboť ta má domýšlivou moudrost, která pro druhého přímého, poctivého chlapa, jakým jsem já a jistě vy všichni, přímo zapáchá! Ale jak bylo řečeno: Boha, Pána Ježíše, vyjímám! Ten je skutečně dobrý, ano, On je velmi dobrý!“

15. Práví opět jiný z tisíce: „Ano, ano, ano, máš pravdu, Ten je skutečně dobrý! Jemu, je-li kde jaký, všechna sláva! Ale na všechnu ostatní nebeskou sebranku také my všichni nic nedáme – tedy, milý příteli, vyjma tebe!“

16. Práví biskup Martin: „Milí přátelé, u mě si to s nebem hezky počká, neboť stojím s vámi asi tak na jednom bodě! Avšak ve věčnosti máme ještě dost času, abychom se o našich poměrech po nanejvýš opravdovém odpočinku dorozuměli. Proto se nyní poohlédněte nejprve po posílení žaludku, potom teprve popřejeme svým srdcím nejvolnější běh. Pojd'te nyní někteří z vás se mnou k této nástěnné skříni, mám tu pro vás, hladovějící a žíznící, malou zásobu!“

Kapitola 57.

Občerstvení bédných, jejich dík a nářky nad tím, co zažili. Řeč zachráněných ze žhoucí skalní soutěsky a odpověď Martinova.

1. Biskup Martin otevře nyní dveře a k svému vlastnímu velkému úžasu nalézá tuto skříň napěchovanou chlebem a vínem. Práví nejprve k sobě: „Bohu díky! Již jsem myslel, že jsem napálený! Neboť zde se ihned vše mění!“ Potom hlasitě ke společnosti: „Berte si a najezte se do sytosti!“

2. A všichni si berou, jedí a pijí, ale zásoby neubývá, nýbrž zřejmě se zvětšuje. Nasycení pak chválí velmi svého hostitele a dostávají mnohem krásnější rysy a jasnější barvu v tváři, jen s oděvem to dopadá ještě žalostně.

3. Když za krátkou chvíli je všech tisíc nasyceno a jejich hostitel je nad pomyšlení chválen, jak už bylo dříve ukázáno, zavře biskup Martin opět onu nástěnnou skříň a praví k své společnosti: „Poslyšte, všichni moji milí bratři a sestry, z nichž jsem si právě několika všiml a jako takové poznal! Nedělejte tolik povyku se svou chválou mé mimořádné maličkosti, neboť hleďte, mně to nepůsobí žádnou radost, protože já nejsem skutečným dárcem, nýbrž jsem jen špatným rozdělovatelem toho, co jsem k tomuto účelu nanejvýš nezaslouženě obdržel od Samého Pána Ježíše!“

4. Chcete-li tedy již někoho chválit, pak chvalte Pána Ježíše, předpokládajíc, že jste o Něm něco slyšeli, což já u vás tím méně předpokládám, že podle vaší výpovědi jste asi již nepředstavitelně dlouhou dobu zde v prostřední říši, v kterémž případě by však pak také bylo nutné, abyste se právě ode mě o tomto jediném Bohu a Pánu Ježíši něco dozvěděli!“

5. Práví jeden z oné velké společnosti: „Příteli, snad nemíníš onoho žida Ježíše, který byl ještě se dvěma lupiči přibit na kříž?“

6. Práví biskup Martin: „Ano, přátelé, ano, právě Toho míním! On je skutečně Bohem a člověkem zároveň! On je prazákladem všech věcí, mimo Něho není věčně žádného jiného Boha v celé nekonečnosti!“

7. Věřte mi to, ujišťuji vás, že něco takového nestálo nikdy nikoho větší úsilí než mě! Slovy by mně to nebyli vstúpili ani všichni archandělé dohromady, ale tu přišel Pán Ježíš Sám ke mně a učil mě skutky čistě jen Bohu možnými, že On je tím jediným Pánem nekonečnosti. A tak jsem v tom nyní právě tak silným, jako jsem byl předtím nade vší míru slabým.

8. Myslím, že když to uvážíte, nebude vám pak zatěžko sdílet se mnou vše, jak příbytek, chléb a víno, tak také mé přesvědčení?!“

9. Praví někteří ze společnosti: „Jak správné, jak správné! Rozumí se samo sebou, že se ti chceme ve všem podobat! My jsme za svého života neměli zrovna velkou důvěru v Ježíše, a tím méně zde v duchovním světě, protože jsme byli příliš krutě drženi a po nějaké božské mírnosti, nemohli jsme nikde objevit ani nejmenší stopy, a proto zde o nějakém Ježíši nebylo dosud ani řeči, ledaže On Sám, podobně jako my, někde úpí jako chudý, podvedený ubožák a proklíná vše, co kdy na zemi konal a čemu učil!

10. Ale má-li se věc tak, jak jsi nám, milý příteli, právě sdělil, pak je nám vše jedno, ať je Bůh kdokoli a nazývá se jakkoli, jen když je to Někdo, na koho se lze spolehnout!

11. Jen jedno je nám poněkud nepochopitelné, totiž, jak tento tvůj dobrý Ježíš mohl nás, ubožáky, tak nekonečnou dobu bez pokrmu a nápoje pronásledovat?! Vskutku, příteli, z toho vyzírá zatraceně málo lásky a milosrdenství! Ovšem nyní je vše dobré, ale na všechna ta muka, která jsme vytrpěli, nesmíme ani vzpomínat, jinak je po naší lásce k tomu věčnému mistrovskému štváči duší veta!

12. Je sice ovšem pravda, že jsme se na světě všichni o Jeho náboženství pramálo starali a že jsme se oddávali svým choutkám, ale jinak jsme byli počestní a zachovalí lidé z nejlepších rodin! Byli jsme kavalírsky vychováni, a také jsme pak podle této výchovy žili. Moudrý Bůh však by měl přece jen uznat, že se žádný člověk nemůže sám, jak by chtěl stvořit a rovněž tak vychovat! Ale ať už je tomu jakkoli, onomu nejhanebnějšímu štvání je snad již konec, proto také Ježíšovi odpouštíme, čeho se na nás dopustil.“

13. Předstoupí jiný a praví: „Máš v základu zajisté pravdu, neboť odpouštět je krásnější, než se chtít mstít, ale já přece jen s úplným odpouštěním ještě posečkám! Neboť ty víš, že jsem byl po 100 let podle svého a vašeho pocitu sevřen dvěma skalami, a že jsem se modlil a klel více než je písku v moři. A kdybyste mě byli svým nejkrásnějším úsilím nezachránili, byl bych nyní dosud v tomto značně bolestném skalním lisu, neboť všemohoucí Pán Ježíš by tuto pekelnou torturu ani o vlas nezmírnil!

14. Víte, něco takového není žádný žert! Něco takového se velmi snadno pamatuje navěky! Věru, za takový věčný život by se každý jistě poděkoval! Já také nejsem zrovna na pomstu myslící duch, neboť bylo by přece jen nejhanebnější hloupostí, kdyby se chtěl takový omezený duch proti všemohoucímu Bohu vzepřít, ale zajisté si může člověk něco takového zapamatovat! Rozumíš již co já myslím slovem zapamatovat!?“

15. Praví biskup Martin: „Ano, zcela ano, a tvá poznámka je dobrá. Já sám mám několik takových věcí, které mě dosud mnohdy co nejmocněji píchají! Ale říkám vám také, co je pravda: Pán Ježíš na tom nemá nejmenší viny, nýbrž vždy jen ten, koho se to týká, a často také Jeho, totiž Pána. Nebeští úředníci jednají nezřídká podle libovůle, o níž nemáte ještě ani ponětí!

16. Nakonec se ovšem vše dá omluvit moudrostí, ale běda tomu, kdo se pod tento balvan moudrosti dostane, tomu by bylo věru nekonečně lépe, kdyby se nikdy nenarodil. Proto musí být Pán vždy ospravedlněn a vysoce veleben, jestliže téměř vždy zasáhne do libovůle takových duchů a jejich moudrost zahanbí!

17. Ó, ti nebeští andělé jsou svéhlavci, že jim není rovno, jsou-li sami. Ale když přijde Pán, pak ovšem stáhnou ocas odvahy a jednají tak sladce a skromně, jako by byli všechnu moudrost z pokory velkou lžící sežrali.

18. Hleďte, to vše já vím, a proto tím více mám Ježíše rád! Konejte tedy, jak to konám já, pak budeme snadno po celou věčnost spolu vycházet! Vaším heslem budiž: „Pán Ježíš jediný je milý a dobrý!“ Vše ostatní však patří dočista svini, a ani Petr a Pavel nejsou výstřelu prachem hodni!

19. Jen jedno mi sdělte: Kdy jste vlastně museli opustit Zemi? Neboť z rozhovoru již poznávám, že jste před Kristem nežili, neboť jak se zdá, víte o jeho podrobnějších poměrech, jakož i o římské církvi. Přišli jste tedy teprve po Kristu na svět. To je jasné, ale v které době, to mně, chcete-li, podrobněji sdělte, neboť na pocit času v duchovním světě nelze se spoléhat, protože může

ubohému hříšníkovi dát pocítit celý milion let za hodinu, což jsem já sám, žel, až příliš zřejmě pocítil.“

Kapitola 58.

Podrobnosti o nové společnosti mužských a ženských sluhů Říma. Římsko-čínský misionář.

1. Praví jeden ze společnosti: „Milý příteli a bratře! My všichni jsme opustili zemi r. 1846 po Kristově narození. Na zemi jsme žili velmi roztroušeně a teprve zde v duchovním světě jsme se vlastně sešli, neboť na zemi jsme byli mnichy řádu jezuitů, redemptoristů, minoritů a karmelitánů. Mužů je nás na 800, 200 sester je dílem z řádu „milosrdných“ a dílem z řádu školských sester a Dam srdce Ježíšova.

2. Nyní víš, nás všech milý příteli a bratře, kdy jsme žili na zemi a čím jsme byli, vše ostatní, jaká bláznovství jsme museli provádět, jak nás Řím vyslal do celého světa na rybolov a jak jsme si za tuto trpkou poctu museli dávat hlavy srážet, dílem v Asii, dílem v horké Africe a Austrálii a dílem také v Americe, dovedeš si sám domyslet. A když jsme potom přišli sem do duchovního světa, domnívali jsme se, že jako zřejmí mučedníci dosáhneme ihned koruny věčné slávy, ale tu teprve započala velmi radikálně ta bída!

3. Jak ti pravím, ty jsi po skutečných anebo pouze jen pocíťovaných trilionech pozemských let – což je jeden čert – prvou lidskou bytostí, s kterou jsme se v této nekonečné poušti setkali! Není to ošklivé, tato mzda za naše mučednické namáhání na zemi? Ach, jak velkými osly jsou přece lidé na zemi! Avšak my jsme byli jistě těmi největšími!

4. Ovšem, nevěřili jsme ani za mák tomu všemu, čemu jsme nejobhrovnějšími jazyky ostatní lidi učili, neboť naší pohnutkou byl jen Řím a zlaté ryby pro nás a pro Řím, ale přece jen jsme hlásali Krista a mnohé pohany jsme obrátili na křesťanství, a nakonec jsme se museli ještě dát mučit! Jakou odměnu jsme zde za to sklidili, to ti ukazuje naše nevýslovná bída v tomto světě!

5. Zejména mně se dostalo zvláštního údělu. Byl jsem v Číně, a protože jsem se vyznal v této řeči, dělal jsem tam po dobu deseti let velmi dobré obchody. Pronikl jsem dopředu a pomocí jedné překrásné Čiňanky jsem se dostal i ke dvoru. Ale tu tato bestie, kterou jsem žel zasvětil příliš hluboko do svých tajemství, sňala škrabošku a obvinila mě ihned u nejvyššího úřadu z podvodu a jiných úmyslů, které ovšem nesly na štítě také velezradu.

6. Byl jsem zajat a ihned vstrčen a pevně sevřen mezi dvě kamenné desky, na jejichž obou stranách začali mandaríni topit, čímž byly tyto desky ponaáhlu vždy více rozpalovány a já jsem byl pomalu pečen! Tento způsob smrti je přece jen jistě nejbolestnější a člověk by mýsl, že tím byly všechny smrtelné hříchy odpykány, avšak poslyš! Tato muka oněmi žhoucimi skalami, o nichž jsem se dříve zmínil, pokračovala na mně také po smrti!

7. To byla dosavadní odměna za mou mnohou pozemskou námahu. Co bude ještě následovat, nevím! Myslím, že jsi nyní s naším životem a osudem dosti obeznámen! My jsme nyní jedním slovem velcí ubožáci a ty nám konáš velké dobrodiní! Pán, je-li jaký, kéž ti to odplatí!“

8. Praví biskup Martin: „Ó, nyní vím najednou víc, než jsem chtěl vlastně vědět! Ale to nic nevadí; proto přece zůstaneme dobrými přáteli! Přiveď mě sem však ty klášterní panny, abych se od nich dozvěděl, jak se dostaly k vám a jak sem!“

Kapitola 59.

Lichá svatost na základě pouhých skutků římských klášterních sester. Jaká práce, taková mzda!

1. Řečník jde ihned zpět ke dveřím tohoto domu, kde jsou ony sestry, zavolá je a předvádí pak biskupovi Martinovi.

2. Když jsou nyní všechny kolem biskupa Martina, táže se jich Martin ihned takto: „Milé sestry a dámy, jakpak to vlastně s vámi dopadá? Jak jste přišly do této bídy? Vždyť jste se přece jistě zpovídaly a k přijímání dost nachodily a zpívaly jste ve sboru a přemodlily jste nesčetné růžence, ačkoliv jste mnohdy snad spíše brebentily, než se modlily!

3. Také ostatních zbožných cvičení asi nechybělo! Také jste jistě přísně zachovávaly všechny postní dny a měly jste ve veliké úctě svaté relikvie, svěcenou vodu a kadidlo a zvon a zvonečky! Také v ostatním vašem úřadování jste jistě snaživě plnily své povinnosti. Proto je otázkou, jak jsem se vás hned zpočátku ptal, jak jste se mohly dostat do této bídy.“

4. Praví jedna z oněch milosrdných sester: „Ó, milý příteli, to vše asi ví milý Pánbůh lépe než my! Pravím tobě, že já a také všechny tyto sestry mého řádu byly opravdovými mučednicemi!

5. Ve dne v noci jsme byly na nohou, bez omrzení jsme pečovaly o nemocné, mnohdy jsme dokonce konaly víc, než co nám beztoho nejpřísnější řehole ukládaly. Přitom jsme se postily a bez ustání modlily, chodily jsme týdně dvakrát až třikrát ke zpovědi a přijímání, a když nám mnohdy přece vyvstaly smyslné myšlenky stavu manželského, křičely jsme hlasitě: „Ježíši, Marie a Josefe, pomozte nám a chraňte naše cudné tělo od ďábelských pokušení!“

6. A když to po třikrát za sebou ještě nic nepomáhalo, běžely jsme do kostela, a když ani to nepomohlo, tu jsme se často krvavě trýznily a na nahé tělo jsme kladly nejostřejší cilicie⁹⁵, a nemělo-li mnohdy ani to žádoucího výsledku, pak musel ovšem přijít na pomoc zpovědník s exorcistickými prostředky, kterých však mohlo být s prospěchem používáno jen u sester mladších, u nás starších muselo pak být použito místo exorcismu ledově studených lázní, někdy také pouštění žilou.

7. Hle, nejmilejší příteli, tak přísný byl náš život, ano, mnohý pes na řetěze, kdyby měl rozum, jistě by nám nebyl záviděl!

8. Že jsme za takové trampoty očekávaly zde právem nebeské radosti, to snad není za náš opravdový život psa na řetěze na světě přece nijak příliš neslušné, a jestliže jsme s nepochybnou důvěrou očekávaly, jak je to zaslíbeno všem těm, kteří pro Krista na světě vše opustili a pro nebe si zvolili úzkou, nanejvýš trnitou cestu kříže, ty nebeské radosti??!

9. Ale pohleď nyní na tu naši očekávanou nebeskou slávu! Nevypadáme jako hotové čarodějnice?! Barva obličejů tmavošedá, oděv se skládá z nejspinavějších hadrů a tučné jsme jako mumie, které lze někdy nalézt v pouštích Afriky a hladové jsme jako žralok a žíznivé jako písčité poušť Sahara! Toto je nyní to naše určitě a jistě vytoužené nebe! Jaký pojem si pak máme nyní učinit o takové božské spravedlnosti?!

10. Když jsem sem přišla ze světa, viděla jsem velmi špatnou děvku, která nebyla ničím jiným než nevěstkou, odvádět svítícími anděly do nebe. Takovou kanálii. Ke mně však ani ošklivá osoba dosud nepřišla, neřku-li teprve nějaké lepší bytosti z nebes! Táži se: Je také to nějaká spravedlnost?! Ach je to bída, je to bída!

11. Přivedla jsem leckterá počestná mladá a krásná děvčata do svého řádu, a ta mne nyní proklínají, že jsem je tak hanebně ošálila! I to mi nyní ještě schází! Za tuto mou horlivost dokonce snad ještě před věčným soudem prokletou odpovědnost!“

12. Zde předstoupí několik mladších milosrdných sester a křičí: „Ano, ano, ano, ty stará mrcho, ty stará bestie, jsi všeho toho vinna! Nevykřičela sis jazyk přímo až do žaludku, abys nás pro svůj milosrdný darebácký řád přemluvila?! Když jsme nechtěly složit slib, jelikož jsme měly ve světě lepší vyhlídky, než které jsme poznaly v tvém nevěstinci, naběhala ses k smrti a ke všem čertům, aby nám byl výstup znechucen!

13. Když jsme – větším dílem přinuceny – složily hanebný slib, podobně jako přísahá rekrut vojenskou přísahou věrnost, totiž: „Ty musíš, jinak jsi ďáblův!“, bylo s námi zacházeno hůř než s nějakými nejubožejšími dušemi v očistci anebo dokonce v pekle samém. A nesměly jsme pod

---

⁹⁵ cilicium – kovový řetízek s hroty

nejpřísnějším trestem oznámit našim milým rodičům ani slova, jinak se s námi potupně a co nejhanebněji zacházelo! Jen zpovědníkovi jsme si směly stěžovat, a to jen ve zpovědnici, protože on sám musel pak nad touto žalobou umlknout!

14. Žádáme tedy nyní od tebe ono zaslíbené nebe, a to větším právem než žádáš ty své! Kde je? Doved' nás tam, anebo se na tobě prohřešíme navěky!“

15. Prvá jeptiška vrhne se nyní před biskupa Martina a prosí snažně o ochranu.

Kapitola 60.

Martin jako zakladatel míru mezi vzájemně se obžalovávajícími milosrdnými sestrami. Pošetilosti školních sester chtějících dojít spasení svými skutky a jejich záhrobní následky. Martinovo napomenutí.

1. Biskup Martin však mluví zde takto: „Poslyšte, vy všechny, mé milé sestry! Nechte jediného Pána Ježíše rozhodovat mezi sebou, On jediný je spravedlivým Soudcem! Vy však si vzájemně ze srdce odpusťte, tak se vše udobří, neboť tento můj dům je dům pokoje a lásky, a nikoli domem pomsty! Proto se uklidněte a buďte veselé mysli, že jste zde u mě našly tak dobré zaopatření, jistě jen neviditelnou milostí Páně! Přeměníte-li svou nenávist v lásku, budete již také vypadat lépe.

2. Na světě jdou však velmi mnozí po zvrácené cestě ctnosti, proč vy byste byly výjimkou?! Vy jste sice mnoho učinily, ale nikoli kvůli Pánu, nýbrž kvůli nebi – a to ještě dávno není evangelické! Člověk musí vykonat vše a pak teprve zvolat: „Pane, hle, byl jsem lenivý, neužitečný sluha! Ó, Pane, budiž mně, Svému nejneužitečnějšímu sluhovi milostivý a milosrdný!“ Budete-li, mé milé sestry, takto soudit a nebudete-li se vzájemně soudit a proklínat, pak už milost před Bohem naleznete.

3. Copak nevíte, co tu praví moudrý učitel Pavel, který sice o sobě je také špatným a neužitečným sluhou a svého jednání si neváží, nýbrž jedině milosti Páně? Hled'te, tento učitel praví: „Nestaneš se blaženým ze své zásluhy, nýbrž jen z milosti Páně!“ Vezměte si to k srdci, složte veškerou svou domnělou zásluhu k nohám Páně a doznejte před Ním úplnou nicotnost všeho toho, co jste dosud považovaly za něco pro věčný život záslužného, pak bude milost Páně ihned vám viditelná.

4. Hled'te, já jsem byl na světě dokonce biskupem, a také jsem si myslel, že až půjdu ze světa, přijdou mi hned vstříc celé zástupy nebeské! Ale bylo tomu zcela jinak! Já jsem sám dosud ještě vlastní nebe neviděl, ačkoliv jsem s Pánem už velmi často mluvil, a také tento dům jsem bezprostředně z jeho nejsvětější ruky přijal. Proč vy byste chtěly být již veškerou slávou korunovány?! Proto jen oblečte trpělivost, mírnost a lásku a veškerou veselou mysl, vše ostatní se pak již poddá samo sebou!“

5. Milosrdné sestry ustoupí nyní zcela umírněně zpět a biskup Martin předvolá školní sestry, které si chtěly za tohoto poučování v koutě právě trochu oči vyškrábat, a táže se jich rovněž, jakým způsobem přišly do této bídy a kde vlastně na zemi žily.

6. A jedna z nich odpovídá: „Ó, nejmilejší, vysoce ctěný, vysoce ctihodný příteli! My nejsme všechny z jednoho místa, jsme dílem z Francie, dílem ze Švýcar, z Itálie a Tyrol a dílem ze Štýrska.

7. Žily jsme nadmíru zbožně, den ode dne jsme se aspoň čtrnáctkrát modlily, a to vždy aspoň po čtvrt hodiny, denně jsme byly přítomny mši svaté a při přijímání jsme nikdy nechyběly, v neděli a ve svátek jsme byly přítomny aspoň třem mším, jednomu kázání a odpolední litanii a oběma požehnáním, chodily jsme týdně, zejména v době adventní a postní, nejméně třikrát ke zpovědi a denně jsme přijímaly nejsvětější svátost oltářní, postily jsme se pětkrát týdně ku počtě nejsvětějších pěti ran a dávaly jsme si v pátek ku počtě nejsvětější Panny Marie provazem anebo metlou sedm bolestných ran, a to čtyři na levá a tři na pravá prsa.

8. Ostatní čas jsme věnovaly zbožnému rozjímání a vyučování mladých děvčat. A při vyučování jsme upíraly hlavní pozornost na to, aby se v mladých srdcích již záhy probudila snaha –

bylo-li to ostatně z důvodů finančních možné – aby co možno záhy vstoupily dívky do našich šlépějí a veškeré své pozemské dědictví položily k nohám Bohu, a tak se staly čistými a důstojnými nevěstami Ježíše Krista.

9. Také žádná z nás nesměla s nezastřenou hlavou a pod nejpřísnějším trestem pohlédnout na ulici na žádného světského muže, ani na světského kněze, nýbrž jedině jen na svatého bratra z řádu svatého Františka, a ovšem na svatého jezuitu a na biskupa, a ovšem také na velmi zbožného kanovníka! Když nám však přišly někdy při tom snad i necudné myšlenky, oznámily jsme je ihned nejctihodnější matce a prosily jsme tuto milou matku o přiměřeně přísný trest na odvrácení tohoto pekelného strašidla z našich nejcudnějších srdcí.

10. Dobrá ctihodná, velice svatá matka dala nám pak ihned co nejmoudřejší poučení, a pak teprve příslušné tresty, které byly různé, podle velikosti necudných myšlenek. Za jednu zcela malou myšlenku byl jeden výprask na nahé přirození, potom tři růžence a jeden úplný postní den, za jednu větší myšlenku bylo sedm silných ran metlou až do krve na nahé přirození, na to dvanáct růženců a tři plné postní dny v týdnu, za ještě silnější myšlenku – snad docela na nejprokletější stav manželský, jak teď trvá – bylo nadiktováno a také ihned za trest provedeno patnáct ran špičatými metlami, třicet růženců a devět plných postních dnů po tři týdny a špičaté cilicium na nahá prsa anebo ledví.

11. K tomu pak přišlo ještě duchovní pokání, které bylo často horší nežli pokání, které nám udělila ctihodná matka. Tak např. jsme musely často za noci z nejlepšího spánku jít na sborové modlení, což bylo zejména v zimě velmi trpké. Když jsme pro mnohé útrapy a trýznění onemocněly, nesměly jsme si nikdy přát milé zdraví, nýbrž vždy jen nejtrpčí smrt na odčinění našich odpustitelných hříchů, a podobných téměř nejhroznějších sebezapírání bylo více. Z tohoto mého, sice nicméně velmi pravdivého krátkého vyličení, vidíš náš velmi trpký pozemský stav.

12. Jelikož jsme tedy pro Krista tolik toho a většinou trpělivě vytrpěly a tvrdým pravidlům našeho přísného řádu jsme se bez reptání podrobovaly a veškeré své jmění jsme k zdárnému šíření tohoto řádu k počtě nejblaženější Panny Marie a vždy k nejsvětější počtě Boží odkázaly, domnívaly jsme se, že jsme tedy neučinily neslušný požadavek na Boha, abychom mohly být po trpké smrti našeho těla přijaty ihned do věčné blaženosti! Ale nejen, že jsme viděly, jak se zde všechny naše odůvodněné naděje jako pěna rozplynuly, nýbrž poslyš dále.

13. Když jsme se zde všichni, kteří tu stojíme, téměř ve stejnou dobu v tomto světě sešli a několik sedláků na nás volalo, že jsme nyní ve světě duchovním, spatřili jsme také na druhé straně přicházet do tohoto světa zcela darebné a dobře známé ženské osoby a s jistotou jsme očekávaly, že sem přijde ihned spousta d'áblů, kteří tyto špatné, rozpustilé a kacírské ženské duše stáhnou podle zásluhy ihned do pekla.

14. Ale – a kdo by si mohl něco takového dát i jen snít – hle, místo d'áblů přišli z nebe dolů viditelní andělé, oblékli tyto špatné, nanejvýš hříšné duše ihned do opravdových nebeských šatů, dali jim svítící palmy a nesli je přímo do nebe. Nás však neuznal anděl hodna ani jediného pohledu! My jsme volaly, modlily se, ano, zapřísahaly Marii a Boha a všechny Jeho svaté a vyvolené, ale veškeré naše, jistě miliony let trvajících volání bylo doposud bezúspěšné! Řekni, není to příliš zlé?! Lze také to nazvat božskou spravedlností?!

15. Praví biskup Martin: „No, no, mějte jen strpení! Prozatím jste zaopatřeny, a i kdyby to navěky nebylo lepší, jako je to s vámi nyní, mohly byste to již snést. Neboť na své zásluze nesmíte si právě příliš mnoho zakládat, neboť jestliže jste byly na světě tak hloupé, že jste se daly zavřít a nechaly tlouct a nakonec i přímo zahubit, co jste tím dobrého učinily svým bližním?! Staraly jste se jen o svou kůži a málo byste si dělaly z toho, kdyby byl Bůh i celý svět proklet, jen když vy byste měly nebe!

16. Hleďte, s takovou láskou k bližnímu zde nikdo dále nepřijde! Proto buďte nyní trpělivé a pusťte mimo sebe svou zásluhu a považujte se za špatné, neužitečné děvečky Páně, a tak naleznete i vy milost u Boha! Nyní ustupte a nechte sem přijít Dámy srdce Ježíšova!“

Kapitola 61.
**Řeč Dam srdce Ježíšova a jejich tělesné poklesky a duchovní
pošetilost. Martinův pokus o poučení a mravní kázání
dámám srdce Ježíšova.**

1. Školní sestry ustoupí nyní poněkud zpět a přitom reptají. Předstupují Dámy srdce Ježíšova a začínají ihned mluvit: „Veledůstojný pane, pane! My jsme Dámy nejprvnějšího řádu Dam na světě, do kteréhož řádu jsou přijímány jen dívky z velmi bohatých, vznešených a šlechtických rodin, kde se mohou naučit všemu, čemu se lze jen na světě naučit.

2. Biskup Martin pro sebe: „To není špatné, ty už dobře začínají! Právě tak to bude moci Pán co nejlépe potřebovat!

3. Dámy srdce Ježíšova: „Všem jazykům, hudbě, tanci jako nějaká Taglioni⁹⁶ anebo Elssler⁹⁷, různé jiné gymnastice – jako šermu, pokud možno také jízdě na koni – kreslení, malbě, různému uměleckému vyšívání a šití. Kromě toho se tam ovšem také pěstují všechny ostatní vědy, jako podrobný zeměpis, matematika, fyzika, astronomie, dějepis, plavba, nauka o kapalinách, geometrie, trigonometrie, stereometrie, poesie. Také nejušlechtilejším jazykům Evropy se tam učí a ještě spouště jiných užitečných předmětů.

4. Krátce a dobře, v našem řádu se vyučuje všem vědám světa a pěstují se všechna umění světa – ovšem jen, žádá-li se to a když se za to platí. Ostatní čas se tak stráví modlením, zpěvem, někdy postěním, přítomností na jedné mši a týdně trojím zpovídáním. A tresty, tresty., kterých se, žel, vždy přísněji dbá než samých řádových pravidel!“

5. Biskup Martin pro sebe: „Hled'te, já jsem přece byl také biskupem, ale tajemství tohoto řádu jsem nikdy tak dopodrobna nepoznal jako právě teď! A z toho řádu musí mít Pán jistě radost?!“

6. Dámy srdce Ježíšova: „Milý veleďustojný příteli, z toho vidíš,“

7. Biskup Martin pro sebe: „že jste nejhloupější husy.“

8. Dámy srdce Ježíšova: „jak těžká pravidla má náš nejprísnější řád, a jaké velikosti“

9. Biskup Martin pro sebe: „hlouposti“

10. Dámy srdce Ježíšova: „sebezapírání je třeba k tomu, aby bylo všech těch tisíc nejtěžších pravidel přesně zachovááno, ano, pravím tobě, jen spravedlivých duchovních obrů“

11. Biskup Martin pro sebe: „bláznů“

12. Dámy srdce Ježíšova: „je k tomu třeba, aby bylo možné všechna tato nejtěžší pravidla zachovávat! A nicméně my všechny jsme jako spravedlivé hrdinky pro říši nebeskou všechna tato pravidla co nejpřesněji zachovávaly a věřily jsme, že takovým způsobem nemůžeme nebe minout.“

13. Biskup Martin u sebe: „K tomu je třeba skutečně velmi silné víry!“

14. Dámy srdce Ježíšova: „Ale teď, po několika milionech pozemských let, vidíš nás ještě zcela tak bědné, jak jsme se zde v tomto duchovním světě zprvu ocitly! Tento tvůj dům je prvním nádherným předmětem, který jsme v tomto světě dosud spatřily! Táži se: Je to snad také božská spravedlnost?!“

15. Biskup Martin pro sebe: „Ó, nikde větší než právě zde u vás, hloupých hus!“

16. Dáma srdce Ježíšova: „Když jsme zaklepaly na bránu, nad níž byl nápis: ‚Dveře do nebe‘, tak místo, aby se nám dalo náležitě zasloužené nebe, musely jsme jen od jednoho zcela hrubého a nevzdělaně vypadajícího nejsprostějšího selského klacka slyšet slova: ‚Zpět s vámi, vy hloupé a pošetilé panny! Proč jste své lampy nenaplnily napřed olejem?!““

17. Biskup Martin u sebe: „To je zcela po právu! Tyto husy bych měl skoro již sám z tohoto domu vyhnat!“

⁹⁶ Marie Taglioni (1804-1884) hvězda romantického baletu

⁹⁷ Fanny Elssler (1810-1884) slavná tanečnice

18. Dámy srdce Ježíšova: „Poté tato nebeská brána zmizela a my jsme byly náhle obklopeny davem malých čertíků, kteří vypadali jako bludičky, a tito čertíkové poskakovali ustavičně kolem nás a po celou tu nekonečnou dobu nás žalostně škádlili, až jsme se teprve před krátkou dobou setkaly s touto nynější společností, na našem, již téměř věčném útěku!

19. Co tomu říkáš, nejmilejší veledůstojný příteli? Co tedy máme dělat, abychom přišly snad přece jednou do poněkud lepšího stavu? Ó, porad' nám, nejmilejší, nejdůstojnější příteli!“

20. Praví biskup Martin zcela lakonicky a ironicky: „Á, á, á, – to vám ovšem Pán velmi křivdil! Neboť žily jste zajisté přesně podle evangelia! Á, á, á, musím říci, že Pán Jehova Ježíš je velmi nespravedlivý, jestliže na ona velmi evangelická pravidla vašeho řádu zaslíbil nebe – a pak vám ho nechce dát! To by se mohlo u Něho nazvat dokonce impertinentním a très mal honnête⁹⁸! Takovým něžným, a přece tak veleučeným srdíčkům odepřít nebe – á, to je přece vše, co se může říci? To by muselo být jenom tehdy, kdybyste snad byly mezi sebou tajně páchaly sodomské smilstvo! Anebo kdybyste snad byly vedle svého tisíce učených řádových pravidel odložily docela na stranu nejlepší křesťanské pravidlo lásky k bližnímu!“

21. Praví jiná dáma, silně chtějící být francouzská: „Ach ne, ach ne, mon ami, mer leben schon all' sehr Keusseit, ond Religion habe mer aug sehr gehabt! O mon dieu, was brauk mer plus pour le Imel? Der Näcksteliob sein le ons, und den sodomitischen Onzuckt könn' mer nikt, we sein de für Fihl? Mer habe urdenlik geleben ond verstege, mon ami, keiss wie den Blumen! Was will mer plus Monsieur Jesu Christ?“

22. Praví biskup Martin: „Prosím tě, přestaň proboha s touto všivou řečí! Jsi přece Němka a pro samou hloupou parádní řeč nedovedeš mluvit svou mateřštinou? Myslíš, že taková německá pofrancouzštělá Markétka přijde zde do nebe? Pravím tobě, ty mimořádně hloupá huso, na to si ještě dlouho počkáš. Ne, to se mně zde v duchovní říši ještě nestalo. Duchové jiných planet mluvili se mnou zcela čistou němčinou a této dámě srdce Ježíšova líbí se francouzština lépe než mluvit s Němcem německy! Proč tvá předchůdkyně, která je přece rozená Lyonka, mohla se mnou mluvit dobře německy a proč ty, pyšná huso, ne?“

23. Praví ona dáma: „O příteli, protože jsem se domnívala, že se tím u tebe náležitě uvedu!“

24. Praví biskup Martin: „To byla ovšem zcela hloupá víra, podobná víře, kterou jste všechny za vaši bezmeznou hloupost očekávaly od Boha nebe. Myslíte, že Pán učinil nebe pro takové hloupé husy? Ó, to jste na velikém omylu! Pravím vám: spíš do něho přijdou všichni oslové a volové než vy! Zapamatujte si to a jděte tam do nejzazšího kouta a učte se nejprve pokoře, potom teprve přijďte a těžte se, zda bude pro vás v nejspodnějším nebi k zadání nějaké místo děvečky od krav, o čemž velmi pochybuji. Jděte, kam jsem vám přikázal.“

Kapitola 62.

Rozmluva jednoho jezuitu s biskupem Martinem. Poučení jedné pekelné úzkostlivé milosrdné sestry.

1. Předstoupí jeden jezuita a praví: „Šlechtný příteli, ty asi nejsi zrovna velkým přítelem umění a věd, protože máš tak málo zalíbení na těchto tak náramně velevážených dámách srdce Ježíšova, a přece je to takřka jediný ženský řád, který se od časného rána do pozdního večera s největší pílí obírá vědami a uměním, a tím je nám, bratřím společnosti Ježíšovy, nejbližší. Ach, bratře, příteli, s těmito dámami bys měl přece jen jednat s větší vážností a láskou.“

2. Praví biskup Martin: „Co tě napadá, s těmito hloupými, domýšlivými Markétami s větší vážností?! Pravím tobě, já jim vzdávám až příliš, přespříliš úctu! Těm by měly být ukázány dveře a měly by být vystrčeny ven na několik milionů let. Snad by se tím odnaučily cizím řečem, což by bylo skutečně pro ně dobré.“

---

⁹⁸ velmi nepoctivé

3. Hle, podle toho, jak já je nyní vidím, vidím sršet z jejich očí hněv a domýšlivost! Velmi rády by se sice přetvařovaly, ale zde, v říši duchů, se to nedělá; neboť zde člověk prohlédne – zejména tak málo pevné duchy – jedním pohledem a brzy a snadno vidí, jakého jsou vlastně v nitru založení! Jelikož jsem však tyto husy prohlédl – a nyní je ještě lépe prohlížím a ony se mi pro svou velkou pošetilost velmi oškliví – musím je poslat aspoň do onoho kouta, abych se pohledem na ně nepohoršoval.

4. Ty sám a všichni z tvého chvalně hloupého sboru nemusíte si však zrovna také nějak zakládat na svém nanejvýš nenáležitým jméně, neboť přemýšlej sám a řekni mi, jakým právem se nazýváte jezuity a kdo vám udělil svolení k takovému znesvěcení Božího jména, a snadno shleďáš, jak hanebně jste i tohoto nejsvětějšího jména zneužili. Čím byste mohli nyní všichni tento zločin odčinit?

5. Může z vás jediný říci: „Pán Ježíš nás povolal, tak jako snad Pavla anebo Petra?“ Anebo viděl kdy někdo z vás Ježíše anebo s Ním mluvil anebo snad kdy někdo z vás za života vašeho těla cenil si evangelia výš než Ignáce z Loyoly⁹⁹? Hleďte, vy jste byli vskutku nejrozhodnější nepřátelé Ježíše Krista a nazýváte se jezuity?!“

6. Praví opět onen jezuita: „Nejmilejší příteli a bratře, této věci jak se zdá, buď špatně rozumíš anebo ji zcela nechápeš. Copak ty nerozumíš, co to znamená: *Omnia ad maiorem dei gloriam!*“¹⁰⁰ Hle, v tom spočívá důvod našeho jména. Ne, že by nás Pán Ježíš jménem založil, nýbrž my sami jsme zvolili toto jméno jen k Jeho větší slávě. Víím dobře, že tento prostředek není o sobě chvalitebný; ale co tu záleží na prostředku, jen když je účel dobrý a posvěcuje prostředek, i kdyby byl prostředek sebe nevhodnější.

7. Praví biskup Martin: „Ty zde také mluvíš jako blázen a soudíš o božských věcech jako slepý o barvách! Copak myslíš, že velký Bůh, kterého věčně po celou nekonečnost uctívají nesčetné myriády neslýchaných zázraků – pravím tobě: svatých zázraků – jejichž jas, vznešenost, nekonečná a neuvěřitelná božská krása je tak veliká, že by tě, kdybys na ni pohlédl, v jediném okamžiku usmrtila, získá něco na Svě cti, nazýváš-li se na Jeho počest jezuita, anebo domníváš-li se, tisíci jinými, často nejhanebnějšími prostředky, dosáhnout dobrých účelů?!“

8. Myslíš, že Ježíš zavedl ke Svě větší počtě nějakým mnichem nejhanebnější inkvizici?! Anebo myslíš, že Ježíš má zalíbení na autosafěs¹⁰¹ a na jiných ošklivostech, kterých jste se dopouštěli, předstírajíce, že je to k Jeho větší slávě, avšak v pozadí jste měli zcela jiný, nezřídka jen ten nejhanebnější účel?!“

9. Myslíš, že Pán Ježíš má ke Svě slávě zalíbení na tom, že jsi oplodnil děvče, a pak jsi je právě také *ad maiorem dei gloriam*¹⁰² dal zaživa zazdít do kostelní hrobky, anebo když jsi k větší slávě Boží, všelijakým pekelným předstíráním, strhl na sebe jmění tisíce vdov a sirotek a potom jsi neměl srdce, když jsi viděl tisíce v největší bídě hynout?!“

10. Myslíš ještě vážně, že něco takového by mohlo sloužit k větší počtě Boha a že by Pán Ježíš měl na tomto proslavení Svého jména zalíbení?! Ó, myslíš-li to vážně, pak jsi nanejvýš politování hodnou bytostí celé věčné Boží nekonečnosti!

11. Co bys řekl tomu, kdyby nyní Ježíš, který je jediným věčným Pánem a Bohem nebe a všech nesčetných myriád světů, stál před tebou a otázal se tě, jak jsi uplatňoval ty a celá tvoje družina Jeho slovo a kdo vám dal právo, abyste Jeho nejsvětější jméno tak ošklivým způsobem znesvěcovali? Řekni, řekni, ano, řekněte vy všichni, co byste všemohoucímu Bohu odpověděli?!“

12. Všech se zmocňuje zřejmá hrůza, strnulost a tupost a žádný se neodvažuje ani slovo biskupovi Martinovi odpovědět, neboť ho všichni nyní považují za anděla soudce.

13. Jen jedna milosrdná sestra přistoupí zcela bázně k biskupovi Martinovi a praví: „Ó, soudící anděli, ve jménu Božím! Jen nás neodsuzuj do pekla; do očištění půjdeme ve jménu Božím

---

⁹⁹ spoluzakladatel jezuitského řádu (Tovaryšstvo Ježíšovo)

¹⁰⁰ Vše k větší slávě Boží

¹⁰¹ slavnostní popravy kacířů

¹⁰² k větší slávě Boží

velmi rádi! Óóóóó, óóó, to je strašné, jaký jsi to nanejvýš přísný soudce! Óóó, měj přece jen trochu soucitu s námi, ubohými hříšníky a hříšnicemi!“

14. Praví biskup Martin: „Vstaň, ty hloupá jako bota milosrdná sestro! Já nejsem věčně žádným soudcem, nýbrž jsem sám ubohým hříšníkem a doufám sám v milost Páně, ale nyní přece bohudíky poznávám svou velkou hloupost, a protože ji poznávám, ukazuji vám také hloupost vaši, abyste odložili tuto hloupost, jak tomu chce věčný řád Páně, jinak místo abyste stoupali vzhůru do větší blaženosti, budete upadat vždy jen do větší bídy!“

15. Že však já vás nesoudím, dokazuje to, že jsem vás všechny přijal a že vás nevykazují, nýbrž, že vás všechny co nejvlídněji podržuji – chcete-li totiž u mě zůstat! Ale zůstanete-li, nesmíte se přidržovat svých pošetilostí, nýbrž musíte se dát klidně poučit tím, který zde má jistě víc zkušeností než vy, kteří jste v tomto světě nováčky! Buďte tedy klidní a přemýšlejte o mých slovech!“

Kapitola 63.

Martinův rozhovor s dvěma jinými jezuitou a dvěma redemptoristy. „Jak si usteleš, tak si lehneš!“

1. Přistoupí opět dva jiní jezuité a mimoto ještě dva redemptoristé před biskupa Martina a praví: „Milý, nejlepší příteli, s touto naukou, kterou jsi nám zároveň všem dal, jsme zajisté velmi srozuměni, a jak nyní pozorujeme, také nám tu všem skutečně nic neschází. Ale jen kdybychom vedle toho měli nějaké zaměstnání; pak bychom byli s tímto osudem celkem spokojeni a nepřáli bychom si navěky lepší osud. Ale kdybychom museli trávit celou věčnost bez zaměstnání, pak by nám nakonec byla již úplná smrt milejší než jednotvárný život beze všeho zaměstnání.“

2. Praví biskup Martin: „Přátelé, můžete číst, co je napsáno na této okrouhlé bílé tabuli?!“

3. Praví jeden ze čtyř: „Ó ano, je tu ono nejvýš neblahé: „Dies irae, dies illa! Libera nos ab omni malo! Memento, homo, quia pulvis es et in pulverem reverteris. Requiescant in pace! Requiem aeternam dona eis, domine, et lux perpetua luceat eis. Ex profundis clamavi. Clamor meus ad te veniat! Vitam aeternam dona eis, domine, et sedere in sino Abrahami, et considerare ad mensam illius, et comedere cum illo per omnia secula seculorum, amen!“¹⁰³

4. Hle, číst ještě dovedu, ačkoliv podle svého pocitu jsem také již po několik tisíc milionů let neviděl ani písmena. Ale řekni mi, co znamenají zde tyto staré dogmatické veršiky? Řídí se zde v tomto duchovním světě však někdo zcela vážně podle toho? Vskutku, kdyby tomu tak bylo, pak by to dopadalo velmi špatně se vši existencí pro celou nekonečně dlouhou věčnost! Ó, příteli, vysvětli nám, jak lze tomu zde rozumět a jak se to má brát!“

5. Praví biskup Martin: „Jakpak tomu jinak rozumět, než jak je to psáno?! Pravím vám tyto výroky nemají jiného smyslu než jen ten smysl, který se dá jasně zjistit z jejich slov. A mimoto řekněte sami, spojovali jste kdy na světě s těmito zvoláními nějaký jiný smysl, než jaký se podává ve vnějším významu?! Jestliže jste byli na světě s těmito veršiky spokojeni, když vám vynášely peníze a skrytou duchovní vážnost, proč vám mají překážet nyní, kdy se jejich smyslu prakticky používá na vás? K čemu je vám třeba zaměstnání? Requiescant in pace. Ergo requiescamus!¹⁰⁴ Tento klid ve věčném pokoji jste nyní všichni našli.“

6. Je zde i světlo, které krásnými velkými okny ustavičně stále dovnitř svítí; je tedy také tento můj dům podobný lůnu Abrahámovu, a tamhle ona velká, dobrým chlebem a vínem zcela naplněná skříň je opravdovým stolem Abrahámovým, u kterého budete se mnou věčně až do soudného dne

¹⁰³ Den hněvu, onen den! Osvobod' nás ode všeho zlého! Pamatuj, člověče, že prach jsi a v prach se obrátíš! Ať odpočívají v pokoji! Věčný pokoj dej jim Pane, a věčné světlo ať jim svítí! Z hloubi jsem volal! Volání mé ať vnikne k Tobě! Věčný život dej jim Pane, a místo v lůně Abrahámově, a dej ať se k jeho stolu posadí a jí s ním po všechny věčnosti!

¹⁰⁴ Ať odpočívají v pokoji; tedy odpočívejme!

nasycování, a nebudete-li v tento den hněvu odsouzeni, pak také ne po něm navěky! Co tu chcete ještě více?“

7. Praví jeden z redemptoristů: „Ano, ano, příteli, máš pravdu, už tomu tak bude. Ale bez ohledu na to, musím podle toho, jak to cítím, podotknout, že ta záležitost zde s náramně nudným časovým sledem začíná být zcela nepochopitelná a hrozně trapná. Považ sám, věčně zde, v naprosté nečinnosti a navěky nic neočekávat! Poslyš, příteli, nuda po několik decilionů pozemských let! Ó, Pane, to přece žádná živoucí bytost není schopna snést!“

8. Praví biskup Martin: „Ano, co ti tu však také tvůj pozemský rozum prospěje?! Copak jsi nikdy nečetl, že je psáno: „Každý bude žít podle své víry!“ a „Jak strom padne, tak zůstane ležet!“ Pročpak jsme věřili v tak hloupou věc, jejíž skutečnost se nám zde nechce zamlouvat?!

9. Když jsme byli tvrdošíjnými osly na světě, pak si musíme také zde dát líbit uskutečnění naší oslovské víry, ať je nám to vhod, anebo ne! Kdybychom však byli zařídili svou víru na světě moudřeji, bylo by nám zde také jistě lépe, avšak my všichni – ani mě nevyjímaje – jsme byli na světě tím šťastnější, čím více temnoty jsme v něm rozšiřovali! Proto ať nám to také zde nepřekáží, žijeme-li zde nyní vesměs pohřbeni ve své vlastní hlouposti jako v domnělém lůně Abrahámově!

10. Nebylo a není na světě nesmírné množství starých oslů, volů a hňupů, kteří sice neustále žvaní o světle a o osvětě, ale dává-li se jim také lepší světlo a lepší píce, přece se však podle toho neřídí, nýbrž vracejí se zcela pohodlně do své staré hlouposti a žerou starou píci a občerstvují své oči nanejvýš v skrovném, slabém přísvitu svého oslovského anebo volského chléva, mohou-li starý neřád svého žaludku opět přežvýkávat?

11. Hled'te, takovými osly, voly a hňupy jsme v plné míře také my; proto se nemusíme naprosto divit, že se Pán tak milostivě a nanejvýš velkomyslně o naši starou dobytčí povahu postaral! Kdo měl radost z hlouposti, ať zůstane ve své radosti! Kdo měl radost ze spaní, může zde spát do sytosti! Kdo měl radost ze zahálky, ať zde klidně navěky odpočívá! Kdo měl radost z jídla a pití, tamhle je stůl Abrahámu! Kdo se obíral rád pannami, ten má tamhle milosrdné sestry, školní sestry a Dámy srdce Ježíšova! Vždyť jsme beztoho vším co nejlépe zaopatřeni, proč tu tedy ještě bédujeme?!

12. Všichni pokrčí rameny a praví: „Ty máš sice pravdu – ale d'as aby vzal naši moudrost! Kdybychom se mohli stát na světě ještě jednou žábami a podle své chuti kuňkat, pak bychom na tom byli zřejmě mnohem lépe! Ale co již nelze změnit, musí žel tak zůstat!“

Kapitola 64.

Poctivé doznání minority. Řím nositelem viny. Vzcházející poznání a polepšení minority a jeho druhů.

1. Předstoupí jeden minorita a praví: „Přátelé, dovolte, abych promluvil slůvko, a i kdyby nemělo k ničemu lepšímu posloužit – což ovšem já nemohu určovat – učiní nám aspoň kousek tohoto našeho nastávajícího věčného klidu příjemnějším!“

2. Praví všichni: „Bravo, tak je to dobře, tak je to dobře! Jen tedy mluv a my tě budeme s potěšením poslouchat! Neboť tys byl už na světě znám jako velmi moudrý řečník plný vroucnosti. Mluv tedy zde jen pilně, jak ti jazyk narostl!“

3. Praví minorita: „Bratři a přátelé, my všichni jsme měli na světě jaksi dvě evangelia. Předně staré evangelium od Krista Pána a některých Jeho apoštolů a za druhé ještě jedno evangelium, totiž římskokatolické církve, která si dávala dogmatický název „samospasitelná“, neboť se domnívala a dosud se domnívá, že je na stoličce Petrově a že má klíče jak k nebi, tak i k peklu!

4. Této církvi jsme přísahali, že ji budeme až do svého konce věrni a že přijmeme za pravdu vše, co ona nám k věření předkládá, ať už je to v nějaké bibli psáno, či ne. Tak jsme se jí také přísežně zavázali, že každého jinak smýšlejícího a každého jinak věřícího a jednajícího budeme považovat za pouhého kacíře a jako takového jej odsoudíme.

5. To, co jsme přísahali, také jsme přesně dodržovali, – ačkoliv nezřídka proti své vlastní prozíravosti a proti veškerému zdravému lidskému rozumu.

6. Vy všichni víte dobře, že nám církev pod hrozbou smrtelného hříchu zakázala číst bibli, a že jsme směli číst pouze nedělní, velmi zkrácená evangelia; vše ostatní směli číst a tomu rozumět jen doktoři teologie, a zato nám byli doporučovány *Patres ecclesiastici*¹⁰⁵ a *Breviarium*¹⁰⁶ a legendy a pak řádová pravidla Ignáce z Loyoly, relikvie, obrazy, mše, svátosti, zpovědi a ještě mnoho jiných věcí, které zde lze jistě bez bázně nazvat naprostými, často zlomyslnými hloupostmi!

7. Táže se: Jestliže jsme při všem tomto, Bohem přece jistě aspoň dopuštěném římském zařízení, jednali také přímo proti vlastní nauce Ježíšově, můžeme snad za to? Podle všech lidských, a jistě také božských práv, má být volán k zodpovědnosti viník, nám všem však má být uděleno poučení, jak se máme pro věčnou budoucnost chovat a jak odčinit to, čeho špatného jsme se nakonec sami dopustili!“

8. Praví ostatní: „Bravo, ty jsi skutečně velmi moudře mluvil a způsobil jsi nám všem velmi velké potěšení! Ať pyká viník za nás! Tak je to správné! Římská stolice ať pyká a každý, kdo nás pro něco kvalifikoval, aniž vyčkal našeho svolení na dobu, v níž by byla naše myšlenková schopnost ve správném světle uzrála a byla protříbena!

9. Byli jsme bez svého svolení pokřtěni, a právě tímto příliš předčasným křtem bylo nám vnuceno římské vyznání, a tak bylo dítě učiněno zodpovědným již v lůně mateřském! Či není více než pošetilé nechat určitým zástupcem skládat přísahu za novorozeně, aniž se uvažuje, zda bude toto dítě, až dospěje, s touto vynucenou přísežnou věrností srozuměno, anebo ne, a zda v opačném případě se najisto zřejmě nedopustí porušení přísahy! Ó, to je hrozně protikřesťanské!

10. Kristus přece Sám řekl: „Kdo věří a pokřtěn bude, stane se blaženým!“ Ó, ó, to je zcela protikřesťanské; jakpak může být někdo pokřtěn dříve, než si v sobě uvědomí křesťanskou víru! Křest má přece být živoucím svědectvím, že někdo přijal křesťanskou víru za jedinou směrnicí svého života! Co ví však novorozené dítě o tom, co je víra, co křesťanská víra a co svědectví?! A když tu člověk náležitě přemýšlí, shledá tuto hloupost vždy větší a víc protikřesťanskou.

11. Praví se sice, že se tímto křtem odpouští dědičný hřích i všechny hříchy před křtem spáchané. Ó, jak je to děsně hloupé! Může jen poněkud jasně myslící člověk odsoudit dítě proto, že se rodiče mezi sebou dopustili odpustitelné chyby?! A Bůh, nanejvýš moudrý, měl by přičítat stále ještě přestupek Adamův za smrtelný hřích dětem, které přece nemohou mít nikdy nějakou vinu na jeho přestupku?! Ano, to se poznává teprve zde tak správným! Avšak v příčině hříchů spáchaných před křtem, to je přece dočista k smíchu! Dítě přece nemůže hřešit již v těle mateřském!

12. Ale pohan, který teprve přestupuje na křesťanské náboženství, které je nyní zajisté daleko pohanštější než samo naprosté pohanství – jaké může mít hříchy? To by musely být hříchy proti jeho pohanským zákonům, neboť proti křesťanským zákonům nemůže přece pohan hřešit, jelikož je dosud nikdy nepoznal! Ale pohanu odpustit jeho pohanské hříchy neznamenovalo by nic jiného než ho předem v jeho pohanství potvrdit. Právě týž případ je jistě u Žida, neboť chtít Židovi odpustit křtem, že byl tak dlouho Židem, to by bylo přece také vše, co si může i jen poněkud střízlivý člověk jako nejvyšší vrcholný bod hlouposti představit!“

13. Praví opět minorita: „Přátelé, vy jste mě jen předešli! Vaše poznámka byla zcela správná! Říkám vám: Mně toto římské pokřesťanštění již v mateřském těle připadá nyní jako staré pohádky o zapisování se d'áblu! Ze samých nízkých politických úmyslů je tu člověk téměř již v mateřském těle zapsán onomu „Bůhnsnami“, který si pak člověka skrze Řím v každém případě úplně přivlastní. Ó, to je chvalitebné! A tato protikřesťanská, domněle „prvá křesťanská církev“, nazývá se také ještě mimoto „matkou“ a její vrchní hlava „zástupcem Ježíše Krista“, tedy zástupcem Božím! (Nápis na tiáře: *Vicarius filii dei!*¹⁰⁷)¹⁰⁸

---

¹⁰⁵ církevní otcové

¹⁰⁶ breviář – modlitební kniha

¹⁰⁷ Zástupce Božího syna!

14. Pozoruhodné, pozoruhodné, a přece je to tak pravdivé, jaké to je. V jakém bloudění jsme to všichni byli již od narození čistě onoho „Bůhsnámi“! Křtem bychom měli být osvobozeni od toho přehloupého dědičného hříchu, abychom se tím stali dětmi Božími! Krásné děti Boží – Bůh s námi! Místo z pekla, byli jsme jen doslovně vekřtěni do pekla!

15. A aby nikdo nikdy nepomýšlel na nějaké vážné pokání a opravdové polepšení ve svém životě, byla vynalezena ušní, všechny smrtelné hříchy chlácholící zповěď s úplným právem odpouštět kněžími, čímž byl každý člověk vržen opět do své staré louže a nikdy nebyl s to stát se stvořením v Kristu!

16. Ó bratři, bratři, bratři! To jsou věci, to jsou kousky, jejichž dopuštění Bohem zůstane našinci věčně nerozřešitelnou záhadou! „Buďte všichni dokonalí jako Otec váš v nebesích dokonalý je.“ Krásná to dokonalost, kde člověk musel být zcela vědomě ještě hloupější než hlupák, a teprve nyní jako duch začíná v nebeštějším světle poznávat, v jakém to bloudění se nacházel na světě!

17. Dalo by se ještě velmi mnoho mluvit, a dalo by se vždy zřetelněji dokázat, že římská stolice je zcela jediným viníkem vší naší zvrácenosti. Ale já myslím, že to, co nyní jen temně poznáváme, vidí Pán jistě v nejúplnějším světle, a že nám ubohým svedeným hříšníkům bude milostivý a milosrdný za to, že chceme od srdce odpustit všem, kteří by měli a dosud ještě mají vinu na našem plánovitěm zatemnění! Toto je moje mínění. Co soudíte vy?!

18. Všichni hlasitě volají: „Bravo!“ A jsou – až na několik jezuitů – úplně s ním zajedno.

Kapitola 65.

Biskup Martin činí duchovně slepé jezuitu vidoucími.

1. Tyto jezuitu si však vezme do práce biskup Martin a začne s těmito, kteří potřásají hlavou a krčí rameny, zcela radikální rozhovor, který zní takto:

2. „Proč vrtíte záporně hlavou a krčíte pochybovačně rameny? Rozumíte snad lépe věci než tito vaši, nyní velmi čestně smýšlející druhové? Já myslím, že asi sotva! Víím však, kam míříte a právě v tom je ta příčina, proč vy nemnozí vrtíte při tom hlavou a krčíte rameny! Hle, já vám řeknu, co vám drží ještě trojnásobnou Mojžišovu pokrývku před očima!

3. Předně, je to vaše stará, strnulá, neohebná mysl, která dosud vás ustavičně ovládá a žádné lepší a čistší světlo nepropouští do vašich srdcí. Za druhé však je to temný blud, následkem něhož věříte, že k tomu, aby byl někdo křesťanem, netřeba nic jiného než křest. Že je třeba někoho pouze ve jménu Otce, Syna a Ducha Svatého pokřtít – a křesťan je podle vaší klamně víry hotov! Vskutku, krásná to víra! A za třetí ještě vysokomyslné mínění a nejvyšší panovačná víra, že jste opravdovými apoštoly Pána a že máte od něho moc konat, co chcete, protože prý máte opravdového Ducha Svatého!

4. Ó, vy staří blázni! Čím to můžete dokázat? Kde je v písmu text, kterým by se dalo vaše bláznovství ospravedlnit? Myslíte, že Pán řekl také vám, tomu nejúplnějšimu opaku křesťanů to, co řekl Petrovi a Svým ostatním apoštolům, když je vyslal do světa, aby hlásali evangelium všem národům? Ó, pak velice se mýlíte! Hleďte! Tam se praví: „Přijměte Ducha Svatého! Cokoli, když máte tohoto Ducha Svatého, svázete anebo rozvázete na zemi, bude svázáno anebo rozvázáno na nebi.“

5. Měli jste však někdy tohoto Svatého Ducha? Může si kdy Duch Svatý sám odporovat? Může měnit, co jednou navěky určil, anebo může se také ještě stát moudřejším a poznat, že jeho jednou daná příkázání jsou vadná a že se tedy musí nahradit novými, lepšími?

6. Copak Svatý Duch za dob apoštolských ještě nepoznal, že bude později třeba mnichů všech barev a druhů, kteří by přivedli lidi do nebe, že bude třeba obrazů, řezb, relikvií, zázračných

---

¹⁰⁸ Papežská trojnásobná koruna – tento symbol autority se v katolické církvi nepoužívá od 11. listopadu 1964, kdy její používání papež Pavel VI. zrušil. Tiára byla prodána v Americe a výnos byl určen potřebným. Je uchována v chrámu Neposkvrněné Panny Marie ve Washingtonu.

obrazů, zvonů, kropenky, kadidla, mešních rouch, mnišských kuten, kostelů a klášterů, kalichů a monstrancí, mešních zvonečků a latinsky odpovídajících ministrantů a tisícerych podobných pošetilostí více, aby bylo možno přijít do nebe? Jak slepý musel být tehdy ještě Duch Svatý, že neznal tyto potřeby, a také hned již za dob apoštolských je nenařídil pro spásu lidských duší!

7. Či jsou první křesťané i s Petrem a Pavlem nyní skutečně proto d'áblovi, že neměli kostely, zvony, latinské mše a zádušní mše a spasitelné zázračné obrazy, dokonce ani zpovědi a poslední pomazání, draze placené zádušní mše, rozličné zvonění, příkrovy svíček na větru nezhasínající a žluté voskovice a podobného více?!

8. Copak ještě nepoznáváte tento nesmysl? Nepozorujete, že my všichni – právě naší hrabivostí a okázalou panovačností jsme svévolně, nejen bez nejmenšího příkazu evangelií, ale přímo proti slovu Božímu a proti nauce všech apoštolů vytvořili tak zvaná bohoslužebná díla, ustanovení a obřady, jež jsou zcela zřejmými hříchy proti Duchu svatému, o nichž se praví, že nebudou odpuštěny ani časně, ani věčně?

9. Porovnáte-li jen povrchně čisté slovo Páně ke všem lidem s naším římskokatolickým nesmyslem, pak vám zajisté musí šupiny spadnout z očí a musíte úplně poznat, že Řím není nic jiného než onou, v božském zjevení až příliš jasně označenou nevěstkou Bábele a my kněží jsme především jejími andílky – „Bůhsnámi“ – in optima forma!

10. Zanechte tedy, vy všichni milí bratři a sestry, svého starého světského nesmyslu a obraťte se všichni se mnou k jedinému Bohu a Pánu, Ježíši Kristu. Tak budete jistě všichni v milosti přijati.

11. Ale poslyšte! Ne toto mé chabé, i když dobře míněné přemlouvání, nýbrž vaše vlastní vůle a láska vašeho srdce nechť vás k tomu pevně a nezměnitelně přivede.“

12. Všichni nyní s biskupem Martinem souhlasí. Jen Dámy srdce Ježíšova praví: „Dokud nedostaneme rozkaz od Boha Samého, anebo aspoň od nejbláženější Panny Marie, zůstaneme věrny římské matce a nepřijmeme od vás žádnou novou nauku, která by nás mohla přivést do pekla.“

13. Praví biskup Martin: „Jen tiše, vy hloupé Markétky! Pán vám dá upěci ihned zcela zvláštní klobásu. Nechcete-li si vzít za svou životní směrnicí navěky evangelium, pak si zůstaňte ve své hlouposti po celou věčnost, žijte se špekem své milé římské matky. Že se přitom jistě nestanete příliš oblymi a krásnými, o to se postará moudrost Páně, neboť Pán dovede dát tak hloupým duchům zcela příslušnou více než homeopatickou dietu, která často trvá jednu malou věčnost a těmto hloupým duchům udělá rozhodně tu nejlepší službu, což dobře vím z vlastní zkušenosti.“

14. Nechme tedy tyto hloupé Dámy při jejich temné víře a my se obrátíme nyní k lepšímu světlu ve jménu Páně.“

Kapitola 66.

Rozšíření srdce a domu. Pán volá Martina.

1. Táže se minorita: „Bratře, kde je to tvé vysloveně lepší světlo? Kam nás povedeš, abychom je uzřeli?“

2. Praví biskup Martin: „Následujte mě sem do středu tohoto sálu. Hled'te, tam se nachází opravdu božsky umělecký pozemský mechanismus. Budeme tu nejprve podrobně zkoumat Zemi, kterou jsme obývali, a od ní se pak odebereme k ostatním planetám a konečně k samotnému Slunci. Spatříte tu leccos, co vám bylo dosud ještě všem záhadou. Tedy jen kupředu!“

3. Všichni jdou nyní na označené místo a obklopí je v hustých řadách. Také Dámy srdce Ježíšova se zcela pomalu přiblíží, aby viděly a slyšely, o čem se bude jednat a jak asi bude vypadat ono biskupem označené lepší světlo.

4. Biskup Martin to zpozoruje a praví dosti hlasitě: „Co se vy, moudré dámy, za námi plížíte jako nějaká tajná policie? Zde tajná policie nemá co dělat! Chcete-li se obrátit s námi, s vašimi bratry a sestrami k lepšímu světlu, pojd'te otevřeně a radostně jako my! Tajné vyzvědačské plížení se zde netrpí! Rozuměli jste?“

5. Když to Dámy srdce Ježíšova uslyší, zastaví se a praví: „Příteli, nezlob se příliš na nás, neboť víš-li že jsme hloupé a slabé a jistě svedené – jako jsi byl i ty sám a také jsi jistě nebral ihned vše při vstupu do tohoto světa za bernou minci, co ti bylo řečeno – pak přece měj trochu trpělivosti s námi ubohými, prosíme tě o to. Až dosud jsme od tebe ještě neobdržely žádné chvalitebné jméno, leč jen „Markétky“, a nestěžovaly jsme si. Bereme-li do ochrany náš řád, to přece nemůže být tak příliš špatné? Ty, milý příteli, však jsi na nás přišel velmi tvrdě a snášely jsme to, i když jsme poněkud reptaly. Avšak nyní tě prosíme, odpusť nám a nebud' již tak příliš tvrdým k nám, ubohým hříšnicím.“

6. Praví biskup Martin: „Á, tato řeč se mi od vás již lépe líbí než ta francouzská; když mně přicházíte s takovou, pak přistupte jen zmužile a radostně ke mně a přesvědčte se, co se zde děje a co se zde ještě dále stane.“

7. Dámy srdce Ježíšova přistoupí nyní rychleji a začnou se nemálo podívat, když spatří tento velký a nanejvýš umělecký mechanismus. Jezuité ihned také obstoupí tento zemský globus a v samém údivu sepnou ruce nad hlavou nad tím, že tento globus je skutečně Zemi tak věrně podoben, že na něm nechybí ani nejmenší maličkost. Se stejným úžasem okukují tento globus minorité a rovněž také redemptoristé. Františkáni obdivují více planetární soustavu a lesk Slunce, které zde vydává právě tolik světla, kolik je ho třeba k osvětlení celého planetárního mechanismu. Toto Slunce se též nejvíce líbí milosrdným sestrám a školským sestrám, krátce, všichni obdivují toto zařízení a biskup Martin dělá, jak nejlépe dovede, co nejhorlivějšího průvodce po této nebeské zvláštnosti, při čemž mu však mnohdy na jazyku uvízne nějaká sarkastická poznámka o poměrech na Zemi.

8. Když se tato celá velká společnost delší dobu pozdrží u tohoto zemského a planetárního mechanismu a dává se poučovat biskupem Martinem, nastane v sále poněkud jasněji a celý sál připadá i samotnému biskupovi Martinovi nyní mnohem větší, než tomu bylo dříve ve světle velmi tlumeném. Společnost to též zpozoruje a táže se biskupa Martina, kde se nyní vzalo o tolik více světla a co způsobilo tak značné rozšíření sálu.

9. Biskup Martin praví: „Milí přátelé, bratři a sestry, tomu se zde nemusíte příliš divit, neboť zde se mění až příliš snadno vše, co se v jistém způsobu a podobě objeví. Nepozorovali jste, když jste sem přišli, jak tento dům vypadá zvenčí malý, a jak velkým je z nitra? Hleďte, to je přece jistě div! Rovněž tak i tento zjev není nic než div, kterému sice všichni nerozumíme, ale nicméně Pánu je něco takového nadmíru snadno uskutečnitelné.

10. Já však myslím, že jelikož jste nyní všichni přijali poněkud lepší poznání, dává nám Pán také již více světla, a protože se naše pojmy o něm nyní poněkud rozšířily, rozšířil nám také přiměřeně tento jistý příbytek, abychom v něm měli všichni víc dostačující místo. Ó, takovým zjevům se zde, ve vlastní říši divů, nemusíme nijak příliš divit, neboť zde nezrají nejprve třešně, pak slívy a brzy nato švestky, nýbrž zde se děje vše jen dle zralosti našich srdcí, všemohoucí láskou a moudrostí Páně.

11. Ale nyní spatřuji tamhle na okrouhlé tabuli pojednou také zcela nové, jasně se lesknoucí písmo! Musím se podívat, co je tam napsáno!“ Biskup Martin spěchá rychle k tabuli a čte: „Martine, pojd' ven, neboť potřebuji s tebou něco naléhavě vyřídit. Celá společnost však ať se zatím chová klidně. Přijď. Staň se!“ Biskup Martin všecek blažený sdělí společnosti, aby se chovala zatím klidně, čehož také ona přesně uposlechne. On však spěšně následuje volání na tabuli.

Kapitola 67.

Proměna zahrady. Borem jako zahradník.

1. Když biskup Martin vystoupí ze svého domu, spatří kolem domu zahradu velmi rozšířenou a celou v květu, což mu způsobí úžasně velkou radost. Rovněž také opět spatřuje ve velké blízkosti směrem na východ příbytek Páně, což ho uvádí do ještě blaženější nálady. I ohlíží se na všechny

strany a nevidí nikoho, kdo by ho venku očekával. To našeho Martina opět již poněkud zarazí, ale tentokrát neztrácí odvalu, ani trpělivost a jde do zahrady, aby Mne, Pána, vyhledal, neboť se domnívá, že Se tu asi někde ukrývám, aby Mne ona velká společnost oknem neviděla.

2. Prohledává co nejhrošivěji zahradu a jelikož Mne nicméně nenalézá, praví sám u sebe: „To už zase vypadá jako nějaké nebeské pokušení! Ale to nic nevadí, jen když si vyplním svou poznanou povinnost, ať už si Pán Sám anebo vyslanec od něho dělá, co chce. To je mně nyní všechno jedno. Mohl bych sice jít do jeho příbytku – ale nemám k tomu rozkaz, neboť na tabuli bylo jen napsáno: ‚Martine, pojd' ven! Neboť potřebuji s tebou něco naléhavě vyřídit!‘ A venku tedy jsem, svůj úkol jsem přesně vyplnil. Vyvolal-li mě Pán nadarmo, do toho mi nic není, jsem zde!“

3. Po těchto myšlenkách prochází se biskup Martin po velmi rozsáhlé zahradě dále a zcela na jejím konci objeví zahradníka, který sází stromek za stromkem do země. I jde k tomuto zahradníkovi, a když přijde do jeho blízkosti, poznává v něm hned svého knihkupce Borema a praví pln radosti: „Ó, bratře, příteli! Jak často jsem již litoval, že jsem tě tak hrubě a zle urazil! Odpusť mi to a staň se mým věčně nerozlučným vůdcem! Neboť já nyní úplně poznávám své bezpráví na tobě, a zejména vůči dobrotě Páně!“

4. Tu se Borem ohlédne a pozdraví co nejvlídněji biskupa Martina slovy: „Bud' mi pozdraven, milý bratře Martine! Pánu působí velkou radost, že jsi vykonal dobro svobodně, sám ze sebe. Proto také Pán ustanovil mě sem, abych tuto tvou zahradu uvedl do pořádku a rozšířil ji, jako ty jsi na pravou míru uvedl své srdce a v lásce jsi je velmi rozšířil. Pokračuj tak dále v působení ve jménu Páně, tak se obrovskými skoky přiblížíš ke znovuzrození svého ducha.“

5. Já však nyní zůstanu u tebe, protože sis mě sám ve svém srdci žádal, a přispěji a pomohu ti, kdekoli toho jen bude třeba. V tvém domě je nyní velká práce. Budeme jí ještě velmi mnoho zaměstnání, ale až bude boj nejhrošivější, bude skvělé vítězství také nejbližší!

6. Nyní jsem také s vysazováním stromků hotov. Pojd'me tedy k těm, kteří potřebují naši pomoc. Jsou sice sebou již náležitě zpracováni, asi jako nyní tato zahrada, ale vzdor tomu bude ještě dosti značně zapotřebí, než všech těchto tisíc stromků přinese úplně zralý plod.

7. Láska a trpělivost však překonají vše. Proto pojd'me nyní směle do domu a začneme ihned s naším pravým dílem ve jménu Páně.

Borem a Martin krácejí nyní spěšně k domu.

Kapitola 68.

Boremova poučná slova o cestě k blaženosti.

1. Když nyní vstoupí oba do domu, jde jim vstříc jeden z minoritů, který již dříve velmi rozumně mluvil, a táže se Martina: „Milý příteli a bratře, co bylo venku, že jsi musel tak kvapně odejít? Hle, my všichni jsme tím byli velmi polekáni a ve velkých starostech o tebe, neboť jsme se domnívali, že jsi kvůli nám volán k odpovědnosti a že tě snad proto potkalo něco zlého. Řekni nám, jak se ti dařilo!“

2. Martin se usměje a praví: „Milí přátelé a bratři, buďte o mě zcela bez starosti. Hled'te, tohoto milého přítele a bratra poslal mi Pán kvůli vám a kvůli mně, aby mi pomohl přivést vás všechny na pravou cestu. Jedině proto jsem byl volán ven.“

3. Ale vy všichni musíte nyní tohoto přítele Páně co nejochotněji vyslechnout a vždy se řídit jeho slovy, a tak bude váš a snad také můj osud brzy lepší a budu svobodnější, neboť hled'te, ani já dávno ještě nejsem úplně blaženým duchem, nýbrž jsem jen na cestě k tomu, abych se milostí Páně stal účastným dokonalé blaženosti.

4. Příklad-li se nyní vy všichni, abyste se co možná nejdříve stali účastnými této milosti, může se velmi snadno stát, že potom všichni vespolek půjdeme ve stejnou dobu po cestě do říše Božího Světla.“

5. Práví opět minorita: „Ano, bratře, my všichni tobě a tomuto tvému příteli slibujeme, že se budeme ve všem chovat přesně podle předpisu, který nám dáte, abychom se mohli stát hodni aspoň té nejnepatrnější milosti Páně!“

6. Práví Borem: „Ano, milí bratři a sestry, zachovávejte tento svůj slib v hloubi svého srdce. Milujte Ježíše Krista, Onoho Ukřižovaného, nade všechno, protože On je všech nás jediným lásky nejplnějším a nejsvětějším Otcem. Hleďte jedině jen Jeho a Jeho lásku, a neulpívejte pak svými srdci na ničem jiném než jen na Něm, tak budete mnohem spíš v jeho věčném příbytku lásky, než si myslíte. Ale všechny své smyslné světské přívěsky musíte ze svých srdcí vyhostit, jinak by nebylo možné vás do věčného příbytku svatého Otce přivést. Zapamatujte si nyní dobře, co vám řeknu!

7. Hle, vy všichni jste sice měli na světě dva různé, ale všeobecně také v základu zcela falešné pojmy o Bohu a nebi, jako vůbec o životě duše a jejím stavu po smrti těla. Až dosud jste se mohli přesvědčit, že se zde vaše pozemská víra ukázala být vyloženě pochybnou; nenalezli jste očištěc, ba dokonce ani peklo, ani nebe, ani okřídlené anděly. Jako jste však toto vše nenalezli, tak také věčně nenaleznete vše ostatní, čemu jste jako římská katolici věřili.

8. Také všechny ty modlitby obcí a kněží za přispění, v které jste tak velice věřili, nemají zde ani tu nejmenší cenu, neboť nikdo zde nepřijde k Pánu zprostředkovaným slitováním, jelikož Pán Sám je beztoho největší slitování, a bylo by největší, nejvyšší hříšnou pošetilostí chtít pohnout nejmilosrdnějšího, lásky nejschopnějšího, nejplnějšího, nejdobrotivějšího Otce k milosrdenství.

9. Proto musí tu každý sám co nejvážněji přiložit ruku k svému vlastnímu dílu, jinak by bylo nemožno dospět k Bohu, Pánu veškeré věčně nekonečné nádhery. Hled'te, já jsem nyní sám velkým andělem Páně. Pán mě nyní nevolá jinak než: „Můj bratře! Jak neskonale tě mám rád!“ A hled'te, i kdybych šel a prosil za vás celou věčnost, přece by vám to nic neprospělo, neboť každý sám ze své lásky musí učinit, co je v jeho síle, jinak by nikdy nedospěl k opravdové svobodě svého ducha! Bůh je sice všemohoucí, ale Jeho všemohoucnost nečiní nikoho svobodným, neboť je to právě Jeho všemohoucnost, od níž musíme být svou svobodnou vůlí a láskou v Bohu osvobozeni, jinak bychom nebyli ničím než jen stroji a automaty této Boží všemohoucnosti.

10. Proto však Pán stanovil ze Své nanejvyšší nekonečné moudrosti uspořádané cesty, po kterých musíme kráčet, abychom dospěli k této Božské svobodě. Tyto cesty vám byly dosud neznámé, avšak já vám je nyní učiním známými. Musíte jich však dbát a přesně – ale dobrovolně – se jich držet, a tak dospějete tam, kam je povinen dospět každý Bohem stvořený duch.

11. Od nynějška vám bude dána všemožná svoboda; cokoli si budete přát a chtít, toho se vám dostane. Ale tato svoboda není ještě svobodou, nýbrž jen zkouškou, které máte porozumět, ale nikoli ji zneužívat!

12. Bude vám předkládáno na tisíce Eviných jablek pokušení, ale nebudete se smět z lásky k Pánu jich dotknout!

13. Budete pomlouváni a tupeni, ale nesmíte se nikdy rozhněvat ani na žádnou zlou odplatu pomýšlet!

14. Budou vás pronásledovat, oloupí vás a dokonce budou s vámi zle nakládat, ale vaše ochrana nebudiž nic jiného než láska, ačkoli vám budou po ruce všemožné prostředky, kterými byste se mohli dostatečně mstít!

15. Mějte vždy na paměti Pána a jeho evangelium, tak postavíte svůj příbytek na pevném základě navěky, takže nebude nikdy otřesen.

16. Mluvím k vám věčnou pravdu z Boha, Pána všeho bytí a života. Kdo neplní slovo Boží skutečně v sobě, nemůže do království Božího vejít!

17. Každý musí projít nejužší branou pokory a musí ponechat vše Pánu; nesmí nám zůstat nic jiného než jedině láska sdružená s nejhlubší pokorou. Nás nesmí nic urážet. Nesmíme nikdy myslet a říkat, že to a ono nám nějak právem náleží, neboť my všichni máme jen jedno právo, totiž pravé lásky a pokory. Vše ostatní je jedině Páně!

18. Jako se však Pán Sám až do krajnosti pokořil, rovněž tak musíme učinit i my, chceme-li přijít tam, kde je On!

19. Dá-li ti kdo políček, nevracej mu ho, nýbrž nastav mu ještě druhou tvář, aby zavládl mír a jednota mezi vámi! Kdo žádá od tebe plášť, tomu ještě k tomu přidej suknicí. Kdo tě potřebuje za průvodce na hodinu, s tím jdi dvě hodiny, abys mu prokázal lásku v plné míře. Žehnej nepříteli a modli se za ty, kteří tě proklínají! Nesplácej nikdy nikomu zlo zlem a špatné špatným, nýbrž konejte dobro těm, kteří vás nenávidí. Tak budete opravdovými dětmi Božími.

20. Dokud však své právo hledáte někde jinde než pouze ve slově Božím, dotud ještě nosíte v sobě osten urážky, ano, dokud jste toho mínění, že se vám v tom či onom děje bezpráví, dotud jste také ještě dětmi pekla a milost Páně není ve vás.

21. Děti Boží musí dokázat vše snést, vše strpět. Jejich silou budiž jediné láska k Bohu a láska k jejich bratrům – dobrým, nebo zlým.

22. Jsou-li pevné v tom, pak také jsou úplně svobodné a způsobilé k přijetí do království Božího.

23. Já vím, že vy všichni jste byli knězi a jeptiškami obce římské, která je tou nejtemnější. Také vím, že si někteří z vás na tom potají ještě velmi mnoho zakládají. Ale tu pravím vám: Jen nemysli nikdo z vás na to, čím byl na zemi a co konal, neboť myslí-li někdo na to, že konal dobro, bude také Pán myslet na to, kolik zla kdo z vás učinil a bude ho soudit podle jeho skutků. Kdo je však souzen Pánem, ten je souzen k smrti, a nikoli k životu; neboť soud je smrtí duše ve věčném otroctví jejího ducha.

24. Mluví-li však Pán takto: „I když jste vše učinili, doznejte, že jste byli neužitečnými sluhy!“ Oč více pak musíte na sobě toho doznat vy, kteří jste přece vesměs nikdy ani v nejmenším nesplnili evangelium v sobě, na sobě a ještě méně na svých bratrech!

25. Takto jsem k vám nyní mluvil ve jménu Páně a nepřidal jsem k tomu ani neubral žádné slovo, nýbrž jak jsem to od Pána přijal, tak jsem vám to také věrně sdělil. Nyní však je na vás, abyste to vše co nejlépe uskutečňovali; neboť od nynějška se nemůžete nikdy omlouvat, že jste to nikdy neslyšeli, jestliže pro tvrdošíjně nenásledování propadnete soudu.

26. Je-li však někdo dobré vůle a padne následkem vrozené slabosti, pak jsem tu já a tento bratr, abych pomohl každému ve jménu Páně.

27. Nyní vidíte, že se od vás všech požaduje především jen dobrá vůle a pak teprve skutek.

28. Buďte tedy všichni naplněni dobrou vůlí k dobrému, pak se to se skutkem nebude brát tak přísně, jelikož dobrou vůli lze již považovat a brát za dílo ducha.

29. Ale běda každému z vás, kdo by byl potají záluďné mysli, zlé vůle a konal by jen navenek vše, jako by byl dobré vůle! Pravím vám ze síly Páně, která nyní mnou provívá jako nejmocnější vichřice lesem: Takový bude nenadále zahrán k peklu a vržen do bažiny věčné záhuby, podobně jako padá kámen z nebe do propasti moře, odkud nebývá již vzat, nýbrž zůstává ležet v bahně a kalu soudu.

30. Nyní víte, co máte konat, abyste se jako opravdové děti Páně dostaly do Jeho říše. Jednejte všichni podle toho, tak budete žít.

31. Já a tento váš nejlepší přítel budeme, i když ne vždy viditelně, stát za vámi a pomáhat vám, pokud by někdo z vás propadl své slabosti. Ale kdo propadne své zlobě, tomu nebude pomoheno, leda podle pravidla stejným za stejné. Neptejte se, kde se taková zkouška odehraje. Stane se to zde i jinde, a kdy se toho nejméně nadějete, aby nebyla narušena vaše svoboda. Pán budiž s vámi i s námi! Amen!“

32. Praví biskup Martin: „Bratře, ty jsi zde mluvil skutečně čistě z Pána, a vše je navlas pravdivé. A zejména to platilo pro mě, neboť já sám jsem v tom našel ještě mnohé body, které se mě velmi blízko dotýkají.“

33. Praví Borem: „To ti jistě neuškodí, budeš-li jich také dbát. Neboť k oné krásné Merkuriánce bych tě zcela samotného ještě nepustil! Rozumíš mi, bratře?!“

34. Praví biskup Martin: „Máš pravdu, máš pravdu! Víš, tak trochu dobyt看kem jsem ještě stále; ale doufám, že se to nyní již změní.“

Kapitola 69.
**Nový zázrak pro biskupa Martina. Zkušební
výjev minoritů a jezuitů.**

1. Biskup Martin: „Ale nyní jsem sám zvědav, jak a kde započnou zkoušky této, takřka tisíc lidí čítající, společnosti. Zde v domě to nepůjde. A mimo něj? Postaví každého na jiné místo? Jsme jen dva...skutečně nevím, jak se ta věc provede. Vyhledat jednu ztracenou ovci ze sta, je-li jich devětadevadesát spravedlivých, nebylo by podle mého mínění právě příliš neproveditelným úkolem, ale zde jde o tisíc takřka zcela ztracených ovcí, takže bude třeba jít nejen za jednou, ale za tisíci zbloudilými! Poslyš, příteli, tohle je nejvyšší zvláštní, mně dosud naprosto nepochopitelná úloha.“

2. Praví Borem: „Příteli a bratře, zanech toho dotazování, neboť, hle, u Boha jsou velmi mnohé věci možné, které se ti ještě nyní zdají úplně nemožnými! Všichni zůstanou zde v tomto domě a viditelně nepřekročí ani práh, a přece budou o sobě přesazeni do nejrůznějších krajin, které budou odpovídat navlas jejich nitru. A vstoupíme-li do jejich oblastí, budeme jimi zcela viděni a oni budou moct s námi zcela dobře mluvit. Budeme-li však mimo jejich oblast, nebudou nás vidět, my však je budeme mít nicméně před sebou jako nyní a z jejich záhlaví budeme moci co nejpřesněji poznávat, co konají a jak dbají cest Páně a jak po nich krácejí.“

3. Hle, oni všichni jsou nyní svým nitrem již dávno tam, kde být musí, a my je vidíme všechny stát nepohnutě na jejich místech a tvářit se tak, jako by navzájem rozmlouvali. Ale oni spolu nerozmlouvají; neboť nyní se navzájem nevidí, jako nevidí nás.

4. Hle, nyní jsou uspořádáni do řady, takže je snadno přehlédneme. Ale oni z toho pozorují právě tak málo, jako někdo tvrdě spící, je-li přenášen se svou postelí do jiného pokoje. Nyní jsou již seřazeni v řadách tak, že můžeme pozorovat záhlaví každého z nich. Pojď sem k tomuto minoritovi a podívej se, co dělá!“

5. Biskup Martin si stoupne nyní za minoritu a hledí přes jeho týl jako při tak zvaném dioramatu¹⁰⁹ zvětšovací sklem. Spatřuje velmi nádhernou krajinu a v ní minoritu samého, obklopeného skupinou Ev, jimiž se však nedá rušit, nýbrž je jen poučuje a své oko upírá nepohnutě k jasné hvězdě, která vychází na věčném východě.

6. Praví Borem: „Hle, ten je již zachráněn! A pohleď dále, je tu zástup. Ale nyní pohleďme, jak to vypadá s oněmi jezuiti.“

7. Oba postoupí nyní za řadu jezuitů a prohlíží jejich záhlaví. Co však spatřují zde? Asi třicet těchto mnichů se pere o celý zástup zcela nahých děvčat a nemohou se dosyta tělesně nabažit. Silnější přitahují k sobě ty nejbujnější a méně bujné přenechávají těm slabším. Toto ty slabší velice zlobí, a proto se také snaží od těchto svých silnějších kolegů vzdálit, aby proti nim sebrali zástup mstitelů, pak je napadli a co nejkrutěji je potrestali. Také zástup slabších a méně ztepilých děvčat se srocuje proti oněm ztepilejším a ostřím svých nehtů chtějí jejich ztepilost co nejrozhodněji poznamenat.

8. Biskup Martin pozoruje zcela mlčky tento výjev, dílem s obdivem a dílem se skrytou zlostí, neví, co by na to řekl.

9. Borem, který to postřehl, praví: „Bratře, jak ti tento pohled připadá, co tomu říkáš?“

10. Praví biskup Martin: „Můj nejmilejší příteli a bratře! Ne, to bych si přece jen o těchto pokryteckých darebácích nepomyslel! Počínají si hůř než všichni psi a opice na zemi! Při svém ubohém životě, nesměl bych věru mít tvou moc a moudrost a k tomu tyto své pocity, jinak bych mezi ně pustil okamžitě aspoň milion blesků. Stěží by někdo věrohodně popsal či namaloval, jak by tihle chlapi po takovém zásahu bídně vypadali.“

11. „Vy nejprohnanější lumpové! No, ne! Pohlédni tam, bratře! Právě vidím toho lumpa, který byl v Číně za velezradu upálen mezi dvěma kamennými deskami, jak právě strašlivě týrá tu krásnou

---

¹⁰⁹ technika obrazu s plastickým popředím (např. Maroldovo panorama Bitva u Lipan)

Číňanku! Hleď, hleď, jak drásá tu ubohou jako sup. Ach, něco takového mě pobuřuje v nejvyšší míře! Proboha, to přece nesmíme trpět!“

12. Praví Borem: „Příteli, to je teprve začátek. Nechme to jen jít, jak to nyní jde! Kolo se však brzy obrátí. Pohleď, ona Číňanka nyní uniká a brzy dorazí k mocnějšímu pluku, který se jí ujme a na tomto nejvyšším zločinném jezuitovi se strašně pomstí! Hleď, tamhle z oné skalní jeskyně, před níž nyní stojí a křičí, vystupuje již dav nejošklivějších netvorů. Podívej se, kolik jich je! Rozdělují se všemi směry a obkličují zástup jezuitů. Ti ještě nepozorují, co na ně čeká. Ale nyní dej pozor, netvorové uzavřeli kruh. Číňanka s kůží ještě zcela rozedranou, s panovnickým žezlem v ruce se blíží k houfu jezuitů, kteří se stále ještě obírají nahými děvčaty. Dávej pozor a řekni mi, co nyní hned uvidíš!“

13. Biskup Martin se tam chvíli dívá, pak uskočí zpět a praví zcela uchvácen: Á, á, á, to je strašné, ano, to je strašné, strašné, strašné! Hleď, Číňanka předstoupila jako běs rozpalená před našeho jezuitu a pokud se dalo z jejího pekelného vzeření usoudit, pravila: „Znáš mě, bídničku?“ Jezuita se tvářil zlostně a vzdorovitě a pravil: „Ano, nejbídnější! Věčně ti nikdy nezapomenu spílat!“ Poté přikazuje svým kolegům, aby tuto nejbídnější ještě jednou uchopili a na kusy ji roztrhali. Ale v témž okamžiku vzkřikne ona: „Zpět, vy nejproklatější svůdcové všeho světa! Vaše míra je naplněna! Nyní přijde má pomsta na vás!“ V tom okamžiku se vrhne celý zástup velkých nejošklivějších netvorů na naše jezuitu a na kousky je roztrhají. Číňanka nyní uchopí hlavu našeho jezuitu, který ji předtím drásal a vrhne ji do propasti, z níž vyšlehnou jasné plameny, a pak vrhne i ostatní zbytky těla do téže propasti. A není-li ani to již peklo, pak věru nevím, pod jakým ještě hrůzostrašnějším obrazem bych si je měl představovat! Poslyš, nemáme snad ani tu ještě zakročit?!“

14. Praví Borem: „Ó, ne, tu jedná Pán Sám. Zde bychom byli příliš bezmocní! Pohleď však, dokud zde stojí před námi ještě v řadě, dotud je ještě nelze považovat za ztracené. Ale kdyby někteří z této řady zmizeli, slyš, s těmi bychom už neměli mnoho co činit! Ale já ti pravím: Příliš daleko od pekla již zrovna nejsou; neboť vše, co jsi nyní viděl, se odehrává jen v myslích těchto páterů, a ne ve skutečnosti. Ale když se mysl tak utváří a vytváří, pak ovšem nejsmutnější skutečnost není již daleko.“

15. Hle, co jsi nyní viděl, odehrává se v srdci těchto páterů! Pán však způsobuje, že to zcela in salvis¹¹⁰, vše obrazně a dramaticky, před sebou vidíme. Nyní jsme viděli, jaké myslí a vůle jsou tyto bytosti, a také uvidíme, zda jsou pamětliví dané jim nauky, zda snad přece nezmění tento zlý způsob myslí a vůle následkem této demonstrace, kterou jim do mysli vlil Pán Sám jako odvetnou pomstu.

16. Ono roztrhání netvory představuje sice silné pokoření, kterým budou jistě přivedeni trochu k rozumu. Brzy je však uvidíme vystupovat jako celé bytosti, a tu se pak ihned ukáže, jaký účinek měla na ně tato demonstrace.

17. Nuže, jen pohleď nyní opět dovnitř a uvidíš vystupovat celý zástup jezuitů z téže díry, do které ona Číňanka vhodila onoho jednoho rozkouskovaného jezuitu!“

18. Biskup Martin nyní obrátí opět pozornost na tento výjev a praví: „Skutečně se ti darebáci vracejí zcela v dobrém stavu zpět. Nyní jsem nicméně velice zvědav, co začnou dělat! Aha, aha, aha, hle, nyní si začínají lépe počínat! No snad to přece půjde! Dokonce pozoruji, že někteří z této skupiny se tváří, jako by se začali dokonce modlit; neboť se tváří docela zbožně. Byl bych skutečně z celého srdce rád, kdyby se všichni polepšili!“

19. Praví Borem: „Co se zdá být u lidí nemožným, to je u Boha zcela možné! Prvá zkouška tedy dopadla zcela žalostně; ale nyní přichází jiná! Uvidíme, jak v ní obstojí! Pravím tobě, bude mnohem horší než byla ta první! Dívej se zase nyní tam, hned započne druhý děj!“

Kapitola 70.

Druhý výjev zkoušky jezuitů a jeho výklad Boremem.

¹¹⁰ najisto

1. Biskup Martin se opět dívá a zpozoruje, že se k našim jezuitům blíží karavana poutníků, která veze velmi mnoho pokladů a bohatství.

2. Páteři to zpozoruj, a když se k nim přiblíží, zadrž ji a táží se, kam táhne a co veze.

3. Karavana praví: „Přicházíme ze světa, vyloupili jsme tam několik klášterů, a zejména nejbohatší kláštery jezuitů, protože to jsou ti největší lupiči a bandité na světě.

4. Neboť falešnými řečmi, pobožnůstkářstvím, pokrytectvím a všelijakým hrůzným líčením pekla a zatracením obírají lidi o jejich často svízelně získaný majetek, a dokonce všemožným násilím je o něj připravují, což je horší než veřejně loupit a krást. Neboť proti lupičům a zlodějům má každý právo nutné obrany a hájení, ale proti takovému jezuitskému a mnišskému zlodějství a loupeži, mohou se jen málokterí ubránit!

5. A tak je jejich majetek nanejvýš neoprávněný, a je tedy spravedlivé a slušné, že jsme ony dříve zmíněné kláštery vyplenili, a nyní neseme tento lup před Boží trůn a budeme tak dlouho volat o pomstu, dokud Bůh a Pán nás nevyslyší a tuto nejvýš zlomyslnou a nanejvýš podvodnou havěť z kořene nevyhubí!“

6. Když to jezuitští otcové uslyší, vzplanou přímo vztekem a zuřivostí.

7. Biskup Martin, který to vše též vyslechl, praví Boremovi: „Bratře, nyní to pro tyto naše jezuitu – aspoň pro oněch třicet, kteří byli již přítomni první zkoušce – dopadne špatně! Vidím sice také všechny ostatní z tohoto sváru – ti se však nezdržují u těchto třiceti, nýbrž tvoří zvláštní skupinu, která vypadá mnohem světleji než skupina oněch třiceti.“

8. Praví Borem: „Ti ostatní jsou již tolik jako zachráněni, ale s těmito třiceti je to ještě velice nejisté. Dávej však nyní pozor, co se tu stane!“

9. Biskup Martin dává nyní bedlivě pozor a po chvíli praví: „Ale, ale, ale! Bratře, prosím tě pro Boha, tu musíme přece zakročít! Ach, to jsou opravdoví ďáb– „Bůhsnámi“! Ne, něco takového bych se u tohoto řádu nikdy nenadál!

10. Poslyš mě, jestliže jsi snad přeslechl onen nejstrašnější výrok jezuitů! Když byla karavana se svou odpovědí a výkladem hotova, tu se tito jezuité zcela dopálili a křičeli:

11. „Zlořečení vrahové Boží, kteří jste tak svatokrádežně vztáhli ruku na Boží svatyni! Vy jste padli přímo do rukou spravedlivé pomsty! Jezuité, které jste tak hanebně oloupili a proti nimž jste chtěli volat Boží pomstu, jsme my! Bůh nás sem postavil jistě proto, abychom vás pro váš nevýslovně velký zločin ihned na tomto místě odevzdali nejhlubšímu a nejstrašnějšímu peklu! Dolů s vámi, vy nejhorší ďáblové, k těm nejhorším ďáblům!

12. Vystup vzhůru, Lucifere, vzhůru Satane, Leviatane a přijměte tyto nejbohaprázdnější, nejhorší, nejkacířštější, tedy také nejmučivější, nejdábelštější padouchy do nejmučivějšího a nejstrastiplnějšího objetí a vrhněte je tam, kde je peklo nejžhavější!“

13. Bratře, to tu přece ještě jistě nebylo! Ti chlapi to dobře myslí s ubohou karavanou! Já myslím, bratře, že tyto myslí se jistě věčně nikdy nepolepší?!

14. Á, á, á, pohleď nyní, tu přichází skutečně tři nejošklivější postavy z hlubiny! Oheň jim srší z jejich přestrašných tlam, které rozevírají tak široce, že by mohly celé domy pohltit!

15. Při pohledu na ně se karavana ocitne v největší bázni a úzkosti, položí své rance před jezuitu a prosí snažně za odpuštění a o slitování.

16. Ale jezuité je co nejnemilosrdněji odstrčí a křičí ještě jen tím více, hněvem a zlobou sršice: „Dolů s vámi! Zde již není slitování a věčně žádné odpuštění! Nejstrašnější trýzeň ve věčně marné nejpalcivější kajícnosti budiž vaším osudem a odměnou za vaše dílo! Uchopte je, vy tři největší a nejhorší ďáblové, a splaťte jim navěky, co oni nám časně učinili!“

17. Karavana prosí ještě víc, ale marně. Oni tři ďáblové se blíží ke karavaně. Ta křičí nyní ještě strašněji o slitování; ale je to marné. S velkou slastí pozorují tito jezuité ony tak ustrašené. Ach, jsou to opravdu proklatí chlapi, ano, jsou to ďáblové ďáblů!

18. Oni tři skuteční ďáblové dávají si ještě na čas a pohlíží zcela povážlivě na hrozné řádění jezuitů, ale tito darebáci chtějí mít ty ubožáky ihned beze vší milosti v pekle.

19. Hle, hle, nyní mluví skutečně oni tři ďáblové a poznamenávají, že rozsudek jezuitů je příliš přísný a vůči těmto jen malým hříšníkům dokonce nespravedlivý!

20. Ale jezuité hlasitě volají: „Náš rozsudek je Boží rozsudek – tudíž spravedlivý! Proto pryč s nimi, dolů k trýznění!“

21. Ďáblové však naproti tomu křičí: „Žádáte příliš mnoho! Tak Bůh ještě nikdy nesoudil. Nuže, učiníme jak chcete, ale slyšte: na váš účet, jestliže vaše žádost nepochází od Boha!“

22. Ó, bratře, poslyš, pohled. V nešťastné karavaně povstává hrozný křik a ona nyní zmizí i s oněmi ďábly. Jezuité s veselými tvářemi jásají. Bratře, co tomu říkáš? Jsou to ďáblové, nebo ne?!

23. Praví Borem: „Nedělej si z toho všeho nic; neboť hle, to vše je – jak již bylo dříve poznamenáno – pouhým jevem, který se nám všemohoucím zprostředkováním Páně názorně ukazuje, bude-li totiž tohoto jevu třeba k vystoupení z myslí těchto dosud nesmyslných otců!

24. Neboť odložení zla spočívá nezřídka v tom, že zlo bývá ve své pravé podobě z myslí jakoby zdánlivě skutečně vystrčeno; ale to vše je nicméně spíše takřka slepý lomoz než nějaká skutečnost.

25. Proto z toho, co jsi zde viděl, nemusíš si právě mnoho dělat. Neboť vše, co zde vidíš se odehrávat, pochází jediné z nejhlubší lásky a z nejvyšší moudrosti Páně a velice se podobá objevování rozmanitých nemocí lidí na zemi.

26. Nemoci jsou sice zlem těla, ale zato velkým dobrodiním duše, a nezřídka i těla samého, protože jimi se nějaká špatná látka násilně odstraňuje z těla.

27. Také tyto jevy nejsou tedy ničím jiným než přinesené sem nemoci duše, které musejí být vesměs vyháněny, a to léky duchovními, podobně jako nemoci tělesné specificky tělesnými, jinak by se duše nikdy neuzdravila a duch by v ní nepovstal.

28. Či neleží u člověka na světě duše tak dlouho churavá, aniž by měla chuť k činnosti, dokud tělo leží nemocné?! Je-li však tělo zdravé, je také duše opět plná radosti a veselosti!

29. Hle, bratře, tak je tomu i zde! Všichni tito mají nadměru nemocné duše. Tato nemoc se nyní uvolní a bude vypuzena silou slova Božího, které je tu jediným nejmocnějším lékem. Jestliže toto slovo co nejjistěji již skončilo své operace, pak teprve přijdeme na řadu my a občerstvíme a posílíme ony rekonvalescenty láskou Páně.

30. Nyní, milý bratře, porozumíš těmto jevům zajisté lépe a nebudeš se příště již tak velice lekat, spatříš-li ještě něco horšího, než jsi dosud viděl. Neboť při každé nemoci je poslední látka, která se odstraňuje léky, ta nejhorší, protože je vlastním hlavním základem nemoci. Tak se také zde hlavní zla teprve nakonec z duše odvádějí.

31. Proto se tedy již nemusíš tak velice trápit, spatříš-li tato zla při jejich vystupování. Pohled opět nyní tam, kde započne hned třetí akt, který bude jistě pro těchto třicet jezuitů nejspíše také poslední.“

Kapitola 71.

Polepšení a obrat jednoho jezuitu. Pomsta ostatních dvaceti devíti jezuitských duchů.

1. Biskup Martin pohlíží nyní opět do záhlaví před ním stojících jezuitů a spatřuje, jak se oněch třicet začíná velmi povážlivě na sebe tvářit a jeden z nich učiní tuto poznámku:

2 „Bratři, vítězství se nám sice podařilo, ale pohlížíme-li na základ této věci, zdá se mi, že jsme si přece jen velmi spravedlivě a úplně oprávněně nepočínali s touto karavanou, která se nyní v pekle pálí! Neboť ačkoliv se nám silně rouhala, nemáme podle evangelia přece jen právo ji soudit a odsoudit.

3. Mimoto mě nyní jakoby právě teď napadá učení, které nám všem dal onen nebeský posel, než jsme dospěli do tohoto našeho zcela svobodného stavu bytí. Podle jeho moudré nauky máme jít všemu podráždění vstříc jen láskou, mírností a pokorou! Zde však se žádá z těchto věcí

neuplatnila, nýbrž jak figura miserabilissima¹¹¹ ukázala, ti tři nejhorší ďáblové nás v mírnosti a spravedlnosti dokonce předstihli, a tím nám ukázali, že jsme mnohem horší než oni!

4. Bratři, jak vám tato věc připadá? Já se přiznávám, že se mně zdá být proklatě zvláštní! Vůbec zde v duchovním světě mně připadá vše úskočné. A svévolné jednání, k němuž nedostal člověk rozkaz od Božího posla, zdá se mi být v tomto nejvyšším mysteriozním světě dokonce proti veškerému řádu věcí. Mně to také připadá tak, jako by mně někdo potají takto šeptal: „Tohoto vašeho nanejvyššího ukrutného skutku budete věčně litovat!“ Aj, aj, aj, jen kdybych přece jen nebyl této události přítomen!“

5. Po této dobré poznámce se ostatních devětadvacet zarazí, ale po chvíli jakoby jedněmi ústy praví: „Ano, ano, máš v základě ovšem pravdu, ale pomysli sám, zda můžeme být jinými než jsme! Jsme jednou takovými, jakými jsme, a nemůžeme jinak jednat, než jak jsme nuceni jednat. A s tím je konec. A dost! Kdo vložil do nás hněv, musí si jej také dát líbit, a rovněž tak i ostatní nanejvyšší protivné vlastnosti, jimiž je naše duše tak bohatě vybavena!“

6. Kdo dal usmrcujícímu chřestýši prudký jed, ten na tom musel mít také zalíbení, jinak by nemohl tohoto plazu tak zle vybavit! Rovněž tak museli jsme se i my stát jezuitu a v našem řádu se učit, jak lze razit hněvu a pomstě nejsvobodnější cestu a s nesvobodnějším svědomím k největší Boží slávě vykonávat tu největší zlobu. My jsme pak nyní dokonalými v tom, k čemu jsme povoláni! Co chceš ty, a co chce od nás Bůh ještě více?“

7. Praví onen jeden jezuita: „Ano, máte pravdu! My jsme tedy povoláni stát se naprostými ďábly a také již jimi více méně jsme! Co chcete více? Nás všechny jistě podle toho neočekává nebe, nýbrž naprosté peklo! Co chcete více?! Pokračujme tedy v naší zlobě a potměšilosti jen dále, abychom mohli dospět tím spíše k pozeňnanému věčnému zatracení! Přeji vám k tomu nejlepší chuť! Já však již od nynějška s vámi držet nebudu, abych neměl velkou čest být s vámi – snad také již v nejbližším okamžiku – na onom sirném, dusícím, velmi teplém přívalu. Věřu, tuto vysokou čest vám navěky nebudu ani dost málo závidět!“

8. Praví opět ostatních devětadvacet jako jedněmi ústy: „Cože, ty se chceš stát svému řádu nevěrným?! Vznešeného zakladatele Ignáce chceš opustit a chceš se stát jeho nejsvětější nauce nevěrným?! Co tě to napadá? Považ, že nás všechny ještě čeká soudný den! Jak v něm obstojíš? Říkáme ti, učiníš-li to, povede se ti ještě tisíckrát hůř, než se dařilo oné dřívější karavaně!“

9. Praví opět onen jeden jezuita: „Jen do toho! Já zůstanu věrný svému předsevzetí – Bože posilni mě k tomu – vy si můžete dělat, co chcete! Kvůli soudnému dni si starosti dělat nebudu, ale kvůli jistému věčnému prokletí ve vaší společnosti ano! Ignác sem, Ignác tam, já od nynějška budu následovat slov posla Božího a Ignác i s vámi všemi mně může – málem bych něco řekl – jakož i celý řád, dobře budiž rozuměno!“

10. Neboť jak to nyní vidím, je Pánu zadnice Turka jistě milejší než celý náš nejvyšší darebácký řád i s jeho vznešeným zakladatelem! Rozumíte?! Všichni luteráni, kalvinisté a všichni starověrci jsou andělé, kdežto my podle svých pravidel a zřízení jsme ďáblové in optima forma.

11. Učiňte mně, cokoli chcete, já se nikdy mstít nebudu! Mně je neobyčejně líto, že jsem tak násilně vztáhl ruku na ubohou Čínanku, ale zato jsem byl bohudíky i s vámi náležitě potrestán! Ale ta druhá účast na odsouzení ubohé karavany pálí mě ještě víc než peklo! Co by se ze mě teprve stalo, kdybych zůstal nadále vašim společníkem?! Proto buďte sbohem, já vás opouštím!“

12. Když to tento jezuita vysloví, začnou ho všichni odsuzovat a proklínat, obklopí ho, rozsápu ho a jeho kůži si rozdělí mezi sebe. Z kůže vyslečeného ho pak vyhodí ze svého středu a hází po něm kameny a volají přitom všechny ďábly, aby si ho odnesli.

13. Ďáblové skutečně přijdou, ale onoho jezuitu neodnesou, nýbrž ty, kteří je volali. Ti se však hrozně vzpírají a křičí o pomoc. Tu se onen jezuita vztyčí a přikáže ďáblům, aby tyto slepé ušetřili. A hle, tito ďáblové ho poslechnou a opustí ony běsníci!

14. Tento výjev má na biskupa Martina dobrý účinek a nyní se s dychtivostí dívá, co se bude dít dále.

---

¹¹¹ nejžalostnější obraz

Kapitola 72.

Pohled do duševního založení Dam srdce Ježíšova. Dva muži jako vetřelci v klášterní zahradě. Útok pomstychtivých Dam srdce Ježíšova.

1. Borem však praví: „Příteli a bratře, děkujeme nekonečné moudrosti Páně a jeho nepochopitelné lásce a slitování, že proti našemu očekávání ráčil s touto společností zacházet tak mírně a krátce. Neboť takové zkoušky u mnohých, často lépe postavených, trvají velmi mnoho pozemských let, zatímco u této společnosti trvaly podle pozemského počítání jen tři dny. Ovšem pocit těchto zkoušených byl zatížen několika desetiletími. Ale co je to v porovnání se skutečností či se zrodem pocitu, kterým bývá zkoušený zatížen tisíci, ano často dokonce i miliony let?!

2. Krátce a dobře, pravím ti, že Pán byl k těmto třiceti jezuitům nadmíru milostivý! Nyní přečkali to nejhorší. Přišli skutečně až na okraj propasti a byli tedy nekonečně blíže pecku než nebi, které je ovšem ještě daleko od nich. Ale jsou zachráněni a nyní přichází do stavu rekonvalescence, a tím je již nekonečně mnoho získáno, za což jedině Pánu patří všechna nekonečná sláva navěky. Neboť co již není možné nejvyššímu andělu, to je ještě zcela dobře možné Pánu!

3. Ty bys asi rád v tomto třetím dějství shlédl ještě několik scén. Proto ještě tak pozorně nahlížíš do týlu. Ale já ti říkám, že nyní už nic neuvidíš. Neboť tato společnost teď půjde do sebe, pak přejde ke svým lepším bratrům a pak vyčká, aby se odpoutala od tohoto hmotářského okolí, což nastane ve chvíli, kdy my si ještě prohlédneme Dámy srdce Ježíšova.

4. Aby však tyto dámy na to příliš dlouho nečekaly, odebereme se hned k nim a budeme je podobně pozorovat, jako jsme pozorovali oněch třicet jezuitů. Hle, již jsou zde! Můžeš si zvolit jednu, kterou chceš; všude shledáš zcela totéž!“

5. Biskup Martin: „Dobrá, je-li tomu tak, pak postačí hned ta nejbližší; nuže podíváme se do záhlaví! Skutečně, skutečně, je to tak jako u oněch třiceti! Vidím je všechny, jak zde jsou, stát pohromadě, a to v zahradě obehnané silnou zdí, v jejímž severním rohu je umístěna klášterní, zdající se temná budova.

6. Jak se zdá, právě horlivě mezi sebou rozmlouvají, nemohu však ještě rozumět, o čem se vlastně spolu radí, jen pozoruji, že jsou brzy temnější, brzy opět o poznání jasnější, právě tak jako jsem to často viděl na zemi, když větry hnaly mraky přes zasněžené vrcholy hor, které pak pod stínem mraků zešedly zcela, a když opět mraky učinily cestu slunečním paprskům, daly tyto paprsky velmi líbezně se zatřpytit vrcholům hor. Odkud asi pochází tento zjev u těchto Dam srdce Ježíšova!?“

7. Praví Borem: „Milý bratře, tvůj použitý obraz zcela dobře a přirozeně vystihuje i vysvětluje tento jev. Hleď, i zde táhnou přes vrcholky různých poznatků těchto dam mraky nepoznání, hnány větry jejich různých světských vášní. Ty však víš, že jakmile na světě větry začnou hru s mraky, brzy dochází ke špatnému počasí. Hle, tak tomu bude z duchovního hlediska i zde.

8. Nepozoruješ, že tato zatemňování se stále trvale opakují?! Hle, to už zcela spolehlivě ukazuje na to, že tu hned nastane zcela zvláštní tanec. Jestliže zatemnění vůbec nepřestane, pak hned následuje předehra špatného počasí. Dej jen na vše bedlivý pozor, zde uvidíš ještě zajímavější věci než u těch třiceti jezuitů!“

9. Praví biskup Martin: „Ano, ano, správně, máš pravdu! Už u některých pozoruji, že se nechtějí vůbec rozjasnit, tedy – jak jsi pravil – zůstávají temné a také se skutečně stávají stále temnějšími, ani u ostatních se nechce již milé světlo ve své síle ukázat, nýbrž přechází, jak pozoruji, poněmhu do šera.

10. Opravdu, zcela zvláštní směsice temna a šedi! Ony již velmi temné jsou nyní zdola nahoru zbarveny jako mdle do červena rozžhavené železo. To pochází asi buď od zlosti v nich probuzené,

anebo dokonce snad od pekla! Poslyš, můj nejmilejší příteli a bratře, to jsou zoufale podezřelá znamení k příštím zlým zjevům!

11. Nyní objevuji, že dveřmi kláštera se ubírají dvě mužské bytosti do zahrady, uprostřed níž jsou naše Dámy srdce Ježíšova nyní už příliš silně ztemnělé, avšak ještě asi nepozorují, že tito dva mužští vetřelci jsou jim již nyní zcela nablízku.

12. Aha, aha, teď, ano teď! Teď asi brzy začne ta podívaná, neboť naše dámy nyní už zvěřily, že je někdo v jejich blízkosti; neboť vidím, že se se žhoucimi dýkami v rukou chystají, aby ne zrovna příliš laskavým způsobem přijaly ony dva příchozí.

13. Nyní se představená vzchopí a znamením ruky prikazuje všeobecné mlčení. Co asi z toho vzejde? Bude snad mít nějakou zcela chvalitebnou řeč? Ano. Něco takového se stane; neboť hle, už si k tomu velkolepě odkašlává! Věru, jsem velice zvědav, co tato převorka přednese k ostatním podřízeným dámám! Skutečně – tedy nyní jen pozor – mluví:

14. (Převorka:) „Poslyšte mě, vy všechny, mé ctihodné a vysoce vážené dámy! Našemu nejvyššímu, nejtihodnějšímu a nejsvětějšímu řádu hrozí velké nebezpečí! Dva drzí mužové, které bych raději pojmenovala „ničemy“, vplížili se naším svatým klášterem do této naší Boží zahrady, nejspíš proto, aby s námi tropili necudnosti anebo aby zde aspoň vyslídili naši svatou državu, jak by nám mohla být násilím urvána, kdybychom ji neodevzdaly dobrovolně! Ale těmto holomkům přijde tato všetečnost draze!

15. Poslyšte – jak vás tu jen zběžně přehlížím – je nás počtem asi devadesát. Kdyby se k nám tito dva drzí holomci přiblížili anebo kdyby se na naše zvolání: „Ven s vámi, vy nanejvyš bezbožní, bezectní ničemové!“ ihned co nejrychleji nevzdálili, pak je oba my všechny hned napadneme a každá z nás jim vrazí žhavou dýku do prsou až po rukojeť! Budou-li takto usmrceni, pak je teprve necháme naším podomkem zde, v této zahradě, na kusy rozsekat, a pak ty proklatce na hranici spálit, aby tato boží svatyně byla opět očištěna!“

16. Praví biskup Martin: „Ale, ale, jaké láskyplné krvavé myšlenky mají tyto milé Dámičky srdce Ježíšova! Ach, to je roztomilé! Ó, ty nanejvyš bezbožné kanálie! Ne, toho bych se byl od těchto opravdových běsů pekla nenadál! No, když už má předehra tak chvalitebný začátek, jakpak to teprve bude vypadat s následujícími zkušebními akty?! Pohleď jen sem. Ti dva muži vypadají tak velice láskyplně, že bych mohl o nich říci: „Ejhle, dva lidé, v jejichž duších nelze objevit faleš!“ A tyto zlé kanálie je již odsuzují, aniž je náležitě viděly a ještě méně s nimi mluvily!“

17. Praví Borem: „Buď jen klidný, ty víš, jak se věci mají! Nech je zde zcela klidně jednat! Až bude na čase do toho zasáhnout, pak už nám to bude onou tabulí připomenuto, do té doby však nebudeme ničím jiným než pouze klidnými pozorovateli toho, co se zde odehrává. Pozorujme tedy zase jen dál!“

18. Biskup Martin pozoruje nyní velmi soustředěně opět tuto scénu a po chvíli praví: „Bratře, ti dva muži jdou nyní opět ke dveřím kláštera a tváří se, jako by chtěli z této posvátné zahrady odejít.“

19. Ale dámy to zpozorují a křičí nyní zcela proti svému dřívějšímu předsevzetí: „Stůjte, ani krok dále, vy bezbožní holomci!“

20. Oni dva muži, jak se zdá, však toho nedbají a blíží se vždy víc a víc ke dveřím východu. Ale dámy nyní pozorují, jak tito dva si nechtějí všimnout jejich volání a nejspíše proto se nyní úplně rozzlobí a s hrozným křikem se vrhnou za nimi a zastoupí jim cestu ke dveřím.

21. Jedna část však obklopí ony dva muže s tasenými dýkami a táže se jich s nejvyš hroznou tváří jako jedněmi ústy: „Co zde hledáte, vy nanejvyš proklatí holomci?! Doznejte své nejvyš nekalé úmysly, doznejte nám svůj proradný plán, abychom vás pak mohly bez milosti a slitování tím hůře trýznit! Neboť vy jste svým nanejvyš drzým a nestydatým vstupem do této Boží zahrady znesvětili Boží svatyni, a tak jste svýma nohama pošlapali Ducha Božího! Takový nanejvyš zločinný, největší smrtelný hřích však usmíří jen smrt a jen vaše věčné prokletí může zjednat zadostiučinění božské spravedlnosti! Mluvte tedy vy, již předem nejproklatější!“

22. Nyní mluví oni dva muži a praví: „Vyslechněte nás trpělivě! Jsme vysláni Bohem, abychom vás osvobodili z vaší velké pošetilosti, ale jelikož na vás nespatřujeme nic jiného než žár hněvu a

pomsty, nejste pro tuto velkou milost dávno ještě zralé, a od nynějška bude vám ještě třeba velmi dlouho čekat, než se stanete hodnými této milosti! Copak jste neslyšely, že kdo soudí a proklíná, bude sám souzen a proklet?! My však vám nechceme splácet zlo zlem, proto se vzpamatujte a nechte nás odejít v pokoji, jinak se vám zle povede!“

23. Dámy se vrhnou nyní celé rozvzteklé se svými dýkami na ony dva; ale tito zmizí a dámy ve své slepé zuřivosti bodají se pak navzájem.“

Kapitola 73.

Martinovy poznámky a Boremovy moudré pokyny o cestách věčné lásky. Hořící Dámy srdce Ježíšova.

1. Biskup Martin při pohledu na tuto scénu se dá do smíchu a praví: „Bratře, pohled' na ty přehloupé ženy! Ach, jak se ve své nanejvýš slepé zuřivosti drásají svými dýkami! No, no, toto nyní pěkně dopadá! Věřu, to je veleokouzlující blockbergská¹¹² scéna. Budou-li si tak počínat dále, mnoho z nich nezbude a my pak budeme moci se svým zakročením zůstat pěkně doma! Také dobře; věru, na těchto hadrech nebe příliš mnoho neztratí!“

2. Musíš mně už, nejmilejší bratře, odpustit, vypadám-li téměř jako škodolibý; ale zde za to skutečně nemohu. Neboť hle, já mohu snáze snést všechny bytosti než hloupé a zároveň však také zlé ženské! Zejména jsou mně nesnesitelné, když se, jako tyto zde, zuřivostí a zlobou téměř zcela ničí! Já jim sice nepřeji nic zlého, ale tak trochu pekla nemohlo by těmto zcela opravdovým bestiím ani dost málo uškodit. Víš, já to nemíním navěky; ale tak něco á la „římsko-katolický očištec“, to by škodit nemohlo!“

3. Praví Borem: „Bratře, nehorlí příliš a vyhosti veškeré svolávání ohně z nebe ze svého srdce a dívej se pouze, co zde Pán činí. Tak se naučíš poznávat sám pravý způsob a z toho seznáš, jak mohou být takové nadmíru zatemnělé bytosti obráceny ke světlu! Neboť hleď, kdyby myslel Pán také tak jako ty, pak by bylo pro takové ubohé bytosti zoufale málo naděje na věčný život. Ale zde vidíš jasně, jak je Pán lepší než všichni i ti nejlepší lidé a andělé.“

4. Pravím tobě, prapodivné jsou cesty Páně, jejichž počet se nazývá nekonečnost, a každá cesta kterou Pán s nějakým člověkem nastoupí, je i pro nejhlubokomyslnějšího cheruba novým, nezbadatelným divem a svatým pod každým, byť nejzvláštnějším zjevem.

5. Budeš-li o všech těchto zjevech uvažovat z tohoto hlediska, neshledáš v budoucnosti nikdy nic pohoršlivého, ani nic směšného. Nakonec se přesvědčíš, jak nekonečně laskavě a moudře dovede Pán vše přivést k jednomu svatému cíli a jak obyčejně pranepatrnými prostředky dosahuje vždy nejvznešenějších cílů. Kde On pomáhá jedné bytosti, pomáhá zároveň nesčetným bytostem!

6. Ó, bratře, ty teprve poněmáhlu budeš poznávat, jak nekonečně vznešené je tu vše, co zde přechází do projeveného bytí, ano, jak svatý, řekl bych, je život a působení roztoče, kterého jsi na zemi viděl lézt často po polosuchém listu.

7. Proto se jen raduj ze všeho, cokoli zde spatřuješ. Neboť vše, vše způsobuje nejsvětější láska našeho nejsvětějšího Otce. Myslíš, že peklo, jak je i se všemi nepopsatelnými hrůzami, je pomstou Páně, založenou na jeho hněvu od věčnosti? Ó, nikoli! Pravím tobě, Pán je i v pekle pouhou Láskou. Neboť věčná Láska nezná ani hněv, ani pomstu, nýbrž jakou a čím ona je, tím jsou také nekonečná a věčná všechna její zřízení.

8. Takto tedy, milý bratře, posuzuj od nynějška tyto zjevy a obdržíš brzy jiné roucho, totiž roucho lásky a moudrosti ze srdce našeho svatého Otce. Toto roucho ti pak už nevezme žádná věčnost a teprve v tomto rouchu budeš pak moci všechny věci a zjevy zřít v pravém světle a posuzovat je z pravého základu.

9. Nyní se jen dívej dále, co se tu bude dít! Ale pohlížej od nynějška na všechno jinýma očima a s jinou myslí, tak z toho budeš mít opravdový užitek; neboť hle, toto vše nechává ještě Pán se dít

---

¹¹² Blockberg – sabat čarodějnic

hlavně pro tebe, abys co nejdříve dospěl k opravdovému znovuzrození svého ducha a k nebeskému oděvu své duše. Proto ještě jednou: Dbej tedy co nejpečlivěji všeho toho, co jsem ti nyní řekl, pak zcela jasně sklidiš nespočítatelný užitek.“

10. Biskup Martin pohlédne nyní opět do záhlaví našich Dam srdce Ježíšova a spatří, jak se ještě poslední dvě rvou a vzájemně si vrážejí do těla dýky a brzy se jako mrtvé zhroutí k zemi. Po této scéně praví:

11. (Biskup Martin:) „Díky Bohu, nyní se vzájemně dorazily! To je skutečně více než podivné, má-li také to posloužit těmto bytostem k blaženosti, jak jsi předtím pravil. Nyní jsem však z celého srdce zvědav, co se tu dále stane s těmito amazonkami! Leží tu skutečně jako úplně mrtvé!

12. Aha, nyní přichází jiný zjev! Dámy sice ještě leží mrtvé jako kameny na zemi; ale začínají se vypařovat a z každé z nich vychází kouř jako z komínu pekaře. Také tu a tam pozoruji sršet ohnivé jiskry jako z nějaké výhně! Saprment, saprment! Ta věc začíná být velmi povážlivá! Nejmilejší příteli, když tu z toho nevyznívá tak trochu peklo, pak ať se stanu všim, čímkoli mě budeš nazývat!

13. Pohleď, pohleď sem, nyní již vyráží tu a tam plameny! To vypadá dokonce přímo jako autodafé¹¹³! Ty ubožáčky začínají nyní zcela hořet! Ta věc se stává velmi povážlivou; ale jinak se ještě nic nehýbe. Vedle a pod těmito dámami není nic jiného než jen silný kouř, jiskry a plameny.

14. Plameny jsou stále intenzivnější a ony mrtvé dámy vypadají již zcela žhoucí! Nyní je skutečně pro ně dobře, že jsou mrtvé, a tedy také jistě zcela necitlivé! Á, á, jak to tu nyní hoří plamenem! Věru, to je zvláštní a pozoruhodný zjev. A pohleď: Vzdor silnému plameni, pokud nyní pozoruji, přece se nic nespaluje! Řekni mi, nejmilejší bratře, co tento prazvláštní zjev znamená!?”

15. Praví Borem: „Nic než samé dobro, neboť co vychází od Pána, je jen dobré! Dívej se jen dále a brzy uvidíš, jak velice mám a mluvím nejúplnější pravdu.“

Kapitola 74.

Martinova kritika plná pochybností o podstatě zla. Boremova poučná řeč o Božím řádu životního vedení. Podobenství o kvasícím vinném moštu a nezralém ovoci. „Dobro“ a „zlo“ jako dva protipóly v Bohu a ve stvoření.

1. Praví biskup Martin: „Ano, ano, máš zajisté pravdu a mluvíš jistě nejúplnější pravdu, ale nicméně mně nolens volens¹¹⁴ musíš doznat, že hříšníci, ano, dokonce i ďábel sám, jsou tak dobře Boží tvorové jako my, a pocházejí tedy také z Boha. Kdo však bude nazývat hříšníka a ďábla dobrými proto, že vyšli také z Boha?!

2. Já spíše myslím takto: Bůh mezi Svými nesčetnými tvory vytvořil také svobodné bytosti a oznámil jim Svůj neměnitelný řád a vyznačil cesty, po nichž mají právě podle tohoto jeho neměnitelného řádu kráčet. Jelikož to však jsou bytosti svobodné, mohou se také k poznanému Božskému řádu obrátit zády a jednat úplně proti němu. Konají-li to, táži se:

3. Je-li tedy vůči božskému dobru myslitelné něco zlého, pak je to však jen jednání proti poznanému božskému řádu, které lze nazvat vlastním zlem! Je-li však i toto dobré, pak bych tedy rád věděl, co je to tedy zlo?! Neboť něco zlého musí přece být, jinak by bylo peklo zcela bezobsažným a prázdným pojmem, jaký kdy lidský duch vymyslel!

4. Je-li však peklo skutečnou realitou a lze-li jednání přičítat se pozitivnímu neměnitelnému Božímu řádu pojmenovat opravdu zlým, pak jsou tyto dámy zlé a zralé pro peklo jako na zemi hrozen v měsíci listopadu!

¹¹³ vyhlášení inkvizičního rozsudku nad kacířem

¹¹⁴ chtě nechtě

5. Hřích a hříšníci, jakožto učedníci ďáblů, jsou tedy zlí a jejich odplatou je podle výroku Pána samého peklo jako shromáždění všeho zla. Ze zjevu těchto dam se ukázalo, že v nich bylo marnivé zlo; proklály se dýkou a nyní hoří. Příteli, má snad peklo ještě jinou tvářnost?

6. Práví Borem: „Ó, příteli, ty mluvíš ještě jako nějaký pozemský krátkozraký poutník ze žaláře svého těla! Jednání nějaké svobodné bytosti přičítá se poznanému božskému řádu je ovšem hřích, a tedy zlo. Ale dovedeš také určit hranice mezi vlastní svobodou a vedle toho pak souzenou stránkou jednoho a téhož člověka?

7. Víš, kde začíná v těle duše a kde začíná v duši duch? Víš zcela přesně, kde u nějakého člověka přestávají činy souzené a kde začínají činy svobodné? Víš, jak ono duchovní a svobodné zasahuje do přirozeného a souzeného a jak daleko?

8. Když jsi dal do sudu nový mošt, začal brzy poté kvasit; tu to v sudu mocně hučelo a šumělo, a když jsi dal nos k otvoru, odrazil tě prudký zápach zcela omámeného zpět. Víš, co to bylo, co způsobilo kvašení vína? Hle, ty to nevíš! Když však mošt vykvasil, uklidnil se a ztišil, a bylo z něho lahodné víno! Víš, jak se stalo z moštu lahodné víno?!

9. Brzy po odkvětu fíku anebo jiného stromu spatřil jsi už plod. Když jsi jej ochutnal, shledal jsi, že je kyselý a trpký, tedy vůči řádu tvé chuti špatný a zlý. Když však plod dozrál, jaký byl potom? Hle, tehdy byl tvému ponebí zcela přiměřený, tedy jistě již ne špatný a zlý.

10. Zima je pro pocit jistě nedostatkem, neboť není v řádu teplo vnímajících a teplokrevných lidí a zvířat. Ale kdyby takovou nebyla, jak by to pak dopadalo s úrodnou půdou země a s fyzickou silou člověka?!

11. Pravím tobě, v celé nekonečnosti nalézáš vždy dva póly, z nichž jak jeden, tak i druhý patří stejně k řádu Božímu, ačkoliv jsou ve všem proti sobě přímo jako den a noc anebo jako ano a ne. Řekni, který z nich je tedy zlý?! Nevidíš, že Pán vše řídí a vede, a to každou věc její cestou?! Kde by pak tedy měla být zlá cesta?!

12. Hle, Pán ví, jak daleko rozeprne nějaké bytosti okruh její svobody. V tomto okruhu může každá bytost, která má svobodnou vůli, konat k výcviku své svobody co chce; ale nad tento okruh žádná bytost jednat nemůže.

13. V jedné vodní kapce žijí často nesčetní nálevníci a pohybují se v ní volně. Mohou však uplatňovat svou životní svobodu mimo tuto kapku?!

14. Rovněž tak mohou lidé pohrbit mravní řád ve své zemi válkami a jinými zly. Řekni: Zabrání tím střídání dne a noci? Anebo mohou déšť a větry zadržet, anebo moře vyčerpat?!

15. Hle, chceš-li mluvit o velkém Božím řádu, pak musíš vidět dále než jen nejužší prostor svého okruhu působnosti!

16. Co není v kapce, to je jistě v moři, které ani ta nejjedovatější kapka nemůže nikdy otrávit. Co nenalézá vyrovnání v dráze pozemské, to jistě nalézá v nezměrně velké dráze sluneční; a komu je i tato dráha ještě příliš malá, pro toho jsou ještě dráhy centrálních sluncí nezměrných dálek a hloubek.

17. Jestliže jedno číslo nenalézá stejné přijetí v čísle druhém, plyne již z toho, že by pak již nebylo žádné číslo, v němž by nenalezlo harmonické přijetí?! Anebo není-li v určité tónině sladěn nějaký cizí, jiné tónině vlastní tón, a je tedy vysloveným hříchem, myslíš, že by se tedy měl tento tón z hudby zcela vyřadit?!

18. Hle, Bůh ukázal a dal každému člověku na zemi určitý řád slovem „máš“ (jsi povinen), ale dal mu také vše ostatní! On nejlépe ví, jak toho či onoho vede k dosažení příštího velkého cíle, proto také přikázal nikoho nesoudit, tak jako kdysi nesměl ani největší anděl nebe Michael soudit Satana, když se s ním přel o mrtvolu Mojžíšovu!

19. Musíme tedy přihlížet jen k tomu, co koná Pán, a podle toho zařadit svůj úsudek, chceme-li být moudřími a opravdovými dětmi Božími, veškerý vlastní úsudek musí však z nás zcela ustoupit. Neboť se můžeme svobodně pohybovat jen ve svém okruhu, ale pohyb v nesčetných věčných okruzích řádu Božího není naší věcí, nýbrž jedině Páně, proto se také praví, že každý si má zamést před svým prahem, a nikoli sousedovým.

20. Tak už to jednou správně pochop a rozmýšlej o té scéně. Já před Pánem Bohem doufám, že se nyní začneš na ty věci dívat a posuzovat je ve zcela jiném světle. Dej ti Pán brzy k tomu správnou vůli a správný názor! Pohleď, nyní spatřuješ již zase zcela jiný výjev.“

Kapitola 75.

Martinovo další pozorování pekelného stavu Dam srdce Ježíšova. Příslušné výklady Boremovy.

1. Biskup Martin pohlíží nyní opět zcela mlčky do týlu dam. Po chvíli však praví: „Milý příteli, ano, nejmilejší příteli, máš pravdu. Nyní již velmi jasně poznávám, že rád Páně je zcela jiný, než jak jsem si ho představoval! Ano, pravdivé je, co tu velký věstec David a apoštol Pavel praví: „Nevýstižné jsou cesty Páně a nezbadatelné úradky Jeho!“

2. Avšak vedle toho je také téměř rovněž nevýstižné a nezbadatelné, proč já tak dlouho zůstávám hloupý, zatímco ty ses stal – jaksi s málo duchovními prostředky v této krátké době – již velmi moudrým andělem Páně! Ale buď, jak buď, já nyní v sobě silně cítím, že se Pán Ježíš stal nyní mou jedinou potřebou, a tento pocit mě činí nadmíru šťastným a veselým. Více však také pro celou věčnost nepotřebuji. Pravím tobě, milý příteli a bratře, mám-li nyní Pána, pak mně na všem ostatním pramálo záleží.

3. Proto tedy myslím, že ježto Pán beztoho činí s těmito našimi, nyní strnulými, společníky a společnicemi to nejlepší, a my tu nemůžeme ani nic vzít, ani nic přidat, pak se zcela nevyplácí a nestojí za námahu, abychom zde ještě déle pozorovali tyto scény, na nichž spatřuji, aspoň já, zpropadeně málo příjemného a ducha povznášejícího! Nyní se tyto dámy vrátily opět k životu a rozpálené pobíhají zahradou, jako by to byli hotoví běsové anebo ďáblice, ale tento téměř příšerný okamžik mi neprospěje, jestliže ho naprosto nemohu pochopit, a také stěží kdy pochopím?!

4. Kdyby přišlo na mě, šel bych na celý milion let raději ven do krásné zahrady něco dělat, než abych zde ještě déle přihlížel k těmto nadmíru nudným scénám.“

5. Praví Borem: „Poslyš, nejmilejší bratře, co je vhod Pánu, to budiž vhod také nám, neboť, hle, také nám naznačil právě tuto cestu.

6. Pozoruj tudíž jen trpělivě, co je zde třeba pozorovat. O vysvětlení se však vůbec nestarej. V pravé chvíli se ti dostane, a to ve velké jasnosti a nejčistším způsobem.

7. O tom však, co nyní spatřuješ, vyprávěj mi hned, jak to vidíš, a já ti k tomu dám, jako doposud, vždy žádoucí vysvětlení. Učiň tedy ve jménu Páně, co jsem ti nyní radil.“

8. Biskup Martin praví: „Ano, ano, máš pravdu, Pán vedle toho vede také i nás, a tu se musí ovšem co nejpečlivěji dbát všeho, co On chce. A tak tedy budu opět tuto duchovní komedii náležitě pozorně pozorovat. Ale jen mě při tom nech mluvit tak, jak mi jazyk narostl.“

9. Praví Borem: „Mluv, jak chceš – více ti nemohu říci! Ale jen se varuj souzení, neboť to patří jedině Pánu Samému!“

10. S tím je biskup Martin zcela spokojen, pohlédne nyní opět do záhlaví Dam srdce Ježíšova a praví: „Ó, jemine, ó, jemine! Bratře, tu ti to vypadá nyní pojednou jako velmi divoké a zlé! Tyto dámy jsou nyní zcela nahé a jejich tělo je skrz naskrz žhavé a jako tavící se ruda. Čím se stává žhavější, tím zběsileji sem tam probíhají.

11. Tlusté tyto opravdové salamandry¹¹⁵ zrovna nejsou, ale mají přitom přece ještě dosti lidský vzhled. Tělo by ještě ušlo, několik z nich má ne zrovna nejhorší ňadra, ale obličej je vypadají hrozně zpitvořené! Podobné jsem mnohdy viděl na zemi jen mezi opicemi. Aj, aj, aj! Obličej je hrozně divoké a více než zastrašující a ošklivé!

12. Ó Bože, ó Bože, pohleď na tu, která nyní k nám stojí nejbliže! Ó Pane, ten obličej! Nos jí visí téměř až na břicho, uši se podobají uším slona; ústa vypadají spíš jako zadnice staré krávy, než že se podobají lidským ústům, krk je plný nádorů; oči vypadají jak dvě nepravidelné díry psí

---

¹¹⁵ salamandr – mlok

zadnice a vlasy jako červi! Á, sáprment, ta vypadá proklatě ošklivě! To je skutečně zvláštní! Tělo by bylo u ní zcela v pořádku, ale ta hlava, ta hlava! Věru nic ošklivějšího si nedovedu představit!

13. Tu vidíš ... Ó jé, ó jé, ó jé, tu se k nám blíží opět jiná; ta teprve vypadá tak, že se člověk zhrozí. To je hlava zcela opravdového boa constrictor¹¹⁶ a velmi dlouhé oslí uši zmírňují poněkud její ošklivost! Ty býčí oči, ten neustálý pohyb jazykem! U úst, u uší a nozdrami vystřeluje každým viditelným dechem hojný tmavohnědý čmoud! Á, á, slyšíš, nejmilejší příteli, to je přece přespříliš – to je ohavné! Tělo opět jako u těch ostatních, také u ní je zcela v pořádku! Odečte-li se ono žhoucí, mohla by být dokonce nazvána velmi ztepilou, ale ta hlava, ta hlava, ta je opravdu hrozná! Proboha, je to přece jen ošklivost bez míry a účelu!

14. Hola, hola, hola, nyní pobíhají sem a tam jako šílené slepice, když spatří tak zvaného slepičího ďábla! Co asi tyto výjevy mají znamenat?“

15. Praví Borem: „Málo je tu zvláštního! Že vypadají žhoucí, to způsobuje jejich vášnivá, hněvem promíšená horlivost pro věc jejich řádu. Činnost o jeho udržení se jeví pobíháním. Že tělesné tvary těchto dam vypadají docela dobře, to pochází od jejich dosti cudné mysli, že však jejich hlavy vypadají tak podivně, toho je jediné vina jejich velká hloupost. Až se časem lépe poznají, dostanou také lepší hlavy; ale dokud budou zůstávat věrny svému bludu, nebude na polepšení jejich hlav žádná naděje!

16. Nyní víš zatím nutnou, přiměřenou příčinu tohoto zjevu. Dívej se však nyní dále, neboť co jsi nyní viděl, byla jen predehra, vlastní drama teprve přijde!“

17. Praví biskup Martin: „Děkuji, nechci! No, no, to pěkně dopadne! Vždyť nyní teprve začíná vlastní hlavní děj. Tak to jsem skutečně zvědav, v čem bude vlastně záležet a jak se projeví!“

Kapitola 76.

Zatvrzelé chování Dam Srdce Ježíšova k jejich rodičům, žádajícím o vstup do kláštera. Zásah dvou bíle oděných mužů.

1. (Biskup Martin:) „Nyní vidím tyto znetvořené Dámy Srdce Ježíšova (Věčná škoda tohoto nejvznešenějšího jména všech jmen!) postupně se stahovat do kláštera, a to velice rychle! Co tam asi větrí? Ale tu nyní také objevuji, že mimo zahradu táboří několik starých mužů a žen, kteří vypadají velmi zarmouceně a ustaraně! Co asi chtějí a kdo vlastně jsou?“

2. Praví Borem: „To jsou někteří rodičové těchto Dam Srdce Ježíšova. Hledají u nich pomoc, protože po mnohém hledání a prošení se dozvěděli, že jejich nejbláženější dcery jsou zde v jednom nebeském klášteře a že se ustavičně modlí za jejich spásu.“

3. Praví biskup Martin: „No, ti tady toho pochyť! Ouvej, ouvej, mně je jich předem líto, těchto ubohých! Dobrých a přitom ovšem od srdce hloupých rodičů!

4. Skutečně, skutečně, jeden starý muž sahá již na kliku vrat a zvoní kvůli vpuštění, ale nikdo nepřichází. Zvoní silněji podruhé a potřetí, ale ani tentokrát stále nikdo nepřichází!

5. Nyní začínají tito staře vypadající lidičky opět prosit a modlit se, a bědují, že už je veta po všem. Á, á, nyní se začínají tyto Markétky dokonce hlasitě modlit! Ne, to už zachází trochu příliš daleko! Ale – přesto se nedává stále ještě žádná z našich salamandryň vidět!

6. Nyní je slyším hlasitě vzlykat, plakat a říkat: „Ó, vy naše milé, nejsvětější dcery, shlédněte ze svých nebeských trůnů milostivě na nás, na své chudé pozemské rodiče a přijměte nás jako ty poslední do svých nejhorších služeb! Ó, vyslyšte nás, vy svaté panny a nevěsty Boží!“

7. Příteli, bratře, to je silné! Ne, za tak hloupé jsem ty lidi, to je římskokatolické lidi, přece jen nepovažoval! Neboť byl jsem přece sám biskupem a kladl jsem velkou váhu na mnohou zbožně vypadající hloupost lidí, avšak něco takového bych ve svém obvodu přece jen nestrpěl! Ne, těchto ubohých lidiček, aneb ducháčků, jak tu již jsou, skutečně z celého srdce lituji!

---

¹¹⁶ hroznýš královský

8. Nyní jsem však jen zvědav, co se z toho vyklube! Ještě se ani jedna ze vzývaných neukazuje. Já myslím, že tyto Markétky nyní už dokonce asi něco vědí o tom, jak vypadají, a strašně se stydí takto se ukázat svým rodičům, proto je nechávají prosit a modlit se, až by se tím jejich jazyky do posledního vlákna opotřebovaly! Poslyš, poslyš, jak ti ubožáci křičí a bědují!

9. Oho, oho, oho, co je to už zase za nový zjev? Nyní se začíná u mnohých klášterních oken přímo blýskat a mimoto ještě také hřmět; ale příliš mocně to hřmění nezní. Zdá se, že je to opravdové domácí klášterní divadelní hřmění, ale blesky jsou dosti podobné pravým bleskům!

10. Poslouchej však nyní, mně to připadá tak, jako by to hřmění bylo článkováno ve slova! Na mou věru, hřmění mluví nyní zřetelně! Poslyš, poslyš, praví: „Zpět, proklatí, od této svatyně Boží, jinak vás pohltí půda přímo do pekel, jelikož jste se opovážili vstoupit na ni svými nanejvýš hříšnými nohama! Prchněte navěky od naší svaté tváře!“

11. Á, á, á, to jsou povedené potvory! Protože samy jsou téměř již zcela d'áblové a stydí se před svými tisíckrát lepšími rodiči, zaplašují je nyní ošklivou maskou a ti ubožáci se za velkého řevu ubírají skutečně nyní z tohoto místa

12. Poslyš, bratře, toto drama má již pekelně velmi úctyhodný začátek! Jsem opravdu velmi zvědav, co se z této věci dále vyklube!

13. Ubozí rodičové dospěli nyní – nedaleko zahrady směrem k jihu – ke stromu obdařenému hojným ovocem a utábořili se pod ním tvářemi obráceni ke klášteru. Vkládají jistě asi do něho falešnou útěchu a nanejvýš marnou naději, jinak by jim tato ničemná klamná demonstrace musela naprosto postačit, aby v nic nedoufali od svých domněle nejbláženějších dcer, leda v nějakou ještě horší demonstraci

14. Rád bych pak přece viděl, co nyní budou naše dámy dělat. Z oken šlehají ještě dosud blesky, také hřmění ještě slyším, ale jen zcela slabě! Rodičové pod stromem objevují nyní jeho ovoce a někteří z nich sahají zcela ostražitě po něm, trhají je, dávají k ústům a chutě koušou do tohoto velmi dobře vypadajícího ovoce, které jim asi velice dobře chutná, protože nyní znovu velmi horlivě sahají po dalším a podávají je také těm, kteří, jak se zdá, nemají odvahy utrhnout si něco z tohoto stromu.

15. Ale nyní vidím něco vyčnívat z jednoho klášterního okna a vypadá to jako hlásná trouba. Je právě obrácena k onomu stromu, pod nímž se naši rodičové utábořili, aby se těšili z nebeského pohledu na klášter a občerstvili. Anebo snad také něco jiného? Rád bych viděl, co vše se z této hlásné trouby, nejspíše jako z nějaké skříňky Pandořiny¹¹⁷, vyleje.

16. Éeee, sáprment, pohled', pohled', pohled'! Z této opravdové hlásné trouby vyletuje nyní mnoho nočních sov a letí přímo ke stromu, kde se naši ubozí ošálení rodičové oddali občerstvujícímu odpočinku. Noční sovy sviští nyní kolem stromu a narážejí na rodiče, kteří se proto stávají velmi úzkostliví.

17. Nyní šlehají z hlásné trouby také plameny a mezi nimi také slova, která podobně jako předtím noční sovy, směřují zřejmě k stísněným rodičům! Slova vypadají jako žhoucí hadi a jsou plny nejhroznějších vyhrůžek a plameny se zdají být nositeli těchto hadích slov.

18. Pohled', to je něco zcela nového! Že se slova dají napsat různými značkami, které se nazývají písmeny, to je starou známou věcí; že by však bylo možno vyjádřit slova v těchto ošklivých podobách, to jsem nevěděl.

19. Hle, nyní rodičové povstávají a prchají odtud rychlostí bouře a noční sovy je pronásledují až k pramenu, který jsem právě objevil!

20. Tam však vidím nyní dva bíle oděné muže. Jsou to titíž, které tyto srdečné dámy chtěly předtím probodnout dýkami. Tito dva muži kynou nyní prchajícím rodičům, aby šli k nim. Když noční sovy uvidí tyto dva muže, obrátí se co nejrychleji napravo a v největším chvatu letí opět ke klášteru a vrazí jako blesk do dosud z okna vyčnívající hlásné trouby. Také ona hadí slova i s plameny se dávají rychle na ústup.

---

¹¹⁷ Pandora „všeobdařená“ obdržela od Dia sud, z něhož se vyronila zla, jen klamná naděje v něm zůstala. Odtud výraz „skříňka Pandořina“, z níž pramení veškeré neštěstí.

21. Oni dva mužové však shromáždí nyní rodiče kolem sebe, a jak se zdá, obrací se s nimi také ke klášteřu! No, no, no, ta příhoda se stále více rozvíjí! Nyní však jsem již nadměru zvědav, co vše z toho vzejde!“

22. Praví Borem: „Nejmilejší bratře, musíš také chránit své srdce před příliš velkou zvědavostí, protože k této touze po vidění přidružuje se vždy potají jistá škodolibost. Buď zde tedy pouze moudrým pozorovatelem ku prospěchu svého ducha; ale zvědavost odlož. Neboť zde musíme být v nejvyšším stupni rozumní, protože se sem plouží něco pekelného. Dávej nyní pozor – ale beze vší zvědavosti – avšak věrně mně vyprávěj, co uziš!“

Kapitola 77.

Zatroubení na pozouny dvou bílých mužů a zřícení klášteřa. Dámy srdce Ježíšova jako obrovské žáby. Vysvětlující řeč jednoho z oněch dvou mužů k usouzeným rodičům Dam Srdce Ježíšova.

1. Biskup Martin obrátí opět svůj zrak do záhlaví Dam srdce Ježíšova a po krátkém jeho ohledání praví: „Ano, ano, tak je to správné; oni dva bílí mužové krácejí nyní ve společnosti rodičů skutečně ke klášteřu. Čím k němu blíže přicházejí, tím více se z mnohých oken blýská, ale blesky nedosahují příliš daleko. Také je slyšet uvnitř hřmění, ale jen velmi slabě.

2. Společnost je nyní již zcela blízko u zahradní zdi a jeden z obou bílých mužů přistoupí nyní ihned ke dveřím a bleskurychle je otevře. Tu vniknou všichni do zahrady a v ní do blízkosti klášteřa.

3. Když se sem dostali, předstupují oni dva bíle odění mužové před zástup rodičů. Každý z nich vytahuje nyní zpod šatu dlouhý pozoun. Oba dva přiloží nyní nástroj k ústům a mocně zatroubí. Ó, sáprment, to je silný, nanejvýš majestátný tón!

4. Ale, co nyní vidím? Hle, hle! Klášteřní budova se řítí jako zdi Jericha a naše dámy se nyní plazí, hlasitě nařikajíce a klejíce, ze sutin jako červi z bahna a vypadají jako obrovské žáby Zadního Egypta¹¹⁸ na zemi! Jen jejich hlavy se podobají spíše hlavám obrovských hadů než žab. Také nyní pozoruji, že mají na řitích ohony štírů! Ó, zpropadená historie, ta věc vypadá nyní krajně povážlivě!

5. Rodičům se při tomto pohledu ježí vlasy na hlavách a tyto zcela zvláštní žáby začínají také – místo aby prchaly dále – zcela hrozně kuňkat. Ale jejich kuňkání nemá nyní smyslu, a jak se zdá, žádného účinku, neboť tito dva mužové hrozí žabám a ženou je nyní před sebou. Rodičové celí užaslí následují ony dva muže. Jejich cesta směřuje na západ.

6. Na místě, kde stál dříve klášteř, je nyní vidět ošklivou louži. Sáprment, sáprment, bratře, tu to vypadá nyní velmi ponuře! Mně samotnému je vždy víc a víc úzko! Pozoruhodným je však zde tento zjev také tím, že vidím tyto na západ spěchající žáby, jakož i družinu, která je žene, stále stejně velké a stejně dobře, ačkoliv jsou nyní prostorově od nás již velmi vzdáleny!“

7. Praví Borem: „Prostorové vzdálenosti zření ducha nikdy nemýlí, neboť každý duch je nad čas i prostor povznesen! Ale opravdovými duchovními vzdálenostmi jsou různé druhy stavu mysli a matou zrak ducha, anebo ho často zcela zakalují.

8. Kdyby při tomto útěku žab nebyli oni dva bíle odění muži, nikdy bys je nespatri, neboť stav mysli těchto žab se příliš liší od našeho. Jelikož však tito dva mají s námi mysl úplně spřízněnou, pak ať jsou prostorově dále od nás, budeme je však přece vždy stejně dobře vidět.

9. My sice můžeme zřít i peklo v nejuplnějši blízkosti, ale to se neděje asociací mysli, nýbrž zvláštním, obdivuhodným zprostředkováním Páně, které se naučíš poznávat teprve později.

10. Nyní vidíš také důvod tohoto zjevu, který se ti právem zdá být podivuhodným a který ti však úplně jasně ukáže teprve budoucnost. Pozoruj nyní dále onu scénu, která je právě před tebou; naučíš se z ní velice mnoho.“

---

¹¹⁸ Egypt se správně dělí na Horní a Dolní

11. Biskup Martin napíná nyní opět zrak a vidí, jak žáby již za hluboce temného večera dostihují břeh mohutného moře a zároveň se zastavují. Na břehu začínají přežalostně kuňkat a vzpírají se jít do vody. Oni dva mužové je však nenutí, nýbrž ponechávají jim svobodnou volbu.

12. Biskup Martin praví: „Podívejme se na ty hrozné žáby! Do svého živlu se jim přece jen nechce, ačkoliv se zdají být pro něj jako stvořeny! Jak nyní v sobě začínám tušit, důvod toho je asi tento: Je v nich skryto přece jen něco lepšího, co tomuto živlu nepatří, a to se asi chce ještě udržet na suché zemi?!“

13. Praví Borem: „Tak to asi bude! Ale pozoruj nyní sám dále; neboť brzy se ukáže děj tohoto prvního aktu v dalším vývoji.“

14. Biskup Martin pohlíží nyní velmi pozorně na scénu a za chvíli praví: „Á, á, pohledme Á, to je nadmíru pozoruhodné! Nyní se žáby na břehu moře nafukují, takže je na ně opravdu hrozná podívaná! Jako největší sloni stojí nyní tu před oněmi dvěma muži a před zástupem rodičů, kteří mají z nich stále větší a větší úzkost! Žáby se stále ještě nafukují, jako kdyby byly nafukovány dmychadlem! Ó, u všech všudy, u všech všudy! Nyní mají už tak velký objem, že by je mohl člověk považovat přímo za malé hory!

15. Nyní se tváří jako by chtěly ony dva muže i s rodiči napadnout, ale muži neustoupí ani o krok, ačkoliv rodičové by odtud raději odlétli, než odešli.

16. Ale poslyš, oni dva muži prikazují nyní klid a jeden z nich praví rodičům: „Nebojte se těchto nafouknutých. Je to jen hříšná kůže, které se hrozíte; ale co je uvnitř, to je slabší než život roztoče! Jedním dechem mohli bychom je odfouknout. Ty, které jste předtím dokonce vzývali jako nejblaženější! Ale my nejsme tak nemilosrdní, jakými byly ony jako domnělé Boží nevěsty k vám, ačkoliv jsme nejdokonalejšími protestanty a co nejúčinněji a co nejohnivěji protestujeme proti tomu všemu, cokoli ani dost málo není Páně.“

17. Chcete-li však ještě důkladněji vědět, kdo jsou tyto nafouknuté žáby, pak vezte: Jsou to vaše dcery, které vaše hloupost zahнала i s velkým jméním do kláštera těchto Dam srdce Ježíšova a jaksi vlastně odsoudila. Jak se vám nyní líbí v tomto nebeském rouše?“

18. Rodiče nyní spínají ruce nad hlavou, rvou si vlasy a křičí: „Ale, probůh! Ježíši, Marie, Josefe, stůjte při nás! Jak je to možné?! Vždyť přece vedly tak čistý život! Vždyť přece nečinily nic, než jen to, k čemu byly zpovědníkem přinuceny, a co jim předpisovala jejich přísná řehole – a nyní se zde musíme s nimi setkat v tomto nejstrašnějším stavu! Ó Ježíši, Ježíši, Marie a Josefe! Co se zde z nich nyní stalo?!“

19. Praví opět jeden z oněch dvou mužů: „Bud'te jen klidní a neděste se kvůli těmto nehodným. Neboť jsme Pánem vysláni proto, abychom v jeho nejsvětějším jménu hledali a opět přivedli to, co bylo ztraceno, a proto tedy také napravíme i tyto žáby. Abyste však byli ze své pošetilosti vyléčení, musíte být při tomto díle přítomni a ve vši trpělivosti se podrobit všemu, cokoli tu na vás přijde, především však probud'te svou lásku k jedinému Bohu a Pánu, Otci Ježíši, tak se vám stane cesta, po které máte kráčet, lehčí!“

20. Tu se dají rodičové do pláče nad neštěstím svých domněle přeblažených dcer, ty se však nafukují ještě hůře.

Kapitola 78.

Temný příběh jezuitů. Otec ošizený o svou dceru. Duchovní osvětlení této záležitosti.

1. (Biskup Martin:) „Otec jedné z těchto Dam srdce Ježíšova, vypadající již velmi letitý, přistoupí před ony dva bíle oděné muže a praví tónem velmi plačtivým: „Ó, vy přemocní sluhové Boží, ale jak to přece může být, že také moje dcera je mezi těmito nešťastnými?! Pokud je mi známo, žila má dcera přece přísně a svědomitě, přesně podle pravidel svého řádu, a tedy

v nejuplnějším duchu samospasitelné římskokatolické církve, kterýžto duch je přece zajisté zřejmě Duchem Svatým?!

2. Následkem tohoto života a podle mnohých ujištění církve, byla by měla dcera přijít rovnou do nebe, jelikož mimo svůj nanejvýš svědomitě přísný život obdržela od samotného papeže nejen jeden, nýbrž celý tucet úplných, od samotné Marie Loretánské privilegovaných odpustků, čímž jí byl také očistec úplně odpuštěn! Jak to tedy přijde, že takový život zde nemá před Bohem žádnou cenu?!

3. Ano, pravím vám a mohu vám to na své svědomí a svůj život říci, že má dcera byla opravdu nebem zcela jistě povolána za nevěstu Kristovu podle vidění ve snu jednoho nanejvýš přísně žijícího velmi zbožného jezuitu! Tomuto nanejvýš zbožnému Božimu muži se zdálo podle jeho zcela jednoduchého a prostého doznání toto:

4. Zjevila se mu v největším nebeském lesku Marie a svatý Josef a řekli mu: „Poslyš nás, nejčistší bratře andělů, jdi k N.N. Ten má milou dcerušku, na které má Ježíš velké zalíbení, takže ji proto chce mít za Svou nejvznešenější nevěstu. Popros za svého Boha, za svého Pána a opatři mu tuto nevěstu, jinak nebudeš mít nikdy podíl na království nebeském.“

5. Poté se probudil a velice o tom přemýšlel. Oznamil tento sen, který měl dokonce třikrát za sebou, konventu a konvent generálovi do Říma. A jak byl konvent překvapen, když od generála obdržel přepodivné vysvětlení, že také jemu se zdálo něco podobného, a když nechtěl uvěřit snu, tu se mu Marie dokonce po čtvrté sama zcela smutná objevila a řekla:

6. „Ó, bídný červe prachu! Jelikož nevěříš, budeš soužen těžkou nemocí po tak dlouho, dokud ono milé děvče nebude v klášteře Dam srdce Ježíšova jako nevěsta Mého Syna. A na podporu pravdy budou po tři dny v noci o dvanácté hodině všechny zvony v Římě po celou hodinu samy od sebe zvonit.“

7. Vše toto se co nejpodivuhodněji skutečně stalo a generál nařídil pak tajně hned modlitby ve všech konventech a zejména co nejnaléhavěji prosil pátera, kterému se tak podivně zdálo o mé dceři, aby se ve dne v noci modlil za to, aby má dcera šla do kláštera.

8. Já sám jsem se však pro to nemohl tak snadno rozhodnout, neboť jsem byl na světě velmi bohatý a z vysoké šlechty a má dcera byla také nadmíru krásná, jemná a dobrá, a byla by mohla mít zajisté tu nejlepší partii. Ale konečně jsem na mnohé prosby zbožného pátera povolil, a jelikož dcera dala také přednost Kristu před ostatními ženichy, zvolila také ona závoj a stala se nevěstou Kristovou. Ach, nešťastná nevěsto!

9. Vy dva mocní poslové Páně, řekněte, ó, řekněte mně ubohému, nešťastnému otci: Čeho se probůh má dcera dopustila, že je nyní také mezi těmito nejvš nešťastnými pravými ďábelskými postavami? Měla snad tajné hříchy? Anebo byla to pouhá licoměrnice? Anebo je římská nauka a církev podvod? Řekněte, proč se mé dceři přihodilo toto nevyslovitelné neštěstí!“

10. Nyní praví jeden z těch dvou: „Příteli, což jsi nikdy nečetl evangelium Páně?“

11. Otec odpověděl: „Jako školák ano, ale později nikdy; neboť jsem šel každou neděli a svátek beztoho do kostela a poslouchal kázání a mši! Ostatně, čtení bible bylo nám laikům církví zakázáno a já myslím, že jsem jednal správně, jestliže jsem církev ve všem poslouchal.“

12. Praví opět onen jeden: „Nuže, když pro tebe církev znamenala víc než čisté slovo Boží, pak musíš nyní volat církev k odpovědnosti, a ne nás, kteří jako nejuplnější protestanti římské církve nikdy jsme se ničeho jiného nepřidržovali, než jedině toho, čemu učil Sám Kristus. V evangeliu Páně není však nic o nějaké samospasitelné římskokatolické církvi, nic o papeži, nic o jezuitech a nic o Dámách srdce Ježíšova, nýbrž je tu psáno zcela prostě: „Miluj Boha nade všecko a svého bližního jako sebe samého. V tom je zákon a všichni proroci.“

13. Hle, kdo pracuje jen kvůli mzdě, ten je neužitečným sluhou a není mzdy hoden, neřku-li Pána, který praví: „Kdo svého otce, svou matku, svého bratra, svou sestru apod., více miluje než Mne, není Mne hoden. Jestliže jste však vše učinili, pak doznejte, že jste byli neužitečnými sluhy.“

14. Hle, to jsou slova Boží. Otaž se sám sebe, zda jsi je znal a zda jste jich kdy ty a tvá do nebes pyšná dcera zachovávali.“

15. Praví otec: „Ano, jsou-li to skutečně slova Boží, jakože asi jsou, zejména slova zákona lásky, která jsem častěji slyšel z kazatelny, pak je mi již víc a víc zřejmé, proč mou dceru něco takového potkalo, ale takovým způsobem je tedy co nejhruběji ošálena a zasluhuje tudíž od Pána ohled a co nejmilostivější slitování.“

16. Praví opět onen muž: „Příteli, kdyby nebyl Pán lepší, než ho znáte ty a tvá dcera, pak bys byl ty i se svou dcerou v pekle, jelikož však Pán je neskonale lepší a moudřejší, proto jste místo v pekle jen v nejnútnejší opravě svého poznání a v lázni milosti k posvěcení celé své bytosti.“

17. Věz tedy, že sen toho jezuity byl čistě vymyšlen pro tvou krásnou a přebohatou dceru a že jsi byl proto dopuštěním Pána co nejhanebněji ošálen, protože jsi jinak svou dceru nechtěl dát nikomu jinému než jen princovi, což bylo od tebe tím hůř pochybené, že jsi proti smyslu veškeré nauky Kristovy, podle které jsou si všichni lidé rovni, co nejhanebněji odepřel svou dceru chudému, ale jinak počestnému muži a ještě jsi ho dal za jeho drzost potrestat. Hle, takové jednání je před Bohem hodno největšího prokletí.

18. Avšak pro tvou dceru přece jen nepřišel žádný princ, nýbrž záludný jezuita a přelstil tebe i s tvou dcerou. Můžeš proto žádat určitou odpovědnost od Pána, jenž je největší láska, pokora a mírnost sama, nacházíš-li svou dceru místo v nebi, zde v tomto nejvyšším neblahém stavu?

19. Potom, příteli, tvá dcera byla pyšná a krutá k svým podřízeným, jelikož se jako nejbohatší stala brzy představenou tohoto nově upečeného řádu, a následkem svého podivného povolání se považovala za světici, ano, ještě za více, protože každou noc ji navštívil osobně dokonce maskovaný Pán Ježíš a ona jakožto nevěsta poskytla mu ovšem vše, čeho od ní po odhalení tak zvaného nebeského závoje žádal, o čemž ti ovšem nic neřekla, nýbrž jen to, že tento její Ježíš od tebe co nejprísněji požaduje, abys odkázal celé své velké jmění svatému kolegiu, což jsi také ve své slepé víře učinil.

20. Hle, tak se mají věci s tebou a tvou dcerou a takové asi budou s tvou dosud na světě žijící ženou. Jak tedy myslíš: Může člověk vedle nauky Boží na základě takového života očekávat nebe, zejména, když tvá dcera velmi brzy zvěděla, kdo vlastně její Pán Ježíš byl?! Rozumíš tomu, milý příteli?“

21. Otec a někteří jiní s ním vyvalují oči a on by se nyní nejraději pustil do nesmírného proklínání Říma, ale oni dva mu to přísně zakazují a ukazují mu, že soud patří jedině Pánu, všem lidem však že přísluší odpouštění, chtějí-li také oni dosáhnout odpouštění. To nyní našeho otce uklidňuje a já nyní vidím, že jedna žába se začíná zmenšovat. To je jistě ona zmíněná „nevěsta Kristova“! Bratře, ta věc zdárně pokračuje!“

Kapitola 79.

Otec se zlobí na Řím a na Boží shovívavost. Několik podobenství o trpělivosti Páně.

1. Biskup Martin: „Otec se nyní obrací opět na onoho muže a táže se ho: „Já nyní uznávám, že vše, co jsi říkal, je takové, a ne jiné. Ale je-li tomu jistě tak, jak jsi mi to nyní ukázal, pak bych se mimoto přece také rád dověděl, jak to přijde, že Pán nechává Řím ještě existovat?! Neboť takto je Řím jen místem ošklivosti a věčně nikdy církvi Páně!“

2. Kde je potom Petr, skála kterou brány pekelné nikdy nepřemohou?! Řím toto o sobě tvrdí, někdejší papeži sedí jako domnělí zástupci Kristovi na zemi na této skále pod stálým vlivem Svatého Ducha! Toto tvrzení nemůže být přece ničím jiným než jen největší ošklivostí před Bohem! Řekni mi pak a vysvětli mi, jak to přijde, že Pán může něco takového trpět! On by přece měl ne jeden, ale tisíc prostředků, aby čelil tomuto zlu!“

3. Praví onen muž: „Příteli, to je pravda, Pán může vše, co chce, ale co bys řekl otci, který by měl jen asi deset, dvacet dětí, z nichž některé by byly tvrdošíjně a neposlušné, a on by tyto tvrdošíjně a neposlušné děti dal popravčím, anebo nešetře při vlastní ruky dal ihned popravít

anebo zardousit? Neřekl by tu každý člověk: „Hle, to je neslýchané, takového d'ábelského otce tu ještě nikdy nebylo!““

4. Ale co bys řekl vládci, který by dal své poddané pro neplnění jeho zákonů ihned nabodnout a upéci? Neřekl bys pak: „Hleďte, hleďte, jak strašný to tyran! Jak nelidský d'ábel!““

5. A hle, proti tak nelidsky přísnému otci se mohou dokonce děti postavit účinně na obranu, a podřízení mohou proti takovému tyranu co nejmocněji povstat a zle ho zardousit!

6. Kdyby si však všemohoucí Otec počínal také takto se Svými dětmi, jak bys potom pohlížel na toto počínání, a jak bys nazval takové počínání ze strany Boha?

7. Nebyla by to nanejvýš nevýslovná ukrutnost, kdyby všemohoucí Bůh jednal se Svými slabě postavenými tvory jako kdysi jednal jeden zuřivec ve Francii s Francouzi?

8. Hle, Pán ví velmi dobře, že Řím je hroznou nevěstkou, jako také věděl, že cizoložnice je všeobecnou záletnicí, Magdalena velkou nevěstkou a Samaritánka u studnice Jakobovy velkou chlípnicí, ale jako se Pán ukázal a osvědčil vůči oněm třem ženám a jako přijal ztraceného syna, rovněž tak se ukazuje a osvědčuje nyní vůči nevěstce Říma a přijímá každého kajícího ztraceného syna z jejího lůna, i kdyby se byl předtím také sebesilněji a mocněji s touto nevěstkou milkoval. Ale ovšem, bez lítosti a pokání se to po tak dlouho nestane, pokud onen milovník nepojal lítost a neučinil opravdové pokání.

9. Co se však týká skály Petrovy a kde ona je, že ji brány pekelné nemohou přemoci, to ukázal Pán s velmi mnohými texty a verši Svého největšího evangelia.

10. Hle, tu se praví: „Kdo věří v Syna a přijímá Jeho slovo, má život věčný.“ Hle, to už je skála!

11. A opět se praví: „Mé království nepřijde s vnější okázalostí, nýbrž je uvnitř ve vás.“ Hle, tu je tedy zřízena ona pravá nepřemožitelná skála Petrova.

12. A opět jinde se praví: „Kdo slyší má slova, přijímá je a žije podle nich, ten mě miluje. Kdo mě však miluje, k tomu přijdu a Sám se mu zjevím.“ Hle, to je také Petr, ten nepřemožitelný v lidském srdci. Jenom to je ta pravá živoucí církev Páně, tak On, který je zde onou láskou, si živou vírou učinil příbytek v srdci člověka.

13. Nyní vidíš, jak je to s Petrem a kde je; proto se na pošetilé prázdné věci světa dále již netaž, nýbrž hledej především v sobě již opravdové království a jeho láskyplnou spravedlnost, potom se ti všeho ostatního dostane samo sebou.“

14. Stařec se nyní před tímto poslem Páně pokloní až k zemi a ostatní učiní rovněž tak, ale ony žáby zůstaly ještě žábami, jenže se mně nyní nezdají být již tak příliš nafouknuté. Jedna žába se nyní stala zcela malá a blíží se k oněm dvěma. Čím blíže k nim přichází, tím se stává menší, a to se mně zdá být dobrým znamením.

15. Ostatně, já sám musím otevřeně a s největším díkem Pánu doznat, že jsem nyní z této scény dosud velmi mnoho získal a že jsem nyní jistě desetkrát moudřejší, než jsem byl předtím. Tato scéna je však také stále zajímavější a velmi pozoruhodná.

16. Onen jezuita je zde skutečně slavně vylíčen, jen co je pravda! Věru, k tomu je třeba víc než jen božská trpělivost, nemají-li být tito darebáci ještě hůře navštíveni než Sodoma a Gomora. Věru, já bych nyní nesměl být vyzbrojen mocí Páně, neboť to by to s těmito světskými podvodníky dopadalo proklatě špatně! Ale staň se vůle Páně!“

Kapitola 80.

Podobenství o druzích pšenice a bodláčí. Probuzení lásky Martinovy k Pánu. Pokračování zajímavé scény s Dámami srdce Ježíšova.

1. Praví Borem: „Tak je to správné: Staň se jedině nejlepší a nejmoudřejší vůle Páně! Bodláčí je zřejmě horší než pšenice, která je již tak dobrá, jakou být musí. Ale projdi veškeré druhy pšenice na zemi a najdeš v nich málo rozdílů. Projdi však též všechny druhy bodláčí a nalezněš na prvním místě skvostný ananas a vedle něho velmi léčivé aloe a vedle něho velmi cukernatý bodlákový fik Afriky.“

2. Jak pošetilé by tudíž bylo odsuzovat rod bodláků, když příroda ukazuje, jakého zušlechtění jsou schopné. Pšenice zůstává pšenicí, ale bodlák může být povýšen na ananas.

3. Rovněž tak zůstal takový Petr, takový Jakub, takový Ondřej atd. tím, čím od svého vzniku byli, totiž čistou pšenicí ve stodole Páně. Mezi touto pšenicí však stál také velmi pichlavý divoký bodlák Saul. A hle, Pán ho zušlechtil v nádherný ananas, v přeskvostný plod země!

4. Hle, co však Pán učinil jednou, to koná dosud! Proto říkáme vždy z nejlepšího základu svého života: Ó Otče, staň se Tvá nejsvětější vůle!“

5. Biskup Martin dojat k slzám praví: „Ano, můj milý bratře, věčně jen Jeho nejsvětější Vůle! Ó, kdybych Ho tu teď měl, přitiskl bych Ho k srdci tak, že bych se tím úplně rozplynul! Ó, Ty můj Pane Ježíši, přijď k nám oběma.“

6. Praví Borem: „Bratře, teprve nyní jsi přišel na pravou cestu, teprve teď jsi začal přitahovat osvobození. Brzy se dozvíš, co znamená: „Oko nikdy nevidělo a mysl žádného člověka nepocítila, co Pán připravil těm, kteří Ho milují.“ Ty jsi však probudil nyní ve svém srdci lásku k Pánu, která jedině má u Něho cenu, dej tedy nyní pozor, co se s tebou brzy stane, jestliže v této lásce setrváš a porosteš! Podívej se však nyní na tabuli a řekni mi, co tam nyní vidíš.“

7. Biskup Martin se nyní spěšně ohlédne na tabuli a ulekne se, když ji spatří lesknout se jasněji než slunce. Čte slova: „Bratře, vytrvej jen ještě krátkou chvíli a Já budu u tebe!“ Když toto vše s velkou žasnoucí radostí spatří, praví:

8. „Bratře, nyní pocítuji slast, o níž jsem neměl ještě nikdy ani nejmenší tušení! Co z toho teprve dále bude, bude-li tato věc pokračovat, jak to pocítuji nyní ve svém srdci, ježto se stále více v lásce k Pánu Ježíši vzněcuje?!

9. Ano, pravím tobě, já jsem nyní do Pána Ježíše však již tak zamilován, že si samou láskou nevím ani rady! Ano, já bych se mohl do Něho – já bych se chtěl do něho – ano, já – já bych se ze samé lásky mohl docela do něho zakousnout!

10. Ó nejmilejší, nejmilejší, nejmilejší Ježíši, nyní teprve náležitě poznávám, jak jsi neskonale moudrý a dobrý, a toto poznání se mně nyní stává jasností, kdežto dříve bylo jen jakoby poněkud jasnější sen.

11. Bratře, jak se nyní těším na to, až Pán k nám přijde a viditelně nám bude pomáhat, abychom vedli tyto naše nyní ještě velmi strnulé, anebo aspoň strnule vypadající hosty do náležitého řádu!“

12. Praví Borem: „Ano, bratře, to se také stane, jakmile tyto dámy odloží to nejhrubší hmotné! Proto se nyní opět vzchop a pozoruj onu scénu dále a řekni mi přesně, co se tu vše odehrává, neboť byla-li tato scéna dosud poučná a zajímavá, bude ve svém dalším průběhu ještě stonásobně poučnější a zajímavější.“

13. Biskup Martin obrací svůj zrak nyní opět do záhlaví Dam srdce Ježíšova a vidí, že vše je ještě tak, jak to spatřil předtím, než svůj pohled odvrátil, aby o tom mluvil s Boremem a pozoroval onu zářící tabuli.

14. Ale tu se onen otec obrací opět k jednomu z obou bílých mužů. Biskup Martin velmi pozorně poslouchá, o čem se dále rokuje, a za chvíli praví:

15. „Hle, ten otec není zrovna příliš hloupý! Prosí oba posly, aby svou mocí vysvobodili aspoň dceru z této oškřivosti, aby pak mohli po jejich boku přijít ihned do nebe, neboť zde by mu byla strašná nuda a měli by dlouhou chvíli. Poznává, že oni dva jednali správně a spravedlivě podle vůle Páně, ale přesto ho nyní přepadá nanejvýš zapáchající nudný pocit a zcela zoufalá dlouhá chvíle, k níž by se rád vbrzku obrátil zády.“

16. Ten otec skutečně není nijak pro svou kapsu – jak se říkává – hloupý! Ale oba moudří bílí muži nejsou, jak se zdá, jeho mínění, neboť dávají na to hlavou zcela záporné znamení a jeden nyní praví:

17. „Příteli, trpělivost je prvé pravidlo života, a to jak zde v říši duchovní, tak i na světě. Vše má svůj čas a vše svou chvíli. Pokračujte však všichni vždy víc ve svých srdcích ve snaze přivolat lásku a živoucí důvěru v Pána, tak co nejdříve dospějete k opravdovému vysvobození z tohoto žalostného stavu.“

18. Ale naše moc nemůže vám v té věci pomoci ani o vlas kupředu, ani o vlas zpět; neboť musíte vědět, že zde nemůže přijít do nebe nikdo, ani domnělými bohulibými zásluhami, ani zprostředkovaným anebo nezprostředkovaným slitováním Páně, nýbrž jedině vlastní láskou k Pánu a vycházející z ní milosti Pána Ježíše Krista, který je jediným Pánem a Bohem nebes a veškerého světa. To vše tady je jeho dílem.

19. Avšak zapamatujte si toto: Není nikde žádného nebe mimo ve vás. Toto nebe musíte vy sami otevřít, chcete-li do něho vejít. Neboť život musí být svobodný, má-li to být život. Souzený život však životem není, nýbrž jen smrtí!

20. Kdybychom vás však osvobodili svou mocí, nebyli byste svobodni, nýbrž souzeni, a tedy nikoli živí, nýbrž veskrz mrtví. Řekněte, bylo by vám touto pomocí poslouženo!?"

21. Rodičové se nyní škrábou velmi silně za ušima, a jak se zdá, toto poučení zcela od kořene nechápou."

Kapitola 81.

Žabí kapitola. Zmizení žab v moři a putování hledajících je rodičů po moři. Boremovo vysvětlení.

1. Biskup Martin: „Ale, hle, nyní jde jedna žába až k nohám obou mužů a olizuje je.

2. Jeden z mužů však praví k žábě a ukazuje přitom na moře: „Hle, tam je tvůj živel.“

3. Ale žába se vztyčí na zadní nohy a kuňká velmi slyšitelně a srozumitelně slova, která znějí asi takto: „Ó, vy nejmocnější, já vím dobře, že toto hrozné moře je mým více než zaslouženým, věčným trestajícím živlem; ale nicméně se odvažuji vás prosit, abyste se mnou, ubohou duší, nenaložili podle veškeré příslosti Božího, ovšem nejspravedlivějšího soudu! Avšak ne má, nýbrž jen vaše vůle se staň!“

4. Praví nyní onen jeden: „My dva nemáme žádné jiné vůle mimo vůle Páně, která je věčně neměnitelná. Tuto vůli jsme ti sdělili, a na tobě nyní je, aby ses jí podrobila. Pohleď tedy tam na svůj živel.“

5. Ach, ach, žába začíná nyní velmi žalostně kuňkat a kroučí a svíjí se a moc prosí, aby ji oni dva ponechali ještě na suché zemi, kdyby pro ni již nebylo milosti a slitování.

6. Onen jeden praví: „Dokud nebudeš kráčet po předepsané cestě, nemůže ti být pomoheno.“

7. Nyní však přistoupí žába zcela stísněná k moři a vrhne se do něho. Nyní již není po ní ani stopy, neboť velký příliv ji navždy, jak se zdá, pohltil. Ubohá žabo! Musím ti, bratře, říci, že je mně ubohé žaby nyní co nejloubežji líto. Ale taková byla vůle Páně, a tak je to také dobře. Ale ubohé žaby je mi přece jen líto.

8. Nyní však přistoupí také otec ke břehu a praví: „Nenalezla-li má ubohá dcera u Pána slitování, nechci ho ani já a vrhnu se z lásky ke své ubohé dceři také do jejího věčně prokletého údělu.“

9. S těmito slovy se vrhne sice také do moře, ale moře mu zahynout nedá, protože to není jeho živel. Bratře, to je pozoruhodné! On chodí nyní po vodě jako našinec po suché zemi a hledá naříkaje svou dceru! Co vše z toho ještě vzejde?!

10. Aha, aha, hleďme, nyní se zmenšují a zmenšují také ostatní žaby a přistupují k oněm dvěma bílým mužům. Jsou již u jejich nohou a olizují je! Je to skutečně velice pozoruhodné. Jak předtím byly tyto žaby velké a nyní vypadají tak malé jako na zemi žabičky! Poslyš, nejmilejší bratře, ty mají asi pořádně tuhou kůži, že při takovém nesmírném nafouknutí nepraskly!

11. Saprment, kdyby tak byla jedna ve svém nejvyšším – rozumíš, já myslím – kdyby se byla přespříliš nafoukla a praskla! Ó, jemine, ó, jemine, to by byla exploze! Já myslím, že by zahrnala toto moře na půl věčnosti zpět. Kdyby se na zemi našlo něco tak roztažitelného jako kůže těchto žab, pak by pružná guma docela zmizela!

12. Musíš mně, nejmilejší bratře, již odpustit, dovolím-li si někdy takové poznámky. Víš, mají podle mého zvyku jakýsi žertovný nátěr, ale ta věc to zde skutečně přináší sama sebou, neboť o sobě je skutečně v nejvyšším stupni legrační! Tak si dovedu nyní představit na triliony vrásek, do nichž je asi kůže těchto žab smršťena a to je již zase legrační.

13. Já dobře vím, že v očích Páně, jako i v očích anděla jsou všechny tyto zjevy plny nejvyšší božské vážnosti, ale přesto mají pro našince v sobě často něco velmi komického. Tak se také jistě Pán nesmál, když nasadil oslu jeho dvě dlouhé uši, ale našinec se musí přece jen smát, pohlédne-li na takového filozofa s dlouhýma ušima, i když ví, že jsou oslu jeho dvě dlouhé uši právě tak potřebné jako ptáku jeho sotva viditelné uši.

14. Na zemi je mnoho zdánlivě komických zjevů – ale ne komických pro všechny, nýbrž jen pro bytosti jako jsem já. Snad časem – může-li také zde ještě být řeč o čase – nebudu na těchto zjevech shledávat také již nic komického.“

15. Praví Borem: „Nevadí, nevadí, milý bratře! Také já nejsem bručoun a Pán už nejméně, ale nicméně takzvaná směšnost musí být z nebí zcela vyobcovaná, protože je v ní přece také skryta utajená škodolibost jako v přehnané zvědavosti.

16. Ale tvá poznámka o velké roztažnosti těchto zdánlivých žab, není ničím jiným než tvému duchu vrozené vtípkování, které nemá v sobě zcela žádnou zlomyslnost. Časem se budeš těmto svým vodnatým vtípům sám smát, až si uvědomíš, jak málo mají obsahu. Nyní však obrať svou pozornost jen opět na tvé kuňky a dej pozor, co se s nimi dále stane.“

17. Praví Biskup Martin: „Ano, ano, máš pravdu, málem bych se zapovídal! Už je vidím! Olizují dosud nohy obou mužů a některé nyní na ně kuňkají, ale teď této kuňkavé řeči nerozumím! To bude asi řádně kuňkavé!

18. Nejspíš asi žádají oba posly také o všeobecnou amnestii. Ale tito poslové asi této kuňkavé řeči nerozumějí a ukazují jim na mořskou vodu. Žabičky však kuňkají nyní ještě hůře a stoupají oněm dvěma na nohy, ale to jim nic nevadí. Oba jim hrozí a žáby poskakují nyní k moři. A teď – hup do něho.

19. A je po všem! Žáby, ani žabičky již není vidět, jen rodičové ještě stojí na břehu, dívají se upřeně do hlubiny, aby ze svých dcer alespoň něco objevili. Ale neobjevují právě tak nic, jako onen první rodič, který ještě dosud chodí po vodě a hledá svou dceru. Volá některé k sobě a praví, že voda je tu pevná jako kámen.

20. Ale ostatní rodičové nechtějí tuto tvrdost vody svýma nohama zkoušet, nýbrž vrací se zpět k oněm dvěma bílým mužům a táží se jich s prosbou, co se z jejich dcer stalo, zda jsou nyní navěky ztraceny.

21. Oni dva však jim nyní neodpovídají, nýbrž odebírají se odtud na moře a kráčí do dále.

22. Rodičové pohlízejí nyní strnule jako zoufalí a někteří z nich se na naléhavou radu onoho jednoho pokoušejí stoupnout na vodu. Hle, jde to. Nyní se všichni rozběhnou a chtějí za oběma dvěma utíkat, ale s během to nejde náležitě kupředu, neboť povrch vody je asi nanejvýš hladký, protože ustavičně padají jeden přes druhého. Prvý, který se chtěl vrhnout do vody, postupuje jakž takž dobře, ale ostatní padají neustále a nehýbou se téměř ani z místa. No, ti asi jdou také poprvé a naposled tancovat na tento opravdový led!

23. Nyní bych však ještě rád věděl, co vlastně se asi stane s těmito dámami, nyní žábami. V pekle asi přece jen nebudou, protože zde je lze všechny ještě vidět jako opravdové sochy. Jaký je však nyní asi jejich „nepekelný“ stav, to bude Pán jistě lépe vědět a vidět než já!

24. Ale řekni mi, nejmilejší bratře, jaký má toto vše vlastně smysl a význam. Žabí podoba, toto moře nyní, vrhnutí oněch žab do moře a že se rodičové nepotopí a že oni dva bílí poslové se nyní vzdálili tak daleko.

25. Hle, já jsem se sice na to díval spolu s tebou a lecčemu jsem se z toho naučil, ale kdybych ti měl vysvětlit vlastní smysl všeho toho, co jsem nyní zřel, pak by se mi dařilo zoufale špatně! Řekni mi laskavě, co to znamená.“

26. Praví Borem: „Všechny – zejména ženské – bytosti, které se obrátily k duchovnu a modlí se a postí se sice pro nebe, ale přitom berou také velice ohled na světské výhody, objevují se v opuštěnosti své přirozené podstaty jako všelijací obožňivelníci – zvířata, která se takto zdržují ve dvou živlech a mohou v nich žít.“

27. Moře představuje tedy jejich přirozenost, která jim za jejich pozemského života ležela více na srdci než ono duchovno, proto se tedy také musí do něho vrhnout a vyzkoušet v něm marnivost svých světských snah. Moře tedy představuje také spoustu jejich velké hlouposti, do níž musejí nyní až k základu vstoupit, aby ji jako takovou poznaly. Hadí hlavy těchto žab znamenají rozhodnou vysokomyslnou zlobu a často chytrý výpočet k jejímu provedení; ocasy štírů však znamenají jejich záludnou činnost, následkem které ty, kterým chtěly škodit, uchopily zezadu a zranily. Rozumíš tomu?“

28. Praví biskup Martin: „Bratře, nyní tomu velmi dobře rozumím; neboť já jsem poznal žel až příliš mnoho podobných licoměrných ultrapapistických¹¹⁹ machinací a pletich na zemi a jako biskup jsem k tomu musel obě oči pevně zavřít! Rozumíš, bratře?! A proč – tomu jistě také velmi dobře porozumíš?!“

29. Praví Borem: „Ano, ano, až příliš dobře a příliš jasně. Ale nyní poslyš dále! Rodičové, kteří byli původně hloupí a pro svůj většinou vysoký šlechtický rod nedospěli také nikdy k jinému než jen k světlu popska-aristokratickému, a proto také považovali všechna popska ustanovení většinou za čistě nebeská, a své dcery prodávali s velkým věnem těmto popům, jsou nyní ještě příliš hloupí, než aby mohli proniknout na kořen své vlastní hlouposti. Proto po ní chodí jako osel po ledě a neustále padají až na jednoho, který je poněkud moudřejší než ti ostatní. Rozumíš také tomu?!“

30. Praví biskup Martin: „Nejmilejší bratře, tomu také nyní non plus ultra¹²⁰ rozumím. Tu bychom tedy měli před sebou nejoprávdovější aristokratický závrtný tanec?!“

31. Praví Borem: „Ano, ano, ano, tak tomu je! Ale nyní dej dobrý pozor na další průběh této scény, neboť první akt je nyní již odehrán a druhý hned začíná. A tu teprve uvidíš věci, k nimž se budeš jistě velmi udiveně tvářit!“

32. Praví biskup Martin: „Už se na to těším! Nyní budu těm příběhům také jistě lépe rozumět, než jsem jim dosud rozuměl! Tak tedy jen tak dále! Jen vzdálenost obou mudrců jsi mně, nejmilejší bratře, zapomněl dosud vysvětlit. Víš, na kterou jsem se tě také tázal?!“

33. Praví Borem: „Ó nikoli, milý bratře, nikoli, neboť zde se nikdy na nic nezapomíná! Ale význam tohoto zjevu, jakož i ještě velmi mnoho jiného, musíš hledat sám a nalézt sám, aby ses pocvičil a ze sebe samého vycvičil ve věcech čistě nebeských! Zkus to jen a hned se přesvědčíš, jak dalece již sahá tvá moudrost.“

34. Praví biskup Martin: „Á, tak, tak, to je ovšem něco zcela jiného. Víš ale, jelikož jsi mi již vysvětlil jiné věci, nepůjde to s tímto vysvětlením, jak se zdá, zrovna tak těžko. Přemýšlím nyní o tom takto:

35. Oni dva mudrci jsou podobni nebeskému oleji a ti hloupí staří aristokrati jsou podobni zemskému smolnému oleji, který je velmi špinavý a hrozně zapáchá, takže nebeský olej nemůže vedle něho delší dobu vydržet. To je zajisté rukama hmatatelné?! Co myslíš, bratře, soudil jsem správně?“

36. Praví Borem: „Správněji, než jsi nyní ještě s to chápat, ale co nyní až do základu nechápeš, to pochopíš z dalšího. Proto o této věci dále nepřemýšlej, nýbrž pohlédni znovu do záhlaví této dámy; tam ti bude brzy podáno nejuplněnější řešení.“

37. Praví biskup Martin: „Bratře, již jsem v tom, již jsem úplně v tom. Až dosud je sice vše při starém, ale to nic nevádí, však ono to již přijde. Ano, ano, už se tam opět něco objevuje!“

Kapitola 82.

¹¹⁹ papismus – přiznávání veškeré církevní moci papeži

¹²⁰ nepředstížitelně

Druhý akt hry s dámami srdce Ježíšova. Pekelná bouře na moři. Schytávání havěti bouře do pytle. Boremův výklad.

1. (Biskup Martin:) „Ale copak to zas je?! Hle, tamto z hlubokého západu vyvstávají z moře zcela husté spousty mračen, jaké jsem vídával mnohdy na zemi za horami vystupovat před těžkými bouřemi. Tyto spousty mračen táhnou blíž a blíž, a již se z nich strašně blýská.

2. Také nyní vidím před černošedými mračny táhnout sem množství velkých i malých smrští! To vypadá nyní nápadně hrozivě! Také naši rodičové pozorují nyní tuto blížící se bouři a snaží se ze všech sil dostat se ke břehu! Jak pracují rukama i nohama a jak často při tom padají!

3. Ne, to je, jak se říkává, světu nepodobné! A přece se zdá, že jim jejich námaha málo prospívá, neboť místo aby se dostali blíž, vzdalují se tím více od břehu! Ach to musí být osudná situace pro rodiče obojího pohlaví!

4. Vidím také ještě ony dva bílé muže venku ve velké vzdálenosti směrem k jihu lesknout se jako dvě hvězdy; ale oni se, jak se zdá, o tuto blížící se bouři nestarají. Hle, tato bouře přichází blíž a blíž, a to za doprovodu nyní už více než tisíce smrští a nesčetných blesků! Také hrozné hřmění nyní již slyším a vichřice zvedá mořské vlny do výše hor! U všech všudy, ta věc vypadá nyní velmi zle!

5. Ale ti rodičové, ti rodičové! Á, jak ti se snaží, a přece je jejich veškerá námaha a práce marná! Tu se zcela jasně vidí, co zmůže člověk proti těmto neslýchaným projevům síly. Nepůsobí-li v člověku síla Boží, pak je v celé nekonečnosti naprostou nulou! Ale nyní jsem velmi zvědav, co se tu vše ještě objeví.“

6. Praví Borem: „Dej nyní jen náležitý pozor a ihned uvidíš, kam se tato bouře obrátí! O rodiče, kteří se namáhají dosáhnout břehu, aby unikli blížící se bouři, se nestarej. Jich samých se vůbec netýká, ale oni dva bílí poslové venku na jihu jsou nyní zcela terčem pomsty, protože ochotně nevyhověli prosbám těchto dam.

7. Hle, to je teď už poněkud pekelné, ale jen tak nádechem! Neboť jelikož přišli na kořen své hlouposti, našli tu také ještě některé zbytky pozemské aristokratické pýchy a spojené s ní panovačnosti. Tyto zbytky se však u plamene pokořující je vzpomínky vzňaly, když byly oněmi dvěma posly domněle nanejvýš mrzkým způsobem proměněny v žáby a potom podle jejich mínění nemilosrdně zahrány do prokletého moře!

8. Jelikož se tyto zbytky tímto způsobem ocitly u nich v ohni, zachvátil tento oheň také brzy celou jejich bytost, zahrnal je na pokraj prvního pekla a opatřil jim tam ihned mnoho stejně smýšlejících a stejně založených pomocníků. Ve spojení s nimi táhnou nyní v oněch bouřlivých mracích a chtějí se pomstít na oněch dvou a pak také na všech těch, kteří ony dva vyslali. Dej jen nyní dobrý pozor, neboť nastane hlavní děj!“

9. Praví biskup Martin: „Děkuji ti – a především Pánu – za toto vysvětlení, neboť vedle tohoto díky musím ti nyní ještě též doznat, že v sobě teď pociťuji proti těmto Markétkám přímo zuřivost, kdežto dříve u mne převažovalo ve vztahu k nim jakési milosrdenství. Kdybych měl nyní sílu oněch dvou poslů, sáprment, to by se těm hrdinkám bouře špatně dařilo! Ale já doufám, že se ti dva zajisté dovedou ubránit oněm hlupáckým, hrozným stvořením!

10. Pohleď, bouře se nyní opravdu stáčí v pravém úhlu k jihu a miliony blesků šlehá již na ony dva mudrce, kteří ještě ustavičně, zcela nepohnutě jako stálice Kastor a Polux¹²¹, prodlévají tam na dalekém jihu! Sáprment, jak se to moře mocně vlní a jak ona bouře šumí, hučí a burácí!

11. Ale pohlédni jen na ubohé rodiče, jak se moří! Už se nemohou ani na nohou udržet, nýbrž dřepí a plazí se po rukou a nohou! Ne, ti vystojí nyní pravá pekelná muka! Ó, ó, ó, nyní se odděluje jeden hadr od mraků a letí na tyto rodiče! Co z toho asi bude?

12. Pohleď, pohleď, tento hadr zahaluje nyní onoho prvního otce, který se vrhl do moře a vynáší ho ven na břeh! Už je venku! Šlo to rychle jako blesk! A nyní hle, hle, nyní, á, á, nyní se onen mračný hadr zhušťuje a zmenšuje a podobá se víc a víc lidské postavě!

---

¹²¹ Pollux a Castor – dvě jasné hvězdy v souhvězdí Blíženců

13. Á, á, hle, hle, to je dokonce dáma, a to ona prvá dáma, právě ta, jejíž záhlaví nyní ohledávám! Těší svého otce a dokonce se s ním laská a otec je celý blažený, že má domněle navěky ztracenou dceru v její pravé podobě opět ve svém náručí! To je velmi dojemné, to musím otevřeně doznat! Ale ty ostatní, ty ostatní se nyní v bouři rozdováděly až hanba!

14. Á, á, á, nyní spatřuji též arriére gardé¹²² bouře. Je tu nesčetný zástup samých draků a krokodýlů a bůhví jaké ještě havěti! Ta teprve způsobuje ten pravý řev!

15. Řvaní, pískání, syčení! Moře přímo vře pod těmito bouřlivými mraky a vypadá už jako zcela rozžhavené! Velké ohnivé koule se válí v mracích a některé jsou již zcela blízko od oněch dvou, kteří se stali nyní mnohem lépe viditelní než předtím.

16. Ale zrovna se oni dva vrací a hrozí bouři. Bouře však neustupuje, nýbrž jak se ukazuje, jen se stává stále silnější a silnější.

17. Ne, ta věc vypadá podivně! Podívej se, podívej se, oba nyní berou zřejmě do zajecích a vznáší se v největším spěchu sem k oněm dvěma na břehu, totiž k onomu otci, kterého jeho dcera dosud velmi něžně líbá! Díky Bohu, jsou již zde a velmi vlídně pozdravují otce a jeho dceru. A to je velmi krásné, nádherné a dojemné, ale nyní směřuje bouře také sem!

18. Ne, tato opravdová bouře žab a jiné havěti je nadmíru drzá! Jsem jen zvědav, co z toho všeho ještě vzejde!“

19. Praví Borem: „Dávej jen neustále pozor, nyní přijde vyvrcholení tohoto druhého aktu! Tu uvidíš trochu soudu, neboť zde nastane velké rozuzlení!“

20. Praví biskup Martin: „Ano, bratře, ano, tu bude muset nastat ovšem velké rozuzlení, při kterém padne pro nebe jistě velmi málo dobrých zrn, zato však pro peklo nadmíru mnoho zcela bezcenných plev! Ale nyní se jen opět pevně zahleď přímo do přítomné scény!“

21. Hle, hle, bouře se blíží ke břehu! Otec a jeho zachráněná dcera z ní mají velký strach. Oni dva moudří poslové je ale utěšují a praví nyní zřetelně slyšitelně:

22. Nebojte se této zrcadlové šarvátky; neboť je pouze zdáním, a ne skutečností! Když slepota řádí, vidoucí se jí může dobře vyhnout! Kdyby bylo tisíc slepých vojnů proti jednomu vidoucímu a chtěli by proti němu táhnout s meči a kopími, řekněte, co by proti jedinému obranschopnému zkušenému bojovníkovi pořídili?! Hle, tento jediný by je všechny snadno pobil!

23. Mnohem snáze však než na zemi, jde to zde ve světě duchovním, v němž slepota takových ducháčků je raněna také hluchotou! Věřte pevně, že veškerou tuto bouřlivou havěť schytáme my dva snadno do pytle a budeme pak s ní moci učinit, co budeme chtít! Dejte jen náležitě pozor a ihned uvidíte, co se tu stane!“

24. No, že oni dva mudrci jsou s otcem a jeho dcerou již v souladu, to je nyní zcela jasné a já se z toho velmi raduji, ale jak oni dva budou čelit velké zuřivosti nanejvýš běsnící, ke břehu se stále blížící bouři a jak ji dokonce uzavřou do pytle – to spatřit bude zajisté hodno zcela mimořádné námahy.

25. Nyní jsou rodičové jsoucí dosud ve vodě, již zcela zahaleni do bouřlivých mračen a křičí strašně o pomoc; ale ze žádné strany se neobjevuje, ledaže je bouře svou silou přistrkuje blíž ku břehu, asi tak, jako když silný vítr postrkuje před sebou předměty, které leží na ledové ploše.

26. Nyní jsou rodičové konečně také již u břehu a bouře vrhá miliony blesků proti těm dvěma, oni však skutečně otvírají nyní velký pytel a jeden praví k oné bouři: „Poslyš, divoký netvore – zde vlezeš do tohoto pytle, anebo do pekla. Co je ti milejší?!“

27. Nyní zahřmí hrozně nanejvýš mocný hrom, nesčetné blesky šlehlají na všechny strany ze stále se zmenšujícího klubka bouřlivých mraků a ze středu mračné masy vystrčí ohyzdný netvor přehrozně vypadající hlavu a otevře tlamu tak, jako by chtěl jediným stisknutím celou Boží zemi pohltit.

28. Á, to již vypadá hrozně! Ale naši dva nemají asi zcela žádný strach z této hrůzy, nýbrž jeden ještě jednou praví: „Pytel, anebo peklo!“

---

¹²² zadní voj

29. Ó, ó, ó, hle, nyní se scvrkává celé to nesmírné klubko, které je sotva větší než kbelíkový sud, valí se k ústí pytle a ústím pak také skutečně do pytle!

30. Opravdu, to je nyní skutečně žert! Á, á, celá bouře v pytli! To vypadá právě tak, jako by byl člověk před ztělesněnou pohádkou tisíce a jedné noci! Copak se tu stane nyní dále?

31. Bouře odpočívá v tomto opravdovém pytli tak klidně, jako by nebyla nikdy schopna pohybu! Věru, to je přece jen nanejvýš žertovný obraz! Celá ta nesmírná bouře se všemi svými velkými hrůzami v slaměném pytli! Bratře, vězí-li také za tímto zjevem něco moudrého, pak ať se jmenuji, čímkoli mě pojmenuješ!“

32. Praví Borem: „Ó bratře, to má velmi moudrý význam! Cožpak jsi nikdy neslyšel, že opravdoví kající se káli v žíní a popelu, aby dosáhli u Pána odpuštění svých těžkých hříchů?!

33. Hle, zde byl těmto hrdinům bouře pro jejich nanejvýš nevázanou zlobu oznámen oněmi dvěma posly soud, totiž volba mezi dobrovolně zvoleným pokořením konat pokání, to je vejít do pytle, anebo v opačném případě božskou mocí nuceným příchodem do pekla prvního stupně, které je nejhorším pokořením a nejhlubším zahanbením duše.

34. Ono první, svobodně volený soud, může posloužit duši k životu, jestliže jej vytrvale na sobě provádí a nedá se od něho nikdy falešným pocitem cti odvrátit. Druhý soud, nucené vejít do pekla přispívá duši jen k smrti, protože tento soud je nad ní vyneseno pro případ, nechce-li se nikdy sama pokořit, nýbrž musí jen být pokořena k zajištění ostatních duší, které by takovou volně ponechanou pýchou jediné duše, mohly utrpět velkou škodu. Avšak zda a jak tyto do pekla odsouzené duše dospějí také ještě k životu a jaké další cesty je povedou, to ví jedině Pán a ten, komu to vždy Pán nanejvýš skrytě zjeví.

35. Vidiš nyní, jak moudrý význam dostává nyní tvůj slaměný pytel?! Jít do pytle značí: zajmout se ve všech svých choutkách a žádostech, a v tomto vlastním zajetí se od nich uvolnit, a tak potom jako nový bohulibý tvor z takového pytle vyjít. Rozumíš nyní tomuto zjevu, který se ti zdá být tak pošetilým?“

36. Praví biskup Martin: „Ano, bratře, ano, rozumím mu až do základu a zároveň však také vedle toho tomu, že jsem ještě velký osel a vůl! Hle, jak je to jasné a zřejmé – a já jsem se mohl tak vznešenému zjevu smát! Ó, já hloupý dobytek! Milý bratře, ty musíš mít větší než nebeskou trpělivost, že mě neposíláš také do takového slaměného pytle!“

37. Praví Borem: „Zanech toho, pravím tobě, jak jsem ti již řekl: Jsi blízko velkého a nádherného cíle; zpracovávej nyní pilně své srdce a dávej na všechno pozor, tak brzy zpozoruješ velké nastávající osvobození na sobě samém!“

Kapitola 83.

Touha Martinova po Pánu. Ryby v pytli. Přebírání ryb.

Kalich, nádoba milosti a jiná podobenství. Začátek

Martinovy obrody ducha.

1. Praví biskup Martin: „Ano, Pán dej mi ji (obrodu ducha) jen podle Své milosti, i všem těm, kteří nyní jsou ještě více méně slepí; neboť pokud člověk zde, v této říši, v tomto světě duchů, není úplně doma, nemůže také nikdy dospět k úplné vnitřní, blažené spokojenosti! Doma však zde nelze být nikde jinde než jedině v domě Pána, ano, v nejsvětějším otcovském domě! Mou největší touhou je tedy být co možno brzy u Pána, a tak tedy dám nyní také co největší pozor na každý sebemenší bod, abych mohl být brzy účasten velké obrody. Tak tedy jen zase upřít zrak do záhlaví této dámy!

2. Oho, oho, oni dva valí nyní pytel bouře na břeh! Copak se tu jen bude dít? Snad neodevzdají podruhé pytel – anebo raději jeho obsah – moři?! Také otec s jeho dcerou pomáhají dopravit tento pytel na břeh, ale ostatní rodiče vidím, že očekávají další události s úzkostlivými pohledy. Nevědí, co ten pytel obsahuje?!

3. Aha, nyní je pytel u vody a bude rozvázán! Co vše z toho vzejde? Ó, ó – pohleď nyní sem! Objevuje se velké množství ryb velkých i malých, čerstvých i shnilých, u nichž nelze již zpozorovat žádnou čilost pohybu.

4. Nyní začínají ti dva třídít ryby shnilé od čerstvých a shnilé vrhají do moře, ale čerstvé kladou do nádherné nádoby. Tato nádoba vypadá jako velmi veliký kalich a leskne se, jako by byl ze stříbra anebo ze zlata. Odkud však jen berou tak rychle tyto věci, které jsme předtím vůbec neviděli? Je-li jich však třeba, pak jsou také okamžitě zde, jako by sem byly nějakým kouzlem dopraveny! Ale nyní je mi nepochopitelné, jak zde tyto věci vznikají. V řádu Božím je jich třeba. Pán je chce, a ony jsou tu. Není-liž pravda, můj nejmilejší bratře Boreme?!“

5. Práví Borem: „Ano, tak tomu je, neboť ty nyní již v sobě víš, že Pán je vše ve všem, a tak je také nyní tobě již velice snadné, abys ze základu seznal, odkud pochází ony divy, které zde spatřuješ ve velké hojnosti. Dej nyní jen opět dále pozor.“

6. Práví biskup Martin: „Ano, ano bratře, já nyní své oči vůbec neodvracím a právě vidím, jak se kalich i s podstavcem zvětšuje, ale jak nyní pozoruji, nestává se vyšším, ale zato tím objemnějším. Nyní v něm vidím ony ryby velmi čile plavat, podobně jako jsem viděl na zemi plavat zlaté rybičky v skleněné nádobě, jenže tyto ryby jsou značně větší.

7. Tyto ryby jsou jistě ony dřívější dámy, které musely jako ošklivé žáby putovat do moře, ale proč jsou zde v jednom kalichu jako ryby a proč bylo mnoho shnilých anebo mrtvých hozeno do moře zpět, toho pravý vlastní důvod nemohu v sobě dosud nalézt. Cítím sice jakési tiché tušení, jak se ta věc má, ale vyslovit to ještě nemohu.

8. Ale počkej, mým nitrem probleskla náhle jasná myšlenka! Ano, ano, tak je to, už to mám! Kalich znamená nádobu milosti a slitování Páně, do níž byly tyto dámy nyní přijaty, a voda v této nádobě je živá voda, v níž tyto dámy – nyní ještě v podobě ryb – budou brzy přeměněny v podoby lidské. Zvětšování kalicha poukazuje na zvětšování milosti a slitování a podoba ryb je asi podoba pokorných svobodných kajících a vůbec všech lidí, kteří naplnění svobodnou vůlí jsou Slovem Božím chytáni pro království Boží, anebo spíš se ochotně dávají chytat, proto již Pán Sám nazval apoštoly „rybáři lidí“.

9. Co se však týká shnilých ryb, které byly hozeny do moře, je to týž obraz, který podal Pán Sám již beztoho v evangeliu, jímž tu je nejpravděpodobnějším, nejlepším poselstvím anebo zvěstí z nebí, a proto nemůže v sobě obsahovat nic zlého. Že však ryby v kalichu jsou patrně, aspoň zatím, na tom lépe než ryby hozené do moře, o tom nelze také nijak pochybovat. Co myslíš, nejmilejší bratře? Pochopil jsem tu věc dobře?!“

10. Práví Borem: „Pánu Bohu všechna naše láska! Bratře, raduj se a jásej v Pánu velice, neboť nyní jsi byl ve svém duchu Pánem osvobozen! Hle, to nebyla duše, která to náležitě pochopila, nýbrž jedině tvůj duch, kterého Pán v tobě v úplnosti probudil, a proto nyní chápeš to, co je čistě nebí Božích. Hle, to je počátek obrody, o níž jsem s tebou již častěji hovořil, a zároveň konec druhého aktu tohoto velkého duchovního dramatu!

11. Tvůj výklad o tom, co jsi zřel, byl ve všech částech správný a pravdivý, ačkoliv nemáš ještě úplné zření, ale co ti ještě chybí, to ti podá nekonečnou milostí Páně akt třetí. Proto dávej jen opět dobrý pozor, v tomto aktu uzříš přenesmírné zjevy a vedle toho správný názor na přepodivné cesty Páně, na kterých Pán vede své děti k jedinému velkému cíli veškeré spásy a všeho života. Dávej nyní pozor, tento třetí, nejdůležitější, akt začíná!“

Kapitola 84.

Začátek třetího aktu nebeského dramatu. Kalich milosti s vařící vodou. Pekelný val.

1. Práví biskup Martin: „Dávám již pozor a s největším napětím pohlížím na scénu, která je nyní před mým pohledem ještě zcela nezměněna! Kalich je nyní již velmi veliký; podle pozemské

míry může mít již několik sáhů v obvodu, a pokud mohu nyní s jasným pohledem pozorovat, zdá se mi, jako by se ještě stále zvětšoval.

2. Oba stojí na okraji tohoto nyní nad všechny lidské pojmy velkého kalicha. Také otec se svou dcerou pozorují kalich s největší pozorností; ostatní rodiče hledí však z malé vzdálenosti na tento kalich, asi tak, jak na světě telata na nová vrata, anebo dokonce lidé na španělskou vesnici.

3. Ryby v kalichu jsou nyní již velmi velké a plují nanejvýš čile ve velké zlaté nádrži. Hlavy některých ryb vypadají již velmi lidsky. Vše ostatní však je ještě velmi silně rybou. Já myslím, že tyto ryby se stanou nejprve jakýmsi duchovními mořskými pannami a konečně i skutečnými dobře vytvářenými ženskými bytostmi.

4. Ale, co nyní objevují? Bratře, ono celé dříve tak nejvýš velebně vypadající moře nyní zcela zmizelo a místo mořského břehu je tento dosud ještě vzrůstající kalich uprostřed nesmírně velké roviny. Tato rovina má v obvodu asi 100 mil?! Na nejzazším okraji zdá se však být obklopena převelikým, silným a vysokým valem, neboť přesně pozoruji, kde ona rovina přestává a kde onen okružní val začíná.

5. Co mně však přitom připadá nanejvýš zvláštní, je to, že val se zde i jinde stává hned vyšší a hned zase nižší. Také tu a tam, kde se onen val silně vyvyšuje, pozoruji, že je možno pod ním zcela pohodlně vidět. Opravdu, tento val je zjevem nanejvýš pozoruhodným! Co asi znamená?!

6. Ale pohleď, pohleď, asi na deset tisíc dobrých kroků od kalichu, který je ještě ve svém dřívějším uspořádání, a to – jak se mi zdá – právě na místě, na kterém dříve stál klášter a po jeho zničení se objevila velmi ošklivé louže, vytvořila se nyní strašně velká, úplně kruhová díra, z níž nyní vystupuje silný kouř, avšak ihned se ztrácí, jakmile vystoupí jen na několik sáhů nad okraj oné velké díry. Věru, to jsou prazvláštní přípravy pro onen třetí akt tohoto dramatu.

7. Ale, bratře, podívej se jen také znovu na kalich! Á, to už přestává všechno! Nyní začíná také voda v kalichu vřít a měnit se mocně v páru a ubohé ryby vystrkují hlavy nad okraj kalichu a strašně křičí, jelikož nyní už mají téměř všechny – jak pozoruji – dokonalé lidské hlavy, jen některé vypadají ještě zrovna ne velmi nepodobné mořským lvům a tuleňům.

8. Á, á, voda v kalichu vře stále silněji a nyní se již velmi mocně vypařuje a ryby, ubohé ryby, již převelice křičí bolestí! Ne, potrvá-li toto vyváření ještě chvíli, bude tu jistě velká spousta uvařených ryb, které jsem na světě velmi rád jedl.

9. Á, á, á, pohleď, pohleď, ryby dostávají nyní již dokonce paže a zcela dobře utvářené ruce. Těmito rukama se chtějí nyní vyzvednout nad okraj kalicha, aby unikly velké trýzni, ale paže nemají ještě síly, neboť každá ryba se opět pouští okraje a padá prudce do vařící vody!

10. Rád bych však vlastně tak náležitě od základu věděl, z čeho je ta voda v tomto obrovském kalichu tak velice vřelá?! Vaří se stále ještě víc a víc a ryby budou nyní vlnami vařící vody tak promíchány jako sypký písek nad prudce tryskajícím pramenem. Ouvej, ouvej, ó, jemine, jemine – jak ty ubohé ryby však nyní – á, á, á; to je tedy vše, co lze vidět a o tom říci! Hle, jak jsou nyní vlnami vařící vody poháněny, jak se krotí a nadýmají, a jaké bédování vystupuje z kalicha!

11. Oni dva poslové tu však stojí tupě a mají asi z této scény spíše potěšení, než aby bylo možno z jejich tváří zjistit trochu soucitu! No, pravím tobě, nejmilejší bratře, co je příliš silné, toho je také příliš moc. Proč tito ubožáci musí být tak hrozně trápeni, aby dosáhli opět lidské podoby? Já jsem byl přece také hříšníkem non plus ultra, ale k nějakému vaření u mě přece jen nedošlo a díky Bohu jsem přece jen člověkem, ačkoliv vezím dosud v selském oděvu.“

12. Praví Borem: „Bratře, nezapomínej na slovo „zjev“! Vidíš přece tyto dámy ještě všechny zde zcela neporušeně stát v řadě. Jak se můžeš potom stávat úzkostlivým, vůči tomu, co se děje v jejich nitru?! Vnitřní svět člověka je ovšem zajisté vlastním pravým světem, ale proto zůstává nicméně člověk člověkem a jako takový stává se jen vždy ušlechtilějším a ušlechtilějším, čím více se jeho nitro hýbe a uvádí do větší činnosti.

13. Ty ovšem míníš, že jsi nicméně podržel lidskou podobu bez takového vaření; já tě však ujišťuji, že ses stokrát více vařil v kalichu milosti Pána než všechny tyto dámy! Věděl jsi o tom? Až budeš dokonalým a stane se ti činnost pozemského člověka v jeho tělesných životních poměrech

jasnou, co řekneš potom, až ti bude viditelný vnitřní krb života, kdy uvidíš nesčetné proudy ohně rovněž nesčetnými kanály co nejstrašněji navzájem proudit, zuřit a řídit?! Jen tedy hezky rozumně, můj milý bratře!“

14. Praví biskup Martin: „Ano, ano, ano, tak tomu je, teď jsem již opět doma! Nyní jen dobře uvařit, a bude-li třeba, také trochu mimo to upéci, neboť kdo se vaří a peče v lásce milosti Páně, tomu se jistě příliš špatně nedaří! Neboť byl-li jsem i já uvařen a pocíťoval jsem z toho vaření málo anebo také nic, pak se bude oněm zajisté ještě snesitelněji dařit, než jak ukazuje výraz jejich tváře?! Ve jménu Božím, jak to Pán činí, tak je již nejlepší!“

15. Ale nyní také vidím, jak přistupují k oněm dvěma rodičové a prosí, aby byli dáni také do vařícího kalicha k svým dcerám! A skutečně: oba jim to dovolují. Také ti dva první, totiž onen otec s dcerou skočí nyní do této horké lázně. Nyní jsou všichni v ní. Ó, hrůza, hrůza! Nyní pod touto společností pracuje vařící voda!

16. Ne, ten křik, to bědování, to zoufalé lomení rukama, to volání o pomoc a o zmírnění nesnesitelně velké bolesti! Ne, bratře – zjev sem, zjev tam – je-li bolestivý, ať si jej vezme ďas! Tyto dámy jistě také něco pocíťují; neboť hle, pozoruji u nich nyní dokonce vnější pohyby, kdežto dříve tu stály pevně a klidně jako přimražené.“

17. Praví Borem: „No, to je dobré. Vrací se do nich zpět život! Já myslím, že to bude přece jen něco dobrého?“

18. Praví biskup Martin: „Ano, je-li tomu tak, pak jsem ovšem již opět uklidněn; ale pohled na toto ožívání je a zůstává přece jen nanejvýš osudný! Tu to vypadá věru opravdu jako očištec!“

19. Praví Borem: „Očištec! Já ti pravím: Něco takového věčně nikde není! Zde nevidíš nic jiného než působení Lásky Boží, která je zajisté Ohněm všeho ohně – tento Oheň však nebolí, nýbrž jen mírní všechny bolesti a léčí všechny rány, které způsobilo duši peklo! Ony křičí nyní ovšem bolestí a o pomoc a zmírnění, ale tuto bolest jim nepřipravuje vařící kalich, nýbrž peklo, které nyní musí od nich ustoupit!“

20. Neboť sleduj nyní dále! Pozoruj nesmírný val, který obklopuje tuto velkou plochu a ihned shledáš, že tyto valy nejsou nic jiného než peklo anebo ďábel sám v podobě nesmírně velkého hada, který se utábořil kolem této plochy a nechce nechat tyto omilostněné jako svou domnělou kořist povstat. Hle, to vše je nicméně jen zjev a ona plocha znamená světskost těchto nyní omilostněných, nad níž se nemohou dostat, protože se kolem ní všude utábořilo peklo.

21. Hle, tento val je to tedy, který tak bolestně tísní ty, kteří jsou nyní v kalichu, ale už to nebude dlouho trvat a tento val bude zničen a bude uvržen do oné propasti, která je tobě viditelná asi tisíc kroků na sever od tohoto kalichu milosti. Dej nyní jen pozor a uzříš velká opatření k tomu!“

Kapitola 85.

Katastrofa se blíží. Starý had, dvanáct soudných andělů a propast. Skvělé vítězství a nádherná odměna.

1. Praví biskup Martin: „Správně, správně, ano, ano, máš ve všem pravdu. Za tímto velkým valem spatřuji nyní 12 velkých duchů; každý má ve své pravici nesmírně velký meč. Á, á, to je meč! Tím mečem rozpoltí tento duch celou zemi jako jablko jedním mávnutím! Ó, u všech všudy, ti duchové jsou již tak strašně velcí, že by zkrátka mohli rozdrtit celý svět mezi dvěma prsty! U všech všudy, také val se začíná nyní stále zuřivěji jevit! Bratře, to vypadá zcela jako soudný den! Saprment, saprment!“

2. Ale nyní pozoruji, že voda v kalichu se poněkud uklidňuje a celá ta lázeňská společnost leží nyní jako úplně mrtvá pod stále ještě volně se vařící vodní hladinou. Není také slyšet od ní ani hlásku, jen ti dva poslové mluví nyní něco spolu, ale nemohu slyšet, co vlastně spolu ujednávají. Ten jeden má nyní také v ruce hůl, podobnou holi Aronově, a zvedá ji nyní do výše. Co se tu asi opět objeví?

3. Aha, aha, pohleďme na val. Stále se zvětšuje, stále se přibližuje a zvedá hned tu a hned zase tam svůj hřbet do úžasné výše. Á, to je opravdu strašná podívaná! Nyní také pozoruji velmi zřetelně onu strašně vypadající hlavu tohoto pekelného netvora. Probůh, to je ale ošklivost, pro niž není jméno! Postupuje stále blíž a blíž!

4. Nyní zvedá svou nesmírně ošklivou hlavu, otvírá tlamu tak strašně dokořán, jako by chtěla pohltit celé stvoření, a zabočuje – jak nyní pozoruji – přímo ke kalichu! Ne, uchopí-li jej, pak jim bude moci právě vyplnit vykotlaný zub!

5. Nyní je v kalichu vše v nejuplnějším klidu, ale zato ona hrozná díra tam dole na místě někdejšího kláštera chrlí ze sebe tím více kouře a nyní také k tomu již zář a plamen! Ó, sáprment, nyní je tento netvor sotva tisíc kroků od kalichu!

6. Co se teď stane? Oněch dvanáct obrovských duchů drží sice své velké meče ve výši, ale ještě nesekejí. Jejich oči jsou stále obráceny na posla s Aronovou holí v pravici. Posel nyní dává pokyn netvoru, aby ustoupil, ale netvor se podle toho neřídí, nýbrž pohybuje se jen blíž a blíž ke kalichu.

7. Ó, ó, ó, to ti vypadá velmi hrozivě! A opět dává posel s holí pokyn, ale marně! Á, jak ošklivě vypadá tento netvor! Nedává se rušit a leze vždy blíž a blíž ke kalichu! Nyní kyne posel opět holí; ale i toto varování je marné!

8. Ó, ó, ó, – nyní je hlavou již u samého okraje velkého kalichu a svým nesmírně dlouhým rozeklaným jazykem se pokouší kalich převrátit! Ale kalich stojí pevně a nedá sebou pohnout ani v nejmenším a také se v něm nic nehýbe – ani voda, ani jeho někdejší obyvatelé.

9. Hle, tato ohromná bestie se stává stále dotěrnější! Nyní ten jeden opět pozvedá hůl a odkazuje onu nanejvýš dotěrnou bestii opět od kalichu, ale to velmi málo prospívá, jelikož se tato bestie nechce na pokyn hole vzdálit.

10. Nyní ponořuje ten jeden hůl do kalichu a dává oněm dvanácti mocným duchům znamení a tito duchové – ó běda – nyní do toho sekejí! A hle, tato bestie je teď rozsekána na dvanáct dílů!

11. Ó, já! Bratře, to je nyní řádění a zuření! Jak strašně se nadýmají a krotí jednotlivé odsekané části! Jako jednotlivé hory poskakují na této rozsáhlé rovině a blíž a blíž se valí k oné hrozná díře!

12. Ó, a hlava, ó Bože, to je strašné! Říkám ti, ta hlava, ty hlavy! Ta vyskakuje do výše až k viditelné obloze a šklebí se ve svém tak nevyslovitelně zuřivém hněvu na oněch dvanáct duchů, že tyto velké duchy jistě obchází téměř hrůza z tohoto ošklivého pohledu!

13. Ale nyní je hlava poháněna ke kraji díry holí jednoho a také je do ní díky Bohu vržena! Je z toho však kouř, žár a plameny! Ó, to praská a rachotí, že z toho obchází člověka hrůza!

14. Ale nyní je také ostatních jedenáct dílů hnáno neviditelnou mocí do téže díry a za strašného rachotu se do ní řítí! Hle, tu je opět kouře a plamenů, jako kdyby někdo zapálil celou zeměkouli!

15. Ne, ne, ne, ten rachot, to dunění! Příteli a bratře, já přijdu zřejmě již o řeč! Věřu, k popisu řádění a zuření z této díry musel by člověk mít jazyk nejohnivějšího cheruba! Ale ať jen to zuří a řádí, jak chce! Jsem již velmi rád, že tato hrozná bestie je v tomto jistě pevném pekelném vězení; neboť venku se tento netvor jistě tak snadno opět neobjeví!

16. Nyní jsou též oba poslové u kalichu! Také oněch dvanáct velkých duchů se nyní blíží ke kalichu, ale čím blíže k němu přicházejí, tím více se zmenšují! A to je také pozoruhodné! Dříve to byly tak nesmírné kolosy, a nyní jsou sotva vyšší než ostatní poslové! To je také skutečně velmi pozoruhodné!

17. Již jsou u oněch dvou. Co tu vidím? Všichni se přehluoce sklánějí zejména před oním jedním, který dosud drží v pravici Aronovu hůl. To je asi jistě nějaký opravdový centrální anděl z nejvyššího nebe?!

18. Teď praví tento jeden k oněm dvanácti: „Bratři, zvedněte kalich a doneste jej k bráně pekla! Dejte podstavec nad tuto bránu, aby vzestupu zla bylo konečně zabráněno, aby tak snadno nepřemohlo a nezahubilo tuto ubohou společnost, k jejímuž oživení ve Mně bylo použito všech mocí nebeských; učíňte tak!“

19. Tu oněch dvanáct zvedne kalich a velmi ostražitě jej odnáší. Nyní postaví podstavec přímo nad díru, z které vychází dosud páry a kouř, nyní nebude moci již žádný kouř chrlit do výše, protože je podstavcem jistě hermeticky uzavřena. Á, nyní to v této krajině vypadá již velmi mile – a co nyní ještě pozoruji – že se nyní lázeňská společnost začíná pohybovat! No, no, díky Bohu, že aspoň ti přicházejí k životu!

Kapitola 86.

Věčně velký hrdina. Nádherné osvobození. Podobenství o setí, vzrůstu a sklizni. Velká žeň.

1. Biskup Martin: „Ale jakou bezmeznou úctou má nyní oněch dvanáct duchů před oním Jedním, to je více než neobyčejné; neboť klečí nyní všichni před Ním a modlí se výslovně k Němu! Snad to dokonce není Pán Sám?! Jenže nevidím Jeho obličej, který dobře znám. Kdybych viděl obličej, věděl bych brzy, zda je to On Sám anebo někdo jiný!

2. Nyní oněch dvanáct opět povstává a co nejlouběji se sklání před tím Jedním; On však podává všem ruku a praví jim, ačkoli poněkud slabším, ale přece dobře slyšitelným hlasem:

3. „Bratři, pohleďte! To je nyní krásné pastviště! Odevzdávám vám tato jehňata, paste je a krmte je dobře pro Můj ovčinec, aby Mně byla dobrým pokrmem a abych z nich měl radost ve Svém srdci! Vyzvedněte je nyní opatrně z nádoby Mé péče a nechte je svobodně pást na této rozlehlé pastvině Mé lásky, milosti a slitování! Staň se!“

4. Hleď, hleď, hleď, to je jistě Pán! V celém nekonečném nebi nemůže nikdo mluvit tak, jako mluvil nyní tento posel. Jako však mluvil nyní tento posel, tak mluví jen Pán! A tak věřím nyní pevně, že tento posel je Pán Sám! Co o tom soudíš, bratře?“

5. Praví Borem: „Ano, ovšem, je to Pán. To bys mohl již dávno zpozorovat, ale je na čase, aby ti již byly otevřeny oči. Byly ti nyní také otevřeny, a ty poznáváš Pána, a to je správné a úplně dobré!

6. Dívej se však nyní jen ještě chvíli na tuto scénu před námi, aby ses dočkal úplného rozvázání tohoto nanejvýš zamotaného klubka a mohl poznat nekonečnou lásku a milost Páně, neboť tu se Mu nikdo nevyrovná ani ve všech nebích, ani na všech světových tělesech a mezi nimi v celé nekonečnosti.“

7. Praví biskup Martin: „Ó, Bože, ó, Pane, nadevše láskyplný, nejsvětější Otče! Kdo může kdy změnit tvou nekonečnou moudrost a dobrotu?! Ty, ó, nejsvětější vši svatosti, jsi jediným Mistrem v hloubi všech bytostí! Tvou moudrost nedocení žádný cherub, ano, nikdy docela ani celé nebe, ani země! Svaté, svaté, svaté je Tvé Jméno a věčný řád všech věcí je jen nejsvětější vůle Tvá!

8. Ty od nikoho nepotřebuješ rady, neboť Ty Si Sám věčně postačíš, ale Tvé nejsvětější otcovské srdce nechce být samo, nechce samo požívat nekonečné plnosti vlastní nejsvětější dokonalosti, nýbrž vyvolává ze Svých nejhlubších myšlenek bytosti a utváří je v Ohni Své nekonečné lásky a ve světle Své věčné moudrosti v děti Boží, aby měly jako svobodné božské bytosti věčně nejúplnější podíl na nekonečné dokonalosti tohoto nejsvětějšího otcovského srdce!

9. Ó, slyšte, vy všechna nebe, slyšte, vy Serafové a Cherubové, ó, slyšte, slyšte to, vy všichni andělé! Bůh, Bůh, Bůh věčný Duch ve vši Své úplnosti božské dokonalosti, jejichž velikost si nebude moci věčně nikdy myšlenka žádného nebe představit, je naším Otcem, krácejícím mezi námi, jako by nebyl více než my! Ó, vyvyšujme Ho tedy ve svých srdcích, jelikož Se tak nekonečně hluboko k nám, hříšníkům, snižuje!

10. Ó, Pane, ó, Otče, nyní vedle Tebe nemá již nic místa v mém srdci, neboť Ty jediný jsi mi nyní všim ve všem! Ty jsi byl kdysi ve mně velmi malý. Tehdy jsem byl hříšníkem, teď však Ses stal v mém srdci nekonečně velkým, proto jsem nyní nejbláženějším. Ale to vše, Otče, je jediné Tvé dílo. Já jsem však byl, dosud jsem a věčně budu nejneúčinnějším sluhou!

11. Ó, bratře Boreme, pohleď sem. Oněch dvanáct pozvedá nyní hosty svatého kalicha z vody života, a oni jsou nyní tak krásní a vznešení, že je mohu označit jen jménem „anděl“! Ó, jak nádherný je nyní pohled na ně, jaká radost vyzařuje z jejich nebeských očí, které jsou určeny nyní k tomu, aby zřely Boha!

12. Ó, bratře, raduj se se mnou a pocíťuj, jak dobrý je Pán! Ach, ach, já bych láskou k Pánu přímo zahynul!“

13. Praví Borem: „Bratře, nyní je to zakončeno tak dalece, kde my bychom nemohli s to nic učinit; neboť takové věci koná Pán vždy bezprostředně sám. Nyní však záleží opět na nás, jako dětech Božích, abychom v tomto díle, v jeho Lásce a řádu v sobě pokračovali. Proto také musíme být připraveni na vše, cokoli jen přijde.

14. Zde však koná Pán obdobně totéž jako na světě. Hle, na světě vezmou lidé zrna pšeničné a zasejí do půdy. Tato předběžná práce se stala také zde. Když jsi dal této společnosti moudré nauky a pravidla o chování, při kteréžto práci jsem tě sám podporoval, tak jsme oba rozsávali Boží pšenice do brázd jejich kalných srdcí.

15. Když však símě v zemi odpočívá, nemůže nikdo nic učinit, aby vzrostlo a vydalo zralý plod, nýbrž to vykonává jedině Pán Svým bezprostředním vléváním do oněch přírodních duchů, kteří tu mají vstoupit v nejúplnější činnost a záměrně docilovat vzrůst rostlin, jakož i zvířat, při kteréžto práci jsou zároveň zaměstnáni jen nemnozí z oněch duchů, kteří jsou vždy nejrůznějším a prvými přáteli a bratry Páně.

16. Je-li tato práce skončena a dosáhlo-li osení zralosti, bývá pak odevzdáno opět lidem, aby je pak shromažďovali a dávali do stodol. A hle, tato práce čeká nyní zde také nás.

17. My jsme zde zaseli semena Božího slova nejprve do jejich srdcí, načež pak odpočívala jako pole, které bylo oseto. V tomto klidu započala pak práce Páně, protože my bychom tu nemohli nic jiného učinit, leč jen přihlížet, co koná jedině Pán, podobně jako na světě může rozsévač pouze přihlížet, jak zrna jím zaseté roste a dozrává pro sklizeň.

18. Toto pšeničné zrna, tito naši bratři a sestry však dozráli nyní jedině námahou Páně, a nyní je tu pro nás doba, abychom je sklízeli, a tak se též náležitě ujmete ve Jménu Páně velkého požehnání, a za tím účelem uvedeme opět v nejúplnější činnost ruce pro naše srdce.

19. Ty však víš, že žeň je vždy mnohem hojnější než výsev; a tak je tomu také i zde. Kde jsme předtím měli co činit jen s jedním, tam jich za to nyní dostaneme třicet až sto! Proto se raduj, milý bratře; neboť čeká nás bohatá žeň!“

Kapitola 87.

Martinova skromnost upravována Boremovou moudrostí.

Martin v slavnostním oděvu. Rozšíření Martinova domu.

1. (Borem:) „A nyní ještě něco jiného! Tamhle pod tabulí Páně v tomto tvém domě spatříš truhlici jakoby z nejcistšího zlata. Jdi tam a otevři ji. Nalezneš v ní oděv a svítící klobouk. Tento oděv obleč a klobouk dej na hlavu, abys mohl úplně v opravdovém nebeském svatebním oděvu důstojně přijmout tyto naše, nyní brzy se vracející hosty ve jménu Páně, který je sem znovunalezené sám přivede. Jdi a učin tak. Taková je vůle Páně.“

2. Praví biskup Martin: „Nejmilejší bratře, vše co jsi mi nyní řekl, bylo nádherné a pravdivé jako slovo Boží samo, ale toto poslední zavání tak trochu nebeskou ješitností, která mě věru neláká. Proto mi nezažlívěj, nebudu-li tě v této věci následovat!

3. Jsem rád, že nyní je už konečně mé srdce v pořádku, na kterém jedině má Pán zalíbení. Co se tu však týká přidělení mé zevnější bytosti, jsem s touto selskou kazajkou docela na věčné časy spokojen.

4. Věru, mně nyní na veškerém tomto lesku vůbec nezáleží. Zda je nebeský, či pozemský, to je mně nyní jedno. Ale tím více mně záleží jedině na lásce k Pánu, k níž mě však může přivést jen mé , nikdy ne nějaký lesknoucí se kabát a klobouk! Proto zůstanu, jakým jsem, sedlákem.“

5. Práví Borem: „Máš pravdu, nejmilejší bratře, je to ovšem jedině srdce, na které se Pán dívá a naše pokora prokazovaná opravdovou láskou k Pánu je zajisté nejdrahocennějším oděvem každého anděla, ale přesto rád Páně vyžaduje, aby zde v Jeho říši zdobil každého obyvatele nebes oděv znovuzrození a věčné nesmrtelnosti jako náležitost přiměřená jeho nitru. Neboť pokornější než Pán Sám není zajisté žádná bytost v celé nekonečnosti. Ale přesto si nemůžeš nicméně nikdy představit nějakou nádheru, která by nepocházela od něho!

6. Pohleď na nepopsatelnou nádheru a velikost tohoto sálu, který je jedinou komnatou tohoto tvého domu! Kdo jiný než jen Pán je původcem a jediným budovatelem takové nevyslovitelné nádhery a velebnosti?!

7. Ty jsi hned při prvním vstupu do tohoto Pánem ti daného domu vyhlédl dvanáctero dveřmi ven a spatřil jsi doslova dvanáct kapek nekonečného moře tvoreb Páně a pojala tě téměř hrůza z příliš velké nádhery a velebnosti, kterou jsi jen nejvýš povrchně pozoroval. Co bys teprve řekl, kdybys byl měl spatřit skutečně anděla ve vší jeho nebeské slávě?! Opravdu, nemohl bys být živ a také ho současně zřít. Tak nekonečně velká je jeho krása, sláva, nádhera a velebnost!

8. Z toho, co bylo řečeno a z tisícerych jiných věcí, nyní vidíš, že náležitá nádhera a sláva, jakož i vše ostatní, pochází z řádu Páně; a tak myslím, že ani pro tebe nebude chybou, když se ve všem podrobíš řádu Páně.

9. Víš, co Pán řekl Petrovi, když si z pouhé pokory nechtěl od něho dát umýt nohy? Hle, totéž by mohl Pán zajisté také říci tobě, kdybys chtěl tvrdošíjně setrvávat při své pokorné svéhlavosti! Proto jdi jen nyní tam, kam jsem ti poukázal, a učiň, co jsem ti z Pána přikázal, a pak zde v tomto domě obdrží vše také ihned jinou tvářnost. Ale než si oblékneš nové roucho, musíš toto staré až do posledního vlákna odložit a z nádrže, kterou nalezněš připravenou, si musíš vzít vodu a umýt si s ní nohy! Až to učiníš, pak teprve otevři zlatou truhlici a vezmi z ní oděv a obleč si ho.“

10. Práví biskup Martin: „Ano, je-li tomu tak, pak musím ovšem učinit, co jsi mně ve jménu Páně přikázal. Rád, víš, nejmilejší bratře, to ještě nečiním, protože pak v tom přece přes veškeré tvé nejosvícenější vysvětlování objevuji jakousi ješitnost; ale protože je to tak už jednou v řádu Páně, podvolím se tedy této věci ve jménu Páně. Kam však mám potom dát oděv, který mám nyní na sobě? Snad na věčnou památku do oné zlaté bedny?“

11. Práví Borem: „O to se nestarej, o to se postará někdo jiný!“

12. Biskup Martin nyní odchází k oné truhlici a několikrát se ohlédne, zda ho někdo nevidí. Když se však ocitne za nejvýš ozdobnou zástěnou, kterou je skryt před mnohými hosty v tomto svém domě, svlékne se co nejrychleji, složí před sebe na hromádku staré šaty – které však ihned zmizí – poté nabírá rukou z označené nádrže vodu a omývá si nohy. Když jsou nohy umyty, tu víko oné zlaté truhlice samo odskočí a dobrý Martin je také již oděn purpurovým šatem, který je na všech okrajích lemován nejnádhernějšími hvězdami a na hlavě má klobouk, který září mnohem jasněji než samo slunce.

13. V tom okamžiku, kdy je biskup Martin takto převlečen, rozšíří se také vnitřek jeho domu tak mocně, že mu připadá nyní stonásobně větším než byl předtím a zároveň se také otvírají příchody do galerie, které dosud nemohly být nalezeny.

14. Když biskup Martin toto vše jako náraz objeví, zmocní se ho nanejvýš blažený pocit, takže je tím dojat až k slzám a začne Mne chválit a velebit.

15. Když se však takto ve svém chválení a velebení rozplývá úplně v slzách, přichází také Borem v podobném oděvu a praví: „Nuže, bratře, jak ti to připadá? Cítíš se snad nyní ješitnějším?“

16. Práví biskup Martin: „Ó, bratře, nyní teprve cítím, jak malým jsem já, a jak nesmírně je Pán velkým!“

17. Práví Borem: „Nuže, pojd' tedy nyní dále; neboť vše je připraveno, aby tě pozdravilo jako majitele tohoto domu. Těš se, bude to velkolepý pozdrav.“

Kapitola 88.

Pozdravení Martina šťastnou společností a Martinova pokora a odkázání na Pána jako jediného dobrodince. Jedno ještě chybí.

1. Biskup Martin jde nyní s Boremem za zástěnu, která je dosti rozměrná a asi patnáct set osob mu přichází s jásotem vstříc a pozdravují ho a děkují mu za jeho prvé zaopatření, které jim poskytl a dále za moudré nauky, které jim s sebou dal na uplynulou, nejdříve opravdovou, zkušební cestu.

2. Všichni mu osvědčují nyní velkou radost a ještě větší lásku a úctu, z čehož se náš biskup Martin velmi těší, a to tím více, protože nyní z jejich velmi příznivě utvářených výrazů obličejů, svědčících o tom, že jsou všichni na nejlepší cestě, spatřuje očistěný vnitřní stav.

3. S velkým zalíbením pozoruje po jistou dobu velkou společnost a nemůže se ani dosyta vynadivit jejich velmi dobrému vzhledu. Teprve po dosti značné chvíli praví:

4. (Biskup Martin:) „Ó, vy všichni, moji nejmilejší přátelé, bratři a sestry, jak velice se nyní z vás těším, jako také z toho, že mně nyní všichni přicházíte tak laskavě vstříc. Ale nemusíte mě ani uctívat, ani děkovat a chválit za to, že jste nyní všichni zachráněni a že jste všichni v nanejvýš vznešené předsíni k opravdové říši nebeské, nýbrž všechna čest, veškeren dík a všechna chvála náleží Pánu, jehož jediné nekonečná milost vás tak přenádherně přetvořila! Mě však milujte jako svého bratra, který s vámi všemi má za Otce jediného a téhož Boha a Pána.

5. Tohoto jediného, nejoprávdovějšího, nejsvětějšího Otce však milujte bez míry! Neboť On jediný koná vše a je jediné vše ve všem. Jemu jedinému budiž tedy také všechna chvála, čest, všechna sláva a dík!

6. Já a tento můj milý bratr jsme byli svědky, jak vás samotný Pán vedl a z vašeho srdce odstranil veškerou nečistotu a bojoval za vás proti peklu nelítostný boj a zápasil jako starý lev Izraele!

7. Proto otevřete nyní všichni svá srdce široko, aby Pán veškeré cti a slávy vykonal brzy k nám všem Svůj vjezd a pak v nás a při nás všech zůstával navěky!“

8. Když společnost uslyšela tento dobrý proslov svého domácího pána, byla jako proměněna a chválila v něm Pána, který dal člověku tak velikou moudrost a moc. A poté šli všichni vůdcové této společnosti k němu a prosili ho, aby u něho směli zůstat jako jeho nejneopatrnější sluhové.

9. Poté praví biskup Martin: „Ó, přátelé, bratři a sestry, nikoli jako moji sluhové, nýbrž jako moji nejmilejší bratři a sestry věčně ve stejném vlastnickém právu všeho toho, co mi Pán tak nadměrně bohatě udělil! Neboť bez vás by mně byla tato nekonečná nádhera a sláva obtížná, ale po vašem boku mně působí vše tím více radosti, čím více se mně tím dostává příležitosti, abych učinil co největší radost vám.

10. Ó, zůstaňte všichni zde a těšte se se mnou z Pána, který nám zde, ve Svě říši, připravil tak přenádherňý příbytek, a jak nyní právě pozoruji, opatřil tento příbytek také stolem, který je pro nás všechny k věčnému nadbytku pokryt nejdrahocennějším chlebem a vínem, a to vše, vše, vše, aniž by to jeden z nás si kdy i jen v nejmenším zasloužil správným životem podle Jeho slova! Proto tedy chvalme, milujme a velebme Ho také věčně tím více, že nám dal v hojnosti tuto nádheru, které jsme ani v nejmenším hodni nebyli, hodni nejsme, a nikdy hodni nebudeme!

11. Nyní všichni vidíte, že Jeho Láska k nám je bez míry; proto však budiž i naše láska věčně bez míry a bez konce! Máme nyní vše jako dokonale blažení; jen jedno nám k tomu všemu ještě všem chybí a toto jedno je Pán viditelný v našem středu! Proste Ho tedy v srdci, aby nám prokázal také tuto největší milost!“

12. Vůdcové této společnosti souhlasí s biskupem Martinem, mají však poznámku: „To je také zajisté nejvyšším přáním nás všech; ale k jeho uskutečnění nejsme ještě hodni! Proto děkujeme za to, co nám Pán přisoudil, čehož zajisté nejsme také úplně hodni, však přání vidět Pána budiž vždy naší nejvyšší a věčnou snahou!“

13. Praví biskup Martin: „Máte pravdu, máte pravdu, milí bratři, tak nám velí pravá moudrost, ale láska předstihuje často moudrost a koná, co ona chce! A v této věci přidržuji se nyní lásky. Jednejte tak i vy a já myslím, že to naprosto nebude pochybné!“

Kapitola 89.

Martin a botanik v zahradě. Nový přírůstek ubožáků a vytoužená skvostná odměna.

1. Když biskup Martin chce ještě dále velebit lásku, volá ho někdo mimo síň jménem: „Martine!“

2. Když Martin uslyší toto volání, otázce se hned Borema, kdo ho to nyní asi volal.

3. Praví Borem: „Bratře, jdi ven a uvidíš! Neboť hle, zde je to někdy jako ve světě, zde mimo Pána také nelze vše na jednom místě uzřít, nýbrž člověk se musí za tím účelem mnohdy zajisté také odebrat na různá místa, aby uviděl a uslyšel různé věci, jak ses nyní zajisté již často přesvědčil.

4. Proto, jak bylo řečeno, vyjdi nyní rychle před dům, a tam se hned ukáže, kdo tě volal. Neboť víš, milý příteli, na zcela všechno ti také ještě nedovedu vždy dát jistou odpověď. Já slyším opět volat, proto jdi, jdi a podívej se, kdo to volá.“

5. Praví biskup Martin: „Ano, ano již jdu, nejspíše asi nějací zbloudilí hledají pomoc.“

6. Biskup Martin jde nyní rychle do domovní předsíně, otevře ji a nemálo žasne nad nekonečnou nádherou své zahrady, která zatím, co do rozsahu a všelikého nejvyššího divuplného nejhojnějšího požehnání, vzrostla nad všechny lidské pojmy, to je od té doby, kdy se biskup Martin sešel v této zahradě s Boremem zahradníkem.

7. Ani tentokrát nevidí biskup Martin nikoho čekat v síni, a proto se odebere do zahrady, aby vyhledal toho, kdo ho předtím volal. Přichází obrácen k východu k přenádherné besídce, která vypadá jako největší otevřený chrám. Uprostřed tohoto jaksi živoucího chrámu spatruje stát někoho, kdo se obírá tříděním některých rostlin, které leží rovněž na živoucím oltáři.

8. Biskup Martin pozoruje krátkou dobu tohoto člověka, poté přistoupí k němu a osloví ho takto: „Nejmilejší, nejlepší příteli a bratře, nebyl jsi to ty, který mně předtím volal jménem z mého, Pánem mně daného domu? A byl-li jsi to ty, pak mi také co nejlaskavěji sděl, čím ti mé srdce má a může posloužit.“

9. Praví na to onen botanik: „Milý příteli a bratře! Hle, tvůj dům se nyní stal velmi prostorným a v téže míře i tato zahrada. Přechováváš zajisté již přes tisíc bratrů a sester, což je od tebe velmi ušlechtilé. Já tedy míním, že kde je místo pro více než tisíc, našlo by se zajisté ještě místo pro několik!“

10. Pojď se Mnou. Tamto v západní části této tvé zahrady je sto ubožáků, kteří hledají přístřeší. Přijmi ještě je a také Mne, jelikož Já k nim jaksi také patřím. Na škodu ti to nebude.“

11. Praví biskup Martin: „Ó, nejmilejší příteli a bratře! Sto? Pravím tobě, i kdyby jich bylo deset tisíc, nenechal bych žádného z nich jít dále, nýbrž vynaložil bych vše, aby všichni u mě zůstali! Proto jen mě hned k nim zaveď, abych je co nejdříve přijal a mohl je podle všech svých, Pánem mně propůjčených sil, co nejlépe zaopatřit.“

12. Praví botanik: „Ó, příteli, ó, bratře, ty ses stal drahocenným balzámem mému srdci! Pojď, pojď tedy jen rychle se Mnou, budeme hned u nich!“

13. Oba se odeberou rychle na západ a přijdou k jakési skupině velmi zuboženě vypadajících lidí – mužských i ženských bytostí. Všichni jsou téměř nazí, nanejvýš přepadlí a kromě toho plní vředů a strupů.

14. Když biskup Martin spatří tyto ubožáky, zaslzí a pln účasti a nejsrdcečnejšího soucitu je osloví: „Ó, můj Bože, můj Bože, jak ti ubožáci vypadají! Sotva se drží při životě! Pojďte, pojďte všichni se mnou do tohoto mého domu, abych vám poskytl ihned všechno, co vás může učinit zdravými a silnějšími! Pán, nás všech nejblazeštější a nejdobrotivější Otec Ježíš, mi k tomu propůjčí sílu a prostředky!“

15. Praví ubožáci: „Ty viditelný anděli Boží, jak dobrý musí být Pán, když už ty jsi tak nekonečně dobrý! Vidíš však, že jsme nečistí. Jak bychom se mohli odvážit vstoupit do tvého nejčistšího příbytku?!“

16. Praví biskup Martin: „Vždyť já jsem byl sám přece mnohem nečistější než vy, a stal jsem se čistým v tomto domě lásky, a tak doufám v Boha, že i vy všichni se stanete takovými. Pojd'te, pojd'te, milí přátelé, bratři a sestry, bez ostychu jen ihned se mnou a vy, nejslabší, zavěste se na mě, abyste se snáze dostali do mého domu! Také ty, bratře botaniku, pomoz několika nejslabším.“

17. Praví botanik: „Ó, bratře, ty mé srdce, ty výkvěte Mé lásky, jakou radost Mi působíš! Věřu, to ti bude jednou velice oplaceno! Ano, už je ti to odplaceno, neboť Ten, kterého nyní tak velice miluješ, je nyní u tebe! Já jsem Pán, tvůj bratr, tvůj Otec!“

18. Biskup Martin, jenž poznal nyní v úplnosti Mne, Pána, padne přede Mnou na tvář a praví: „Ó, Bože, ó, svatý Otče! Kde mám začít Tebe chválit a bez míry velebit, kdy a kde skončit?! Nejsvětější Otče, jak nekonečně velká je Tvá láska a jak nevýstižné hlubiny veškerého slitování musí v Tobě být, že můžeš být k hříšníkům, jakým jsem byl a dosud ještě jsem, tak nekonečně milostivý!“

19. Dobrý svatý Otče, hanbou bych se nyní propadl, že jsem Tě nepoznal, když jsem přebýval v tvém věčném otcovském domě s Petrem, a tak málo dbal Tvých slov, která nebyla ničím jiným než pouhou láskou! Nyní ovšem, jelikož Tě mé srdce poznalo, rozplynul bych se láskou, ale také zároveň i hanbou! Ó, posiluj mě, aby mé hříšné srdce sneslo Tvou nejsvětější blízkost!“

Kapitola 90.

Ježíš jako Pán, jako Otec a bratr. Podobenství o knížeti a ministrech. Úcta a láska.

1. Pravím Já: „Povstaň, milý bratře, a nemysli tak stále na Mou vznešenost, nýbrž jen na to, že jsi nyní v lásce úplně Mým bratrem, a tak Mou blízkost snadno sneseš. Já jsem Pánem jen těm, kdo odpadli od Mých slov, a přesto se domnívají být ve vší moudrosti velkými. Těm však, kdo své srdce naplnili vší láskou, nejsem Pánem, nýbrž jen všemohoucím Bratrem a dávám jim jako nejoprávněnější Bratr vše, co mám. Proto tedy, nejmilejší bratře, vstaň a neměj v budoucnu žádný takový neomezený svatý ostych přede Mnou.“

2. Hle, přistupuje-li na světě mocný kníže k svým moudrým ministrům, padají mu tito samou úctou k nohám a je správné, že tak činí svému knížeti, neboť pokud jsou jeho sluhové, je také on jejich pánem. Jestliže však tito sluhové nadměrně milují svého knížete a říkají mu: „Pane, ty jsi předobrá kníže! Zasloužíš si v plné míře nejen naši nejvyšší úctu, nýbrž též veškerou naši lásku. Proto přijmi v budoucnu naše nejvěrnější služby bez jakékoli odplaty! My však, jelikož tě nyní milujeme víc než svůj život, budeme ti také každým dechem svého života sloužit, a kdybys od nás žádal i sto životů, dáme ti je, protože ses stal nyní opravdovým knížetem našich srdcí!“ Co myslíš, bratře, co asi učiní tento kníže těmto sluhům?!

3. Hle, taková opravdová láska ho dojde až do nejvnitřnějšího nitra jeho života a on jim řekne: „Vy moji nejmilejší přátelé, ježto jste mi zbudovali tak nádherný trůn nejen ve vaší hlavě, nýbrž i ve vašem srdci, nebudu nyní již vládnout nad vámi svou mocí a silou, nýbrž vaší tak velkou láskou ke Mně ve vás. Vy všichni nosíte Mne nyní ve svých srdcích, která jsou posvěcena přítomností Mé Výsosti v nich; vy všichni nosíte tedy nyní v sobě toho, kterého Já Sám nosím v sobě. Proto jste tedy nyní všichni to, co jsem Já Sám, tedy moji nejbližší bratři. Proto tedy budete mít se Mnou také vše, co mám Já Sám!“

4. Hle, jak by tedy onen moudrý kníže mluvil ke svým sluhům a takto by je rád zušlechtil, protože ho tak velice přijali do svých srdcí. Tak mluvím a promlouvám také Já ke všem těm, kdo Mne přijali podobně jako ty do svých srdcí. Těm tedy, kteří Mne nade vše milují a úplně Mne nosí ve svých srdcích, která jsou proto naskrz Mnou Samým v nich posvěcena, nejsem již Pánem, tak

jako rovněž nejsem Sobě Samému Pánem, nýbrž nejdůvěrnějším bratrem navěky! A co mám Já, mají také oni, protože mají Mne Samého v sobě, skrze svou velkou lásku.

5. Poznáváš nyní, milý bratře, co to značí nazývám-li tě „bratrem“, jako jsem kdysi nazval Svých dvanáct apoštolů bratry?! Chápeš-li nyní to, pak vstaň a zaveď se Mnou tyto ubožáky do svého domu. Jen Mne svým hostům ve svém domě ukvapeně neprozrazuj. Těchto sto zde beztoho ještě dávno neví, že Já jsem Pánem; neboť jsou to Číňané, kteří na světě stáli na tom stupni, že přijali – ovšem velmi ukvapeně a překrouceně – Mé svědectví, pročež byli také i s misionářem popraveni. Čeho tedy nemohli dosáhnout na světě, toho se jim v plné míře dostane zde. Nyní víš vše; proto rychle vstaň a jednej se Mnou jako se svým bratrem, neboť od nynějška budou Můj i tvůj dům v jeden dům spojeny.“

Kapitola 91.

Martinovo puzení lásky k Pánu. Přijetí čínských mučedníků a jejich občerstvení.

1. Po této Mé řeči Martin rychle vstane, padne Mi na prsa a líbá Mne. Po těchto opravdu dětských projevech lásky praví:

2. (Biskup Martin:) „Tak, tak, tak. Nyní je mi již o mnoho lehčeji, protože jsem dal konečně jednou trochu průchod své mocné lásce k Tobě! Kdyby přišlo na mě, mohl bych Tě, můj nejmilejší nejsvětější Otče, po celou věčnost takto laskat a celovat. Ale já si nyní odřeknu toto mému srdci nejpříjemnější zaměstnání a obrátím se ihned k Tvému slovu a uvedu tyto Číňany do tohoto domu, ovšem za Tvého předního vedení, neboť bez Tebe, Pane, nelze učinit žádný krok ani vpřed ani vzad, A nyní k dílu!“

3. Biskup Martin se nyní obrací k onomu stu osob a praví: „Nuže, milí bratři a sestry, povstaňte všichni a pojdte se mnou do tohoto domu! Vy nejslabší, se zavěste na mne, abychom všichni spojení mohli vejít do tohoto mého domu; dostane se vám tam ihned veškeré péče a ošetření. Nejslabší z vás však převezme již tento můj nejmocnější Přítel a povede je přede mnou do tohoto domu.“

4. „Ale, příteli,“ praví nyní někteří ze společnosti, „jak můžeme vstoupit do tohoto nejčistšího domu?! Hle, vždyť jsme všichni v nejvyšším stupni nečistí! Copak nevíš, že je u nás zákon, podle něhož nesmí žádný malomocný vstoupit do domu, a to tím spíš, že by jinak po takovém přestoupení zákona následoval nevyhnutelně trest smrti? Nuže, považ, když sami světští držitelé moci tak velice respektují božský zákon, oč více bude respektován zde! Proto ponech nás raději v této zahradě, než budeme čistí, teprve potom nám dovol vejít do tvého domu.“

5. Praví Martin: „Milí přátelé, bratři a sestry! Nedejte se mýlit svými prastarými tyranskými zákony, kterým vy, ani vaši držitelé moci nerozumějí, neboť do všech zákonů světa nám zde již nic není, nýbrž záleží nám jedině jen na zákonu Božím, který je věčným zákonem Lásky. Tento zákon je vám však právě nyní ukládán a vyžaduje od vás, abyste bezpodmínečně následovali lásk. A tak potom také konejte ihned co nejochotněji, co od vás požaduje má láska.“

6. Po těchto Martinových slovech povstane oněch sto a jde – ovšem velmi nejistým krokem – se Mnou a s Martinem do domu. Když jsou všichni v domě a vlastně v převelikém majestátním sále, vzkřiknou hlasitě obdivem i hrůzou:

7. „Ó, Lamo, Lamo, Dalai-Lamo! To je tedy onen příbytek věčného Brahmy! Ó, my ubozí, ó, my ubozí! Jsme zde prozrazeni a navěky zatraceni! Neboť v zoroastrismu (čínském sanskrtu) je psáno: „Kdo by někdy vstoupil do nejsvětějšího příbytku Brahmy nečistý, toho uchopí zlý Ahriman a bude ho co nejstrašněji věčně mučit.“ Ó, běda nám, běda nám, běda nám!“

8. Praví Martin: „Aj, aj, milí bratři a sestry, jaké hlouposti tu blábolíte bez ladu a skladu. Na své svědomí a všechnu svou lásku, kterou vám zde chci poskytnout, pravím vám: váš obávaný Brahma

je podvodník, jakému není rovno a je smrtelný, jako jste byli vy! Lamu (Boha) nezná ani podvodný Brahma, ani váš císař, ani žádný z vás!

9. Já však, jménem Martin, někdejší biskup křesťanského náboženství na zemi, a to v Evropě, jsem skutečným majitelem a vlastníkem tohoto domu nyní a navěky a nemá v něm žádný Brahma co dělat, ledaže by sem přišel podobně jako jste přišli vy, jakožto potřební pomoci. Proto buďte nyní klidni a zbytečně se nesuzujte, neboť v těchto opravdových, věčně svatých síních nepadne nikdo, komu nebyl zadržen do nich vstup!“

10. Po tomto ujistění se oněch sto zřejmě uklidní a pro samou nádheru, lesk a velikost se nemohou vzchopit k tomu, aby Martinovi poděkovali za jeho útěšnou řeč.

11. Zatím přichází také již Borem s chlebem a vínem, aby posílil nové hosty. Já však potají obojímu žehnám. Když bylo chléb a víno požehnáno, praví Borem hostům:

12. „Milí přátelé, bratři a sestry, posad'te se na lavice a přijměte posilu, potřebujete ji po tak dlouhém postu. Náš Pán, Bůh a Otec má nevyslovitelnou lásku, dobrotivost, mírnost a trpělivost. Odpouští vám veškerou vinu, kterou jste odkudkoli uvalili na své svědomí.

13. Proto buďte nyní veselé a jasné myslí a požívejte bez bázně a bez starostí, co je vám podáváno. Neboť cokoli zde budete požívat, posílí vás k věčnému životu a v něm k opravdovému poznání Boha, jež poznání je vlastně o sobě onen opravdový věčný život, jak tomu učil Sám Pán, který řekl: „Toto je pak onen věčný život, aby všichni (učedníci) poznávali a poznali Toho, kterého jsi Ty, nejsvětější Otče, vyslal do světa na odpuštění všech hříchů.““

14. Po tomto dobrém oslovení se všech těchto sto nových hostů posadí a Borem pak co nejhorlivěji rozdělují chléb a víno, a všichni se obojího co nejhorlivěji chápou, děkují a s velkou dychtivostí vše požívají, což je dobrým znamením, neboť s touž dychtivostí, s jakou nyní požívají tento chléb a víno, budou také požívat mnohem duchovnějším Boží slovo.

Kapitola 92.

Léčivá lázeň pro sto malomocných, jejich oděv a jejich děkovná řeč. O podstatě Lamy. Dotazování na Ježíše a odpověď Páně.

1. Když nyní po chvíli je oněch sto nasyceno a posíleno, pravím k nim: „Moji milí přátelé, vstaňte a svlečte se a jděte pak do lázně, která je mezi tímto sloupem a mezi onou světlou, ale nicméně úplně neprůhlednou zástěnou. V této lázni ztratíte své malomocenství a vyjdete z ní opět zcela čistí. Staň se!“

2. Oněch sto se nyní rychle svlékne a vstoupí do lázně, a jakmile jsou v lázni, hle, jsou hned čistí a jejich dřívější ošklivá hnědá barva pleti se přemění v libou bělost, a také tvary jejich údů se stanou přitom vždy plnější, oblejší a měkčí.

3. Když hosté zpozorují na sobě tuto změnu, převelice se zaradují a začnou nás tři velice chválit: „Ať jste, vy tři, v podstatě kdokoli, zda už ve službě Dalai-Lámy anebo ve službě Ahrimana – což nejsme schopni dobře posoudit – jistě a pravdivě jste nám prokázali něco zcela dobrého. Váš Pán ať vám to navěky oplátí!“

4. V jak veliké bídě jsme byli a jak nepředstavitelně dlouhou dobu trvala tato naše bída! Celý okrsek zemský jsme dopodrobna prohlédli a hle, nenalezli jsme nikoho, kdo by byl naší bídu i jen zmírnil! Po více než tisíciletém hledání našli jsme v blízkosti tohoto zahradního paláce tohoto přítele (Mne totiž) a prosili jsme ho, aby nám, je-li to v jeho moci, pomohl a on pravil:

5. „Ano, mohu, a také chci vám pomoci! Následujte mě do této zahrady a já zavolám pána domu a on s velkou radostí učiní, co mu pro vás přikáže.“

6. A co řekl, to také do posledního bodu splnil a jsme nyní všichni skutečně svědky všeho toho, co na nás učinil. Proto patří především také jen jemu hlavní chvála; vám dvěma ostatním platí další největší pochvala, neboť jste co nejochotněji učinili to, co tento první hlavní přítel pro nás od vás požadoval. A tak budiž vysoce chválen a nadmíru veleben, náš první přítel, který jsi nám tolik

předobrého učinil. Vy oba buďte pak také vysoce velebeni, neboť jste co nejochotněji učinili, co tento prvý přítel pro nás od vás požadoval.

7. Nyní však, milí přátelé, vidíte sami, že jsme úplně nazí! Jelikož jste pro nás již tolik učinili, učiňte také ještě jedno: Dejte nám nejnutenější oděv k pokrytí našeho přirození a my pak budeme šťastni, jak jen kdo může být v celé nekonečnosti šťasten!“

8. Pravím Já Martinovi a Boremovi: „Bratři, otevřete tamhle tu zlatou bednu. Naleznete v ní náležité množství oděvů, jimiž tito naši chráněnci budou moci být pro prvý okamžik uspokojivě a účelně oděni. Časem však dostanou pak podle stupně dokonalosti svého ducha již beztoho roucho říše Boží. Tak se staň!“

9. Biskup Martin a Borem přiskočí ihned k zlaté bedně, a v ní naskládané řasnaté suknice podávají mužům a méně řasnaté ženám. V okamžiku se všichni obléknou a mají opět ještě větší radost, když vidí, že jim tyto šaty nadmíru dobře padnou.

10. Všichni Mne nyní za to chválí a praví: „Příteli, ty jsi dobrý, ano, předobrá a přitom jsi velmi moudrý a mocný podle míry své moudrosti. My jsme sice na světě slyšeli, že velký Lama je prý také velmi dobrý a moudrý, nespatri-li Ahrimana, jehož pohled ho prý tak roztrpčuje, že pak po tisíce let srší na svět, v němž bydlí Ahriman, jen samý hněv. Potom si však ještě na tisíc let zastře tvář, jen aby neviděl svého úhlavního nepřítele. Tak však přehlíží také lidi a plných dva tisíce let se o ně nestará.“

11. Je-li tomu s Lamou skutečně tak, pak pravíme, že ty jsi mnohem moudřejší, mocnější, a tedy také lepší než celý ten Lama, který si tak hloupě oškliví zlého Ahrimana! Tak tomu je. My všichni zde to pravíme navzdory Lamovi a na svědectví pravdě.

12. My jsme však slyšeli na světě od několika poslů z druhého světa o jistém Ježíši. Byl prý to onen vlastní vtělený Lama Sám, avšak Ahriman ho uškrtil, protože podněcoval proti němu lid. Víte-li také vy něco o této události, pak nám o tom něco vypravujte, rádi bychom se o tom dozvěděli něco určitého.

13. Na světě nás to připravilo o život. Zde však, jak se domníváme, již smrti není! Proto by snad zde bylo vhodnější vyptat se na podrobnosti o tomto Ježíši-Lamovi! Proto předpokladu, že je něco na této věci, která nás stála náš pozemský život, řekněte nám co nejdobrotivěji něco o tom, je-li vám tato věc známa.

14. Hledte, ta věc se s námi všemi dařila již velmi dobře. Naučili jsme se již určitým modlitbám, které byly velmi dobré, ale tu se stalo, že jeden takový posel zašel příliš daleko a jedna milenka ho zradila a nás všechny a ještě mnoho jiných. Všichni jsme to museli zaplatit životem, protože jsme chtěli odpadnout od našeho Lamy a přijmout jiného Boha.

15. Tento kousek nám provedl nejspíš onen zlý Ahriman, a to nás opravňuje k naději, že Lama nám to nebude příliš účtovat, zejména jestliže za tím jistým Ježíšem vězí skutečně Lama Sám.“

16. Pravím Já: „Moji milí přátelé, mějte jen chvilku strpení a pak se dozvíte skutečně vše, co byste se rádi chtěli dozvědět. Pojdte však s námi jen dále kupředu a setkáte se tu s velkou společností a také s posly, kteří k vám přinesli tuto nauku i s onou dívkou vaší země, která vás zradila i s oním poslem, který se odvážil příliš daleko! Ale až se s nimi sejdete, nesmíte projevovat, ani chovat k nim hněv, nýbrž musíte jim odpustit vše, co vám učinili. Pak ihned onoho Ježíše-Lamu poznáte. Předstupte tedy před tuto zástěnu a při dobrém srdci a při dobré vůli nás následujte. Staň se!“

Kapitola 93.

Trapná scéna shledání Číňanů. Příběh zrádkyně.

1. Po těchto slovech vystoupí nyní všech sto s vlídnou tváří před zástěnu a žasnou nad celou nádherou a prostorností sálu, v jehož části k jihu obrácené je tisíc dřívějších hostů vedle ještě jiných několika set, kteří při příležitosti vnitřního zpracování mnichů a jeptišek byli spolu zachráněni.

2. Když oněch sto spatří tyto mnohé hosty, kteří větším dílem vězí ještě v přirozeném oděvu, tu se nesmírně podiví. Také nyní ihned skutečně poznávají ony posly, kteří je na světě chtěli poučovat o křesťanství. Když však spatří také mezi nimi onu Číňanku, která zradila hlavního posla, a tím i je všechny, zachmuří se a praví Mně:

3. „Poslyš, nejmilejší příteli, tento zjev se nás sice nanejvýš nepříjemně dotýká, ale jelikož, jak se zdá, není protivný vám, nebude protivný ani nám všem. Je hodno podivu, že posel, kterého zradila, je nyní s ní, jak se zdá, v docela dobré shodě, neboť s ní velice vlídně mluví! Ona je ostatně velmi krásná bytost, proto také byla na světě miláčkem tohoto posla a také ve velkém císařském městě Pekingu byla nazývána opravdovou kráskou. Proto byla miláčkem celého města, ale svou zjištnou a mrzkou zradou na nás všech ztratila také ovšem úctu velkého císařského města a zemřela, jak jsme slyšeli, brzy poté hořem.

4. My se tedy nyní divíme hlavně pouze proto, jak tato jistě služebnice Ahrimanova, která zradila Ježíše-Lamu prostřednictvím nás, přišla do těchto svatých síní! Či má snad Lama zalíbení na její kráse?“

5. Pravím Já: „Milí přátelé, neměli vy jste také děti, z nichž některé byly zbožné, a některé však velmi zlé? Vy všichni pravíte: „Ano“. Já však se vás dále táži: Hodili jste snad proto tyto zlé děti hyenám a tygrům, anebo jste těmto svým zlým dětem věnovali všechnu svou péči a lásku, všímajíc si mnohem méně oněch zbožňovaných? Vy pravíte: „Ano, ano, tak tomu bylo!“

6. Hled'te, jestliže jste tedy vy, kteří jste po celý svůj život nebyli nikdy dobří, konali svým, i těm nejhorším dětem, jen dobro, jak můžete vedle toho myslet, že by věčně nejlepší Lama dal Svým dětem něco zlého, když by ho kajícně prosily o něco dobrého?!

7. Tato panna jednala ovšem na světě proti vám všem jaksi špatně, ale ona později svého domněle zlého skutku právě tak mocně litovala, jak mocně vás všechny milovala, než zradila hlavního svůdce, a tím také bezděčně vás všechny i s ním.

8. A tak tedy má také dobrý Lama pravdu, jestliže hned navěky nezavrhuje jedno ze Svých dětí, i kdyby také konalo zlo, avšak potom k Němu přišlo a z celého srdce Ho co nejkajícněji prosilo za odpuštění!

9. Hled'te, dobrý Lama nemusí tedy být zamilován do krásné Pekinanky, aby ji učinil blaženou, nýbrž dost na tom, že je dobrým Otcem všech lidí a že je jako takový poznáván! Je-li zejména tomu tak, pak již není zcela žádných potíží s tím, aby se nějaká slabá dcera na zemi stala blaženou!

10. Co myslíte, milí přátelé, jedná tedy dobrý Lama správně, nebo nesprávně?!

11. Praví jeden ze sta: „Ano, tak jedná velký svatý Lama úplně správně a dobře. Ale hle, nyní nás ona krásná Chanchah zpozorovala a kráčí rychle k nám! S čímžpak k nám asi přichází? Nuže, jen tiše, už je tu!“

Kapitola 94.

Krásné pravé čínské smíření mezi Chanchah a stem Číňanů. Pán a Chanchah.

1. Chanchah padne nyní na tvář před oním stem a prosí je snažně za odpuštění všeho zla, které jim – i když bezděčně – způsobila.

2. Oněch sto však jednohlasně praví: „Přespanilá Chanchah, jestliže ti odpustil velký svatý Lama, co pak bychom měli mít proti tobě ještě my?! Když týž Svatý od věčnosti odpustil také nám, kteří jsme přece přinesli Ahrimanovi také mnohé a velké oběti! Proto vstaň a štípní nás do ušních boltců na znamení, že jsme si nyní navzájem navěky z nejhlubšího základu života odpustili.

3. Chanchah nyní s nanejvýš líbeznou tváří i zevnějškem povstává a učiní, co od ní oněch sto žádá. Když všech sto štípla mírně do ušních boltců, praví.

4. (Chanchah:) „Vaše srdce jsou mou nejdrahocennější ozdobou, váš pohled nejkrásnější pastvou mých očí; mé srdce však budiž vám nejsladší poduškou klidu, na níž chcete spočinout,

jestliže vás láska unavila. Mé rámě budiž vám sladkým poutem pro srdce a z mých úst kéž se nepřetržitě vlévá drahocenný balzám do vašeho života!

5. Na mých nadrech budete se vznášet až ke hvězdám a mé nohy vás budou přenášet přes tvrdé cesty. A když slunce zajde a žádný měsíc nebude osvětlovat zemi, třpyt hvězd pokryjí husté mlhy, pak dvojice mých očí necht' osvítlí vám stezku vaší touhy a veškeré mé útroby necht' vás zahřejí v mrazivé noci života!

6. Tak chci být věčně nejmírnější a nejsladší služebnicí jak v nejmenších, tak i v největších potřebách vašeho života věčně za to, že jste mi poskytli svého sluchu k odpuštění mých těžkých provinění na vás.

7. Po této řeči, kterou pronesla spanilá Chanchah, přichází jeden ze středu onoho sta k ní, zvedne obě ruce nad ní a dotkne se špičkami ukazováčků její hlavy a praví: „Ó, Chanchah, ó Chanchah, jak jsi překrásná! Já ti to nyní říkám hlasitě jako hučící mocná bouře a pravím ti to také tak sladce, jak sladce vanou večerní vánky nejjemnější vlnou gazely! Ty jsi nyní krásnější než ranní červánky nad modrými horami, které zdobí velké město Říše středu a nádhernější než Chujulukh!¹²³

8. Tvá hlava je líbeznější než hlava zlatého holuba a tvůj krk oblejší a bělostnější než krk bílé gazely; tvá ňadra jsou jemnější a měkčí nežli Tutschuran¹²⁴ a tvé nohy jsou hezčí než nohy antilopy, která skáče a tančí na nejvyšších vrcholcích Himalájí. Ano, jak milé je nám slunce, tak milá jsi nám také ty; a jak nádherně osvětluje plný měsíc vlnící se hladinu jezera, tak nádherně ozařuje tvůj půvab také naše srdce.

9. A tak se nám budou od nynějška také tvá přání tak mile v našich duších třpytit a naše srdce tak přehojně občerstvovat, jako občerstvují hvězdy srdce zbloudilých loďníků, kteří zvedají na širém oceánu plachty, když nevěděli za dne, kam mají nařídít loď, aby dospěli šťastně do své otčiny.“

10. Poté se obrátí ke Mně a praví: „Ó, příteli, je to tak správné, že jsme přijali tu, která byla naší nepřítelkyní tak, jako jedno srdce ve stu srdcích?!“

11. Pravím Já: „Ano, tak je to správné podle vašeho nejlepšího mravu; ale jelikož vy všichni nyní už nejste na světě, nýbrž ve věčné říši duchů, kde vládou jiné mravy a jiné formy, budete se poněkud také podle toho řídit a ve všem tak jednat, jak to vidíte na nás, chcete-li zde zůstat. Kdyby vám však ctnost vaší země byla milejší než ctnost tohoto našeho domu, pak byste ovšem museli přejít k těm, kteří ještě velmi dlouho budou mít co činit, než dosáhnou tohoto domu.“

12. Praví Chanchah: „Ó, přemilý vznešený Příteli chudých, hle, my zde chceme být takoví jako nejjemnější porcelánová země, která se dá ztvárnit do všech ušlechtilých forem. Tvá vůle budiž naším životem a tvé slovo svatým slovem Lamy!“

13. Pravím Já: „Pojď sem, přelíbezná Chanchah, Já ti dám nový oděv, který tě bude zdobit nádherněji, než zdobí nejkrásnější červánek bílé vrcholky modrých hor!“

14. Chanchah nyní bez okolků přiskočí ke Mně a Martin již přináší ze zlaté bedny červený, mnohými hvězdami lemovaný a dobře zdobený šat a odevzdává Mně jej se slovy:

15. „Ten bude této skutečně nejkrásnější Chanchah přenáderně nebesky slušet; to je opravdový šat lásky. Musím se nyní přiznat, že tato Číňanka se mně nyní také převelice líbí, jen s jejím čistě čínským způsobem vyjadřování se nemohu jaksi smířit. Lpí na něm ještě mnoho pozemského, ale je to orientální, poetické. Skutečně bych nebyl věřil, že je v těch Číňanech tolik poctivé lyriky! Ale mně se to líbí! Nenecháme je na žádný způsob od nás odejít.“

16. Pravím Já: „Máš pravdu, také Mně se líbí, a srdce této Chanchah zejména. Ale budeš s nimi mít ještě leccjakou práci! Nyní k Chanchah!“

17. Zde, milá dcero, přijmi oděv lásky a moudré umírněnosti v tobě! Tys ovšem byla zrádkyní těchto, kteří chtěli přijmout svědectví Ježíše-Lamy. Ale na základě ctnosti říše jsi chtěla jen zachránit život císaře, ale přitom jsi nechtěla obětovat život svých bratrů. To učinil pak císař, a nebyl by to učinil, kdyby měl ve svých prsou tvé srdce. Ty jsi tedy úplně nevinná a čistá jako tento oděv, kterým tě nyní odívám. Přijmi jej, je to Má veliká láska k tobě!“

¹²³ jedna z nejkrásnějších květin, která se pěstuje jen v císařské zahradě

¹²⁴ druh nejjemnější vlny, která roste na rákosí

Kapitola 95.

Žádost Chanchah zbádat podstatu Páně. Recept Páně. Žhoucí láska Chanchah k Pánu.

1. Chanchah přijme s hlubokou úctou šat, který v tom okamžiku, jakmile se ho dotkne, již přenádherně ozdobí celou její bytost. Když tu tak nebesky oděna stojí, zapláče radostí a praví: „Ó, příteli, jaké máš jméno? Ó, řekni mi to, abych je žhavým písmem navěky zapsala do svého srdce!“

2. Pravím Já: „Překrásná Chanchah, o to je již postaráno! Co bys chtěla učinit, to se již stalo. Pátrej jen ve svém srdci a nalezněš to, co se nyní snažíš dozvědět ode Mne. Říkám ti: Tvá láska ke Mně ti vše prozradí.“

3. Chanchah se těmto Mým slovům velice podiví a mocně se zarazí. Po chvíli hlubokého ponoření do sebe praví: „Tvá láska ke Mně ti vše prozradí. Co bys chtěla učinit, to se již stalo. Pátrej ve svém srdci a nalezněš, co se snažíš dozvědět ode Mne.“

4. To je zvláštní, nanejvýš zvláštní! Hm, hm, jak může tak mluvit?! Ale pročpak mé srdce plane tak mocně také láskou, když se mnou On mluví?! V jeho hlase je však také nepochopitelná moc, že se mi zdá, že by mocí své řeči dovedl světy stvořit a opět je zničit! Mírnost nikdy nepoznaná a při tom však přece plná vpravdě Boží vážnosti! Vpravdě, vpravdě, vpravdě, já tuším velké věci!

5. Ó ty svatě, na zemi ještě nikdy neslyšené slovo! Ó, svatý zvuku této řeči! Tvá láska ke Mně ti vše prozradí! Já přece chci jen jedno, jen jeho jméno chci, a on praví: Vše, vše! Jak nekonečně větší je však toto vše, než to jedno?! Já jsem chtěla jen jedno, a on praví: Vše!

6. Ó Lamo, Lamo! Ty velký svatý Lamo, jak toto pochopím? Ach, ach, jak nádherná je jeho postava; jaká vznešená velebnost v jeho očích! Ti dva druzí jsou sice také divuplně zázračně vznešené postavy a zdají se být také velmi moudří a mocní; ale pohlédnu-li na tohoto jednoho, zahoří mé srdce jako velká císařská pochodeň, která rozžehnutá nad velkou pochodňovou věží císařského hradu osvítlí celé město jasněji než úplněk!"

7. Obrací se ke Mně: „Ach, milý příteli, ano, božský příteli! Jaká to slova jsi ke mně promluvil?! Kdo mimo tebe dovede jejich smysl vyložit?! Probudila ve mně hluboké tušení a, ach, nemohu ti již zamlčet lásku, ano, zázračnou, nanejvýš mocnou lásku k tobě, ty Nejvznešenější! Ano, máš pravdu, pravdivě jsi mluvil: „Tvá láska ke Mně!“ Ano, láska k Tobě, Nejvznešenější!

8. Hle, když jsem kráčela na zemi v krásných a velkých zahradách, jichž má město mých bratrů tak hojně, naslouchala jsem často tichým tónům, kterými labutě, plující po hladině velice milého ozdobného rybníka, pozdravovaly zapadající slunce. Byly to nádherné tóny, ale jak nebyly zcela ničím v porovnání k přesladké lahodě tónu tvé řeči!

9. Často jsem za časného jitra šla na procházku a brala s sebou svou věrnou citeru (khalank). Zněla nádherně, když svěží sladký ranní vánek pozdravil její struny, takže se mé srdce radostí zachvívalo. Ano, tehdy se zachvívalo mé srdce, neboť tehdy jsem Tvůj hlas ještě neznala, nyní by už nedořal khalank srdce Chanchah, od té doby kdy se zachvělo při nebeském zvuku tvé řeči!

10. Ach, jak sladce kdysi zněla také slova mé matky, když mě volala a pravila: „Chanchah, ty můj živote, pojd' na srdce své matky, která tě miluje více než svůj vlastní život!“ Ach, milý příteli, v tomto volání bylo více harmonie, nežl jí svět může pochopit! Ach, jak blažená byla veselá Chanchah při tomto volání! Země byla krásnější, byla jako proměněná, ano, stávala se zahradou nebeskou!

11. Ale, ó, příteli. Ty Nejvznešenější, také tehdy jsem zvuk tvé řeči ještě neznala! Ó, jak hluboko do prachu klesá to vše nyní zpět, pohlédnu-li na tebe a slyším-li tón tvé nebeské řeči ve svém chvějícím se srdci jako svatou ozvěnu z nebe zaznívajícím! Ach, ty nejvznešenější, co si počnu, když se mé srdce rozhořívá stále prudčeji pro tebe, ach, navěky jedině zcela pro tebe?

12. Lamo, Lamo, Ty jsi jistě velký a slavný, kde jsi. Tebe má každý milovat nadevše. ale zda může ubohá Chanchah za to, uchvátilo-li její srdce co nejvroucněji tohoto, jistě také Tvého přítele?!

13. Ale Ty, ó, Nejvznešenější, se zajisté nebudeš hněvat, že se odvažuji tě tak mocně milovat?! Já přece za to nemohu, že ses stal mému srdci tak svatý!

14. Na zemi mě však učili, že pro dobré lidi je nebe, které je tisíckrát krásnější než velké císařské město Peking a vznešenější než velebnost modrých hor; ale já shledávám tuto nebeskou nádheru nyní zcela prázdnou a shledávám, že nebe nikdy nezůstane největší nádherou, nýbrž jen srdce srdci zůstane věčně nebem nebí!

15. Já jsem v tobě našla nebe nebí! Ach, kéž bys také ty ve mně našel aspoň malinký sad!“ S těmito slovy klesá Mně spanilá Chanchah k nohám.

16. A Martin praví: „Ó, Pane – „Bratře“, jsem chtěl říci – málem bych Tě byl prozradil – s něčím podobným této panenské měkkosti jsem se ještě nesetkal! Tomu se přece řekne Láska! Proti tomu je našinec prašivým volem! Bratře Boreme, k té můžeme oba chodit ještě hezky dlouho do školy. Co myslíš?!

17. Praví Borem naplněn nejvyšší úctou: „Ovšem, milý bratře Martine, v nejvyš oblažující společnosti Mistra všech mistrů nebudeme s učením zajisté věčně nikdy hotovi. Ostatně, všechna úcta k této přespanilé Čiňance. S nesmírnou něhou jejích počtů a s čistě orientálním žářem její lásky nebudeme se moci ještě dlouho měřit. Je neobyčejně potěšitelné slyšet ji mluvit a vedle toho pozorovat stupňování její lásky. Nadmíru oblažující je pro nás to, že víme, kam směřuje její ještě slepá láska.“

Kapitola 96.

Pokyn Páně k opatrnému jednání s nezralými. Vše má svůj čas. Láska Chanchah k Pánu v rozporu s láskou Chanchah k Lamovi.

1. Říkám: „Jen nemluvte příliš zjevně! My tři zde víme, kdo a co jsme. Ale tito všichni jsou ještě příliš slabí na to, aby unesli naši skutečnost. Proto musíte být velmi ostražití, když se Mnou mluvíte. Rozumějte tomu, milí bratři, my jsme si rovni! Nyní jsem vám to v tichosti pověděl, aby tihle nic z toho nezaslechli. Ale pokud my tři před ostatními mluvíme nahlas, pak jsme si všichni rovni a jsme jedno. Chápejte to – vy už víte proč!“

2. Praví Martin: „Ó, Bratře, Ty – Ty – Ty – nejmilejší Bratře! My už tu věc chápeme. Ó, já budu dávat pozor jako kočka na myš, abych se nikde nepodřekl! Jen musíš mít se mnou už trochu trpělivosti, vyklouzne-li někdy ze mě něco hloupého. Připadám si časem sice již dosti moudrým, ale víš, když jsi tu Ty, pak mně má moudrost připadá již tak hloupá, že bych se přímo sám sobě z plna hrdla vysmál. Ale nicméně mne těší, že jsem to – ovšem jediné s Tvou pomocí – přivedl tak daleko, že aspoň někdy svedu něco pořádného.“

3. Pravím Já: „Zcela dobře, milý bratře Martine, zůstaň jen, jakým jsi, neboť právě takovým jsi Mně nejmilejším. Neboť, hle, opravdový humor srdce nesmí ani ve všech nebích chybět! Ale nyní musíme věnovat opět pozornost naší Chanchah. Martine a Boreme, zvedněte ji od Mých nohou, neboť Já se jí Svýma rukama ještě nesmím dotknout!“

4. Oba vykonají nyní hbitě, co jsem jim přikázal a Chanchah stojí nyní ještě zcela láskou opojena v našem středu a nemůže se ani vzchopit, aby své pocity přetvořila ve slova.

5. Martin přitom praví: „Ale jak je v tomto opravdovém opojení lásky krásná! Věru, sáprment, kdyby bylo možno spatřit takovou na zemi, pak myslím, že by lidé při pohledu na takovou hojnost ženských půvabů přímo zešíleli!

6. Já se však nyní sám sobě velice divím, že mohu na takovou mimořádnou krásu pohlížet sice s největším zalíbením, ale bez veškeré smyslné žádosti, čehož u mě – jak ukázala postava oné Merkuriánky a onoho ještě dřívějšího stáda jehňat – dříve nebylo.

7. Dotyk této převelice měkké a oblé paže mně sice dělal náramně dobře, ale nicméně jsem při tom nepocíťoval žádné smyslné hnutí! Za to mohu jen, Ty již víš komu, nadmíru věčně děkovat a bez konce Ho velebit!“

8. Obracuje se k Chanchah: „Jak je ti nyní, přespanilá obyvatelko tohoto mého domu, který mně dal velký, svatý, přelaskavý Lama? Ó, mluv, mluv opět! Hle, my tě přece máme všichni velmi rádi a tvá překrásná slova potěšují neobyčejně naše srdce!“

9. Praví Chanchah: „Ach, mně je nesmírně blaze! Ó, milí nebeští přátelé, sluhové Svatého Lamy! Komu by se ve vašem středu nedařilo neskonale dobře?! Vždyť láska lidského srdce je největším dobrem! Nalezlo-li však srdce lásku, jaká je zde a jak jsem ji zde našla, co by si tedy mělo ještě přát více, jakou vyšší blaženost, než blaženost, kterou poskytuje láska?! Ó, příteli, mně je zde nesmírně blaze!“

10. Ale není-liž pravda, nejmilejší přátelé, nebudu vás snad někdy muset opustit?! Já ovšem cítím dobře, že vás nejsem hodna, jelikož – vzdor tomuto přenádhernému oděvu – objevuji ještě mnoho skvrn na sobě. Ale mé srdce vás miluje a – ráda to doznávám – zejména tebe, který jsi mi nechtěl říci své jméno. A vy zajisté toto srdce neodmítnete. Já vás, a zejména tebe, Bezejmenného, tak nevýslovně miluji!“

11. Pravím Já: „Ó, věčně nikdy nebudeš od nás vzdálena! Neboť, hle, základem veškerých nebi je láska a láska je také nebem všech nebi! Kdo má lásku v tak velké, plné míře jako ty, jak by mohl být vyobcován z toho, co je jeho vlastní podstatou?! Láska však, jakou ty máš k nám, zahlazuje také okamžitě všechny skvrny duše tak, že tato duše je pak čistá, jako kdyby vypučela právě z dechu Lamova!“

12. Proto se nadále vůbec nestarej, zda zde budeš smět zůstat, nýbrž považ, že my tě vděčně podržíme jako zvláštního miláčka své lásky, kamkoli i na čas podle nesčetných různých potřeb této říše půjdeme. Zda právě zůstaneme navěky zde, v tomto domě, to ovšem nemusíš považovat za ujednanou věc, neboť v Říši velkého Lamy je ještě velmi mnoho příbytků. Ale kamkoli půjdeme, budeš vždy tak jako nyní stále mezi námi.

13. Neboť, hle, my tě nyní tak velice milujeme, jako bys byla v celé nekonečnosti jedinou bytostí, která může vším právem činit nejrozhodnější nárok na naši nejúplnější lásku! Jelikož my – a rozuměj přespanilá Chanchah, zejména Já – tě tak velice milujeme, jak bychom tě pak mohli opustit?! Ty jsi nyní Mým miláčkem navěky. To ti budiž jistější a spolehlivější zárukou než vlastní život!“

14. Praví Chanchah: „Ó Lamo, Lamo, jak svatý a dobrý musíš být, když již Tvoji sluhové jsou tak nekonečně dobří a milí! Ale, ach, milí příteli, když tě tak náležitě pozoruji, pak – ach, nechce to ven – ach, ach, ach, připadá mi to tak, jako kdyby Lama nemohl být lepší než jsi ty! Je to už asi jediná chyba, kterou má láska. Totiž, že láska to, co jednou nade všechno miluje, považuje také za nejlepší a nejdokonalejší! Proto považuji také já tebe – pozor – aspoň za tak dobrého jako velkého Lamu Samého! Lama zajisté odpustí ubohé Chanchah, jestliže takto myslí a cítí?! Neboť já za to nemohu, že tě musím tak bezmezně milovat!“

15. Pravím Já: „Ó, Chanchah, Lama ti vše už dávno odpusti. O tom buď úplně ubezpečena. Neboť Lama miluje také Své sluhy tak bezmezně, že Jemu Samému působí největší radost a blaženost, když se jeho děti, které jsou Jeho vlastními sluhy navzájem zcela bezmezně milují! Proto se neboj, že by ses mohla svou láskou ke Mně prohrěšit u Lamy. Za to ti úplně ručím všemi poklady nebes!“

Kapitola 97.

Horlivé pátrání Chanchah po jméně jejího milovaného Přítele. Poukázání Páně na jedině nejlepší recept. Rozdíl mezi hostitelem a hostem.

1. Když to Chanchah uslyší, praví jakoby zcela v rozpacích: „Ó, převznešený příteli mé celé bytosti! Ty jsi asi častěji již viděl onoho velkého svatého Lamu a snad jsi s Ním dokonce mluvil, protože dovedeš o Něm mluvit s takovou, mně zcela nepochopitelnou určitostí, jako bys byl

především ty jeho prvním sluhou?! Ano, ano, tak tomu asi bude – jinak bys nemohl být tak nevysvětlitelně milým. Tvá slova by neměla sílu, kterou mají. Jako by to byla slova Samotného Lamy!

2. Hle, předtím mluvili také tito tvoji dva přátelé, ale já jsem v jejich slovech pozorovala málo síly. Jen když mluvili s tebou, pak měla jejich slova také jakousi sílu. Když však jeden mluvil se mnou, nepocítila jsem v jeho slovech žádnou sílu. Z toho mé srdce usuzuje, že ty jsi Lamovi blíže než oni dva. Nesoudila jsem správně?!

3. Pravím Já: „Pravím tobě, otaž se jen svého srdce, své lásky ke Mně; ona ti vše prozradí. Nyní však půjdeme také k ostatním bratrům. Také oni jsou potřební naší péče a lásky. Ty, má nejmilejší Chanchah, pojď po Mém boku.“

4. Praví Chanchah: „Ach ano, ach ano, je velmi správné a dobré, že ve svých srdcích vzpomínáte také na ostatní bratry a sestry, neboť lépe je na tom vždy hostitel než hosté. Hostitelé mohou dávat, kdy chtějí, avšak hosté smějí vzít něco teprve tehdy, když se jim něco dává. A vezmou-li si, co se jim dává, musí to vzít pěkně způsobně a hostiteli musí vzdávat náležitou čest a nikdy mu nesmějí odpírat vděčnost.“

5. Hostitel však nemusí jít k nikomu prosit, chce-li si něco vzít ze své zásobní komory. Může si vzít, kolik chce, kdy a co chce, a nepotřebuje přitom dbát všech žádoucích zdvořilostních pravidel pro sebe, ani za to nemusí nikoho ctít a také nikomu děkovat. Proto se za šťastné mohou považovat vždy vlastně jen páni, protože oni mohou dát, co a kdy chtějí. Příjemci pak jsou, když ne zrovna nešťastní, tedy vždy na tom aspoň hůř, protože musí brát, co se jim podává.

6. Proto myslím také zde na ty mnohé hosty, k nimž patřím i já! Vy tři ovšem nade vše milí a dobří hostitelé a páni tohoto nebeského domu, jste na tom přece svou bezmeznou dobrotou nicméně mnohem lépe než všichni tito vámi sebelépe obsluhovaní hosté. Neboť pány zůstanete vždy vy, oni však jen hosty, kteří závisejí ve všem na vás! A tak je to skutečně správné a dobré, že se nyní také na ně jistě velmi dobře myslí.

7. Nejmilejší příteli, nebudeš mi to zajisté počítat za chybu, že jsem nyní takto mluvila. Neboť, hle, já bych jistě tak volně nemluvila, kdybych tě tak nesmírně nemilovala! Tato má velká láska k tobě, můj nebeský příteli, uvolňuje mi jazyk, a když je uvolněn, ach, pak již mluví, jak narostl!“

8. Pravím Já: „Ó, přeněžná balzámová kapko Mého srdce, mluv jen vždy tak, jak ti to podává tvé srdce. Nás nemůžeš navěky nikdy urazit, zejména mluvíš-li tak moudře, jak jsi mluvila nyní. Neboť pravím tobě, přespanilá, je tomu přesně tak, jak jsi nyní mluvila. Je skutečně mnohem snazší dávat než brát, a nuzný dárcem je v podstatě však ještě lépe na tom než nejlepší příjemce.“

9. Avšak tento rád nelze nikdy navěky změnit, jelikož nemůže každý být pánem! A kdyby Lama učinil také všechny lidi pány, takže by každý měl svůj dům a svůj dobrý příjem a druh by nepotřeboval druhá, co by pak bylo s láskou k bližnímu a s láskou bratrskou a s láskou k Lamovi?! Hle, tato láska by dočista zanikla, a přece by nakonec musel být Lama dárcem a všichni lidé vázanými příjemci, jako jsou nyní a jako budou věčně.

10. Aby však příjemci mohli a směli pokud možno nerušeně dávané brát, dáváme my, hostitelé, zde vždy v tak nadbytečné míře, že každý příjemce a beroucí si může a smí z onoho nekonečně mnohého nabízeného vzít zcela nerušeně tolik, kolik jeho srdce je s to žádat.

11. Ano, pravím tobě, Má nejmilejší Chanchah, s dáváním to jde dokonce tak daleko, že v celé nekonečnosti není téměř bytosti, které by nebylo vždy tisíckrát více dáno, než by kdy nejvřelejší přání jejího srdce věčně mohlo žádat. Co tedy myslíš, Má nejmilejší Chanchah: Lze považovat příjemce za takových poměrů dárcových ještě za politováníhodné?!

12. Praví Chanchah: „Ach ano, pak jsou ovšem příjemci téměř šťastnější než dárcem, neboť dárcem – zajisté mi odpustíš, jestliže zde snad opět příliš mnoho a nenáležitě mluvím – musí přece mít velmi mnoho starostí a musí o překot přemýšlet, jak by naplnil své zásobárny, aby stálým i co největším ubíráním nebyly vyčerpány?!

13. Já jsem na zemi často přemýšlela, jak je to Lamovi možné starat se o tak nekonečně mnohé věci, o všechnu trávu, která všude roste, o keře a stromy a o všechna ta nesčetná zvířata a lidi; ale tu mně má matka říkávala:

14. „Chanchah, proč tak lidsky myslíš o Lamovi? Copak nevíš, že Lama je s touto Svou mocí všemohoucí a všudypřítomný?! On, nekonečně moudrý, může jen chtít a děje se pak ihned vše, jestliže chce, kdy chce a jak chce.“

15. Hle, když takto mluvila ke mně matka, dávala jsem velmi dobrý pozor a byla jsem také brzy uspokojena. Ale nyní bych se ráda od tebe, který jsi sluhou Lamy, dozvěděla, zda je to skutečně s Lamou tak, jak mne matka učila!

16. Je Lamovi snadné starat se o vše to nekonečné, anebo je to také pro něho těžké? Je-li Mu to snadné, pak je na tom jako Dárce právě tak dobře, jako jsou na tom dobře všichni nesčetní příjemci. Dělá-li Mu však taková nekonečná péče o nekonečné potřeby nesčetných myriád mnohdy přece jen značné obtíže, pak by byl při jeho neomezené štědrosti skutečně dokonce k politování. Řekni mi to, můj nejmilejší příteli, máš-li o tom podrobnější vědomosti!“

Kapitola 98.

Slova Páně o podstatě a působení Lamově! Zázrak stromu. Napomínání k opatrnosti.

1. Pravím Já: „Ó, Má nejmilejší Chanchah! To ti mohu ve vsí stručnosti říci, a tak tedy poslyš. Hle, jelikož Já znám Lamu tak dobře, jako On Sám Sebe zná, pravím tobě: Co se týká plození a tvoření, je to velkému Lamovi skutečně snadné, což sotva pochopíš. Neboť On k jednou pojaté ideji může jen ze Své vůle říci: Staň se! A je tu pak již vše, co chce – asi tak – dej nyní dobrý pozor – jako když Já si nyní v Sobě myslím, aby zde před námi stál krásný strom, obsypaný nejlepším ovocem! Anebo představ si ty nějaký strom, například velmi krásný fíkový strom! Máš jej již?“

2. Praví Chanchah: „Ano, ano, já si nyní myslím takový strom, jaký stál v zahradě mých rodičů.“

3. Pravím Já: „Nuže, dobře, dej pozor. Já si nyní myslím také na týž strom a pravím, stejně jako Lama, k tomuto myšlenému stromu: „Staň se!“ A hle, fíkový strom již stojí nyní před námi i se zralým, dobře poživatelným ovocem.“

4. Pohleď, jako Mně bylo snadné podat zde tobě živoucí příklad, právě tak snadné je Lamovi stvořit věc jednu jako nekonečně mnoho věcí. Ale ne tak snadné je pro Lamu vytvořit lidi tak, aby byli tak svobodní a dokonalí jako je On Sám. K tomu patří již trochu více než pouhá všemohoucnost. Ale i když je to těžší, přece však je to Lamovi všechno možné!

5. Nuže, Má nejmilejší Chanchah, rozumíš nyní tomuto Mému vysvětlení?! Tento fíkový strom ti však jednou provždy daruji. Nikdy ti neuschne, nýbrž ponese ti vždy nejhojnější a nejlepší ovoce.“

6. Chanchah je nyní celá zaražena a pro samý úžas nemůže ze sebe dostat ani slovo. Zároveň zkoumá hned Mne a hned zase fíkový strom. Tento zázrak však současně přiláká všechny ostatní hosty, takže nám netřeba chodit k nim. Všichni jsou naplněni úžasem.

7. Také biskup Martin pozoruje zcela překvapen strom a praví: „Ó, Bratře, vím dobře, že je Ti snadné stvořit takovýto strom, ale nicméně mě přece jen nyní obzvláště překvapilo, že jsi mu dal tak náhle zde vzniknout.“

8. Ano, ano, musím doznat, že tak trochu všemohoucnosti je obzvláště krásná věc. Ale může našinec za to, že ji nemá a také nemůže mít, protože je k tomu ještě příliš hloupý?! Vlastně je však také dobře, že takový hloupý duch – jako je například duch můj – nemá žádnou všemohoucnost. Neboť kdybych měl něco takového, byl by se mnou konec! Ty, nejvznešenější bratře, by Ses Sám divil nanejvýš nezvyklým výtvorům, jimiž bych brzy naplnil nesmírný světový prostor! Pane, to by byly karikatury, že by jim nebylo rovno!

9. Proto je úplně správné, že přemoudrý Lama udílí takové schopnosti všemohoucnosti jen těm, kteří mají úplně nebeskou moudrost, jako je to v nejvyšším stupni u tebe. Že však u tebe podle toho dávání je asi zřejmě snazší než braní, to je snad přece také jasnější než nejjasnější polední slunce na zemi! Neboť s braním by to mělo u tebe – podle mých pojmů – beztoho zcela zvláštní nesnáz, neboť (zcela tiše) beztoho je vše Tvé!“

10. Pravím Já: „Ne tak nahlas, Můj nejmilejší bratře Martine! Přicházíš vždy hlouběji. Považ, že jsou zde přítomni ještě někteří, kteří nestojí ještě na tvém stupni. Zpočátku jsi mluvil již správně, ale ke konci bys byl zašel příliš daleko, a to by mohlo této společnosti na dlouhou dobu uškodit. Proto se jen hezky mírni a buď chytrý jako had, ale při tom mírný jako holubice. Vezmi si však jen vzor z Borema, ten je zcela na svém místě a zachovává přesně nebeskou chytrost! Čiň také tak a dostaneme se s těmito hosty snadněji kupředu.“

11. Biskup Martin: „Děkuji Ti za tuto dobrou radu, budu jí jistě velmi přesně následovat. Ale pohleď na Chanchah, jak si Tě nyní prohlíží s pozorností, s jakou jsem se dosud ještě nikdy dříve nesetkal!“

12. Pravím Já: „Dobře, dobře je to, nechme ji nyní konat zkoumání. Přivádí to jejího ducha blíže ke Mně! Brzy bude hotova s všelikými otázkami, na které jí budeme muset ještě velmi dlouho odpovídat. Pohleď, její ústa se začínají již opět pohybovat! Proto taž se nejprve ty, jako domácí pán, jak je s tímto vysvětlením spokojena. Ostatní se pak poddá již samo sebou.“

13. Biskup Martin následuje ihned Mé rady a praví Chanchah, která pro samý obdiv se nemůže dostat náležitě k řeči: „Přespanilá Chanchah, řekni nám přece, jak jsi spokojena s tímto výkladem a zda jsi mu ve všech částech náležitě a jasně porozuměla. Nesmíš zde nad tímto divem tak velice žasnout. Neboť, hle, zde podobné zjevy nejsou zrovna nic zvláštního. Časem si už na to budeš víc a víc zvykat.“

14. Hle, mně zpočátku se také ani o vlas nedařilo lépe! Kdybys teprve věděla, jaké se dříve mně, za mého pobytu zde přihodily věci, pravím tobě, samým úžasem bys přímo na zem upadla.

15. Víš, má nejmilejší Chanchah, toto je jen malý domácí zázrak a slouží ti pouze jen za příkladné poučení na tvé dřívější otázky, které jsi položila mému bratrovi. Měj však jen strpení, časem to ještě nekonečně vzroste.“

16. Praví Chanchah: „Ach, milý příteli, tobě se zde snadno mluví, když jsi na takové zjevy již zvyklý, ale našinec při pohledu na první takový mimořádný zjev jistě přijde, a také musí přijít, úplně z rovnováhy, neboť kdo kdy viděl na světě něco takového?!

17. Hle, kdybys byl nyní nemluvil ke mně tak docela chlácholivě a nepřivedl mě v jistém směru k jinému přesvědčení, byla bych považovala tohoto tvého přítele a bratra, který mluví s mými bratry a krajany, opravdu za Lamu samého. Ale protože, jak jsi mně nyní řekl, takové zázraky zde nejsou nic právě vzácného, jsem nyní opět poněkud klidnější a miluji tohoto tvého bratra ještě vroucněji než dříve.

18. Neboť ačkoliv je tedy jen tvým bratrem, vypadá nicméně mnohem božštěji než ty, což také dokázal tímto malým stvořením! Já tebe sice také považuji za velmi mnoho, ale velice pochybuji, zda bys dokázal také toto malé stvoření?! Co o tom soudíš?“

19. Praví Martin: „Ano, má nejmilejší Chanchah, víš, kdyby to právě muselo být – kdož ví – snad přece také. Ale kdybys se chtěl anebo si přál s takovým zázrakem produkovat jen jaksi – snad pro slávu, pak bych seděl nepochybně mezi dvěma stolicemi na zemi – jak jsem na světě říkával – a musel bych se pak stydět jako dospělý počuraný v posteli – předpokládaje, že víš, co je to u nás a co znamená tento výraz.“

20. Praví Chanchah. „Ó mluv jen dále, já ti už rozumím! U nás takovým slabochům od přírody říkáme vlhčitelé lůžka (tschimbunksha) a musí pak den na tom navlhčeném lůžku po celý den na veřejném místě hlídat, při čemž se také obyčejně velmi stydí! Nyní vidíš, že ti rozumím. Mluv proto jen nerušeně dále a řekni mi vše, co mi máš říci.“

21. Praví Martin: „Hm, ano – hm, ano – copak jsem to chtěl vlastně říci? – Hm, hm, hm! – Ano správně, ano – tak je to – byla řeč o vykonání zázraku! Ano, ano, už mám opět nit hovoru! Víš, má

přespanilá Chanchah, konat zázraky může vlastně jen velký Lama, kdy a jak a kde chce. My však, Jeho sluhové, jen s jeho dopuštěním, je-li toho třeba. Tak i tento můj bratr vykonal zde tento malý zázrak, protože ho bylo třeba k tvému poučení, jinak by byl také žádný zázrak neučinil – což však se děje také u Lamy Samého. Ani On nekoná před našima očima téměř nikdy žádný zázrak, protože ho není třeba, neboť my beztoho chápeme i Jeho nejslabší pokyny! – Rozumíš mně, nejmilejší Chanchah?!“

Kapitola 99.

Martinovy rozpaky ze zvědavých otázek Chanchah.

1. Praví Chanchah: „Ó ano, ó ano, rozumím všemu, co říkáš! Ale jelikož jsi nyní právě mluvil o nejslabším pokynu velkého Lamy, kterému rozumíš ihned bez zázraku, ó, řekni mi pak, jakým způsobem dává velký Lama pokyny tobě a tvým bratrům, že pak ihned postřehnete dokonce i jeho nejslabší pokyn a pak ho také ihned následujete! Vy tedy asi onoho velkého Lamy také vidíte! Jinak by vám přece nemohl dávat pokyny, anebo Ho aspoň slyšíte a takto jeho pokyny postřehujete. Vidíte-li nebo slyšíte-li Ho, řekni mi, jak Ho vidíte anebo slyšíte, abych si o Něm mohla učinit nějakou představu.“

2. Praví Martin poněkud rozpačitě: „Má nejmilejší přespanilá Chanchah, hle, to je velmi choulostivá otázka. I kdybych ti ji zodpověděl, přece jistě neporozumíš. Proto by bylo nyní skoro lépe, kdybys mi odpověď na tuto otázku prominula, protože pro tento okamžik by nemohla prospět ani tobě, ani mně.“

3. Praví Chanchah: „Příteli, jednání o celém statku může snad být domovem u vás, nám, Číňanům, je však něco takového úplně cizí! Každé zboží které prodáváme, má svou určitou, pevně stanovenou cenu, a kdo je nabízí k prodeji, musí je také prodat a dát z toho císaři daň z prodeje. Neprodá-li prodavač zboží, je to důkazem, že je cenil příliš vysoko a že chtěl lichvařit, za co pak neujde určitému trestu.“

4. Tak se musí také každý při mluvení velmi sebrat a neříkat nic z poloviny a druhou polovinu zůstat dlužen, buď z bázně anebo z nevědomosti. Neboť za obé se trestá, jelikož není důstojné člověka bát se tam, kde bázně není třeba, anebo chtít dokonce ze sebe dělat víc, než je.

5. Hle, já jsem přísná Číňanka a neprominu ti nic, co jsi mi během své řeči jaksi zcela přislíbil. Neboť kdo u nás dává během své řeči podnět k otázce, ten musí také na tuto otázku odpovědět, jinak je celou svou řečí buď chlubič – tolik jako lhář – anebo je to neschopný zbabělec a sám naprosto nezná to, o čem mluvil! Nechčeš-li, abych tě považovala za toho či onoho, pak mi dej na moji otázku úplnou odpověď, a to bez jakékoli výhrady.“

6. Biskup Martin je nyní velmi rozpačitý a neví, co by měl učinit. Neboť dá-li jí správnou odpověď, pak Mne musí před náležitou dobou prozradit, a neodpoví-li, pak ho prohlásí přede všemi hosty za lháře nebo za hlupáka a zbabělce, což by mu nebylo také příjemné, jelikož se jako domácí pán považuje potají za něco více. Jde tedy ke Mně a táže se mne, co má nyní v této situaci učinit.

Kapitola 100.

Domluva a pokyny Páně biskupovi Martinovi o jeho chování.

1. Pravím Já: „Zda jsem ti nedal Borema za vzor?! Proč tedy musíš neustále tlachat a pro nic za nic mluvit?! Nyní, ježto ses dostal mluvením do tísně, chtěl by ses opět z ní čestně dostat. Ale hled', ta věc nepůjde tak snadno, jak se domníváš.“

2. Číňanka je nyní Mým nutně obdivuhodným dílem s tvými řečmi velice vzrušena. Její srdce věští Mou blízkost a její duch se stává bdělejší a bdělejší, a ty jsi jí mimo to ještě vysvětlováním, že

chápeš nyní ihned i nejjemnější pokyny Lamovy, uvedl srdce i hlavu do žáru ještě prudšího. Jaký div, že nyní na tebe tak neodbytně naléhá?! Ale co sis sám nadrobil, to si sám sněz.

3. Já jsem tě už jednou upozornil, že budeme mít s touto Číňankou ještě dost práce. Avšak ty jsi to neuznával. Protože jsi však nyní děláním se důležitým předčasně vyvolal onu kritickou záležitost, bojuj tedy i nyní jako muž a hled' tuto záležitost s Chanchah uvést opět do pořádku, zatímco Já budu zpracovávat ostatních sto Číňanů. Až budou oni v pořádku, pak již také učiním opět náležitý pořádek s Chanchah. Jdi tedy a učíš tak.“

4. Martin se nyní škrábe za ušima a po chvíli praví: „Můj P..., ouha, málem bych se byl opět podřekl! Můj Bratře, nevádí-li to Tobě, budu smět činit vše podle svého dobrozdání – ovšem pod Tvým skrytým vlivem – pak budu s touto Číňankou zajisté asi brzy a snadno hotov!“

5. Praví Já: „Čiň, co a jak chceš, ale tuto záležitost s Číňankou Mně musíš dát rozhodně opět do pořádku.“

6. Praví biskup Martin: „Ano, pak tu věc s Chanchah již vybojuji. Jsem aspoň rád, že jsem nyní dostal trochu více odvahy, bez níž by se mi asi velmi špatně dařilo.“

7. Praví Borem: „Bratře, hled' však jen, aby tě nakonec tvá odvaha nepřešla! Já nyní již předem tuším, jak asi ta věc dopadne a přeji si jen, abys nepochodil špatně s Číňany, v nichž zavládá stoický duch. Jednání s nimi je velmi choulostivé, neboť když ty řekneš jedna, mají oni proti tomu sto! Rozumíš tomu?“

8. Tato Chanchah je sice vzácně čistá bytost, plná ambrou vonícího a pravým východním ohněm sršícího půvabu. Ale je nicméně Číňankou v tom nejvěrnějším smyslu slova. Buď proto mimořádně opatrný na každé slovo, jinak se z ní stane nesnesitelná veš ve tvém kabátě a budeš mít co dělat, aby ses jí po dobrém zbavil.“

9. Praví biskup Martin: „Ano, ale co tedy mám dělat?! Něco se zde přece musí stát! Ale co? Hle, to je ovšem zcela jiná věc! Pokusím se však o to a uvidím, zda nebudu s to uvést to s ní podle požadavku (po tichu) Pána do pořádku.“

Kapitola 101.

Obnovená otázka Chanchah na Velkého Lamu. Martinovy rozpaky a prázdné vytáčky. Odpověď Chanchah: „Ó, ty ubohý osle!“

1. Při těchto slovech zaklepe mu již Chanchah na rameno a praví: „Nuže, sluho Lamův! Jak dlouho necháš ubohou Chanchah čekat na správnou a určitou odpověď, po níž její srdce touží mocněji, než její duše po tisíci životech?“

2. Ó, příteli, kdybych měla tisíc srdcí a byla nejkrásnější bytostí, která kdy kráčela pod paprsky slunce, budou všechna tato srdce tvá a má nejkrásnější dvojice očí nebude nikdy odvrácena od tebe, řekneš-li mně pravdu o tom, co jsi mi dlužen odpovědět! Já sice mám jen jedno srdce, ale toto srdce v jednotě tě bude milovat jako tisíc srdcí, budeš-li můj opravdový přítel a ukážeš mi velkého Lamu buď ve slovech anebo pokud možno ve skutečnosti. Ale běda tobě, odvážíš-li se obelstít mé srdce, které tě chce nezměrně milovat!

3. Hle, je pravdou, že miluji onoho tvého bratra žárem tobě nepochopitelným. Ale veškerý tento žár bude obrácen k tobě, budeš-li mne chtít a můžeš-li mně být opravdovým přítelem! Na mé slovo můžeš stavět pevněji než na diamantové skály!“

4. Martin je z této řeči všecek zaražen a pohlíží na nepochopitelně krásnou Číňanku jako zkamenělý a přemýšlí a simuluje, co by nyní měl činit anebo mluvit. Za dosti dlouhou dobu jí praví: „Ó, ty přespanilá a neobyčejně krásná Chanchah! Hle, kdybys nebyla tak nepochopitelně krásná, byl bych řekl již leccos. Ale když na tebe pohlédnu, jsem obdivem a láskou k tobě všecek bez sebe a nemohu mluvit. Musím se ti tedy otevřeně přiznat, že nebudu moci mnoho chytrého k tobě mluvit dotud, dokud si mé oči nezvyknou na tvůj pohled.“

6. Tobě se ovšem snadno mluví a hrozí, neboť můj pohled tě jistě nemate. Ale mně se daří s mým jazykem obzvláště špatně, je-li tvou příliš velkou krásou dočista ničen a tím ochromován, mám-li s tebou mluvit. Proto už musíš mít se mnou trochu strpení, poněmáhle se však již vše spraví, jakmile si, jak jsem pravil, na tvou krásu více zvyknu.“

7. Praví Chanchah: „Je-li to ten důvod, pak mi řekni, jakpak ti jen bylo možno mluvit se mnou nanejvýš uspořádaně a častovat mně čistě vymyšleným důvodem, proč se mnou nemůžeš mluvit o tom, nač jsem se tě otázala?!”

8. Hle, komu váže jazyk láska, ten mluví jako opilý a koktá a jeho řeč nemá smysl. Neboť rozpačitý jazyk nemá kořeny, které sají svůj pohyb z pramene moudrosti, kořeny tvého jazyka jsou však plny nejčilejší vlhkosti. Proto se před mým srdcem ospravedlň jako muž, a ne jako nejnezbednější šibal! Co ti pravím já, je tak pravdivé jako můj nejnitrajnější život. Jak tedy můžeš ty ke mně zde mluvit jen povrchně, a nikdy ze svého srdce?!”

9. Biskup Martin je nyní ještě rozpačitéjší a nedovede nyní nalézt ani slova, aby čelil své krásné soupeřce. Proto začíná skutečně koktat všelijaká slova a slabiky, z nichž však nelze vyrozumět nějaký smysl. Čím déle takto koktá, tím více se Chanchah podivuje a tu a tam se také zcela soucitně pousměje. Po chvíli, když už jí připadá Martinovo koktání příliš hloupým, praví:

10. (Chanchah:) „Příteli, já tě lituji, neboť ty jsi buď chytrá liška anebo hloupý osel – jedno horší než druhé. Já tě však považuji spíše za to druhé než za to první, a to také omlouvá tvé zločinné udání, že jsi také jedním sluhou velkého Lamy. Věru, kdyby používal Lama takové sluhy, pak by byl i s těmito Svými sluhy velice k politování.“

11. Hle, já jsem již předtím slyšela od tebe několik dosti moudrých slov a domnívala jsem se skutečně, že jsi opravdu něco vyššího. K této domněnce mě také nutila tvá honosná pokrývka hlavy, jakož i to, že jsi zval onoho opravdu moudrého svým bratrem. Ale nyní vím dobře, kdo jsi! Ty jsi tak zvaný dobrý osel, který zde v nebeské říši pouze živoří, protože na zemi byl příliš hloupý, než aby spáchal hřích. A tak jsi asi taková dobromyslná oslovská duše, která nikomu neublíží a jako tvor Lamův zasluhuje také veškeré úcty. Ale člověk od tebe nemůže žádat víc, než co vložil do tvé přirozenosti velký Lama! Také mně však odpustiš, že jsem od tebe chtěla mít více, než co lze od tebe mít! Promíjím ti tedy také každou předtím od tebe požadovanou odpověď.

12. Ubohý osle, jak je mně tě nyní líto, že jsem tě tak znepokojila! Ty zde máš sice podobu lidskou, jakou dostávají asi v duchovní říši všechna zvířata, protože ona jsou všechna jen nejhoupější zakletí lidé, ale proto jsi nicméně jistě tím, čím jsi byl na zemi. Buď tedy jen opět dobrým, můj ubohý hloupý osle! Jak je mi nyní líto, že jsem ti dříve přisuzovala lidskou a dokonce i nebeskou moudrost! Nebudeš mně to mít za zlé, můj milý osle, že?!”

13. Biskup Martin vypadá nyní zcela jako zkoprnělý a velmi rád by dal Číňance, jak se říká, za vyučenou. Ale jelikož se vidí tím zproštěn obtížné odpovědi, spolkne všechny tyto poklony a zcela skromně se vzdálí od své Chanchah, která ho však z očí nespouští.

Kapitola 102.

Dobré pokyny Boremovy o vnitřním styku s Pánem a o zacházení se stoickými povahami.

1. Tu přistoupí k němu Borem a praví: „Bratře Martine, jak je to nyní s tvou odvahou?! Došla ti už, anebo ti teprve dojde?!”

2. Praví biskup Martin: „Ach, to aby člověk raději přímo utekl! U těchto Číňanů zůstalo asi ještě leccos ze staroasijské poesie, a to je však také vše, co mají z duchovního vzdělání. Ve všem ostatním jsou však najisto nejhoupějším národem na celé zemi. Kafrové, Hotentoti, Madagaskarci, Australci a Novozélandčané jsou proti těmto holohlavcům pravými Platony a Sokraty!

3. Co myslíš, milý bratře, zač mě nyní tato spanilá Pekiňanka považuje? Ach, to je skutečně směšné, ztřeštěné! Poslyš, za nic více a za nic méně než za pouhého skutečného osla! Víš, ne snad

jen – jak se říkává – za alegorického, nýbrž za skutečného osla! Dovol, bratře, to je přece jen trochu příliš silné!“

4. Praví Borem: „Ovšem, to je trochu silné považovat domácího pána – a to nebeského domácího pána – za skutečného osla! Ale z toho si nějak zvlášť mnoho nedělej neboť, hle, jen tímto způsobem ses mohl jejího požadavku na sebe úplně zhostit a za to máš co děkovat jen Pánu, který jedině tuto věc takto obrátil k dobru tvému i ubohé Chanchah. Buď tedy jen klidný a trpělivě snášej vše, co se ti stalo údělem. Po určité době se vše opět srovná.“

5. Víš, můj nejmilejší bratře, nezakládej si budoucně nic na nádheře svého domu, tak se ti bude stokrát snáze dařit a budeš vše snadno snášet. Také s touto Chanchah snáze vyjdeš.“

6. Praví biskup Martin: „Ano, ano, máš pravdu, nyní již poznávám, že jsem neměl být nikdy domácím pánem tam, kam vstoupil Pán. Ale ono to člověka, víš, mnohdy ještě nanejvýš mocně lechtá, aby tak trochu něčím byl! Ale nyní zcela jasně poznávám, že nejlépe je nebýt zcela ničím.“

7. Co se týká hloupých nadávek této Číňanky, jsem nyní opět v nejuplnějším pořádku, to je, já jsem její hlouposti vše odpustil. Ale že se jí z opatrnosti v budoucnosti nebudu zrovna příliš zabývat, o tom můžeš být zcela ujistěn. Ježto jsem byl jednou prohlášen oslem, nechci jako takový podruhé se ocitnout na ledě.“

8. Praví Borem: „Bratře, nyní máš již pravdu, ale nemluv jen příliš hlasitě, neboť Chanchah dává nyní na každý tvůj pohyb a výraz tváře nejbedlivější pozor. Víš, není v ní naprosto nic zlého, ale zato tím větší touha, aby zde v duchovní říši pochopila celou tu spoustu mysterií své země, proto také vynakládá takřka vše, aby jí zde bylo vše jasné, aspoň v nejdůležitějších věcech její víry.“

9. Neboť jako tato Číňanka, tak se zde obyčejně chovají všichni ti lidé, v jejichž území na zemi jsou domovem často nejpestřejší a nesčetná tajemství o pobytu zde. To je o sobě jistě velmi chvalitebná vlastnost těchto lidí, ale musí se s nimi nicméně nanejvýš ostražitě jednat, podobně jako s velmi vyhladovělymi lidmi na zemi, jimž se také zpočátku nesmí hned dovolit se dosyta z vrchovaté mísy podle chuti najíst, nýbrž teprve ponenáhlu, protože jinak by utrpěli velkou škodu na zdraví.“

10. Je ovšem pravdivé a chvalitebné, že tito lidé ve veliké temnotě držení na zemi mají nyní zde nesmírný hlad a žízeň po konečném odhalení svých nesčetných tajemství. Ale všechna tato nesčetná tajemství, kterými byly fantazie a básnický dar těchto lidí v nejvyšší míře živeny, jsou právě také u těchto lidí takovými obrazy a idejemi vybaveny, že se staly vnitřním tvořením a jaksí téměř úplně jejich veškerou podstatou.“

11. Kdyby se jim zde přišlo nyní hned s nejčistším světlem, pak by je toto světlo úplně zničilo, jelikož by mohlo jejich vlastní bytost úplně rozložit. Proto se s nimi musí zacházet téměř tak, jako se starým, velmi poškozeným domem, kde se musí též přikročit k opravám jen postupně, nemá-li být dům příliš silným zásahem úplně zničen. Je-li však dům zničen, dal by se sice zbudovat nový dům v podobné formě se zcela novými součástmi, ale s člověkem to tak nejde, neboť tu musí všechny jeho součásti zůstat, jinak úplně přestává být jedním a týmž člověkem.“

12. Doufám, že jsi mi nyní porozuměl, a tak buď nyní jen opatrný a nemluv a nečiň zejména s onou Číňankou nic než jen to, co nám Pán oznámí, pak půjde vše dobře. Také se nesmíš Pána ani mě před těmito lidmi na nic hlasitě tázat, nýbrž jen v srdci, a pak tu také již bude odpověď do srdce vložena, jako mně, který se také ustavičně Pána táži, co je třeba učinit, a Pán mně pak také okamžitě oznámí, co mám činit, a je-li třeba, také co mám hlasitě mluvit.“

13. Dej nyní pozor, Číňanka se blíží k tobě. Nemysli, co bys mluvil, nýbrž taž se jen ihned v srdci Pána, a On ti hned vloží do srdce, co máš mluvit. Nyní víš vše, jednej tedy podle toho, pak půjde vše dobře. Ale v žádném případě tě to nesmí urážet, budeš-li od Chanchah ještě několikrát jako skutečný osel pozdraven.“

Kapitola 103.

Požehnané ovoce pokoření Martina.

1. Praví biskup Martin v srdci: „Děkuji ti se vši láskou svého srdce, že jsi mě v těchto nejdůležitějších věcech mnohem jasněji než kdykoliv jindy poučil. Nyní začínám teprve poněkud chápat, co to značí být vnitřním člověkem a jako vnitřní člověk jednat a mluvit. A také se mi stává jasným, co mně zde při prvním pobytu za vedení Pána řekl onen obyvatel Měsíce, kterému jsem chtěl namluvit, jako by byla má směšně nehorázná hloupost nebeskou moudrostí.

2. Ano, bratře, nyní mi vzchází jakoby zcela nové světlo. Nyní spatřuji skutečnost tam, kde jsem se dříve domníval vidět ještě něco zázračného, jen tomuto světu příznačného. Děkuji ti, milý bratře, a zejména věčně Tobě, můj Bože, Pane a Otče! Ano, nyní již půjde vše dobře. V tomto stavu může ke mně přijít třeba tisíc Číňanek a já je všechny co nejlépe obsloužím!“

3. Praví opět potají Borem: „Ano, tak to je. Ale zpočátku se musíš velmi sebrat! Neboť je třeba zpočátku velmi silného přemáhání k tomu, aby ústa mlčela tam, kde by člověku jazyk navyklý samému řečnění přímo z úst vyskočil.

4. Mnohdy Pán neklade, jistě z nanejvýš moudrých důvodů, okamžitě do srdce odpověď, jakou by člověk rád měl. Ale tu pak má ve vši lásce a odevzdanosti zcela klidně a tiše vyčkat, až se Pánu zalíbí vložit mu do srdce žádanou odpověď.

5. Tedy také tohoto pravidla třeba při tom ještě dbát, můj nejmilejší bratře, a pak půjde vše nadmíru hladce! Nyní se však připrav, neboť je už zcela u tebe ta, která tě nyní velmi bystře pozorovala.“

6. Praví biskup Martin v srdci: „Nyní přichází jistě s celým zástupem oslů ve vši skutečnosti. Já je všechny snesu, podobně jako snáší volný světový prostor nekonečný roj hvězd, tedy sluncí a planet, aniž se přitom nějak unavuje. V Tvém jménu, Pane, může nyní přijít cokoli. Na mém nanejvýš trpělivém hřbetě nalezne nyní leckterý kříž a křížek své zcela pohodlné místo. Já to už ve vši lásce a trpělivosti snesu. Tak tedy jen nyní ve jménu Páně!“

Kapitola 104.

Usmíření Číňanky a Martina. Urážení a odpuštění v čínském duchu.

1. Chanchah přistoupí nyní před biskupa Martina, velmi vlídně a přívětivě se na něho usměje a osloví ho nadmíru příjemným a přitom vpravdě panensky něžným, chvějícím se hlasem: „Nejmilejší příteli, hle, ty ses předtím zcela mlčky ode mě vzdálil, když jsem si dovolila vyslovit jistě zcela omluvitelnou domněnku o tvé osobnosti, protože jsi mě nedal odpověď na mou otázku. Z toho soudím, že tě tato má domněnka jistě velmi urazila, Je-li tomu tak, pak mi odpusť, když jsi mě předtím podle své libosti zajisté dostatečně pokáral a buď potom jen zase ke mně dobrým, neboť dávám ti nejsvětější ujistění, že se tě za to nebudu již zcela na nic tázat a ještě méně kdy pohledem nebo slovem urážet.

2. Víra a mravy mé země, za kterou nemohu, jsou však takové, že lidé rozumem poněkud prostí jsou považováni za zvířata. Domnívala jsem se, že jsem zde učinila u tvého rozumu podobný objev a považovala jsem tě podle toho také za zvíře. Nyní jsem se však naproti tomu přesvědčila, že zdaleka nejsi tím, zač jsem tě ve své pošetilosti považovala.

3. Litovala jsem ihned svého omylu a chtěla jsem ti padnout k nohám, ale když jsem viděla, že jsi měl s tímto svým bratrem jistě něco důležitého k projednání, nechtěla jsem tě nijak rušit. Čekala jsem, až se budeš moct vzdálit od tohoto svého bratra. A jelikož nyní tento mnou nanejvýš toužebně očekávaný okamžik nadešel, učiním, co bych byla už dávno učinila. Padám ti k tvým nebeským nohám a prosím tě o spravedlivé potrestání a pak za odpuštění veškerého mého provinění proti tobě a na tobě, vznešený občane všech nebi.“ S těmito slovy padá Martinovi k nohám.

4. Martin však zcela dojat takovou nanejvýš půvabnou prosebnicí praví: „Čistě nebeská Chanchah, prosím tě, vstaň. Jen ihned vstaň! Copak tě to napadá! Já – tebe – ty nebeská – trestat?! Já, který tě ze samé lásky přímo – já ani nevím, jak bych se měl náležitě vyjádřit – ano, přímo bych

tě snědl anebo zcela do svého života vtiskl. Copak myslíš, že jsem snad také nějaký nemilosrdný Číňan? Před tím mne navěky chraň věčně velký svatý nejoprávněnější Lamo! Vstaň jen rychle, neboť takto tě nemohu ani minutu vidět, má nebeská Chanchah.“

5. Chanchah nyní rychle vstane a praví: „Milý příteli, v tvé zemi jsou asi mnohem lepší lidé než v oné velké říši, v níž jsem se na zemi narodila. Neboť hle, u nás to s odpuštěním učiněné urážky nejde zrovna tak snadno, jak ty jsi mi to tak dobře ukázal.“

6. Když u nás někdo někoho urazil, pak se musí před ním vrhnout na tvář a uraženého prosit snažně za odpuštění tím, že ho nejprve poprosí o spravedlivé potrestání, ano, při těžkých urážkách dokonce o smrt, a teprve potom o prominutí viny! Neboť tam všichni říkají a věří, že urážku lze úplně odčinit jen tělesnou urážkou za urážku, a je-li tím urážka vyrovnána, pak teprve může urážející osoba prosit trestajícího uraženého, aby mu ze srdce odpustil.

7. Hle, tak to vypadá u nás! Proto se ti také nesmí zdát příliš podivné, objevíš-li na mě ještě leccos, co nebude v souladu se zvyklostí tvé země, neboť u nás jsou velmi staré a nesmírně přísné zákony a běda tomu, kdo by se odvážil vykládat tyto prastaré zákony i jen trochu umírněněji. Neboť jsou to ještě nezměněné tytéž zákony, které dal z nebí Sám Lama prvému páru lidí!

8. Ale víš, nejmilejší příteli, ježto zde u nás jsou tyto zákony tak velice mírné a láskyplné, nebudu se již podle zákonů své země řídit, tím spíše, že s nimi již asi navěky nebudu mít co činit, za to se však budu řídit podle zákonů vašich a jistě tu nechybím! Co o tom soudíš?“

Kapitola 105.

Nebeský zákon lásky a jeho oblažující účinek.

1. Praví biskup Martin: „Má nejmilejší Chanchah, já myslím, že máš asi docela pravdu, ale musím se ti zcela otevřeně vyznat, že my, občané nebes, nemáme vlastně zcela žádné zákony, nýbrž žijeme úplně bez zákonů, nejsvobodnějším životem v Bohu, našem Pánu. Žít v Bohu, Pánu, však znamená ve vši lásce věčně žít. Láska činí vše svobodným a mimo sebe žádného zákona nezná. Proto také zde nemáme žádný zákon než jedině zákon lásky, kterýžto zákon není však zákonem, nýbrž jen věčnou, naprostou svobodou všech bytostí. Rozumíš tomu?“

2. Praví Chanchah: „Ano, rozumím tomu a jsem nyní převelice ráda, že rozumím této tvé dobré nauce. Jestliže láska – i také tam, kde musí být zcela skrytě udržována – činí milující srdce nad veškerou míru šťastným, jak šťastnými musejí být teprve ti, kdož jsou jedině pod žezlem lásky a nic jiného neznají! Ano, ano, láska, láska. Kde ona je zákonem, tam zajisté musejí být všichni lidé, kteří stojí pod takovým zákonem, v těch nejvyšších blaženostech.“

3. Co prospívá člověku všecken lesk slunce, chybí-li mu teplota! K čemu všechno to zlato a drahokamy, jestliže v jejich majitelích tlukou chladná, kamenná a zledovatělá srdce? Příteli, tys mě nyní řekl něco svatého a já již začínám pozorovat, co chtěl tvůj mně nade všecko drahý přítel naznačit tím, že mi řekl: „Tvá láska ke Mně ti vše prozradí.“ Ano, ano, tato láska mně nyní již, již mnoho prozradila. A hle, mé srdce mně praví, že mně tato láska ještě mnohem více prozradí!

4. Já miluji však vás též veškerým žářem poledního slunce, a zejména onoho, který je mi dosud dlužen své jméno. Musíš mně však již odpustit, že mám onoho tvého přítele a bratra mnohem více ráda než tebe. Nevím sice, proč, ježto vlastně není krásnější než ty a tvůj bratr Borem a nemá ani krásnější šat, ale v jeho velkém modrém oku je něco tak nevýslovně přitažlivého a jeho ústa mají tak zvláštní božský rys a výraz, že člověk je přímo uváděn do největšího pokušení, aby považoval jeho tak neskonale láskyplnou podobu za nejmilejší obraz Lamy.

5. Ano, říkám ti, ptám-li se tak svého srdce v celém jeho žáru lásky k tomuto jednomu, praví mně: „Ó, Chanchah, pro mě je to onen velký svatý Lama. Kdo jiný by mohl tak nebesky, nebesky mluvit, kdo jiný by mohl jediným slovem fíkový strom i s úplně zralými plody stvořit a pak jej Chanchah, která Ho nadevšecko, nadevšecko miluje, jako nejživější znamení Jeho lásky darovat?!

Kdo jiný by mohl také mít tak milé, nádherné oči a tak nebesky překrásná ústa než jedině můj ze srdce nejmilejší Lama?!“

6. Víš, nejmilejší příteli, takto mluví ovšem jen mé srdce, a nikoli též můj rozum, ačkoli můj rozum by zajisté také velmi rád následoval nejkrásnější hlas srdce, kdyby se nemusel bát, že se dopustí hříchu, neboť tam, kde jeví největší účast srdce, není rozum právě příliš přísným soudcem a zbožňuje rád totéž, čemu náleží srdce.

7. Právě tak je tomu nyní také se mnou, mé srdce zbožňuje onoho Nejvznešenějšího a rozum o sobě by činil až příliš rád totéž, kdyby byl jediným rozumem, a neměl kolem sebe ještě mnoho rozumů jiných.

8. Ale já si asi brzy nebudu z ostatních rozumů již nic dělat, nýbrž budu následovat jedině rozum srdce, a snad dospěji k pravému cíli dřív. Není-li zde bez toho žádný jiný zákon než zákon lásky, pak budu se suchým rozumem brzy vyrovnána. Rozumíš? Co na to vše, nejmilejší příteli, říkáš?“

9. Praví biskup Martin: „Nejmilejší Chanchah, hle, na to se dá zatím velmi málo říci, ale následuj jen svého srdce a po křivé cestě nepůjdeš. Časem bude i tvému rozumu dáno náležité světlo. Více ti nyní opravdu na všechna tvá nejkrásnější slova říci nemohu.“

Kapitola 106.

Martin v úzkých dalšími otázkami Chanchah.

1. Praví Chanchah: „Nejmilejší příteli, víš, já tě mám nesmírně ráda a nemohu se tě na mnoho dalšího dotazovat, jelikož jsem si už předsevzala, že tě nebudu v budoucnosti tak snadno zase nějakou snad příliš málo chytrou otázkou obtěžovat. Ale nicméně už mně zde neměj za zlé, když pronesu zase jednu tuto poznámku.

2. Hle, z tvé řeči jako i tvé tváře až příliš dobře poznávám, že se stáváš vždy obzvláště rozpačitým, kdykoli s tebou začnu v jakémkoliv směru mluvit o onom tvém nebeském příteli a bratru. Odkud pochází tato tvá rozpačitost?

3. Jsi snad proto žárlivého srdce, že mu mé srdce dává přednost daleko před tebou? Anebo nejsi tak jeho opravdový přítel a bratr, jak se zdáš být? Nepohoršuje tě snad skryté v tvém srdci, když tě onen dosud pro mě ještě bezejmenný Vznešený, podle mého domnění v každém způsobu duchovní dokonalosti, nesmírně daleko předstihuje? Anebo vadí ti snad jeho mužně božská krása? Nevadí ti snad jeho oči a jeho ústa, která ovšem předstihují tvá ústa a oči rovněž tak? Jako jeho celá velmi vznešená osobnost předstihuje osobnost tvou, ačkoliv vypadáš mnohem skvělejší než on?

4. Hle, milý příteli, tyto otázky jsou pro mě zvláště důležité a já toužím po jejich zodpovězení tak naléhavě, jako touží poutník na horské písčité pustině po občerstvujícím nápoji čisté vody, trýzní-li ho žízeň. Proto, pociťuješ-li ve svém srdci ke mně lásku, neváhej mi odpovědět přesně na tyto důležité otázky. Neučiníš-li to, pak se Chanchah od tebe odvrátí a nebude se tě nikdy, již nikdy na nic tázat.“

5. Biskup Martin se při těchto otázkách opět tváří zcela zaraženě. Navenek se sice tváří, jako by přemýšlel, jak by spanilé Chanchah co nejzdvořileji odpověděl na její otázky, vnitřně však úzkostlivě čeká, zda mu snad brzy nevložím do srdce nějakou, ovšem nade vše znamenitou odpověď. Já se však z dobře uvážených důvodů také tentokrát o Martina, jak říkáte, nestarám.

6. Jelikož takovým způsobem nechává Martin spanilou Chanchah již chvíli samým významným kabaněním na žádoucí zodpovězení jejích otázek čekat, Chanchah se stává již poněkud nevrlá a začne si jej nejprve svými velkýma očima od hlavy až k patě velmi výrazně měřit, což Martina ještě více tísní a činí ho k správné odpovědi ještě rozpačitějším.

7. Spanilá Chanchah nechává dobrého Martina ještě malou chvíli přemýšlet, protože očekává z jeho zdánlivě moudrého kabanění stále ještě nějakou odpověď. Ale jelikož se přes všechna tato

domněle moudrá kabonění ona velmi toužebně očekávaná odpověď nicméně nedostavuje, přejde ji konečně trpělivost a praví:

8. Chanchah: „Milý příteli a bratře, já vidím, že ty mně odpověď buď dát nemůžeš, nebo dát nechceš. Anebo nejspíš asi snad vůbec dát nesmíš! Nemůžeš-li mi dát odpověď, pak je to omluvitelné, neboť bylo by nanejvýš neslušné žádat od někoho víc, než může dát. Zajisté mně rozumíš, co tím chci říci, když předpokládám, že máš tolik pochopení.

9. Nesmíš-li mi dát odpověď, je to také omluvitelné, neboť pak je také jasné, že je zde někdo, kdo ti ze své – jemu vlastní plné moci – přesně předepisuje, co smíš, anebo nesmíš mluvit. V tomto případě by bylo ode mě pošetilostí žádat od tebe něco nad zákon, neboť jako Číňanka vím, že zákony se musejí dodržovat.

10. Nechceš-li mi však dát odpověď, ačkoliv bys to snad učinit směl a mohl, pak jsi žárlivým a dokonce zlomyslným člověkem a tvé lesknoucí se roucho se podobá srsti jemné gazely, v níž se však nicméně skrývá drsná hyena. V tomto případě tě nelze naprosto omluvit a nezasluhuješ nic jiného než nejuplněnější opovržení mého srdce.

11. Jelikož jsi mi na mé dřívější důležité otázky nedal naprosto žádnou odpověď, odpověz mi aspoň na jednu z těchto tří otázek, abych se dovedla jako nováček v tomto světě a především v tomto tvém domě chovat. Ale prosím tě z nehlubšího základu svého srdce, mluv zde pravdu a nezůstávej mně zde v žádném případě dlužen odpověď!“

12. Martin se zde stává desetkrát rozpačitější než při dřívějších otázkách. Neboť řekne-li: „Nemohu.“, lže, řekne-li však: „Nechci.“, lže také a přitom si ještě přivodí opovržení své velmi milované Chanchah, řekne-li však: „Nesmím.“, pak se vystaví zřejmě další otázce, kdo mu to zakázal a proč. Na obě otázky musí pak nutně odpovědět, nebude-li chtít být před Chanchah zahanben a nutně upláchnout.

13. Jelikož těmito třemi posledními otázkami Chanchah ocitá se náš Martin v největších rozpacích, vracím se právě od společnosti k Chanchah a přejímám Sám zodpovědní oněch tří otázek, a tím omluvím velmi rozpačitého prostosrdce Martina.

Kapitola 107.

Pán poučuje novou nebešťanku, která klade ráda otázky. Podobenství o zavázaném pytli. Martinovo uklidnění.

1. Když se navrátím k Chanchah od jejích krajanů, chce ihned ke Mně a velmi žalostně si naříká na biskupovo chování a že se v něm nemůže vyznat a neví, jak je s ním na tom.

2. Tu jí pravím Já: „Poslyš, má milá Chanchah. Ty na tohoto Mého bratra tak mnoho naléháš a nepovážíš, že jeho jazyk váží tajné příkazy k tvému věčnému dobru. Proto v budoucnu s ním musíš, jako s jedním z Mých nejušlechtilejších přátel, šetrněji zacházet, jinak ho přivádíš do největších rozpaků a způsobuješ jeho srdci mnohé hoře.

3. Podívej, pokud jde o tvých šest postupně kládaných otázek, není v tomto příteli a bratru opravdu nic z toho všeho, co jsi mu připisovala. Ledaže z velmi moudrého důvodu je trochu v rozpacích, kdykoli s ním chceš mluvit o Mně. Ale jeho rozpaky mají docela jiný důvod, než by ses domnívala. Proto ti také nemůže na tvé otázky nic odpovědět, neboť v těch otázkách není naprosto žádný důvod jeho rozpačitosti.

4. Ale pokud jde o tvé tři poslední otázky, nemůže ti na ně odpovědět právě proto, že jsi ve svých prvních otázkách nežádala, a také jsi nemohla žádat, zodpovězení vlastního důvodu jeho rozpaků, jelikož jsi ho přece sama nemohla znát. Kdyby ti tedy dal jakousi kladnou anebo zápornou odpověď, pak by ti musel říci nepravdu, což je zde, v říši nebeské naprostou nemožností, neboť zde nemůže mluvit nikdo nepravdu, ani kdyby chtěl. Proto přítel Martin, který tě velmi miluje, zůstal pak také zamlklý a spíše si chtěl od tebe nechat vše učinit, než aby tě, svou nejmilejší Chanchah, i jen slovíčkem obelhal. Nebylo to od něho velmi chvalitebné?!“

5. Chanchah praví poněkud rozpačitě: „Ach, nejvzácnější příteli, je-li tomu s tímto naším domácím pánem tak, pak ovšem nesmírně lituji, byla-li jsem původní příčinou leckterého jistě ne nepatrného bolu jeho srdce! Ó jen kdybych to mohla zase napravit!

6. Ano, ano, nyní mě to neobyčejně bolí! Ovšem, já také za vše nemohu, neboť ty, můj nejvzácnější, nejmocnější příteli, víš přece také, že jsem cizinkou a že nevím, na co a jak se zde smí tázat. Jelikož však jsi mi nyní dal pokyn, jak se zde smí tázat, zařídím se budoucně již podle toho; ale jen mi řekni, proč zde vlastně nelze dostat na nějakou neohrabaně a nemoudře danou otázku, v níž není náležitý důvod k odpovědi, vůbec žádnou odpověď?!”

7. Pravím Já: „Má nejmilejší Chanchah, hle, to je zcela jednoduché. Dejme tomu, že bys Mně dala pevně zavázaný pytel s prosbou: „Příteli, rozvaž mi ten pytel a dej mi z něho tisíc nejkrásnějších drahokamů.“ Já však bych se tě otázel: „Víš zcela jistě, že je v tomto pytli těchto tisíc nejkrásnějších drahokamů?“ Ty bys pak řekla: „Ne, to určitě nevím, nýbrž se to jen domnívám.“

8. Hle, kdybych Já však vedle toho zcela určitě věděl, že v tom pytli nejen nejsou žádné drahokamy, nýbrž jen zatvrdlý výkal, nicméně bych však podle tvé vůle pytel rozvázal a dal ti místo tisíce nejkrásnějších drahokamů jeho nejhanebnější obsah, zač bys Mne považovala, kdyby ses po čase dozvěděla, že Já – dobře věda, co pytel obsahuje – chtěl jsem tě nicméně takto onu tvou nevědomost zahanbit?! Neřekla bys potom: „Příteli, když jsi věděl, co onen pytel obsahuje, proč jsi jej tedy rozvazoval a neřekl mi napřed pravdu?“

9. Hle, podobný případ je zde s nejistou otázkou! Tato otázka je také pevně zavázaným pytlem, který ti má Martin rozvázat a vydat, co žádáš. Není-li však v něm, co bys chtěla – řekni Mi, co má potom činit? Má pytel rozvázat, anebo nemá? Má zahanbit tu, kterou tak vroucně miluje, tu, která nyní uvádí jeho srdce do nejplnější činnosti? Co myslíš, nejspanilejší Chanchah?!”

10. Praví Chanchah: „Ach ano, ach ano, nejmilejší příteli, když ty mluvíš, pak mně ovšem připadá vše nadmíru jasné a já vidím velkou pravdu všeho toho, co pravíš; ale ne tak je tomu, mluví-li přítel Martin. Čím déle a čím více Martin mluví, tím temnější a nepochopitelnější se mi pak stává také vše, o čemkoli mluví; a tak jsem pak také nucena vždy dále a dále a hlouběji a hlouběji na něho doléhat všelijakými otázkami, z nichž mi však také ještě ani na jednu zcela určitě neodpověděl.

11. Kdyby mi aspoň na jednu otázku zcela určitě odpověděl, pak bych se také již na nic dalšího netázala; neboť kdyby mně byl jako ty nyní aspoň ukázal, jak se zde třeba tázat, má-li se obdržet odpověď, anebo zda se zde vůbec smí tázat! Ale, hle, můj nejvznešenější příteli, o tom všem však nebylo u Martina ani řeči. Proto tedy omluvte mne, zašla-li jsem se svými otázkami, které se staly dobrému Martinovi jistě nanejvýš obtížnými, tak příliš daleko.

12. Ach příteli, zde je však také tak podivné být! Kamkoli člověk jen pohlédne, nevidí nic jiného než samé divy, ach, a to divy, o nichž země nemá ani potuchy! Kdo by se při takových zjevech, které nechápe, netázal zasněženějších, co to a ono činí? Je-li nebe zde, kde je Lama, který je založil? Řekni mi, můj nadevše milovaný příteli, nejsou to otázky zcela přirozené a nanejvýš podivnými okolnostmi tohoto bytí zcela omluvitelné?!”

Kapitola 108.

Podobenství o moudré výchově dětí.

1. Pravím Já: „Ovšem, pravím tobě, Má nejmilejší Chanchah, tyto a ještě mnoho tisíc otázek lze zajisté omluvit. Leč věz, že zde, podobně jako na zemi, má vše svůj čas.

2. Hle, na zemi jsou děti nejmlsnější a také nejzvědavější. Jsou téměř stále hladové a rády by vše až do základu věděly, a proto se ustavičně táží na všeliké věci svých důvěrníků. Myslíš, že by bylo dobré přecpávat jejich žaludky vším tím, po čem jejich velmi podrážděné ponebí pociťuje prudkou touhu, a stálým odpovídáním na vše, na co se táží, ukájet jejich zvědavost?!”

3. Hle, moudří rodičové kladou tu svým dětem náležitou uzdu a přivádějí je takto přirozeně a mravně na pravou dráhu ke krásnému cíli mužného vývoje. Hloupí rodičové však, kteří poskytují svým dětem vše, co jim jen vidí na očích, dělají z nich opice místo lidí. Jejich příliš bujně živené tělo se stává plně smyslností a jejich duch lenivým a konečně zcela tupým pro všechno vznešené, dobré a pravdivé, jak ti to, zejména ve tvé zemi, ukázalo až příliš jasně tisíckrát tisíc případů.

4. A jak je tomu na zemi, tak je tomu také zde. Nebylo by pro nikoho dobré, aby ihned všechno požíval a dozvídal se, nýbrž teprve poněnáhu, jak to vyžaduje jeho schopnost přijímat. Jsou-li děti takto vedeny, pak se nejmenší dítka stávají vždy silnější a silnější, a mohou časem víc a víc snášet, až se stanou dost silnými a schopnými k přijetí něčeho vyššího.

5. A právě takto budeš nyní i ty se všemi, které zde spatřuješ, námi třemi vychovávána. Proto se jen ve všem zcela trpělivě podrobuj, tak si budeš moci brzy odpovědět na všechny své otázky úplně sama. Jsi s tím nyní spokojena?“

Kapitola 109.

Jadrná otázka Číňanky a velmi kritická protiotázka Páně. Moudrý příběh o ranní a večerní květině.

1. Po tomto mém poučení milé Číňanky se Martin tváří velmi vesele a nadmíru Mně ve svém srdci děkuje.

2. Chanchah však praví: „Vznešený příteli mého srdce, mého života, ty máš zajisté v každém slově, které vychází z tvých úst, až příliš pravdu. Leč přece Chanchah nemůže za to, že je dítětem tak zvědavého ducha! Ale já, tvá ubohá Chanchah, budu od nynějška své srdce krotit a budu jako polní květina, která se rozvíjí světlem a teplem Lamova slunce, a která živena rosnými kapkami ranní Lamovy lásky konečně naplňuje své plody semenem života.

3. Ach, onen velký, svatý Lama, musí být neskonale dobrý, moudrý a mocný, když vše, co učinil, je tak velmi dobře a moudře zařízeno. Ach, ach, kdybych aspoň jednou směla požívat nanejvýš neskonalého štěstí a mohla Ho aspoň na několik okamžiků spatřit jen z dálky! Řekni mi, Nejvznešenější, budu kdy tohoto neskonale největšího štěstí hodna? Kdyby se to aspoň jednou stalo – lhostejno, kdy – pak budu na věčné časy úplně spokojená a budu vše ochotně následovat a činit vše, cokoli mi jen předepíšete. Ale jen k tomuto mi dejte dobrou a spravedlivou naději.“

4. Pravím Já: „Milé dítě! Nyní již vidím, že ti tvůj Lama leží co nejvíce na srdci, a to je od tebe nadmíru chvalitebné. Ale to Mně také vždy říkáš – a Já to z tvých řečí a očí poznávám – že také Mne nadmíru miluješ. Rád bych tedy přece jen od tebe zvěděl, zda více miluješ Mne, anebo svého Lamu! Otaž se svého srdce a pak Mi to řekni.“

5. Chanchah je tu uvedena do velkých rozpaků a sklopí oči. Její srdce se však vzněcuje vždy víc a víc v lásce ke Mně, což až příliš mocně pociťuje, proto tentokrát, ač je jindy až příliš hovorná, s odpovědí nespíchá. Po chvíli se jí táži znovu, zda Mi to nemůže sdělit. I praví, jakoby s velmi zkormoučenou myslí:

6. (Chanchah:) „Ó, ty má zřítelnice, ty ohnivý oltáři mého srdce! Hle, když jsem byla domovem ještě na zemi po boku své matky a byla asi třináctiletým děvčetem, tázala jsem se matky, jak to má člověk zařídit, aby nade všechno miloval svatého Lamu!?”

7. Tu pravila velmi moudrá matka: „Poslyš, má nejmilovanější dcero, zasad' v zahradě dvě stejné květiny. Jednu ráno – tu zasvěť Lamovi – a druhou večer – tu zasvěť lidem. Pěstuj obě stejně a pozoruj, jak porostou a budou se rozvíjet. Bude-li večerní květina zdárněji prospívat než květina ranní, bude to znamenat, že miluješ svět více než svatého Lamu. Budeš-li však na těchto dvou květinách pozorovat opak, pak je tvá láska k Lamovi silnější než k lidem.“

8. Ihned jsem učinila, co mně má moudrá matka poradila. Jelikož jsem se však obávala, že by Lamova květina mohla snad zůstat za květinou lidí pozadu, opatrovala jsem ji potají dvakrát více

než květinu lidí. Ale, ach, vzdor mé horlivosti v pěstování Lamovy květiny zůstávala tato ve svém vývoji pozadu.

9. I řekla jsem to vše matce a ona mě uklidnila moudrým poučením: „Hle, má nejmilejší dceruško, Lama ti chtěl tím ukázat, že Jeho, který sídlí ve věčně nepřístupném světle, můžeš nadevše milovat jen tím, že miluješ lidi jako sebe samu. Neboť kdo nemiluje lidi, které vidí, jak může milovat Lamu, kterého nevidí?!“

10. Poté jsem zalévala večerní květinu častěji než květinu ranní a hle, tu ranní květina bujela mocněji než večerní.

11. A, hle, právě tak si počínám nyní. Ty jsi nyní mou večerní květinou a mé srdce pro Lamu je květinou ranní. Tebe zalévám vši svou silou, protože v tobě objevuji nejdokonalejšího člověka. a mé srdce zcela mocně bují, ale žel, nikoli Lamou, nýbrž tebou, tebou!

12. Ty ses stal opravdovým Lamou mého srdce. Co však tomu časem řekne velký Lama, to bude také nejlépe vědět On Sám. A já se ti musím mimoto ještě přiznat, že mi mé velmi citlivé svědomí nečiní zcela žádné výčitky. Co však tomu nyní říkáš ty, nejvznešenější?!“

13. Pravím Já: „Má nejmilovanější Chanchah, hle, Já jsem na tuto tvou, Mé srdce nadmíru potěšující odpověď, musel chvíli čekat. Musíš tedy také ty nyní trochu čekat na velmi krásnou a dobrou odpověď. Ale těš se na tu nejkrásnější odpověď ode Mne. Dostane se ti jí brzy!“

Kapitola 110.

Přípravy k nebeské slavnosti. Martinova první cesta s nebeskou poštou.

1. Mezitím se obrátím k Martinovi a k Boremovi a potají jim pravím: „Přátelé a bratři, nyní máte hojnost pomocníků a pomocnic. Jděte tedy a postavte uprostřed sálu velký stůl a dejte na stůl chléb a víno, a vezměte také úplně zralé plody tohoto fíkového stromu a položte je v hojnosti vedle chleba a vína na stůl. Neboť až vyměním s touto Mou nejmilejší Chanchah ještě několik slov, přijmeme potom všichni, jak jsme zde, dobré občerstvení, posílení a dobrou potravu. Jděte a splňte toto Mé přání a vůli.“

2. Oba mi za tento příkaz ve svém srdci děkují a jdou pak, aby přikázanou věc okamžitě provedli. Martin povolá hned několik, nyní již očištěných, páterů ze všech již oznámených řádů a rovněž tak i jeptišky, které pověří donášením pokrmů, to je chleba a vína, a Dámy srdce Ježíšova zejména opatřením fíků, zatímco páteři upravují podle nařízení obou napřed velký stůl, který zde také povstal bez stolaře.

3. Oněch sto Číňanů přihlíží této činnosti s nanejvýš napjatou pozorností, neboť také oni ještě nevědí, co se tu bude dít. Zejména je jim podivné náhlé opatření velkého stolu, po němž předtím nebylo ani stopy. Náhlému vzniku fíkovníku se již tak mocně nepodivují, neboť delším jeho pozorováním si již na něj zvykli.

4. Rovněž tak žasnou také mnozí pozemští rodičové oněch Dam srdce Ježíšova nad náhle vzniklou činností v tomto sále a je jim přitom úzko, protože ani oni nemohou pochopit, co z toho nakonec vzejde, neboť pro množství lidí, kteří jsou nyní kolem stolu velmi zaměstnáni, nemohou spatřit, jak je tento stůl co nejhojněji opatřen chlebem, vínem a fíky.

5. Když je stůl takto opatřen, ubírají se všichni sloužící opět na svá tichá místa odpočinku a Martin a Borem v průvodu dámy srdce Ježíšova – to je oné, která se ve svém nitru nejprve vrhla jako žába do moře – přicházejí opět ke Mně a oznamují Mně, že je vše připraveno.

6. Já však pravím: „Vše je dobré. Jděte tedy nyní také ven k plotu zahrady a poohlédněte se, zda tu není někdo, kdo by se mohl též účastnit této hostiny! Gella (dáma srdce Ježíšova) ať zůstane zatím u Mne a poslouchá, jaké krásné věci povím nyní Mé nejmilejší Chanchah! Tak se staň, Moji bratři!“

7. Oba jdou nyní ihned ven a nemálo žasnou, když spatří zahradu v největší nebeské bujnosti a přitom v tak velké rozloze, že jim přechází téměř zrak i sluch. Martin se všemu silně podivuje a praví:

8. „Bratře, zde budeme muset hezky daleko chodit, než obejdeme všechny ploty obklopující tuto nesmírnou zahradu! Věřu, tato zahrada musí jistě nyní již mít větší rozlohu než největší království na zemi! Pane, ó, Pane, to je nekonečné, to je nepochopitelné! Ano, něco takového se může jen v nebi vyskytnout!

9. Ó, Bože, ó, Bože! Pohled' k východu na ta stromořadí! Jak nádherné stromořadí! A, bratře, vidíš nějaký konec této aleje? Já nevidím a po nějakém oplocení není již ani stopy! No, bratře Boreme, jak řečeno, s naší obyčejnou chůzí budeme mít oba co dělat, abychom se jen dostali k nějakému plotu! A pak, obejít celý plot – ó Pane – to bude přece asi zcela chvalitebný kousek non plus ultra pochůzky?!

10. Ale to nic nevadí. Plnit vůli Páně je vždy největší a nejblaženější slastí a radostí, a tak se tedy také těším na pochůzku po této naší zahradě! Ale budeme též stoupat na hory. Tamhle jižním směrem objevuji také značně vysoké hory a – ó sáprment, sáprment – pohled' k západu a severu, to jsou hory, o jakých se na Zemi nikomu ani nemohlo zdát! A, á,á,á, ty vrcholy, ty vrcholy, ty až hrůzně krásné vrcholy! Bratře, je to vše ještě uvnitř plotu naší zahrady?“

11. Praví Borem: „Ovšem, neboť tato zahrada se rozšiřuje jako naše láska k Pánu a k našim bratrům a sestrám! Ale, víš co, bratře, v poměru k nebeskému rozsahu této zahrady našeho Pána, kterou nám tak nádherně připravil, je však také zvláštní způsob nebeského pohybu, který je trojí. Předně přirozený, nohama, tedy jako na světě. Za druhé - vznášející, to je duševní, který má rychlost větru. A konečně za třetí – náhlý, to je duchovní, který se podobá blesku a rychlosti myšlenky.

12. Tohoto třetího způsobu pohybu se používá jen v nejkrajnější nutnosti. Proto ho zde používat nebudeme ,zato budeme užívat způsobu druhého, s nímž zde již vystačíme. Prostředníkem k tomuto pohybu je však naše pevná vůle. Proto stačí, abychom jen ve jménu Páně chtěli, a ihned se budeme v tomto nebeském vzduchu zcela volně vznášet, a kamkoli pak budeme chtít jít, tam také rychlostí větru půjdeme. Nuže, chtěj tedy, a půjde to!“

13. Martin nyní chce, co mu Borem ukázal a ihned se oba vznášejí v nejvolnějším nebeském vzduchu a činí prvý pohyb k východu, z čehož má Martin takovou radost, že ji ani nelze popsat.

Kapitola 111.

Podobenství Páně: Dvě lidské rostliny v zahradě Boží lásky. Zčlověčení Boha.

1. Já však zatím otevřu Svá ústa k Chanchah a také ke Gelle a mluvím takto: „Má nejsrdečnější, nejmilejší Chanchah, ty jsi Mně předtím dala tak přenádherné slovo, které bylo tím nádhernější, protože jsi je vzala z hloubi svého srdce. Já jsem ti slíbil, že ti přinesu vstříc slovo ještě nádhernější, a hle, nyní jsem za tím účelem zde a splním na tobě Svůj slib. A tak Mne tedy nyní zcela trpělivě poslyš! Nečekej však nějakou dlouhou řeč, neboť hle, Já mluvím vždy jen krátce a říkávám vždy nemnoha slovy mnoho.

2. Ty jsi Mi podala obraz o pěstování své ranní a večerní květiny, a to bylo velmi milé. Ale Já ti dám naproti tomu jiný ranní a večerní obraz, a ten záleží v tomto:

3. Hle, jako ty jsi zasadila svoje rostliny, tak také zasadil velký dobrý Lama v nekonečné zahradě Své lásky dva lidi, jednoho ráno – pro Své srdce a pak také druhého k večeru – pro Svou moudrost. Prvého živil vším Svým Božstvím, aby se stal tak nádherným jako Lama Sám a aby měl Lama na něm největší zalíbení. Ale, hle, tento prvý člověk se tím stal zpupným, nechtěl prospívat, nýbrž odpadl od Lamy a dosud Jím nadmíru pohrdá, ačkoliv by ho Lama vždy ještě přijal s otevřenou náručí!

4. Jelikož se tento prvý člověk nechtěl vydařit, umístil velký Lama brzy nato večer člověka druhého, to je do světa, a pečoval o tohoto člověka neméně, ale také tento člověk svévolně zakrnl. A hle, tu zželelo se Lamovi, že stvořil člověka, proto chtěl také toto dílo opět zničit, jako hrnčíř své nádoby, které se mu nechce podařit.

5. Lama se však otázal Své Lásky a Láska se ujala nezdařených. On Sám Se stal člověkem, aby byl správným vzorem člověka člověku.

6. Lidé, ti nezdaření, Ho však zajali a tohoto Bohočlověka usmrtili. Jen nemnozí Ho poznali a přijali Jeho učení do srdce. Velmi nesčetní však, ačkoliv o Něm slyší, přece však nevěří a nepřijímají Jeho učení, aby se stali Jeho dětmi a mohli pak být jako jejich věčný Otec.

7. Co myslíš, co má nyní Lama takovým lidem učinit? Má je snad ještě déle trpět a snášet?!

8. Hle, jeho láska k těmto lidem je tak velká, že by pro ně ještě tisíckrát zemřel, kdyby to bylo možné a prospěšné! A přece Ho nechtějí milovat více než nicotný svět, nýbrž raději na něho zcela zapomínají, aby zato tím nesvědomitěji mohli ulpívat na světě.

9. Ó, Chanchah, řekni, co zasluhují takoví lidé? Má si dát Lama jejich zatvrzelý vzdor ještě déle nechat líbit, anebo je má zahubit?!

10. Praví Chanchah: „Ó, příteli, ty má lásko, to jsou ovšem velmi zlé rostliny Lamovy a zasluhovaly by převeliký trest! Ale je-li Lama tak dobrý, mohl by tyto rostliny sežnout a vydat na pospas ohni tak, jak pohrozil praotcům? Já myslím, že nekonečnost, jak nyní začínám poznávat, je přece dosti veliká, aby mohla takový plevel svým způsobem uchovat. Ale já bych na místě Lamově nezničila nic, co má jednu život. Nesoudíš, nejmilejší příteli, také tak?!”

11. Pravím Já: „Ano, ano, ty líbezná, toho mínění jsem také Já, a také tak činím. Ale počkej nyní trochu. Brzy sem přivedou oba bratři zcela zvláštní hosty a uvidím, co jim řekneš. Proto si dodej odvahy, neboť uziš a uslyšíš něco neobyčejného!”

Kapitola 112.

Srdcervoucí scéna: Satan jako netvor v sále.

Posilující hostina. Gella poznává Pána.

1. Za chvílku se otevřou dveře síně a Martin, jako i Borem, mají každý v ruce silný řetěz a táhnou dovnitř k těmto dvěma řetězům přivázaného nad pomyšlení ošklivě vypadajícího netvora, kterého následuje ještě mnoho menších netvorů, kteří si co do ošklivosti nezadají s hlavním netvorem.

2. Když Chanchah a Gella spatří tyto značně hrozně vypadající hosty, náhle ve velké úzkosti odskočí zpět a Chanchah volá jako mdlobou omráčená:

3. „Ó, Lamo, Lamo, pro Tvé nejsvětější jméno, copak jsme Ti my, ubozí, učinili, že nás chceš takto strašně nanejvýš zlým Ahrimanem a jeho nejhorší čeládkou zahubit?! Ó, Můj vznešený příteli, je-li ti nějak možno, zachraň sebe i nás a zahub ho, pokud možno! Ó, hrůzo, hrůzo, hrůzo, jaké jsou to hněvem rozpálené ošklivé podoby!”

4. Pravím Já: „Ó, Chanchah, neboj se, netvorové, které zde vidíš, jsou v naší moci, a nikdy ne my v jejich moci! To poznáš snadno z toho, dáš-li pozor, že přes svou sice nesmírnou ošklivost jsou nicméně oběma bratry zkroceni.“

5. Nebojte se tedy a pojdte se mnou oběma vstříc a poslyšte, jak tyto bestie začnou při mém přiblížení strašně řvát a uvidíte, jak se budou strašně svíjet a vzpínat. Ale to vše ať vás neděsí, neboť Já Sám jsem dosti mocný, abych nesčetně mnohé takové netvory jediným pohledem úplně zničil tak, jako jsem dal předtím zde v okamžiku vzniknout fikovníku. Proto Mne jen zmužile následujte! Po mém boku jste bezpečni navěky, neboť Mně nemůže zcela žádná věc vzdorovat!”

6. Nyní jdu vstříc Martinovi a Boremovi, protože mají s oním netvorem mnoho práce, aby ho zvládli.

7. Martin praví: „Ó Pane, to jsou povedení hosté, z těch můžeš mít obzvláštní radost! Ti budou pro tento dům jako pěst na oko! Nebylo žel nic jiného, s čím bychom se setkali, proto jsme také vzali s sebou jen to, co jsme našli. Musím však otevřeně doznat, že není-li to ztělesněný Satan i se svou krásnou družinou, pak se chci nazývat vším, čímkoli jen chceš.“

8. Pravím Já: „Buď jen klidný. Předvídal jsem to již! Tak tomu musí být pro vaše nejhlubší poučení a klid. Neboť kdo chce poznat to nejvyšší, nesmí zůstat pozadu ve znalosti toho nejspodnějšího! Přiveď draka ke Mně blíž!“

9. Oba zatáhnou co nejsilněji za oba řetězy, ale kupředu to nechce dál jít.

10. Proto praví Martin: „Pane, je zcela nemožné přivést tohoto netvora i jen o vlas kupředu!“

11. Pravím Já: „Nechte ho tedy stát, ale upevněte řetězy ke sloupům tohoto sálu a necháme ho tu po jistou dobu naprázdno zuřit. My však zatím půjdeme k připravené hostině!“

12. Praví Martin: „Ach ano, po této naší vycházce nebude nám hostina Tebou pozeňnaná věru nevhod! Je jen dobře, že tito zvířecí hosté jsou připevněni hezky v pozadí tohoto našeho sálu, jinak by jejich pohled naši chuť k jídlu zrovna příliš nepovzbuzoval. Také vzduch, který je obklopuje, nevoní jako rajská růže, nýbrž jako síra, smůla a lejno zároveň! Je tedy dobré, že jsou zcela v pozadí!“

13. Pravím Já: „Dobře, dobře, Můj bratře, jdi nyní napřed a zavolej všechny k této hostině, kterou jsem připravil pro vás všechny. Všichni budou skrze ni posíleni k věčnému životu svého ducha.“

14. Martin jde nyní rychle napřed a povolává všechny ke stolu, kde na ně čeká chléb, víno a velké množství nejvzácnějších fíků.

15. Všichni na Martinovo zavolání povstávají a jdou zcela skromně a klidně k velkému stolu.

16. Když jsou všichni tito mnozí hosté na místě, obracejí všichni své zraky ke Mně, neboť všichni – až na Martina a Borema – Mne dosud považují za vyslance Božího a ještě nevědí, že Já Sám jako Pán jsem mezi nimi. Proto se také nyní domnívají, že Já jako vyslanec Boží budu jim nyní zvěstovat velké a důležité věci.

17. Ale Já neříkám nic jiného než: „Děti, jezte a pijte všechny, každý podle své potřeby. Neboť dávno je již vše pozeňnáno všem, kdo milují Boha a své bratry a sestry jako sebe sama.“

18. Po těchto Mých slovech všichni volají: „Vysoce veleben budiž náš velký Bůh v Otci, Synu i Duchu. Jemu jedinému budiž všechna čest, všechna chvála a sláva navěky!“

19. Poté se všichni chopí chleba a vína a Číňané fíků, někteří z nich se však také pokoušejí jíst chléb a tento jim chutná víc než fíky.

20. Chanchah a Gella, které stojí u Mne, nevědí však, zda mají požívat chléb a víno, anebo pouze fíky.

21. Tu jim pravím: „Milé děti, jezte, co vám nejlépe chutná. Vše vás posílí k věčnému životu!“ Obě si berou nyní také chléb a Chanchah jej shledává nesmírně chutným, neméně však též Gella, která poznamenává:

22. „Já jsem myslela, že nebeský chléb bude chutnat jako hostie.“

23. Já jí však pravím: „Gello, nyní jsi v nebi u stolu Páně, a nikoli na Zemi u stolu Bábele! Proto myslí také nyní na to, co je nebe, a nikoli na to, co je pozemského Bábele, jehož pán je tamto v pozadí!“

24. Gella se těchto slov ulekne a připadá jí to tak, jako bych byl nakonec Já Sám Pán.

25. Já jí však utěšuji a uklidňuji slovy: „Gello, i kdyby tomu bylo tak, jak se domníváš, přesto kvůli ostatním buď klidná a pomysli si: Bůh, který je Pánem tvým i všech, není vůbec nepřístupný, nýbrž vždy a velmi hluboce se ke všem svým dětem sklánějící velice laskavý Otec. Je mezi nimi jako bratr, který se snaží být co nejméně nápadný. Rozumíš tomu, milá dceruško?“

26. Praví Gella: „Ó, můj, můj, můj – Pane – můj Bože – můj Otče!“

27. Chanchah to zpozoruje a otáže se ihned Gelly: „Ach, sestro, komu platila tato tvá nanejvýš významná slova? Je snad dokonce někde mezi námi Lama?! Ó, mluv, abych k němu pospíšila a úctou a láskou se tam rozplynula!“

28. Já však uklidňuji Chanchah ihned tím, že také ona pozná a spatří brzy Lamu, a tím je také ona uspokojena.

Kapitola 113.

Prostořeký Martin v prádle. „Kdo chce být prvý, budiž sluhou všech!“

1. Chováním Gelly jsou však někteří a posléze také Chanchah zaraženi a dotazují se vzájemně, kdo vlastně jsem, neboť ačkoliv nejsem oním domnělým domácím pánem – jímž je přece Martin – přece jen jsem jednal tak, jako bych jím byl Já, a Martin, jakož i Borem pouze Mými nejoddanějšími sluhy.

2. Když Martin zpozoruje toto čilé dotazování mezi velmi mnohými přítomnými hosty, jde ihned k nim a praví jim: „Poslyšte mě, milí bratři a sestry! Copak nevíte, jak zní slovo Boží? Neřekl Pán Sám toto: „Kdo chce z vás být prvý, budiž mezi vámi nejnepatrnějším a budiž sluhou všech.“ Copak vy myslíte, že zde, v nebi, zavládá jiný řád než řád, který na zemi ukázal, učil a zjevil Sám Pán?!

3. Ó, pravím vám, zde je teprve vlastně ono místo, kde se co nejživěji do puntíku naplňuje onen na světě Pánem Samým ukázaný, vyučovaný a zjevený řád! Proto se netažte mnoho: „Kdo a co?“, nýbrž jezte a pijte nyní podle své potřeby a pak děkujte za to jedině Pánu Ježíši, vše ostatní se pak už v pravé době dozvíte.“

4. Praví oslovení: „Příteli, co jsi nám nyní řekl, bylo zajisté velmi moudré, ale hle, to my – bohudíky – víme také. Proto tímto tvým poučením jsi nám vpravdě neprokázal zvláštní službu. Také víme, že při této pozeňnané hostině smíme požit tolik, kolik nám jen chutná, a proto sis mohl, milý příteli, také zcela ušetřit námahu vyzývat nás k dalšímu jídlu. Neboť jsme toho přesvědčení, že také zde, v království Božím, každý duchovní člověk anebo lidský duch mají svůj vlastní žaludek a ten jistě nejlépe ví, zda, kde a jak jej bota tlačí a kolik může přijmout. Z toho vidíš, že sis mohl tuto svou zbytečnou činnost zcela dobře ušetřit.“

5. My zajisté nyní víme, že v království Božím je tím největším jen sluha všech. Slovy „býti sluhou a sloužícím všech“ rozumíme však v opačném případě také zároveň to nejvyšší, to je jako v lásce, v moudrosti, jakož i v síle. Neboť kde je příliš málo lásky, tam je také příliš nepatrná touha k činu, která se však také stává hlavní vlastností sluhy všech. Za druhé – musí být sluha všech naplněn nejvyšší moudrostí, neboť lecjakými mezerami v moudrosti mu to se služebnictvím všem zrovna asi nejlépe nepůjde. A za třetí – jsme všichni toho nejpevnějšího přesvědčení, že sluha všech musí být také nutně co nejsilnější a nejmocnější, aby mohl být sluhou všech.

6. Příteli, považuješ se snad ty skutečně za takového, posledního, nejnepatrnějšího sluhu všech, sloužícího všem?! Věru, kdyby tomu tak u tebe bylo, pak bychom tě skutečně velice litovali! My jsme nyní všichni jedné mysli, totiž že místo, jakým je sloužení všem, může zastávat jedině Pán! Co soudíš v tomto ohledu?!

7. Martin je touto odpovědí jako bleskem zasažen a nyní neví, co by oněm velmi moudrým řečníkům odpověděl a stojí před nimi zcela zaražen. Jeden z nich však postřehne jeho rozpaky a praví mu:

8. „Bratře, jdi jen zcela klidně a směle na své dřívější, zajisté nejlepší místo, a drž se přesně jen Onoho, který se nám všem velmi silně jeví nejopravdovějším sluhou všech, tak nepřijdeš nikdy do rozpaků! Ale děláš-li mnohdy účet jakoby na svou vlastní pěst, pak se ti může ještě často stát jako oné všetečné mouše, která srkajíc pot na hřbetě silného koně táhnoucího vůz s velkým nákladem, začala se nakonec domnívat, že ona sama táhne vůz. Když však kůň odpočíval, musela moucha s velkým zahanbením na sobě pozorovat, jak je její domněle velká síla zhora ničím naproti oné kolosální síle koně. Proto se jen vrať k onomu Nejsilnějšímu, s Nímž už budeš moci táhnout – ale bez Něho, to, přítelíčku, na žádný způsob nepůjde!“

9. Martin se nyní co nejrychleji obrátí opět ke Mně a praví: „Ale, Pane, ti mě vyprali! Děkuji pěkně! Ne, tak těsně mně ještě nikdo ústa neucpal! Ale nelze jim proti tomu ničeho namítat, mají žel pravdu!“

10. Pravím Já: „Pohleď na Borema! Hle, on nečiní nikdy nic bez Mého rozkazu – a hle, nikde také nenarazí. Ty však by ses někdy rád trochu vyznamenal, a tu narážíš! Ano, milý Martine, zde se musí s hosty zcela jinak zacházet než na zemi, jinak člověk snadno narazí na někoho, koho by chtěl poučovat, a nakonec musí zjistit, že mu nemůže rozvázat ani řeménky u obuvi. Jak často budeš muset ještě narazit, než zmoudříš?“

11. Praví Martin: „Ó, Pane, praví se, že osel šel jen jednou na led a že pak toho měl dost. Ve mně však musí být spojeny duše všech oslů, z nichž každá chce anebo musí jednou učinit velmi kluzký pokus, jinak bych pro Tvé nejsvětější jméno musel být přece už moudřejším!“

12. Pravím Já: „No, je už zase vše dobré. Jen dej hezky pozor na to, co chci Já, pak navěky nikdy nenarazíš! Nyní se však opět občerstvi chlebem a vínem, abys byl dostatečně silný, abys mohl sem spolu s Boremem přitáhnout toho hosta!“

Kapitola 114.

O vlastnosti Satana měnit tvar. Pokyn o charakteru Martinově. Tušení nováčků o blízkosti Páně. Pokorné doznání viny Chanchah.

1. Praví Chanchah zcela ohromena: „Ach, ty má lásko, budou moci všichni tito hosté snést onen tak převelice ošklivý pohled onoho netvora všech netvorů a nebude nám moci tento netvor nic zlého učinit?! Ó Lamo, Lamo, to bude šeredná podívaná! Ó, hle, hle, jak se již začíná svíjet a vzpínat! Ach, Lamo, jak nanejvýš děsný je to pohled! Jaká zuřivost, jak přehrozný vztek srší z jeho ošklivých očí! Ó, příteli, a což teprve až bude tento netvor zde před námi?! Kdo se odváží na něho pohlédnout?!“

2. Pravím Já: „Bud' jen klidná, tento host může na sebe vzít všelijaké podoby, o nichž se právě domnívá, že je potřebuje k svému domnělému prospěchu. Ale my mu zde to hrubé již ohoblujeme, aspoň na chvíli. Proto se neboj, vše půjde dobře!“

3. Praví Chanchah: „Ó, nejmilejší příteli, ó, ty má lásko, v tebe mám – jako v Lamu – největší důvěru, ale na bratra Martina příliš mnoho nespolehám, neboť, hle, on je prostořeký, ale když jde do tuhého, stáhne se rychle zpět, jako by zdaleka ještě nebyl schopen provést, co provést měl anebo chtěl. Proto myslím, že při dovlečení onoho hrozného netvora sem může způsobit snadno více nepříznivého než příznivého. Borem ano, to je muž plný moudrosti a náležitě síly, ale Martin je a zůstává Pehux (větroplach), který si příliš mnoho troufá, ale nic nesvede jde-li do tuhého.“

4. Pravím Já: „Můj miláčku, nemáš zde sice zcela nepravdu, ale on teď své nynější místo nicméně dokonale vyplňuje. Neboť hle, ve velkém řádu Lamově je třeba také bytostí, které, aniž mnoho přemýšlí, pustí se hned do věci, ať jsou jí schopny, anebo ne! To způsobuje, že se pak také ti ostatní povzbuzují, aby také oni něco učinili, a to často mnohem moudřeji než ten, kdo učinil začátek bez přílišného uvažování. Neboť příliš moudří jsou nezřídka příliš úzkostliví a ze samé hlubokomyslnosti se často neodvažují pustit do nějaké věci, dokud se všechny jejich moudré důvody úplně navlas nehodí pro jednu a tutéž věc. A tak tedy musí být také Martinové, kteří mají méně moudrosti, ale nicméně velkou horlivost v činu, která je často lepší než příliš mnoho moudrosti. Proto buď ve věci Martina jen docela klidná, on již svou věc řádně provede, chopí-li se jí a provede-li ji podle Mého rozkazu.“

5. Praví Chanchah: „Ach, ano, to jistě! Že jsi zde nejmoudřejší, to je nyní mému srdci až příliš jasné, ale že já ještě stále nevím, kdo vlastně jsi, toto jedině se mně ještě na tobě nelíbí. Hle, nedávno, když jsem se tě tázala pouze na tvé jméno, řekl jsi mně, že má láska k tobě mi vše již prozradí, ale ač tě nepochopitelně mocně miluji, nemohu se nicméně odnikud dovědět, a tím méně

ze sebe samé, jak se jmenuješ a kdo vlastně jsi. Ó, můj nade vše nejmilejší příteli, ó řekni mi přece své jméno!“

6. Pravím Já: „Má nejdražší, nejsladší Chanchah! Hle, na pouhém jméně nezáleží beztoho nic, nemůžeš-li ještě poznat, co vše je s tímto jménem spojeno. Kdybys však dala náležitý pozor na vše, co mluvím, věděla bys o Mně již dost. Dej však od této chvíle dobrý pozor na vše, co a jak budu mluvit a jak budou mluvit ostatní ke Mně a se Mnou a co vše se stane v odezvě na Mé slovo, když něco přikáží. Pak se již oba velmi snadno a lépe poznáme. Ale nyní buď statečná a neohrožená, neboť Martin a Borem obdrželi už ode Mne pokyn, aby sem přivedli onoho netvora! Hleď, už uvolňují řvoucímu řetězy.“

7. Chanchah nyní zcela oněmí, ale Gella přistoupí zmužile k ní a praví: „Chanchah, kdyby ti nekonečná síla a moc Tohoto Přítelce byla známa tak jako mně, pak by ses po Jeho boku nebála před tisíci takovými netvory víc než před nejmenším komárem.“

8. Chanchah se přímo zalekne a s největším chvatem praví: „Sestro, sestro, co to pravíš? Ach, mluv, mluv dále, mluv o něm, o něm, kterého tak neskonale miluji! Znáš ho?! Znáš tohoto vznešeného? Ó, pak mluv, mluv rychle! Bylo by tedy mé velké skryté tušení o něm pravdou?! Ó, Lamo, pak je Chanchah buď nejšťastnější bytostí nebes Lamy, anebo také nejnešťastnější bytostí v nekonečnosti!

9. Neboť, hle, jsem velkou hříšnicí před Lamou, jelikož jsem se dopustila jednou ve své zemi zrady na jeho předstíraných sluzích, kteří pak všichni byli umučeni. Jestliže to byli skutečně sluhové Lamovi, pak běda mně, ukáže-li se zde mé velké tušení být pravdou! Neboť mohu být navěky odstrčena od Toho, koho tak nekonečně miluji. Ó, sestro, znáš ještě nějakou větší trýzeň?! Jen tehdy, kdyby ti, které jsem zradila, byli zločinci, podvodníci, a nebyli tedy posly Lamovými – což ovšem nemohu rozhodnout – tehdy by mi byla tvář onoho nejspravedlivějšího snesitelnější! Proto mluv... ale, ach, sestro, nemluv, neboť tvé příliš brzké odhalení by mohlo zcela nesnesitelně proklát mé srdce! Ó, nech mě ještě chvíli tonout ve sladké nejistotě!“

10. S těmito slovy klesá k Mým nohám jakoby ve mdlobách. Já ji však posiluji a dávám jí opět se plně vzpamatovat.

Kapitola 115.

Dojenné usmíření jezuita Chorela s Chanchah. Radost Páně z lásky Chanchah.

1. Vtom přichází právě onen jezuita, kterého ještě s několika kolegy Chanchah zradila, padne přede Mnou na kolena a praví:

2. „Ó, Pane, ó, Otče, teprve nyní Tě naše srdce poznala! Ó, odpusť nám naši tak dlouhou slepotu, která nedopouštěla, abychom Tebe poznali takovým, jakým jsi – tak dobrým, tak mírným, tak něžným, tak nekonečně Se ponižujícím!“

3. Pravím Já: „Vstaňte, děti, a nedělejte nyní žádný povyk, neboť jsou ještě někteří, kteří kvůli své svobodě Mne nesmějí ještě poznat! Neboť víte, že hrnčír nejlépe ví, kdy je čas zvednout hrnec z kruhu. Zůstaňte však nyní zde a vydejte svědectví o tom, co zlého na vás spáchal tento drak, kterého sem právě táhnou Martin a Borem. Ty, Chorele, ukaž se nyní také zde této Chanchah, která tě kdysi v Číně zradila císaři a nyní je pro svou nesmírnou lásku ke Mně co nejblíže u Mne. Z této blízkosti ji stěží kdy věčnost vypudí.“

4. Chorel následuje ihned Mého příkazu a představí se velmi vlídně Chanchah. Ta ho okamžitě poznává a ulekne se svého domnělého žalobce.

5. Chorel se jí však táže: „Chanchah, proč se mě lekáš? Neučinila jsi to, co ti tvé svědomí velelo?! Vždyť sám jsem tě přece učil, že hříchem je jen to, co člověk koná proti hlasu svého svědomí, neboť hlas svědomí je hlasem Boha anebo Lamy. Ty sis mne zpočátku přece velmi vážila, neboť jsi ve mně a v mém druhu spatřovala skutečné posly Boží. Protože jsi však později svým

ženským ostrovtipem objevila v nás velezradu a svou lstí jsi to přivedla nakonec tak daleko, že jsme tě zasvětili do našeho předsevzetí, bylo pak dokonce tvou povinností jako Číňanky, abys naše zlé předsevzetí se vši horlivostí oznámila, a tím mnohé neštěstí od své vlasti odvrátila.

6. Hle, ačkoliv jsme byli pak hrozně potrestáni, nejsi nicméně ani v nejmenším vinna, nýbrž jedině my sami, protože jsme onen svatý cíl našeho poslání zvrátili v tak hanebný nešvar! Neboť kdybychom zůstali, a zejména já, věrnými účelu našeho poslání, stala by ses jistě jednou z nejhrošlivějších křesťanek ty i mnoho tvých soukmenovců. Jelikož jsme se však oslněni velkými poklady tvé země až příliš brzy zpronevěřili svatému účelu našeho poslání, ztratili jsme pak také vše i s naším málo cenným životem.

7. Z toho nyní velmi snadno poznáváš, že tě žádný z nás nemůže obžalovat, nýbrž spíš bychom se museli obávat opaku, a tak tedy, přespanilá, nejvyš prostosrdečná Chanchah, nemáš zajisté ani nejmenšího důvodu se nás lekat, jelikož se přece důvodně nelekáme my tebe, která bys nás mohla obžalovat. Odpusť nám tedy, nejmilejší nejvyššího, abychom se konečně zbaveni vši viny mohli svobodněji přiblížit k Tomu, jehož Jméno nejsou navěky hodny naše jazyky vyslovit.“

8. Chanchah je tímto Chorelovým doznáním hluboce dojata a praví: „Ó, milí přátelé, zde, v těchto síních není již žádná vina, a kdyby nějaká vina byla, pak ji navěky zahladí má láska k Lamovi. Neboť mé srdce mi praví: „Tvá láska k Lamovi – je Lama Sám v tobě.“ A, přátelé, tato svatá láska nezná vinu, nýbrž jen všude milé bratry a sestry, a to i tehdy, když oni ještě kráčí ve svém omylu. Má obžaloba proti vám pak budiž ta, že vás všechny miluji a že si vás vážím jako svého života. Máte proti tomu co namítat?!“

9. Chorel a jeho kolegové pláčí radostí nad těmito nádhernými slovy Chanchah a tato pláče s nimi.

10. Já se pak obracím k Chanchah a pravím: „Ó, ty nejnádhernější květino Mého srdce, pojď sem a dej se obejmout! Opravdu, taková láska je příliš řídká a sotva kdy tak čistá!

11. Ó, přelíbezná, ty jsi nyní nekonečně šťastna, že jsi u Mne tak velice získala. Ale také Já jako tvůj milý jsem nyní šťasten, že jsem v tobě, pohance, našel lásku, jaké mimo Magdalenu a matku Mého těla, není v celém křesťanství třetího příkladu!

12. Ó, Chanchah, Chanchah, ty jsi to daleko přivedla! Ještě nevíš, jak jsi to daleko přivedla, ale nejbližší chvíle tě uvede do hlubiny, o níž nemáš ještě ani potuchy! Ještě chvílku budou tvé oči drženy, abys byla pak tím blaženější. Proto měj ještě chvílku strpení. Nyní se však všichni vzmužte, oba sem již doprostřed sálu táhnou draka a budou s ním také již hned zde.“

Kapitola 116.

Scéna se Satanem k poučení a uklidnění dětí Božích. Martinova slovní potyčka se Satanem. Martin v úzkých. Rada Páně.

1. Martin už zdaleka křičí: „Pane, pomoz nám, pomoz nám! Jinak ta bestie nám učiní něco zlého! Ani větší silou se jí téměř už nemůžeme zmocnit!“

2. Já zvolám: „Satane, poslechni Svého Pána!“

3. I zařve drak: „Tebe neposlechnu nikdy! Žádného Pána nad sebou nemám!“

4. Zvolám Já: „Nechceš-li poslechnout Mé otcovské slovo, nebudeš moci pak vzdorovat Mé všemohoucnosti, což jsi už tak často zakusil! Volám tě proto ještě jednou jako Otec a Pán a pravím: Pojď sem a ospravedlň se!“

5. Drak zařve: „Ne, ne! Tebe nikdy neposlechnu, neboť já jediný jsem pánem nekonečnosti, a co jsi Ty, jsi jen skrze mne!“

6. Zvolám Já: „Satane, nevzdoruj déle Bohu, svému věčnému Tvůrci, jinak se ti tu dostane věčně nejvyšší neúprosného soudu!“

7. Drak opět zařve: „Já, Tvůj pán, budu Tobě i tvému nejbídnějšímu soudu věčně vzdorovat! Odstraň mne z tohoto místa, můžeš-li!“

8. Nyní ho uchopím mocí Své vůle a vrhnu jeho i s jeho družinou před Sebe a držím ho tak, že tu leží jako mrtvý.

9. Martin se rychle táže, proč drak nyní nevzdoroval.

10. Já však pravím: „Nechte ho nyní, až přijde k sobě, pak se ukáže, co přednese!“

11. Praví Martin: „Ó, Pane, nyní bych chtěl dát jen krátkou dobu volný běh svému jazyku, abych této nad veškeré pojmy nejhloupější bytosti vmetl do tváře některé šťavnaté pravdy! Neboť jak jsem nyní na tohoto přenesmírně hloupého odbojníka dopálen, nedovedu Ti ani vypovědět! Jeho nanejvýš směšné, ošklivé a hloupé podoby se již naprosto nebojím, nýbrž musím se jí jen – ovšem jen ve zlosti – smát!“

12. Pravím Já: „Máš-li tedy tak velkou chuť pustit se zde do tohoto Mého úhlavního nepřítele, zkus tedy své štěstí, ale hled', abys špatně nepochodil! Za tím účelem mu bude ponechán na svobodě jen jazyk, neboť kdybych ho ponechal na svobodě celého, pak by si s tebou hrál jako lev s komárem! Ano, říkám ti, beze Mne by jeho síle, kterou ještě má, ani celé stvoření nemohlo vzdorovat! Ale pouze s jeho jazykem, který je nyní uvolněn, můžeš se tedy beze škody pokusit, zda budeš nad ním pánem. A tak tedy jen začni vrhat mu do uší své ostré slovní šípy!“

13. Martin přistoupí nyní zcela zmužile a těsně před tlamu drakovu a pustí se do něj těmito kousavými otázkami: „Poslyš, ty nejhloupější dobytku celé nekonečnosti! Čeho chceš se svým starým, nanejvýš směšným vzdorem od Boha docílit? Copak ani několik věčností ještě nestačí, aby ti ukázaly, že jsi nejhloupější potvora v celé nekonečnosti?! Hle, o oslu se nicméně praví něco chytrého, a to, že jde jen jednou tancovat na led. Ale co se má říci o tobě, ty prastarý, všechny světy, dobytek a lidi klamající mizero?! Copak tvůj svinský mozek nebyl ještě v pekelném, několik tuctů decilionů roků anebo věčností trvajícím ohni vypečen – za předpokladu, že tvá nekonečná hloupost má pojem o decilionu?! Odpověz, ty přehloupá potvoro, můžeš-li mi dát odpověď!“

14. Praví drak: „Poslyš, ty všetečná slepá hlavo! Lev není chytačem komárů a já, jako prvostvořený duch, jsem v této své opravdu největší bídě příliš velkodušný, než abych se obíral duchem nomádů! Tobě však také rád odpustím už proto, že jsi byl na zemi dobrým pracovníkem pro mou říši, a tak se tedy nerozčiluj, můj milý Martine!“

15. Tato odpověď přivádí Martina zcela z míry a sotva se ještě ovládá, aby snášel takové podceňování své osoby a vyslechl konečnou obžalobu. Proto zhluboka vzdychne a praví:

16. „Ó, ty přebídný zlosyne, jak se můžeš opovážit mě, občana nebes, zde v nejúplnější přítomnosti Boha tak přehanebně ponižovat?! Copak nevíš, jak to je psáno?! Hle, takto je psáno: „Běda tomu, kdo sáhne násilím na jednoho z Mých pomazaných!“ Já jako občan Božích nebes jsem zajisté asi také pomazaným Páně! Myslíš, že Pán nechá takový zločin nepovšimnutý, bídniče?!“

17. Praví drak: „Poslyš, Martine, já, kterému jsi vždy spílal kníže lži, dokud jsi byl na zemi a pracoval jen v mém žoldu, odpověděl jsem ti ve vši mírnosti pouze jen nahou pravdu na tvou opravdu uličnickou nadávku mé nejbídnější bytosti, a hle, ty se jako Bohem pomazaný občan nebes pouštíš do mne hůř než nějaký zapálený sud prachu na zemi, a varuješ mě, abych se nedotýkal tvé posvěcené hlavy, pod výhrůžkou Boží pomsty!“

18. Řekni mi tedy, odkud máš právo takto mi před Bohem nadávat?! Copak nejsem zrovna jako ty z Boha, jenže s tím rozdílem, že já jsem nekonečný díl z Boha, a ty jsi jen prach na prachu země, ale Pánem opět sebrán z plev nejúplnější nicoty a přeměněn v nejtitěrnějšího lidského ducha!

19. Máš-li však nějakou úctu před Bohem, pak si važ všeho, co z něho je, a ne jediné své pomazané hlavy, na které ti podle všeho mnohem více záleží než na Pánu! Či vyměřil jsi svou pomazanou hlavou ony nekonečné prahlubiny Božství navlas tak, abys pak mohl s nějakým věčným důvodem moudrosti proti mně vystoupit a říci: „Proč jsi takovým, jakým být nemáš?!“

20. Můžeš mi dokázat, že nejsem takovým, jakým z důvodů stvoření tobě věčně nezbadatelným být musím, abys ty mohl být tou trochou, kterou jsi!? Či existuje snad hrnčír, který dělá hrnec bez hrnčírského kruhu? Čím však je hrnčír jeho kruh, tím je veškerý svět Tvůrci. Já pak jsem hmotou veškerého světa, tím také základem, a tedy zpevněný protiklad, kterým tedy musí teprve být podmíněno veškeré dění a bytí, aby se jako takové mohlo v nekonečnosti projevit!

21. Z toho důvodu můžeš svou pomazanou hlavou vyrozumět, že já jsem ve velkém řádu Božím jistě také nutný, a že Bůh mým prvostvořením jistě nestanovil nějakou nemoudrost za základ všeho bytí a dění. Řekni – jestliže to poznáváš a chceš vzdát Bohu nejúplnější úctu – že je tomu tak! Proč svou pomazanou hlavou nepoznáváš, že rouháš-li se dílům Božím, nutně se také rouháš Bohu Samému a že nazýváš Boha – ovšem ve své odpustitelné velké hlouposti – pouhým packalem!

22. Proto, můj milý Martine, buď zticha! Neboť uplyne ještě mnoho věčností, než pochopíš i jen deciliontinu atomu onoho nekonečného, nejhlubšího poměru mezi mnou a Bohem! Ostatně nepřipadá ti, jako pomazanému mírovému občanu Božích nebes zvláštním to, že tě mám já, Satan, učit mírnosti?!

23. Martine, máš-li mi však přece jen něco říci, tedy mluv! Ale mluv jako moudrý, a nikoli jako nejhloupější, nejrozpustilejší uličník na světě! Považ, že zde stojíš před Bohem a před Jeho prvostvořeným největším duchem, na kterém je ti následkem tvé hlouposti mrzutě nápadná nanejvýš jen jeho podoba a jeho tobě snad navěky nepochopitelný vzdor!“

24. Martin se nyní velmi mocně zarazí a neví, co by měl říci. Pohlédne hned na Mne, hned opět na draka a skrytě se Mne táže: „Pane co je to? Co mám na to drakovi odpovědět? Zdá se, což je mi nanejvýš nepochopitelné, že má ve vši hlubině hlubin nakonec ještě také pravdu?!

25. Dábel – a mít pravdu, to se hodí jako pěst na oko! Ale co tu mám říci, když nakonec ten d'ábel, jak bylo řečeno – má pravdu?! – Ne, není-li to prokl - - málem bych byl řekl – pak ať se nazývám vším možným! – Dábel a mít pravdu!“

26. Pravím Já: „Ty ses přece chtěl s ním pustit do slovního boje. Ttedy bojuj jen ještě dále, neboť d'áblem se nesmíš nechat porazit! Proto se snaž ho nyní podle své chuti přemoci a mluv tedy dále s ním a odporuj mu v tom, co ti řekl!“

27. Praví Martin: „Ó, to bude krásné odporování! Ó jé, ó jé! Já – a ten?“

Kapitola 117.

Pokuseň prostorekého Martina Satanem ve svúdné postavě Satany.

1. Po chvíli se obrátí Martin opět k drakovi a praví: „Poslyš, ty zcela nepolepšitelný zhoubce všeho života, ty netvore, ty starý hrdino duchovní noci a nejnemilosrdnější smrtonoši všech ubohých duší! Ty mluvíš zajisté jako hotový mudrc, ale není to tvá vůle, která ti takto velí mluvit, nýbrž jen tvá nyní hluboce pocíťovaná bezmocnost, v níž se nyní nalézáš skrz naskrz uchopen nekonečnou mocí Páně! Kdybys byl volný – pak sázím na to tisíc proti jednomu životu – že bys měl zcela jinou řeč!

2. Já vím dobře, že jsi vyšel jako prvý největší duch plný světla a jasu z Boha – tvá moc byla mocí, která pronikala všemi prostory, a tvé světlo zářilo jako Boží oko! Ale vím také, že tě Bůh vyvolal ze Sebe nikoliv pro pád, v němž nyní jsi již po několik věčností a v němž tvrdošijně setrváváš, nýbrž jen pro nejvyšší vzkříšení nejsvobodnějšího a nejbláženějšího života!

3. Řekni, proč nestojíš na takovém stupni, na kterém bys měl podle vůle Boží stát? Proč jsi ustavičně nepřikřejší protivou vůle Boží? Proč chceš setrvat raději v nejhroznější trýzni navěky, než aby ses obrátil k Pánu a Otci a požíval jako navrátilví se ztracený syn, ve vši svobodě a nejvyšší plné moci, nekonečné přemíry věčné otcovské lásky? Nuže, mluv, máš-li k tomu dost moudrosti!“

4. Praví drak: „Hle, Martine, tato tvá řeč v otázkách je již mnohem rozumnější než tvé řeči dřívější a dělá tvému duchu čest. Jsou tu skutečně věci, které jsou hodny lepší odpovědi! Ale víš, dříve než někomu na takové body odpovím ze vši hlubiny hlubin, zkoumám napřed každého, zda je také schopen pochopit to, co mu dám za odpověď!“

5. Proto poprosím Pána – chce-li, abych ti na to odpověděl – aby mi poskytl jen na malou chvíli úplné svobody, a to pod svatou zárukou, že nechci ani tobě, ani nikomu jinému vlas na hlavě zkřivít! Obstojíš-li v této mé zkoušce, odpovím ti na všechny tvé otázky! Jestliže však ve zkoušce

neobstojíš, bude to znamením, že pro takovou příliš hlubokou moudrost nejsi ještě dávno dost zralým! Ale konečně ještě dodávám také to, že tě budu zkoušet jen tehdy, jestliže na zodpovězení otázky naléháš a jestliže to chceš! Nuže rozhodni se!“

6. Martin se obrací opět na Mne a táže se Mne, co má dělat.

7. Pravím Já: „Kdo dílo začíná, musí je také dokončit. To je první pravidlo řádu všeho opravdového života. Proto musíš učinit, co ti tvůj odpůrce klade jako podmínku. Ale Já ti k tomu pravím: buď pevným, neboť tento duch je nanejvýš lstivý duch a jeho zkoušky jsou přechytrale nastrojené léčky!“

8. Potom se obrátím k drakovi: „Jsi na několik okamžiků volný, nezneužij však této milosti!“

9. V tom okamžiku zmizí onen přehrozný dračí pancíř a z prachu pancíře se zvedá ženská postava tak přenesmírně krásná, že před ní musí všechny ženské krásy slunce nekonečně daleko ustoupit. Neporovnatelná měkkost, zaoblení, nesmírná ušlechtilost všech údů a kloubů, nepochopitelná něha a bělost kůže nemají v celém nekonečném prostoru druhý příklad. Na nesmírně překrásném těle spočívá hlava, jejíž velebná krása zanechává nekonečně hluboko každou sílu představivosti!

10. Když Martin užít tuto postavu před sebou, otázka se ho tato jemu nikdy netušená kráska převelice vlídným a libě znějícím hlasem:

11. (Satana:) „Nuže, milý Martine, chceš-li, odpovím ti na tvé otázky. Ale jen mi dříve řekni, zda bys mě mohl milovat, kdybych já tě milovala víc než svůj život! Mohl bys mě milovat a touto láskou mě zachránit od mé, tobě známé, nekonečně velké trýzně?! Ó Martine, mluv, mluv!“

12. Tu je Martin všecek bez sebe. Ze samého úžasu nemůže ani dech popadnout. Nesmírné vnady této bytosti působí na něho tak, že se ocitá přímo v horečce. O možnosti mluvit anebo dát se do řeči nedá se u něho zatím ani uvažovat. Vykoktá pouze několik nesrozumitelných zvuků a jen stále víc otvírá oči a ústa a každé vlákno jeho bytosti stává se nejžhavější láskou k této pro něho příliš nesnesitelné kráse.

13. Za dlouhou chvíli tohoto jeho stále většího rozpalování volá konečně Martin ze všech sil: „Ó nebe, nebe, nebe všech nebí! Kdo by na tebe mohl pohlédnout a nemilovat tě?! Miluji, miluji, miluji tě nekonečně! Jsi-li nešťastná, ty přenesmírně krásná, přepůvabná bytosti všech bytostí,– pravím, jsi-li nešťastná, musíš-li trpět, kdo může být šťastným, když tebe viděl a ví, že trpíš?!”

14. Nemohu-li tě zachránit, ó, pak chci raději věčně s tebou trpět, než být nejbláženější všech nebí bez tebe! Za tebe bych dal nekonečno, kdybych je měl! Tisíc životů bych dal za jeden atom tvé bytosti! Ó, nekonečně přenáděrná bytosti! Ó, mluv, mluv, co mám pro tebe učinit, abych tě zachránil, věčně pro sebe získal?!“

15. Praví proměněný drak: „Ó, přenáděrný Martine, miluješ-li mě tak, jak zde ujišťuješ, pak mi dej ten nejhonivější polibek! Tento polibek mě navěky zachráni a učiní nejsladší družkou tvého věčného života!“

16. Praví Martin, pln nejvyššího vzrušení: „Ó, nebe nebí! Ne jen jeden, nýbrž trilion polibků máš mít!“

17. Rychle chce svůj úmysl splnit a skutečně k ní přiskočí. Ale jak se zatváří, když ho tato bytost s nesmírně opovrhlivým výrazem odstrčí a řekne:

18. (Satana:) „Zpět, bídný, chlípny kozle! Tys ve své zkoušce špatně obstál a napříště nejsi hoden žádné odpovědi ode mě! Ničemo, jak jsi mohl zapomenout na Boha a vrhnout se do náruče mně, nepříteli všeho života, který se nepodobá mému životu?! Ó, ty slabý tvore, ty vyvrheli vši ošklivosti!“

19. Martin klesá ve mdlobách zpět a drak zaujme opět svou dřívější podobu.

Kapitola 118.

**Zotavení a poučení padlého Martina Boremem. Pán napomíná
Martina. Neodlučitelnost majetku a majitele v nebi.**

1. Borem přistupuje k Martinovi, pozvedne ho a praví: „Milý bratře, hle, ty jsi příliš horlivý! Nech v budoucnu jen Pána jednat. Budeme-li chtít konat jen to, co nám poručí Pán, pak pochodíme vždy nejlépe!

2. Pustit se v zápas s bytostmi, jako je tato, k tomu je třeba mnohem více než jsme s to nyní pochopit. S touto bytostí nemůže se dokonce ani žádný anděl pustit sám v zápas, nýbrž jedině s naprostou pomocí Páně, neboť tomuto prastarému drakovi je k službám z něho samého tisíc a opět tisíc nejvychytralejších klamných prostředků, kterými by mohl obelstít všechna nebe, kdyby to Pán dopustil! Jestliže by tedy před ním nebyli jisti bez zakročení Páně ani všichni občané nebí, co bychom s ním potom chtěli pořídit my dva, sotva nováčkové v této říši?!

3. Hle, když Michael, nejmocnější anděl všech nebí, zápasil s tímto drakem o tělo Mojžišovo, byl přemožen a jako poražený nemohl nic jiného učinit, než volat na tuto nejvyš zlou bytost soud Páně, který jediný byl s to vzít kořist tomuto draku.

4. Jestliže tedy již Michael musel odejít s nepořízenou, co potom s ním pořídíme my dva? Proto buď ve vší budoucnosti nadmíru opatrným při jakémkoli Pánem určeném nutném setkání s takovými bytostmi. Neboť jejich podstatou je samolibé zlo a faleš.

5. Nyní jen zase vstaň a poděkuj Pánu, který zcela jediný tě nyní osvobodil od velkého zla! Neboť kdyby to záleželo jen od Satany, ta by byla od tebe jistě polibek přijala. Ale tím by pak také všechnu tvou nebeskou lásku převrátila ve svou pekelnou lásku a byla by tě svou ženskou postavou, kterou by před tebou tak snadno opět neodložila, k sobě více než kovovými pouty k sobě nepřikovala.

6. Ale v okamžiku, kdy jsi ji chtěl políbit, byla Pánem uvedena zpět do své zvláštní, nanejvýš zlé přirozenosti, její nekonečná pýcha se vynořila a ty jsi byl od ní co nejbídněji odstrčen, načež pak musela opět přijmout ihned zase svou dračí podobu! Pán tě takto zachránil! Proto také nyní ihned vstaň, poděkuj Pánu za své zachránění tvé celé slabé bytosti!“

7. Po tomto dobrém napomenutí Boremově Martin velmi rychle vstane a vrhne se ke Mně, prosí Mne za odpuštění této své pošetilosti a děkuje Mně však také co nejvroucněji za udělené mu zachránění a napomenutí ústy Boremovými.

8. Já mu však pravím: „Martine, jak dlouho tě budu muset v tvé až příliš často znovu se vracející pošetilosti snášet? Kdy už konečně začneš jednat úplně podle svých, často učiněných, nejlepších předsevzetí? Kolika hloupostmi budeš muset ještě projít, než se staneš trvale moudrým?! Ó, zvrácené pokolení, kolik trpělivosti je třeba, aby tě přivedla na správnou cestu?

9. Vstaň nyní, ale buď konečně moudřejším. Dost na tom, když se dáš až příliš rychle strhnout nějakou skutečností, ale dát se až do posledního vlákna života porazit marným klamem – řekni, kolik slabosti je k tomu zapotřebí!“

10. Martin vzlyká lítostí a bez ustání prosí za odpuštění.

11. Já Se však ihned sehnu, pozvednu ho a pravím: „Hle, nyní stojíš přede Mnou svoboděn, jelikož jsem tě vzpamatoval. Ale jak dlouho se takto udržíš?!

12. Hle, každý pravý občan nebes musí konečně být bezpodmínečně sám ze sebe úplně svobodný a nesmí padnout, i kdyby na čas vstoupil na velmi klouzavou cestu. Co by se však stalo s tebou, kdybych tě nechal úplně svobodným? Udržíš se v rovnováze a neupadneš, kdybys měl po kluzké cestě sám kráčet?!”

13. Praví Martin zcela zkormoučeně: „Ó, Pane, jen mě nikdy nenechávej! A nenech mě nikdy úplně svobodného, jinak budu ztracen. Já nežádám navěky žádnou absolutní svobodu! Budu-li smět být i jen nejposlednějším u tebe, budu po všechny věčnosti úplně spokojen! Také tento dům dej milému bratru Boremovi, neboť já se pro takové přenádherné vlastnictví naprosto nehodím!“

14. Pravím Já: „Buď jen klidný a drž se ve svém srdci pevně Mne, jen tak půjde vše dobře! Ale toto vlastnictví odejmout tobě a odevzdat je Boremovi nemohu. Neboť vzít tobě toto vlastnictví znamenalo by vzít ti tvůj život a dát jej jinému. Neboť zde nemůže mít nikdo nic jiného, než jen to,

co z něho vychází. Takové živoucí vlastnictví musí však zůstat tak, jako vlastník sám. Protože zde vlastník a vlastnictví jsou neoddělitelné.

15. Jen se však nesmíš v tomto svém vlastnictví cítit nikdy Pánem, a tak se bude tvé vlastnictví stávat vždy nádhernější a nádhernější. Každý nebeský občan je ovšem zcela nejsvobodnějším vlastníkem děl svého ducha, své lásky ke Mně, ale jediným Pánem nad každým vlastnictvím, jakož i nad každým duchem jsem jen Já!

16. Nyní víš, jak se zde věci mají, proto stůj tedy také ty od nynějška pevně jediné v Mé lásce, a tak ti toto tvé nebeské vlastnictví nebude nikdy vadit.

17. Také o Borema se nestarej, neboť on má pro sebe již vše až vrchovatě. A až budeš úplně zralým, pak tě také již uvede do svého vlastnictví. Nyní však jdi k Boremovi a konej, co koná on, Já pak promluvím několik slůvek s tímto hostem.“

Kapitola 119.

Rozmluva Páně se Satanem. Satanův zlomyslný vzdor. Podobenství Páně o kovolitci. Zachráněná družina Satanova.

1. Já se však obracím k drakovi a Má slova znějí: „Satane, jak dlouho ještě chceš Boha, svého věčného Pána, pokoušet?! Jak dlouho ještě tvá neomezená pýcha potrvá?! Čeho chceš dosáhnout proti Mé nekonečné moci, která tě může vždy úplně rozložit a zničit?! A když to neučiní, může tě navěky co nejhrozněji trestat!

2. Ty víš, že tento čas je nejposlednější. V tomto čase můžeš ještě povstat, anebo padnout navěky! Co chceš činit? Tobě je Má vůle až příliš známa, a kdyby tomu tak nebylo, neměl bys navěky žádného hříchu. Jelikož Má vůle je ti však známa jako odměna i trest, říkám ti: Co budeš nyní činit?

3. Hle, nyní proti tobě povstává vše! Hory jsou snižovány a údolí vyplňována, všechny koruny a trůny země, které jsi zřídil, budou vrženy do louže! Co budeš dělat? Mé moci nebudeš moci nikdy navěky vzdorovat, nebude ti již nic dovoleno! Mluv tedy, co budeš dělat?? Povstaneš, anebo chceš padnout?

4. Hle, pod tebou je věčná propast , a hle, zde jsem Já, Otec všech, kteří mne milují, a zde je Můj stůl. Vol tedy a rychle se rozhodni! Staň se!“

5. Praví Satan: „Pane, znám Tě, znám Tvou moc a svou hroznou bezmocnost vedle tvé nekonečné věčné moci, ale právě proto, že to vše až příliš ve vši hlubokosti poznávám a svou bezmocnost až příliš hluboko pociťuji, poznávám také, že jediným triumfem mé pýchy je to, že ti mohu vzdorovat ,ano, že ti mohu věčně vzdorovat a také poznávám, že veškeré tvé moci nezbyvá k oblomení mé mysli, k přemožení mé vůle jiného prostředku, nežli jediné mé úplné zničení, což však nemůžeš věčně nikdy považovat za vítězství nade mnou! Neboť duchovní životní vítězství nespočívá věčně nikdy na možném úplném zničení nekonečně slabšího protějšku, nýbrž v nejmoudřejším přesvědčení toho, co podmiňuje nutně nejúplnější svobodu obou stran.

6. Toto přesvědčení však spočívá vždy na svobodně uváženém přijetí opaku. Tímto opakem jsem však já, který nechce nikdy poznat, co ty také právem chceš, a i když to také poznávám, nechci to nicméně učinit, abych Ti ukázal že mimo Tvou vůli je ještě jiná vůle, kterou všechna Tvá všemohoucnost nikdy neoblomí, dokud mě ponecháš existovat!

7. Neboť, hle, snadné je být svobodným podle vůle Tvé, avšak znát Tvou věčnou všemohoucnost a Tvůj hněv ve své vlastní bezmocnosti, věčně se zříkaje vši blaženosti v největší trýzni, nicméně Tobě, všemohoucímu Duchu vzdorovat, hle, to je větší než všechny velikosti, které Tvé vševidoucí oko bude s to věčně kdy spatřovat!

8. A hle, to je také důvod mé stálé neposlušnosti vůči Tobě! V této neposlušnosti spatřuji největší triumf své bezmocnosti naproti Tvé všemohoucnosti proto, že v této své bezmocnosti

zůstávám vždy dobrovolným vítězem nad Tvou všemohoucností, moudrostí a láskou, jako i nad Tvým hněvem, a Ty mě nemůžeš ani vši Svou silou, láskou, moudrostí, soudem a hněvem oblomit!

9. Být Michaelem není žádným uměním, být Gabrielem žádnou těžkostí, být Urielem je snadné, být serafem, cherubem je nebeskou hříčkou, ale být Luciferem, prvním největším duchem po Tobě, dobře vědoucím jakou neskonanou blaženost skýtá tvá neskonalá láska a vedle toho také jakou stále stoupající trýzeň působí soud Tvého hněvu a přitom nicméně opovrhovat veškerou blažeností, jako i veškerou věčnou neochvějností vzdorovat bez nejmenší naděje, že přitom kdy něco získám, nýbrž věčně jen bez konce ztrácím. Hle, tato malomocná velikost vůle tvora je nekonečně větší než všechna velikost Tvé božskosti a toto vědomí mě činí v mé největší trýzni blaženějším, než jsi kdy byl Ty i se všemi Svými duchy a anděly! Proto se mě nikdy netaž, jak dlouho Ti budu ještě vzdorovat! Má odpověď bude vždy stejná: Věčně, věčně, věčně! Bůh mě nikdy neoblomí!“

10. Pravím Já: „Ó, slepý, temný duchu, jak velká je tvá smrt, v níž se domníváš, že Mně můžeš vzdorovat. Ty máš radost v tomto tvém domnění a nepovážíš, že zde každá pravá, stejně jako tvá falešná svoboda, která se ti zdá být tvou vlastní svobodou, musí nakonec nicméně být podrobena Mé vůli. Neboť s kým jsem se Já kdy radil a kdo Mé cesty prohlížel?! Víš snad, zda není mou skrytou vůlí, že musíš být právě takovým, jakým jsi?! Víš, zda jsem tě už od prvopočátku neurčil k pádu?! Může kdy dílo předepsat dělmistrovi, jak a k čemu je má vytvářet?“

11. Kovolitec zhotovuje z ohnivzdorné látky své tavicí kelímky. Tyto kelímky přicházejí do mocného ohně a v nich pak vře tvrdá ruda, a když je dosti rozžhavená, teče pak jako voda a dělmistr ji nechává stékat do různých potřebných forem. Je-li ruda vylita do forem, jsou pak ochlazovány a žár již nesnášejí, ale kelímek zůstává v žáru, aby se v něm tivila jiná ruda, a nebývá ochlazen dřív, dokud se nestal nepotřebným, kdy pak bývá také navždy zavržen jako k ničemu již nepotřebná vypálená hmota.

12. A nejsem Já Dělmistrem všech, všeho díla děl? Jsem-li Jím tedy a tvořím-li Si nástroje, jak Já je potřebuji a jak Já je chci mít, řekni, můžeš mi pak vzdorovat?! Anebo můžeš nazývat vzdorem to, jsi-li takovým, jakým jsi, a nemůžeš tedy být jiným než jen takovým, jakým nakonec chci Já?!

13. Já však nejsem krutým kovolitec, nýbrž Mistrem plným lásky, takže chci dokonce vytáhnout Své kelímky z jejich dlouhého žáru, přejí-li si to a chtějí-li přejít do řádu mých svobodných děl. Nechtějí-li to však a působí-li jim více radosti zůstat Mými věčnými kelímky, je Mi to také vhod, neboť pak Si nemusím opatřovat kelímky nové. Zůstávají-li však kelímky, pak jsou takovými, jakými být musí, a nikoli jakými samy být chtějí, neboť nástroj nemůže být jiný, než jak Já jej vytvářím a chci mít.

14. Proto tvůj domnělý vzdor, z něhož máš radost, není také ničím jiným než preludem, pocházejícím z tvé velké slepoty. Neboť jako nemůže hrnc říci hrnčír: „Já jsem, jakým já chci“, zatímco jím hrnčír otáčí a jej utváří, jak on chce. Právě tak nemůžeš také ty Mně říci, že jsi takovým, jakým ty chceš, když přece jen musíš být, jakým jsi a co jsi, jak Já to chci! Jenže Já ti dávám, jako věčná Láska sama, vedle tohoto soudu také tolik životní svobody, že můžeš následkem ní pociťovat, chápat i změnit svůj nanejvýš strastiplný stav, chceš-li. Nechceš-li však, pak zůstaň, jakým jsi a co jsi, ne však, protože ty tomu tak chceš, nýbrž protože Já tomu tak chci!

15. Chceš-li pak svůj osud zlepšit, dám na tvé místo jiný, v tvém způsobu mi sloužící nástroj. Mluv nyní, co chceš! Mně je úplně jedno, zda zůstaneš, jakým a co jsi, anebo zda Já, jak řečeno, dám na tvé místo nástroj jiný.“

16. Tu se Satan mocně zarazí a neví, co by řekl.

17. Jeho četná družina však volá: „Ó, Pane, je-li tomu tak, pak nás vysvobod' z naší staré trýzně a dej na naše místo nové, potřebnější nástroje! Neboť my jsme té bídy již dosti okusili a od ohně jsme se stali již velmi zpuchřelými, proto smiluj Se nad námi a přetvoř nás, ó, Pane, podle Své dobrotivosti, podle Své lásky!“

18. Když to Satan od své družiny uslyší, rozzuří se, začne rvát a výt: „Vy se nechcete podílet na mé velikosti? Také tehdy nezůstanu, čím si Bůh přeje, nýbrž čím já budu chtít. Dejte mi za pravdu!“

19. Zavolá jeho družina: „Blázne, můžeš chtít něco, co by nechtěl Bůh?! Copak tvá co možno nejsvobodnější vůle není Boží vůle? Chtěj, co chceš, a přece nebudeš moci nic ze sebe chtít, nýbrž jen Boží vůle v tobě, která jediné vždy a věčně zůstane tvým nepřemožitelným soudcem! Učiň, jak jsi souzen, nás však uchopilo nyní Boží slitování a nikdy nás neopustí! Proto také nyní konáme podle svého lepšího úsudku!“

20. Pravím Já: „Vstaňte tedy, ubožáci, a váš osud budiž svobodný! Ty jediný pak zůstaň, chceš-li, čím jsi! Cokoli však také nyní učiníš, není tvá, nýbrž Má božská vůle, a tvá vůle v tobě budiž navěky soudem ze mne v tobě!

21. K tomu konečnému, největšímu a nejhlubšímu poučení dávám ti pak krátkou lhůtu, v níž budeš zajisté uvažovat, čím a jakým jsi! Chceš-li svůj osud zlepšit, pak se to stane! Nechceš-li však, zůstaneš nadále, čím nyní jsi po tak dlouho, dokud nevzklíčí cestou těla poslední zajatec veškerého nynějšího stvoření! Co se však stane potom s tebou, to vím jediné Já Sám – a mimo Mne již nikdo jiný v nekonečnosti!“

22. Při těchto slovech spustí Satan velký křik a spěchá ze dveří ven. Jeho družina odvrhne však od sebe svůj dračí pancíř a stojí tu tisíc velmi žalostně vypadajících, zcela nahých duší a prosí o uzdravení a zmírnění svých velkých bolestí.

23. Já pak zavolám nyní našeho Martina, Borema a také Chorela a přikazuji jim, aby zavedli tyto ubožáky do chladicí lázně. Tito tři ihned učiní, jak jsem jim přikázal a oněch tisíc ubožáků nalézá zmírnění v lázni.

Kapitola 120.

Procitnutí Chanchah z jejího snového stavu a výklady Páně o velkých událostech a o sobě samém.

1. Zatím však procitne po Mém boku také Chanchah jakoby ze spánku a vzpomíná si na vše, co se stalo před jejíma očima jen jakoby v živém snu. A začíná Mně bod za bodem vyprávět vše, o čem nyní snila. Když je se svým vyprávěním hotova, táže se Mne, zda je něco na tomto jejím vidění.

2. Já však jí pravím: „Chanchah, neviděla jsi předtím, jak sem Borem a Martin vlekli na řetězech tak přehrozného draka a jak velice se jejich síle protivil a jak jsem pak, když Mne Martin v náležitém dorozumění s Boremem prosili o pomoc, vrhl mocí Své vůle okamžitě draka sem k našim nohám? Viděla jsi to přece ještě se zcela otevřenýma očima.“

3. Práví Chanchah: „Ano, převznešený, to jsem zajisté viděla, ale když drak ležel těsně před námi, tu mě pojala příliš mocná hrůza, takže jsem úzkostí upadla do jakéhosi spánku. A události, které pak s tímto netvorem následovaly, jsem viděla jen jakoby ve snu. Právě asi tak, jako když jsem brzy po příchodu do tohoto světa přišla rovněž do podobného stavu, ve kterém jsem se sešla s Chorelem a musela jsem s ním přestát hrozný boj. A když jsem se pak probudila, připadalo mi také vše jako nyní, jako těžký sen.“

4. Co vidím při úplném, bdělém vědomí, to ovšem mohu pochopit potud, pokud sahá mé malé poznání, ale co se týká těchto snu podobných vidění, jsou příliš daleko nad okruhem poznání mé duše a já tu nemohu nic jiného činit, než jediné se obrátit na Tebe, jelikož mám o Tobě nejživější přesvědčení, že Ty jediné jsi nejmoudřejší a nejmocnější v tomto celém velkém domě! Ó, vysvětli mi tedy toto mé vidění!

5. V tomto vidění jsi jednal a mluvil jako věčně nejsvětější Lama Sám! Ale jelikož nyní opět bdím, nespatriji na tobě také ani nejmenší změny tvého známého mi zevnějšku, a můžeš tudíž být právě tak dobře vši mocí vyzbrojený posel Lamy, jako také za příslušnou maskou Lama Sám! Potud, a ne dále, dovedu posoudit své vidění, to další a správnější však očekávám, ty má jediná láska, od Tebe! Ó, neváhej napojit mé srdce velkou hojností své moudrosti!“

6. Pravím Já: „Chanchah, kde je nyní drak a kde jeho družina?! Hle, ty nyní náhle žasneš a pravíš v srdci: Pro nejsvětějšího Lamu! Nikde již nelze spatřit onoho netvora! A jeho družina? A Borem, Martin a Chorel – kde ti jsou?!

7. Já však pravím tobě: Hle, Má síla vyhnala onoho jednoho tak rychle ven ze dveří, jako prchá nejrychlejší myšlenka, a přikázala mu, aby vešel do vepřů země, aby se nyní stali zuřivými a v této panovačné zuřivosti oběhli předhoří nejúplnějšího sobectví a konečně, aby se odtud vrhli do moře nejtemnějšího klamu a utopili se v něm!

8. Jeho starou družinu jsem mu však mocí slova odňal a poslal ji pomocí oněch tří nepřítomných do lázně sebepoznání, pokory a z toho prýstícího předchozího možného polepšení.

9. Vše, co však zde, tak jako všude konám, konám ze zcela vlastní moci a není žádné moci ani nade Mnou, ani pode Mnou, která by Mně mohla přikazovat a říci: „Nyní konej to a nyní ono!“ Co konám, konám Já Sám – bez rozkazu někoho jiného. Řeknu-li tedy někomu: „Konej to a ono!“, pak nemůže nikdo klást odpor síle Mé vůle.

10. Ó, Chanchah, když to vše snadno z Mých skutků seznáváš a už dávno jsi to mohla seznat, jak se můžeš ještě tázat, zda jsem poslem Lamy, anebo Lama Sám?!

11. Prostota Mého zevnějšku tě nesmí mýlit, neboť, hle, Lama se nemusí lesknout navenek jako knížata, nýbrž Svou Otcovskou láskou, moudrostí a mocí, jedině v srdcích Svých dětiček! Já jsem se však v tvém srdci už dávno přes míru leskl. Jak to, že jsi Mne nemohla poznat?!

12. Hle, Má Chanchah, Má dcero, Já jsem tvůj Otec, tvůj Lama a mimo Mne není věčně nikde již žádného! Ale proto se nesmíš hrozit, neboť hle, jakým jsem, takovým jsem věčně neproměnlivě stále a všechny Mé dívky nemají Mne poznávat, spatřovat a milovat a tedy vzývat jako svého Boha, nýbrž vždy jen jako svého lásky nejplnějšího Otce.

13. Neboj se Mne, poznáváš-li Mne, neboť na Mně navěky nezpozoruješ žádné změny, leda to, že budeš ve věčně stoupajícím nadbytku bez míry požívat všech nekonečných pokladů Mé otcovské lásky a moudrosti! Jsi nyní s tímto výkladem Mé povahy spokojena?“

Kapitola 121.

Převeliká blaženost Chanchah a láska k jejímu poznanému Lamovi. Všeho s mírou! Láska a Moudrost. Pán jako Otec a Bratr.

1. Chanchah klesne nyní k Mým nohám a pláče a vzlyká převelikou radostí a blažeností. Já ji však posiluji a ona se vzchopí a pozoruje Mne velkýma, přeblaženýma očima od hlavy až ke špičkám prstů u nohou a nemůže se na Mne dosyta vynadávat. Jen její srdce praví:

2. „Ty, Ty jsi to tedy! Ty jsi ten všemohoucí svatý Lama, Ty jsi Ten věčný! Ty jsi tedy stvořil Zemi, Měsíc, Slunce, vše ve vodě, na zemi a ve vzduchu. Ty jsi nás lidi stvořil! Ó, Lamo, Lamo, Ty velký, svatý Lamo! Kdo je s to dostatečně Tebe chválit, velebit a vzývat?! Které srdce je hodno, aby smělo Tebe, ó nejsvětější, milovat?!

3. Ale, ó, Lamo, ať hodno či nehodno, které srdce by Tě nemilovalo, když Tě jeho oko mohlo spatřit a jeho mysl Tě poznat?! Proto odpusť mně, nejnehodnější, že jsem se odvážila tebe, ó, Svatý, milovat! Ale může ubohá Chanchah za to, že je její srdce mocnější než její rozum?

4. Ó, Lamo, Lamo, hle, nyní poznávám svou nicotnost proti Tvému nekonečně všemu, ale mé srdce Tě nyní jen tím silněji miluje! Nebudeš se snad na mne hněvat, že tě nyní naprosto nepochopitelně silněji musím milovat?! Ó, Lamo, posiluj Mé srdce, jinak již nesnesu mocnou lásku k Tobě! Ó, Lamo, Lamo, já se láskou rozplývám!“

5. S těmito slovy klesá Chanchah opět přede Mnou a pláče a láskou vzlyká.

6. Pravím Já: „Ó Chanchah, tvá láska je veliká a tvé srdce přeskvostná perla, ale, hle, musíš se vzchopit a nikoli nad sílu zahořet v nejmocnější žár, jinak bys napříště nesnesla Mou přítomnost, což by nemálo rušilo tvou blaženost!

7. Pohled' zde vedle sebe na Gellu a pozoruj Martina, Borema a také Chorela. Hle, oni Mne již velmi dlouho znají, ale oni Mne snášejí, a proto mohou konat a požívat vše, co jim přikazují a dávám. Kdyby však byli takoví jako ty, nemohli by rovněž nic konat a nic vyššího požívat, protože tvá příliš mocná láska činí na všechny tvé síly příliš velké nároky.

8. Avšak pravím ti, Má nejmilejší Chanchah, ne snad proto, že by Mne tvá preveliká láska nebyla milá – neboť Já jsem ti již přece často řekl, jak jsi Mi nesmírně milá a k tomu ještě dodávám: Mne nemůže nikdo dost milovat – ale při té největší lásce jed třeba poznamenat, že láska nesmí kráčet bez moudrosti, má-li způsobovat blaženost všech blažeností.

9. Neboť pouhá láska je stravujícím ohněm, kterému, jelikož je to oheň základní, se nemůže ze žádné strany ničím jiným čelit než jedině příslušným stupněm moudrosti. Proto musíš také ty svou lásku ke Mně příslušným stupněm moudrosti mírnit. Chceš-li požívat pravou blaženost pravé lásky,

10. nepovažuj Mne ustavičně za nejvyšší, nejmocnější božskou bytost, které se nesmí nikdo přiblížit a zachovat si život. Nýbrž považuj Mne za svého Bratra, tak Mne jako každý jiný blažený sneseš a budeš moci být stále kolem Mne a sdílet všechny blaženosti s těmi nejblaženějšími, kteří také stále u Mne jsou jako nyní ty, jenže mají ode Mne stále plné ruce práce ve všech nesčetných prostorách Mého celého nekonečného stvoření, ale přitom jsou Mně nicméně stále tak blízcí, jako jsi nyní a věčně budeš ty! Rozumíš, Má nejmilejší dcero, co jsem nyní k tobě mluvil?!"

Kapitola 122.

Nebeské vyznání lásky. Vítězství lásky. Radost Gelly z Chanchah.

1. Praví Chanchah: „Ó Lamo, ó Lamo! Kde je srdce, které Tě poznává a může si pak ještě ukládat míru v žáru své lásky k Tobě, ó nejsvětější od věčnosti?! Hle, kdybych měla tolik srdcí jako hvězd na nebi, písku v moři a trávy na půdě zemské, a kdyby každé srdce bylo sluncem plným nejvyššího žáru k Tobě, pak by byl žár lásky k Tobě veškerých těchto nesčetných srdcí, ó, můj nejsvětější Lamo, byl nicméně jen jako nejchladnější kapka proti vířícímu moři! Neboť ty nemůžeš věčně být nikdy příliš milován, jelikož jsi nekonečně nejvyšší a nejmocnější Láska Sama!

2. Já dobře vím, že Ty, ó, Lamo, jsi Otcem, ano, dokonce Bratrem Svým tvorům, protože jím být chceš. Ale které srdce si tě může představovat jen jako Otce a Bratra a přitom si vždy nepřipomínat, že tento Otec, Bratr, je také – ach, Lama (Bůh)?! Já Tě musím proto milovat, jinak nemohu, než jen Tebe jediného zcela nekonečně věčně nade vše milovat a žádná moudrost nemůže zmírnit lásku mého srdce!

3. Ó, kdybych měla tisíc životů a moudrost mi řekla: „Hle, Chanchah, všech těchto tisíc životů ztratíš, nebudeš-li svou lásku k Lamovi moudře mírnit.“, tu by mé srdce moudrosti odpovědělo: „Ó, která blaženost se může vyrovnat blaženosti ztratit tisíc životů v lásce k Tobě, ó, Lamo?! To však je jistě nemožné, neboť jak by mohl kdy ztratit život ten, kdo Tě jako nejvyšší život všeho života nadevšecko miluje?!

4. Proto Tě budu jen ještě stále více milovat a žádná moudrost nebude nikdy s to mé srdce v Lásce k Tobě, ó můj Lamo, mírnit. Jen když Ty, ó Nejsvětější, tomu chceš zabránit a zmařit to, pak ovšem Tě ubohá Chanchah nebude již moci milovat. Ale, ó, Lamo, ó, Otče, poslyš, to přece Chanchah neučiníš?!"

5. Pravím Já: „Ó, Má nejmilejší dcero! Vpravdě ti pravím: Kdo Mne jako ty miluje, ten je zajedno se Mnou a nemá v sobě jeden, nýbrž nesčetné životy! Jak ten by mohl zaniknout?! Proto Mne tedy jen miluj ze všech svých sil a neboj se ničeho, neboť tvá láska ke Mně ti dá také moudrost. A tato moudrost rozšíří také více tvé srdce, abys Mne mohla jen stále silněji milovat. Nyní však pojď na Mou hrud' a popusť uzdu své lásce!"

6. Při těchto slovech vzkřikne Chanchah vzrušením a padne Mi téměř jako v bezvědomí na prsa.

7. Gella pláče radostí, že Mne Chanchah poznala, vzlyká a praví u sebe: „Ó, ta nejtástnější, jak neskonale blažené musí být vdechovat na tvých prsou nekonečné proudy věčné Boží Lásky! Ach, jaký vzduch asi vane u Prazdroje, z něhož všechny věčně nesčetné bytosti, andělé, slunce, světy, lidé, zvířata a rostliny čerpají svou existenci, život, své vše! Ó, vzduchu, plný nejvyšší rozkoše, radosti a blaženosti!

8. Ó, Chanchah, Chanchah, jak nekonečně velká musí být slast, v níž se v neskonale míře rozplýváš! Který anděl má míru, aby ji změřil?!

9. Ale co myslíš ty, mé srdce? Vždyť jsi přece také v největší viditelné blízkosti Toho, který je svatý, přesvatý! Proto buď tiché, klidné, mé srdce, Pán dává zajisté každému podle nejspravedlivější míry své lásky a moudrosti! Proto nemysli na nejvyšší míru blaženosti, která je nyní údělem této ušlechtilé Číňance, nýbrž myslí na to, jak jsi nyní ty sama nekonečně šťastna!“

Kapitola 123.

Duchovní probuzení ostatních Číňanů a mnichů. Žárlivé jeptišky a jejich pokoření.

1. Zatímco Gella takto chvalitebně u sebe uvažuje, přicházejí všichni Číňané a jeden z nich praví:

2. „Ty, který máš nepopíratelně plnou pravomoc Boží, řekni nám ze své nám dobře známé moudrosti, jaký je vlastní důvod toho, že tato naše Chanchah tak přemocně lpí na Tobě?! Chová k Tobě takovou lásku, že by jistě žádný člověk nemohl mít větší lásku k Lamovi, i kdyby Lama – kdyby to bylo možné – stál před ním viditelně.“

3. Pravím Já: „Mějte jen strpení. Tato Chanchah vám zakrátko sdělí vše, čeho je vám zde třeba vědět. Nyní však dále nepátrejte, nýbrž nechte kráčet své srdce před svým rozumem, tak budete kráčet po nejjistější a nejkratší cestě.“

4. Poté jeden z nich opět praví: „Tak to bude velmi dobré a poctivé, a my to od ní i očekáváme. Ale bude nám umět říct, co znamená ona příšera, kterou jsi předtím tak znenadání vykázal ze dveří, když předtím všelijak strašila dobrého Martina, ano, proměnila se dokonce v nejsvůdnější ženskou bytost, aby ho, ubohého, polapila? Nebyl to snad Ahrimanův vyslanec či dokonce Ahriman sám?“

5. Pravím Já: „Ani to vám Chanchah nezamlčí, proto se jen odeberte zpět na svá místa a vyčkávejte tam ve vši radosti toto rozřešení! Staň se!“

6. Po těchto slovech odchází všichni zpět a činí, co jsem jim přikázal.

7. Ale nyní také předstupují někteří mnichové a dotazují se Mne na podobně. A také jim je naznačeno, aby si napřed ještě jen trochu odpočinuli, aby byli pro následující rozřešení dostatečně posíleni. A také oni ustoupí zpět a ve vši trpělivosti a radosti vyčkávají.

8. Ale několik mladých jeptišek utvoří klub a šeptají si mezi sebou: „My jsme následkem některých pokynů naší sestry, která se nyní nazývá Gella, téměř již zcela uvěřily, že tento přítel Číňanky, který dovedl tak přemocně čelit draku i jeho družině, je buď archanděl Michael anebo dokonce Ježíš, Pán Sám. Ale když soudíme podle toho, jak si počíná s onou Číňankou, která je ovšem mnohem krásnější než jsme my, jak se s ní mazlí a celuje, že to dál nejde, nemůže to být ani Michael a ještě mnohem méně Sám Pán Ježíš!

9. Ach, já bych dokonce považovala za velký hřích, kdybych si měla o Michaelovi a dokonce o Pánu Ježíši i jen slabě pomyslet, že by On – a to dokonce ještě s pohankou – prováděl nějakou zamilovanou hru! Tato hloupá Markétka se však ani v nejmenším před námi neostýchá! Ne, jak se vrtí na jeho prsou, musí to ale být zamilovaná kočka!

10. Kdyby to byl Michael anebo Pán Ježíš, pak by přišel přece také k nám, křesťankám, které máme u něho zajisté nespornou výsadu před pohany. Jelikož se však věnuje jen stále této Číňance a nás si téměř vůbec nevšímá, je to asi u něho, zvláště s tím Ježíšem velká otázka. Je to však od naší

sestry Gelly přece jen hloupé, že také ona tam může stát a rozvažovat, jako by se chtěla též vrhnout na jeho hrud'! Aspoň se již tak tváří!“

11. Pravím Já Gelle: „Má dcero, hle, zde vedle Chanchah je také místečko! Pojd' také ty sem a dej průchod své lásce!“

12. Také Gella padne hned na Má prsa a je naplněna blažeností.

13. Ale členky klubu praví: „Ne, tu to máme! Jak jsme si to myslely, tak to také je! Ne, tu již nelze nic říci! Jen kdyby se ten domácí pán Martin brzy vrátil, abychom si u něho mohly stěžovat! Aha, aha, tamto již přichází s Boremem a Chorelem! Pojd' me mu jen rychle vstříc!“

14. Když Martin uvidí, že mu jde vstříc celý velmi četný zástup žen, pozná také ihned, kde je bota tlačí, proto jim jde vlídně naproti a praví:

15. (Martin:) „Už vím, už vím kde vás to tlačí! Jen se zcela klidně hezky vraťte na svá místa, neboť pro takové stíznosti nemám uši! Jenom toto vám budiž mimochodem řečeno a velmi dobře si to zapamatujte: Kdo chce lásku, musí napřed sám milovat, neboť lásku nelze ničím jiným získat než opět jen láskou! Proto milujte také vy jako ony dvě Pána, tak získáte i vy místo na jeho prsou! – Rozumíte tomu?“

16. Praví ony mnohé klášternice: „Ach, milý pane tohoto domu, jak bychom to měly učinit?! Copak nepoznáváš, že my jsme ty nejpevnější křesťanky?! Ona milenka je však pohankou a Gella byla beztoho již odjakživa velmi lehkou osobou, proto byla také na zemi plna všelijakých ďábelských pokušení, a proto také ani zde si nedá ujit, jakkoli a kdekoli se jí to jen hodí, aby zde v tomto nebeském domě zasvětila ochotně ucho i srdce podobným pokušením!“

17. Onen muž, kterého jsme všichni považovali téměř již zcela za Pána Ježíše anebo aspoň za Michaela, je zajisté asi také mnohem hlouběji stojícím duchem, jinak by se s těmito oběma osobami tak důvěrně neobíral! Proto ...“

18. Zde je Martin přeruší a říká: „Už je dobře, už je dobře, moje milé! Už vidím, že také vy budete muset jít ještě do lázně! Já jsem myslel, že jste všechny čisté, neboť jste byly již řádně ovařeny a potom omyty. Ale nyní se na vás objevuje zcela skrytý rez a špína! Proto budete muset jít ještě jednou do zcela silné lázně, než budete hodny přiblížit se k onomu Svatému!“

19. Křičí klášternice: „Co pravíš? My – a koupat se?! Ty také jsi nečistý, proto u tebe ďábel vychází a vchází! Či neviděly jsme k své největší hrůze, jak jsi chtěl předtím dát oné krásné ďáblici polibek, kdyby tě nebyla odstrčila?! Půjde-li to tak dále, pak bude zajisté dost brzy jasno, v jakých rukou se v tomto domě nacházíme!“

20. Praví Martin opět zcela mírně: „Ano, ano – jen do lázně s vámi. Koupat, jen koupat! Tam za onou bílou stěnou pluje nyní tisíc vzácných rybiček a koupají se. Tam je také ještě i pro vás místo! Proto se tam pěkně dobrovolně odeberte a seznamte se s oněmi lázeňskými hosty, jinak –!“

21. Jejtíšky hněvivě křičí a vrací se na svá původní místa.

Kapitola 124.

Pokyny k léčení duší. Duchovní metoda přírodního léčení.

O podstatě žárlivosti a pokyny o jejím léčení.

1. Martin se však s oběma ostatními, Boremem a Chorelem, ubírají k Pánu, to je ke Mně, aby Mi oznámili, že oněch tisíc z družiny drakovy, kterým se v koupeli nyní lépe daří, berou na sebe všelijaké podoby a stávají se velmi nezpůsobnými, takže ani Borem si již s nimi neví rady.

2. Já pravím: „Oněch tisíc je v lázni. Tam jsou dobře uschováni, neboť oni tento příbytek nevidí, nýbrž vidí jen svět své vnitřní zloby, která se v nich nyní vždy více a více uvolňuje a stává se vždy více a více patrnou jejich zevnějškem, a to je již dobré znamení! Proto nechte nyní těchto tisíc na pokoji, oni už budou vedeni po pravé cestě!“

3. Ale tamhle stojí celkem něco přes tři sta žen. Tyto ženy jsou ovládány velkou žárlivostí a trpí mnoho ve svém srdci, takže je Mi jich líto. Jděte a poučte je náležitě a správně, ale lázni jim nesmíš, bratře Martine, vyhrožovat, chceš-li ty ubožačky přivést ke Mně!

4. Neboť, hle, žárlivost je cizopasná rostlina lásky a lásku pohřbívá! Stane-li se cizopasná rostlina na stromu života lásky příliš mocnou, zničí časem celý strom. Má-li se však strom zachovat a posílit, musí se správnými prostředky strom od těchto cizích výhonků úplně očistit.

5. Jestliže však žárlivé myslí určitými vyhrůžkami ještě více rozčílíš, než již beztoho jsou, pak naočkováváš ty sám onu cizopasnou rostlinu na strom života, aby pak bujela a strom úplně zničila.

6. Proto napříště, budeš-li mít co dělat se žárlivými duchy, musíš jednat takto: Považuj žárlivost vždy za výplod lásky a pomysli, že kde je žárlivost, tam je také láska. Umírňuj tuto žárlivost láskou, tak učiníš ze žárlivosti brzy nejhavější lásku.

7. Pravím vám, kde se neukazuje žárlivost, tam také není láska! Či viděli jste kdy na světě, že by neplodné vrby, smrky, jedle, borovice a tisíc jiných podobných neplodných stromů mělo na sobě cizopasně rostliny? Zato však velmi často na ušlechtilé ovocné stromy.

8. Hle, tak je tomu také zde s oněmi ženami. Mají mnoho lásky, jako má ušlechtilý ovocný strom mnoho ušlechtilé šťávy. Snažte se však onen špatný výrůstek odstranit z jejich srdcí láskou a pak na nich sklídíte divy nejpłodnější lásky. Jděte nyní tedy tam a učinite, jak jsem vám poradil, tak připravíte mému srdci dobré dílo.“

Kapitola 125.

Borem a jeptišky s chorým srdcem.

1. Oni tři jdou nyní se zcela vlídnou tváří k těmto ubohým ženám, a když k nim dojdou, ujme se Borem slova a praví:

2. „Milé sestry, vyslechněte mě s náležitou trpělivostí. Chci vám všem zjednat dobré právo, neboť vím, že vaše srdce trpí a vím, že vás tento bratr, když jste předtím u něho hledaly své právo, tvrdě odmítl. Tehdy, jako host tohoto domu jsem nemohl vpadnout tomuto vlastníku domu do řeči, do jeho práva, neboť každý vlastník domu je právně prvním pánem v domě.

3. Jelikož mně však nyní vrchní Pán všech domácích pánů poskytl právo, abych jako host uplatňoval také právo lásky, chci vám všem zjednat a také nyní zjednám podle svých sil a všemi po ruce jsoucími prostředky vaše dobré právo a napravím ve jménu Páně vše, co vás nyní tísní a vaše srdce urazil. Jste s tím všechny, milé sestry, spokojeny?“

4. Nyní mluví ony ženy jako jedněmi ústy: „Ó, ano, ano, milý dobrý příteli! Věřu, ty jsi již zcela jistě pravý Boží přítel, od tebe vše rády přijmeme. Ty to s námi míníš dobře a poctivě a poznáváš utrpení našich srdcí, ale s tímto Martinem nechceme mít už nic co činit, neboť místo aby poznal naši nesnáz, potěšil nás, poučil a ukázal pravdu, jestliže jsme snad byly na scestí, vykazoval nás do pekelné očištné lázně pro ďábly. To nebylo od něho vůči nám zrovna nebeské jednání – od něho, který je hlavním občanem nebes anebo aspoň jím chce být. Proto by nám bylo milejší, abychom se pohledem na něho nepohoršovaly.“

5. Praví Borem: „Milé sestry, toho zanechte a vše přenechte jen mně, já vše zase napravím. Hled'te, tento náš bratr Martin není zlý duch, nýbrž je právě tak jako já z Pána duchem dobrým.

6. Měli jsme velmi mnoho práce s oněmi nyní zajisté velmi zlými hosty, kteří jsou nyní v oně lázni a přitom jsme měli velmi mnoho politováníhodných mrzutostí. Když jsme potom, pro nás z příliš velké námahy téměř zcela rozmrzeli, šli k Onomu přemocnému Příteli pro další radu, přišly jste nám právě velmi nevhod do cesty a Martin, který je ostatně velmi snadno vznětlivý, vás pak přijal poněkud tvrdě a nešetně, což však, jak řečeno, je třeba nám všem odpustit.

7. Proto myslím, že mu to zajisté snadno odpustíte, jelikož jinak je přece pln lásky k vám a má velkou radost, že vás mohl všechny jako své milé domácí družky pozdravit. Já myslím, že učiníte, co bych já vám zcela jistě učinil, kdybyste mě něčím urazily.“

8. Praví na to ony ženy: „Víš, nejmilejší příteli, to, co ty nám pravíš, všechny zajisté z celého srdce rády učiníme, ale jen kvůli tobě to učiníme a jeho velký nezpůsob mu promineme, ale v budoucnu bychom mu to už stěží odpustily, kdyby nám šel ještě jednou tak nezpůsobně vstříc.“

9. Je to sice velmi milý muž a je opravdovým potěšením hledět na jeho krásnou postavu, avšak co zde prospěje postava, je-li ve svém srdci trpčí než jablko na stromě osm týdnů po odkvětu?! Přijde-li nám Martin vstříc jako ty, najde také v nás srdce, která jistě nejsou bez lásky. Ale jako tyranský hostitel nalezne v nás místo lásky zcela něco jiného.

10. My jsme nyní bohudíky zajisté také nebesky velmi krásné. Všichni muži, kteří jsou zde ve velkém počtu shromážděni, dívali se na nás již s velkým zalíbením, ačkoliv si na tom nic nezakládáme, neboť víme, že tato všechna vnější krása je darem Páně. Ale že právě Martin a onen váš mocný přítel na nás zcela nic nenalézají, co by mohlo v nich vyvolat zalíbení na nás, to nás přece jen trápí.

11. Ony dvě sestry nejsou vlastně také o nic krásnější nežli my, a onen přítel je miluje nade všecko a zabývá se téměř výhradně jen jimi. My však tu stojíme jako ubohé hříšnice a nikdo si nás nevšímá, neboť všichni upírají své zraky jen na ony tři. Nemá nás proto něco takového trápit? A jestli jsme pojaly ve svých srdcích o onom příteli také již ty nejvznešenější domněnky – zda tyto domněnky neuvadnou jako pozemské květiny, je-li jim odňata potřebná potrava?

12. Hle, srdce potřebuje také potravu, má-li zesílit v lásce. Jak mají však naše srdce v lásce zesílit, nedostane-li se jim nikdy potravy, nýbrž jen půst a zase jen půst?“

13. Praví Borem: „Ano, ano, mé nejmilejší a nejroztomilejší sestry, máte pravdu a váš požadavek je spravedlivý. Ale mějte jen malé strpení a vaše srdce budou brzy přehojně nasycena. Zajisté však víte, že dobrý lékař navštěvuje a léčí nejprve nemocné a teprve potom přichází na návštěvu ke zdravým.“

14. Hled'te, tak je tomu i zde! Až budou ony dvě pacientky úplně uzdraveny, pak už přijde onen lékař také k vám. Proto mějte ještě jen trochu strpení a lékař bude brzy u vás. Nyní mě však následujte, já vám všem ukáži něco velmi podivuhodného.“

15. Praví ženy: „Ó, milý příteli, toho zde není opravdu třeba, neboť v tomto nesmírném sále je beztoho takové množství nejpodivuhodnějších pozoruhodností, že se na ně člověk nemůže nikdy dosyta vynadávat!“

16. Ta nádherná podlaha, která zajisté vypadá tak, jako by byla ze samých nejušlechtlejších kamenů nejrůznějších a živě nejčerstvějších barev složených v nejnádhernější tvary girland!

17. Ty nádherné velké sloupy, nesoucí nepopsatelně krásné galerie září, jako by byly zhotoveny z nejkrásnějších rubínů, v jejichž nitru se vznášejí stále na tisíce hvězd jako zlaté rybičky ve vodě, a tím tvoří vždy nové překrásné světelné tvary.

18. A jak, příteli, nyní sám vidíš, je zde ještě tisíce a tisíce jiných nádh'er, pro které nemáme ani jména. Jelikož tu tedy lze zřít tak velké množství nádherných věcí, necítíme proto ani nejmenší potřebu vidět ještě něco nádhernějšího, než vidíme zde.

19. Naše oči jsou zde zajisté zaopatřeny největším nadbytkem a nic dalšího nepotřebují, ale zcela jinak to vypadá s našimi srdci. Hle, ta jsou ještě velmi nezaopatřena. Co nám prospěje občerstvování oka, když přitom trpí srdce? Proto se starej, nejmilejší příteli, napřed o naše srdce, pak se už naše oči spokojí i s něčím docela prostým.“

20. Praví Borem: „Milé sestry, váš požadavek je velmi správný a spravedlivý, ale vy mně jej sdělujete dříve, než jste nabyly zkušenosti s tím, co bych vám rád ukázal a také ukáži. Copak můžete vědět, zda to, co vám chci nyní ukázat, není právě vypočteno pro vaše srdce? Copak vy již předem víte, v čem záleží ono podivuhodné, jež vám chci ukázat? Copak ono podivuhodné je pouze pro vaše oči? Nemůže být také něco nejvyšší podivuhodného jedině pro srdce?“

21. Copak je více: Srdce, anebo oko? Zda nemůže být oko slepé a přitom srdce nicméně oplývat vši hojností života lásky? Které pozemské oko může zřít Boha? Hled'te, na to je každé tělesné oko slepé, ale srdce si může Boha myslet, může ho milovat a může se dokonce stát jemu, Pánu, živoucím chrámem, v němž se On ubytuje. Co je tedy více, oko, anebo srdce?

22. Je-li tedy tomu tak, jak si můžete, mé milé sestry, myslet, že bych vás zde, v říši Božího srdce, zavedl někam, kde je podivuhodná podívaná jediné pro oči?

23. Pravím vám, že zde platí vše jediné jen pro srdce. Oko je však pouhým svědkem světla všeho toho, co se děje v srdci. A tak je také ono zázračné, jež vám chci ukázat, připraveno nejen pro vaše oči, nýbrž jediné jen pro vaše srdce.

24. Jelikož však zde, v říši Boží, není žádná bytost slepá, nýbrž každá bytost má své zření, které je stejně silné jako srdce, je oko ovšem také vždy svědkem všeho toho, co se děje pro srdce a přichází ze srdce. A tak budete také to, co se stane pro vaše srdce, vidět svýma očima. Proto mě nyní následujte!“

25. Po těchto Boremových slovech následují nyní všechny ženy ony tři, a to ke dveřím, které vedou do nitra slunce.

Kapitola 126.

Pohoršení, které vzbuzuje rouhání drakovy družiny. Uklidňující a poučující slova Páně pohoršujícím se.

1. Zatímco se Borem, Martin a Chorel ubírají s mnohými ženami k slunečním dveřím, stává se oněch tisíc lázeňských hostů v jejich vám známé lázni nanejvýš neklidnými, a začínají ze sebe vyřázet velmi mocná rouhání, takže to zcela dobře slyší veškerí zde přítomní mniši, a dokonce Chanchah a Gella.

2. Obě se rychle vzpamatují ze svého přeblaženého opojení a nyní pozorněji naslouchají. Chanchah se Mne chce přímo otázat, co to má znamenat, když ke mně spěchá sto mnišských bratří a co nejsnažněji Mne prosí, abych těmto hostům v lázni zacpal ústa, jinak by slabší mohli být snadno pohoršeni.

3. Sotvaže mně tito mnichové sdělí svou prosbu, přicházejí sem také již Číňané se svými mnohými ženami a rodiče řeholic a praví: „Mocný sluho Boží, copak neslyšíš, jak se nyní chce ona drakova družina v lázni pustit do Boha, do tebe a do nás všech a chce nás velmi zle zahubit? Proto soudíme, že to zde bude nadále sotva již k vydržení, nebude-li této zlé pekelné holotě učiněna ihned úplná přítrž v jejím počínání.

4. Poslyš, poslyš, jaká ošklivá rouhání ze sebe vydávají! Tyto bestie jsou mnohem horší než drak sám, který přece předtím mluvil s Martinem a také s tebou, jak se zdá, docela rozumně. Učiň tedy konec tomuto jejich počínání, anebo nás nech vyjít všechny ven, abychom již více neslyšeli takové rouhání se Nejsvětějšímu.“

5. Pravím Já: „Je to sice od vás velmi chvalitebné, že vaše srdce jsou naplněna ošklivostí nad takovým pohoršlivým řáděním; nicméně se však musíte přitom ohlížet jen na mne, a nikoli na sebe, jinak činíte sami sebe soudci, což by pak bylo horší než veškeré toto prázdné rouhání těchto - ovšem ještě zajisté velmi zlých lázeňských hostů.

6. Neboť kdo se pouze rouhá, nedoznává tím nic jiného, než jen svou bezmocnost. Kdyby měl moc, pak by byl ihned jednal, a nikdy by nepoužíval marnivých slov, která nejsou ničím jiným než prázdným zvukem. Ale kdo je bezmocný a nicméně jedná, jako by měl moc, ten se navrhuje za falešného a bezmocného soudce, a tím zlomyslně zasahuje do bezvýhradných práv Boha a hanobí je svou bezmocností, zatímco zajisté veškerá moc a síla, a tedy výlučné právo soudit je a pro věčný nejnvýš nutný řád musí být domovem jediné v Bohu.

7. Hledte, milí přátelé a bratři, vás pohoršuje toto skutečně nanejvýš bezuzdné spílání a rouhání těchto lázeňských hostů a je správné, že ve svých srdcích proti tomu chováte nelibost. Ale Já vedle toho spatřuji ve vás všech také žár, který kdyby byl velmi mocný, způsobil by věčnou záhubu – a hle – tento žár je horší než ono nesmyslné malomocné rouhání.

8. Tito hosté nám nadávají, protože dobře vědí, že na nás jinak věčně nemohou, a také všdí, kolik trpělivosti a shovívavosti je v Bohu domovem. My však bychom je za to mohli, majíce k tomu

moc, zahubit anebo aspoň je navěky opustit. Bylo by to moudré? Bylo by to v řádu Božím, který nechce nic zničit, nýbrž navěky chce, ano, dokonce musí vše udržovat, protože by také samo Božství trpělo, kdyby mohlo být i jen to nejmenší, které také z něho vyšlo, zničeno?

9. Vzmuzte se tedy a nechte je nadávat a nám se rouhat, časem se nabaží rouhání a přejdou v silnou lítost a stanou se nám všem pak ještě velmi milými a drahými bratry a sestrami a zejména sestrami, neboť převážná většina z nich jsou ženy.

10. Že však jsou úplně bezmocní, můžete také snadno seznat z toho, že se nemohou ze své lázně ani o vlas pohnout. Jaká sláva by to pak pro nás byla, kdybychom se nyní na nich mstili, když my jsme mocní, oni však úplně bezmocní? Já myslím, že tato sláva by se podobala lvu, který by se snížil k chytání komárů.

11. Já však vám pravím a všechny vás napomínám, abyste pohlíželi vždy na Mne a přitom pozorovali, co Já konám. Tak potom v budoucnu již nepocítíte v srdcích žádné pohoršení a žádnou touhu po souzení. Mne se toto vše dotýká nejvíce a hleďte, jsem klidný, proto také buďte tím více vy klidní, jelikož se vás všechno to rouhání ani v nejmenším nijak nedotýká.

12. Oni se rouhají jen Boží spravedlnosti, která je zde nechává se koupat, jelikož tato lázeň nemůže pro ně být zcela bezbolestnou, má-li jim být pomozeno. Neboť každá přeměna je spojena tak dlouho s bolestí, dokud celá bytost nepřešla do jiného řádu. Bolest sama je však nutná, neboť bytost, která by nebyla citlivá pro bolest, by byla také úplně mrtvá pro slast.

13. Tito koupající se jsou však nyní všichni v mocném přechodném stavu a musejí při tom snášet leckterou bolest, která také pohání jejich jazyky k takovému rouhání. Přiblíží-li se časem k novému stálému řádu, zmenší se také jejich bolesti a jejich jazyky úplně zanechají pak tohoto rouhání a začnou tvořit povznášející slova lítosti, jež jsou mostem k lásce a k životu.

14. Abyste se však tímto prázdným rouháním déle nepohoršovali, pojd'te nyní se mnou k oněm dveřím, u kterých stojí nyní již s mnohými ženami Borem, Martin a Chorel. Tyto dveře, které jsou nyní před vašimi očima ještě uzavřeny, otevřu, a dostane se vám velké příležitosti, abyste se ve své celé bytosti náležitě až do nejvnitřnějšího vašeho vlákna ještě dosti vysoko vzednutého srdce pokořili, čehož je vám všem předtím třeba. Proto Mne nyní všichni následujte. Staň se!“

Kapitola 127.

U uzavřených slunečních dveří. Poměr světla k činnosti.

Přípravné pokyny o chování pro sféru moudrosti.

1. Celá velká společnost Mne nyní následuje k označeným dveřím, u kterých čeká biskup Martin a Chorel s oněmi ženami, až přijdu a otevřu jim dveře světla. Je jich nyní celkem asi na tři tisíce, takže je u dveří hotová tlačenička, ale protože tyto dveře jsou nyní velmi široké, mají tito různí hosté nicméně dostatek místa a mohou zřít divy lásky a divy světla.

2. Když se blížím ke dveřím, přichází Mně vstříc ihned Martin, aby se Mne otázal na důvod zavření těchto dveří, zatímco všechny ostatní dveře jsou nyní otevřeny.

3. Já mu pravím: „Příteli, bratře, neslyšel anebo nečetl jsi na zemi nikdy nic o rozmanitých zrozeních lidí a zvířat? Hle, každá bytost má již v mateřském těle k dispozici všechny smysly kromě zraku. Cítí, chutná, čichá, také ucho jí není uzavřeno, ale oko se otvírá teprve po narození. Proto také při duchovním znovuzrození je otevření dveří ke světlu, anebo otevření duchovního oka to poslední, neboť dříve, než někdo chce zřít, musí na to být dobře připraven.“

4. Chce-li pak někdo ve svém domě v noci rozžehnout světlo, musí k tomu napřed učinit nutné přípravy, kterými může ono světlo vytvořit! Zda nemusí mít pohotově olejem naplněnou lampu a dobré spolehlivé rozžehadlo¹²⁵? Co musí s rozžehadlem učinit? Jak dlouho to bude trvat, než docílí na svém rozžehadle žádoucí světlo? Hle, než nastane světlo, uplyne nějaký čas, a tomu musí předcházet rozmanitá činnost, jejímž účelem bude nakonec světlo. A bude-li jednou vytvořeno

¹²⁵ též zapalovadlo – předchůdce sirek a dnešních zapalovačů

světlo, pak teprve bude možné přejít k jiné užitečné činnosti. Ale dříve o tom nemůže být žádné rozumné řeči.

5. Uvážíš-li to tedy, pak snadno seznáš, proč zde v tomto domě jsou všechny ostatní dveře otevřeny, a proč tyto sluneční dveře byly dosud před těmito hosty uzavřeny.

6. Nyní vidím, že se mě chceš znovu zeptat a říci: „Ano, je-li tomu tak, proč byly ty dveře již několikrát otevřeny a proč nebyly posledními, když jsi do nich poprvé a podruhé vstoupil? Říkám ti: Předně, ty už nepatříš mezi hosty, kteří teprve musí očekávat znovuzrození. Za druhé, pokud jde o dveře ostatní, do nichž jsi po slunečních dveřích vstoupil, bude se však chtít každý duch spokojit po svém znovuzrození s činností ve světle, či v jasném úsudku a poznání?“

7. Či myslíš, že snad ještě po obdržení světla nastává věčná, snad chlípná zahálka? Ó, ne, pravím tobě, opravdová činnost nastává teprve ve světle, neboť před přijetím světla směřovala každá činnost jen k tomu, aby se obdrželo světlo. Je-li tu však světlo, je chrám sluneční otevřen, teprve pak začíná velká činnost znovuzrozeného ducha!

8. Či viděl jsi snad někdy na zemi, aby školáci dostávali úřady? Než se žákovi udělí úřad přiměřený jeho světlu, musí napřed mnohým studiem dosáhnout žádoucího světla poznání. Když si však odbyl svou odbornou dráhu a dosáhl náležitého světla poznání, vrhne se snad potom na pelech a oddá se na něm pohodlně spánku, místo aby pracoval ve svém světle, kterého se mu dostalo? Ano, hle, nyní teprve začne vlastně pracovat, neboť všechny jeho dřívější práce studijní byly pouze jen rozžehováním světla v noci jeho bytosti.

9. A hle, tu máš opět o jeden velmi silný důvod více, proč po slunečních dveřích jsou ještě jiné dveře – zejména dveře k celému nekonečnému vesmíru. Řekni, máš ještě nyní jakou další otázku?“

10. Praví Martin: „Ó, Pane, Ty prohlédáš mé srdce jako vodní kapku. Nyní nepocítuji v sobě nic jiného než jen nejvřelejší lásku k Tobě, nekonečně dobrý, svatý Otče! Ty víš, že činnost mým silám přiměřená je nadevšecko co nejradostněji vítána, proto mně také jistě přijde velmi vhod ještě vyšší stupeň světla! Neboť Ty víš, že vůle ke konání dobra mně ještě nikdy nechyběla, ale zato téměř vždy světlo, to je náležitá k tomu moudrost. Proto myslím, že úplné znovuotevření tohoto chrámu bude především k velkému prospěchu mně, ačkoliv co se mě samotného týká, spatřuji v Tobě ono zcela vlastní Slunce všech slunců a Světlo všeho světla, a nyní je také ve vši úplnosti mám, proto také mohu navěky být bez každého jiného světla.“

11. Pravím Já: „Tak, tak, Můj milý bratře Martine. Hle, tato tvá řeč se Mi už opět líbí mnohem více než tvé dřívější otázky.“

12. Ano, je pravda, že Jsem Sluncem všech slunců, Světlem všeho světla, a že kdo má Mne, ten kráčí a jedná jako za nejjasnějšího dne. Ale protože však každý člověk je ze Mne nyní svébytnou a svobodnou bytostí, má též své vlastní světlo. To v něm musí rovněž svobodně svítit tak, jako svobodně svítí slunce ve svém rozlehlém planetárním prostoru, tak jako svobodně svítí každému člověku jeho oči, a jak svobodně pulzuje lidské srdce stále novými myšlenkami. Z nich pak se rodí svobodné ideje, z nich poznání sebe samých a z toho velké poznání Mého Božského Bytí, Mé lásky a moudrosti. Proto budou nyní otevřeny dveře také těmto hostům, aby poznali sebe, a pak teprve ve vši pravdě Mne. A tak nyní přistoupíme k otevření těchto dveří.“

13. Praví Martin: „Ó, Pane, nejsvětější Otče, to vše už bylo zcela pravdivé, dobré a správné, ale jen mi dej ujištění, že Se v důsledku úplného poznání a úplné pravdy, kterou obdrží o Tobě tyto hosté, nikam potom snad opět neskryješ, abychom tě pak nemuseli znovu kdovíjak hledat a volat, aniž by Ses brzy opět objevil! Ó, Pane, Otče, milý Otče, jen to nám nikdy nedělej!“

14. Pravím Já: „Milý synu, Já ti však pravím: Starej se o vše jiné, jen o to se nikdy nestarej! Neboť kde jsou dítka, tam je také Otec, a kde je Otec, tam jsou také dítka. Ale ty zajisté víš, že Má rodina je velká a že převeliké je stádo všech Mých ovcí. Ty všechny pak přivedeme do jednoho domu a bude pak jedno stádo a jeden Pastýř. Ale přitom bude ještě vždy velmi co dělat!“

15. Zapamatuj si: Na zemském tělese je nyní povoláno mnoho ženců, nastane tu velké třídění, Já budu mnohá těla potřebovat, proto bude proléváno mnoho krve na vyhubení všelikého nevěstkářství a Já jsem probudil na zemi svědky a to, co zde s tebou nyní mluvím a co jsem mluvil

a co ještě budu mluvit a konat, hle, to vše bude zároveň psáno na zemi a oznámeno tělu. Proto se nestarej, že bych vás po otevření těchto dveří jakkoli opustil, nýbrž pomysli si takto: Teprve nyní budu u vás věčně nezměněně pevně zůstat.

16. Nyní však ještě něco, Můj milovaný Martine! Hle, tentokrát vstoupíme na ony velké nivy sluneční mnohem důvěrněji a dále, než tomu bylo poprvé. Přijdou-li ti tam vstříc ženské bytosti nikdy netušené krásy a největší spanilosti, s láskou a nevýslovnou něhou, rovněž tak i mužové, musíš však s nimi jednat vždy s opravdovou nebeskou vážností a málo mluvit. Budeš-li však mluvit, pak mluv málo a moudře, a tím je získáš co nejvíce. Milovat je však musíš jen zcela potají, tak, aby to nepozorovali, a budeš mezi nimi kráčet s jistotou.

17. Neboť na tomto velkém světě světla je moudrost nahoře. Teprve uvnitř této moudrosti se zcela tajně skrývá láska, právě tak, jako je ve světle slunce zcela neviditelně přítomno teplo a projevuje se jen v nesčetně rozmanitém účinku. V slunci musíš tedy pouze svítit, jako také Mne uvidíš svítit. Budeš-li toto pravidlo věrně zachovávat, zažiješ při této prvé velké výpravě mnoho blaženosti. A nyní přistupme k otevření dveří. Jdi a otevři je v Mém jménu. Staň se!“

Kapitola 128.

Na slunci vyvěrajícím světlo. Pán jako poslední. Martin jako vůdce na cestách po slunci.

1. Martin Mně za tento příkaz zplna srdce děkuje a kráčí pak ke dveřím a s největší lehkostí je otevírá, ačkoliv se jeví být dvanáct mužských délek vysoké a šest délek široké

2. Když jsou dveře otevřeny, povstává z několika tisíců hrdel křik pln vzrušující hrůzy a všichni si zastírají rukama oči, jelikož světlo všem těmto hostům jde vstříc s nanejvýš intenzivní hojností. Nikdo se neodvažuje učinit ani jediný krok – ani vpřed ani vzad – neboť mnozí jsou toho mínění, že v tomto nesmírně mocném světle sídlí zcela nepochybně Božství ve vši původní plnosti Své moci, síly a moudrosti.

3. Sám Martin se tentokrát zarazí, neboť také jemu se zdá tento světelný lesk nyní mnohem prudší, než se mu zdál po dvakrátě předtím. Ale to ho valně neruší, proto se chápe ihned slova a praví:

4. „Bratři a sestry, nebojte se toho, co je takto Pánem určeno jen pro naše nesmírné oblažení, nýbrž přistupte všichni sem ke mně, neboť toto světlo je pevnou půdou a lze po něm kráčet jako po kovu!“

5. Borem a Chorel vedou nyní své ženy, které jsou velice bázkivé, ale nakonec, když svou velkou zvědavostí přemohly bázeň, překročí práh dveří. Po ženách následují mnichové a ostatní hosté, jako rodiče řeholnic a také leckterý řeholník, a k nim se konečně teprve připojují Číňanky a jdou za nimi velmi opatrným krokem.

6. Když všichni překročili práh, následují je také Já s Chanchah a Gellou, které se tohoto nanejvýš ostrého světla zpočátku také velmi obávají, ale po Mém boku je bázeň přechází a ony krácejí zcela pohodlně po těchto pro ně nových světelných nivách.

7. Nyní jsou všichni na svítící půdě slunce, nejen snad pouze duchovně vzato, nýbrž také tělesně. Neboť všichni duchové z Mého nejvyššího nebe vidí také každé přirozené tělo, jak je složeno zevně i vnitřně. Jelikož jsou u Mne, vidí také mnou vše, co je ve světě duchovním i co je ve světě tělesném tak, jako to vidím Já.

8. Zpočátku nevidí ovšem zrovna nejlépe, protože jejich oči jsou příliš ostrým světlem velmi oslněny. Ale poněkud to jde, jak se také nyní již začíná ukazovat. Neboť někteří hosté začínají již rozeznávat na půdě různé předměty a také různé barvy.

9. Ženy objevují dokonce i nádherné květiny a rády by si je i utrhlly. Avšak Borem a Chorel jim to neradí, protože na slunci se to považuje za špatné znamení, kdyby se v nevhodné době něco na rostlinách poškodilo, neboť zde se vše musí dít v nejpřísnějším řádu.

10. Když tato velká společnost pod Martinovým vedením urazila po sluneční půdě již značný kus cesty a začíná nyní být i samému Martinovi poněkud úzko, učiní malý odpočinek, odebere se ke Mně a praví:

11. „Ó, Pane, Otče, podle mého pocitu jsme se vzdálili od mého domu nyní jistě již více než tisíc pozemských mil a mimo několika světelných keřů jsme dosud nic neuzřeli! Jak daleko a jak dlouho budeme muset ještě chodit, než dosáhneme nějakého určitého cíle?

12. Musím otevřeně doznat, že bych zrovna nechtěl na tomto příliš světelném světě dlouhý čas trávit, nevidím-li na něm nic jiného než světlo a několik květinových keřů. Je aspoň to dobré, že tento světelný žár nepálí a že naše duchovní oči nejsou již spálitelné jako oči tělesné, jinak by po nich byla veta! Já jdu sice vpředu, ale k čemu prospívá tato má chůze v čele, nevím-li kam? Proto jdi, ó, Pane, raději Ty vpředu, pak jistě všichni dospějeme co nejdříve k pravému cíli.“

13. Pravím Já: „Můj synu Martine, jdi tedy jen kupředu na půdě světla, trpělivě a bez omrzení; avšak cíl této naší pouti přijde. Copak nevíš, že slunce je milionkrát větší než země?! Je-li tedy třeba již velké trpělivosti a velmi mnoho sebezapírání, mají-li se konat velké cesty na zemi, je třeba zde na slunci, které je mnohem rozsáhlejší, zajisté mnohem více trpělivosti, má-li se po takových rozsáhlých územích účelně cestovat. Proto jen jdi zpět jako vůdce dopředu, my všichni tě budeme následovat.

14. Já zde nemohu kráčet vpředu proto, abych předně nerušil nikoho z vás v jeho svobodě a za druhé, kdybych šel vpředu a přišli nám vstříc obyvatelé tohoto světelného světa, poznali by svým velmi jasným duchem až příliš brzy Mou bytost, ale přitom by také zároveň příliš velkou úctou ke Mně zmalátněli. Kráčím-li však zcela poslední za vámi, nic to nevadí, neboť u těchto slunečních obyvatel je to právě vždy to nejznamenitější; co je však nejvíce vzadu, toho si všímají pramálo. A hle, jako nejzazší jsem tedy co nejlépe umístěn.

15. Nyní jsme však ještě na velmi vysokém pohoří. Až však přijdeme vbrzku do údolí, bude světlo již mírnější a spatříš masy lidí a budeš mít mnoho co dělat ty i vy všichni, kteří zde kráčejí s námi. Z toho pak teprve uzříš pravý účel naší cesty. Nyní však jdi jen zase na své místo a konej svou vůdcovskou službu.“

16. Martin Mně za tento pokyn poděkuje a jde zase hned dopředu na čelo společnosti a dává jí znamení, aby ho následovala. A všichni povstávají a následují ho.

Kapitola 129.

Setkání biskupa Martina s Petrem a Janem. Podstata lásky a moudrosti u Slunečnanů.

1. Když takto Martin drahý čas kráčí opět dále a táže se sám potají, kdy se asi konečně objeví údolí, přichází mu vstříc Petr a evangelista Jan a velmi vlídně ho pozdravují. A on je hned poznává, zejména Petra, který byl v duchovním světě jeho prvním vůdcem a radostí nemůže ani promluvit, že opět vidí svého Petra, kterého již tak dlouho postrádal. Za chvíli po tomto radostném shledání praví:

2. „Ale, příteli, bratře, ty skálo slova Božího, kde jsi byl tak dlouho?! Proč jsi nepřišel ke mně do domu, který mi Pán dal?! Kdybys byl býval přítomen, nevycházel bys z úžasu nad tím, jaké nepochopitelné divy konal Pán. Ale nyní jsem nesmírně rád, že jsi konečně zase jednou se mnou. Nyní snad zůstaneš delší dobu u mě?“

3. Praví Petr: „Milý bratře, ty víš, že my všichni máme jen jednu vůli, a tato je Vůlí Páně. Co On chce a nařídí, to je dobré. Nekonečnost je velká a je plná Jeho děl. My pak jsme Jeho děti a jsme jako Jeho rámě. Proto jsme hned tu a hned zase tam. A jak a kde nás Pán chce použít, tam také v okamžiku jsme, zda miliardy slunečních vzdáleností hlouběji dole, či výše nahoře, to je jedno, neboť pro nás prostorové vzdálenosti již neexistují.

4. A hle, tak jsem tedy měl po tobě ještě mnoho co dělat a nemohl jsem viditelně k tobě přijít. Ale nyní mám i s tímto nejmilejším bratrem Janem zase trochu více volného času a zdržím se delší

dobu v tvé společnosti. Vlastním důvodem je však vždy Pán, Otec a Ježíš. Bez Něho, to je bez Jeho viditelné přítomnosti nemůžeme nikdy příliš dlouho vydržet a už zcela ne v těch okamžicích, kdy On opět zase Sám se stává velmi hybným a vystupuje ze Svě trpělivosti a shovívavosti.

5. Příteli, na světových tělesech, zejména na milé Zemi, se děje něco, o čem ty si nedovedeš učinit ani nejmenšího pojmu. Proto se také Pán stává hybným a brzy uvidíme věci, o nichž si nedovedeš dosud učinit zcela žádnou představu. Až však zde na slunci sejdem dolů do jeho velkých údolí, pak se sám přesvědčíš, jak to tady ve velkých zemích světelného světa opravdu velmi pošetile začíná dopadat. Ale podle tohoto našeho přirozeného pohybu budeme potřebovat ještě hezkou chvíli, než se dostaneme do prvního údolí. Ale uvidíš divy, o nichž si dosud nedovedeš učinit ještě ani pojmu, ačkoliv jsi nyní i se mnou obyvatelem třetího nebe.

6. Jen ale nesmíš nikdy pustit ze zřetele pojem „vážnosti“, neboť Slunečňané jsou zcela zvláštní lišáci! Na svém zevnějšku jsou odleskem nebes a ve svém nitru jsou chytřejší než lišky. Před námi, čistými dětmi Božími, mají tu největší úctu, ale ukážeš-li jim jen trochu nedostatku svého smyslu, pak se jich již tak snadno nezbavíš a přijdou ti vstříc s moudrostí, o níž dosud nemáš ani nejmenší tušení. Náš bratr zde ti bude moci již leccos říci, jelikož má co činit hlavně jen se Slunečňany!“

7. Praví Martin: „Ne, poslyš můj nejmilejší bratře, tvé vypravování je sice velmi půvabné a krásné, ale jsou-li tyto bytosti takovými podivnými kulichy, pak nemám velkou chuť se s těmito obyvateli světelného světa příliš brzy sejit. Že jsou nesmírně krásní, to už vím, jelikož už jednou jsem měl to štěstí, že jsem jich několik uviděl ze svého domu. Ale že za jejich krásou vězí také jakési šibalství, to jsem dosud věru nevěděl.“

8. Pán mi sice dal pokyny, jak se mám chovat – souhlasí přesně s tvými nynějšími poznámkami – ale o nějaké záludné chytrosti nebylo mně ještě nic řečeno, ani nějak jinak oznámeno. Pán posiluj mne i vás, moji nejmilejší bratři, ale já už s vaší pomocí jim tu jejich úskočnost vyženu! Ó, nebylo by špatné, kdybychom se nechali těmito světlými, hebkými slunečními kráskami zaplést do léček.“

9. Praví Jan: „Bratře, hle, láska je pospolitá a lásce je společnost zcela otevřena. Láska pozná brzy lásku. Ale stezky moudrosti jsou nekonečné. Mimo Pána nebudeme je moci navěky nikdy úplně prohlédnout. Proto s moudrostí se nemá začínat na vlastní pěst vůbec žádný spor, nýbrž jedině s pomocí Pána, jemuž jedině jsou všechny její cesty co nejjasněji známy, protože všechna nekonečná moudrost je z Něho – proto také On jediný je Cesta, Pravda a Život.“

10. Ty víš, že mi Pán propůjčil velký dar nejhlubší moudrosti a že mi dal nejhlubší zjevení, a proto mi také dal nyní národy všech sluncí a podřídil mi eony duchů hluboké moudrosti, kteří však nicméně všichni čerpají z mého nadbytku – a hle, mě samého přivedli obyvatelé, zejména tohoto slunce, již do nepatrných rozpaků! Kdyby mi v takových okamžicích nepřišel na pomoc Pán, byl bych musel s hanbou odejít!

11. Jestliže tedy já, který nyní má už téměř asi dva tisíce pozemských let co činit se Slunečňany a se slunečními národy, mohu přijít do úzkých, jak teprve bys nepřišel ty, který nyní poprvé přicházíš do styku s těmito obyvateli?!

12. Ó, pravím tobě, hle – jak nádherná je nyní tato horská krajina, jak velebně jako velké diamantové krystaly ční tyto světlé skály do světelného éteru, a jak nádherně je také tato náhorní rovina zdobena překrásnými květinami, krásy tobě jistě nepopsatelné, a jak mírně se také tato cesta jako nejvyšší zářivá duha vine, a přece všechna tato nádhera je jen ubohostí naproti oné harmonii, která ti zazní vstříc dole, v údolí, v jediném pohledu slunečního člověka.

13. Nyní musíš nejprve uslyšet harmonii slov, která se line z nejcistších hrdel výtečných řečníků a pěvců tohoto světelného světa. Pravím tobě, budeš tu stát jako solný sloup obdivem a vzrušením a sotva se budeš odvažovat myslet, neřkuli teprve mluvit anebo dokonce poučovat ty, kteří ti pouze pohledem ucpou ústa až do žaludku!

14. Chceš-li se s těmito nesporně krásnými a střízlivě moudrými Slunečňany obého pohlaví shodnout, pak se musíš zdát navenek úplně bez účasti. Ale ve svém nitru musíš být k nim nadmíru blahovolný, pak v tobě brzy poznají občana velkého nebe, kterému je propůjčena velká moc a budou si tě vážit a milovat.

15. Ale láska se u nich projevuje zcela jinak než u nás, dětí Páně. Je to sice také jakýsi druh srdeční náklonnosti, ale jen potud, pokud ji neruší moudrost. Neboť jakmile se stane láska jen o vlas silnější než její světlo, pak převládající část lásky přechází ihned v okamžité prudké vzplanutí. A tento planoucí oheň lásky spojuje se ihned s vnitřním světlem moudrosti, načež se pak místo lásky projeví opět umocňovaná moudrost, která je pak často chladnější než jižní pól země.

16. Proto s láskou k ženám, které ty sis tak velice vážil, nepořídí se tu nic s těmito slunečními ženami, jelikož zejména ženy jsou pro ni co nejméně citlivé.

17. Hle, bratře, budeš-li přesně zachovávat tato pravidla, pak se setkáš u Slunečnanů s mnohou blažeností – v opačném případě však přijdeš do největších rozpaků, podobných rozpakům, jaké ti připravila Satana, když jsi ji chtěl v jejím zastření políbit.“

18. Praví Martin: „Ale, propána, řekni mi, copak tys byl také při tom?!“

19. Praví Jan: „Zcela jistě! Hle, tvůj dům má přece také galerie, které ty ještě zcela neznáš. Pravím ti, tyto galerie pojmu mnoho diváků, je-li Pán tak velmi mocně působící přítomen. Pravím tobě nejen já, nýbrž všichni nebeští občané byli přítomni této scéně. Mezi obyvateli Slunce se setkáš dokonce s velmi mnohými, kteří ti to ihned předhodí, jestliže se snad poněkud zapomeneš.“

20. Martin se nad tím tváří velmi zaraženě a po chvíli praví: „Zpropadená historie! To už vypadá předem zcela podivně! Ne, tedy také to jste viděli – a tito chytráctí obyvatelé Slunce též! To je pěkné! Přátelé, to bude pěkně dopadat! Ale nyní je už vše jedno. Však mně slunce už na zemi způsobilo pořádné zapocení, a tak jím bude také tím méně šetřit nyní, kdy mám to štěstí, že jsem vstoupil in corpore spirituoso¹²⁶ na jeho vlastní půdu. Proto jen vpřed, už to předem cítím, že to vše půjde!“

Kapitola 130.

Několik Janových zkušebních otázek Martinovi. O přímlově svatých a péči o příbuzné.

1. Praví Jan: „Příteli a bratře Martine, poslyš, ty jsi byl na zemi, pokud vím, velkým přítelem Marie, Josefa a také jiných svatých. Jak to, že se zde nyní o ně, jak se zdá, nestaráš? Také o své příbuzné, jako o otce, matku, bratry a sestry, kteří tě sem přece předešli, a ještě o mnoho jiných příbuzných a přátel se nestaráš! Řekni mi, co je toho příčinou?!”

2. Vždyť by mohli být snadno někde nešťastní! A ty jsi nyní velký přítel Páně. Nemohl anebo nechtěl bys jim tedy pomoci, kdybys věděl, že jsou někde nešťastní? Vždyť jsi na světě sám kladl velkou váhu na přímlovu svatých a nyní zde, jsa sám svatý, sám přítel Páně, na to ani nepomyslíš. Řekmi mi, co je toho příčinou?“

3. Praví Martin: „Nejmilejší bratře a příteli, vůl žere seno a slámu a osel je již dokonce s nejhorší pící spokojen. Já jsem však byl na zemi nejprve oslem a potom volem. Co tedy bylo mou pící? Hle, nejprve to bylo podřadné seno a tráva a potom trochu lepší sláma a seno. Táži se: Lze při takové stravě ducha také duchovně ztučňet?“

4. Nyní jsem se stal však jedině láskou, slitováním a milostí Páně skutečným člověkem a jedl jsem již častěji Jeho chléb života a pil Jeho pravé víno čistého poznání. Bylo by to nyní ode mě chvalitebné, kdybych měl chuť na příjemnou oslí a volskou stravu? Měl bych se snad také ještě zde jako na zemi mylně domnívat, že by byli blažení občané nesmírně velké nebeské duchovní říše milosrdnější, láskyplnější než Pán Sám a že by On se snad musel teprve jimi dávat pohnout k lásce, slitování a milosti? Příteli, tak hloupý, jako jsem byl, nyní – bohudíky – už nejsem.

5. Co jsou Maria a Josef, co všichni takzvaní svatí, co moji pozemští rodičové, bratři a sestry a všichni ostatní přátelé naproti Pánu? Mám-li Jeho, co bych se tázal po tisíci Mariích a Josefech, po tisíci rodičích, po deseti tisících bratrech a sestřích a po nesčetném množství všelijakých přátel? Pán se stará o všechny, jako se staral o mě, a čeho je tedy potom třeba více? Já myslím, že každý

---

¹²⁶ v duchovním těle

opravdový nebeský občan bude myslet tak, jako já. Myslí-li jinak, pak musí být nutně dokonalejší než Pán Sám.

6. Vždyť přece Pán kdysi Sám řekl, kdo jsou vlastně Jeho matka, bratři a sestry, když mu sdělovali, že venku na Něho čekají Marie, Jeho matka a Jeho bratři a sestry!

7. Jestliže však On, který byl a věčně bude naším Učitelem a Mistrem, šel nám vstříc s takovým poučením, které jsme na světě žel ovšem dobře nechápali, máme nyní zde v nebi nalézt snad v sobě samých lepší poučení? Já myslím, že by to bylo ještě nad veškerou mou pozemskou oslí a volskou píci. Nemyslíš, nejmilejší bratře?“

8. Praví Jan: „Ovšem, tys mi promluvil zcela z duše. Je tomu tak a nemůže tomu věčně být jinak. Ale kdyby ses sešel s Marií a Josefem a také ještě s jinými pozoruhodnými osobami, neměl bys z toho také zcela zvláštní radost?“

9. Praví Martin: „Opravdovou radost ovšem, ale větší radost jistě ne, než když ke mně přijde Pán. Neboť jedině v něm mám vše, a proto On jediný je mi nade všecko! Hle, ty a Petr patříte jistě k prvním osobám, které země nosila. Dělal jsem s vámi – jak se říká na zemi – nějaké cavyky? Mám vás velice rád, ale vážím si každého dobrého a moudrého nebešťana tak jako vás, neboť my všichni jsme jen bratři a jeden zcela jediný je Pán. Není tomu tak?“

10. Praví Jan: „Bratře, při této tvé opravdové moudrosti obstojíš na Slunci dobře. Neboť nyní již vidím, že máš opravdovou moudrost. A tak hled', cesta se již obrací dolů do údolí, nyní budeme mít práci se slunečními mudrci.“

Kapitola 131.

Sestup do slunečního údolí. Vidění duchů. O podmínkách rychlého anebo pomalého cestování v duchovní říši.

1. Nyní spatřuje Martin skutečně cestu vinoucí se v tisícerých zatačkách přes rozsáhlé horské hřbety dolů do nesmírného údolí, kde však ještě nemůže postřehnout naprosto žádné věci. Neboť také duchové vidí jakoby ve velké dálce to, o čem ještě nemají poznání. Blíží se k tomu v té míře a v tom poměru, v jakém přibývá jejich moudrosti o dotyčném předmětu. Znamená tedy také ono sestupování z vysokých hor do nadmíru širokého údolí, „vcházení do úplné pokory“ a touto pokorou do největší lásky, bez níž nemůže žádný duch dospět k nejúplnější životní síle.

3. Martin, jakož i mnozí jiní hosté se již dívají dolů do údolí, ale nemohou ještě rozeznat, co je v něm. Proto se mnozí táží svých vůdců, s čím se brzy v tomto údolí setkají. Borem to dobře ví, ale ví co má říci. Číňané se obracejí na Mne, a Já však také asi budu vědět, co jim mám říci.

4. Proto se Martin obrací k Janovi a praví: „Nejmilejší příteli, já již nyní vidím velmi zřetelně údolí, ale co mi prospěje zření do tak vzdáleného údolí, nedá-li se nic rozeznat. Co vše v něm asi je? Bratře, to musí být ještě velmi daleko! Cesta není ani v nejmenším obtížná – kráčí se mi velmi snadno – ano, spíše se vlastně vznášíme, než abychom kráčeli pěšky, ale nicméně údolí se nám nechce přiblížit. Jak dlouho budeme muset ještě jít, než dojdeme do údolí?“

5. Praví Jan: „Příteli, trpělivost je základním kamenem moudrosti. Proto měj jen tento základní kámen pevně ve svém srdci, tak dospěješ mnohem spíš a snadněji do slunečního údolí, které se před námi rozprostírá.“

6. Praví Martin: „Příteli a bratře, trpělivost mně nechybí a také nikdy nechyběla, ale také vím, že zde jsou každému duchu možné dva až tři pohyby, totiž přirozený a duševní, a konečně také ještě jeden čistě duchovní, který je tak rychlý jako myšlenka. Proč zde využíváme jen pohybu přirozeného, který je nejpomalejší? Nebylo by lépe, kdybychom se aspoň poněkud rychlejším pohybem dostali dříve k našemu cíli?“

7. Praví Jan: „Ale, milý příteli a bratře, nyní již zase nemluvíš zdaleka tak moudře jako před tím. Co ti záleží na tom, zda dojdeme do údolí rychleji či poněkud pomaleji? Vždyť nám tu nejsou předem vypočítány hodiny života jako na zemi! Co nám, věčně žijícím, záleží na časových

poměrech, které se mají dříve anebo později odbýt? Hle, nás věčně žádný čas již nepudí. Kde jsme a kde je především Pán, tam jsme také doma my.

8. Ostatně, zde v nejdokonalejší říši nezáleží rychlost našeho pohybu beztoho na našich nohách, nýbrž jedině na dokonalosti našich poznatků. Kdo si přeje pohyb rychlejší, ať se především přičiňuje v trpělivosti, z trpělivosti v pokoře, z níž prýští láska a moudrost. Má-li v plné míře moudrost, pak bude také mít ve všech věcech nejdokonalejší poznání. Poznání je pak podmínkou pohybu ducha.

9. Protože tato věc se zde tedy má tak, a nemůže být jinou, nemusíš se tedy také vůbec ohlížet na své nohy, zda se pohybují rychle anebo pomalu, nýbrž pohlížej jen na mysl a na poznání. Tak se stane i pohyb ihned dosti rychlý. Rozumíš tomu?“

Kapitola 132.

O všudypřítomnosti a současném mnohonásobném působení dokonalých občanů nebe. Martinovy námítky a jejich vyvrácení Janem.

1. Praví Martin: „Ano, ano, mně to připadá tak, jako bych tomu rozuměl, ale víš, tak zcela radikálně věci ještě nerozumím. Neboť hle, já vím, že Pán, ty a bratr Petr, i Borem máte jistě nejúplnější poznání, a přece se nepohybujete rychleji než já a tato celá velká skupina. Jak tomu tedy rozumět?“

2. Praví Jan: „Příteli, náš pohyb je jen pro tvé oko zdánlivý, což se děje z lásky k tobě a k tomuto celému zástupu. V podstatě jsme však již dávno všude, kde být musíme a chceme.

3. Hle, zatímco zde mluvím s tebou, jsem nejen v tomto, nýbrž i v nesčetném množství sluncí a světů a jedním tam jako zde ve jménu Páně a plním ze všech sil Jeho svatou vůli. A co Já konám, to koná tím více Pán Sám a Petr a všichni dokonalí občané nebe. Příteli, rozumíš tomu a chápeš to?“

4. Praví Martin: „Můj nejmilejší příteli a bratře, musím se ti otevřeně doznat, že to je pro mě trochu podivné. Toto tvé nynější vysvětlení vypadá skoro jako nějaké nebeské prášení. Příteli, že by z tebe, jakožto zpočátku jen z jednoho Jana vyrostlo v pozemské době téměř dvou tisíc let nejméně decilion zcela stejných Janů, to je naprostou nemožností všech nebes a světů!

5. Já jsem přece nyní také duch, a protože jsem u Pána, jistě nejsem ten nejméně dokonalý. Jsem však dosud stále jen jeden a jsem tam, kde jsem, nemohu být zároveň někde jinde a jiný! Pokud je jednota jednotou, nemůže být rozdělená. Je-li však rozdělená a existuje-li tu vícekrát v podobě mající stejnou hodnotu a stejnou povahu, pak už ta jednota není jednotou, nýbrž částí jednoho a téhož bytí. A každá jednotlivá podoba dřívější naprosté jednoty pak může mít jen dílčí cenu celkové předchozí jednoty.

6. Má-li se tedy s tebou, a dokonce s Pánem vše tak, jak jsi mi nyní naznačil, pak nejsi celým Janem a Pán není celým Pánem, jak je zde u nás. Za celého Jana tě mohu považovat teprve tehdy, až budeš opět úplně pohromadě. Anebo mně logicky správně vysvětlí, zda je kdy možné jinak myslet a chápat.“

7. Praví Jan: „Příteli, hle, to je jen takový malý oříšek vnitřní moudrosti daný tobě k rozlousknutí a ty se jím už dáviš. Co budeš teprve dělat, když ti děti slunečních obyvatel předloží k rozlousknutí celé diamantové, jako světy velké hroudy?

8. Pohleď, ty jsi nikdy neviděl více než jen jedno slunce. Jestliže se ti prostřednictvím jednoho anebo tisíce zrcadel dává opět jeho úplný obraz, bude proto slunce rozdělené a ve svém působení oslabené?

9. Nepřijímá každá rosná kapka a každé oko účinně obraz slunce? Není proto slunce jedno a není jeho působení stále stejné?

10. Příteli, přemýšlej poněkud o tom, pak se budeme v této sluneční sféře pohybovat dále, jinak budeme mít ovšem ještě hezky dlouho co činit, než budeme moci dosáhnout úplně údolí!“

Kapitola 133.

Martinovy uctivé myšlenky o všudypřítomnosti Boží.

1. Při tomto vysvětlení Martin náramně vyvaluje oči a vchází nad tím velmi do sebe. Za chvíli začíná zcela u sebe takto koktat a praví jakoby polohlasně: „Hm, jsem ještě velmi pozadu! Ó, hlubino, hlubino – velká nesmírná hlubino – kdy pochopím tvůj základ? Ano, ano, tak to je: Bůh je všudypřítomný! Jak jím může být? Jak je Jeho všudypřítomnost možná, je-li a působí-li a mluví-li jako jeden a Týž zde, a Já vidím Jeho postavu jako člověka?“

2. Ano, ano, slunce v tisíci a tisíci zrcadlech je tedy jedno a totéž slunce a není druhého slunce. Jedno slunce svítí ze všech zrcadel a jen jedno a totéž z triliónů rosných kapek, jedno z triliónů očí a působí podle velikosti přijímajícího je zrcadla, kapky nebo oka. To je obdivuhodně pozoruhodné, a přece je tomu tak, a nemůže být jinak.

3. Jak může však podobným způsobem být všudypřítomným také Pán, to je ovšem ještě nesmírně nesnadněji pochopitelné. Copak On je tedy také slunce? Kde však je toto slunce? Já jsem viděl jen Pána, bohočlověka Ježíše, a mluvil s Ním. Ale nějaké slunce zde, mimo slunce, po kterém kráčím, jsem dosud neviděl.

4. Zde je ovšem vše samé světlo na světlo, ale nevím, odkud to všechno přichází. Jistě přichází od Pána, ale Pán Sám nezáří! Je zde bez lesku, prostší než našinec! Je to přece Jeho všemohoucí vůle, která vyslovuje Jeho věčné „Budiž světlo!“ ve věčně nepřerušeném skutku, jak duchovně, tak i přirozeně. Ó, Bože, ó, Bože, kdo pochopí Tvou nekonečnou hloubku?!

5. Ano, nyní poprvé jasně poznávám, že všechna má moudrost je pouhou nulou, neurčitým prázdným kruhem a mnohými nerovnostmi, v němž není dán žádný střed! Ó, Pane, kdy pochopím, co jsi?!

6. Po těchto slovech Martin umlkne a pohrouží se do velkých a hlubokých myšlenek.

Kapitola 134.

Janova odpověď na Chorelovu otázku, zda blažení obyvatelé nebes mohou pozorovat Zemi a její další dějiny.

1. Zatímco se Martin obírá svými myšlenkami, přistoupí Chorel k Janovi a Petrovi a praví: „Milí přátelé Páně, vy staří nejzasvěcenější bratři a druhové božské moudrosti a lásky, odpusťte mi, odvažují-li se také já vás obtěžovat otázkou. Tázal jsem se sice na to již Borema, ale on mně dal vždy vyhýbavou odpověď a nemohl jsem pochopit, co ke mně mluvil. Proto se nyní obracím na vás a doufám, že u vás naleznou více hloubky a jasnosti, než tomu bylo u Borema.“

2. Praví Jan: „Bratře, nemusíš se nás naprosto tázat, co bys nyní rád věděl a úplně poznal. To je nám už dávno naprosto jasně postaveno před oči. Proto také dostaneš hned dobrou odpověď.“

3. Hle, ty bys rád věděl, zda mohou blažení obyvatelé nebe také někdy obhlédnout Zemi, jakou je, a pozorovat její další dějiny. Neboť velmi často ses u sebe na Zemi tázal:

4. „Budu moci po odložení těla vidět tuto překrásnou Zemi s jejími řekami, jezery, moři, horami, údolími a všemi jejími tisícerými a tisícerými podivuhodnými nádherami? Budu se dozvídat o všech nových zjevech v oboru dějin vznikání a zanikání? Budu moci mít při tom dokonce snad nějaký účinný vliv?“

5. Já ti však na to odpovídám: Bratře, vše to je možné blaženým Páně! My zajisté jsme všichni Páně a Země a vše, co je na ní, je Jeho, a co je v ní, je Jeho vlastnictvím! Jsme-li však Jeho děti, odepře nám Otec, který nám dává tak velké věci, snad něco nejmenšího? On, který nám dává pít z moře Svě lásky a milosti, odepřel by nám rosnou kapku?

6. Hle, ty nyní kráčíš po skutečném tělesném Slunci a zříš jeho nádheru, ale k největší nádhře teprve dospěješ. Můžeš-li však zříť tuto nádheru, oč spíš budeš moci zříť nádheru menší Země! Já však myslím, že má-li někdo knížecí příbytek, v němž je mu údělem všechna svoboda, všechno pohodlí, všechna rozkoš a radost, jakoukoli a kdykoli jen chce mít, přece sotva vedle toho seabeměně zatouží, aby měl místočko také v příbytku zločince, v žaláři plném moru a smrti, anebo aby chtěl s chutí pozorovat předmět, který vzešel ze smrti! Či chtěl bys snad sestoupit na Zem a opustit toto Slunce?“

7. Praví Chorel: „Ó, bratře, nikoli, nikoli! Než bych opustil tyto nebeské nivy a nejsvětější společnost Pána, který je však tak neskonale dobrý, milý, mírný a jemnocitný, vzdal bych se raději celého trilionu zemí navěky! Já se již spokojím pouze s tím, když budu moci přehlédnout Zemi, kdykoli jen budu chtít, o skutečné použití této schopnosti budu se nadále pramálo již starat. Děkuji ti však, nejmilejší bratře, z plna srdce, že jsi mě nádherně poučil. Pán ti oplat' tuto laskavost!“

8. Praví Jan: „Bratře, všechnen dík, všechna chvála, všechna čest a sláva, patří jen Pánu zcela samotnému! Jdi tedy nyní opět k Boremovi, neboť já musím už opět držet na uzdě Martina, jelikož nyní se dostaneme ihned do údolí a k jeho krásným obyvatelům!“

Kapitola 135.

Nádhery slunečního světa a jeho obyvatel. Úzkost Martinova z moudrosti slunečních lidí a Janovy pokyny o chování.

1. Zatímco se Chorel ubírá opět k svému příteli Boremovi, spatřuje již Martin, doposud ještě velice ponořený do svých myšlenek, nesmírně rozsáhlé plochy všude poseté velkolepými nádhernými zahradami, paláci a chrámy, a také spatřuje, jak se k nim z nejbližšího chrámu blíží velké množství lidí nejnádhernějších postav. Tento zjev probudí náhle Martina z jeho myšlenkového opojení a on se obrací rychle k Janovi a Petrovi:

2. „Konečně bychom byli, jak vidím, jakž takž na místě! Bratře, moji milí bratři, tu to vypadá neskonale nádherně! Opravdu, nesmírná nádhera a půvabná krása těchto krajin zbavuje našince přímo dechu!“

3. Á, u všech všudy, u všech všudy, tu nám přichází vstříc velké procesí Slunečňanů! Ty, kteří jsou vpředu, mohou již velmi dobře rozeznat. Jsou nesmírně krásní, a jak nádherně odění a zdobení! Ach, ach, čím blíže přicházejí, tím jsou nádhernější! Ach, bratře, pokud to bude takto pokračovat, nebudu moct bez zvláštního přispění Páně snášet jejich úplnou blízkost!

4. No, na tento boj moudrosti, který s vámi mám svést, jsem však obzvláště zvědav! Ó, ten jistě velmi pěkně dopadne! Já pozoruji už předem svou šanci, vzhledem k svým již třesoucím se kolenům!

5. Mají-li jen poněkud dobré oči, pak už z dálky asi poznávají, jaký hloupý, tělesný chlap jim přichází ve mně vstříc! Ti budou mít ze mě a mé moudrosti zcela zvláštní potěšení! Ó, ó, ó, těm hledí nesmírná moudrost již z očí – a mně naproti tomu ještě větší dávka nejhorší hlouposti! Ó, to bude nádherný sraz!

6. Bratři, předstupte přede mě, aby tito nádherní mě tak náhle neviděli a velikost mé hlouposti již předem neodhadli!“

7. Praví Jan: „Nedělej si z toho nic, nepovede-li se ti hned zpočátku dobře. Delší styk s těmito bytostmi učiní ti je už snesitelnějšími. Ale buď jen stále vážný a ve svém nejhlubším nitru tichý a mírný, tak se s nimi shodneš víc, než si nyní myslíš! Jejich moudrost lze sice nazvat velkou, ale nicméně má, jako vše stvořené, své hranice. Proto bratře, jen zmužile do toho. Jednou se už musíš učit snášet nádhery, a to budeš tím snáze, když nás nyní všechny tak upřímně vede Pán.“

8. Praví Martin: „Ano, ano, máš ovšem zcela pravdu, ale tato celá věc není, věru, nějaká maličkost, jde tu o zcela vážnou věc! Ještě několik desítek kroků a budeme u nich! No, no, ve jménu Páně snad to nebude tak hrozné, jak se to teď zdá!“

9. Jaké silně lesknoucí klobouky a věnce nám to nesou nyní napřed spěchající nebesky překrásné panny vstříc, či kdo je to? Co tím chtějí?“

10. Praví Jan: „To jsou odměny pro nejmoudřejší mezi námi, jimiž nás budou zdobit, až z nás napřed vytáhnou rozumy! Ty máš sice již od Pána takový klobouk na hlavě, ale to nic nevadí. Budeš-li od nich shledán hodným ceny, pak tvůj klobouk spojí co nejtěsněji s kloboukem jejich, ale s mnohonásobně zvýšeným leskem. Neuznají-li tě hodna ceny, ponechají tě, jak jsi. Proto jen se pevně drž, aby ti neušla tato cena!“

11. Praví Martin: „Bratře, o to se nestarej, já jsem ještě nikdy nějaké ceny neobdržel, což mě také bude pramálo rmoutit. Ale jen ta má přirozenost – a ty krásy, ty půvaby! Bratře, to bude zvláštní, opravdová honička! Ale jen abych byl nyní pokud možno vážný a nemluvný! Už přicházejí zcela do naší blízkosti – ano – stůj – (zcela tiše) už jsou tu!“

Kapitola 136.

Vzrušený, nemluvný biskup Martin a tři krásné sluneční panny.

1. Tu předstoupí hned před Martina tři panny preveliké krásy, rozpráhnou své překrásné paže a praví: „Nádherný vůdče této tvé překrásné společnosti, co vznešeného nám přinášíš ze své výše výšin? Mluv, ty dávno nejvš vytožený!“

2. Martin se potají kousne do jazyka a štípne do boku, aby se po tomto až příliš vábném oslovení nedostal ze své zaujaté vážnosti do jemu nanejvýš možné největší opětovné vlídnosti. Na toto oslovení neodpovídá zcela nic. Ony tři opakují tedy své prvé oslovení ještě něžněji. Martin si téměř ukousává jazyk a ještě stále neodpovídá.

3. Ony tři panny se potají diví této zvláštní zamlklosti našeho Martina a poté praví:

„Vznešený, copak ty na nás vidíš poskvrnu, že nás neuznáváš za hodna ani slova?! Copak se ti nelíbíme?! A přece jsme viděly, jak jsi chtěl ve svém domě výšin políbit proměněného draka!“

4. Naši bystrozrací tě také již viděli na Merkuru, jak ses tam před jednou kráskou zcela téměř rozplýval, a ještě dříve tě viděli u dobře povědomého stáda jehňat, kde jsi roztouženě mluvil, a také tě viděli chodit ve smrtelném těle na Zemi a byli svědky tvého nezřídka zvláštního jednání! Tehdy jsi byl velmi hovorný, ale nás, dcery Slunce, neuznáváš hodnými ani odpovědi! Řekni přece, proč ještě stále mlčíš!

5. My sice víme, že mlčení v pravé době je dobrý díl moudrosti, ale toto tvé nynější mlčení nezdá se být takového druhu! Řekni aspoň, proč nyní stále mlčíš, naše srdce jsou pro to zanícena a prosí tě!“

6. Martin se láskou k těmto třem až příliš velkým kráskám téměř již rozplývá a přemýšlí, co by na tuto žádost odpověděl, neboť nyní již zpozoroval, že je jim od A až po Z znám a že asi znají až příliš dobře jeho spády. Proto zcela potají u sebe praví:

7. „Ó, ta nade všechny lidské a andělské pojmy zpropadená historie! To bude dosud ještě zcela nebývale, nanejvýš zamotaná událost! Já mám s nimi mluvit? Rád bych jen věděl, jak.“

8. Předně, ta jejich – beztoho již naprosto nepochopitelná – velká, láková krása se vždy jen ještě zvětšuje a stále více nejvyšší půvaby rozvíjí, takže z toho člověk musí úplně oněmět! A za druhé ony mě znají téměř již lépe, než jsem se znal kdy já sám!

9. Jak a co mám zde tedy mluvit? Ó, Pane, jen mě nyní neopouštěj a ty, má dobrá vážnosti, mě také neopuť, jinak jsem dočista ztracen!

10. Ó, sáprment, ó, sáprment, á, ta ne-nekonečná krása! Ach, ty oči, tak ohnivé jako samo slunce, ty vlasy, jako nanejvýš se skvoucí zlato! Ta šije, jaká měkkost, jaká oblost, jaká nevýslovná něha!

11. Ó – ó – óóóó – ta ňadra! – Á, á, – ne, totiž já již nevydržím ani minutu! Na Zemi není nic, s čím by mohl člověk tuto nanejvýš nepochopitelnou něhu i jen z největší dálky porovnat!

12. Co je naproti tomu něha nejčistší rosné kapky, nejčistší vybroušenost diamantu, co nejněžnější obláček, který se vznáší kolem zapadajícího slunce, nesený přenežně vanoucím vánkem?! Co na Zemi má takovou bělost?! Nejčistší, poledním sluncem ozářený sníh, musel by se naproti tomu přímo nazvat jen špinavým leštidlem na boty!

13. Ne, na něco takového by se člověk nemohl ani za celou věčnost dosyta vynadávat! – Ach ty paže, ta ruka, noha! Martine, odvrát' své oči od těch příliš velkých, půvabných a něžných krás, jinak budeš dočista ztracený!“

Kapitola 137.

Biskup Martin ve zkušebním boji s třemi slunečními dcerami. Mezi moudrostí a láskou.

1. Zatímco Martin takto u sebe blouzní, začínají se ony tři vůdkyně usmívat, neboť z Martinových očí a koutků úst vyčetly, co nyní pro sebe blábolil, a proto mu praví: „Příteli, nyní již víme, proč nic nemluvíš. Hle, ty jsi slabý, ano, jsi ještě velmi slabý a tato tvá vrozená slabost ti ochromuje moudrost a jazyk. Copak ti připadáme tak příliš půvabné a jímavě krásné? Ó, řekni nám aspoň tohle nahlas.“

2. Martin se již chce na prvou z oněch tří vrhnout, avšak nicméně se vzchopí a praví: „Ano, vy nádherné, váš tvar je dokonale krásný, ale přitom jste příliš moudré, a to kryje vaši krásu a způsobuje, že ji mohu ještě jakž takž snést. Neboť já nejsem přítelem velké moudrosti. Chcete-li mě však za svého přítele, pak musíte se mnou mluvit z lásky, a ne z moudrosti.“

3. Přinesly jste mi sice vsříc cenu, abyste mi ji poskytly, shledáte-li mě dokonale moudrým. Já však vám pravím, že jste se se mnou, vzdor své velké moudrosti, velmi přepočítaly. Neboť hle, takovou cenu naprosto nepřijmu. Já znám jen jednu cenu, a touto cenou je pro mě jediné láska, kterou je Pán Bůh, kterého vy znáte jako Pravěčného Ducha, skrze něhož jsou učiněny všechny věci. Jedině Ten je mou cenou, kterou jsem si již dávno navěky přijal. Ale tuto vaši cenu moudrosti nemohu naprosto potřebovat. Proto věnujte ji někomu jinému, kterého považujete toho za hodna, ale mě toho ušetřete.“

4. Praví na to ony tři: „Poslyš nás, vznešený příteli! My jsme s tebou dosud ještě neprovedly naprosto žádnou zkoušku moudrosti, která by také byla ostatně zbytečná, jelikož vidíme, jaký duch v tobě žije. Protože však vidíme, co tě oživuje, bylo by zajisté od nás nanejvýš nemoudré, kdybychom chtěly mluvit s jiným duchem v tobě, než jakého jsme v tobě našly. Tys nám jmenoval cenu, kterou právem nade vše oceňujeme, tu již máš, ale tu jsme tohoto mínění a pravíme:

5. Pravěčný, všetrojící Duch není dělitelný. Jeho základní podstatou je jistě láska, ale tato láska je nejen láskou, nýbrž je v sobě samé také pravěčnou moudrostí. Jestliže tedy velebíš tuto lásku, můžeš pak moudrost, Světlo všeho světla, od ní oddělit? Příteli, nepřipadá ti to snad nyní tak, jako by ses jen ty sám unáhlil a přepočítal? Jak můžeš chtít jen tělo a zavrhnout hlavu?! Mluv a vysvětli nám to.“

6. Martin je nyní zcela zaražen a praví sám u sebe: „No, to jde nyní už dobře! Ty už mě mají! Ale teď jen opět vážně, jen vážně! Jen kdyby nebyly tak strašně roztomilé, pak by mohl člověk s nimi také ještě vážněji zacházet a jednat. Ale při takové strašné roztomilosti potřebuje vážnost, opravdu prevelikou vážnost, aby s takovými roztomilými stvořeními mohl aspoň jen z jedné čtvrtiny zdánlivě vážně mluvit.“

7. Ony čekají – ach – s nesmírně půvabnou dychtivostí a milou netrpělivostí na odpověď. Ale co jim mám říci? Jak obrátit a otočit jazyk, abych jim řekl pravdu, ale abych tím nicméně neurazil jejich ucho až příliš zvyklé na nebeské harmonie? Tiše, jen tiše, mně už nyní napadá opět něco velmi případného. To jim řeknu, ovšem způsobem, pokud mně bude jen možno, co nejhumánnějším. Tu se jistě zarazí. A tak tedy, ve jménu Páně, jen odvahu!“

Kapitola 138.

Martin odůvodňuje odmítnutí ceny moudrosti slunečních dcer. A jejich hluboce moudrá kritika.

1. Po této samomluvě obrací se Martin k oněm třem znovu a praví: „Vy, nade všechny mé pojmy nádherné dcery velkého slunce! Vy jste mi daly zajisté správnou odpověď na vše, co jsem k vám mluvil. Ale jedno je při tom, co se zdá být a také skutečně je z vaší strany přece jen velmi značnou početní chybou.

2. Hled'te a poslyšte! Máte zajisté pravdu, praví-li vám vaše světlo: Velký, Pravěčný Duch je ve Svě lásce a moudrosti, jako také jistě jinak ve všem, naprosto nedělitelný. A kde je tělo, tam musí být také hlava, což značí tolik, jako: Komu se dostalo ceny lásky, ten nesmí, má-li být dokonalým, pustit ze zřetele cenu moudrosti! Ale vy zajisté svýma nejjasnějšíma a nebesky nejkrásnějšíma očima vidíte, že má hlava je již ozdobena cenou, která vypadá stejně jako cena vaše, a jelikož jste tak hluboce zasvěceny do všech mých ostatních zážitků, pak také asi víte, že jsem obdržel tuto ozdobu bezprostředně od Pána Samého.

3. Jelikož to nemůžete, nejmilejší děti, popřít, musel mně asi Pán přece jen dát dílčí cenu, tedy cenu lásky zcela o sobě, která však obsahuje v sobě již nutný a poměrně spravedlivý stupeň moudrosti. Jestliže však tato cena jako dokonalý dar velkého Boha není darem polovičním, tedy dílčím, nýbrž úplně co nejlépe přiměřeným darem, pak tedy vzdor vaší velmi moudře dané odpovědi nenahlížím, věru, k čemu by mi prospěla vaše pouhá cena moudrosti.

4. Mám-li již hlavu jednu, jak vám to jistě ukazuje má podoba. K čemu mně má ještě sloužit hlava druhá? Řekněte mi to! Kdybych snad skutečně potřeboval hlavu druhou, pak ji podle vůle Páně velmi rád od vás přijmu, nesmírně roztomilé dcery slunce. Není-li však třeba mít dvě hlavy, nýbrž pouze jednu dokonalou hlavu, pak také zajisté uznáte, že vaši, vámi určenou cenu, nemohu naprosto přijmout! Mluvte, mluvte, já poslouchám.“

5. Praví ony tři: „Ty nádherný, vznešený, víme dobře, že v této tvé ceně je ti dáno víc, než budeme s to kdy ve věčnosti pochopit. Rovněž také víme, že tvá cena není poloviční, nýbrž úplně celá. Ale, hle, z nesčetných, vždy tímž způsobem se vracejících zkušeností víme, že velký Bůh dává také každé bytosti podle jejího druhu dokonalý, celý život.

6. My víme, že žádný člověk se nerodí na světě bez hlavy a že má oči k vidění, uši k slyšení, nos k čichání, ponebí k chutnání a všeliké nervy pro různé city a pocity. Novorozenému dítěti z toho všeho nic nechybí a vše to jistě pochází jak z lásky, tak také z nejvyšší moudrosti nejvyššího Ducha, neboť tu je jedno jako druhé jedním pohledem co nejjasněji patrné.

7. Jak to tedy přijde, že novorozené dítě, jako dílo lásky a moudrosti velikého Boha, dospívá k moudrosti vždy mnohem později než k lásce, která je vlastní život? Ty sám žiješ již velmi dlouho a máš nadbytek lásky. Ale tážeš-li se, zda veškerá tvá moudrost je také tak stará jako tvůj život, pak najdeš v sobě samém zřejmě zcela odporující odpověď.

8. Hle, od našich největších mudrců víme, že moudrý Bůh na tvé zemi pravil jistému moudrému Židovi: „Nikdo nevejde do království nebeského, nebude-li znovuzrozen v duchu!“ Řekni nám: Jak může velký Bůh žádat znovuzrození ducha od dávno již žijícího mudrce, dal-li již dítěti v těle mateřském vše, čeho je třeba k nejúplnějšímu vlastnictví Království Božího?!

9. Všude se ukazuje, že zralost každého vzniku následuje mnohem později. Můžeš nám z některých dějin své země dokázat, že z mateřského lůna vyšel kdy vzdělaný člověk? Anebo víš nyní již zcela určitě, proč tě velký Duch vyslal uprostřed těchto dvou pramoudrých duchů sem do tohoto velkého světa světla teprve nyní, když jsi doznal tak mnohých proměn? Mluv, mluv, vznešený, a pouč nás, neboť my bychom rády od tebe převelice mnoho hluboce moudrého pochytily.“

**Martin v kleštích moudrosti. Petrova povzbuzující přípověď.
Martinova dobrá odpověď na otázky slunečních dcer.**

1. Po této jejich odpovědi Martin zcela zrozpačitěl a nedovede nyní již ze sebe vypravit ani slabiku. Jen u sebe si zcela tiše mumlá: „Tak, tak, tak, tak – teď je to pěkné! Nyní leží svině úplně ve své louži! Co mám nyní říci? Mají pravdu ve všech bodech, a já jsem naproti tomu ve všech bodech oslem a volem – nota bene – ještě s kloboukem moudrosti na hlavě! To se k sobě velmi pěkně hodí! Ony mně přicházejí vstříc s druhým takovým kloboukem. To je stále lepší! Bratři, milí bratři, nevytrhnete-li mě z této louže, pak na každý způsob propadnu!“

2. Praví Petr: „Bratře, měj jen strpení a snášej tuto moudrou zkoušku, pak se to vše velmi brzylepší. Přemýšlej jen opět, však se už zase nějaká odpověď najde. Jen zůstaň stále vážným a mnoho nesmlouvej, nýbrž obhajuj důkladně to, co postaviš, a mluv jako učitel. Pak se již s tímto předvojem dostaneš všude. Se zadním vojem to bude dopadat ovšem poněkud ohnivěji, ale bude-li toho velice zapotřebí, pak ti již pomůžeme. Proto buď jen zmužilý a ne malomyslný, tak vše půjde dobře.“

3. Praví Martin: „Bratři, jak to u sebe pociťuji, nebude u mě mnohem více vzácného následovat, neboť svou skříň moudrosti jsem již vyprázdnil. Že lásku musí nutně následovat moudrost, to je nyní nadmíru jasné a těmito třemi divuplnými bytostmi je to vylíčeno tak správně a spořádaně, že proti tomu nelze ani dost málo namítat. Nemohu jim tedy také zcela nic namítat a nic jiného učinit, než dát jim úplně za pravdu. Či víš snad o něčem lepším?“

4. Praví Petr: „Ano, ano, to je již správné, to je správné jak na zemi, tak také i v nebi. Ale nicméně se nesmíš tak příliš snadno již po několika moudrých řečech vzdávat. Neboť také tvé vědomosti se dají hájit. Proto, jak bylo řečeno, jen trochu přemýšlej, a brzy se ti dostaví nějaká velmi dobrá odpověď.“

5. Martin nyní přemýšlí a přemýšlí, co by nyní měl říci a po poněkud delším přemýšlení nalézá vážnou větu, která ovšem stojí za poslech. Uspořádá ji a pak praví: „Nádherné dcery velkého slunce! Vaše řeč je zajisté velice moudrá a co nejlépe uspořádaná, ale nicméně jí chybí něco, co by vám sice mohlo připadat nanejvýš nepatrné, pro mě to však není nic nepatrného.“

6. Poslyšte, jelikož vy skrze vaše mudrce víte, čemu učil velký Boží Duch na mé malé zemi, a také víte, jaká je tam přirozenost všech tvorů, divím se velice, že také nevíte, co mluvil Pán Ježíš, který tu je od pravěku vašim velkým Duchem, ještě při jiných příležitostech k nám, Svým dětem.

7. Hled'te, jednou k němu přinesly matky svá dítka, a jelikož tím povstala tlačence, postavili se proti matkám domněle již velmi moudří učedníci a bránili jim, aby se přiblížili k Pánu. Jelikož to však Pán hned zpozoroval, pravil učedníkům: „Nechte maličké a nebraňte jim přijít ke Mně, neboť jejich je království nebeské. Vpravdě, vpravdě, pravím vám, nebudete-li jako tito maličci, do Mého království nevejdete.“

8. Jestliže však Pán stanoví těm, kteří již byli moudří, za podmínku dosažení království nebeského dětství, které ještě nemá žádnou moudrost, pak nechápu, že můžete považovat moudrost za něco tak velkého a že jste, jak se zdá, přesvědčeny, že se může člověk teprve po přijetí vaší ceny moudrosti stát způsobilým pro království nebeské. Já myslím, že nauka Boží je snad nad vaši nauku povznesena a je naprosto pravdivá.

9. Ovšem moudrému Nikodémovi řekl Pán, že chce-li vejít do Království Božího, že musí být napřed znovuzrozen, ale tím Pán nemínil vaši moudrost, kterou onen Žid beztoho již měl, nýbrž nevinné dětství, které je čistou láskou! Tak rozumím také já slovu Páně a přidržuji se pouze lásky a všechnu moudrost přenechávám jedině Pánu. A hle, proto také jsem u Něho, zatímco bych byl bůhví kde, kdyby Pán hleděl na mou moudrost, která vlastně vůbec není.

10. Jsem tedy také zcela přesvědčen, že hřeší každý, kdo by se chtěl honosit před Bohem moudrostí. Je-li však srdce prostého člověka naplněno jen láskou k Bohu, pak má v sobě také již nejvyšší cenu života, která mu připravuje Boží dětství. Má-li tedy tuto cenu, řekněte, k čemu má mu

potom sloužit cena vaše? Proto vám nyní říkám naposled: Já vaši cenu moudrosti nepotřebuji, neboť dávno již mám, co potřebuji.

11. Hled'te, však také vy, aby vám byla dána údělem cena má, pak budete všechny vyhlášeny za šťastnější, než jste nyní ve svém pouhém lesku moudrosti, z něhož vzdor vaší úžasné kráse vyzírá tak málo lásky. Mluvte tedy, máte-li ještě co říci, ale na odpověď ode mě již nečekejte. Neboť jen jednoho je zapotřebí, a to je láska. Všechno ostatní dává mi Pán, kdy to potřebuji“

Kapitola 140.

Prosba tří slunečních dcer k Martinovi, aby je učil milovat Boha.

Martinova kritická ústřední otázka. Láskou vzplanuvší sluneční dcery na prsou Martinových.

1. Po této dobré Martinově odpovědi se ony tři ukloní až k zemi a praví: „Vznešený synu velkého Ducha! Teprve nyní poznáváme, že jsi opravdovým synem Toho, který pro nás nemá jméno! Ty jsi nás porazil, my jsme nyní tvými a tato cena s námi. Nech nás být posledními ve svém domě a uč nás milovat věčného Boha.“

2. Praví Martin tímto zjevem zcela překvapený: „V mém domě je místa ještě pro mnohé tisíce, bude tedy také místo pro vás. Neboť větší než váš svět je můj dům, který mně navěky vybudoval Pán, můj věčný, svatý Otec. Proto, toužíte-li po mém domově, pak odvrhněte od sebe svou cenu moudrosti a uchopte mou cenu lásky a následujte mě! Ale je-li vám možno, zastřete více své příliš velké vnady, neboť toto je pro mě mocnější než vaše slova, který jsem živoucí v lásce, a nikoli v pouhé moudrosti.“

3. Po těchto Martinových slovech přinášejí ti, kteří stojí za oněmi třemi, hned bohatá řasnatá roucha a oblékají okamžitě ony tři. A když tyto tři jsou takto oděny, praví Martinovi: „Vznešený, nádherný synu Nejvyššího! Jsme takto oděny tobě vhod a příjemně tvému oku? Nenalézáš na nás již žádné pohoršení? Jsme nyní podle přání tvého srdce?“

4. Praví Martin: „Tak je to dobré. Takový je způsob v mém domě, který je domovem velkého svatého Otce, který tu také nekrácí téměř nahý, jako jste byly předtím vy, nýbrž zcela oděn! Jste zajisté také ještě i takto nesmírně krásné, ale již přitom aspoň mému oku snesitelné. A takto můžete zajisté zůstat u mě!“

5. Ale nyní ještě něco: Řekněte mi, znáte onoho velkého Ducha? Máte o Něm nějakou představu? Co byste dělaly, kdybyste musely před něho předstoupit?“

6. Praví ony tři: „Nejvznešenější! Víme zajisté, že existuje nejvyšší, pravěčný Duch všech duchů, jenž ze Svě věčné moudrosti a všemohoucnosti stvořil vše, co tu je. Ale tento Duch je nám tak nesmírně svatý, že se nesmíme nikdy odvážit činit si o něm jakoukoli představu! To smí jen nejvyšší mudrcové. Dovedeš si tedy dobře představit, jak by nám bylo, kdybychom musely před něho, má-li nějakou podobu, předstoupit s přesvědčením, že On to je! To by bylo něco hrozného, to by bylo to nejstrašnější, co by nás mohlo potkat!“

7. Praví Martin: „Je-li tomu tak, jak to tedy, že se nebojíte nás, Jeho dětí? Copak si nemůžete představit, že Otec bude asi vypadat také tak, jako my, jeho děti? Hled'te, jaké plody přináší pouhá moudrost! Co je našemu srdci nejvyšší potřebou, to je vašemu zcela kovovému srdci zadrženo. Co nás povznáší k největší slasti, to by se vám mohlo stát nejvyšší trýzní!“

8. Jaký to rozdíl mezi námi a vámi! Řekněte mně, nepocítily jste ve svém srdci ještě nikdy lásku? Nepocítujete tak něco například třeba ke mně, anebo k jednomu z těchto mých bratří?“

9. Praví ony tři: „Co tím míníš? Co tím chceš říci? My dobře víme, že láska je lakomstvím v srdci, to je stahující silou, která mnohdy uchvacuje věci jí spřízněné, potom je velmi přitahuje a chce se s nimi spojit. Čím však je láska ještě jinak, to nevíme! Tato síla srdce může však uchopit jen malé věci, protože je sama malá. Jak by mohla uchopit tak velké věci, jako jsi ty! My si tě

dovedeme zajisté převysoce vážit, ale pro naši lásku bys byl příliš veliký, takže bychom tě nemohly uchopit.“

10. Praví Martin: „Aha, aha, vaše moudrost začíná již pokulhávat. Nestarejte se o velikost svého srdce, to bude brzy dosti velké pro velmi mnoho lásky. Řekněte, která z vás by mě mohla obejmout a na prsa přitisknout?“

11. Praví radostně všechny tři: „To můžeme velmi dobře, jestliže nám to, nejvznešenější, dovolíš, pak ti to ihned co nejoblivěji dokážeme!“

12. Praví Martin: „Nuže tedy, dovolím to z celého srdce rád!“

13. Po těchto slovech padnou všechny tři na prsa Martinova a každá přitiskne seč může svá přenězná prsa na jeho a praví: „Ach, ach, to je nesmírně sladké! Nech nás takto dlouho na svých prsou!“

14. Praví Martin: „Já jsem věděl, že máte lásku, a to lásku nebývale mocnou! Zůstaňte jen tak hezky dlouho na mých prsou, to vás nejlépe naučí milovat. To vše s vámi již půjde.“

Kapitola 141.

Hrozivý postoj tří slunečních mužů. Martinova silná odpověď. Dobrovolná poslušnost tří slunečních mužů na radu jejich duchů.

1. Avšak ostatní sluneční lidé, k jejichž rodině patří ony tři panny, zpozorují, jak se tyto tři přimkly k Martinovi a nechtějí se od něho vůbec odloučit. Tato věc se jim zdá být velmi povážlivou, proto se také jiní tři přiblíží k Martinovi, kteří však nejsou pohlaví ženského, nýbrž mužského.

2. Tito tři se táží Martina: „Vysoký, vznešený! Naše oči zde vidí, co nejsou zvyklé vidět, jelikož něco podobného se u nás nevyskytuje. To je cizí věc, která není v našem řádu, proto se tě tážeme, co to má znamenat! Chceš nám tyto tři dcery vzít? Řekni, jakým právem? Chceš je mít za ženy? Chceš je oplodnit? Hle, to nemůžeš, neboť ty nejsi z tohoto světa a mimoto jsi duch, který nemůže nikoho oplodnit! Řekni nám, co to znamená. Co zamýšlíš s našimi dcerami?“

3. Praví Martin k oněm právě také nade vši míru krásným třem mužům: „Nejmilejší, nejkrásnější přátelé, jen se o tyto tři dcery nestarejte, neboť u mě jsou v mnohem lepších rukou, než v rukou vašich, kteří máte pouze moudrost, ale v této moudrosti strašně málo lásky! Já je nyní učím milovat a ony chápou lásku, a to je vůle velkého Boha, který je v Sobě Samém největší, nejvyšší a nejčistší láska. Pravím vám, tomu se učte i vy, tak budete moci přijít také výše a nebudete zůstat stále na tomto vašem světě, jak tělesně, tak i duchovně. Neboť já tyto vaše dcery přijmu do svého domu. Vás však nepřijmu, dokud nedovedete milovat. Až však budete také vy milovat, najde se místo i pro vás.“

4. Praví oni tři mužové: „Smysl tvé řeči je bez řádu, bez moudrosti, a pro nás tedy nepochopitelný. Proto mluvíš-li s námi, mluv moudře. My sice víme, že jsi z obce dětí velkého Praducha a naši nejvyšší mudrcové tě znají již z tvé planety, ale to vše bude u nás tak dlouho bezcenné, dokud nebudeš oděn rouchem moudrosti. Z tohoto důvodu prikazujeme ti tedy ve jménu nejvyšší moudrosti tohoto velkého světelného světa, abys tyto tři ihned propustil, jinak potká velké neštěstí tebe i celý velký zástup, který tě následuje. Poslechni, nebo zavoláme naše nejmocnější duchy, aby na vás vložili ruku!“

5. Praví Martin: „Oho, oho, jen ne tak příliš prudce, moji překrásní, roztomilí přátelé! Pohleďte na mě. Mezi všemi těmito mnohými bratry a sestrami, kteří mě zde doprovázejí a jsou společníky mého domu, jsem jistě nejslabší. Ale vůči vám mám nicméně tolik síly, že bych mohl i svou nejslabší myšlenkou vás rozmetat, jako rozmetává velká bouře prach. Proto odejděte se svými nejsměšnějšími pohružkami, jinak nakonec vložím já sám ruku na vás a na vaše domněle všemohoucí moudré duchy! Uvidíte zazářit ze mě ihned takovou vážnost, že se vám všem z toho zatočí hlava! Tak tedy jen zcela v dobré vůli obraťte, nebo s vámi začnu mluvit docela jinak!“

6. Oni tři sluneční mužové vztyčí ruce do výše a volají své duchy, ale duchové z mraku odpovídají:

7. „Této společnosti nemůžeme uškodit, neboť v její družině pocítujeme ono Nejstrašnější nejstrašnějšího! Buď učíte, co tato společnost chce, anebo před ní prchněte, jak daleko a jak rychle jen můžete, jinak by se mohlo vám všem velmi zle dařit. Neboť oni všichni jsou všemohoucí a Nejvznešenější je mezi nimi! Proto poslechněte, anebo prchněte! Neboť kam chcete prchnout před těmi, jejichž nohy jsou rychlejší než vaše myšlenka?!“

8. Po těchto slovech se ujímá Martin opět slova a praví: „Nuže, moji vždy ještě roztomilí, překrásní přátelé, co chcete nyní učinit, co vám nyní praví vaše moudrost? Chcete se ještě do nás pustit?“

9. Praví oni tři: „Je-li tomu tak, pak nám praví naše moudrost: Je-li však ten, s nímž bys chtěl zápasit, mocnější než ty, pak zanech boje. A dá-li ti pak nějaké přikázání, pak poslechni přesně toho, jenž ti přikázání dává! Hle, jelikož jsi ve vší této společnosti mocnější než my, proto tě také poslechneme. A tak nám tedy určitě přikaz ,co chceš, abychom učinili.“

10. Praví Martin: „Pospěšte tedy všichni nyní napřed, mimo tyto vaše tři dcery, které zůstanou u mě a připravte svůj dům, neboť na chvíli k vám zavítáme. Co se však má stát později, to vám už sdělí Někdo jiný z této mé velké společnosti, neboť jak jsem už předtím poznamenal, jsem mezi těmito tisíci nejnepatrnějším. Tak se staň!“

11. Po těchto Martinových slovech se oni tři vzdálí a krácejí přes skvoucí nivy na malou vyvýšeninu v údolí, kde je velký chrám, určený za příbytek těchto slunečních lidí, kolem něhož – poněkud níže – stojí budovy menší, v nichž jsou vychovávány děti.

Kapitola 142.

Zvědavost dvaceti ješitných jeptišek a jejich prospěšné pokoření odhalenou krásou tří slunečních dcer.

1. Když se tato velmi četná společnost Slunečňanů co nejrychleji rozběhne, vzchopí se nyní opět také ony tři dcery a jsou nyní ještě mnohem krásnější. Neboť z jejich nám nepochopitelně krásných očí vyzírá nyní již neskonale ušlechtilá láska a jejich řeč se stává tak něžnou a líbeznou jako zpěv Cherubů. Neboť nyní nemluví o ničem jiném než o lásce.

2. My se však nyní začínáme opět pohybovat dále. Mnohé ženy, které jsou vedeny Borem a Chorelem a po jejich boku také mnichové, začínají se nyní tlačit dopředu, aby shlédly ony nesmírně krásné dcery slunce. Neboť dříve pro samý obdiv neměly času, jelikož příliš mnohé a příliš podivuhodné přírodní vzácnosti tohoto světa jim padaly takřka do očí. Jelikož však nyní své oči více a více nasýtily a Borem je vlastně na to upozorňuje, chtějí tedy také vidět, zda a oč jsou sluneční ženy krásnější než ony samy.

3. Martin vnitřním pokynem ode mne ihned postřehne, co mají na mysli, a také ví, jak tyto jeptišky, které si na své nynější krásě příliš zakládají, budou oněmi třemi nesmírnými kráskami slunce poraženy. Proto praví k oněm dcerám:

4. „Poslyšte mě, nesmírně krásné dcery! Hle, nyní se začíná dopředu tlačit velmi značný počet žen z mé planety, aby porovnály krásu svého zevnějšku s krásou vaší! Jelikož vy jste však svým zevnějškem proti nim o moc krásnější, takže by vaše kráska mohla ony poněkud ješitné na delší dobu přímo usmrtit, zahalte svými přebohatými vlasy na chvíli svou tvář a poněnáhu ji pak odhalte, až vám k tomu dám pokyn. Učíte mi tuto laskavost.“

5. Praví ony tři: „Naše láska! Copak jsme svým zevnějškem tak krásné? Hle, zde v tomto světě nám to ještě nikdy nikdo neřekl. Neboť zde o nějaké krásě zevnějšku nikdo nic neví, nýbrž jen o zevnějším řádu a příslušné moudrosti z něho. Ty jsi byl prvý, který začal chválit náš zevnějšek, což jsme však vztahovaly také spíše na náš řád a naši moudrost. Ale nyní pozorujeme, že míníš jen

hlavně náš zevnějšek. Jelikož tedy náš zevnějšek je pro tebe, jak pravíš, tak nevýslovně krásný, řekni nám, v čem tedy záleží tato naše velká krása.“

6. Praví Martin: „Nejprve splňte mé přání, potom také já vám vše příležitostně zjevím.“

7. Praví ony tři: „Shrň tedy sám naše vlasy přes obličej, neboť ty asi nejlépe víš, jak musí být náš obličej pokryt, aby nebyl nebezpečný těm, kteří nyní přicházejí k nám.“

8. Martin se nedá dvakrát pobízet a vykoná ihned, co se od něho požaduje. Sotva je hotov s třetí, již k němu přichází Borem a praví:

9. „Bratře, ty jsi svůj úkol řešil dosud mistrovsky! Máš ovšem u sebe dva přátele, kterým jsou jak na tomto, tak i na nesčetných jiných světech všechny cesty známy, ale nicméně jsi vykonal přímo divy. Avšak nyní musíš být velmi na pozoru s těmito třemi dcerami oproti dopředu se tlačícím jeptiškám, neboť jinak uvidíš opravdu ošklivou podívanou!

10. Jejich obličej nesmíš zatím vůbec odkrýt, leda jen na příliš naléhavou žádost. Budeš-li je však moci jinak odbavit, bude to tím lepší, neboť jakmile tyto naše jeptišky pohlédnou tváří v tvář oněm třem, vrhnou se jako bleskem zasaženy k zemi, a hořem a velkým zahanbením se začnou samy přímo rozervávat! Proto bratře, buď nyní nanejvýš ostražitý, jinak z toho bude pořádná mela!“

11. Martin je nad tím velice v rozpacích a praví: „Tak tedy, opět jedna zpropadená historie na obzoru! Ne, s těmito jeptiškami jsme měli vždy největší práci a nesnáz, a ani zde v nebi nemám od těchto hloupých Markétek klidu a pokoje. Měl bych tisíc chutí představit jim tyto tři zcela obnažené v jejich plné kráse. Jen ať narazí, jak je to jen možné, a budou upokořeny na otroka! Snad to pak s nimi bude lepší!“

12. Praví Petr: „Ano, ano, máš pravdu bratře, příliš jemně se nesmí zacházet s těmi, kdo se snaží zalíbit svým zevnějškem víc, než se sluší. Je ovšem správné, užije-li se zpočátku mírnějších prostředků, aby se z duše odstranily takové marnivé zbytky. Nestačí-li však prostředky mírné, pak jen rychle sem s nejhrubšími kartáči. Bratře Boreme, máš zajisté pravdu, jak ty to míníš, ale Martin má také pravdu. Proto přenechejme zde jen jemu zcela svobodné jednání.“

13. Také Jan toto potvrzuje a praví ještě zvlášť Boremovi: „Máš zcela pravdu a Martin má také pravdu, neboť, hle, na slunci není věčně žádná noc a na severním pólu svítí právě tak jako na jižním. Vrať se tedy jen a přiveď sem své zbožné stádo, bude zde co nejdéle pročešáváno a ostříháno.“

14. Borem odchází a s Chorelem, přivede dvacet těch nejješitnějších, které se domnívají být zejména krásné. Tyto hned obklopí Martina i s Petrem, Boremem a Chorelem a praví Martinovi: „Nuže, kde jsou ony tak nesmírně nádherné sluneční krásky, o nichž nám bylo v tvém domě řečeno, že my nejsme proti nim vůbec ničím? Ukaž je a přesvědči nás o pravdivosti své výpovědi.“

15. Praví Martin: „Jen sem s vámi, ješitné duše! Bude vám hned pomoheno. Hle, tu již stojí ony tři. Jak se vám líbí?!“

16. Praví jeptišky: „Nevidíme nic jiného než jejich vlasy a modrý řasnatý šat, jaký máme my! Ale my chceme vidět holý obličej, ňadra a paže!“

17. Praví Martin: „Chcete-li zemřít hořem a hanbou, bude vaší žádosti ihned vyhověno. Řekněte tedy – buď ano, nebo ne!“

18. Při této poslední Martinově výzvě se jeptišky zarazí a dotazují se navzájem mezi sebou, co mají dělat. Ale ani jedna nemůže dát druhé správnou odpověď. Jedna z nich se obrátí na Chorela a táže se ho v této věci o radu, ale Chorel pokrčí rovněž rameny a po chvíli přemýšlení praví:

19. „Ano, nejmilejší sestry, zde je dobrá rada opravdu velmi těžká! Řeknete-li ano, pak uvidíte, jak se vám bude podle Martinových slov dařit! Řeknete-li však ne, pak vás vaše bezmezná zvědavost téměř zničí. Vidíte, jak těžko je vám zde radit! Jedno by ovšem bylo nejlepší! Ale k tomu se asi sotva odvážíte!“

20. Jeptišky praví: „Učiníme vše, jen když to bude správné. Ó, řekni nám to. Porad' nám to.“

21. Praví Chorel: „Nuže, poslyšte mě tedy! Hled'te, za námi jsou Číňané a za nimi kráčí Pán uprostřed dvou, které Ho nadevšecko milují. Obráťte se na Něho, On vám bude moci podat věčně nejlepší poučení, čeho zde dbát a co činit Budete-li následovat Jeho pokynu, pak z toho také jistě

s nejzdravější kůží vyjdete. V opačném případě byste si musely samy sobě přičíst, kdyby se vám tak či onak zle dařilo, neboť já zde již poznávám, že vy však můžete vždy činit, cokoli chcete!“

22. Když to jeptišky uslyší, praví: „Příteli, to my už dávno víme. Ale to zde neznámá nic jiného, než jít přímo z deště pod okap. Neboť oněch tří se bojíme tisíckrát méně než Pána. Tito všichni jsou však nicméně stejně jen jako my, jen tvorové. Zda překrásní či přeškaredí, to je před Pánem zcela jedno a totéž. Proto myslíme, že bude přece jen lépe, když se podíváme na tyto tři sluneční krásy, než abychom šly k Pánu, a tím ukazovaly, že se Ho bojíme méně než těchto tří tvorů.“

23. Praví Chorel: „Dobře, dobře, dovedete-li si poradit lépe než já, pak číňte, co chcete! Ale pro příště v podobném případě si ušetřete námahu přicházet ke mně s nějakou otázkou!“

24. Po tomto prohlášení předstupují jeptišky opět před Martina a praví: „Staň se cokoliv, my chceme tyto tři vidět v celé jejich kráse!“

25. Praví Martin: „Dobře, dobře, pojďte tedy sem a otevřete oči hezky široce a vaše hloupá ješitnost vás brzy přejde.“ Tu se obrací k oněm třem a praví: „Nuže, nejmilejší dcery, odhrňte své vlasůz obličej a ukažte jej těmto ješitným.“

26. Praví ony tři: „Kdyby jim to však mělo uškodit, raději bychom zůstaly zastřeny! Neboť ať není námi nikdo poškozen!“

27. Praví Martin: „Mé nádherné, milované dcery, to je nyní jedno. Neboť tomu, kdo něco sám pevně chce – ať dobré, či zlé – neděje se bezprávi! Ony vás však chtějí rozhodně vidět vzdor tomu, že byly několikrát varovány jak mnou, tak i ještě jiným bratrem. Ať vás tedy vidí a přitom se třeba zblázní a téměř zahubí! Tedy odhalte se a ukažte těmto ješitným pošetilcám.“

28. Po těchto slovech praví ony tři: „Vznešený příteli, věru, ty jsi velikým mudrcem, neboť stavíš svou řeč na nejpevnějším základu. Proto také okamžitě učiníme, co jsi nám přikázal, ať již bude účinek jakýkoliv a tedy se odhalíme.“

29. S těmto posledními slovy odhrnou všechny tři najednou své vlasů na stranu a zářivý lesk jejich velké krásy má na zvědavé a ješitné jeptišky podobný účinek, jako kdyby byla každá z nich najednou deseti blesky zasažena. Všechny se zhroutí na jednu hromadu a jen několik z nich tlumeným hlasem volá:

30. „Běda nám, nejošklivějším, běda nám, nejošklivějším! Jsme ztraceny! Krokodýlové, ropuchy a ještě tisícera jiná havěť je proti nám mnohem krásnější! Ó, Pane, učiň nás slepými, neboť je lépe pro nás být věčně slepými než ještě jednou spatřit takovou nesmírnou krásu!“

Kapitola 143.

Soucit tří slunečních dcer s omdlelými jeptiškami a o oživení těchto Pánem. Rozmluva Jana a Martina se slunečními dcerami o dosud jimi nepoznaném Pánu.

1. Po těchto slovech zcela umlknou a ony tři praví Martinovi, jakož i Petrovi a Janovi: „Ach, tu to nyní máte! Když jste to již předem věděli, proč jste nás vyzvali, abychom jim ukázaly svůj odhalený obličej?! Nyní tyto ubožačky leží před námi zcela bez života! Kdo jim nyní dá opět nový život? Dovedete to vy? Ó, dovedete-li to, pak probudte opět tyto ubožačky, neboť nám je jich velice líto! ,ěž bychom se nebyly před nimi odhalovaly!“

2. Praví Jan: „Nic si z toho nedělejte! Co je zde potkalo vaší, od Pána Boha zvlášť zvýšenou mocnou krásou zevnějšku, je pro ně nadmíru dobré a zdravé. Neboť tím se právě zbavily posledního, ale nadmíru těžkého hmotného břemene, které by je jinak ještě velmi dlouho trápilo, a rovněž tak dlouho by je činilo neschopnými požívat vyšší a nejvyšší radosti Božích nebes. Nyní však toto břímě odstoupilo od nich jednou ranou navěky, a tak povstanou také brzy k lepšímu a čistému životu, a budou moci pohlížet na vás bez pohoršení, hanby a škody jako my, a budou vám moci velmi mnoho prospět. Neboť jsou to zajisté dcery nejvyššího a nejsvětějšího Otce.“

3. Nyní jsou téměř jako mrtvé, neboť jim byla vzata tato jejich falešná láska, která je dosud oživovala mnohem víc než láska k Bohu, věčnému Pánu vši slávy a všeho života. Ale hleďte, tamhle zcela vzadu za touto velkou společností přichází sem právě muž, Otec mezi dvěma dcerami! Tento muž povolá tyto nyní zdánlivě mrtvé v pravou chvíli opět do života, a tím se před vašimi očima ukáže sláva Boží. Proto, jak bylo řečeno, nic si z toho nedělejte, neboť co se nyní přihodilo, je nejléčivějším aktem pro jejich srdce, která byla dosud ještě velmi ješitná.“

4. Práví ony tři: „Nádherný, nám již známý příteli! Jelikož jsi nám nyní řekl tolik potěšujícího, řekni nám také, kdo je tedy onen muž, který sem nyní přichází mezi svými dvěma dcerami. Je to také váš bratr a pochází také on jako vy z oné svaté planety?“

5. Práví Jan: „Jak Ho vidíte nyní kráčet, je zajisté Bratrem nás všech a pochází jako my, svou zde viditelnou vnější podstatou ze Země, to je z onoho malého světa, který vaši mudrci všeobecně nazývají svatou planetou. Ale nicméně je Mistrem a tedy také Pánem nás všech, neboť kdo je Mistrem, ten je také Pánem. On však je naším Mistrem ve všech věcech. Je tedy také Pánem nade všemi Bohem uspořádanými věcmi.“

6. Práví ony tři: „Je-li tomu tak, pak je mnohem více než vy, snad asi jako u nás nejvyšší mudrc, kterého musí poslouchat nejen všichni lidé tohoto velkého světa, nýbrž také všechny hory a vody a všechna zvířata a rostliny?!”

7. Práví Jan: „Ano, ano, asi tak, ale ještě však více, jak to samy velmi brzy poznáte.“

8. Práví ony tři: „Musíme se snad také před ním zahalovat?“

9. Práví Jan: „Toho není třeba! Ten zná vás i celý váš svět už dávno, dříve ještě než byl, a dříve ještě než jsme byli my i vaši mudrci.“

10. Tomu se ony tři sluneční dcery velice podivují, takže na to odvěti: „Co pravíš?! To je něco, co jsme ještě nikdy od našich největších a nejvyšších mudrců neslyšely! Neboť oni říkají, že tento náš světelný svět je jakoby matkou všech ostatních světů a že je také ze všech nejstarší. Je-li však tento náš velký svět, který nemá téměř konce, nejstarší – což je určitě a jistě, neboť jsme byly již velmi často svědky, jak se z jeho rozsáhlého lůna rodily nové, ale ovšem jen malé světy, jak je nazývají naši mudrci – jak může být pak nějaký mudrc jiného, jistě menšího světa, jenž byl zrozen též z tohoto našeho světa, starší než naši mudrci, ano, starší než náš velký, téměř nekonečný svět?!”

11. Ty, jinak velevznešený příteli, hle, tu ses jistě asi trochu přepočítal. To by musel být ten váš mistr nějakým praandělským duchem, pak by to ovšem bylo něco jiného, pak bys mohl mít zajisté pravdu! Ale jestliže tomu tak asi stěží bude – což soudíme z toho, že ho neobklopuje zcela žádný světelný lesk, jak se to vždy u ostatních andělských duchů co nejmocněji vyskytuje, takže my sami se vůči nim jevíme téměř zcela temní – pak nám už nesmíš zazlívát, jestliže ti zde vytykáme malou početní chybu.“

12. Práví Jan: „Velevážené dcery! Vaši moudří počítají zajisté dobře, ale my počítáme lépe. Neboť hleďte, je velký rozdíl mezi námi a vámi! My jsme nejopravdovější děti Nejvyššího, vy všichni jste však jen jeho tvorové a můžete se jen skrze nás stát jeho vnuky. To víte také z úst vašich mudrců. Je-li však tomu tak, pak mi řekněte, kdo je starší: děti, anebo vnukové, jimiž jste vy?!”

13. Tu se ony tři zarazí a teprve po chvíli praví: „Ty převznešený, tato tvá otázka pochází z příliš hluboké moudrosti! Na ni ti nedovedeme odpovědět. Snad by to byli s to naši mudrci, což my však nemůžeme tvrdit, neboť nedovedeme přirozeně vypočítat, jak hluboko sahá jejich moudrost. Nechme však nyní těchto věcí, neboť váš Mistr a Pán – jak jsi pravil – se k nám již dosti přiblížil. Chceme se na Jeho příchod důstojně připravit. Jen nám nyní řekni, jak má nejraději, aby se mu šlo vstříc, abychom se mohly podle toho vnitřně i vnějšně připravit.“

14. Práví Jan: „V této věci se obraťte na vašeho druhého otce Martina, který vás předtím učil milovat. Ten už vám to poví zcela přesně.“

15. Po této výzvě se okamžitě ony tři obrátí v této věci na Martina a on jim hned praví:

16. Martin: Mé nejmilejší dcery! U tohoto našeho Mistra a Pána neplatí nic jiného než jediné čistá láska. Proto jděte Mu vstříc s největší láskou, tak si Ho získáte. Jestliže jste však Jeho získaly,

pak jste získaly vše, neboť Jemu jsou všechny věci možné. On by vás mohl učinit dokonce skutečnými dětmi Božími. O tom jsem zcela přesvědčen.“

17. Praví ony tři: „Směly bychom také Jeho tak milovat, jako jsme předtím milovaly tebe? Směly bychom se také tak podle své nově probuzené lásky a touhy svého srdce pevně k němu přimknout?“

18. Praví Martin: „Ovšem, láska nemůže před Ním nikdy učinit chybný krok. I kdyby také v nejkrajnějším případě vám řekl „Nedotýkejte se Mne!“, nedejte se tím zdržovat a nicméně rozohněte se jen tím více k Němu a uchopte Ho skálopevněji do svých srdcí. Pak Vám přijde už Sám Sebou vstříc a dovolí vám ve vší hojnosti, po čem prahne vaše srdce. Přijal-li vás jednou On do Svého srdce, pak teprve pocítíte v sobě blaženost, o níž neměl žádný mudrc tohoto vašeho světa ani nejmenší potuchy.

19. Praví ony tři: „Ach, ony dvě vznešené jistě asi požívají v největší hojnosti této blaženosti! Jaký to musí být mocný nebeský duch, že Ho jako opravdové děti nejvyššího Ducha jako svého Pána a Mistra vzýváte! Musí to být jistě prvý Syn Nejvyššího, a tudíž také jeho miláček a jeho vše!“

20. Praví Martin: „Ano, ano, tímto svým hodem jste nyní trefily téměř úplně do středu. Ta věc asi tak nějak bude. Ale buďte nyní jen zcela klidné, On bude již za okamžik zde. Hled'te, ony mrtvé se začínají také již i jen při Jeho přiblížení hýbat, proto tedy buďte jen klidné. Ale že je, mé nejmilejší dcery, nesmírně roztomilý?“

21. Praví zcela vzrušeně ony tři: „Ach, nebesa, ach, nebesa! Takovou roztomilost nemají jistě ani všechna nekonečná nebesa! Ach, ach, ach, jak nevýslovná něha vyzařuje z celé jeho bytosti! Odpuť nám, musím-li ti zde říci, že vy, byť také děti Nejvyššího, jevíte se být proti němu téměř jako prázdné stíny! Ach, ach, čím blíže přichází, tím se stává našim srdcím jasnější, že člověk nemůže mimo něj již žádnou bytost milovat!

22. Příteli, ty náš nový duchovní otče, nyní nemůžeme svá srdce více zadržet, příliš mocně si Ho žádají! A pohled' – nyní zůstává asi deset kroků před námi stát a – ach, ach, pohled' tam, pohled' tam! Dává znamení ukazováčkem! Řekni nám, komu, komu, ach, komu platí tento svatý pokyn? Ach, to je pokyn! Hle, hle, hory tohoto světa se sklání, kdykoli pokyne! Hle, tam dole, hluboko v údolí, jak se ta velká voda pozvedá a zachvívá, kdykoli pokyne! Řekni, řekni nám, komu platí toto svaté pokynutí?“

23. Praví Martin též zcela dojat: „Vám, vám nejmilejší dcerušky, a po vás tentokrát jistě také tomuto celému vašemu světu! Proto jen pospěšte a učíňte, jak jsem vás dříve poučil!“

24. Praví ony tři: „Ach, doved' nás tam! Nemáme odvahu a sílu, neboť naše příliš mocná láska ochromuje naše údy!“

25. Martin, Jan a Petr uchozí nyní ony tři v podpaží a vedou je zcela jemně ke Mně.

Kapitola 144.

Úžas Chanchah a Gelly nad krásou slunečních dcer. Pán chválí Martina jako rybáře duší. O seslání a uchopení milosti.

1. Když ony tři přijdou se svými vůdci ke Mně a Chanchah a Gella spatří tyto tři neobyčejné krásky, zachvějí se obě a Chanchah praví:

2. „Můj všemohoucí Otče, co je to za bytosti? O takové nanejvýš nepochopitelné kráse se mi ještě nikdy ani v nejbujnějších snech nezdálo! Ó, Otče, ó, Otče, jsou to také stvořené bytosti, anebo jsou to praduchové, jejichž mysl byla od věčnosti neposkvrněnější než světlo nejčistší hvězdy?

3. Ach, jak strašně ošklivá musím vypadat ve srovnání s nimi! Ano, pohlédnu-li na ně, připadá mi to – ó, odpuť mi takovou myšlenku – přímo tak, jakoby Tobě, ó, Otče, bylo téměř nemožno, stvořit tak nesmírně krásnou lidskou ženskou podobu! Ale taková myšlenka je ovšem právě tak hloupá a pitomá, jako jsem nyní já sama! Ó, ó! Jejich nesmírná krása je mi téměř úplně nesnesitelnou!“

4. Po těchto slovech Chanchah umlká. Gella je však již hned od počátku zmlklá a celá bezradná, jen potají v pocitu své domnělé největší ošklivosti pouze vzdychá.

5. Já však z toho nejlepšího důvodu ponechávám chvíli obě v této jejich zkroušenosti a pravím poté Martinovi: „No, no, nejmilejší bratře Martine, lovení ryb se ti velmi dobře daří, tys Mi obohatil tři velmi způsobné rybičky dokonce z hlubokých vod Slunce, což Mi působí velmi velkou radost. Nyní již vidím, že se ti lovení ryb daří zde lépe než na Zemi. Proto tě tedy již musím učinit skutečným rybářem ve vodách Slunce! Ty se nyní stáváš obzvláště pevným a hodíš se skutečně k Mému bratrovi Petrovi a Janovi, kteří jsou stále Mými hlavními rybáři v celé nekonečnosti!

6. Vskutku, tentokrát jsi předstihl sám sebe a vyznamenal se! Hle, to je prvá opravdová radost, kterou jsi Mi učinil! Neboť dosud se téměř každému vyslanému rybáři v tomto světelném světě nepodařilo chytit lidi právě tohoto světa do sítě lásky, neboť jejich moudrost je veliká a jejich krása učinila již mnohé rybáře úplně bezmocnými. Ale ty ses tady, jak bylo řečeno, skutečně jako nějaký mistr vyznamenal. Když jsi tak dobře hospodařil v malém, budu tě muset ustanovit nad něčím větším!“

7. Praví Martin: „Pane, Otče, příliš mnoho, příliš mnoho milosti! Ty zajisté víš, že od vola nelze mít nic jiného než kousek hovězího masa. A co jiného jsem před Tebou než vůl a mnohdy také ještě jiný dobytek! Ty už víš, jaké dobytče míním.

8. Bez tvé obzvláštní milosti by se mně ve společnosti těchto tří nejmilejších dcer jistě převelice bledě a špatně dařilo, neboť i kdyby mně svou moudrostí nezasadily takové příliš mocné rýpnutí do žeber, jistě by se to tím mocněji stalo kvůli jejich svůdné kráse.

9. Ó, ó, jaká krása, od hlavy až k poslednímu prstu na noze! Ale Tys mě uchopil dvěma nejsilnějšími bratry pod paži a hle, pak to ovšem šlo. Kdybys mě však nechal jen na chvíli samotného a bez opory, pak bych byl na místě se svou silou v koncích! Jak by se mi však potom dařilo, to budeš Ty, ó Pane, jistě vědět nejlépe Sám.“

10. Pravím Já: „Milý bratře, tys ovšem velmi dobře odpověděl, neboť beze Mne nemůže nikdo nic učinit! Ale hle, věc se má takto:

11. Seslání Mé milosti je ovšem Mým dílem, které se nikomu nezadržuje. Ale uchopení této Mé milosti a jednání podle toho je vlastním dílem každého svobodného ducha, a tedy také dílem tvým, a proto tě také chválím, že jsi právě Mou milost tak znamenitě uchopil a podle ní jednal.

12. Já však sesílám Svou milost velmi mnohým a oni ji také poznávají a chválí Mne za to. Ale mají-li podle ní jednat, pak milosti nedbají a zůstávají stále stejní ve svých pozemských špatných zvycích. Dokud jsou v těle, konají to, co dělá dobře jejich tělu, a zůstávají do posledního okamžiku smyslnými! A když přijdou do říše duchovní, jsou potom desetkrát horší, než byli na světě, neboť zde mohou mít vše, co chtějí. Oni mají také vždy Mou největší milost, ale nedbají jí, a to je pro ně zlé.

13. Ty jsi však nyní Mé milosti vskutku dbal, a proto jsi hoden Mé pochvaly, zejména zde, kde je tisíckrát těžší než na zemi uvést Mou milost ve skutek. Jen tak pokračuj dále, tak se bude tvůj duch těšit brzy síle svobody, jaké není rovno!“

14. Petr a Jan vydávají sami svědectví: „Ani my dva bychom neměli odvahy přijít k slunečním ženám s láskou, protože víme, co dovedou, objeví-li u nějakého ducha i jen tu nejmenší slabost. Ale Martinovi se to podařilo! Tobě, ó, Pane, za to všechna chvála, a Martinovi nádherná koruna hrdiny!“

15. Pravím Já: „Ano, staň se tedy! Nyní však, milý bratře Martine, představ mně tyto tři své rybičky, abych se od nich dověděl, jak jsi je pro Mne připravil.“

Kapitola 145.

Pán a tři pro lásku zralé sluneční dcery. Milostná scéna.

1. Po tomto vyzvání se obrátí Martin k oněm třem a praví jim: „Nuže, nejmilejší dcery, jsme na pravém místě, vylijte tu svá srdce, jak jsem vás to učil a jak toho žár vašich srdcí vyžaduje.“

2. Po těchto Martinových slovech rozpřáhnou ony tři rychle své překrásné paže a chtějí Mně padnout ihned na prsa.

3. Já však jim poznamenám: „Milovaná dívka, ještě se Mne nedotýkejte, jelikož jste dosud v těle, neboť to by vaše tělo usmrtilo! Až budete však zbaveny těl, budete se Mě beze vší škody smět dotknout a uchopit! Já jsem Duch, nejdokonalejší Duch, proto se Mne mohou dotýkat jen dokonalí duchové!“

4. Praví ony tři: „Vždyť tento tvůj bratr je přece také duch – a hle – my jsme spočívaly na jeho prsou a učily se tu poznávat lásku a neuškodilo nám to! Jsi-li ty velmi vznešeným Mistrem a Pánem svých bratrů a ještě dokonalým Duchem, pak se domníváme, že nám to ještě méně uškodí, budeme-li na Tvých prsou okoušet ještě větší měrou přeslaskou lásku, a tak se lásce zcela oddávat!“

5. A co na tom, budeme-li zbaveny těl? Je zajisté lépe milovat bez těla, než být s tělem vyhoštěn z lásky! Pohleď na nás, a pociťuj, jak velice trpíme, nesmíme-li tě podle touhy svého srdce milovat!“

6. Pravím Já: „Má milá dívka! Milovat Mne ze všech sil smíte, láska vám není odepřena! Ale jen dotýkat se Mne ještě nesmíte, protože by vám to uškodilo! Ale je-li vaše láska již tak prudká, že by mohla téměř vaše těla rozložit, pak se můžete dotknout Mých nohou, neboť Má prsa by byla pro vás příliš vřelá!“

7. Po těchto slovech se vrhnou ony tři ihned k Mým nohám, obejmou je svými něžnými rukama a praví pak něžným a rovněž harmonickým hlasem: „Ach, ach, jaká nekonečná slast! Kdyby ty mnohé eony našich bratrů věděly, jak nesmírně sladká je láska, daly by všechnu svou moudrost za jedinou kapku této lásky!“

8. Ó, přenádherný Pane a Mistře svých bratrů! Proč, proč my lidé tohoto velkého nádherného světa nevíme nic o lásce?! Proč se musíme rýpat jen ve věčně nikdy zcela nezbadatelné moudrosti nebes věčného Praducha a při tom nikdy neokusit, co je to láska, přeslaská láska?!“

Kapitola 146.

Těžké podmínky k dosažení Božího dětství na Zemi.

1. Pravím Já: „Ó, mé milé děti! Hled'te, tělo člověka má rozmanité údy a smyslové orgány. Ale ucho nemůže mít, co má oko, ústa nemohou mít, co má nos, hlava ne, co srdce, a srdce ne, co nohy a ruce. Je-li však celé tělo zdravé, pak jsou také zdravé všechny jednotlivé údy a oko se necítí nešťastné, protože neslyší, a ani ucho, protože nevidí.“

2. Rovněž hlava si ještě nikdy nestěžovala, že je dále od srdce než plíce, neboť všechny orgány, ať mají jakýkoli úkol, požívají a žijí od srdce, které je příbytkem lásky a života. A tak, Má dívka, jste i vy, i když ne zrovna ve velkém řádu Božích věcí srdcem, tedy přece jen stejnými spolupoživateli všeho toho, co přichází ze srdce Božího. Kdo z vás však obzvláště lásku poznává, jako nyní vy, ten bude také láskou přijat.

3. Dokud jste ještě krví, můžete se stát součástí každého údu. Ale stala-li se jednou krev živnou částí nějakého údu a splynula s ním v jednotu, pak nelze již myslet na další vedení takové krevní části, která se již spojila s některým určitým údem.

4. Já dobře vím, že tu vaši mudrcové často žasnou nad velkou výsadou onoho malého světa, který obyčejně nazývají „Svatou Planetou“, protože výhradně její lidé jsou dětmi Nejvyššího. Ale považte, jak velice bídne tam musí trávit svůj dočasný tělesný život!

5. Hlad, žízeň, velké zimy, často i větší vedra vedle velmi křehkého těla musí od dětství snášet. Toto jejich křehké tělo je k tomu ještě podrobno tisícům nejbolestnějších nemocí, a konečně i jisté bolestné smrti. S velkými bolestmi se tam člověk rodí a s velkými bolestmi musí opět svůj svět opouštět.

6. Až do svého dvanáctého roku je tam člověk často sotva schopen myšlenky a je vychováván v rozumnějšího člověka metlou, jejíž rány velmi bolí. Je-li zpola při rozumu, ukládá se mu tvrdé jho

mnoha zákonů, které se velmi těžce zachovávají a pro jejich přestoupení ho očekávají nejen těžké a bolestné tresty časné, nýbrž i dokonce nejostřejší a nevyhnutelné – slyšte – tresty věčné!

7. Mimoto, aby uhájil život svého už tak křehkého, těžkého těla, musí si v palčivém potu své tváře obstarávat potravu. A při tom všem je často až do posledního okamžiku svého života ve stálé nejistotě, zda po bolestné smrti svého těla ještě nějaký život existuje. A je-li už tu nějaký takový život, nežřídka je pro něho strašnější a méně žádoucí než sama věčná zkáza. Při všech těch trpkostech života je však přesto tak prodchnutý neobyčejnou láskou k životu, že se mu navzdory všem útrapám jeho strastiplného života smrt nicméně jeví jako nejstrašnější věc.

8. Uvážíte-li tedy, co musí lidé vystát na tak zvané svaté oběžnici, aby učinili zadost svému příštímu, ovšem nejvyššímu poslání, řekněte, vezmete-li naproti tomu v úvahu sebe, můžete jim závidět? Či vydržely byste to vy, abyste se snad staly tím, čím také oni od narození dávno ještě nejsou a také stát se nemohou, nesplní-li všechny těžké podmínky podle daných přísných zákonů, které jsou jim bezprostředně dány pod nejpřísnějšími sankcemi nejvyššího Ducha Božího?!"

Kapitola 147.

Odsuzující kritika tří krásk týkající se značně strádajících Božích dětí na Zemi.

1. Při tomto líčení povstanou opět ony tři sluneční dcery a praví: „Nejvznešenější příteli a Mistře velké moudrosti! Jedná-li velký Bůh se Svými nastávajícími dětmi tak, pak z takového dětství nebude pro nás věčně nic! Neboť kdyby měl snad jeden z tisíce po těžkém životě sebezapírání obdržet tak těžce a tvrdě vydobytým dětstvím všechny schopnosti Nejvyššího, pak naproti takovým utrpením však nicméně nejsou ničím! A třikrát ničím, protože se mohou stát údělem jen tomu, kdo po celý svůj život co nejtrpělivěji snášel všemožné svízele.

2. K čemu je takovému dítěti i ta největší možná blaženost, kterou mu může svrchovaně všemohoucí Boží Duch připravit, zůstane-li mu vzpomínka, co pro to kdysi musel snášet? Pak mu nezbytně navěky zhořkne každá blaženost. A to tím více, musí-li se přitom dozvědět, že jistě na tisíce bratrů, majících stejný úděl, bídně strádá v nějakém místě trestu, zatímco on, možná jediný za celé věky šťastně rozřešil svůj hrozný životní úkol.

3. Pokud si však na svou dřívější bídu nevzpomíná a už se nestará o své velmi nešťastné bratry, protože sám měl téměř nedosažitelné štěstí stát se dítětem Božím, pak přišel o svůj život. Neboť bez ohlednutí se zpátky nemůže říci, že si tuto blaženost vydobyl. Nezná-li však už ty, kteří byli vedle něho těmi nejubožejšími, pak i dítě v těle matky je tu moudřejší a osvícenější, protože tak ubohé Boží dítě, které si ze svého Božského dětství neuvědomuje víc než tupou blaženost, nemá jistě nic, než zcela prázdné a zcela bezvýznamné jméno!

4. Za takových okolností – poslyš, i když také nejprvnější synu Boží – bychom se nechtěli starat o Boží dětství, i kdybychom mohly být i na roveň postaveny tobě – za předpokladu, že také tebe stálo Boží dětství poměrně velká předchozí utrpení! Také však nechápeme, že by Boží moudrost mohla mít zalíbení na mučení těchto bytostí! Věru, takový Bůh a náš Bůh jistě málo o sobě vědí!

5. To vás skutečně z celého srdce litujeme! Pojd'te s námi a zůstaňte u nás a bude se vám dařit lépe než u vašeho Boha, který má radost jen v ubohých!

6. Vaše láska je sice něco sladkého a je zčásti základem života. Ale co prospívá tato všechna blaženost a sladkost života, zůstává-li přitom duch věčně vázaný a jeho pohyb není takřka žádný, jelikož je mu dopřán jen pohyb uvnitř úzkostlivě vytyčených hranic nanejvýš určitého řádu?!

7. My, lidé zde na tomto velkém světě, jsme opravdu svobodní a je to jediné moudrost, která nás činí svobodnými a poddanými všem věcem moudrosti našich duchů. Jelikož jsme však svobodnými právě v moudrosti a skrze moudrost a lásku považujeme jen za vegetativní sílu, není u nás vad ani fyzických a ještě méně mravních.

8. Jsme dokonalí v podobě, dokonalí v myšlení, v žádostech a jednání. Nebudete moci u nás nalézt nic, ani v údolích, ani na horách, na čem by lpěla i jen nejnepatrnější nedokonalost!

9. Závist, hněv, ctižádost, lakota, chlípnost a panovačnost jsou tomuto světu – pokud jej známe – úplně cizí! Neboť pravá moudrost nás učí ve všem stejným právům a stejným přednostem. Neboť všichni jsme dokonalé obrazy nejvyššího Ducha a uctíváme Ho v sobě vzájemně správnou moudrostí, kterou máme od něho. A hle, to je ono správné uctívání tohoto ctihodného Ducha.

10. Vy se však domníváte, že Ho získáte jedině láskou, a že se stanete jeho všemohoucími dětmi. Ó, ubožáci, ó, slaboši, domníváte se jako domnělé děti skutečně, že k nejvyššímu Duchu stačí přijít jen tak trochu se svědicím srdcem a nabídnout Mu, jako nějakému novorozeněti, jen nasládlý cumel, aby se získal?!

11. Ó, pak jste všichni na velmi politováníhodném omylu, a tím ukazujete, že pojem „Duch“, je vám, kteří se dokonce domníváte již být nejdokonalejšími duchy, úplně cizí! Neznáte se, ještě jste se nikdy nepoznali – jak potom chcete znát věčného Praducha všech duchů a nakonec být i Jeho nejznamenitějšími dětmi?! Pojd'te k nám do školy, tam se naučíte poznávat nejprve sebe a teprve potom nejvyššího Ducha!“

Kapitola 148.

Pokračování a závěr kritické řeči moudrosti tří slunečních dcer.

1. Tři sluneční dcery: „My jsme sice upozorovaly, že zejména tento bratr, kterého nazýváte Martinem, má některé velmi pozoruhodné jiskérky mystické moudrosti, podobné moudrosti obyvatel našich velehor, kteří k nám přicházejí také mnohdy s věcmi, které i s jejich příbytky jsou nad naším okruhem zrění a poznání. Ale prospěje to jemu a vám tato vysoká mystika, chybí-li vám zcela první základy praktické životní moudrosti?!

2. Tyto základy však záleží v náležitě shovívavosti k slabým. Neboť kde silný chce být silným vůči slabému a vítězem nad ním, tam je veškerý řád moudrosti ztracen. Neboť každá síla musí shledávat vítězství ve svém jasném vědomí, a nikdy ne v hanebném podmanění toho, co se už zdaleka jeví mnohem slabší.

3. A tak jsme také jednaly my, když jsme vás jako mnohem slabší spatřily na naší půdě. Činily jsme, co jste chtěli, abychom vás mohly tím hlouběji zbádat. Nyní jsme vás přesně zbádaly, a poznaly, že jste velmi politováníhodné bytosti. Proto vás také, přestože jste duchové, zveme, abyste u nás zůstali, abyste se zde naučili pravé moudrosti, které je vám především třeba, chcete-li časem obdržet lepší myšlenky a pojmy o Duchu nejvyššího.

4. Naši čistí duchové nám sice ze vznášejícího se světelného vodstva hlásají, že se vám nemáme protivit, ježto je ve vašem středu ono Nejstrašnější, ale tehdy jsme toto zvolání zcela dobře nechápaly! Nyní však je nám již jasno, že tím nemínili nikoho jiného, než jen tebe. A toto Nejstrašnější spočívá zajisté v tom, že ty jsi to v podivuhodné pošetilé domýšlivosti přivedl asi nejdále, jelikož se, jak vidíme, považuješ skutečně za nejprvnějšího Syna nejvyššího a v tomto klamu také posiluješ a snažíš se udržovat své bratry. A u nás je právě to nestrašnější, když si někdo dovolí klamat své slabší bratry!

5. Kdo je silný, ať svou sílu neskrývá, ale ať ji také neuplatňuje na slabých! Kdo je však slabý, ať se neukazuje jako by byl silný, nýbrž slabý! Tak se stává síla silného a slabost slabého jednou silou v silném.

6. Tato slova dobře uvažte, přichází vám vstříc jen z úst téměř nedospělých dětí tohoto nádherného světa! Pojd'te však do našich nanejvýš pohostinných příbytků našich rodičů, tam vám bude rozžehnuto světlo mnohem silnější. Ať vám nebrání, že se domníváte být již dokonalými a myslíte si, že by nám uškodilo, kdybychom se dotkly vašich prsou! Ó, v tom buďte zcela bez starosti!

7. Neboť hledíte, my jsme díky pravé moudrosti už nyní, jako děti v těchto hmotných tělech, mnohem duchovně čistší, než kdy budete vy. To duchovní jistě nespočívá v těle, nýbrž ve vlastním duchu, který je a zůstává stále stejný, ať už v hrubším nebo v jemnějším éterickém těle.

8. Také nesmíte naše těla měřit podle těl, která jste nosili vy na vaši tak zvané svaté planetě a která byla hrubší, těžší, temnější a neohrabanější než nejhrubší kameny tohoto světa. Neboť zajisté sami snadno shledáte, že naše těla jsou již mnohem éteričtější a se světlem spřízněnější než těla vašich duchů, jak je zde možno vidět. A spojují v sobě mnohem větší čistotu a správný řád, protože jsou stále pronikána duchem v nich sídlícím.

9. Proto pojďte jen v dobré náladě za námi. V našich příbytcích se stanete jistě čistější, než jste nyní. Ale přesto nestane se na vaši slabost ani nejmenší nátlak naší větší silou, kterou nevystavujeme tak okázale, jako jsi to předtím učinil ty, příteli Martine, když jsi velmi směšně – ač nejslabší – mluvil o své síle, kterou bys mohl náš velký svět jako snad něžné poupě éterické prašné květiny rozetřít mezi palcem a ukazováčkem!

10. Nepoznáváš nyní sám, že jsi svou sílu přece jen trochu vysoko cenil? Ale nebudiž ti proto činěna výtka, neboť mluvil jsi ve slepé horlivosti a neznal jsi nás. Nyní nás znáš snad lépe, a proto si také nebudeš něco takového o nás myslet, neřkuli hlasitě vyslovovat.

11. My nyní tedy jdeme napřed a chcete-li, následujte nás a buďte ujištěni, že budete u nás nadmíru vlídně přijati v našich pevných domech, které nejsou jako tvůj nebeský dům v nějaké utkvělé domýšlivosti, nýbrž trvají v nejpevnější skutečnosti, postavené naší vůlí a našima rukama!

12. A bys však, Martine, viděl, že naše moudrost přece jen sahá trochu dále a že my tebe a vás všechny známe lépe, než si myslíš, nalezněš v příbytku našich rodičů podívanou, v níž se zcela opět nalezněš od prvopočátku až k tomuto tvému okamžiku!

13. Ty se asi domníváš, že jsi velmi daleko mimo svůj nebeský dům, ale my jsme v tomto okamžiku v něm a vidíme přesně vše, jak to v něm vypadá, jako jsme také byly svědky, když jsi chtěl dát nanejvýš ohnivý polibek onomu zakuklenému draku! Ale nyní o této naší síle zření nepřemýšlej, neboť v pravou dobu nalezněš v opravdové moudrosti důvod všeho toho, budeš-li nás následovat. Tvá a vás všech svobodná vůle vás ved'! My nyní jdeme napřed.“

14. Po této delší řeči se ony tři vzdálí.

Kapitola 149.

Zdrcující účinek moudrosti tří slunečních dcer na Martinovu vítěznou jistotu.

1. Martin, který však byl už dlouho jako na jehlách, se obrací ihned na Mě a praví: „Ó, Pane, ó, Otče, děkuji pěkně. To jsme se jednou dostali do pravého vosího hnízda! Ne, to už přesahuje vše, co se mi dosud přihodilo!

2. Bratře Petře a Jene, vy jste mou odvahu a vítězství příliš záhy slavili a korunu hrdiny zaslíbili! Nyní se ukázalo, jakého vítězství jsem dobyl, a jak dobře nám všem nyní ti tři sluneční pstruzi chutnali!

3. Pane, vzpomenu-li si na své – Ty víš – darebné rybaření, bylo pro mě, jako že Tě opravdu nadě vše miluji, slavnější než toto rybaření! Tvá dobrotivost a milost jmenovala mě zde dříve již opravdovým mistrem rybářem v živoucích vodách Slunce. Ale nyní musím k Tobě přijít s prosbou, abys mě toho chvalitebného mistrovství opět ráčil zbavit. Neboť tyto ryby by mě přece už dávno spíše na uhel upečeného s kyselým zelím, jak se říkává, spolkly, než bych mohl začít myslet na rybaření.

4. Ó, zoufalá vichřice! Ne, ne, tyto tři nám zde kázaly jako Levité¹²⁷ ze všech hvězd! A nejzoufalejší však na tom je to, že se jim v podstatě může pramálo namítat! Jsou dobré, ušlechtilé,

---

¹²⁷ příslušníci židovského kmene Levi určení ku pomoci kněžím, později k střežení chrámu

mírné, ústupné a přitom nevýslovně spanilé a krásné, ale nyní bych zlostí přímo pukl, že mě tyto – pravím: tři děti – tak hanebně usadily!

5. Půjdeme za nimi?! Já aspoň ne! Kdo ještě? To by nám ještě scházelo jít k nim do školy! A snad i Ty Sám, Pane, a ty Petře, a Jane též?! Ta věc pěkně dopadla! Co tomu Ty, ó Pane, Ty mé vše, říkáš?!

6. Pravím Já: „Bud' jen klidný a my všichni učiníme, co si ty tři od nás přejí, to je půjdeme za nimi a uvidíme, co z toho všeho vzejde. Čím je nějaká komedie spleťtější, tím více oblažuje její řešení. Neboť hle, vy, jako Mé první děti, bratři a přátelé, musíte přece znát vše, jinak byste se pro Mou službu nehodili. Proto pojďme jen zcela trpělivě za oněmi třemi.“

7. Práví Martin: „Pane, Ty víš, že já nyní jako vždy říkám a říkat budu: ‚Tvá jediné nejsvětější vůle se staň!‘ Neboť já vím, že jen Ty zcela jediný znáš všechny cesty, po nichž je nám kráčet, abychom dospěli k onomu cíli, který jsi Ty jako Bůh, Otec, Pán a Láska a Moudrost navěky nám vytyčil. Ale vzdor tomu všemu, stojím zde nyní jako naprostý vůl u hory a nedovedu ani v tomto okamžiku pojmut najednou spoustu rozporů, které nyní jako z nějakého proudu vytryskly z těchto tří slunečních bohů.“

8. Poznávám nyní vždy jasněji, že jejich věty musí být plny rozporů, a přece nemohu proti nim nic namítat. Neboť, co mluvily, bylo a je skutečně správné.

9. Ale Ty Sám jsi nejlépe pozoroval a viděl, jak byly na mých prsou blažené, chtěly se jaksi učit lásce, jejíž sladkost tak velice velebily, že proto jejich průvodci chtěli, či ať to byl, kdo to byl, učinit na mě násilí, a dokonce povolali své duchy, kteří jim pak ovšem dali zcela jinou radu. Tehdy jim byla láska vším, nyní však ji právě prohlásily za němou vegetativní sílu, tedy asi za nicotu, která sama o sobě není zcela ničím, slouží pouze svobodnějším bytostem k rozmnožování, jako sebe sama nevědomá nemá pohnutka, která se nejspíše skládá z nicotného elektromagnetického, nanejvýš nezvažitelného fluida.

10. Jaká byla jejich řeč, když jsi jim kynul, aby přišly k Tobě! Jaká davidovská lyrika plynula z jejich překrásných úst! Já jsem si pomyslel: „No, tu to máme, ty Ho již poznaly, ano aspoň silně tuší, kdo za Ním vězí!“ Ale jak velice jsem se v nich zklamal! Jak zcela jiné byly a jinak mluvily, když objímaly Tvé nohy a co nejmocněji se jejich řeč změnila, když jsi jim sdělil velmi trpké podmínky, za kterých člověk jen na Zemi může dospět k Tvému dětství, při čemž jsi dal ovšem velmi málo najevo Tvou nesmírnou lásku, slitování a milost!

11. Pravím Tobě, Pane a Otče, půjde-li to s těmito Slunečňany tak dále, budeme zde mít zoufale skrovnou sklizeň, neboť zde bych si troufal spíše se Satanem něco pořídit než s těmito třemi, žel nejkrásnějšími slunečními bohyněmi.

12. Věřu, ty teprve jsou – jak se říká – notně d'áblovy! Krásné, že si lidská obraznost nedovede krásnější představit, přitom však jsou prohnanejší než všichni ti naši doma zanechaní chvalitební lázeňští hosté, které jsi předtím jako velmi úctyhodnou družinu Luciferovou oddělil od Lucifera! Tvrdím, že velmi neforemný nejošklivější d'ábel je tisíckrát méně nebezpečný než taková enebesky krásná bytost, má-li tak rozsáhle d'ábelské chytráctví!

13. Ale bud' nyní jak bud', já budu – jako zajisté my všichni – jednat, jak Ty chceš a půjdeme nyní také do jejich příbytku. Ale zajisté mi, Pane, dovolíš, abych při dobré příležitosti nemusel klást svému jazyku uzdu. Jejich bezmezná krása mě nyní už nebude mást, a proto se těšte, vy zbožné bytosti tohoto světa! Nyní okusíte Martina způsobem, že vám vaše velká moudrost bude připadat jako roztoč proti hoře! Neboť pro Tvou čest a pro Tvé jméno chci se stát lvem a bojovat zároveň tisícerými nejžhavějšími zbraněmi. Ale nesmíš mé vše, Ty, ó, Vše nade vše, nechat mě na holičkách. Neboť kdybys to učinil, pak bych se mohl se svou velkou odvahou dostat do pěkné bryndy!“

Kapitola 150.

**Láskyplná a moudrá pravidla o chování daná Martinovi
a pokyny o vnitřním dění u tří krásek. Martinovo
sebepohrdání a zlost a uklidňující slova Páně.**

1. Pravím Já: „Milý Martine, tvá vůle a tvá odvaha jsou velice dobré a chvályhodné, ale jen si nesmíš nikdy předsevzít konat něco v zápalu – i když ze spravedlivého hněvu – dokud sis neudělal jasný závěr, proč bys chtěl bojovat jako lev s tisíci meči.

2. Hle, Já jsem tě předtím jmenoval mistrem rybářem tohoto světa a také jím zůstaneš. A tvá Petrem nabízená koruna hrdiny ti také zůstane, protože sis zde skutečně počínal obzvláště mistrovsky! Neboť jak ti Můj bratr Petr sám poznamenal, je neobyčejně těžké tyto bytosti přivést tam, kam jsi je Mou silou v tobě přivedl.

3. Nemysli, že se nyní tyto tři tím, že byly Mnou nutně poněkud zatlačeny zpět, zřekly ve svém srdci lásky podle své dlouhé opravdové řeči! Kdyby tomu tak bylo, pak by nás nezahrnuly tolika slovy, neboť jejich moudrost je ostatně velmi úsečná.

4. Ale ježto jejich srdce ulpěla potají velmi mocně na nás, nadělaly mnoho slov a nebyly by dávno ještě hotovy, kdybychom jim něco namítali. Jelikož jsme je však nechali mluvit, jak jim jazyk narostl, musely být konečně hotovy a říkám ti, že se s námi potají loučily s velmi těžkým srdcem a nyní se nemohou dočkat našeho příchodu. Proto, jak nyní ihned sám uvidíš, přijdou nám brzy opět vstříc, dokonce až sem, jestliže zde jen trochu počkáme.

5. Hle, proto by bylo velmi nespravedlivé, kdybychom je chtěli nyní posuzovat podle jejich dřívější, čistě z jejich žárlivosti vytrysklé řeči. Žárlivost v nich vzbudila právě ona nově probuzená láska. Viděly, že nás jejich krása nechává jaksi chladnými, a že se u nás nemohou učinit náležitě oblíbenými ani svou krásou, ani svou prudkou láskou. Proto vzaly své útočiště k nejdobromyslnější moudrosti a chtějí se nám prokázat co možno užitečnými.

6. Řekni nyní sám: Bylo by chvalitebné, kdybys je chtěl potřít jako lev tisíci nejžhavějšími meči? Přemýšlej jen tak trochu o tom a sám Mně řekni, zda tomu není tak.“

7. Martin překvapeně otvírá oči, přemýšlí také docela vážně a po chvíli praví: „Ano, ano, ano, zcela určitě ano! Je to tak správné! Já dobytek, já nejhlupejší vůl a osel zároveň, snad jediný na této velké, světlé, lepší zemi!

8. Kde, kde, kde jsem měl pro Tvé nejsvětější jméno své oči, své dlouhé uši a vůbec své smysly?! Ne, kdybych tak měl po ruce hezky pevný klacek, abych si svou nejhlupejší mozkovou skříň notně proklepal, pak by mi bylo značně lehčeji!

9. Tato nejmilejší, co nejvíce milující srdíčka chtěl jsem...Ne, nemohu to ani vyslovit, neboť je to příliš hloupé, co jsem chtěl. A opravdu, tahle již opět přicházejí přes malé návrší dolů. Nejmilejší dívky! Pojd'te jen, pojd'te jen! Tentokrát budete již lépe přijaty!

10. Co však vám mám nyní jen učinit, abych svou oslovsky velkou chybu opět napravil?! Vždyť asi navlas vědí, co vše jsem k Tobě o nich mluvil! Z toho bude asi už nádherné vypeskování!“

11. Pravím Já: „Martine, nebuď ani na jedné, ani na druhé straně příliš prudký, pak půjde vše dobře. Pomysli na poučení, jak se zde třeba chovat – totiž být pln lásky s vnější vážností. Tak budeš zůstat stále stejným vítězem a mistrem v rybaření ve vodách slunce! – Tak tedy jen vážně, neboť jsou nám již zase dosti nablízku!“

12. Praví Martin: „Pane, dej mi jen trochu více poznání a prozíravosti, abych budoucně dovedl lépe posuzovat, kdyby mně ony tři nádherné přišly opět se svou vždy velmi překvapující moudrostí! Jinak neručím za to, že se dopustím opět nějakého veleoslovského kousku!“

13. Pravím Já: „O to se nestarej, neboť právě tak, jak jsi, můžeš Mně zde více posloužit než Petr a Jan, jejichž zření sahá do všech tajemství tohoto světa. Neboť ten, který již předem ví, jaké ovoce jeho úsilí následkem stanoveného řádu tohoto světa přinese, neodvažuje se podniknout tolik, jako ten, kdo následkem svého ne tak jasného zření jedná s těmito bytostmi více podle řádu svého vlastního světa. Proto jen zůstaň jakým jsi, tak budeš moci působit co nejlépe!

14. Tito lidé také brzy ztrácejí chuť být s duchem, když si u něj povšimnou, že se jim v moudrosti vyrovná, či dokonce je mnohem předčí, jako je tomu u Petra a Jana. Pak se stávají neobyčejně jízliví a značně se stáhnou zpět. Ale mají-li co činit s někým, jako jsi ty, pak jsou těmi

nejvstřícnějšími bytostmi k pohledání, a dají se pak, jak se říká, omotat kolem prstu. Proto buď, jaký jsi, tak Mně budeš moci co nejlépe sloužit. Ale nyní už klid, přicházejí k nám!“

Kapitola 151.

Otázka tří krásek k Pánovi, proč On a Jeho společníci nepřišli do jejich příbytku. Moudrá odpověď Páně.

1. Když ony tři došly k nám v témž oděvu, jak se předtím před Martinem oděly, praví hned ke Mně: „Ó, Nejvznešenější, jak dlouho nás necháš se všemi těmito Svými čekat, než nás uznáš za hodné vejít do toho či onoho z našich příbytků jistě důstojně opatřených pro Tvé přijetí?“

2. Hle, my víme od našich mudrců a také od duchů našeho velkého světa, jakož i od duchů mnohých jiných světů, kteří nás – podobně jako nyní vy – častěji navštěvují, a víme také z úst nezřídka k nám přicházejících andělů Nejvyššího Ducha, že my, obyvatelé tohoto světa, jsme nejen zevnějškem velmi krásní, nýbrž mravně jsme také tak čistí, že ani nejčistší světelné bytosti nemohou na nás objevit poskvrny a vždy nás shledávají za hodné návštěvy. S námi se, podle jejich doznání, co nejlépe ve vši čistotě obveselují, a sdělují nám, jaká nesmírně zázračná díla nekonečné říše andělů a světů nejvyššího Ducha, kterého nazýváte svým Bohem a Otcem, existují a ještě se stále stávají co chvíli větší a nepochopitelnější.

3. Vydávají-li nám však a také vydávat musí všichni andělé a duchové toto svědectví a nejsou před námi nikterak zdrženliví, pak nechápeme, co vy na nás nalézáte, že k nám pociťujete tak malou náklonnost! My ostatní duchy nikdy neprosíme, aby k nám přišli, ale oni vzdor tomu rádi přicházejí, protože na nás stále nacházejí, co jim působí velkou slast a radost. Vás však jsme co nejsnažněji podle svého nejlepšího způsobu prosily, a to nejčistší cestou moudrosti našich nejvyšších mudrců, ale na vás to mělo, jak se zdá, pramalý účinek. Řekni nám, Nejvznešenější, co může toho být pravou příčinou? Řekni, řekni nám, proč jste ještě nepřišli do našich příbytků, v nichž vás tisícové očekávají?!“

4. Pravím Já: „Na tom nemá mravně vinu nikdo z vás, neboť Já zajisté nejlépe vím, jak jste ve všem opatřeny a znám vás, vaše čisté mravy a vaše příbytky. Ale tak jako vy, tak i my jsme svobodni a činíme, co chceme, a nikdo nemá právo žádat od nás vyúčtování a říci nám: „Proč konáte to anebo ono?“ Neboť my jsme úplně svobodni a konáme, co chceme.“

5. Při vši své moudrosti však také vězte, že my se pouhou moudrostí naprosto nedáme přitáhnout, nýbrž jedině náležitou, živou láskou. Budeme-li náležitě milováni, pak budeme následovat puzení vašich srdcí. Ale vaše domnělá moudrost nás nepozvedne nikdy ani o půl kroku dále!

6. Já jsem však dobře postřehl, že jste předtím použily svých moudrých slov ke Mně jen jako záminku, abyste přede Mnou skryly svou skutečnou lásku. Já však nejsem přítelem takových zastírání, nýbrž jen nejúplnější otevřenosti srdce. Chcete-li tedy Mne a všechny tyto Mé přátele uvést do svých příbytků, nesmíte se zevně zdát jinými, než jaké jste uvnitř. Neboť Já prohlédám každé, i nejtajnější vlákno vašeho života. A co Já vidím, vidí všichni tito moji přátelé a ještě nesčetní jiní, kteří také podobně jako oni zde, jsou navěky úplně Mojí!“

Kapitola 152.

Pokořující účinek tělesné krásy tří slunečních dívek na ostatní ženy. Martinova hromová řeč a rada Páně pohněvaným ženám.

1. Po těchto Mých slovech svléknou hned ony tři svůj šat a praví: „Nejvznešenější, je-li tomu tak, pak ať tento šat nepokrývá nikdy naše tělo! Neboť také on je zastřením pravdy a spolupomáhá zastírat v něm naše srdce a lásku, což není správné.“

2. Když tu tak stojí nahý, oděné opět jen pásem kolem beder a boků, a jejich krása je opět úplně zjevná, padnou všechny ženy k zemi a křičí: „Běda, běda nám, ošklivým!“

3. Tímto chováním žen se Martin zase jednou rozhněvá, otevře mocně ústa a praví velmi dobře slyšitelným hlasem: „Tu to zase máme! Leží tu jako zmalátnělé žáby na zemi! Ne, ale to nebe není až na magicko-nádherné utváření věcí ani o vlas lepší než Země se svými pomíjejícími bytostmi! Tam totiž způsobuje pomíjejcnost to, že lidé pro samé starosti o svůj život zcela zhloupnou, a proto nezdědka ztrácejí z očí život s jeho pro ně nanejvýš osudnou pomíjejcností tak velice, že pak jako dobytek ve vší hlouposti své jsoucnosti již ani nevědí, co život je a zda ještě žijí. A ze všeho nejméně vědí, zda budou, vědomi sama sebe, žít ještě dále po smrti těla!

4. Zde v nebi sice starosti o pomíjejcnost přestaly, ale na jejich místo nastupuje tisíc jiných mizerností, které dalece předstihují nanejvýš neblahé starosti pomíjejcnosti země! Hned přijde na to, hned ono, hned opět zase něco jiného! Krátce, člověk by se mohl stát spíše vším jiným než člověkem!

5. Co starostí mi již tyto ženské bytosti nadělaly, tomu se nevyrovná ani tento sluneční svět! Míni-li se „No, Pánu všechna chvála, nyní zde bude dobře!“, tu zrovna přichází něco jako blesk, že by si nad tím člověk přímo samou kůží z duchovního těla přes obličej přetáhl!

6. Vy marnivé hloupé husy, vy hanebné lidské bytosti, copak myslíte, že vás Pán stvořil pro ješitnost anebo za ozdobu nebes?! Copak vy se neustále domníváte, že máte právo, abyste nám, mužským bytostem, byly s celou spoustou svých hloupostí téměř nesnesitelnou obtíží?! Povstaňte a chovejte se příště moudřeji, jinak vás necháme všechny na holičkách, a pak budete moci žít jedině všem svým děsným hloupostem.

7. Ze samé skryté zluči, že tyto sluneční dívky jsou ovšem nesmírně krásnější a moudřejší než ony, padají tyto bláznivé jako pytle naplněné slámou k zemi, a křičí pak ze samého příkoří učiněného jejich nesnesitelně nanejvýš hloupé ješitnosti: „Běda, běda nám, ošklivým!“ Vy husy, chcete snad být za své velké hlouposti krásnější než tyto dcery nebeské moudrosti, které stojí tak vysoko, že si u nás, mužských duchů, vynucují nejspravedlivější obdiv?! Pravím vám: To si ještě strašně dlouho počkáte!

8. Budete-li dále zůstat ve své hlouposti tak jako dosud a činit takové pokroky, stanete se časem asi ještě ošklivější než host, kterého jsem s bratrem Borem na dvou řetězech dovlékl do svého příbytku! Proto povstaňte, chcete-li u nás ještě déle zůstat!“

9. Po těchto Martinových slovech všechny ženy opět povstanou, obrátí se ke Mě s prosbou, abych za toto jim učiněné příkoří Martinovi náležitě domluvil.

10. Pravím Já: „Máte přece samy ústa a jazyk, vraťte mu tedy, co se vám nehodí! Neboť Mně Martin neublížil. Bylo správné, že vás malým hřměním trochu probudil.“

11. Praví ženy: „Tak, tak, také Ty, ó, Pane, naše všecko, jsi proti nám?! Kde, kde potom dojdeme milosti?!“

12. Pravím Já: „Ve vaší pravé pokoře, ve vaší poslušnosti a v pravé lásce ke Mně. Ale svou ješitností vyloudíte ode Mne velmi těžkou nějakou milost. Proto učíňte, co vám Martin poradil, pak bude vše opět v pořádku. Staňte se milými přítelkyněmi oněch tří a milujte je, pak vám jejich krása bude již velmi málo vadit.“

13. Po těchto Mých slovech začnou se ženy chovat hned srdečněji a některé z nich mohou již snést velkou krásu slunečních dcer a bez velkého ostychu se mohou k nim přiblížit.

Kapitola 153.

Uklidňující řeč tří slunečních dětí k ženám. Martin v novém pokušení. Ženy Země v souladu se slunečními ženami. Nařízení Páně k odchodu do příbytku slunečních dcer.

1. Sluneční dcery si však velmi dobře povšimly, do jakých rozpaků byly uvedeny ony mnohé ženy jejich odhalením. Proto se také na ně obrátí a praví jim: „Vážené a pohlavím spřízněné sestry, odložte a odvrhněte od sebe, co vás není hodno, pak vás náš zevnějšek nebude nikdy rušit.

2. My nemůžeme za to, že se Všemohoucímu zalíbilo utvořit nás, podle vašeho mínění, tak nesmírně krásnými, a proto také nejsme ani v nejmenším ješitné, anebo dokonce podle vašeho pozemského zvyku pyšné. Neboť zajisté až příliš jasně poznáváme, že to není dílo naše, nýbrž jedině dílo Boží. Bylo by od nás příliš pošetilé a špatné, kdybychom pohlížely na vás s pohrdáním proto, že nejste zevnějškem tak krásné jako my.

3. Vždyť jsme to nebyly my, nýbrž byla to síla nejvyššího Ducha, která jak vás, tak i nás utvářela tak, jak to Jeho nekonečná moudrost uznala za dobré a vhodné! Jsme-li tedy díla zcela jednoho a téhož věčného Mistra, jak bychom tedy mohly na sebe vzájemně s opovržením pohlížet, a chtít mít pro jisté vlastnosti přednost, kterou jsme si nepropůjčily my, nýbrž kterou nám propůjčil jedině Bůh?!

4. Buďte tedy veselé, vážené a milé sestry co do pohlaví, a nepohlížejte na nás nikdy závistným okem, tak budete moci snést náš zevnějšek právě tak snadno, jako svůj vlastní. Hled'te, vždyť nás snáší dokonce vaši mužové, pro něž jsme jistě mnohem přitažlivější. Myslíme tedy, že nás máte jako pohlavím spřízněné mnohem snáze snášet.“

5. Praví Martin u sebe: „To ano, ale ovšem jen s největším úsilím! Neboť nyní jste zvláště nesmírně půvabné! Například nejslabší dotyk vaší paže by mohl našince okamžitě uvést do tak nanejvýš podivného vzrušení, že by se v něm člověk pro samou nejpalcivější rozkoš musel jako nějaká nadmíru nafouklá žába přímo rozpuknout.

6. Saprment, saprment, ta prsa, ty paže a nohy od a až do z! Saprment, saprment! Ne, ne, to je k nevydržení! To je na každý způsob k nevydržení! Ne, padnou-li tak nyní na má prsa?! Saprment, to by byl konec! Ano, dočista by byl se mnou konec! Budou se přece jen muset opět více obléci! Neboť takto jsou nesnesitelně krásné a nad veškerou pochopitelnou míru jistě i pro kameny příliš svůdné!“

7. Praví ženy: „Nádherné dcery této lepší velké země! Je jednak pravdou, že jsme byly zpočátku poněkud ješitné a záviděly vám velice vaši krásu. Ale nyní musíme také doznat, že je to vlastně vaše nám až příliš nepochopitelně velká krása, která nás poráží! Neboť naše oči jsou příliš nevyčvičené, než aby byly schopné snést tento pohled. Proto vás prosíme, andělské dcery, abyste se přece jen oblékly, jinak bychom pod vaším pohledem musely zcela uhynout, vzdor tomu, že jsme již jaksi blaženými duchy a vy ještě jen bytosti této země, zahalené masem a krví.“

8. Praví sluneční dcery: „Splnění vašeho přání, jakkoli vám chceme stát ve všem co nejochotněji k službám, nezávisí nyní na nás, nýbrž na vašich Pánech! Co oni chtějí, to také učiníme. Proto se obraťte na ně.“

9. Pravím Já: „Zůstaňte! Musíte Mně takto sloužit! Já vím proč! Neboť hled'te, Mé tři nejmilejší dcery, ačkoliv jste zrozeny na této zemi, přece neví nikdo lépe, čeho je dětem zapotřebí, než jedině Otec. A Já jsem nejopravdovější a nejsprávnější Otec těchto a nesčetných jiných dětí. Proto také nejlépe vím, čeho je jim třeba a co jim může prospívat. A proto chci, abyste se neodívaly jinak, než jak se zde podle vašeho řádu odíváte.“

10. Praví ony tři: „Pane, Mistře a Otče těchto Svých dětí, o kterých ses zmínil, tvá vůle budiž nám svatým přikázáním. Ale nyní pojd'te už konečně do našeho příbytku a dejte se tam počít a chcete-li také, veškerým žárem našich srdcí být milováni!“

11. Pravím Já: „Ano, Mé nové dcery, nyní vstoupíme do vašich příbytků a uvidíme, jaké jsou. Martine, jdi s Petrem a Janem napřed, ty, Boreme, a ty, Choreli, následujte je se ženami a s ostatními bratry. Za Mnou pak půjdou Číňané se svými ženami. Vy, tři sluneční dcery, nyní také dcery Mé, jděte pak zde po boku obou těchto Mých sester, které se jmenují Chanchah a Gella, a v tomto uspořádání vejdemo všichni spolu do vašeho příbytku.“

12. Praví ony tři: „Pane a Mistře, budou však ti přední tři také vědět, kam mají tuto celou velkou společnost vést?“

13. Pravím Já: „O to se nestarejte! Ti dva, v jejichž středu je Martin, znají všechny vaše příbytky zcela přesně. Neboť Mým dětem není nic cizího a neznámého. Co mám jako Otec Já, to mají také ve vši nekonečné hojnosti i oni! Proto tedy jen žádné starosti!“

Kapitola 154.

Pravá a zdánlivá moudrost slunečních mudrců. Zákon krveprznění mezi slunečními obyvateli úskokem Satana! Účel příchodu Páně. Koho postihuje neúprosně soud.

1. Nyní se dává průvod opět do pohybu a kráčí zcela pohodlně vpřed.

2. Cestou se Mne však tři sluneční dcery dotazují: „Dobrý a přemoudrý Pane, Mistře a Otče svých dětí, proč jsou tyto dvě milé dcery tak tiché a klidné a nic nemluví a na nic se Tě netáží? Vědí již vše a jsou snad proto již velmi moudré? Neboť naši velcí mudrci mluví také hrozně málo, ale mluví-li, pak ovšem jedno slovo z jejich úst je závažnější než deset tisíc slov z našich úst! A tak tomu asi nejspíše také bude u těchto Tvých nejmilejších dcer?!“

3. Pravím Já: „Ano, ano, opravdu, téměř tak tomu je, jenže s tím rozdílem, že obě mají již nyní ve vši úplnosti to, o čem mají vaši největší mudrci ve své nejhlubší mystice sotva slabé tušení, které se neodvažují ani pro sebe vyslovit.“

4. Neboť hleďte, moudrost, s jakou se lze shledat u vašich mudrců, není vlastně pravá moudrost, nýbrž spíše tajnůstkářské haraburdí, které vlastně nevede k ničemu, co bych mohl vpravdě schvalovat. Ano, pravím vám, že zákony vašich mudrců jsou tu a tam takové, že vás činí pro Mou říši úplně nezpůsobilými.

5. Vy se ovšem nedopouštíte hříchu, zachováte-li přesně, co vám předepisují vaše zákony, které jsou však od oněch prazákonů již tak vzdáleny, jak daleko je nebe od tohoto světa, neboť vám pravím, vy sice máte ještě ve všem svůj prvotní tvar a jste ve své vůli mocné, ale vaši tak zvaní hlavní mudrci celkem za mnoho nestojí, ačkoliv tu a tam jsou ještě některé obce, které dosud podržely své prazákony. A tak jsou tyto sestry mnohem moudřejší než vaši zdejší největší mudrci.

6. Hleďte, ony jsou plné lásky, a když ještě byly na světě, bylo jim obcování s bratry a otci cizí. Bylo pro ně nejtěžším hříchem, protože na takový skutek jsem bez milosti uvalil nejtěžší věčný trest! U obyvatel Země platí: „Budiž proklet krvesmilník!“ U vás však je krvesmilství zákonem vašich mudrců! Hleďte, jak dalece vaši mudrci chybují! Proto nejsou tak moudří, jak se domníváte, a právě proto nyní přicházím k vám, abych ukázal vašim moudrým jejich velkou pošetilost.“

7. Práví ony tři: „Nejvznešenější Pane a Mistře těchto Svých dětí! Copak ty jsi tedy také Pánem nad našimi mudrci a nad tímto našim velkým a nádherným světem, že nám nyní chceš dávat jiné zákony?!“

8. Pravím Já: „Ano, Mé od krvesmilství ještě čisté dcery! Satan nalezl cestu i do této čisté země a zkazil už mnohé obce. Proto musím Já, jako Pán také této země, přijít Sám a tuto nečistou půdu zamést, jinak byste brzy ztratili všechno své původní šlechtictví, a tím věčný život ducha, který v mnohých obcích nyní visí již na velmi slabé nitce. Neboť koho chce chytit Satan, toho chytá určitou moudrostí, vysokomyslností a nato smilstvem. U vás pak to velmi chytře nastrojil, ale Já vám pravím, Mému oku není nic příliš chytrého!“

9. Pravím vám, vy všichni i se svými mudrci jste se stali velmi nemocnými, a to v mnohých a velkých obcích. Vaše plození, které bylo původně čistě duchovní, stalo se nyní co nejhruběji hmotné. Ano, stalo se nejhanebnější všech hanebností!

10. Pravím vám, že mezi Mými dětmi na vámi tak zvané svaté planetě je krvesmilství nejbezbožnějším, přede Mnou nejošklivějším zločinem, takže já takovéto krveprznilce neodvolatelně trestám časnou i věčnou smrtí ohněm! A hleďte, tato nejohavnější, čistě satanská neřest vši neřesti, stala se u vás zákonem.

11. Myslíte, že Já jako Prazáklad všeho jsoucna a Řád veškerého řádu mohu takový zákon schválit?! Proto, jak bylo řečeno, přicházím nyní, abych vás zachránil, anebo navěky odsoudil. Ne nadarmo křičeli vaši duchové vašim, že v této společnosti přichází onen „Nejstrašnější“. Ale to nebyli duchové dobří, nýbrž opravdovým Satanem pobloudili! Ale Já nejsem Strašný, nýbrž pouhá Láska pro nevinné, ale zajisté věčným soudcem těm, kteří jednou mají Mé slovo a Můj zákon, a nejednají podle něho.“

Kapitola 155.

Moudrá řeč Chanchah. Zákony zlé, proti nimž se nemůže hřešit a zákony pravé. Bez boje není vítězství a není ceny. Proč přichází k slunečním dcerám Pán teprve nyní.

1. Tato má slova velice zarazí sluneční dcery, ale Chanchah otevře krásná ústa a ona začne velmi něžnými slovy takto mluvit:

2. (Chanchah:) „Nejkrásnější dcery této nádherné země, která noc nikdy neviděla a drsné změny ročních období nikdy nepocítila! Vy tělesně nejšťastnější, které nemáte žádné nemoci a nikdy jste neviděly nikoho umírat! Vaše zákony jsou však špatnější než naše největší neřesti, udržují vás nicméně svobodnými a dosud nesmrtelnými. Jste tak svobodné, že podle vašich zákonů nemůžete nikdy hřešit, ani kdybyste chtěly, neboť vaše zákony vám činí přestoupení zcela nemožným! Ale jak to přijde že zákony nemůže nikdy nikdo přestoupit?!

3. Hled'te, skrze milost a lásku tohoto mého svatého Otce vám to ukáží: Zlý Ahriman (Satan) v podobě světelného ducha přesně vašim mudrcům ukázal a učil je znát všechny možné vlastnosti a potřeby vaší přirozenosti a k tomu dal návod, aby vše, po čem jen nějaké vlákno vaší bytosti zatouží, tedy každou žádost učinili zákonem, ale s tímto dodatkem: „Je-li to někomu příjemné, ať si koná, co chce! Není-li mu to příjemné, pak též nechybí, zanechá-li toho.“

4. Uvažte nyní samy, vy moudré, jakou cenu mají takové zákony a čím vám mohou prospět! Či slyšely jste kdy o nějakém trestu po přestoupení nějakého zákona?!

5. Pohled'te, jsou-li nějaké opravdové zákony, pak musí být takové, že stojí člověka velké sebezapření, má-li je právě proti svým nejprudším přirozeným vznětům plnit! A plní-li je dobrovolně s odložením všech přirozených výhod, pak se teprve jako svobodný duch povznáší nad svou hmotu podrobenou smrti a pomíjejícínosti a stojí tu pak jako vítěz nad svou vlastní, v jeho přirozenosti sídlící smrtí, a jako takový může pak vejít do vyššího řádu věčného duchovního života a mít podíl na dětství nejvyššího Ducha skrze jeho milost.

6. Jakého vítězství lze však docílit vašimi zcela bezvýznamnými zákony, danými vaší nejvyšší moudrostí? Pravím vám, zcela žádného! Neboť kde není boj, tam není ani vítězství! A kde není vítězství, tam není také žádné ceny! Co však je člověk, který si žádné ceny nevydobył? Hled'te, je bezcennější než nejobyčejnější rostlina, po které šlape nohama. Neboť tato rostlina dosáhla na velké stupnici stoupajících bytostí svého účelu. Ale člověk, který nedosáhl ceny, žil bez účelu, žil jenom proto, že žil. Jeho život byl bezúčelný, a proto také nemůže nikdy dosáhnout nějakého určení, což je právě u vás!

7. Vy sice po odložení své vnější schránky žijete jako jacísi duchové v podobě světlých obláčků dále. Ovšem rovněž tak bezúčelně, jako zde ve svých tělech, jejichž vnější schránka je přiměřená vaší zemi, jejíž nejzevnější oblast je sice také pouhé světlo o velké síle a nádheře, ale jejíž nitro je o sobě temnější než nitro každé jiné planety! Pravím vám, že vaše moudrost není nic jiného než klam a vaše krása prázdne zdání!

8. Proto však nyní přichází Pán sám, aby vám, dětem dárce světla (Slunce), daroval pravé Světlo a aby vám ukázal zcela novou cestu, po které i vy můžete dospět k veškeré pravdě! Hled'te, tak zní naše pravá moudrost Chcete-li se však stát dokonalými, moudrost ve vás musí účinně

působit, jinak jste při vší své kráse těmi nejbídnějšími bytostmi v celém nekonečném Božím tvůrčím prostoru Mého Otce!“

9. Ony tři se nyní moudrostí Chanchah přímo zachvívají a po chvíli praví: „Vznešená, je-li tomu tak, jak nám nyní tuto věc vysvětluješ, a také tomu tak asi zcela určitě bude, neboť naše zákony jsou skutečně takové, jak jsi nám je popsala, proč tedy váš Pán a Mistr jako Posel Nejvyššího, nechal nás tak dlouho v takovém zmatku a nepřišel dříve, aby nám pomohl?“

10. Praví Chanchah: „Nejmilejší sestry, Pán nejlépe ví, kdy je plod zralý. Neboť On učinil símě a vložil do něho živý zárodek, a do zárodku dal plod, jeho čas i jeho zrání. A tak je tomu také nyní u vás!. Vy jste uzrály, ale nikoli v pravdivém, nýbrž ve falešném. Abyste však z falešného nepřešly do zlého, přichází On Sám, aby vás zachránil.“

Kapitola 156.

Dobré tušení slunečních dcer o osobě Páně. Příchod do nádherného paláce slunečních obyvatel a slova obdivu Chanchah a Gelly.

1. Praví ony tři nedaleko od příbytku: „Nejmilejší sestro našeho pohlaví, ty mluvíš o tomto svém Pánu a Mistru a Otci právě tak, jako by byl nikoli poslem Nejvyššího, nýbrž přímo Nejvyšší Sám! Prosím tě, když už máš tak velkou moudrost, vysvětli nám tuto věc blíže.“

2. Praví Chanchah: „Milé sestry, mluvit o tom nepřísluší mně, nýbrž jedině tomuto mému Pánu a Otci! Ostatně, jak pozoruji, nejsme již daleko od vašeho příbytku. Tam uslyšíte vše, po čem toužíte. Proto mějte do té doby strpení.“

3. S touto odpovědí jsou spokojeny a kráčí s námi dále k jejich blízkému příbytku. Nyní začíná první zahrada, po níž terasovitě následuje druhá, střední a po ní konečně třetí, nejvyšší a nejnádhernější.

4. Když Chanchah a Gella spatří tuto velkou nádheru a nakonec i velmi velkou, na způsob chrámu postavenou obytnou budovu, převelice se uleknou a po hlubokém vydechnutí praví oněm třem:

5. „Ale – pro Pána! Takové domy obýváte? Zde mimo zlato a nejdrahocennější, obrovsky veliké, nejušlechtilější kameny nevidíme jinak nic! A jaká nejvyšší smělá stavba a umělecká architektura! Ano, bydlet v takových příbytcích s nejuplnějším vědomím, že člověk nemůže zemřít, dokud ho těší tento život, to musí být jistě něco velice oblažujícího!

6. Ale také vidíme, že musí být asi velmi těžké vést v nich bohumilý život, neboť kde je tak přílišně postaráno o zevní půvab, tam jistě žádný člověk nemyslí na nějaké strádání, a ještě mnohem méně na nějaké sebezapírání, kterým jedině může být nesmrtelný duch probuzen a Svým Tvůrcem opět spojen.

7. Pane, láskynejplnější Otče, máš snad z této vnější nádhery nějaké potěšení? Hle, Martinův nebeský obytný dům je jistě velice nádherný, ale v porovnání s tímto domem vypadá jako věžeňská cela! A co teprve ty zahrady, ty rozlehlé a nádherné zahrady? Jaká hojnost nejvyšší neuvěřitelných uměleckých děl! Ne, ne, to nemůže být svět, to musí být samo nebe!“

Kapitola 157.

Vážné pochybnosti Chanchah o nádheře slunečních paláců. O láskou planoucí nádheře srdce. Všelijaké rozpory.

1. Praví ony tři: „Milé sestry, jestliže vás již tato vnější prostota tak velice vzrušuje, co teprve řeknete, až vstoupíte do našeho příbytku a spatříte jeho vnitřek? My totiž věnujeme všechnu svou péči a pozornost jen nitru našich obytných domů a domníváme se, že jsme prokázali největší úctu

Praduchu tím, že používáme vloh, které nám propůjčil, skutečně ve všem, co se nám jeví být důstojným pro našeho ducha.

2. Domníváme se, že každá velká nádhera, jestliže se námi rozumnými bytostmi uskutečňuje k počtě Nejvyššího Ducha, dochází právě v tomto svého nejúplnějšího ospravedlnění. Neboť vdechl-li nám velký Duch mysl, která platí našemu duchu za zákon, jak máme tvořit něco nízkého, místo něčeho vznešeného? Neznamenaloby to chtít našeho ducha vytvářet jinak, než ho vytvořil a uspořádal Tvůrce? Proto se nad nádhrou našich domů nepozastavujte, neboť nebudujeme je z nějaké ješitnosti, nýbrž čistě jen podle moudré potřeby našeho ducha.“

3. Praví Chanchah: „Tedy také zde, jako na Zemi u tak zvaných jezuitů, jejichž žačkou jsem kdysi byla, platí ono „Omnia ad maiorem dei gloriam?“¹²⁸ Copak tito zlí řeholníci našli cestu také k vám?

4. Takový dům je ovšem mnohem nádhernější než domy v císařské říši mé vlasti na Zemi. Vy nádherní ubožáci, pohleďte zde na Pána. Jeho roucho vám praví, jaká nádhera jemu především leží na srdci! Z toho také snadno poznáte, zda a jak Mu je taková vnější nádhera příjemná. Ano, láskou planoucí nádhera srdce, ta je mu naprosto a nade vše příjemná, vše ostatní je však před Ním ošklivostí.

5. A kdyby tomu tak nebylo, pak by byl již velmi často u vás, podobně jako na mé planetě, kde velmi často přichází právě k těm nejchudším a nejneopatrnějším. Sám je jako lásky nejplnější Otec učí a na Svě děti vychovává a veškerou hojnost Svě milosti jim věnuje. Ale k velkým a vznešeným, kteří bydlí též v nádherných palácích, nikdy nepřichází a neučí je a také je na Svě děti nevychovává.“

6. Praví ony tři: „Milá sestro, máš sice pravdu, ale jak ty ses stala tak příjemnou Pánu – chová-li On v Sobě skutečně Ducha Nejvyššího – ač pokud svou nejvnitřnější moudrostí spatřujeme, nepocházíš z nějakého příliš chudobného domu tvé planety?“

7. Praví Chanchah: „Proto se mi také na mé planetě nikdy nedostalo této milosti. Že však nyní jsem Mu tak nablízku, to zapříčiňuje má láska k němu. Neboť milovala jsem Ho celým žářem svého života již dříve, než jsem Ho znala a než jsem věděla, že také tvorové smějí nejsvětějšího Tvůrce milovat. A hleďte, tato láska, a nikoli nádhera mého pozemského domu mě přivedla k Němu.“

8. Praví ony tři: „Ale my jsme nyní přece také u něho vzdor tomu, že náš dům je nadmíru nádherný! Jakpak to tedy přijde, je-li On tím, zač Ho nám svými řečmi líčíš?“

9. Praví Chanchah: „Mé milé sestry, navenek to tak ovšem vypadá. Ale tato blízkost není opravdová a skutečná, což brzy až příliš jasně poznáte, až otevře Svá ústa před vašimi mudrci. Nyní jsme již také v předsíni vašeho domu. Martin se již zastavuje a obrací se k nám, aby se poradil. Proto buďme nyní potichu a dejme pozor na vše, co se tu bude dít.“

Kapitola 158.

Slepá horlivost Martinova proti obřadní službě Slunečňanů. Moudrá řeč Páně o snášenlivosti. Martinův rozhovor s Petrem o štulcích od Pána. (O mlýnském koši Páně).

1. Sotva Chanchah vyslovila tato slova, je tu také již přede mnou Martin a praví: „Pane, Otče, tu by člověk přišel takřka o zrak. To je nádhera, o které se jistě žádnému duchu jiného světa nikdy ani nezdálo! Dokonce tvoji vznešení bratři si mnou oči a nemohou, jak se zdá, příliš velký lesk téměř ani snést! Ale pozoruhodné je, že nám nepřichází vstříc ani moucha, neřkuli něco lidského.“

2. Petr ovšem míní a praví, že budeme asi muset před předsíní čekat tak dlouho, dokud nám předáci domu nepřijdou vstříc se všemi svými obřady podle obyčejů tohoto světa. Já však, který jsem měl na světě až příliš velkou ošklivost před veškerými obřady, jelikož jsem byl do nich úplně

---

¹²⁸ Vše ku větší slávě Boží

pohřben, myslím, že bychom neměli na tyto skvělé hlouposti čekat, nýbrž vejít do domu bez přílišného klepání. Neboť Ty zajisté máš k tomu dostatečnou moc.“

3. Pravím Já: „Oho, oho, Můj milý Martine! My sem přicházíme ne jako nepřátelé, nýbrž jako opravdoví přátelé, a chceme pomáhat a stavět, a ne ničit.“

4. Pravím: Jakou slávu bychom měli z toho, kdybychom nyní v okamžiku zničili celou tuto krajinu? Anebo je to čestné pro silné rámě utrhnout komárovi hlavu od těla? Hle, lépe je komárovi hlavu nasadit než ji zničit! Proto také zde nepoužijeme náležitě naší síly, nýbrž jen trpělivosti a lásky!

5. Či bylo by ti vhod, kdybych místo toho, abych ti poskytl všechnu Svou důvěru a lásku, které sis ovšem nikdy nezasloužil, ihned tě Svou všemohoucností uchopil a vrhl do pekla? Čím bys Mě mohl od toho zdržet? Ale Já jsem ti to neučinil, protože jsem neshledával čest v tom, abych tě jako všemohoucí, tebe, zcela bezmocného zahubil, nýbrž abych tě udržel a pozdvihl! Bylo by tedy od nás moudré, abychom si zde počínali nepřátelsky?“

6. Martin se bije v prsa a praví: „Ó, mea culpa, mea culpa, mea maxima culpa!¹²⁹ Pane, odpusť mně! Ty víš, že jsem dobytek!“

7. Pravím Já: „Ano, ano, už je ti dávno vše odpuštěno. Ale jen měj v budoucnu stále a ustavičně před očima pravý důvod, pro který jediné jsme a věčně chceme být a budeme činni, tak nepropadneš opět tak snadno do takové hlouposti. Hle, my chceme vše věčně udržovat, a nic ani sekundu ničit, neboť po zničení žízni jediné peklo. Toto pochop a odeber se opět na své místo.“

8. Martin Mě políbí nohy a vrátí se rychle zpět k oběma bratrům.

9. Bratři Petr a Jan se ho táží: „Nuže, co tedy máme činit? Máme čekat, anebo vniknout dovnitř?“

10. Praví Martin: „Víte, blázni byli ještě vždy nejtrpělivějšími, protože nemají rozum. Ale zhloupnou-li příliš, pak je jim pořádný rýpanec velmi prospěšný. A to je tedy také u mě. Pán mně poněkud vyčinił a nyní jsem opět zcela v pořádku. Z dobytka udělal opět člověka, a nyní je, jak se říká, opět vše v nejlepším pořádku.“

11. Praví Petr: „Ano, ano, ty jsi zajisté mluvil velmi správně. Také já jsem dostal na světě několik přemocných rýpnutí do žeber od Pána a bylo to také dobré. Dokonce bratr Pavel mě ťal jednou svou duchovní pěstí do zad a hle, bylo to také dobré. Ale nyní vzdor tomu všemu dosud nevíme, zda tu máme čekat a trochu se nudit, anebo zda máme ihned vniknout do tohoto nádherného domu. Jen nám to řekni, milý bratře Martine.“

12. Praví Martin: „Zdá se mi, že také vy mě chcete ještě začít tak trochu štípat! Rozumí se samo sebou, že musíme podle vůle Páně čekat, dokud nevykonají všechny své obřady, s kterými nám přijdou anebo chtějí přijít vstříc! Vy zajisté víte, jaké.“

13. Praví Petr: „No, no, milý bratře, nemusíš spustit hned tak zprudka! Hle, já vím nejlépe, že štulce od Pána nepůsobí tak dobře jako laskání. Ty víš, že jsem Pána prorokujícího mně a mým bratrům o Svém nastávajícím utrpení varoval před Jeruzalémem, a že jsem Mu v největší lásce pravil: „Pane, jen to ať se ti nestane!“ A co mně pravil Pán?!“

14. Praví Martin: „Bratře, neopakuj mně tento strašný výrok! Neboť mně bylo vždy nepochopitelné, jak tě mohl Pán, který tě krátce předtím ustanovil pilířem Své církve, kterou žádá moc pekla věčně nikdy nepřemůže, nazvat tě hned nato Satanem, knížetem pekla! Opravdu, to je mi dosud ještě nejhlubší záhadou! Jak ty tomu rozumíš?!“

15. Praví Petr: „Hle, když mě Pán ustanovil pilířem Své církve, mluvil ke Mně ze Své moudrosti. Když mě však nazval Satanem, mluvil ke mně ze své nezměrné lásky, protože tu vymítal ze mě vši mocí, jakoby jednou ranou mou světskost, která byla ve mně oním skutečným Satanem. Bratře, rozumíš nyní tomuto výroku a tomuto mému nejmocnějšímu štulci?“

16. Praví Martin: „Ještě zcela úplně ne. Ale tuším dobře, kam tato věc směřuje. Ano, ano, Pán je již naprostá láska.“

---

¹²⁹ Má vina, má vina, má co největší vina!

Kapitola 159.

Pěstování hudby na slunečním světě. Vážné napomenutí Martina Petrem, aby překonal svou smyslnost.

1. Martin: „Ale nyní slyším něco jako hlasy zvonů! Co z toho vzejde? Á, to je nádherné! Tak, tak, také zde je hudba! Nelze sice zjistit žádný rytmus, ale to mísení tónů je přece jen nádherné! Skutečně by mě zajímalo, jaké hudební nástroje používají.“

2. Praví Petr: „Milý bratře, také zde je jakýsi druh zvonů, asi takových, jakých se užívalo u starých Egypťanů a nyní ještě u Peršanů, Geborů a Hindů. Jenže zde zaznívají mnohem čistěji než na Zemi. Tyto zvony se skládají z jakýchsi kotoučů, na které se tluče pružnými kladivky, zejména při velkých slavnostech anebo také při velkých přírodních scénách, které také zde nejsou ničím vzácným.“

3. Pro menší události mají jakési rolničky, kterými dávají různá znamení. Také mají jakýsi druh harf, které dovedou zcela mistrovsky ovládat, ale tyto uslyšíš až budeš teprve uvnitř tohoto obytného chrámu. Nyní již víš, co tě tak velice zajímalo. Jelikož však nyní ihned vyjdou z příbytku, buďme klidní a počkejme na ně.“

4. Praví Martin ještě zcela krátce: „Příteli, je náš postoj k jejich přijetí správný?“

5. Petr odpovídá: „Nejsme přece vojáci, anebo dokonce komedianti. Copak tě to zase napadlo?“

6. Pravé Martin: „Prosím tě, bratře, nezlob se na mě, jinak bych si musel zcela zoufat, neboť kdykoli nyní jen otevřu ústa, objeví se hned něco opravdu hloupého!“

7. Praví Petr: „Ano, ano, je tomu s tebou skoro tak. Ale příčinou toho je to, že ty, aniž bys byl Pánem vyzván, neustále mluvíš a tážeš se. Mimoto máš také ještě v sobě značnou dávku tělesné smyslnosti, která v tvé duši krouží a stáčí se jako háďata. To kalí ještě stále smysly tvého ducha, takže jsi s to mluvit poněkud moudřeji jen tehdy, není-li tvá, v tobě spočívající smyslnost vnějšími dráždidly znovu podněcována.“

8. Prosím tě však pro Pána, učiň konečně smlouvu sám se sebou a nedávej se navěky nikdy svádět tím, co není hodno tvého ducha. Tak bude zření tvého ducha stále jasnější a jasnější a budeš mluvit vždy slovy z čisté moudrosti. Nebudeš-li to zcela vážně činit, pak ze své hlouposti nikdy nevyjdeš a Pán, místo aby tě vedl výše, dá tě na tisíc let měřených podle přirozeného zemského času na Měsíc Země!

9. Nyní se brzy objeví velké množství nejkrásnějších a nejpůsobivějších žen a dcer Slunce. Říkám ti ve jménu Páně zcela vážně: Až potud a ne dále je Pánem určeno tě vést, aby ses konečně zbavil vši své smyslnosti! Obstojíš-li v této zkoušce, bude to pro tebe dobré a prospěšné. Neudržíš-li se tu však, budeš náhle námi opuštěn a místo na Slunci budeš se nacházet na zcela holé půdě Měsíce, z kterého světa jsi už jednou dříve pozoroval mudrce.

10. Neboť, hle, vše, co se s tebou a kolem tebe dělo od tvého příchodu do našeho duchovního světa, dělo se hlavně vše pro tebe, aby bylo možno učinit z tebe zdatného pracovníka na velké vinici Páně, jak ti to také Sám Pán pravil, že bys Mu mohl být zejména na tomto světě užitečným sluhou. Proto také koná tak velké věci, aby z tebe učinil náležitého anděla. Ale musíš také ty sám něco činit, když Pán tolik činí, jinak si připravíš nanejvýš protivný osud a nebudeš pak v opravdovém království Božím, které je ti dosud ještě stále cizí, ničím jiným, než v nejlepším případě bídňým hadrníkem!

11. Nyní víš, co to vše znamená. Proto se konečně už jednou provždy vzpamatuj, buď vážným a dobrým, a bude-li tě příliš velká krása rušit, pak pohlédni k Pánu a nalezněš a budeš mít ihned klid. Neboť musíš to přivést tak daleko, aby tě i mnohem větší krásy nemohly nikdy přemluvit, a to prostě proto, že ty jsi a věčně chceš být Pána. Teprve potom budeš způsobilý k přijetí do opravdového nebe, kde na tebe čekají nevýslovné a nespočetné blaženosti, o nichž nemáš ani tušení.

12. Neboť dosud tvé oko ještě nevidělo, co Pán připravil těm, kteří Ho opravdu a věrně milují. A ne jako ty, který při pohledu na hladkou, oble napjatou ženskou kůži zcela na Něj zapomíná,

dokud se jen poněkud snesitelně daří. A jen tehdy se k němu znovu utíká, když svou bezmocnou, nesmyslnou pošetilostí klesl až po ústa do louže.

13. Hle Martine, dosud jsi ještě byl většinou takovým a podle svých častějších doznání jsi byl vždy více dobyt看em než člověkem. Nyní však, jelikož jsme u cíle, odlož už konečně ve jménu Páně svou zvířecost úplně a svleč docela starého Adama a obleč zcela ve vsí hodnosti lásky Krista. Tak budeš ihned přijat do opravdového, skutečného nebe, do nového Jeruzaléma, jehož občany jsme já, Jan a ještě nesčetní jiní již dávno. Martine, rozuměl jsi mně nyní?“

Kapitola 160.

Martinova sklíčenost a zoufalství!

Petrova domluva a napomenutí.

1. Praví Martin velmi zamyšlen: „Tedy ještě stále zkoušky a zkoušky? Tedy pouze pro mě toto vše! Ó, Bože, ó, Bože, kdy už jednou bude těmto zkouškám konec?“

2. Já budu asi tak dlouho zkoušen, dokud nebudu dosti zralým ne pro nebe, nýbrž pro peklo! Nyní asi musím tolik nebeského okoušet proto, aby mně pak připadalo peklo tím hroznější?!“

3. Jak často jsem již slyšel, že se mi řeklo: „Martine, milý bratře, jsi dokonalý! Jsem-li tedy dokonalý, mohu a musím tedy být pro vlastní nebe ještě více než dokonalý!“

4. Ó Bože, kdybys mě raději věčně nikdy nestvořil, pak by bylo mé nic blaženější, než toto mé bytí ze samých zkoušek mezi nebem a peklem!

5. Nyní sice vím, jak jsem na tom, a za to vděčím tobě, milý Petře. Ale také ti pravím, že tímto tvým odhalením jsi už také na mně jednou ranou všechny zkoušky ukončil. Nyní můžeš přede mnou nechat kráčet anděla nebo ďábla, to mi bude také zcela jedno, jako mé budoucí bytí anebo nebytí, anebo nebe anebo peklo! Neboť jsou-li také to ještě zkoušky a já budu jen ustavičně zkoušen, pak ze žádného dalšího života nic nemám!

6. A probůh, tys předtím mluvil o holém Měsíci! Ó, přesad' mě tam jen rychle, a to navěky. Tam budu šťastnější než zde, za těchto ustavičných zkoušek, z nichž nyní až příliš jasně musím poznávat, že vzdor tomu, že jste kolem mě vy, prvá knížata nebes i s Pánem, jsem veden místo k nebi jen do pekla!

7. Ale buď tomu, jak buď! Jak jsem již pravil, přiveďte mně sem anděla nebo ďábla, mně to bude vše jedno! Neboť od nynějška chci být němější než kámen!“

8. Praví Petr: „Bratře, zanech toho ostnu, neboť je smrtí, kterou v sobě přináší smilstvo těla. Jeho jméno je hněv, proto také děti těla se nazývají „děti hněvu“. Nyní však už jdou také všichni ven. Proto buď klidný, tvá vážnost ti prospěje.“

Kapitola 161.

Martinovo snadné vítězství v moudré rozmluvě

s hloupým stařešinou slunečního chrámu.

1. Při těchto slovech vystupuje také již z velké chrámové předsíně nejstarší a nejmoudřejší třetí úrovně, ve zcela šedém řasnatém rouchu, obklopen jinochy a pannami. V pravici nese hůl podobnou holi Aronově a v levici jakýsi kouzelný pás, na němž jsou nalepena rozmanitá znamení mystického vzhledu. Když stojí na pět kroků před oněmi třemi vůdci, rozvine úplně pás a zcela rozvinutý jej položí před sebe na modrou sametovou půdu. Poté skloní hůl na tento pás a praví:

2.) „Při nesmírné síle a moci, která je mně vlastní při mé neomezené moudrosti, vás zapřísahám jako první a nejstarší člověk tohoto světa. Světa, který věčně nemá konce a ode mne ho neobdrží,“

3. /Praví Martin mezitím u sebe: „Cože?! Ten chlap se stává směšný! Jen tak dále v této šíři!“/

4.(Stařešina): „abyste mně předně podle přenekonečné pravdy sdělili, co zde chcete a co vás sem přivedlo! Nejslabší zdání nepravdy z vašich úst – a budete mou nepřekonatelnou mocí všichni proměněni v prach! Nuže, mluvte!“

5. Práví Martin: „My všichni současně, anebo jeden za všechny? To musí vaše moudrost blíže určit. Neboť nejsme tak moudří, jako vaše velemoudrost! Prosím tedy o bližší určení! (K sobě:) To je ten pravý, neboť jeho hloupost táhne také zároveň silný závoj přes krásu panen, a to je také správné. Nyní jsem s Petrem, Janem a se všemi ostatními úplně usmířen!“

6. Práví moudrý: „Mluví-li jeden, pak nelze vědět, jakého smýšlení jsou druzí. Proto musí mluvit všichni zároveň a dosti hlasitě!“

7. Práví Martin pro sebe: „Já jsem vůbec, a zejména naproti těmto starým nebeským knížatům velmi hloupý, ale nad hloupost tohoto mudrce již nic není! Tomu jeho hloupost zpracuji zcela sám tak, že se nakonec samou hloupostí a velkou rozpačitostí nebude moci již ani otočit! Musím se však otázat Petra, co zde mám učinit.“ Poté se v té věci obrací Martin na Petra.

8. A Petr praví: „Milý bratře, nyní je řada na tobě, a to s nejúplnější svobodou a pravdou! Zde mluv, jak ti jazyk narostl!“

9. Práví poté Martin k mudrci: „Ale, neomezený mudrci, je-li tvá moudrost tak nesmírná, pak naprosto nechápu, jak se nás můžeš tázat, co zde chceme a co nás sem přivedlo! Neboť my, mnohem nepatrnější mudrci, například tebe zcela prohlédáme a víme nyní již zcela přesně, co vězí za tvou domněle nejvyšší pravdou! A tak myslím, že ty nás také podobným způsobem přehlédneš a prohlédneš, jsi-li skutečně tak nesmírně moudrým!? Co o tom soudíš?!“

10. Práví mudrc: „Ano, to jistě dovedu, mám-li před sebou rozvinutý velký magický kruh a kromě toho mám dvojitou hůl. Ale protože pro tak nepatrné hosty jsem si s sebou vzal jen své nejobyčejnější pomůcky, musím se také dotazovat, abych se něco od vás dověděl, a tak musíte nyní mluvit vy!“

11. Práví Martin! „Ano, je-li tomu tak, jak budeš moci pak poznat, zda jsme mluvili pravdu, anebo nepravdu?!“

12. Práví mudrc: „Abych tomu předešel, učinil jsem vám velkou pohrůžku, kterou také provedu, budete-li mluvit nepravdu, proto tedy jen ven s pravdou bez naprosté přetvářky, nebo jinak...“

13. Práví Martin: „Ano, nebo jinak – jsi a zůstaneš osel.“

14. Práví mudrc: „Co je to osel?“

15. Práví Martin: „To je u nás zcela pokojné zvíře, zcela tvé barvy a má velmi dlouhé uši, ale zato nanejvýš krátký rozum.“

16. Práví mudrc: „Co tě opravňuje mě za něco takového považovat?!“

17. Práví Martin: „Dovolte mně, vaše nekonečná moudrosti, malou přestávku, neboť tak důležitá otázka si vyžaduje studium!“

18. Práví mudrc: „Čemu říkáte „studium“? Zde u nás není věc, která by se nazývala studiem!“

19. Práví Martin: „Poslyš, nejmoudřejší z nejmoudřejších, tvá moudrost není asi rovna příliš rozsáhlá, neznáš-li to, čeho je k dosažení moudrosti především – aspoň na počátku – třeba. Studium je asi jako pilné přemýšlení o prvých pojmech a elementech, které nutně předcházejí moudrost. Rozumíš nyní, co je to moudrost?“

20. Práví mudrc: „Ne, pravím tobě, neboť má moudrost je až příliš velká a takové maličkosti neobsahuje, protože jí jsou příliš malé a nepatrné. Proto se vyjádři velkolepěji, jinak ti nebudu moci rozumět.“

21. Práví Martin: „Hle, ty nejsi tak příliš hloupý, jak by se někdo domníval, když se na tebe podívá a pak teprve tě slyší. Tak ty tedy jen pro nesmírnou velikost své moudrosti nemůžeš takové maličkosti pochopit! Hle, jak moudré! Ale nemůžeš-li pro svou ohromnou moudrost pochopit takové maličkosti ty, pak zase nechápu já, jak jsi předtím ihned pochopil mnohem menší pojem „osel“ s velmi krátkým vysvětlením.“

22. Praví mudrc: „Osel je bytost – a studium pouze pojem. Bytost chápe člověk vždy snadněji než nějaký pouhý pojem. Vyjádří se proto šireji a pro mě srozumitelněji!“

23. Praví Martin: „Příteli, já myslím, že my dva si asi velmi těžko anebo vůbec neporozumíme, jelikož ty i se svou moudrostí jsi nadměru hloupá lidská bytost, u které se však nelze setkat ani s nejmenší stopou moudrosti.“

24. Já však ti dávám radu a pravím: Ustup hezky zpět a nech za sebe mluvit někoho jiného, ale bez kouzelného pásu a bez kouzelné hole. Snad objeví něco lepšího, třeba ony tři dcery tohoto domu, které nám šly nejprve vstříc a vyslovily velmi moudrá slova, takže jsem z toho skutečně usuzoval, že vy, mudrci, budete ještě o hodně moudřejší.

25. Ale v tomto očekávání jsem se velice zklamal! Neboť tak přihlouplého chlapa, jako jsi ty, nenajdu snad na celém světě! Víš, my dva jsme spolu nyní již hotovi, proto ustup a nech místo sebe mluvit někoho jiného!“

26. Praví mudrc: „To zde věčně nejde! Neboť sestupují-li z výše všech výšin k těmto obyčejným červům já, pak nesmí mluvit nikdo jiný než jedině já jako nejvyšší, nejmoudřejší, věčný, nekonečný!“

27. Praví Martin: „Cože?! Saprment, ty jsi snad nakonec nejvyšší Božská bytost?“

28. Praví mudrc: „To zrovna ne, ale ne o mnoho menší! Jenže On je o něco starší než já, neboť já jsem Jeho syn.“

29. Praví Martin: „Jinak nic?! Anebo snad přece ještě tak trochu něco k tomu?! Víš, tak něco jako přívazek?“

30. Praví mudrc: „Ovšem, zajisté ještě velmi mnoho k tomu. Ale to by bylo pro tebe příliš nepochopitelné! Proto ti to nemohu říci, neboť ty jsi proti mně nic!“

31. Praví Martin: „Ano, ano, to vše ti navlas věřím! Ó, ó, ty jsi skutečně něco velkého, ano, svého druhu nesmírně velkého! Ty na tomto světě jistě nikdy nenajdeš sobě rovného! Ó, ty, ty, ty!“

32. Praví mudrc: „Ano, nemám nikoho nad sebou a dotknu-li se holí pudy, zachvěje se celý svět. Všechny bytosti se chvějí bázní, když se k nim přibližují. Naprosto však nechápu, že se ty, ani tito dva slabí průvodcové netřeseš přede mnou, který by vás mohl náhle zcela zahubit!“

33. Praví Martin: „Co nechápeš nyní, to snad pochopíš co nejdříve! Ode mě ovšem co nejméně, ale u této společnosti je přítomen Někdo, kdo ti řekne, proč se před tebou vůbec netřeseš a také věčně třást nebudeme!“

34. Neboť ty jsi byl nanejvýš podveden zlým duchem, který k tobě jednou přišel v podobě světlého anděla, a potom jsi podvedl celou tuto obec, protože jsi jí dal zákony, na základě kterých může se činit, co kdo chce, aniž může kdy kdo chybit, kteréžto zákony vlastně ani zákony nejsou!

35. Já však vím, že jsi byl předtím velmi pokorným mudrcem a že jsi byl nejlepším představeným této velké obce. Když tě však onen falešný světle oděný duch podvedl a dal místo staré opravdové božské moudrosti tuto tvou nynější převelikou nejnicotnější hloupost, stal ses jako jsi nyní, téměř bytostí plnou největšího bláznovství.“

36. Praví mudrc: „Ty mluvíš něco, co je věčně pravdivé. Ale zda jsem proto blázen, to se musí teprve ukázat, neboť já si takovým nepřipadám. Proto ti prikazuji mluvit dále, ale jen vždy vysoce!“

37. Praví Martin: „Řekni mi, zda si můžeš vzpomenout, jak jsi starý. Byl jsi vždy tím, co jsi, anebo byl před tebou někdo jiný v úřadě, snad tvůj otec? Nebyl jsi snad jednou mladší, než jsi nyní, anebo snad dokonce chlapcem? Jen to mi řekni. Pak ti budu moci na tvou otázku snáze odpovědět.“

38. Praví mudrc: „Na tvou prvou otázku ti nemohu odpovědět proto, že velký časoměr je již velkou dobu zničen. Někdejší velká bouře utrhla šňůru kyvadla a my ji již nedovedeme znovu udělat. Proto nevím ani já, ani nikdo jiný, jak jsem starý.“

39. Zda jsem byl vždy, či snad jsem měl kdysi počátek, to si mohu jen zcela matně vzpomenout. Snad jsem byl také jednou zrozen a nebyl jsem vždy to, co jsem nyní. Také se mi zdá, že jsem měl jednou otce, který tehdy, když jsem byl ještě chlapcem, zastával můj úřad, ale ne s velikou moudrostí. Tvé otázky jsou zodpovězeny, proto mluv nyní zase ty!“

40. Praví Martin: „Hle, hle, já jsem věděl, že nejsi žádným bohem, ani synem božím, nýbrž zcela prostým smrtelníkem, jako byl našinec, a to je již dobré pro tebe, a pro tvou celou obec, neboť tak můžeš být i se svou obcí ještě zachráněn. Kdybys však setrval ve své hloupé zatvrzelosti, mohlo by se vám nyní velmi špatně dařit. Proč, to se ti ukáže v dalším. Chceš-li však být velmi šťastným, odvrhni svůj magický pás, jakož i hůl, jinak se s tebou nedá vůbec mluvit žádné moudré slovo!“

41. Praví mudrc: „Žádáš ode mě příliš mnoho, neboť odložím-li tyto nejnnutnější pomůcky pro svou sílu, moc a moudrost, pak již nebudu moci působit! Kdo mě bude poslouchat, nebudu-li mít žádnou moc? Kdo se svěří tomu, který nemá sílu? A kdo mě bude poslouchat, když nemám žádnou sílu a moudrost? Proto nesmíš ode mě žádat věci, které se věčně nesnáší s mou nejvyšší důstojností!“

42. Praví Martin: „Příteli, my, obyvatelé Země máme nejvyšší slovo od Boha Samého, a to zní takto: „Není nic, co byste ve jménu Mém opustili, abyste to opět stonásobně v době odplaty neobdrželi.“

43. A ak tomu bude také s tebou! Cokoli nám učiníš a čeho ve jménu Páně zanecháš, to tisícronásobně ve vši pravdě opět obdržíš. Špatné zanecháš, zato ušlechtlejší vezmeš! Za zdání obdržíš opravdové bytí, za faleš čistou pravdu, za hloupost moudrost, za slabost opravdové síly, za malomoc opravdovou moc, a tak v nejopravdovější moudrosti obdržíš od Pána vše, co zde z přemíry své nicotnosti zanecháš!

44. Proto konej dobrovolně rád, co od tebe žádám, a já se ti dávám dobrovolně za rukojmí, abys mohl se mnou dělat, co chceš, neřekl-li jsem ti úplnou pravdu!“

45. Praví mudrc: „Dobrá, již vidím, že jsi nakonec opravdovější mudrc, a učiním tedy, co ode mě žádáš. Zato mi však konečně odpověz na onu první otázku, kdo a odkud jste, abych vás pak mohl do tohoto domu odvést!“

Kapitola 162.

Pravá víra a duchovní svoboda.

Duchovní probuzení stařešiny.

1. Mudrc nyní vše od sebe odkládá. Teprve, když od sebe odhodí pásmo i s holí, přistoupí k němu Petr a praví:

2. „Tak, tak je to správné. Ty jsi učinil, co ve jménu nás všech žádal od tebe bratr Martin, a tím ses nám stal novým bratrem. Proto je však nyní také chvalitebné, abychom také my učinili to, co jsi od nás žádal, totiž to, abychom odpověděli, kdo a odkud jsme!“

3. Hle, není nic lehčího, než abychom ti slovy řekli, co bys rád od nás čekal, ale tím vlastně ještě není nic učiněno a tobě je zcela málo pomoheno. Neboť k tomu, co ti o nás sdělím, patří tvá bezpodmínečná víra, to je ochotné a bezpodmínečné přijetí toho, co ti říkám. Chybí-li ti tato víra, pak ti neprospěje nic, byť bych ti také řekl cokoliv.

4. Ty ovšem pro sebe pravíš: „Budou-li pro to, co bude řečeno, dány důkazy, pak chci a také budu moci všemu uvěřit.“ Ale naproti tomu ti musím ovšem až příliš určitě poznamenat, že taková víra není vírou, nýbrž pouhým věděním, kterým je tvé vnitřní podstatě pramálo pomoheno.

5. Neboť vědění založené na důkazech není již vědění svobodné, nýbrž vědění souzené, a nečiní žádného ducha svobodným, nýbrž bere ho tolikrát do zajetí, kolik důkazů se pro nějakou poučku podává!

6. Jen víra, která se rovná svobodné poslušnosti srdce, při níž se srdce netáže „Proč, jak, kdy a čím?“, je pravá víra. Ta činí ducha svobodným, protože tato víra je svobodná, nepodmíněná přijetím toho, co ti bylo sděleno nějakým nebeským poslem, jehož autoritu nenáleží zkoušet jinému než jen lásce tvého srdce.

7. Cítíš-li k poslu lásku, pak ho přijmi! Necítíš-li však lásku, pak ho nech jít! Neboť také posel má stejný pokyn od Boha, neboť Bůh pravil a praví: „Kde vás přijmou, tam zůstávejte, kde vás však nepřijmou, tam na ně setřeste prach s vašich nohou a jděte pak dále!

8. Z toho vidíš, že ani ten, komu se poselství přináší, ani posel sám nemají být vázání, nýbrž zcela svobodni. Zvěstování má být svobodné a přijetí také svobodné. Neboť tam, kde se požaduje, více svobody není, nýbrž soud, který nečiní žádného svobodným.

9. Neboť kdyby šlo Bohu, věčnému Pánu, o to, aby své lidi učil nezvratnými důkazy, že je a jak a čím je, pak by Mu to bylo náramně snadné, neboť mohl by lidi uvést jen v soud, takže by pak nemohli nic jiného přijmout a myslet si, než jak by bylo jejich srdce, podobně jako u srdce zvířat, souzeno. Ale Pán nechce mít umělé, nýbrž nejsvobodnější lidi. Proto také jejich srdce musí být svobodné, zejména v přijímání zjevné nauky od něho, jinak nebudou moci ve svém duchu nikdy být svobodni.

10. Protože dosud tvůj rozum požaduje pro přijetí této nauky anebo zjevení důkaz, dotud je také zajatcem v temném vězení. A jelikož hladoví a žízní, křičí o potravu, která je mu udělována jako důkazy, kterými však nemůže dosáhnout oné síly, kterou by se mohl od svých pout osvobodit.

11. Přijme-li však rozum srdce něco svobodně, bez důkazu, ihned ukáže svou svobodnou sílu, která přechází do ducha a ducha osvobozuje. Je-li však duch svobodný, pak je v člověku svobodné vše. Láska, světlo a zření. Tehdy pak již žádného důkazu pro pravdu nepotřebuje, neboť tehdy je svobodný duch sám co nejjasnější a nejúplnější pravdou vši pravdy. Taž se tedy svého srdce, zda mně můžeš bezpodmínečně věřit. Nemůžeš-li, pak by byla má rada marná, neboť my jsme nepřišli vás soudit, nýbrž osvobodit.“

12. Praví mudrc: „Vznešený příteli, ty stojíš výše než já, proto mluv a já ti budu svobodně věřit, protože ti chci věřit!“

Kapitola 163.

Petr poučuje slunečního stařešinu o přišedší společnosti a o účelu její návštěvy. Pochybnosti mudrcovy o viditelnosti Boha.

1. Praví Petr: „Nuže, poslyš tedy! My všichni, jak nás zde vidíš, jsme předně děti Boží, tedy podle vaší představy děti Nejvyššího Ducha. Za druhé, někteří nemnozí z nás jsou však také přímo první a hlavní sluhové Nejvyššího, a to takoví, že je dokonce Sám Nejvyšší ustanovil základním pilířem Své církve celé nekonečnosti. Nejprve sice ovšem jen na Zemi, to je na oné planetě, kterou nazýváte svatou. Když však tam svůj úkol se vši radostí a odevzdaností splnili, byli pak bolestným odnětím těla ihned k Němu do nejvyššího nebe všech nebi povýšeni, aby předně měli od něho vše, co má On Sám, a aby tedy věčně nezkaleně požívali nejvyšší všech blažeností. Dále, aby právě v této blaženosti konali v nejrozsáhlejší míře onu službu, kterou – ovšem v nejužší míře – konali na Zemi. A aby ses dozvěděl vše, tedy věz, že právě já, Petr, a onen třetí, Jan, jsme takoví sluhové. Ostatní jsou pak v tomto světě a v této svrchu zmíněné službě více méně začátečníky.

2. Účel, proč sem přicházíme je především ten, abychom nejprve uvedli a zasvětili do nejvyšších služeb lásky nově přichozí do toho světa, potom však také, abychom pozdvihli vás, obyvatele tohoto světelného světa, a to jen některé obce, které se odvrátily od pravé cesty.

3. Jelikož však právě toto je těžká záležitost, takže by námaha mohla být nad naše síly, je také Bůh, Pán Sám, ve vši Své plnosti síly a moci přítomen, a to ve viditelné lidské podobě, která podoba je totiž vlastní podoba Boží. Neboť Bůh utvořil nás lidi podle Svého obrazu jak vnější, tak i vnitřně, neboť On nechal pro Své miláčky žádný jiný tvar než praprvotní tvar Své lásky.

4. Proto také v celé nekonečnosti není nikde svět, na kterém by lidé měli jiný tvar než máme my, jenže se tu a tam různí vnější velikostí a barvou, jakož i mnohdy jen několika vnějšími věcmi. Ale základní tvar zůstává vždy božský.

5. Proto se ti také nesmí zdát divným, spatříš-li nyní velmi brzy Boha, nejvyššího Ducha, zcela v mé podobě a velikosti. Neboť Jeho nekonečná a věčná moc a velikost nezávisí na Jeho vnější formě, nýbrž na jeho nejvnitřnější velikosti Ducha, která však věčně sídlí v nejsvětějším, nepřístupném světle, a nikdy stvořeným duchem nemůže být viděna a ještě méně kdy pojmuta.

6. Nyní víš vše! Nic jsem nevynechal, čeho bylo ve vysoké míře třeba k odpovězení tvé otázky. Řekni však nyní také ty mě, zcela prostosrdčně beze vší přetvářky, která je u vás, zejména v této obci, velice rozšířena, zda věříš tomu, co jsem ti nyní řekl.“

7. Praví mudrc: „Nejvznešenější příteli, řečeno v nejupřímnějším smyslu – až na poslední – všemu. Ale že by Bůh, ona nejvyšší, nekonečná, pravěká bohoduchovní Bytost, byl také přítomen zde mezi vámi, a to v tvé podobě a velikosti – uznáš sám, jsou-li ti jen poněkud známa naše prastará prorocství a zjevení – to je těžká věc. Může být, že později tomu porozumím. Ale pro tento okamžik, je to pro mé pojmy o Bohu, Nejvyšší Bytosti, téměř úplně nemožné!

8. Ty víš, že Bůh sem posílá jen nejvyšší zřídka Svě anděly, kteří nám jako nejvyšším mudrcům zjevují nejvyšší božskou Bytost. Ale vždy dokládají: ‚Boha však nemůže nikdo vidět a zároveň žít.‘ Proto Bůh sídlí v nejnezbadatelnější hlubokosti všech hlubokostí, aby žádná bytost pohledem na Božství nebyla na svém životě zkrácena. Jak by se nám tu tedy vedlo, kdyby tomu bylo skutečně tak, jak jsi mně nyní zvěstoval, kdyby zde byl Bůh mezi vámi?!

9. Nemohu popřít, že by něco takového nebylo Božské Bytosti možné. Ale kam by se pak poděl jeho věčný, nejvyšší neměnitelný řád, který nám byl tak často zvěstován?!

10. Praví Petr: „Příteli, jen malé strpení, a to, co se ti zdá nemožným, shledáš velmi brzy možným. Ale jen měj trochu strpení. On sem přijde Sám. Od něho to nejspíš pochopíš!“

Kapitola 164.

Petrovy logické výklady a odstranění pochybností slunečního stařešiny o božskosti viditelně přítomného Pána.

1. Praví mudrc: „Milý příteli, snad to není ten, který kráčí tahle uprostřed dvou žen, před nimiž – jak se zdá – kráčí právě ony tři dcery tohoto domu, které jsme předtím poslali tam, kde jste byli vy a nechtěli anebo nesměli jste kráčet dále?!

2. Neboť u nás by bylo v nejvyšší míře neslušné, kdyby se mudrc, i jen třetího řádu, dal vést ženami! Jak se teprve máme dívat na to, když Se nejvyšší Bůh, od Něhož zajisté pochází všechny zákony řádu, dává vést – buď přímo anebo nepřímou – ženami, ovšem za předpokladu, že onen zrovna nic zvláštního neprozrazující duch, či spíše člověk jako my, je takovým Bohem?!

3. Praví Petr: „Příteli, nezhotovoval jsi po celý svůj život různé věci, buď pro svou užitečnou potřebu, anebo pouze pro své potěšení?

4. Ty pravíš: ‚Ó, ano, mnoho, k oběma účelům.‘

5. Dobrá – pravím já – zhotovoval jsi tedy různé věci. Pak mi řekni, zda je mezi nimi také věc, o které bys mohl tvrdit a říci: ‚Toto dílo mě není hodno! Stydím se za ně a bylo by proti všemu řádu, a tedy v nejvyšší míře neslušné, abych pohlížel na toto dílo svýma očima, anebo se ho dokonce dotýkal svýma rukama.‘

6. Ty pravíš: ‚Nikoli!‘, neboť kdybys takové dílo měl, jak bys ho mohl zhotovit, kdyby nebylo hodno ani tvého pohledu, ani tvého doteku?! Hle, velmi správně jsi mluvil a je tomu také zcela tak. Nyní však poslyš:

7. Nepovažuješ-li však již ani ty žádné ze svých děl za tak špatné, že by bylo tebe nehodno, ač jsi vůči Bohu nejvyšší nedokonalým mistrem svých děl, jak můžeš potom něco takového žádat od Boha, který je zajisté věčně nejdokonalejším Mistrem všech Svých nejdokonalejších děl?

8. Řekni mi, které Boží dílo shledáváš tak špatným, že by Se měl Bůh za ně stydět? Či měl by On jako věčný Pán všech, všech Svých nekonečných děl vyprošovat si snad teprve od nás, totiž od

Svých děl, příslušné právo a ustanovení, zda a s kterými Svými díly by se měl obírat?! Co soudíš, příteli, v tomto ohledu?“

9. Praví mudrc: „Příteli, nyní zcela jasně poznávám, že jsi nadmíru hluboký mudrc, neboť každá tvá věta má nejpevnější základ a nelze proti ní zcela nic namítat! A tak nyní také začínám vážně věřit, že onen zcela prostě vypadající člověk může v Sobě mít nejvyšší Božskou podstatu. Neboť bylo-li Mu to možné na oné malé Svaté Planetě, jak jsme byli o tom Jeho anděli zpraveni a poučeni, proč by Mu to mělo být zde, na tomto velkém světelném světě, nemožným?!

10. Ty vidíš, že to tedy mohu přijmout a že to nyní přijímám. Ale nyní přijde jiná, velmi důležitá otázka, a ta zní takto: Příteli, je-li to však On, Ten Nejmocnější a Nejsvětější a Ten neskonale Nejmoudřejší – pravím tobě – On, který je dokonce pro naše největší a nejhlubší myšlenky nesmírně vznešený, nesmírně svatý, než aby se i ten nejvyšší duch kdy směl jen odvážit jeho jméno myslet – táži se – jak Ho přijmeme a jak před Ním obstojíme?!“

11. Praví Petr: „Příteli, On je nám již dost blízko! Pohleď svým bystrým zrakem náležitě pevně na Něho a řekni mi pak, zda skutečně vypadá tak strašně, zuřivě a hrozně, a řekni mi, zda také ony tři dcery tohoto domu, které se ustavičně po Ném ohlížejí a zdají se být nadmíru vesele naladěny, pociťují snad také něco z tvé velké bázně.“

12. Praví mudrc: „Příteli, něco takového nepozoruji. Zdá se být velmi dobrý, milý a jemný a ony tři jsem ještě nikdy neviděl tak – řekl bych – téměř rozpustile veselé.“

13. Praví Petr: „Nuže, pozoruješ-li to, jak se potom můžeš tázat tak, jako ses tázal předtím? Pravím tobě: Jen se Ho neboj, neboť kam On přichází, tam přichází vždy z lásky, a věčně nikdy ne z hněvu a pomsty, ačkoliv hněv a pomsta, podobně jako láska, jsou věčně Jeho, a proto nemá nikdo chovat hněv a mstít se na svých spolubratrech.“

14. Neboť hněv je jediné Boha a pomsta Soudcova. Ale láska je Otcova. A On dává lásku Svým dětem a hledá ji u nich. A přichází-li, nepřichází ani v hněvu, ani v pomstě, nýbrž vždy v lásce jako Otec k Svým dětem, které právě z lásky podle Své podoby vytvořil a do jejichž srdce vložil svaté zázračné určení, aby se mohly stát zcela tím, čím je On Sám!

15. Je-li tedy tím, jak jsem ti to sdělil podle věčné pravdy, bylo by pak moudré bát se Toho, který je vůči nám láska sama?

16. Vždyť se také nyní nebojíš mě, který mám též tolik moci a síly, že bych mohl pouze nejhlubší myšlenkou tento celý svět v jediném okamžiku zničit a v nejbližším okamžiku jiný svět vytvořit! Jelikož se však nebojíš mě, který má v sobě rovněž veškerou moc z Pána, ale přitom věčně nikdy nebude tak dobrý jako On, proč by ses tedy měl bát Jeho, jehož dobrota je nekonečná?!

17. Neboj se Ho tedy, nýbrž raduj se spíš nadmíru, že se tobě a tomuto celému světu nyní dostalo tak neomezeně velké milosti. A tak bude také On mít radost z tebe a z vás všech a bude vám pomáhat, jelikož vy potřebujete Jeho pomoci nejvíce. Ale nyní, příteli, uspořádej své srdce, neboť již jen několik kroků a bude hned v našem středu!“

18. Praví mudrc: „Příteli, zda je mé srdce uspořádáno, nemohu říci. Ale že k Němu pociťuji velkou lásku, to nyní poprvé živě cítím!

19. Také jsem se téměř zbavil své bázně, a to za předpokladů, které se mi nikterak nezdají nemoudré, podle nichž následkem správného myšlení a předpokladu nemohu být a nemohu se stát více než jen, co jsem, totiž tvorem. A naproti tomu rovněž Bůh nemůže být a méně se stát, než co je, totiž Bohem, nejdokonalejší prazákladní Bytostí, kterou je a musí být každá, jakákoli jiná bytost podmíněna.

20. Neboť bez Tvůrce si nelze myslet tvora, zato však Tvůrce bez tvora ano. Vždyť Tvůrce je již to, co je, Svým věčně nejjasnějším vědomím, následkem něhož může stvořit, co chce a kdy chce. Tvor však nemůže být něčím dříve, dokud ho něčím neučinila všemohoucí vůle Tvůrce.

21. Já spatřuji jak v Tvůrci, tak i v tvorů dvě nutnosti, z nichž druhá nutnost se jeví být prvou nutností nepopíratelně podmíněna. Nelze-li tedy o této věci uvažovat jinak než právě jen tak, pak naprosto nenahlížím, proč bych se jako podmíněná nutnost měl bát prvé, nepodmíněné nutnosti.

22. Pro větší uklidnění své mysli představuji si věc takto: Tento náš velký svět má na svém povrchu nesčetné množství tak malých věcí, že objem každé jednotlivé věci je v poměru k celkovému objemu tohoto celého světa tak nepatrný, jako téměř pouhé nic k nekonečnosti.

23. Ale vzdor tomu existuje to nejmenší vedle toho velkého zcela nerušeně a má týž důvod, aby se těšilo ze své existence jako ono téměř nekonečně velké. I když je vůči velkému ničím, je přece jen vůči sobě samému dokonale tím, čím je. A také tu opět myslím: Já se nemohu ovšem věčně nikdy stát tím, čím je nás všech nejvznešenější, nejvšemocnější Tvůrce, ale naproti tomu nemůže se zase Tvůrce vzdor veškeré Svě všemohoucnosti nikdy stát tím, co jsem já, totiž tvorem.

24. Na této trpné přednosti – raději bych řekl „zadnosti“ – nic nezáleží. Ale vzdor tomu, je tak zvláštním stupněm, že nemůže být Tvůrcem, jako prvá podmínka všeho bytí, v žádném případě kdy pošlapána. A tak tu má každá z oněch dvou nutností něco do sebe, a to tak, že totiž toto něco je snad zdánlivé, ale ve skutečnosti opakem přece nikdy být nemůže. A když si tedy postavím tento správný poměr jasně před oči, jsem také sproštěn jisté bázně, která mě doposud zneklidňovala.“

Kapitola 165.

Jan v rozmluvě se slunečním mudrcem. Poměr mezi tvůrcem a tvorem.

1. Práví na to Jan: „Milý příteli, uvážil jsem přesně smysl tvé řeči a shledal, že zkoumá-li se o sobě, je zcela správný. Musím jen přitom poznamenat to, že jsi zde pojednal o obou krajnostech příliš příkře a že jsi vedl příliš ostrou hranici.

2. Je ovšem pravdou, že se Tvůrce nemůže stát nikdy tvorem a tvor nikdy Tvůrcem. Ale nicméně je přitom Tvůrce v jakési nevýhodě a právě tak málo v nějaké zvláštní výhodě naproti tvoru.

3. Neboť předně, nemá k vytvoření tvora naprosto žádnou jinou hmotu než Sebe Sama, a tak musí vytvořit tvora z těžé substance, ze které od věčnosti trvá On Sám. Za druhé, musí pak udržovat takto utvářeného tvora také nadále ze Sebe, zatímco tvor vůči svému Tvůrci nemá nic jiného co činit, než pouze být.

4. A je-li tedy tvor takový, jak si ho Tvůrce přál – totiž v určitém pro něj stanoveném řádu – může i tvor vejít v dokonalost svého Tvůrce. Může dosáhnout Božího dětství a pak s ním přebývat takřka v tomtéž domě a užívat všech Jeho práv. Myslím, že v tomto případě na to budou oba, jak Tvůrce, tak i tvor, velmi hrdí.

5. Pokud totiž Tvůrce a tvor, následkem jemu dané morální svobody vůle stojí v chtění a jednání navzájem proti sobě, dotud je ovšem tvá stanovená zásada správná. Neboť přednost Tvůrce nemůže být nikdy uváděna v pochybnost, jelikož je skutečně nespornou nutností.

6. Ale jestliže tvor poznáním a činnou vůlí zjevené vůle Tvůrcovy sám zničí dělicí stěnu, tím přijme do sebe Tvůrce, a takovým způsobem se s Ním úplně sjednotí. Tak je otázkou:

7. Kde je Tvůrce jako věčně Jeden a Týž více Tvůrcem? V Sobě, anebo v tvoru? Co je zde starší? Tvor jako totožná bytost s Tvůrcem a v Tvůrci, anebo Tvůrce jako totožná Bytost v tvoru? Neboť On Sám praví: ‚Vy jste ve Mně a Já ve vás.‘

8. V tomto případě, který je pravdivý a nepopíratelný, myslím a soudím ze svého úplně jasného názoru, že jsi, milý příteli, své struny trochu příliš napjal, a proto musíš být už trochu povolnější. Co soudíš o této věci?!

9. Práví mudrc: „Milý příteli, já vidím, že jsi nesmírně moudrý a že proti tvým stanoveným zásadám nelze nic namítat. Ale já myslím jen tolik, že ona produktivní podstata zůstává Tvůrci stále vlastní, ať je tu o Sobě zcela osamělý, anebo ať následkem Svého vylévajícího působení naplňuje Sebou Samým Svého tvora jako nádobu – rozumí se samo sebou – podle míry vnímavosti tvoru udělené.

10. Neboť že tvor nebude moci pojmout do sebe nikdy celou nekonečnou hojnost Prabožství, o tom nebudou zajisté pochybnosti. Já myslím, že odpověď na tuto otázku spočívá již v pojmu nekonečnost, která může být pojata opět jen od téže nekonečnosti, nikdy však od nějaké z ní vzaté konečnosti.

11. Hle, my vidíme z tohoto našeho světa slunce, jehož velikost přesahuje podle našich výpočtů mnoho tisíckrát velikost našeho světa. Ale jelikož jsem velmi často pozoroval, že i nejmenší rosné kapky pojmají obraz onoho velkého světa jak co do tvaru, tak i co do objemu jeho podstaty dostatečně efektivně, tedy dokonale, pak zajisté také není pochybnosti, že my, tvorové, pojmáme v sebe podobným způsobem Tvůrce, pokud námi může být pojat k našemu zdokonalení.

12. Ale jak daleko zůstává sluneční obraz v rosné kapce za skutečným sluncem, a jak daleko zůstává teprve tvor se svým obrazem Tvůrce za skutečným Tvůrcem! Myslím, že by se asi velmi těžko zjistilo číslo, kterým by se mohlo udat, kolik takových rosných kapek by bylo třeba k tomu, aby bylo možno znázornit jen skutečný objem onoho slunce, které se v nich eonkrát zobrazuje.

13. A přece jsou zde naproti sobě jen dvě omezené věci. Jak by tu teprve bylo možné nějaké vše vyrovnávající určení, kde se setkávají věčná nekonečnost a nějaká sotva povšimnutí hodná časná a prostorová omezenost!

14. Nelze ostatně popírat, že tvůrčí podstata v tvoru je totožná s Tvůrcem, jako také naopak. Ale táži se: V jakém poměru? A tento poměr musí být také velmi brán v úvahu, protože z něho až příliš jasně vyplývá, že mezi Tvůrcem a tvorem, vzdor všemu veškerému přirozenému a mravnímu ztotožňování, přece jen musí navěky zůstat propast, protože nemůže být nikdy, ani jednou, ani druhou stranou úplně překročena.

15. A tak trvám na své zásadě do té míry, že oba protiklady se nikdy zcela nesjednotí. Tím se však nechci stavět proti hlubšímu poučení. Naopak. Každé hlubší poučení v této věci bude pro mě v nejvyšší míře vítané. Proto se také velice těším, že si další a hlubší vysvětlení od tebe vyslechnu.“

Kapitola 166.

Sjednocení člověka s Bohem. Příklad o moři a vodní kapce. Těžkopádnost rozumové moudrosti oproti moudrosti srdce.

1. Praví Jan: „Milý příteli, ty jdeš sice k dílu v této ovšem nadevše důležité věci velmi kriticky a máš v lecčems pravdu. Ale vcelku a všeobecně se můžeš nicméně dostat na taková scetá, na kterých bys ve věčnostech stěží mohl dosáhnout budoucího pravého cíle své existence. Proto tě také ve jménu Páně, který tu právě pro nás maličko prodlévá, poněkud hlouběji osvitím. A tak poslyš, milý příteli:

2. Ty ses uchýlil k přirozenému obrazu, abys mi tak jasně ukázal správnost své zásady, která tě má chránit před strachem. Takže i já mohu použít podobného obrazu a znovu ti podat svědectví, které ti má objasnit více než moře světla tebou uvedeného slunce. Nepůjdu tak daleko jako ty, do prostoru stvoření, ale přesto věřím, že s přispěním Pána uhodím hřebíček na hlavičku.

3. Hle, moře je téměř na každém světě – ať je svým objemem velké či malé – onou vodní masou, do níž se konečně vlévají všechny jednotlivé veletoky, řeky, potoky a nesčetné menší potůčky a prameny a do níž také padá největší množství dešťových kapek.

4. Toto moře je pak na každém světě hlavním základem všech jezer, veletoků, potoků, potůčků a pramenů, jakož i každého deště a rosy. Neboť svět bez vody je jako člověk bez krve a také jiných šťáv. Musel by se pak také stát co nejdříve mumíí anebo sochou bez života. Světu je tedy moře právě tak potřebné jako krev člověku a také každé jiné živé bytosti.

5. Vše, cokoli se na světě nazývá tekutinou, vychází tedy z moře. Vykoná určité služby a vrací se pak opět do moře. V nesčetně mnohých drobných kuličkách anebo kapkách dává moře ustavičně svůj velký přebytek do úplně jemu spřízněného vzdušného prostoru, který obklopuje každý svět. V této atmosféře, která je v neustálém pohybu, bývají tyto nejmenší vodní částičky unášeny všemi

možnými směry po celém světě. Jsou-li jednou ve velké hojnosti ve vzduchu, stávají se viditelné z počátku jako mlha, a později při ještě větším nakupení jako husté mraky. V těchto mracích se shlukují, tvoří větší, a tedy také těžší kapky, které pak ihned tu a tam ve velkém počtu padají jako déšť na žíznící svět a znovu jej oživují a občerstvují.

6. Nyní víš, co je moře, a co vše z něho pochází.

7. Ty pravíš: „Ano, to spočívá již na velmi starých zkušenostech.“

8. Dobrá, pravím tobě, rozumíš-li tomu, pak mi řekni, co je vlastně starší: jednotlivé kapky moře anebo veškeré moře samo? Ovšemže tu bylo veškeré moře dřív, než z něho mohla vystoupit jedna dešťová kapka do vzduchu. Ale jakmile jednou vystoupila z moře, byla tu jako částička téhož moře něčím jiným než moře samo? A spadne-li opět do moře zpět, shledáš snad rozdíl mezi ní a mořem?

9. Ty pravíš a říkáš: „Nikoli, to vše je totožné. Neboť kde se část celku rovná celku, tam část a celek jsou jedno.“

10. Dobrá, pravím já. Zavládá-li tedy mezi Tvůrcem a tvorem týž poměr, odkud bereš potom své ostré hranice, které stavíš mezi Tvůrcem a tvorem?“

11. Mudrc je nyní zcela překvapen a teprve za chvíli praví: „Moudrý příteli, nyní zcela jasně poznávám, že máš pravdu a že proti tomuto tvému důkazu pro totožnost Tvůrcovu s tvorem nelze již nic namítat. Je tomu tak, a naprosto tomu nemůže být jinak. Neboť odkud by měl Tvůrce k stvoření tvorů vzít lásku, kdyby ji nevzal ze Sebe?

12. Vzal-li ji však tedy ze Sebe, pak je to zajisté hmota anebo látka totožná s Tvůrcem. Ačkoliv čas, v němž byla hmota, z které je tvor vytvořen, oddělena od Tvůrce, není ovšem s Tvůrcem totožný, protože čas je jen na obou stranách ostře ohraničený výsek věčnosti. Tvůrce je a nutně být musí veskrze věčný, protože bez Něho se nedá věčně nikdy nějaké dění myslet.

13. Věc je tedy nyní jasná a nemůže se žádnými hlubšími důkazy stát jasnější. Ale aby byla tato věc postavena pevně jako skála, pak myslím, že by nebylo bez nějakého prospěchu stanovení rovnice, zejména pro tuto obec, která chce mít vše přesně vypočítáno.

14. Tuto rovnici bych pak stanovil tak, že se totiž Tvůrce jako celek všech jednotlivých od něho jeho chtěním oddělených celků, má k těmto jednotlivým celkům právě tak, jako se naopak mají všechny jednotlivé celky, které věčně z něho vycházejí, ve své úplnosti k Tvůrci. Tento poměr pak také nutně dává ten výsledek anebo produkt (výtvor), že se totiž úplný soujem veškerých zvláštních produkovaných celků rovná jednomu do nich vloženému celku Tvůrcově, anebo ona celková jednotka Tvůrce je úplně obsažena v jednotce tvorů, jakož i naopak.

15. Rovná-li se však celková jednotka tvorů jednotce Tvůrcově, je také oddělená jednotka rovná jednotce celkové, protože je v ní právě tak obsažena, jako je celkové v celkovém, a to v přesně stejném poměru. Myslím, že by tento poměr nebyl k tomu příliš zbytečný.“

16. Praví Jan: „Ano, ano, tento poměr je zajisté správný, ale musím ti k tomu poznamenat jen to, že my, jako děti Pána, který nám je a navěky zůstane Otcem, počítáme zcela jinak, než jsi mi to zde vypočítal.

17. Hle, co ty počítáš hlavou, to vše my počítáme vždy srdcem, a obdržíme vždy nejlepší výsledek, který chová v sobě všechny zvláštní myslitelné případy. Ale nyní přijde hlavní Mistr počtář – Ten ti ukáže zcela jiné výpočty.“

18. Praví mudrc: „Tedy to je ten Pán, anebo vlastní bytost Boží?“

19. Praví Jan: „Ano příteli, to je ten Pán!“

20. Praví mudrc: „Věru, jeho zevnějšek neprozrazuje zrovna mnoho nádherného. Zato však Jeho přiblížením Se probouzí ve mně silný stupeň lásky k Němu!

21. Vzhled je dobrý, ano velmi dobrý! Ale že by byl tento zcela přirozeně vypadající člověk, který může mít zajisté nesmírně mnoho moudrosti, Tvůrcem nekonečnosti a veškerých děl v ní, to ať si v něm vidí, kdo chce, mně je to zcela nemožné!

22. On je právě tak omezen jako my oba! Jak by mohl zároveň pronikat a objímat ono nekonečné?! Ale, jak řečeno, moudrost má věčně nevystižné hlubiny! Může být možné vše! Já jen

pravím anebo vlastně chci tím jen říci tolik, že mně se to zdá být prapodivné! Ale nyní jen ticho; On dává pokyn k mlčení.“

Kapitola 167.

Pán a Uhron, sluneční mudrc, obrácení Uhronovo a jeho dobrá odpověď. Martinova slova uznání o řeči Uhronově.

1. Nyní přistoupím Já a pravím: „Uhrone, řekni, jde brána tohoto domu nahoru těžko, anebo lehko? Zaved' nás dovnitř. Jde-li však těžko, pak mě nech zkusit, abych viděl, jak těžko jde.“

2. Praví mudrc: „Nejvznešenější příteli všech andělů a lidí! Mně se zdá, že ty nejsi ten, který by hledal moudrost u lidí. Neboť všechna naše moudrost, je beztoho darem od Tebe a veškerá naše zařízení dílem Tvým, a tak myslím, že není naprosto třeba, abych Ti vykládal, zda brána tohoto domu jde těžko, anebo lehko. Přikaz, co se tu má stát a stane se ihned, jak přikážeš.“

3. Pravím Já: Ty jsi řekl, co jsem od tebe žádal! Brána jde lehko nahoru, proto zaved' Mne do domu. Neboť Já jsem se netázal, zda brána tohoto vašeho domu jde nahoru lehko anebo těžko, neboť co Mně na tom záleží, když je přece věčně v Mé moci, abych dal myriádám takových domů v jednom okamžiku vzniknout a v nejbližším okamžiku zaniknout.

4. Já jsem však dal tuto otázku jen tvému srdci, které je onou pravou branou do domu tvého života. A hle, tato brána jde lehko, a to je to, co Já chci, totiž abys Mě uvedl dovnitř. A tys mne již uvedl a dobře jsi učinil, proto nyní nás všechny ved' na svědectví toho, co je tvého života, také do tohoto vnějšího domu, aby všichni, kteří jsou zde, viděli, že Já jsem Pánem také tohoto domu a této země.“

5. Praví mudrc: „Ty jsi Pánem zde, jakož i nekonečně všude! Tobě jedinému také patří tento vnější dům navěky. Mimo Tebe nemá nikdo práva podle libosti v něm vládnout. Proto by bylo ode mě v nejvyšší míře opovázlivé, kdybych tě jako věčného, výhradně nejopravdovějšího původního vlastníka tohoto domu, jakož i celého tohoto světa, usurpátorsky (jako nějaký uchvatitel) uváděl do tohoto Tvého plnoprávního vlastnictví.“

6. „Pane, věčný vlastníku nekonečnosti, jelikož jsi nyní konečně také jednou přišel do tohoto nejúplnějšiho vlastnictví, zaved' nás jako jediný nejopravdovější a nejoprávněnější Hospodář do tohoto úplně Tvého domu.“

7. Pravím Já: „Ty jsi zajisté dobře a správně mluvil, jelikož je tomu tak, jak jsi nyní řekl. Ale Já jsem Tě ustanovil Svými anděly Svým správcem a nyní přicházím, abych s tebou účtoval. Proto myslím, že by tedy přece jen bylo na Tobě, abys Mne jako Pána uvedl do Mého tobě svěřeného vlastnictví.“

8. Praví mudrc: „Pane, kdybys byl nájemcem, pak ano, neboť když někdo, kdo ještě nic nemá, najde tu a tam dvůr, pak ovšem musí být uváděn správcem, který zná ty věci, do takového nepravého vlastnictví. Ty jsi však ve vši úplnosti nejvyšší pravdy vlastníkem všeho toho a není ti ani atom neznámý ze všeho toho, co obsahuje tento dům, jakož i má prašpatná domácnost, proto se mnou nemusíš mnoho počítat, jelikož jsem nyní až příliš přesvědčen, že je Ti můj špatný počet ve všech jeho zpronevěřených položkách od věčnosti co nejlépe znám.“

9. Proto přicházím nyní ještě jednou s nejpokornější prosbou a pravím: Ty, jedinečný Pane a Otče tohoto, jakož i každého jiného domu, vejdi do tohoto Svého nejúplnějšiho vlastnictví. Mně však, jako Svému nejšpatnějšímu správci buď milostivý a milosrdný, a netrestej mě podle míry mé, jistě zřídka tak zlé zásluhy!“

10. S těmito slovy padne mudrc přede Mnou na tvář a poprvé ve svém životě zapláče. Neboť jak smích, tak i pláč je často velmi dávno moudrým obyvatelům tohoto světa téměř zcela cizí.

11. Já však povolávám Martina a pravím: „Martine, jak se ti líbila řeč tohoto nyní obráceného mudrce?“

12. Praví Martin: „Pane, ten nám nyní promluvil nejúplnější pravdu, a to tak obsáhle, že si nedovedu nic pravdivějšího představit!

13. Kdyby Židé, když jsi přišel na Zemi, takto mluvili, pak by Tě byl věčně žádný Jidáš nezradil a žádný Kaifáš a Pilát nedali ukřižovat! Neboť také tam jsi přišel do Svého nejúplnějšího vlastnictví, ale Tvoji Tě nepoznali jako Tě poznal tento cizinec nyní zde, v tomto světě.

14. Ale co se stalo, nemohou lidé již vrátit zpět. Proto tedy odpusť, ó, nejlepší Otče, také všem, kdož nevědí, co činí, k nimž mám tu čest náležet žel i já.“

15. Pravím Já: „No, dobře, dobře, Můj Martine. Také ty jsi mluvil správně! Ale nyní vezměte tohoto mudrce a neste ho na rukou přede mnou do tohoto domu! Budiž, staň se!“

Kapitola 168.

Účinek obrácení Uhronova na obyvatele jeho domu. Vstup do slunečního domu.

1. Petr, Jan a Martin zvednou mudrce ze země a nesou ho do nádherného domu. Toho se však ostatní obyvatelé Slunce zhrozí, a to nejprve vlastní obyvatelé tohoto domu, a praví mezi sebou:

2. (Obyvatelé domu:) „Co je to?! Nesmrtelný, nejvyšší mudrc padl před tímto lidským duchem jako mrtvý na zem a nyní ho nesou tři cizí duchové do našeho domu! Co z toho bude? Kdopak je tento duch, že má takovou moc, jaké jsme dosud ještě nikdy neobjevili ani u anděla?!“

3. Praví na to někteří, kteří jdou v patách za nosiči: „Copak jste předtím neslyšeli, že tento Duch je nejvyšším Duchem Božím?! My jsme si tím téměř úplně jisti! Jak mohlo však něco takového vašim očím uniknout, věru to je nám záhadou!

4. Copak jste předtím neslyšeli, jak s Ním náš nejvyšší mudrc mluvil a že ho uznal za jediného Hospodáře a tedy Nejstaršího tohoto, jakož i každého jiného domu?!

5. Vejděte tedy do sebe a považte, jaké milosti se nyní tomuto domu dostalo, ano celému světu, že na něj poprvé našim smyslům viditelně vstupuje Svýma nejsvětějšíma nohama jeho Tvůrce! Pospěšte napřed, očistěte nade všechno bohaté sídlo stařešiny tohoto domu, aby pravý Vlastník tohoto, jakož i každého domu mohl poprvé zaujmout Své od pradávna Mu patřící místo!“

6. Po těchto slovech pádí všichni do domu a konají velmi horlivě, jak jim moudřejší z jejich středu právě poradili. Já pak jdu v patách za nimi, a to jako dříve – uprostřed Chanchah, Gelly a tří dcer právě z tohoto domu. Za mnou kráčí Borem a Chorel, nyní jako vůdce veškeré společnosti, která se zde od A až do Z nemůže dost nasytit pohledy, aby náležitě ocenila všechny nesčetné nádhery, které se zde nabízejí jejich očím.

7. Všichni nadmíru jásají a Mne velebí, neboť nyní už všichni úplně vědí, že já jediný jsem Pán, a proto jsou tím šťastnější, že jsou ve společnosti Toho, který je věčným Mistrem veškerých těchto nádhér. V tomto uspořádání kráčíme do prvního domu slunečních přátel.

Kapitola 169.

Uhronova uvítací řeč k Pánu. Nanejvyšší milostivé sdělení Páně Uhronovi. Povolání slunečních dětí k Božímu dětství. Smutné svědectví o lidech Země.

1. Když jsou všichni po krátké trvajícím vstupu v domě anebo spíše v tomto velkolepém nádherném paláci, předstoupí onen opět již posílený mudrc v nejvyšší a nejpokornější úctě přede mnou a praví:

2. (Mudrc:) „Ty, kterému se na tomto Tvém světě žádný jazyk neodvážil dát jméno, Ty nám po tak dlouhé předchozí časy Tvými praarchanděly zvěstovaný věčný Praduchu a nejvšemohoucnější Tvůrce všech bytostí, jejichž počet nemá počátku, ani konce, Ty prvý, Ty Nejsvětější, Ty

nejmoudřejší, Ty věčný zákone a věčný Řáde všech bytostí a věcí – jelikož jsi nás tak neskonale milostivě konečně jednou navštívil, učiň nás, nejnehodnější, hodnými také ještě té Tvé milosti, že nám Sám ukážeš Svou vůli a naznačíš cestu, po níž krácejíce mohli bychom se s důvěrou vždy a navěky těšit z Tvého zalíbení.

3. Jsme sice na tomto světě vyzbrojeni velkými přednostmi. Jsme co do tvaru nadmíru krásní a podle měřítka našeho společenského svazku také dostatečně moudří. Pracujeme více vůlí než rukama. Ještě nikdy nás nesoužily starosti o potravu, jak prý to velmi často bývá na ostatních světech. Rovněž neznáme tělesné nemoci, ačkoliv naše tělo je velmi vznětlivé. Také můžeme žít, jak dlouho chceme, a svolíme-li pak k proměnění, vyžadovanému vyššími duchy, stává se nám nejvyšší slastí.

4. Krátce, jsme ve všem tak postaveni, že mohu s jistotou a důsledností říci: V nekonečném prostoru Tvých stvoření sotva asi existuje druhý svět, v němž by přirození lidé byli šťastnější postaveni, než jsme Tvou nekonečnou milostí my. Ale při tom všem nicméně poznáváme, že jsme za Tvými dětmi tak daleko, jak daleko jsou od sebe póly nekonečnosti!

5. Pane, pohleď na nás, kteří jsme jako Tvé děti vzešli také z Tebe a umožni nám, abychom i my měli naději, že budeme postaveni aspoň poněkud blíže k Tvým svatým dětem v duchovní skutečnosti!

6. Nejvznešenější, Nejsvětější Otče Svých dětí, kdyby to byla Tvá vůle a nebylo to proti Tvému Nejsvětějšímu řádu, vyslyš tuto mou ubohou prosbu, k jejímuž přednesení mně dodala odvahu duchovní bída tohoto lidu a má nepochopitelně mocná láska k Tobě, Nejsvětější. Ale nehněvej se na nás, Otče svých, jestliže jsem se já, cizinec, odvážil zaklepat na nejsvětější bránu Tvého srdce.“

7. Na to pravím: „Můj synu Uhrone, právě proto, že prosíš, jsem také zde! Vždyť pohleď, lidé této malé Země na Mě nyní dočista zapomněli a udělali z ní hotové peklo! Jen tu a tam je ještě hrstka těch, kteří ve skutečnosti ještě trochu na Mé jméno dají a na něm stavějí. Většinu ostatních Mé jméno popouzí a je jim protivné. Z toho tedy snadno seznáš, že si napříště už sotva budu moci na této nevěrné Zemi vychovávat děti.

8. Neboť Mou mocí se to uskutečnit nemůže, protože by byli souzeni, což se u Mých dětí navěky nikdy stát nesmí, ježto Mé děti musí přejít do nejvyšší svobody, jinak by Mně nemohly sloužit za Mé pravé rámě. Jestliže však jimi Svou mocí nepohnu a nechám je ještě nadále činit, co svobodně chtějí, pak se stanou ďábly a budou spolu provádět tak nanejvyšší zlé věci a skutky, že by tím mohly být dány za vzor nejhlubšímu peklu.

9. Nemají víru, lásku, pokoru a poslušnost, a tedy ani zcela žádnou důvěru ve Mne. Jak by Mně také mohly důvěřovat, když pro jejich největší nevíru, vlastně pro ně ani neexistují?!

10. Proto Mně nyní také nezbyvá nic jiného, než abych ony nemnohé pravé a lepší zachránil a uschoval, ostatní pak úplně vydal jejich vlastní vůli a vzal jim vše, co je spojuje se Mnou, čímž pak v krátké době poté ze zemské půdy zmizí jako nicotné stíny.

11. Jelikož na takový způsob nemohu z oné Země obdržet již téměř zcela žádné dokonalé děti a ty nejlepší jsou horší než nyní zde ty nejhorší, kterými jste byli právě vy sami, založím zde novou školku pro Svě příští děti. Onu Zemi budu pak třídit tak, že zůstavší lepší budou muset konat dlouhé dny cesty, než narazí na nějakou sobě rovnou bytost.

12. Jelikož toto chci učinit, musím vám tedy nyní také ukázat takové cesty, na kterých budete moci dospět k Mému pravému dětství, budete-li chtít. Bude-li však Země čištěna, učiním až k vám most pro ducha, po němž budete moci s oněmi jako ruku v ruce kráčet!

13. Nyní však vyšli rychle posly a nech vstoupit mnohé dovnitř, neboť Já jim všem chci otevřít velmi široko bránu k Mému srdci! Budiž tedy a staň se!“

Kapitola 170.

**Mocné sbíhání národů sluneční obce. Pán přikazuje
Martinovi kázat. Martinovy úzkostné pochybnosti.
Nádherný zpěv a jeho povzbuzující vliv na Martina.**

1. Na bezodkladný rozkaz mudrcův vyběhli rychle na všechny strany poslové, aby svolali tisíce a tisíce, aby sem přišly k velikému zvěstování nové nauky, kterou na tomto světě dosud ještě nikdy neslyšely.

2. Jako když vichřice letí a ženou před sebou mraky, tak se rozletí poslové po velké obci a svolávají jako bez dechu obyvatele, aby s nimi šli co nejrychleji do příbytku, do kterého přichází mudrc Uhron vždy při velkých příležitostech, aby z výše výšin zvěstoval nové cesty moudrosti.

3. Lidé obce po zaslechnutí volání spěchají jako nejprudší vichřice k označenému domu. Neboť každého unáší veliká touha jako na perutích orla ovzduším a všichni proudí a hrnou se k místu, kde na ně čeká to nejvyšší.

4. Martin slyší jakoby velké šumění a hučení a jako rachocení hromu a táže se Mne: „Pane, Otče, odkud je tento hluk? Přichází blíž a blíž a stává se každým okamžikem mohutnější!“

5. Odpovídám Já: „Copak ještě nevíš, že přitahování působí nejsilněji tam, kde je základní magnet?! Hle, tento hluk pochází od rychlého přibližování se lidí této velké země sem, protože všichni tuší, čeho se jim zde dostane. Už obléhají tento dům. Vyhlédni čtyřmi branami, jak nepřehledné zástupy se sem valí! Všichni, všichni přicházejí, aby slyšeli slova Pána života a smrti.“

6. Hle, tu bude naše práce již poněkud namáhavější, než jsi ji dosud okusil. Ale nic si z toho nedělej, neboť i když je práce veliká, máme přece k tomu jen také síly a moci více než dost. Či snad myslíš, že tu s naší silou nevystačíme, a proto tak úzkostně zkoumáš přicházející davy?“

7. Praví Martin: „Pane, to bylo ode mě zajisté nanejvýš hloupé. Ale myslím jen, jak nás všechny tyto nesčetné bytosti uslyší? Zde v domě – ač je velmi rozsáhlý – nebudou moci být umístěni. Neboť vidím na mnoho mil daleko, a hle, celý tento prostor je přeplněn! Vydeme-li však z domu pod širé nebe, tu nás uslyší také jen ti nejbližší, kdežto všichni ostatní nás ani neuvidí! Opravdu, poučovat tuto hroznou spoustu bude pěkná práce!“

8. Pravím Já: „Ne tak, milý Martine. Ta věc zde půjde zcela jinak! Budeme zde jednat jen s nejbližšími, a to hlavně s Uhronem a on to zvláštními znameními, jakoby tak zvaným telegrafem okamžitě sdělí všem ostatním.“

9. Ale zde záleží opět především na tobě! Ty budeš konat prvé kázání, potom Petr a Jan a konečně Já Sám. Ale pravím tobě, nyní se seber dohromady, neboť bude zde mnoho bouří! Hleď, abys nebyl rušen! Ale nyní měj ještě poněkud strpení; až ti dám znamení, pak začni své kázání! Staň se tedy!“

10. Praví Martin jakoby k sobě: „Ano, ano, Pane, tobě se snadno řekne: ‚Budiž!‘, ale já, já, já, to je zcela něco jiného! Já mám nyní konat kázání těmto milionům lidí, kteří jsou jistě právě tak moudří, ne-li moudřejší než já, a to před tváří Pána, Petra a nesmírně důmyslného Jana?! To bude pěkně dopadat – a to za všelijakých bouří a hromobití, tak to bude ještě pěknější! Přitom budu dělat skopičinu za skopičinou. To bude zvlášť pěkné! Pak se mi notně vysmějí a budu hotov. To pak bude zpropadeně dobře dopadat!“

11. Měl jsem již častěji všelijaké hloupé, a mnohdy ovšem také poněkud chytřejší řeči za přítomnosti jak Pána, tak i Petra a Jana, ale tehdy nebyly miliony, ano, dokonce triliony posluchačů, kteří byli vesměs moudřejší než já. Ale zde, kde se to jen hemží a hemží, vypadá vše zcela jinak!

12. Celý dům je již napěchován, muže a ženy již nelze ani rozeznat! Tisíce nepochopitelně překrásných bytostí upíná na mě své velké ohnivé oči a zdají se být v největším napětí nad tím, co budu přednášet. To bude pěkně dopadat; to bude velmi pěkně dopadat! Ještě nevím ani slůvka z toho, co k nim budu mluvit a oni už upínají zrak, natahují uši a otevírají ústa, jak mohou, aby uslyšeli mou moudrost – či co to bude! Ó, ti budou žasnout nad mou moudrostí!

13. Nechá-li mě Pán nyní na holičkách a nevloží-li mi každé slovo do úst, přijdu pak do bryndy, v jaké jsem ještě nikdy nebyl! Už dávám stále pozor na znamení Páně, ale budiž Mu všecken dík, že dosud ještě žádné nepřišlo! Snad přece ještě zůstane na cestě! Ó, kdyby jen pro mě zcela odpadlo! Ale to se jistě nestane! Pán se již tváří, jako by chtěl říci: Martine, nyní se seber!“

14. Ale slyšte, slyšte – slyším jakoby vzdálené harmonie? Slyším zpěv, nádherný zpěv! Zní to jako tóny varhan, jako hlasy z nejčistších pěveckých hrdel! Ach, to je nádherné, to je čistě nebeské! Ó, čistá hudbo, božská hudbo, ty potěšuješ a povzbuzuješ mysl duše nejen na Zemi, ale jsi také v nebi velkým obcerstvením blažených duchů! Stále silnější akordy se střídají ve vznešeně držených tónech!

15. Ach, to je nanejvýš velebné! Ten silný bas, ten libě znějící diskant a to nejčistší sladění! Ó, Pane, tato hudba je nádhernější než všechny ostatní nádhery tohoto světa! Ano, ano, tato hudba mě celého veskrz oživuje a nyní cítím, že přece něco dovede, tak tedy budu muset začít s kázáním! Opravdu, to je zajisté nádherná píseň ke kázání, jakou kdy ucho ducha, jakým jsem já, slyšelo!

16. Ó, jak nádherná, nádherná, nádherná! Ó, Pane, děkuji Ti za tento nádherný požitek! Platí zajisté jen Tobě zcela jedinému, ale nicméně jsem celý blažený a mám nyní také více odvahy než předtím. Ano, Ty máš zajisté nebeské prostředky, abys povzbudil nesmělou mysl a váhavému vlil odvahu a znáš mysl každého! Tak budu nyní také jako pravý hlasatel Tebe zvěstovat a ukáži jim Tvou skrytou velikost, lásku, moc, sílu a svatost. Věčně pochváleno a velebeno budiž Tvé jedině nejsvětější jméno!“

Kapitola 171.

Pokyny Páně Martinovi o chování. O léčení hněvu a jak jednat se Satanem. Martinova opatrnost před počátkem kázání. Mocné hrozby nepřítel v podobě bouřlivého přívalu. Martinova uklidňující slova k ustrašenému davu. Útěšná slova Páně.

1. Pravím Já: „Dobře, dobře, milý Martine! Zpěv ke kázání se blíží ke konci, proto se tedy jen velice seber! Neboť pravím tobě, že to zde půjde velmi prudce, neboť nejsme si jisti před návštěvou našeho nepřítel.

2. Proto se seber a nedej se ovládat hněvem. Proti hněvu nesmíš bojovat hněvem, nýbrž jen klidnou vážností. Tak nad ním překvapivě zvítězíš. Neboť hněv chce opět vyvolat hněv, aby jej pak svou domnělou převahou zničil. Jestliže hněv nenajde nic, na co by se vrhl, vrací se k sobě samému a sám sebe zničí. Proto buď na vše připravený, buď vážný a mírný, a tak zvítězíš!“

3. Praví Martin: „ Pane, přijde-li snad onen nepřítel, s nímž jsem měl tu čest již jednou ve svém domě co činit, pak tě prosím o propůjčení trochu více síly, neboť té bestii bych dal rád pro celou věčnost „na pamětnou“, jako povinný dík za tu mnohou „laskavost“, kterou mně prokázala!“

4. Pravím Já: „Ne tak, milý Martine, neboť ty víš, že spláčet zlo zlem nepřineslo ještě nikdy pozhnané ovoce. Proto nech tedy tyto myšlenky od sebe opět odejít, jak k tobě přišly, a jedne, jak jsem ti předtím poradil, tak budeš jist nejrozhodnějším vítězstvím. Kdybys však působil na nepřítel ničivě, pak by jistě uprchl, ale ne, aby se opět vrátil, nýbrž aby nabral nové síly a mohl ti pak domněle více škodit!

5. Pravím tobě: Zničen by mohl být brzy, ale jelikož to v důsledku stanoveného řádu není možné, musí se pak zcela jinak jednat a zcela jinak ho zajmout, aby se jeho zachováním učinilo trvajícím celé stvoření! Co možno ho omezit, to je řešení, ale budiž každý dalek toho, aby ho ničil, anebo dokonce zničil!

6. Nyní se však také blíží ke konci píseň ke kázání. Proto se vzchop, Mé přispění ti nebude chybět, budeš-li jednat podle Mé rady.“

7. Když toto vyslovím, umlkne také hudba a mudrc Uhron přistoupí k Martinovi a praví: „Nuže, příteli, slyšel jsem, že ty k nám promluvíš první, proto také můžeš již začít, neboť vše je připraveno. Lidé jsou shromážděni, telefony jsou na svých místech, všechny uši a oči se upírají na tebe, a tak kdyby to – a především onomu Jednomu – bylo libé, mohl bys začít.“

8. Praví Martin: „Ano, přáteli, ihned začnu, ale jen mi dříve řekni, zda všechny hosty, kteří jsou nyní v tomto domě ve stíněných davech shromážděni, znáš tak dobře, abys mi mohl sdělit, zda mezi nimi není nějaký úplně cizí a tobě také úplně neznámý host.“

9. Není-li zde vůbec žádný cizinec, pak budu s vámi mluvit zcela přímo a zcela krátce, je-li zde však nějaký nepozvaný, který se sem snad vplížil jen jako lupič, zloděj a vrah, aby zde za mé řeči k vám zkalil a rozčílil myslí všech těchto přemnohých posluchačů, pak mi ho ukaž, abych ho zde postavil před sebe před očima vás všech.“

10. Mudrc prohledává pilně svými očima spoustu hostů, kteří stojí v nejkrásnějším pořádku, avšak nikoho neobjevuje, kdo by byl cizí a praví k Martinovi: „Příteli, pokud mé oči vidí, neobjevují naprosto nic cizího, ale dám v té věci znamení těm, kteří ve velkých davech čekají venku a ihned se ukáže, zda mezi nimi není nikdo cizí!“

11. Martin: „Dobře, dobře. Učiň tak, proto tedy ještě trochu posečkám!“

12. Mudrc učiní rychle do dálky znamení a v krátké době přichází ze všech stran zpět odpověď a zní takto:

13. Dav: „Ne, ne, ne! Nikdo cizí zde není mezi námi! Ale něco jiného se ukazuje na hladině blízkého velkého moře, hladina se stává velmi neklidnou a mocně kolísá! Jsme v úzkostlivém očekávání, že se žene velký příval, a že se budeme muset dát všichni na útěk ještě dřív, než neuvznesenější svatí hosté ukončí svá svatá slova k nám.“

14. Zatímco ti, Uhrone toto zvěstujeme, ukazuje se v neveliké dálce také již ploché břicho nesmírného rozsahu! Velký Bože, Duchu, bude-li vyhnáno v úplnou výšku, přizene se voda i přes tvé nejvyšší viditelné v tvém prapůvodním domě.“

15. Mudrc to zcela rozpačitě oznamuje Martinovi a prosí ho, aby poprosil Pána, aby bylo toto nebezpečí od nich co nejmilostivěji odvráceno.

16. Praví Martin: „Příteli, řekni a oznam jen rychle všem, aby se proto ani v nejmenším nebáli, protože nebude nikomu ani vlásek na hlavě zkriven! Neboť toto činí onen bezmocný zlý duch, který byl tak drzý, že jim všem dříve jako falešný světelný anděl předepsal nové Boží zákony, které však byly jen jeho vlastní, a kterými je chtěl všechny ze základu zcela zahubit. Aby však byl tento jeho zlý plán navěky úplně zmařen, proto jsme nyní zde a chceme je všechny zachránit a také zachráníme mocí a silou Toho, jenž nyní dlí mezi námi jako věčný nejsvětější Otec mezi svými dětmi! To ihned všem oznam!“

17. Mudrc to ihned učiní, a za krátký čas obdrží odpověď:

18. Dav: „Nejvyššímu Božímu Duchu všechna čest a úcta! To je zajisté největší útěcha, ale nicméně voda stoupá neuvěřitelnou rychlostí a za deset kyvů velkého kyvadla bude u nás! Proste, aby to Pán změnil, jinak je nejvyšší čas před očima všech k útěku!“

19. Mudrc to co nejdříve a nejrychleji oznamuje opět Martinovi a Martin praví:

20. Biskup Martin: „Oznam tedy rychle všem, aby přes veškeré tyto zjevy neměli nejmenší strach! Ať neutečou, i kdyby voda už i jejich nohy oplachovala, neboť Pán nad nepřitelem jen až potud zamhouří oko, pak ho však nejvyšší přisností soudu a před jejich očima co nejmocněji potrestá!“

21. Mudrc to opět rychle oznámí a přijde odpověď:

22. Dav: „Na slovo Svatého dopustíme nebezpečí také k našim nohám a budeme pak jásat a Božího Ducha přes míru chválit a velebit, prokáže-li nám tuto neslýchanou milost! Ale voda ustavičně stoupá a nepřehledné velké břicho vzrůstá dosud nikdy nevidanou rychlostí. Z toho povstane nejstrašnější a nejpustošivější výbuch, nebude-li mu učiněna přítrž Boží všemohoucností!“

23. Mudrc sdělí rychle tuto odpověď ihned Martinovi a Martin ve velkém rozčilení praví:

24. Biskup Martin: „Poslyš, příteli, to je nejbídnější červ, jenž nemá před Bohem, svým věčným Pánem, žádnou úctu, protože ví, že je příliš dobrý, ano nekonečně dobrý! Ale ačkoliv u Pána přijímá vše jaksi charakter nekonečnosti, přece se zde Satan přepočítá, neboť tentokrát dochází Pánu jeho beztoho již téměř věčně trvajících trpělivost a On již dovede bohaprázdného, nejstaršího zlosyna náležitě spoutat!“

25. Pravím Já: „Martine, jen se nedej nyní rušit! S tímto rypalem začnu již velmi brzy účtovat, ty však jen začni svou přednášku, abychom jednou konečně přišli ke konci! Nech Satanu jeho radost, pravím tobě, bude krátká. A abys mohl být tím klidnější, pravím ti k tomu ještě: Tentokrát se nepřítel s Mou trpělivostí velice přepočítá, ano, již se přepočítal!“

26. Praví Martin: „Pane, Nejlepší, Nejsvětější Otče! Nyní se z mého ubohého srdce odvalilo třicet centů těžké břemeno! Ó, ó, Tobě všechna má láska a věčně nejhlubší úcta!“

Kapitola 172.

Martinovo kázání ke shromáždění slunečních lidí. Život kříže na Zemi podmínkou dosažení dětství Božího.

1. Po těchto slovech se obrátí Martin k obci a praví: „Vy všichni, kteří jste zde při této mimořádné příležitosti shromáždění, abyste slyšeli slova života z mých úst a nakonec i z úst Pána Samého, dejte si především říci, abyste se nedali rušit, bude-li vás zlá bouře ohrožovat. Neboť Bůh, Nejvyšší, Všemohoucí Duch sám je viditelně přítomný zde. A je to právě Týž, s kterým jste mě všichni předtím viděli mluvit, ačkoliv jste nás neslyšeli.“

2. Sám tento jedině pravý, věčný Pán a Tvůrce vši nekonečnosti, dal mně pro vás všechna nejuplněnější ujištění, že před vašima očima co nejmocněji potrestá onoho zloducha, kdyby se odvážil chtít svou zlou hru ještě dále provozovat. Jelikož tedy máme od něho Samého takové ujištění, budeme také beze vši bázně ve vši trpělivosti vyčkávat, jakou milost nám Pán udělí.

3. Já však, který nyní mluvím, nejsem naprosto žádným mudrcem ze sebe, nýbrž vše, co vám nyní povím, povím vám z Pána, slovy nikoli vznešenými, nýbrž zcela prostými. Proto také nic vznešeného neočekávejte, ale zato tím více pravdivého a dobrého! Neboť dám vám, co mám, a tak tedy poslyšte mě!

4. Drazí, nynější druhové milosti, milosti mého Boha a vašeho Boha, mého Pána a Otce, a vašeho Pána a nyní také vašeho Otce! Všemohoucí nejlepší vůle právě tohoto jednoho Otce, vyzbrojila vás všechny již od prvopočátku na tomto vašem nádherném světě tolika přednostmi, že jich nelze uvést ve zcela žádný poměr naproti obyvatelům mé Země.

5. Vy jste svou postavou krásní, ano, jste tak krásní, že my, obyvatelé Země, si nedovedeme představit krásnějšího ani nejčistšího světelného anděla. Mimoto máte volně ponecháno trvání vašeho pozemského života, takže každý z vás může žít, jak dlouho chce, a rozdíl mezi vašim přirozeným životem a vašim posmrtným duševním životem je tak nepatrný, že je téměř jedno, kráčíte-li s tímto svým tělem anebo bez něj! Vidíte zesnulé a mluvíte s nimi kdykoli a jak často chcete, a můžete také dokonce mluvit a jednat s námi nyní zcela čistými duchy, jako byste již zcela žádné tělo neměli.

6. Jak vše zcela jiné je to na onom tvrdém světě, na kterém jsem kráčel v těle já a všichni, kteří jsou zde se mnou! Přirozený život je tam sice neurčitý, ale přitom nicméně velmi krátký. Řekne-li někdo z vás „Já jsem mlád.“, byl by u nás již nesmírně stár, neboť vím, že v tomto shromáždění jsou také velmi mnozí, kteří by podle našeho pozemského počítání měli stáří několika set let, a to jsou u vás ještě mladí lidé, zatímco u nás by byli již opravdu báječně staří!

7. U vás jsou však lidé také tak staří, že jsou podle našeho počítání času téměř již starší než veškeré lidské pokolení na mém světě! Ano, zde jsou také tak staří, dosud v těle žijící lidé, kteří jsou snad ještě tisíckrát starší! Jak velké, důležité – a mohlo by se dokonce říci – jak svaté zkušenosti takoví lidé zajisté učinili a jak velkého rozmachu zajisté nabývá vaše duchovní vzdělávání po boku tak vysoce zkušených učitelů a jak hluboko zapouští kořeny vaše nádherná moudrost!

8. Ale na našem světě, sotva člověk začne chápat, co je to život, bývá již co nejbolestněji usmrcen, musí ven ze špatného těla. Zda k nějakému životu anebo smrti, to se sotva někomu oznámí. Krátce, člověk musí opustit vše, cokoli si nějak vydobyl, ať je to čest, sláva, lesk, ctnost,

věda, moudrost, na to Pán nebere nikdy ohled, nýbrž když tajný anděl, anděl zhoubce a anděl mučitel přijde a vrazí člověku tajně meč do srdce, pak je již konec.

9. Člověk musí zemřít beze vší určité naděje na odplatu! Neboť život po smrti těla záleží u nás podle tradiční nauky pouze ve víře a naději, ale téměř nikdo ještě nemá – jako vy zde – určité vědomí věčného života ve svém tělesném životě. Považte, jaká je to výhoda pro svobodného člověka, je-li jako vy zde, pánem svého života! Jak se může ze všeho vydobytého těšit a jak svobodně všech nesčetných výhod života požívat!

10. Vy můžete s dušemi od vás tělesně odloučených bratrů mluvit a můžete je také stále vidět, jako by nebyli nikdy zemřeli. U nás sotva desetitisící ví, zda je ještě po tělesné smrti nějaký život a jaký je, a přece je povinen obětovat vše pro život, který tak mnozí nijak neznají, nemají ani tušení, že nějaký takový život je, a ti, kteří v něj věří, nemají ani nejslabší náznak mimo několika neudržitelných bájí – v čem tento život záleží anebo má záležet!

11. Považte, jak nevypočitatelnou předností to je, když nějaký tvor je tu už od počátku jako pán života!“

Kapitola 173.

Pokračování kázání biskupa Martina. Rozdíl životních poměrů na Slunci a na Zemi.

1. Biskup Martin: „Váš svět je nám sluncem, bez něhož bychom neměli život. Dává nám světlo a teplo, vy však jej obýváte, aniž byste znali noci a zimy.

2. Víte, co je slunce? Ano, ano, při vší své moudrosti sotva víte, co je slunce, protože jste totiž sami obyvateli slunce.

3. Znáte sotva tu výhodu, že jste obyvateli slunce. Já jsem je také dříve neznal, dokud jsem se ještě plazil jako červ na své nejubožejší planetě, ale nyní je znám, a proto vám mohu říci, že já jako zmoudřelý duch nemohu nalézt zcela žádný výraz, kterým by mi bylo možno vyložit vám, jak velkou výhodou je být obyvatelem slunce, a jak naproti tomu hrozně bídne je ve všech svých přirozených poměrech postaven obyvatel zejména mého světového tělesa. Pro něho jsou nanejvýš sotva prchavými okamžiky, o nichž může říci: „Ony mě uspokojily!“

4. Velká tvrdost a hubenost půdy nutí ubohého člověka vydělávat si chléb v krvavém potu tváře, a jelikož však tato těžká práce mnohým již od narození měkčím povahám nechutná, zebrají anebo, jsou-li dost mocní, berou také násilím těm pracovitějším jejich zásoby a žijí z nich.

5. Postupně najmou tito lidé množství stejně smýšlejících, kteří již nepracují, nýbrž vycházejí na takový lup. Ti všemožně a pod všelijakými záminkami budícími zdání, že jsou v souladu s právem, utiskují pilné pracovníky, požadují od nich jisté poplatky a chovají se přitom k nim povýšeně..

6. Časem se z takových práce se štítících tvoří mocní páni, kteří dělníky a živitele ovládají, dělají si s nimi, co chtějí, a za to jim nedávají nic jiného než zákony na zákony, které mají na zřeteli hlavně jen výhody těchto zákonodárců, proto také zachovávání zákonů je pod nejpřísnějšími tresty přikázáno, což strastiplný život takového živitele ještě tisíckrát zvyšuje a činí je bédnějšími.

7. Jsou-li dělníci tu a tam příliš potlačováni, pak nezřídka ve velkém hněvu povstávají, vytáhnou ve velkých zástupech proti svým potlačovatelům a často je ve velkých houfech usmrcují, přičemž pak také obyčejně přicházejí o vlastní život.

8. Taková z hněvu vzplanuvší hnutí se u nás nazývají války a začnou-li, nekončí se však také obyčejně dříve, dokud nezřídka buď jedna strana druhou zcela nepotřela, anebo dokud strana slabší nepřijde za vraždění k poznání, že na stranu mocnější naprosto nestačí, a vzdá se jí na milost, anebo nemilost, načež pak je ovšem mír opět obnoven.

9. Ale jaký mír! Pravím vám: mír pekla, a nikoli mír nebes! Neboť poražený se stává otrokem a pro svou bezmocnost si musí nezřídká dát líbit zákony, kterými je nejtěžšími řetězy a pouty svázáno nejen jeho, často mnohými ranami pokryté tělo, nýbrž také jeho duch.

10. A tento stav trvá pak ne snad krátkou dobu, nýbrž nezřídká tisíce dlouhých pozemských let! Přitom však povaha Země zůstává nicméně vždy stejná, hned noc, hned zase bídný žalostný den, hned vše ztuhlým činící zima, na to opět tak horké léto, že činí kovové řetězy a pouta ještě zhavějšími a nesnesitelnějšími než smrtelně tuhá zima.

11. Nedostatek potravy působí bolest v žaludku, kterou nazýváme hladem, který se při neúrodných létech stává často tak velkým, že mnozí jím zmirají!

12. Přátelé, porovnejte tento život s životem vašim a řekněte sami, zda vaše moudrost nalezne slova, kterými by mohla být dostatečně označena nesmírná výhoda vašeho života! Vy pravíte: „Takový život není žádný život, nýbrž jen ošklivá jeho trýzeň! Jak tu mohou lidé trvat a jak svého Tvůrce chválit?!“

13. Já však vám pravím, ač je vaše otázka spravedlivá, že je tam nicméně velmi mnoho lidí, kteří svého Tvůrce tím více milují a chválí, čím hůř se jim vede! Co tomu řeknete?

14. Vy pravíte: „Příteli, to je nemožné! Jak může nějaký dobrý Tvůrce dávat někde Svým tvorům něco tak zlého a žádat, aby Ho za to ještě chválili a milovali?! Věřu, je-li tomu tak, pak ti ubozí obyvatelé Země ještě nikdy svého pravého Tvůrce nepoznali! Anebo poznávají-li Ho, pak jsou blázni, že Mu za takový život děkují, anebo Ho dokonce ještě milují!“

15. Pravím Vám, také tato vaše námitka v odpovědi podaná je následkem vašeho tak nesmírně výsadního života spravedlivá. Ale co tedy řeknete potom na to, že Tvůrce ustanovil lidem mé planety dokonce nejtěžší věčné tresty pekelného ohně jako nejjistější následek toho, jestliže Ho při všech svých trýzních pozemského života nade všechno nemilují, svým nepřátelům a trýznitelům nežehnají, nemodlí se za ty, kteří jim klnou a nejsou-li Bohu, Tvůrci, za vše, co jim ať v slasti, nebo starosti dává, vděční ze všech sil, které jim při všech těch trýzních ještě zbývají? Řekněte, co o tom soudíte?

16. Jak se vám líbí, že Pán trestá na oné planetě nejvíce právě ty, kteří jsou Mu nejvíce z celé duše oddáni, a že ti, kteří Jím naprosto opovrhují, žijí často a téměř většinou v největším blahobytu? To je v tom, co se na mém světě nazývá „blahobyť“, který ovšem nelze přirovnat k blahobytu vašemu.

17. Mluvte, přátelé, sdělte mi svůj úsudek, vy nešťastnější! Vy mlčíte! Musím vám toho tedy říci ještě mnohem více, abyste pak mohli tím snáze čerpat úplný úsudek, a tak poslyšte:

18. Nemusím vám snad stále líčit váš nádherný stav, mám-li vám naproti němu náležitě jasně před oči postavit bídný stav mého světa, neboť vím, že znáte svůj stav beztoho mnohem lépe, než já. Ale za to vám chci tím jasněji před oči postavit stav mého světa a poněkud obsírněji se vyslovit, a vy pak svou nejčistší moudrostí a svými nejbystřejšími pohledy budete s to sami velmi snadno posoudit, jak je to se stavem obyvatel mé země v poměru k vám. Jelikož jste nad tím, co jsem vám dosud sdělil, již téměř bez dechu, jsem opravdu velmi zvědav, co řeknete tomu, co vám nyní sdělím dále!

19. Již dříve jsem vám řekl, že můj svět je vesměs velmi tvrdý, přirozeně i duchovně či mravně. Jen nejtěžší, všechny síly napínající práci, může být z jeho půdy získaná potrava pro tělo. Dříve než se však může s úspěchem pracovat, musí se zhotovit ještě tisíc nástrojů, pomoci nichž se může z tvrdé půdy země něco vydobýt.

20. Nyní se nanejvýš proměnlivými údobími vyvinuly věci a poměry na tomto mém světě mezi lidmi tak, že jen nejmenší část lidí má půdu. Mnohem větší část nemá nic a musí vlastní částí lidí dělat za špatný žold a nezřídká za nejhubenější stravu pouhého nevolnického otroka.

21. Když takový vlastník, obyčejně práce se štítící a co nejvíce slibující lenoch, spatří takového otroka odpočívát se znavenými údy, dává mu ihned co nejtvrdší napomenutí, která obyčejně končí výhrůžkou, která při nejbližším přestoupení bývá většinou již plně uskutečněná. Velmi mnozí tito

vlastníci nashromazďují často mnohotisíckrát více, než by mohli oni a jejich děti v tisíci letech spotřebovat.

22. Nyní však přijde tvrdá, vše ztuhlým činící zima. Před ní se chrání bohatí vlastníci dobrými domy a dobře vybavenými pokoji, které mohou pomocí uměle rozdělaného ohně velmi příjemně vyhřát, a v těchto pokojích nebo komnatách mají teplá a měkká lůžka k odpočinku.

23. Ale mnozí nemajetní chudáci musejí strávit svůj život ve špatném oděvu a nezřídka hladoví, nemocní a nuzní v nejhorsích děrách. A daří-li se jim nezřídka také tak špatně, že – jak se často stává – musí jich mnoho tisíc hladovět a zoufat si. Z toho bohatým majitelům nezešediví ani jeden vlas, nýbrž přihlížejí k tomu zcela klidně a říkají: „To je dobře, že taková přebytečná žebrácká sběr vezme za své a nebude nás tak velice trápit a obtěžovat!“

24. Ale právě této nouze, kterou většinou boháči způsobují u chudých, používají ještě více ke svému prospěchu. Tak nelidsky lichvaří s velkými spoustami uskladněných potravin, že kdo jim nedá anebo aspoň nemůže dát, co žádají, ten může před jejich dveřmi vyhladovět a oni se proto ve svých srdcích nestanou ani o vlas měkčími.

25. Jakkoli je tato věc do nebe volající nespravedlivost, nečiní při tom Tvůrce nic. Dny a noci se pravidelně střídají, déšť padá a žehná polím bohatých víc než chudých, kteří nemají tolik prostředků, aby své beztoho nejhubenější pozemky podle potřeby obdělali. Ovocné stromy boháčů překypují většinou požehnaním, kdežto u chudých jsou nezřídka zakrnělé, zpola suché a bez ovoce. Tvrdí boháči mají vše v nejpožehnanějším přebytku, kdežto chudáci často úpí a hynou v sotva popsateľné bídě.

26. A jak bylo řečeno, takové do nebe volající pekelné počínání Stvořitel nezřídka trpí po mnohá léta s takovou lhostejností, jako by to zcela nic nebylo. Když pak Tvůrce občas – ovšem jen zdánlivě, jakoby obměkčen krvavými slzami ubožáků – pošle na zemi soud, který ovšem jen vypadá jako by byl od Něho, postihuje pak takový soud opět hlavně jen chudé a slabé. Bohatí obvykle vyvážnou většinou se zdravou kůží a mnozí se během takového soudu stanou bohatšími a pozemsky šťastnějšími.

27. Přijde-li soudná válka, pak za bohaté majitele musí jít do války chudí a nemajetní, a musí se dát za beztoho šťastné vlastníky zabít, za což nedostanou nic jiného než nanejvýš skrovný žold. Za to však bývá potom bohatým jejich majetek opět zajištěn, a tak se vracejí chudí z bojiště domů často zcela zmrzačení, s jednou nohou, s jednou rukou a tisícerými jizvami, kde musejí o bídný kousek chleba žebrat, a přijdou-li ke dveřím boháče, bývají nezřídka jako nejsprostší zvíře odstraňováni. Nedostanou nic než často nanejvýš bohaprázdná slova potupy a bývají zahnaní, nechťejí-li jít sami!

28. A hleďte, přesto nesmějíte takovým bohatým pachatelům zla nic zlého přát, nýbrž ještě jim žehnat a svým mučitelům a trýznitelům z celého srdce odpouštět, jinak mohou ještě propadnout od Boha věčnému trestu v pekle!

29. Jak to však dopadá s válkou jako Božím soudem, který tu totiž vždy nejkrutěji postihne vždy beztak ty nejbídnější, právě tak je to také se všemi ostatními soudy. Chudé a bídné postihne každý soud co nejsilněji, kdežto bohatí a šťastní, kteří bez srdce a citu vyjdou z toho, jak jsem se již dříve zmínil, většinou se zdravou kůží.

30. A přece jsou to většinou právě jen chudí, kteří lpí na Pánu, věří v něho, a pokud to dovedou, modlí se k němu. Šťastní boháči mají zřídka sotva poloviční víru, většinou však nemají žádnou víru, a ve svých jako kámen tvrdých srdcích mají velmi málo lásky k Bohu, modlí se málo anebo zcela nic, a nezřídka si dovolují co nejhanebněji se Jemu i Jeho zákonům rouhat.

31. Kus zlata, dobré jídlo a mladá bujná nevěstka, s níž mohou provádět nejhanebnější smilstvo, je jim tisíckrát milejší než Bůh, který pro ně vlastně neexistuje. A to je pro ně mnohotisíckrát více než ti, kteří pro ně v potu tváře vykonávají nejtěžší práce, a se svým bez toho nejubožejším životem konají ve dne v noci, v létě a v zimě stráž pro jejich bezpečnost.

32. Ale při vši této své nejuplnějši bezbožnosti jsou pozemsky šťastní, nejsou ve svém přebytku nikdy poškozováni chudými, nýbrž mnohdy sobě rovnými, mají se však potom sami jako nešťastní ještě tisíckrát lépe než nejšťastnější chudí, kteří mimo bídu na bídu nikdy nic neměli.

33. Přátelé, copak tomu říkáte? Jak se vám líbí tyto poměry života na oné hvězdě, kterou nazýváte všeobecně „Svatou“?“

Kapitola 174.

**Hluboce rozčilující dojem kázání Martinova
na Slunečňany. Rozmluva Uhrona s Martinem.**

1. Vtom přistoupí moudrý Uhron a praví: „Příteli, já vím, že nám sděluješ pravdu. Ale co tím chceš? Chceš tyto národy popudit proti Bohu? Věřu, zde je všechna má moudrost u konce, a já nemohu pochopit ani tebe a ještě méně Boha! Jaký řád to může být?

2. Já znám nebesa a znám také pekla mnohých světů i s oním vaším světem, ale pravím tobě, tu není žádné peklo horší než tvá Země. Proto tě prosím, mluv o něčem jiném, sice pobouříš všechny národy proti Bohu, kterého dosud nadevše chválili a uctívali!“

3. Praví Martin: „Příteli, hled', každé věci a všechny bytosti je nutno řešit od Pána, otevřeně anebo potají podle určitého úkolu. Jenže je tu rozdíl, jak se věci řeší. My, bytosti, ze své vlastní svobodné vůle věci řešit nemůžeme. A tak ať následuje v mé řeči cokoli, já nekonám nic než to, co chce Pán! A tak můžete vždy dále poslouchat, neboť s touto věcí nejsem ještě u konce.“

4. Praví mudrc: „Můžeš ve své řeči vždy dále pokračovat. Ale je jen otázkou, v jakém zájmu a k čí prospěchu a užitku. Ty ovšem neztrácíš, ani nezískáváš jistě nic tím, zda my, čistší bytosti a obyvatelé tohoto světa víme, anebo nevíme, jak to dopadá na tvém světě. A my nezískáme jistě také nic, jestliže našim smyslům přiblížíš špatnost svého světa více, než je to naší moudrosti možno učinit pohledy do vlastních poměrů tvého světa. Zato však můžeme při tvých výkladech o strašném soudním stavu tvého světa utrpět naprostou škodu, a to takového druhu, že by se dala opět těžko nahradit!

5. Proto soudíme takto: Jelikož jsme obdrželi od tebe beztoho již až příliš obsáhlé vylíčení o nejhorších poměrech tvého světa a podle našeho spravedlivého závěru dovedeme si až příliš snadno představit, že na tvém světě jsou asi jistě ještě mnohem horší věci a poměry, protože všechny podmínky jsou k tomu právě tvými výklady dány před naše oči, myslím, že by bylo úplně zbytečné, abys nás ještě déle trápil s něčím, oč se vlastně můžeme tím méně starat, již proto, že nejsme naprosto schopni poměry tvého světa měnit, a také skutečně nikdy nebudeme ochotní, anebo dokonce snad si nebudeme přát, aby onen nejšpatnější řád tvého světa byl zde přijat. A tak myslím, že bys mohl nyní na svém místě nechat mluvit svého bratra Petra, jenž snad přijde s něčím lepším!

6. Kdybys měl snad v úmyslu obžalovat před námi Boha, svého a našeho Tvůrce, zda jedná správně, či nesprávně, pak bych tě musel se vši vážnosti politovat! Co bychom mohli my, nejbezmocnější tvorové, pořídit proti nanejvýš nekonečné a nejvýš neomezené všemohoucnosti Tvůrcově, kdybychom také skutečně poznávali, že s lidmi tvého světa je snad nespravedlivě nakládáno?! Vždyť On je zajisté jedině Pánem, v Jehož velké ruce Vůle spočívá celá nekonečnost!

7. Dejme tomu, že by skutečně mezi nesčetnými myriádami Svých světů zřídil jen jeden, který by byl pouze hříčkou Jeho nálad. Řekni, kdo by Ho mohl volat k odpovědnosti?! A kdyby ses odvážil to učinit, myslím, že bys tím mohl vynutit od něho ospravedlňující odpověď? Já myslím, že On je a zůstává věčně zcela jedině Pánem a koná, co chce. Komu chce být dobrý, tomu je dobrý, koho chce však zavrhnout, toho také může zavrhnout, ať by se nám to zdálo správné, anebo nesprávné.

8. Kdo by Mu mohl vstoupit do cesty a zabránit, kdyby nyní chtěl tento náš svět okamžitě zničit, anebo kdyby na nás poslal myriády nejstrašnějších trapičských duchů a nechal nás eony času trápit? Co bychom mohli k zabránění takového soudu proti němu postavit?

9. Já myslím, že Bůh, který je nyní mezi námi viditelný, je jediným Pánem všech světů, nebes a také pekel. Jeho všemohoucnost však ručí za Jeho ve stejné míře nekonečnou moudrost! On zajisté vše nejlépe ví a poznává, proč sem tam dopouští leccos, co naše moudrost těžko kdy pochopí, proto

se také co nejochotněji podrobíme Jeho vůli a Jeho řádu, a já jsem přesvědčen, že po špatné cestě nepůjdeme. Nejsi se mnou srozuměn?“

10. Práví Martin: „Jsem! Ale právě z tohoto tvého důvodu, že to je vůle Páně, musím mluvit, ještě dále. Neboť také v tomto musíš respektovat Jeho vůli!“

11. Práví mudrc: „Je-li tomu tak, pak ovšem mluv v Jeho jménu jen dále. Budeme tě poslouchat.“

Kapitola 175.

Závěr Martinova kázání a pokyn o jeho účelu. O podmínkách pro dětství Boží. Mudrcova řeč díky a uznání.

1. Práví Martin: „Všemi těmito mnou zmíněnými nejhoršími životními poměry, o nichž jsem se zmínil, ovšem jen v nejnepatrnější míře, nechci však nikterak nyní říci, že by snad byl Pán nespravedlivý, anebo že je na Zemi veskrze téměř zcela nemožné žít Pánu Bohu libým životem, nýbrž chci vás uvolnit ve vaší mysli. A abychom to mohli tím jistěji uskutečnit, chci a musím ukázat nekonečné výhody vašich životních poměrů, protože jste-li do nich zrozeni, nemůžete je naprosto posoudit bez porovnání s životními poměry jiných světů, jako zejména přirovnat k poměrům světa mého, které bohudíky znám jistě lépe, protože jsem odtamtud a protože jsem sám měl mnoho co dělat s životními poměry onoho světa.

2. Tím nechci ani před vámi a vaší moudrostí Pána obviňovat – to ať je mi navěky vzdálené – ani vás nechci proti Němu pobuřovat, to by přece byla nesmírná pošetilost! Ale protože i vy jste povoláni k Božím dětství a svou moudrostí jste dospěli k poznání, že jedině na mém světě jsou plozeny původní pravé Boží děti, tím naléhavěji se nyní potřebujete dovědět, za jakých podmínek může člověk jako tvor, dospět k této nedocenitelné a nejvznešenější důstojnosti.

3. Váš život, jakým byl dosud, je však pouhá hříčka, jako vlastně život jen andělů Božích, jehož vlastnictvím jste byli nezpůsobili k dosažení dětství Božího. Neboť dětství Boží je nejúplnější, nejsvětější vážnost, a žádná hříčka, proto také musí být o něj usilováno v nejúplnější, a často v nejtrpčí životní vážnosti!

4. Proto také vy obdržíte zákony, jak je máme my, a také u vás bude platit: „Každý z vás vezmi své trápení na svá bedra a následuj Mne, Pána, jinak není možné dospět tam, kde jsem a žiji a jednám Já – praví Pán – uprostřed svých dětí, které jsou a zůstávají na věčnosti Mé pravé rámě a konají, co konám Já, a žijí, jako žiji Já!“

5. Neboť Pán Sám se stal na mé Zemi člověkem, snášel všemožné trampoty tohoto lidského života. Nechal se nakonec velkou slepotou lidí mého světa, ba i nejpotupnějším a nejbolestivějším způsobem, na kříži tělesně usmrtit proto, aby se potom lidé tohoto mého světa mohli stát bohy, jestliže ovšem sami chtějí.

6. Ale proto, že se někdo narodil na onom světě, kde se zahalil do těla Sám Pán, nedospěje nikdo k dětství Božím, neplnil-li také na sobě zcela svobodně všechny podmínky, které pro tento účel předepsal Pán Sám.

7. Předtím jste všichni ode mě slyšeli, jak se na mém světě špatně vede, takže vy byste se mohli dokonce domnívat, že Pánu nyní zcela nic nezáleží právě na onom světě, který Sám učinil Svým zčlověčením nejdůležitějším a nejsvětějším světem v celém nekonečném vesmíru, a že se o něj ani dost málo nestará. Ale není tomu tak!

8. Lidé na oné Zemi jsou jen v nejúplnějším smyslu svobodni a mohou činit, co chtějí, dobro podle přikázání Božího, anebo zlo proti Němu. Nejsou ničím podněcováni anebo přitahováni, ani k dobrému, ani špatnému než jedině svou svobodnou vůlí, pročež je také onen svět ve všech svých životních poměrech tak skrovně vybaven, aby jimi žádná svobodná vůle nebyla nějak matena a nestala se špatnou.

9. Naopak je však také ono nebeské tak zastřeno, aby ani určitým nazíráním budoucích blažeností nebyla žádná svobodná vůle k dobrému nucena. Ačkoliv každý člověk zná následky svého dobrého, anebo špatného života z dané Boží nauky, může nicméně jednat, jak chce, protože ani na jedné a rovněž ani na druhé straně nemá nějaké nutící jistoty.

10. Vše je to však na Zemi zařízeno tak proto, aby vůle lidí zůstávala úplně co nejsvobodnější, protože bez ní je nemožné dosáhnout nejsvobodnějšího, věčně nesouzeného dětství Božího.

11. Že se nyní lidé na této Zemi ocitají většinou na scestích, jeden tak, jiný jinak, to bude nyní zajisté pochopitelné. Ale že potom také vy budete uvedeni do zcela jiných životních poměrů, půjde-li vám vážně o dosažení dětství Božího, to je něco zcela jiného! Jak? To vám poví můj nástupce. Poslyšte ho tedy!“

12. Praví mudrc: „Děkuji ti, a také všichni, kdo jsou zde a venku shromáždění, za tuto tvou řeč a za nauku, kterou jsi nám podal svým a našim Bohem a Pánem. Zejména tato poslední část byla tím cennější, že jsem se tím naučil dosti jasně poznávat, proč jsou lidé na tvém světě naproti nám tak nepříjemně postaveni. A také jsem však z toho opět postřehl velké potvrzení mé stanovené zásady, následkem které, žádná inteligentní bytost nemá pochybovat o Tvůrci a Jeho dobrotě.

13. Neboť Jeho nekonečná všemohoucnost, jejíž díla jsou nespočetná a nejpodivuhodnějšího druhu a řádu, je nám nejnezvratnější Jeho věčnou zárukou, zárukou jeho nekonečné moudrosti. Taková moudrost může však být jen věčným výlevem stejně velkého řádu ve věčném nejdokonalejším životě Tvůrce Samého.

14. Kde však spočívá život na tak nejvyšším, nejčistším a zároveň nejhlubším řádu, tak v takovém nejdokonalejším životě je jistě také domovem dobrota, o níž si stvořený, byť sebe svobodnější duch, nedovede věčně učinit žádnou úplně jasnou představu.

15. Děkuji ti tudíž, milý příteli, ještě jednou za sebe, jakož i za všechny zde přítomné národy a těším se velice na řeč, kterou nám nyní všem přednese tvůj bratr Petr. Pán nechť řídí jeho ústa a jeho jazyk!“

Kapitola 176.

Stoupající nepřátelský příval. Petrova posilující slova všem a jeho významná otázka slunečním lidem: „Chcete se stát dětmi Božími, anebo ne?“ Odpověď Uhronova.

1. Po této řeči je dáno zvenčí znamení, že vodstvo velkého moře je vzdáleno o výšku muže od těch, kteří zaujali své postavení nejhlouběji, a že v nejbližším okamžiku omočí jejich nohy. Kéž jim všemohoucí Duch pomůže, jinak jsou nuceni dát se ihned co nejrychleji na útěk.

2. Praví na to Petr: „Příteli a bratře, řekni národům, aby nemalomyslněli, neboť Pán nechává úmyslně vznikat toto nebezpečí, aby obdrželi všichni tím jasnější důkaz o velké slávě Boží!

3. Voda se sice dotkne jejich nohou, ale nicméně je neomočí. Rovněž tak ona podzemní vypouklina dosáhne svého nejvyššího rozsahu a praskne, a bude vrhat velké spousty ohně. Ale všechny tyto masy budou vesměs zničeny a zcela vniveč uvedeny ještě mnohem dříve, než se při svém zpátečním pádu dotknou půdy, a vzduť kůra ustoupí v tom okamžiku, kdy praskne.

4. Proto ať nemá nikdo strach, nýbrž ať při všem nebezpečí, které zdánlivě hrozí této krajině, se chová tak, jako by tu zcela nic nebylo, čeho by bylo třeba se obávat, a nebude pak také nikomu ani vlas zkřiven. Toto ihned sděl!“

5. Mudrc sděluje ihned toto poučení pomocí známých již znamení ven a za několik okamžiků přichází ze všech stran znamení, že poučení bylo všemi správně pochopeno a nejděčněji a nejochotněji, k nejpřesnějšímu a svědomitému zachování a jednání přijato.

6. Když to mudrc Petrovi opět oznámí, Petr praví:

7. (Petr:) „Naznač jim tedy, aby byli nyní velmi pozorní, jelikož k nim promluvím vznešená slova!“

8. Mudrc to ihned učiní a vše je v nejnapjatějším očekávání.

9. Praví Petr: „Přátelé, bratři! Můj předchůdce vám ukázal životní poměry, za jakých žijí lidé ve světě, na kterém jsem také já v téže době žil, ve které se právě Pán Sám tělem přioděl, a od Svěho tělesného dětství snášel všemožné obtíže tak jako každý jiný co nejubožeji postavený pozemský člověk.

10. Z těchto věrně vylíčených životních poměrů jste mohli bez velké námahy seznat a usoudit, jak zcela jinak jste v každém životním ohledu postaveni na tomto vašem velkém světelném světě vy. Ale vedle toho ovšem také, čeho je třeba k tomu, aby se z pouhého tvora stalo nejsvobodnější dítě Boží.

11. Naskytá se tudíž nyní sama sebou především otázka: „Chcete se stát – a to s podržením všech svých životních výhod, pokud vám nebudou nějakým zákonem ztenčeny potud, abyste se jich pro Království Boží svobodně zřekli – dětmi Božími jako my, anebo ne?“ Považte však dobře, co chcete učinit. Teprve po zralém uvážení mi řekněte, zda ano, či ne!

12. Uvažte výhodu být dítětem Božím anebo aspoň moci se jím stát. Uvažte, co k tomu patří, má-li být této výhody dosaženo. Uvažte však také své dosavadní výhody a svůj nynější stav života, o němž budete muset konečně sami říci: „Jak velice se liší od onoho stavu!“

13. Ovšem nikdo nic neopustí, co by mu v Království Božím nebylo tisíckrát navěky nahrazeno. Ale tato náhrada nebude příliš jasně jeho moudrosti předkládána, nýbrž jen potud, pokud postačí síla jeho víry.

14. Nyní máte vše, jak duchovno, tak i přirozeno co nejjasněji před sebou odhalené. Tak tomu však nebude u těch, jimž jde převážně o to, aby se stali dětmi Božími. Proto rozvažte dobře, co nyní v této věci chcete učinit. Je vám nabízeno něco velkého, ale také se od vás nepožaduje nic nepatrného!

15. Praví mudrc: „Příteli, ty víš, že naše inteligence je taková, že my nemusíme o nějaké větě příliš dlouho uvažovat, aby nám bylo úplně jasné, co chceme anebo co máme činit. A tak tedy myslím, že je nám také ve jménu všech těchto zde přítomných národů úplně jasné, co zde chceme a ovšem také můžeme učinit.

16. Neboť možnost je hlavní podmínkou při konání či jednání, jelikož zajisté v celé nekonečnosti nemůže ani Bůh Sám od žádného tvora žádat víc, než je s to vykonat. A tak jsem tedy také sebe sama až příliš přesvědčujícího mínění, že Pán od nás nebude moci žádat víc, než jsme s to vykonat v důsledku našeho přirozeného a duchovního postavení na této zemi.

17. Jsem toho mínění, že tento výrok je dostatečně jasný a stručný, aby bylo možno z něho seznat, že my chceme jen to, co zmůžeme. Dětství Boží sem, nebo tam, vysoko nebo nízko, to je stejné. Chceme je, není-li jeho dosažení nad naše síly. Stojí-li však výš, než kam dosahují naše síly, pak je také nebudeme chtít. Protože v tomto případě, by nám bylo zhora nedosažitelné.

18. Krátce – je-li nám za těchto našich nynějších životních poměrů dosažitelné, pak je chceme, není-li to možné, pak, příteli, musíš sám uznat, že je chtít nemůžeme. Nyní znáš naše rozhodnutí a konej tedy, co chceš! Neboť já myslím, že také naše vůle je svobodná a svobodnou musí zůstat.“

Kapitola 177.

Opětovné vysvětlení otázky dětství Petrem a Petrova kritika krvesmilství slunečních lidí.

1. Praví Petr: „Milý příteli, ty jsi v podstatě mému návrhu neporozuměl. Hle, otázka zněla přece takto: „Chcete se – a to za podržení všech svých životních výhod, pokud vám nebudou zákony ztenčeny v tom smyslu, abyste se jich pro království Boží svobodně zřekli (rozumí se samo sebou, jen těch životních výhod, které nejsou k životu nevyhnutelně nutné) – stát se dětmi Božími jako my, anebo ne?“ Mluvím-li o podržení, pak zajisté míním, že tu věc budeš chápat tak, jak jsem ti ji přednesl.

2. Věř mi, příteli, že jsme v království Božím také tak moudří, abychom věděli, že se slunce nedá přetvořit v obyčejnou planetu, nemá-li se porušit jednou pevně stanovený řád celého vesmíru, a že sluneční lidé jsou zcela jiné přirozenosti a vlastností než lidé nějaké malé planety. To my všechno víme jistě právě tak dobře jako ty, příteli.

3. Ale vy máte určité zákony, které jste si učinili pro sebe, a které vlastně zcela žádnými zákony nejsou, protože nepřikazují nic jiného než nejnevázanější libovůli v jednání! Následkem těchto zákonů můžete také své staré moudré prazákony zavrhnout a místo nich dát nejnicotnější zákony nové. Táže se: Počítáte také takovou libovůli mezi vlastní výhody svého života?

4. Vám ustanovili andělé z nebes jedno manželství, spojení muže s řádnou ženou a ukázali vám správné duchovní plození dětí, podle něhož jste zajisté až dosud uskutečňovali plození. Jak to však přijde, že nyní otcové zvířecky souloží se svými vlastními dcerami, zatímco mají přikázání, že žádný otec pod trestem nesmí se svou dcerou ani duchovně plodit?

5. Řekni, nepočítáš také to k nejnezbytnějším výhodám vašeho slunečního života? Řekni, co o tom soudíš a jaké máš o tom mínění.“

6. Praví mudrc: „Ó, příteli, to nepatří k výhodám našeho života, jelikož to nám všem přineslo největší nevýhody jak pro přirozený, tak pro duchovní život. Proto se rozumí samo sebou, že takových opravdových nevýhod pro náš život můžeme zcela dobře zanechat, ale tím, co jsem nazval „výhody našeho života“, rozumím pouze ony původní zvláštnosti našeho podstatně přirozeného života, kterými jsme větším dílem pány nad přírodou a povahou tohoto našeho světa.

7. Takovou výhodou našeho života je to, že dovedeme z této naší půdy vyvolat vše, cokoli jen chceme – jako nádhery bez počtu a míry a také všemožné nutnosti k zaopatření našeho těla.

8. Já myslím, že prosba o ponechání těchto našich životních výhod nebude před očima Páně žádným hříchem a důvodem, aby nám proto odepřel přijetí do Svého dětství.

9. Kdyby však taková prosba byla před Pánem hříchem, pak bychom ovšem museli také trvat na tom, abychom raději zůstali, jakými jsme nyní, než abychom toto nyní zřejmě jistě chtěli zaměnit s něčím nanejvýš nejistým a nanejvýš těžko dosažitelným.

10. Hle, příteli, tak já to míním! Je-li to vhod, pak řekneme všichni k tvému návrhu ano, není-li ti to však vhod, pak pravíme všichni ne. Neboť něco nemožného nemůže ani Sám Pán od nás žádat, leda že by nás zcela a úplně přetvořil a opatřil tento náš život zcela jinými, dosud nám úplně neznámými vlastnostmi. Neboť proti všemohoucnosti Páně nemůže žádná bytost protestovat, tedy ani my ne.

Kapitola 178.

Petrův návrh na díky a prosbu. Uhronova odpověď a významné odmítnutí prosebné modlitby k Bohu.

1. Praví Petr: „Všemohoucnost Páně je Jeho věčný řád, z něhož jste vzešli vy, jako i celá nekonečnost. Kdyby vás chtěl Pán nyní zcela přetvořit, musel by také dříve přetvořit celý Svůj řád, což zajisté navěky nikdy neučiní, jelikož je tímto řádem právě On Sám!

2. Hle, váš dosavadní život lze nazvat mimořádně pohodlný a nejvýš bezstarostný. Nečeká vás nikde boj, nikde úsilí, námaha. Od narození až do vašeho vpravdě dobrovolného výstupu z tohoto vašeho tělesného života nevíte nic o nějaké značné nedokonalosti, proto také o žádném sebezapírání.

3. Víte dobře, že vy i s vaším světem jste díla nejmoudřejšího božského Ducha, kterého proto také co nejvíce uctíváte, ale kdy jste Ho také ještě o něco zvlášť poprosili a poděkovali Mu za jedno z oněch velkých životních dobrodiní, která vám přece vždy v přehojné míře uštěďřoval?!

4. Hle, až dosud jste žili jakoby na něm úplně nezávisle. Bylo by snad od vás příliš požadováno, kdybyste budoucně svolili a chtěli na něm poněkud více záviset, než tomu bylo dosud? Mluv nyní opět a zvaž i přesně své rozhodnutí!“

5. Práví mudrc: „Příteli, to ovšem chceme! Zejména co se týká naší nejpovinnější vděčnosti, chceme vynaložit zajisté vše možné, abychom ji za tak mnohá a velká dobrodiní vyjádřili a abychom ji svatému velkému Dárci tak nesčetných nejlepších darů ze základu našeho života osvědčili. Ale stran prošení, musím se ti vyznat, že s tím nemohu být naprosto srozuměn, jelikož každou prosbu považuji a považovat musím za nutnou urážku božské moudrosti.

6. Neboť prosbou k Božství zřejmě přece doznávám, že jsem rozumnější než Bůh, a proto poznávám anebo chci poznávat, čeho je mi zapotřebí, jaksi lépe než Pán Sám! Myslím, že něco takového by si nemělo troufat a osobovat ani samo dítě Boží, neškuli teprve jiný tvor!

7. Dále každá prosba zdá se mi být také jakoby zdvořilým bojem, kterým by tvor chtěl potřít určitou tvrdost a takřka svéhlavou nemilosrdnost v Tvůrci, a takto nad Ním zvítězit.

8. Vskutku, příteli, dříve než bych se odvážil přijít s prosbou k nejmoudřejšímu Tvůrci, kterou bych Mu zřejmě sdělil, že znám své potřeby lépe než On, a dříve než bych prosil za ostatní, a tím Mu ukazoval, že jsem zřejmě lepší a milosrdnější než On, raději bych nechtěl žít. Příteli, jaká by to byla úcta před Bohem, věčně nejvyšším nejmoudřejším a nejvyšším všemohoucím Duchem?!

9. Proto má odpověď na tvůj návrh je tato: Od nynějška chceme navěky jako dosud ve všem zcela záviset na Něm, protože je nemožné záviset na někom jiném! Rovněž tak mu chceme a také Mu budeme věčně z nejhlubšího základu života neustále za vše děkovat, jelikož každý dar z něho a od něho považujeme za neskonale dobrý a jako takový jej také co nejhloběji uznáváme. Ale prosit za něco Pána nechceme a nebudeme, jelikož až příliš dobře víme a poznáváme, že Pán nekonečně lépe poznává, čeho je nám všem třeba, a nemá zapotřebí, abychom Ho teprve my, vůči němu bídní a sotva zpola žijící tvorové, nějakou bezvýznamnou prosbou upozorňovali. A tak budiž také od nás věčně daleko říkat Mu totiž takovou prosbou, že je krutý Bůh a že má takovou slabost, která může být teprve prosbami tvorů uvedena do správného řádu!

10. Příteli, my všichni si vážíme Boha, nejvyššího Ducha, nekonečně vysoko a máme příliš svatou, nanejvýš vznešenou představu o Jeho nejdokonalejších vlastnostech, než bychom se kdy mohli tak hluboce zapomenout a chtít přijít s prosbou k Tomu, který nás bez naší prosby stvořil tak dokonalými, jak nám bylo třeba.

11. Děkovat, ano věčně děkovat budeme a chceme Jemu za všechna nekonečně mnohá dobrodiní a dary, z nichž to nejmenší je právě tak velké a svaté, že budeme sotva kdy s to ve vši úplnosti jej ocenit. Ale – jak bylo nyní již důkladně ukázáno – prosbou se nechceme a nebudeme na Něm, zajisté přesvatě Nejdokonalejším, prohřešovat!

12. Učiň nyní, co chceš. Ale sotva se ti i vši tvou moudrostí podaří naladit nás k tomu, abychom se také budoucně pustili do proseb! To by musel Pán Sám výslovně od nás žádat. Ovšem proti vůli Boží se nemůže žádný tvor stavět. Ale při naší svobodě zůstaneme také svobodni a učiníme, co před Bohem a před anděly poznáváme za správné.“

Kapitola 179.

Petr učitel modlitby „Otčenáš“. Proč stojí prosba nad díkem. Petrova závažná otázka Uhronovi z rozkazu Páně.

1. Práví Petr: „Příteli, když Pán jako všemohoucí Tvůrce nebes a všech světů přijal na mé zemi tělo a žil pak a kráčel mezi námi lidmi jako člověk, tehdy nás učil všechny v plné síle takto se modlit:

2. „Modlíte-li se, pak se modlete takto, říkajíc: Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět' se jméno Tvé, Nejsvětější! Přijď k nám Tvé království lásky, pravdy a všeho života! Děj se jedině Tvá svatá vůle po všechny časy a všechny věčnosti! Chléb náš vezdejší dejž nám dnes i vždy! Odpusť nám naše hříchy a vady v té míře, v jaké my odpouštíme našim jakýmkoli hříšníkům! Nedopusť na naše slabosti pokušení, jimž bychom jistě podlehli, nýbrž vysvobod' nás ode všeho zla, které by nás

mohlo potkat! – Tvá, Otče, je veškerá síla, moc a sláva na věky. Tobě jedinému budiž všechno velebení, všechna čest, všechna sláva, všechna chvála a všečen dík navěky!“

3. Jelikož nás však Sám Pán učil takto se modlit a prosit, pak přece myslím, že by nebylo zrovna nesprávné, kdybychom Ho my jako děti napřed prosili, aby nám dal všechno, co poznáváme a pokládáme pro sebe za nutné!

4. Neboť soudím zde takto a pravím: Je-li už také povinný dík, který přinášíme za nesčetná dobrodiní Tvůrci, svatou velkou výsadou pro nás, svobodné bytosti, protože tím vůči Bohu uznáváme to, co máme a přijímáme jako svobodný, a nikoli jako souzený dar, stojí prosba nicméně výš, jelikož právě prosbou se nám dostává nejen poznání, kterým smíme dar uznávat nejen jako svobodný, nýbrž také smíme dokonce uznávat svobodnou volbu daru!

5. Neboť k dokonalému svobodnému postavení ducha patří nejen svobodné poznávání toho, co nutného nám Pán pro náš život svobodně dává, nýbrž hlavně svobodná volba toho, čeho je nám třeba, k čemuž však přece patří zřejmě více sebezkoumání a svobodného sebepoznávání, než je třeba jen k tomu onomu postřehování, následkem kterého seznáváme, že vše co jsme, co máme a přijímáme, jsou svobodné dary od Pána Boha.

6. Kdo za přijatý dar děkuje a necítí však přitom žádnou další potřebu pro budoucnost jistě zase potřebného daru, ten je ve sféře svého života ještě velmi tupý a má v sobě ještě mnoho zvířecího. Neboť také zvířata děkují za radostný požitek instinktivně Dárce, ačkoli nejsou s to Ho poznávat. Ale žádat nemůže žádné zvíře nic, protože své potřeby nedovede poznat. Je-li hladové, hledá potravu. Nalezlo-li ji a nasýtilo se, odpočívá tak dlouho, dokud není opět hladové. Tento klid je tupým díkem za potravu, kterou našlo pro své nasycení, ale když je toto tupé zvíře syté a odpočívá, nemá již žádného dalšího poznávání, že by mohlo být budoucně opět hladové a potřebovalo potravu.

7. Ale tak tomu není u člověka, neboť člověk ví, čeho je mu třeba. Jestliže se člověk nasýtil, ví, že bude opět hladový a že bude muset opět jíst, aby se nasýtil. On však také zná Dárce, proto nemá jen děkovat, když se nasýtil, nýbrž má s nanejvýš povinným díkem spojovat ještě prosbu, kterou Tvůrci tím více dává najevo a osvědčuje, že vše dostává jen od Něho, a že také pro budoucnost od něho vždy očekává vše dobré a potřebné.

8. Zároveň se však člověk právě prosbou představuje svému Mistru také takovým, jakým ho chce Mistr mít, totiž jako svobodnou bytost, které přísluší nejen právo přijímání, nýbrž také pokorně nejsvobodnější právo požadování. Toto právo však nicméně zajisté u každého člověka předpokládá mocné sebepoznání, bez něhož se nikdo nemůže stát dokonalým člověkem.

9. Já myslím, že tyto důvody by mohly vaší moudrosti zajisté postačit, aby poznala, že prosba je každému svobodnému duchu mnohem potřebnější než nejlepší a nejpočetnější dík!

10. A kdyby ti, příteli Uhrone, ani všechny tyto mé jistě pádné důvody ještě nepostačily, pak ať ti již postačí, že Pán Sám nás až příliš často vyzval, abychom prosili o to, co chceme obdržet, ale jen velmi zřídka někomu připomínal děkování.

11. Rovněž nám dal pak také svatou formuli, podle které se máme modlit a prosit, ale o nějaké formě, jak máme děkovat, sotva ti mohu něco říci.

12. Pán Sám ovšem často děkoval Božství, které bylo v něm jako Otec a vytkl také jednou devíti očištěným, kteří nepřišli s oním desátým, aby Mu vzdali poctu. Ale přesto nám nedal nikdy formuli, jak máme děkova, – což přece vzhledem k prosbě výslovně učinil.

13. Žádal-li však Pán od nás, nejdokonalejších obyvatel Země, výslovně prosbu, pak jsem toho mínění, že ji u vás nebude považovat za zbytečnou!

14. Proto má konečně můj návrh a příkaz od Pána vám všem daný ten smysl, že budoucně vše, cokoli máte, budete sice mít od Pána, ale jen cestou prosby! Kdo z vás však prosit nebude, ten také nic anebo jistě mnoho neobdrží.

15. Neboť jste-li svobodni, pak musíte sami natolik poznávat, že víte, čeho je vám třeba. Jestliže jste se tak dalece poznali – což jde u vás asi mnohem snadněji než tomu bylo u nás, pak prostě a bude vám dáno, začkoli budete prosit.

16. Je-li vám to vhod, pak to potvrďte a můj bratr Jan vás povede dále. Vaše svobodná vůle tu musí volit a určovat!“

Kapitola 180.

Kladná odpověď slunečního mudrce Petrovi a jeho kritika o zaslíbeních Páně a jejich splnění.

1. Praví mudrc: „Ano, příteli, ano, nám už je vše vhod, co chce Pán, neboť – jak bylo už jednou poznamenáno – všemohoucí vůli Páně se nelze protivit, ať už od nás žádá něco snadného, anebo těžkého. Neboť nevykonáme-li to k našemu příštímú dobrou svobodně, museli bychom to nicméně vykonat soudem k naší záhubě! Proto to tedy učiníme raději svobodně, a tím pro náš budoucí život raději něco získáme, než abychom něco ztratili!

2. Z toho všeho, co jsi nám ty a tvůj předchůdce řekl, vidím, že budeme zde muset vrátit zcela do rukou Páně onu dosud svobodnou tvůrčí sílu vůle, pomocí níž jsme obdělávali dosud naše zahrady a většinou budovali domy a příbytky. Ale to zrovna nic nevádí, protože tuto schopnost můžeme opět zcela neztenčenou mít cestou prosby!

3. Víme ovšem na základě našich vnitřních pozorování a od všelikých duchů z tvé Země, že Pán to se Svými zaslíbeními zrovna nikdy příliš doslovně, přesně – jak říkávate – nebere! Komu slíbí bohatství, tomu dá chudobu. Komu slíbí dlouhý život ve zdraví, ten se může připravit brzy na utrpení a na blízký konec svého pozemského života. Komu chce dát svobodu života, ten se stane vbrzku pozemským zajatcem. Ty, které miluje, nechává pokoušet a mocně trestat. Těm, kteří co nejvěrněji lpí na Něm a na Jeho slovu, nechává snášet nouzi a všelijaké pronásledování. A ty, kteří Ho nadevšecko milují, nechává křížovat a podobného více!

4. Ale, – jak bylo řečeno – to vše nic nedělá. Neboť On jediný je všemohoucím Pánem Svých děl a může s nimi činit, co chce, a nikdo se Ho nemůže tázat a říci: ‚Pane, proč konáš to anebo ono, co se nám zdá být nechvalitebným?‘ Neboť On jedině je zcela Pánem, a to ať každému postačí!

5. Pán zaslíbil – jak víme – Svým králům na Zemi věčné panství a oni zemřeli jako každý jiný člověk. Také zaslíbil známému národu věčnou zemi a říši, a jak se nyní často dovidáme, nemá tento vyvolený národ nyní již ani říši, ani zemi! Také víme, že vyvolil mudrce, kteří museli zvěstovat národu Jeho vůli a to, co Pán učiní. Když potom nadešla doba a toto zjevení mělo být splněno, stáli tu mudrci jako tlachalové, neboť Pán nedopustil, aby se stalo, co oněmi mudrci dal zvěstovat. A podobného více.

6. Vidíš tedy, že se na zaslíbení Páně nelze, jak bylo řečeno, tak zcela doslovně spoléhat a zrovna tak tomu bude i se splňováním různých proseb. Neboť kdo by Ho kdy mohl k tomu donutit?!

7. Ale vzdor tomu všemu přijmeme nicméně tvůj návrh, jelikož až příliš dobře víme, že zdráhání z naší strany by bylo tou největší pošetilostí. Staň se tedy, co všemohoucí Pán chce!“

Kapitola 181.

Řeč Janova k sluneční obci o duchovním významu všech zaslíbení Páně. Prorocký obraz o nové době a o novém městě jakožto novém zaslíbení Páně. Odmítnutí tohoto zaslíbení Uhornem jakožto bezhlavého a srdce prostého blábolení.

1. Praví Jan: „Přátelé, a zejména ty, bratře Uhrone, který jsi, pozemsky vzato, mluvčím, můžeš mít pravdu. Ale jelikož slova a zaslíbení Páně jsou zajisté nanejvýš duchovní a jejich opravdová platnost se týká jen ducha, a nikoli jeho nutně pomíjejícího masitého těla, je třeba také náležitě duchovního porozumění pro každé zaslíbení, aby bylo možno říci, zda je Pán ve Svých zaslíbeních věrný, anebo ne.“

2. Co zaslíbí Pán, to se také co nejdříve splňuje, ale jen pro ducha, a nikoli pro nutně smrtelné tělo. Já vám nyní učiním v jeho jménu takové zaslíbení. Řekni mi však potom také, zda a jak jsi mu porozuměl. Zní takto:

3. „Nový dům Pán postaví a nové město sestoupí živoucně z nebes. A dům bude podobně jako město z mnohých domů.

4. Ti, kteří však budou obývat nový dům a zároveň nové město a mnohé domy města, budou větší, nežlonen nový dům a město a mnohé domy města.

5. Když vejdou do onoho nového domu Páně, bude se sklánět před nimi a bude se sklánět město a v něm mnohé domy.

6. Dům však bude zvenčí malý, ale zato převeliký z nitra k přijetí nesčetných obyvatel a takové bude také město a všechny mnohé domy v něm.

7. Blaze těm, kteří se nastěhují do tohoto domu a do města a do mnohých domů v něm! Neboť dům a město, a v něm mnohé domy jim oblečou šat dětství Páně.

8. Budou tu stále mocní z tohoto domu, z toho města a z mnohých domů města. Ale kdo nebude obývat ten dům, to město a mnohé domy města, bude slabý a této slabosti bude přibývat a ona je usmrtí.“

9. Nuže, příteli Uhrone, zde máš zaslíbení Páně, která se na vás nanejvýš věrně splní! Proto mně tedy také řekni, zda a jak jsi tomuto čistě Božímu a nanejvýš pravdivému zaslíbení porozuměl a jak jej pochopil.

10. Ale pravím ti předem, že tu také budeš velmi marně čekat na vnější, tedy doslovné splnění, právě tak, jako kdysi na mé Zemi nadarmo čekal prorok Jonáš na předpovězený zánik města Ninive! Řekni tedy nyní, co soudíš o tomto zaslíbení.“

11. Mudrc chvíli přemýšlí, načež praví: „Příteli, o tomto tvém, jakožto čistě Božském stanoveném zaslíbení nemohu ti ze zcela čistě nanejvýš rozumových důvodů říci nic jiného než: To je naprosto bezhlavé a srdce prosté třesnění, proto nemůže být před soudnou stolicí naší nejjasnější moudrosti přijato!

12. Pravím ti zcela přímo: Kdo chce dát mně, jako i tomuto celému národu nějaké zaslíbení anebo příkázání, ať je dá slovy tak, jak to podává čistý jasný smysl slov. Ale zaslíbení, které je ve všech svých částech přirozenosti a řádu nejvýš se protivícím nesmyslem, může být od těchto niv vždy vzdáleno!

13. Neboť jsme-li již nuceni vzdát se jaksi svých nynějších životních výhod, abychom tím dosáhli Božího dětství, které jsme vlastně ještě nikdy nehledali a pevně si ho nepřáli, pak chceme však také mít zaslíbení, jakož i podmínky jasně vyjádřeny – nikoli slovy, kterými se slibuje bílé, a pak se může dát černé, nýbrž slovy, které zcela přirozeně jasně vyjadřují, co lze očekávat.

14. Já myslím, že má žádost je zajisté jak jasná, tak i slušná. Proto mluv podle mé žádosti, tak se snadno sjednotíme. Ale s nějakým novým domem, který Pán postaví, který bude menší než Jeho obyvatelé a jehož nitro je větší než jeho zevnějšek a rovněž město se svými mnohými domy, s tím mně už nepřicházej. Neboť takové rozpory musel by si každý z našich posluchačů naprosto zošklivit!

15. I když je Pán nejvyšším a nejčistším Duchem, stvořil nicméně také nečistou přírodu! Proto ať také mluví s duchy duchovně, ale s námi, přirozenými lidmi, ať také mluví přirozeně. Neboť jsem toho mínění, že On může zajisté tak čistě přirozeně mluvit, jako také jedině zcela přirozeně stvořil přírodu!

16. Ovšem Pán má nejvýš nezvratné, věčné právo mluvit, jak chce, ale rovněž tak myslím, že i my máme právo říci: „Pane, tomu nerozumíme, to je pro nás nesmysl, proto mluv s námi, jak víš, že tomu porozumíme!

17. Neskrývej se stále za mraky, nýbrž vystup otevřeně ve Své vlastnictví, neboť nemáš zřejmě zapotřebí, aby Ses před námi, Svými tvory ostýchal, jelikož nemůžeme být jinými, než jakými nás mít chceš!

18. Ty víš nejlépe, jaké mluvě jsi nás naučil, a které proto také rozumíme. Proto mluv s námi také tak srozumitelně, jak jsi nás naučil. Mluv se Svými nebeskými duchy a dětmi duchovně a nebesky, ale s námi mluv přirozeně.

19. Chceš-li však s námi mluvit veskrze jen duchovně a v nadmyslových obrazech nebesky, pak nám dej napřed také nutné porozumění. Neboť jinak nám nebude tvá řeč žádným ziskem a pro Tebe u nás žádnou ctí. Neboť čemu člověk nerozumí – ať je to od Boha anebo od Ducha nebo od člověka – to také nemůže náležitě ocenit. A co člověk nedovede ocenit, jak by to měl ctít?“

20. Myslím, že jsem nyní mluvil velmi srozumitelně. Mluv také ty tak, a já tě budu s veškerým tímto velkým národem a se všemi jeho potomky poslouchat a následovat.“

21. Praví Jan: „Příteli, žádáš věci, které jsou zhola nemožné a jsou i s vaší nejčistší přirozenou moudrostí v největším rozporu. Jak můžeš chtít, aby čistě duchovní bylo podáno zcela přirozeně? Anebo chceš-li již naprosto ono přirozené, zda není již co možno přirozené to, že ti příslibuji z Pána ono duchovní a nebeské pomocí přirozených obrazů, v nichž se skrývá ono duchovní a nebeské právě tak, jako tvůj vlastní duchovní život uvnitř tvého přirozeného těla?“

22. Jaký prospěch by však mělo čisté hmotné slovo pro tvého ducha? Nebylo by takové slovo podobné prázdnému plodu, který má sice zevnějšek jako by něco byl, ale uvnitř je dutý a nemá nic, aby mohl žaludek občerstvit a posílit?

23. A tak já ti nedávám z Pána také žádná dutá slova a zaslíbení, nýbrž slova plná od nejhlubšího nitra až po nejkrásnější zevnějšek, a s tímto darem nezůstane pozadu ani porozumění. Řekni, copak chceš ještě mít více?“

24. Praví mudrc: „Ano, příteli, připojí-li se k této řeči správné porozumění, pak si to dám líbit, ale řekni mi nyní také, jak začít, aby se přišlo na správné porozumění.“

25. Co je s oním novým domem, co s městem sestupujícím z nebe a mnohými domy v něm? Co s jeho živoucností? Jak se stanou obyvatelé většími než domy anebo jeden dům anebo celé město? Jak se budou dům, město a ony mnohé domy sklánět před svými obyvateli? A jak to, že se budou zdát dům a město a mnohé ty domy zvenci menší než z nitra?

26. Hle, to jsou pro naši moudrost zcela prazvláštní věci. My je nemůžeme naprosto pochopit. Proto nám dej také porozumění a pak už přijmeme více, i kdyby to z počátku bylo pro naši moudrost z těchto důvodů sebe nesrozumitelnější.“

Kapitola 182.

Vysvětlení prorockého obrazu Janem. Probouzející porozumění a důvěra slunečního mudrce.

1. Praví Jan: „Dobrá, dej tedy pozor: Nový dům je nové zjevení Páně vám, které Pán právě buduje ve vašich srdcích. Živé město, které sestupuje z nebe, je Pán a my, Jeho děti, naplněné věčným životem. Vy však máte do tohoto našeho Vám podávaného zjevení vejít a nalézt v něm pravý příbytek života, a tak se tato nauka k vám skloní a bude vám poddána.“

2. A budete-li pak v tomto zjevení účinně žít, dospějete tím do ještě větší moudrosti, než je moudrost, kterou vám nyní dáváme. A také tak se stane, že v těchto nyní nemnohých slovech, jejichž vnější objem je skutečně malý, naleznete vnitřní, tak neskonale velký obsah moudrosti, že jej v jeho celé hojnosti věčně nikdy úplně nepochopíte. A v této moudrosti budou přebývat nespočetní potomci a nicméně nedospějí nikdy jejím závěrem k stěnám a hranicím.

3. Jako však má člověk tělesně dům a obývá jej, když ho byl k tomu účelu napřed náležitě zařídil, tak je i Boží nauka pro lidského ducha také věčným domem, v němž bude bydlet a jednat věčně.

4. A město Boží a mnohé domy v něm jsou pak podobny tomu jedinému domu, a kdo tento dům obývá, anebo kdo je činný v malé moudrosti stručně podaného Božího slova, vejde tím do města Božího. Což znamená tolik, jako do hojnosti božské moudrosti, kde se mu stane údělem vše,

co má Pán ve Svém domě a ve Svém věčném městě a v nekonečně mnohých obytných domech v něm.

5. Já myslím, příteli, že jsi mi nyní lépe porozuměl než dřív. Proto mi řekni, zda jsi s tím také srozuměn a zda je ti ta věc příjemná.“

6. Praví mudrc: „Ano, ano, neboť nyní má ta věc zcela jiný vzhled! Nyní jsem se ihned našel a již při prvním vysvětlení onoho domu jsem věděl, kam celá ta věc bude směřovat. Já vidím, že to jsou ovšem samá nejhlubší podobenství, ale jsou pochopitelná a srozumitelná, a proto tedy můžeš pokračovat a dále nám zjevovat Boží vůli, a my beze vší odmluvy ji přijmeme!“

7. Praví Jan: „Příteli, já jsem již řekl, co jsem měl říci. Nyní přijde On Sám! Poslouchejte Ho, teprve Jeho slovo vás přetvoří a dá vám pravou svobodu. Dávejte tedy dobrý pozor, neboť každé slovo, které On vysloví, je život věčný a moudrost nejvyšší. A tak Ho tedy poslouchejte.“

Kapitola 183.

Sluneční lidé vítají a zdraví Pána. Jeho proslov k slunečním mudrcům. Pokora jako prostředek k vykoupení stvořeného. Sladké břímě nových životních pravidel.

1. Nyní předstupuji Já, a to stále ještě obklopen Chanchah, Gellou a třemi slunečními dcerami, které se zatím velice rozhovořily o této zemi s oběma prve jmenovanými. A když předstoupím, padne mudrc a všechen jeho lid uvnitř tohoto domu, i všichni, kteří jsou vně tohoto domu, padnou na tvář a hlasitě Mne velebí:

2. (Sluneční obec:) „Sláva a všechna čest Tobě, Nezbadatelný, Věčný, Nekonečný! Přijmi tímto náš nejhlubší dík za nekonečnou, nepochopitelnou, nejvyšší milost, že jsi také nás, červíčky tohoto prachu slunce, jednou poctil Svou viditelnou přítomností!

3. Je to sice něco nanejvýš nenáležitého, jestliže se v našich srdcích ozývá Tebe věčně nehodné přání, podle něhož bylo by ovšem naší nevýslovně nejvyšší blažeností, kdybys nás od nynějška nikdy neopustil, nýbrž věčně takto u nás zůstával. Ale co jiného můžeme učinit, když si toho naše srdce tak velice žádá, než dát průchod právě také této touze před Tebou, Nejsvětější?!“

4. Ty, jehož nohy jsou příliš svaté, než aby tato půda byla hodna, aby na ni vstoupily, odpustíš nám zajisté co nejmilostivěji tak nesmyslnou žádost. Považuješ-li nás, Nejsvětější, ještě za hodné promluvit k nám několik slov života, pak tě všichni z nejhlubších hlubin svého srdce prosíme, abys nám prokázal tuto milost. Ale nadevše velebena budiž Tvá jediná nejsvětější vůle!“

5. Po tomto velmi pokorném oslovení pravím Já: „Vstaňte, milé dívky, a poslyšte Mne, Věčného Otce nekonečnosti a svého Otce a Otce nesčetných miliard vašich bratrů a sester, kteří ze Mne vzešli, aby obývali nekonečnost a svědčili všude, že Já jsem jejich Otec od věčnosti!“

6. Praví mudrc: „Pane, Pane, Pane, příliš nehodné jsou naše oči, než aby mohly zřít nekonečně velkou svatost Tvé tváře! Proto nech nás v tomto postavení, které považuji za nejpřiměřenější nám, červům, jakými jsme zde před věčným všemohoucím Tvůrcem!“

7. Pravím Já: „Milá dívka, pokora je zajisté prvou a největší ctností každého lidského srdce. Ale nesmí být právě tak přeháněna jako kterékoli jiné pravidlo života.“

8. Že Já jsem Tvůrce a vy tvorové, to je věc, která se na obou stranách jeví být nutností, a ani Já na tom nic nezměním. Neboť chci-li mít tvory, musím je stvořit takové, jakými je chci mít. Žádného tvora se nelze předem dotazovat, zda by chtěl být stvořen a za jakých podmínek by se to mělo provést. Závisí zcela a jedině na Mně, jakého chci tvora mít.

9. Poněvadž tedy tvor je nutností Mé vůle, Moje vůle však – jako základ vznikání a existence tvora – vůči tvoru je rovněž nutností. Pak si tedy Tvůrce a tvor nemají na tomto stanovisku vzájemně mnoho co promíjet. Neboť jako jsem Já jako Tvůrce nutností tvoru, právě tak je také tvor jako opora Mé vůle nutností Tvůrce.

10. Ale zcela jinak je tomu, chce-li Tvůrce utvořit ze svých tvorů svobodné, Jemu podobné, samostatně mocné bytosti. Tu ovšem vstupuje tvor do zcela jiné sféry životní. Tvůrce pak dává tvorů svobodným, živým a nejvyšší silou naplněným slovem vlastní sílu, kterou má pak tvor pilným skutečným pěstováním přivést v sobě k úplné zralosti, aby se tím stal svobodnou, zcela ze sebe mocnou bytostí.

11. Teprve v tomto případě nastupuje pravá pokora, protože ta je jediným prostředkem, jímž se tvor zcela vyprostí z tvůrčího donucení. A tak se pak může jako bytost sama ze sebe živá a mocná postavit vůči Mně, Stvořiteli, jako kdybych mohl Já Sám vůči sobě vystoupit jako druhé Já. Přesto, ale tato nezbytná pokora nesmí být přehnaná, ale jen taková, jakou já ji jako Mistr všeho života určuji, jinak nedosáhne toho, k čemu je daná.

12. Proto tedy nyní všichni povstaňte, obraťte svůj zrak ke Mně a Já vám pak teprve budu moci dát pravá slova života. A tak tedy vstaňte.“

13. Po těchto slovech z Mých úst všichni zde přítomní vstávají, a to zároveň s mudrcem, který při této příležitosti promluví tato slova:

14. (Mudrc:) „Bratři a sestry, vstali jsme před Pánem a postavili jsme se před Jeho tvář. Považte dobře, kdo je Ten, před Nímž nyní stojíme! Považte to a pojměte to co nejhluběji do svých srdcí!

15. On Je Pán, nejsvětější, pravěčný Boží Duch. Všemohoucí Tvůrce veškerých nekonečných nebes, všech andělů, všech světů, všech lidí a všech ostatních bytostí! On, Nejsvětější, Nejvýznamnější a Nejvznešenější, nám řekl, abychom před Ním povstali a my jsme v nejvyšší úctě učinili, co od nás žádal.

16. On nám slíbil však ještě další slova života a my máme nejoprávněnější příčinu, abychom se již předem v nejvyšší míře těšili. Vždyť víme, že od Něho, který je velký praživot Sám, nemohou k nám přijít jiná slova než jen slova života.

17. A tak se se mnou nekonečně radujte, protože Pán, On, Život Sám, k nám všem pronese slova života, slova svobody, ano, všemocná slova k úplnému přetvoření našeho daného bytí. Proto napněte uši a široce otevřete srdce, aby tato dosud neslychaná nejsvětější slova nemohla nepovšimnutě přejít kolem žádného z vás.

18. Ó, Pane, nejsvětější, naše srdce jsou připravena! Je-li to Tvá nejsvětější vůle, prosíme o zaslíbená slova plná života a plná Tvé Boží moci a síly! Tvá nejsvětější vůle budiž jediné věčně velebená!“

19. Pravím Já: „Milovaný Uhrone, vskutku, vskutku, tvé srdce působí velkou radost srdci Mému! Očekávejte tedy také i se všemi svými národy, že také Já nebudu meškat, abych vašim srdcím učinil stejně velkou radost a tato radost zůstane vám navěky a nikdo vám ji nebude moci vzít.

20. O tom buďte všichni úplně ujisti, budete-li následovat Mou nauku a nauku těchto Mých dětí a poslů, což vám bude tím snazší, že jste v moudrosti Mé spravedlnosti již beztoho o mnoho dále než všechny ostatní národy.

21. Mou nauku lze ostatně velmi snadno zachovávat, neboť Já jako Tvůrce zajisté nejlépe vím a vidím, čeho je vám všem zapotřebí a jak můžete toto nutné k vašemu osvobození, také podle vašeho přirozeného uzpůsobení co nejsnáze zachovat. Proto se nebojte nového břemene, které nyní vložím na vaše bedra. Pravím vám: Bude velmi lehké a sladké.

22. Takto tedy zní zcela krátce slovo nauky, které k vám nyní promluví. Pravím vám: **Milujte Mne, svého Pána, Boha a Otce ze všech sil svého života a milujte se však rovněž mezi vámi a mezi sebou navzájem.**

23. Každý z vás hled' ve jménu Mém prokazovat služby druhému, a nikdo se nedomnívej být více než jeho bratr a jeho sestra, tak se až příliš snadno stanete a navěky zůstanete mými milovanými dětmi.

24. Zachovávejte však přitom také svou starou čistotu mravů a budiž vám vzdáleno chlípné smilstvo těla, v kterém jste se před krátkým časem ocitli obelstění zlým duchem! Rozmnožujte se starým řádným duchovním způsobem, který je vám dán do vaší vůle, a nikoli do vašeho těla.

25. Mohli byste se sice také tělesně přirozenou souloží rozmnožovat a mohli byste tím povolávat v život děti těla a děti světa, ale co by vám to prospělo? Tím byste vypěstovali jen zloděje, lupiče a vrahy, kteří by se stali v krátké době mocnějšími než vy, a pak by vás zajali a učinili otroky svých zlých žádostí! Proto strážte své tělo pečlivě před tímto zlem a nedotýkejte se zejména svých dcer, kterými byste plodili do vašeho čistého světa d'ábly. Tak se vám dosažení mého dětství stane zcela snadné.

26. Pokud byste však jako dosud smilnili dále, pak by vám síla duchovního plození byla ihned odňata. Místo tohoto lehkého éterického těla byste dostali tělo neohrabané, těžké, ošklivé a postižené všelijakými nemocemi, v němž by se smrtelný duch jen velmi těžko a namáhavě pohyboval, a mimoto by na vás ještě přišla i smrt, kterou jste dosud ještě nepocítili a neokusili.

27. Zůstávejte tedy ve staré mravní čistotě a budoucně se rozmnožíte duchovně. Neboť jedině co plodí živý duch, zůstává pak také nadále životem, který smrt nezná a nemá. Co však plodí mrtvé tělo, to zůstává mrtvým a může jen velmi těžko přejít do života, jelikož kořenem těla je smrt.

28. Jako však na suchém stromě stěží může být naroubována živá větev života, tak i sotva může být naroubován živý duch do mrtvého těla k získání života.

29. Také vaše vůle by byla oslabena, a nemohli byste nikdy s touto jedinou silou obdělávat své zahrady a pole, nýbrž museli byste často a netrpělivě vyčkávat čas, ve kterém by ten či onen plod dozrál.

30. Právě tak by se vám dařilo vybudování domů. Materiál k tomu sloužící by pak byl velmi nepoddajný, těžký a závadný, neboť byste jej nemohli pak nikdy učinit silou vůle poddajným, lehkým a pro všechny časy trvanlivým.

31. Rovněž tak máte velkou radost z toho, že můžete přicházet viditelně do všelikého styku s duchy vašich odešlých bratří a můžete je vidět a mluvit s nimi a dokonce se s nimi laskat! Ale to by se vám stalo ihned nemožností, kdybyste i nadále žili ve svém obelstění.

32. Budete-li však nyní nadále žít tak, jak jsem vás nyní Já Sám zcela krátce poučil, pak nejen že všechny tyto své dokonalosti podržíte, nýbrž obdržíte mimoto dokonalosti nové, jejichž výhody budou tak veliké, že byste nyní nebyli naprosto s to je pochopit.

33. Nyní jsem vám řekl vše, co máte napříště činit. Záleží tedy na vás, zda to vše chcete přijmout a podle toho jednat.

34. Tažte se všichni svého srdce a pak mi to svobodně povězte. Neboť já vám ponechávám nejúplnější svobodu a nechci ani pohlížet do vašich myšlenek, abyste úplně svobodně se sami rozhodli, a pak mohli mluvit, co a jak chcete.“

Kapitola 184.

Dobrá odpověď mudrcova.

1. Praví mudrc: „ Pane, Tvůj požadavek na nás všechny je tak nevýslovně mírný, skromný a nadmíru dobrý, že se nemusíme zajisté navěky ani v nejmenším rozmýšlet, abychom ho nanejvýš z vděku plným srdcem okamžitě přijali. Nač bychom se ptali, na čem usnášeli? Zda by nám byl Tvůj nejsvětější požadavek na naše srdce kladený příjemný, anebo ne?!

2. Nejsvětější věčný Dobrodinče, my nebudeme věčně nikdy s to náležitě Ti poděkovat za toto nekonečné dobrodiní a milost, kterou jsi nám prokázal, že jsi nám touto Svou věčně nám nepochopitelnou blahosklonností osvědčil tak nevýslovnou nejopravdovější lásku, ukázal nám tvorům tak snadno schůdnou cestu, na níž můžeme dosáhnout nejvyšší nebeské hodnosti, stát se tvými svobodnými dětmi. A to bychom se měli ještě rozmýšlet?!

3. Pane, Pane, ó Věčný, Nejsvětější Duchu, kdybych měl tisíc životů a musel je dát k dosažení jen nejnižšího stupně Tvého dětství, věru, dal bych je i s tisícerymi radostmi, i kdyby ztráta každého z tisíců životů byla spojena s největšími mukami a bolestmi. A měl bych anebo chtěl bych zde ještě

mít pochybnosti o těchto Tvých nejvyšších a nejsvětějších darech milosti, zda je Já a tento lid přijmeme anebo ne?!

4. Pane, Pane, nejsvětější Otče, já nechci říci ano a nechci říci ústy. Pohlédni jen co nejmilostivěji do našich, Tvého nejsvětějšího pohledu ovšem věčně nejnehodnějších, srdcí! Tato srdce se Ti budou chvět vstříc ještě tisíckrát ohnivěji než tamta ohnivá světová vypouklina, která bude brzy nyní zralá k prasknutí.

5. Pane, Otče, vše, vše, vše, co Ty chceš, chceme ještě přesněji splnit, než jak přesně si razí dráhu malé světy kolem této naší, Tebou nyní navěky posvěcené velké země.

6. Ale jen nenech našimi srdci k Tvému nejsvětějšímu srdci pronikat zcela nevyslyšenou prosbu, abys nás od nynějška ve Své nejsvětější viditelné přítomnosti navždy neopouštěl, nýbrž aby Ses nám čas od času podle Svého nejsvětějšího zaslíbení ukázal.

7. Neboť, hle, láska nás všech až příliš mocně vzplála nyní k Tobě. My Tě nezměrně mocně milujeme! Jaký žal by naše srdce pocítila, kdyby Tě tyto naše oči, nejsvětější Otče, nikdy neměly spatřit a naše uši slyšet tak neskonale libě znějící slova Tvého nejsvětějšího otcovského hlasu, která naše skloněná srdce naplnila tak náhle takovou nevýslovnou plností života, že nemůžeme nalézt slov, jimiž bychom mohli popsat tuto Tvou nejoprávdovější Boží Otcovskou milost.

8. Proto, Pane, nejsvětější Otče, nenechávej zcela nevyslyšenou tuto nás všech pronikající prosbu od našich srdcí k Tvému nejsvětějšímu otcovskému srdci. Tvá jediné věčně nejsvětější vůle budiž velebena navěky!“

9. Pravím Já: „Dětičky, zač prosíte, o to jsem Se již dávno nanejvýš otcovsky postaral. Tvůrce zůstává jen tvor neviditelný a nezbadatelný, neboť tvorové jsou v moci tvůrčově souzeni, a nemohou před Něho nikdy předstoupit a zřít Ho a Jeho hlas slyšet. Ale zcela jinak je tomu s dětmi, které jsem Já, jako Tvůrce a nyní již jako Otec, slovem a naukou svobodně postavil. Ty Mě již mohou vidět a mohou se Mnou mluvit kdykoliv chtějí za předpokladu, že jejich srdce jsou v řádu Mé nauky.

10. Není-li však tomu tak, jsou-li srdce naladěna smyslně a zaujaly-li v nich místo hmotné věci a nicotné světské starosti a učinily Mé slovo a Mou nauku nečinnou, pak ovšem již nemohu být viděn a také slyšen, protože tehdy se takové nastávající dítě Mé milosti, lásky a slitování přiodělo opět souzeným oděvem stvoření, k čemuž má ovšem také úplnou svobodu.

11. Proto zůstávejte budoucně všichni v této Mé nauce, uschovejte svá srdce ve vši své původní dědičné mravní čistotě, aby v nich měla místo Má otcovská láska, a mohl být ve vás zplozen nový život, který je nejoprávdovějším, nejsvobodnějším životem o sobě a ze sebe, a tehdy nebudete mít nikdy důvod naříkat a říkat: „Pane, Otče, kde jsi? Proč Tě nemůžeme nikdy vidět a proč nemůžeme Tvůj otcovský hlas slyšet?“

12. Neboť v pravdě vám pravím: Všichni, kteří jsou činni podle Mé nauky, jsou ti, kteří Mne v pravdě milují. Ježto Mne však takto vpravdě milují, budu také buď viditelně anebo slyšitelně stále mezi nimi a Sám se budu činit a své děti vychovávat.

13. Nyní však opatřete pokrmy a nápoje, nakolik máte a můžete. Všichni se nasytíme a uvidíte, že Já, tak jako vy, budu, žehnaje vám, pít a jíst jako i všichni bratři a sestry, kteří jsou se Mnou. Jděte tedy a učíňte podle Mého slova.“

Kapitola 185.

Řeč mudrce naplněná radostí a díky. Zaplavené ovocné zahrady. Zahnání Satana Petrem a Martinem.

1. Když mudrc tuto žádost ode Mne Samého uslyší, co nejradostněji se rozechvěje a praví: „ Pane, Otče, plný lásky, dobroty, slávy, moci, síly a svatosti! Teprve toto je nám největší zárukou, že nás nikdy neopustíš. Neboť kdo s námi jí, ten nám praví, že u nás chce zůstat a také i Ty u nás zůstaneš, jak jsi nám to ím zaslíbil. Budiž Ti za to všechna chvála, všechna čest a všecken dík!“

2. Po těchto slovech spěchají všichni ven a chtějí přinést ze zahrady jídlo, aby je v nejhojnější míře a nejvybranějším způsobem předložili před Pánem, to je přede Mnou.

3. Když však vyjdou ven, jsou velmi nepříjemně překvapeni, když vidí, že voda vypuzená velkou ohnivou nabubřelinou stojí nad bohatými ovocnými zahradami, a oni nejsou proto s to ani dost málo získat z velkých a jinak bohatě opatřených zahrad k účelu Mnou vyžádanému. Proto se také smutni vracejí.

4. A mudrc praví: „ Pane, odpusť nám ubohým! Ty vidíš, jak ohnivá nabubřelina pokryla ošklivou mořskou vodou všechny naše ovocné zahrady, a to tak, že nejsme s to ani to nejmenší z nich obdržet. Proto odstraň napřed tento zlý příval, a pak budeme moci všichni ihned jednat podle Tvé nejsvětější vůle.“

5. Pravím Já, povoláváje Martina a Petra: „Bratře Petře a také ty, Martine, vyjděte ven a bijte příval a rozmetejte onu zlou ohnivou nabubřelinu, aby tito nebyli zdržováni v plnění Mé žádosti. Kdyby vás však nepřítel nechtěl uposlechnout na prvé zvolání, pak Mu ve jménu Mém poručte po druhé a po třetí. Kdyby se také tehdy ukázal tvrdošíjným, použijte pak vážně ve vás sídlící nebeskou moc. Tak se staň!“

6. Petr a Martin se přede Mnou ukloní a vyjdou s mudrcem ven. Když vyjdou ven, užasne Martin co nejmocněji nad touto podívanou a praví:

7. (Biskup Martin.) „Á, á, á, á, – to je ale nanejvyš ničemný, hanebný, nejzvrhlejší zlý darebák! Ale řekni mi, bratře Petře, copak tato zpola věčná arcipotvora nepřestane nikdy páchat zlo a největší hanebnosti?“

8. Ty, bratře, krčíš rameny. To má značit tolik jako: „To ví jedině Pán.“ Ano, ano, máš ovšem pravdu. Ale ať se nyní těší ten darebák, jestli nás ihned neuposlechne! Opravdu, tomu ta tvrdošíjnost přijde draho. Naše Pánem a Otcem nám propůjčená nebeská moc bude mu s to zajisté něco říci o tom, kde má budoucně páchat své zlé kejklářství. Bratře, máme ihned volat, anebo zavoláš ty sám, anebo mám já sám ve jménu Páně za nás oba volat?!”

9. Praví Petr: „Volej ve jménu Páně sám za nás oba.“

10. „Dobrá“, praví Martin: „Pokusím se o to! A tak tedy poslyš, ty zlý přívale a taky ty převelice zlá ohnivá nabubřelino a hlavně ty, starý, nejvyš zlý Satane: Ustupte okamžitě k řádu Páně, jinak se bojte nejvyš spravedlivého a přísného soudu Božího! Amen! Tříkrát: Amen, Amen, Amen!“

11. Po tomto zvolání ozve se pronikavý výsměch a po výsměchu tato slova:

12. (Satan:) „Ty bídná biskupská martinovská trusnice! Ty desetisíckrát méně než nic, mně chceš rozkazovat, abych odstoupil?! Hle, mě k ústupu nepřivede ani Bůh, ani všechna Jeho nebe, neřkuli ty, nejbídnější nicoto, desetisícero násobná nejnicotnější nicoto!“

13. Ale nyní volám já k tobě a ke vši ostatní prašivé sběři, a to z pouhé velkomyslnosti: Zalezte někam do děr, sice se vám všem dostane trochu ochutnat dobrého a velmi teplého jídla, které bude v tomto mém velkém hrnci ihned úplně uvařeno!

14. Není to ovšem proto, abych se na vás nickách mstil, neboť nejmocnější lev mouchy nechytá. Já konám, co zde konám, nutně k udržení svého stvoření. Abyste však vy, nicky, přitom nezahynuly, uprchněte a neopovažujte se nikdy mně hrozit! Nenapínejte mou velkou trpělivost do krajnosti! Běda vám, jestli dojde!“

15. Martin nad touto převelikou drzostí Satanovou zlostí div nepukne, a neví, co by měl nyní ve vši rychlosti odpovědět.

16. Ale Petr ho napomíná: „Bratře, zlobit se naprosto nesmíš, neboť tím konáš právě to, co on vlastně chce od tebe mít! Toho musíme zcela jinak polapit! Hle, já ho ihned obměkčím, a to s největším klidem. Já mu zcela mírně řeknu: „Satane, Pán Ježíš Kristus budiž také s tebou!“ A hle, příval již ustupuje a ohnivá nabubřelina se hroutí v nejopravdovější nic a on se nehlásí a musí se nadevšecko rozlícen spokojit s tím, jak to s ním nebeská moc zařídila.“

17. Praví Martin: „Á, á, to bych byl nevěřil, že se tento netvor tak brzy podrobí. Je to tedy ona nebeská moc? Já jsem si pod tím myslel zcela něco jiného. Děkuji ti, bratře, za toto opravdu nebesky moudré poučení. Neboť jím jsem se nyní již zase stal tisíckrát moudřejší.“

18. Hle, voda úplně ustoupila a po žhoucí nabubřelině není již ani stopy. Pánu budiž všechna chvála a čest navěky! Já myslím, že se nyní ten zlý neřád Satana, anebo Satan, zase tak brzy do naší blízkosti neodváží.“

19. Praví Petr: „Jen se nestarej, ten už dostal zcela jiné lekce, než byla tato lekce. Ale obratem ruky je už zase pohotově se zcela novým vynálezem. Nepotrvá příliš dlouho a budeme s ním už opět mít co dělat. Ale teprve, nelze-li ho ničím přimět k útěku, musí se vzít útočiště k moci nebes a bude poražen. Zapamatuj si to, bratře, a příště podle toho jednej!“

20. Poté se obrací Petr k mudrci, který stojí dosud před oběma zcela zaražený a praví mu: „Nyní splňte žádost Páně, neboť vaše zahrady jsou opět volné.“

21. Mudrc se hluboce ukloní a spěchá pak do zahrad, aby přinesl pokrm a nápoj.

Kapitola 186.

Čistá radost dětí je také radostí nebeského Otce. Svaté tajemství lásky a tajemství Boží. O dětské prostotě.

1. Petr a Martin se nyní vrací opět ke Mně do slunečního domu a Martin chce ihned věrně vyprávět, co se venku přihodilo.

2. Ale Petr mu praví jakoby potají: „Bratře, co chceš Pánu vyprávět? Jako by snad nevěděl, a to o celou věčnost dříve, než vše, co zde bylo toto Slunce a my oba jako skutečné stvořeno?! Hle, hle, copak nevíš, že Pán je od věčnosti vševědoucí?“

3. Martin se udeří do čela a za chvíli praví: „Bratře, a zejména Ty, Pane, musíte mně již odpustit, že chvílemi ještě stále upadám do jakési pozemské hlouposti.“

4. Je pravda, ano, je to pravda, že ty, Pane, jsi vševědoucí, a že Tobě věčně nikdo nemusí napřed vyprávět, aby ses tak dozvěděl o nějaké věci anebo jednání. Ale nicméně ve mně je ovšem jistě jen pozemský hloupý pud, že Ti chci vyprávět – jako nějakému příteli na Zemi – jako bys to ještě nevěděl.

5. Uznávám, že takový pud je velmi hloupý, ale přitom však také jistě očekávám, že Ty, Pane, mně takovou pozemsky navyklou hloupost co nejmilostivěji odpustíš a promineš. Neboť napříště se už lépe a pevně seberu a takových pošetilostí se ze všech svých sil vystříhám.“

6. Pravím Já: „No, no, milý synu Martine, není to tak velice pochybené, jak nyní myslíš, jestliže Mně někdo něco popisuje anebo vypravuje. Neboť všechny děti rády mluví – a se Mnou už nesmírně rády!“

7. Kdybych si tedy od Svých dětiček nedal napřed nic vyprávět proto, že jsem vševědoucí, pak by mezi Mnou a vámi, Mé dítky, nebylo věčně vyměněno ani slova. Ale jelikož právě chci, aby Mé děti nebyly věčně nikterak zkráceny o nějakou radost, proto ať Mně jen vše vypravují, jaké, kde a kdy učiní zkušenosti, co se jim naskytne slyšet a vidět.

8. Neboť při věčné věrnosti a lásce Svého otcovského srdce vás ujišťuji, že Mi působí radost jen to, co působí radost Mým dětem. Nikoli Mé Božství, nikoli Má moudrost a všemohoucnost a rovněž také ne Má vševědoucnost, nýbrž jediné velká láska k Mým opravdovým dětem, které Mě milují, jakož vy všichni nyní kolem Mě shromáždění, tvoří nejvyšší blaženost Mé celé Bytosti.

9. Věřte Mně, že jsem byl nekonečněkrát blaženější na kříži, než když jsem začal Svým nejvyšším všemohoucím slovem tvořit nebe a země! Neboť jako Tvůrce jsem stál uprostřed Svého věčně nepřístupného Božství jako neúprosný Soudce. Ale na kříži jsem visel jako nanejvýš přístupný Otec, naplněný nejvyšší láskou, obklopen již leckterými dítkami, které ve Mně úplného Otce sice ještě nepoznaly, jelikož jim stál v cestě ukřižovaný Syn, to je Tělo Otcovo, ale nicméně Mne jako Syna Nejvyššího Otce ze všech svých sil nade všechno milovaly.

10. Vpravdě pravím vám, srdce, které Mne opravdu miluje, dává Mi více než všechna nebe a všechny světy i se vši svou nádherou. Ano, Já 99 nebi opustím a budu hledat jedno srdce, které je s to Mne milovat!

11. Neopustila by matka, která má ve svém domě velkou společnost, hudbu a všelikou obveselující hru, když by uslyšela, že její novorozeně pláče a je v nebezpečí onemocnění, a nespěchala by k svému děťátku?! Neboť od společnosti očekává sice právem dík a úctu, ale v prsou jejího dítěte tluče srdce, v němž je zaseta láska k jejímu mateřskému srdci.

12. Ano, pravím vám všem: Tato matka by opustila 99 nejskvělejších společností a spěchala by k svému dítěti pro příští lásku, jelikož malá jiskérka opravdové lásky stojí výš než tisíc světů plných nejmocnějšího lesku.

13. Jestliže by však toto učinila již matka pozemská, oč více Já, který jsem Svým dítkám vše v úplnosti – jako Otec i jako Matka. Jako Otec ve svém srdci a jako Matka v trpělivosti, mírnosti a neskonale dobré.

14. Proto se, Mé milované děti, přede Mnou neostýchejte, a mluvte a vyprávějte Mi, cokoli slyšíte anebo vidíte, a dejte průchod lásce svého srdce. Neboť Mne těší Mé nejdívuplnější stvoření tehdy, když těší vás.

15. Vždyť matka také neví, co jí její batolátko žvatlá, a přece prvé jeho zvolání „máma“ z úst jejího miláčka jí způsobuje tisíckrát více radosti, i když bývá nezřetelně vysloveno, než nejvytříbenější řeč mudrce.

16. Čím jsou nejsmělejší myšlenky o světech, sluncích, národech a andělech proti jedinému zvolání Milá maminko!“, které vytrysklo z dětského srdce, v němž klíčí láska?! Rovněž tak je tomu také u Mne. Co se vyrovná co do velikosti tomu, když milující Mne dítko, sotva se probudí ze svého nutně předcházejícího soudného spánku, svobodně a pravdivě na Mě zvolá „Milý Otče“?!

17. Proto nedávej se ani ty, Můj milý synu Martine, příliš mást v puzení svého srdce a rovněž ani vy všichni. Neboť vaše dětská prostota stojí u Mě nekonečně výš než nejvyšší moudrost nejdůmyslnějšího cheruba. Proto jsem také toto dal vám najevo už také na Zemi, když jsem k Svým učedníkům pravil: „Mezi všemi, kteří od počátku světa byli dosud ženami zrozeni, nebyl nikdo větší než Jan, to je Křtitel, ale budoucně nejmenší v mém Království (lásky) bude větší než on!“

18. Nyní však mají naši hostitelé také stoly plně obsazeny a mudrc se blíží, aby nás pozval k hostině. Proto také náležitě vyslechneme, jak nás bude zvat. Ale zapamatujte si: Jak on to uspořádá, tak také zaujmeme u velkého stolu místo. Tak ať se stane, Mé dítky!“

Kapitola 187.

První hostina lásky Páně u Slunečnanů. Kde je správné místo Pána.

1. Nyní se přichozí mudrc co nejlouběji pokloní a s nanejvýš mu možnou vysokou vážností a úctou praví: „Ó, Pane, ó, Bože, ó, Otče Svých dětí a nejsvětější, Všemohoucí Stvořiteli všech Svých nekonečných děl! Tvá nejsvětější vůle byla námi podle našich sil vykonána, pokrm a nápoje všeho druhu byly sem dopraveny a velký stůl jimi naplněn. Nyní se dále staň Tvá nejsvětější vůle!“

2. Pravím Já: „Tak je to správné, a tedy dobré. Ale nyní urči jako vrchní hlava této celé obce s vlastním majitelem domu také místa u stolu a ukaž nám, kde se máme posadit.“

3. Praví mudrc zároveň s majitelem tohoto domu: „Ó, Pane, jak bychom se mohli my, červi prachu, před Tebou odvážit i jen pomyslet chtít Tobě poukazovat místo?! Ó, Pane, tato opovázlivost by nás musela okamžitě navěky usmrtit. Vždyť přece patří věčně vše co nejdokonaleji Tobě! Každé místo, kde Ty stojíš, je nejprvnější, nejvyšší, nejsvětější, a my... ? Ne, ne, to nemohu nikdy podruhé vyslovit!

4. Ó, Pane, já mám jen tu jedinou prosbu k Tobě, abys zde Svou nejsvětější vůli ve zcela žádné věci před námi neskrýval, nýbrž abys nám ji zjevil k nejpřesnějšímu následování, a my ji jako

nejdrahocennější klenot do svých srdcí přijmeme a budeme se snažit, co nejvěrněji podle všech sil, které jsi nám propůjčil, ji uplatňovat.

5. Vezmi tedy co nejmilostivěji zpět tento rozkaz, kterým bychom byli nuceni vykazovat místa pro Tebe a Tvé vznešené děti u velkého jídelního stolu nikoli podle Tvého, nýbrž jen podle našeho názoru a naší libovůle.“

6. Pravím Já: „Ty jsi nyní mluvil opět dobře a správně. Tak tě učí tvá láska ke Mně! Ale považuješ-li a uznáváš-li Mou vůli za nejsvětější klenot svého srdce, pak tedy musíš také tohoto tobě a majiteli domu uděleného rozkazu dbát, jej uznávat a podle něho jednat. Jinak mluvíš sice správně a dobře o Mé vůli, ale dám-li ti něco učinit, pak se domníváš, že Mne urazíš, učiníš-li, co ti přikazuji. Jdi a učíš tedy, co Já chci. Pak teprve poznáš, proč od tebe chci něco takového.

7. Poté se mudrc i s majitelem domu co nejhloběji pokloní a oba nyní úzkostlivě přemýšlejí, co mají nyní učinit. Které místo Mně mají poukázat? Neboť u nich vypadá jedno místo jako druhé a tak zvané místo domácího Pána a vznešené místo mudrce nezdají se být oběma vhodné proto, že kdyby i označili svá místa, poctivali by tím sebe samé. Tak přemýšlejí a přemýšlejí, ale nic správného je nenapadá.

8. Proto se obrací mudrc na Martina, zda by mu nemohl správně poradit.

9. Martin pokrčí rameny a praví: „Ano, příteli, tu je těžko radit. Nevěnovali jste žádné místo lásce?“

10. Oba vyvalují oči a praví: „Příteli, opravdu, takové místo jsme ještě nikdy neměli! Co tu nyní činit?!“

11. Praví Martin: „Zřídte tedy takové místo, a věc se pak rozřeší.“

12. Oba se táží dále: „Ale jak má takové místo vypadat? Jak má být zřízeno?“

13. Praví Martin: „Jděte k oněm třem dcerám tohoto domu, které jsou u Pána, a ony vám toto místo brzy vyhledají a připraví.“

14. Oba mudrci jdou nyní k oněm třem a táží se jich na to.

15. A ony tři dcery domu kladou však ruce na srdce a praví: „Milí otcové, hleďte, zde je ono správné místo pro Pána vši slávy! Proto nepřemýšlejte hlavou, nýbrž přitáhněte Ho svými srdci a pak bude prvé nejbližší místo také již to pravé.“

16. Teprve nyní vzchází oběma nové světlo a oni chápou, co chci. Ihned oba předstoupí přede Mne, co nejhloběji se pokloní, pozvednou pak opět hlavy a praví:

17. „Všechna čest a naše láska, my jsme s pomocí milého bratra Martina a našich milých tří dcer poznali důkladněji Tvou nejsvětější vůli, a proto jsme ji podle svých sil, pokud nám to bylo možné, také následovali.

18. Ó, Pane, Bože a Otče, hle, zde v naší hrudi jsme Ti určili první, a proto jistě správné místo odpočinku, Tobě a kvůli Tobě také pro všechny ostatní bratry a sestry. Přijď proto, ty nejlepší, svatý, láskyplný Otče i se všemi těmi, které miluješ, a navěky je učin svým plným vlastnictvím.

19. Neboť nyní víme, že stůl mnohými pokrmy zde opatřený je jen vnějším symbolem, co Ti máme vnitřně, ve svých srdcích, svatý, lásky nejplnější Otče, připravit.

20. Ve srovnání s tímto vnějším stolem není náš vnitřní stůl života ani zdaleka tak bohatý, pokud jde o pokrmy, které chutnají jedině Tobě. Ale požehnej ho Ty v nás, ó, svatý Otče, aby byl bohatý skutky lásky, pokory a mírnosti, kterou Ty považuješ za spravedlivou! Pak ti budeme, svatý Otče, navěky moci opravdově zpívat účinné hosana!

21. Jedině Tvé jméno, jímž je Tvá všemohoucí nejsvětější vůle, budiž námi, jako i veškerou nekonečností, věčně nanejvýš velebeno!“

22. Pravím Já: „Tak, tak, Mé milované nové děti, tak je to správné, a zůstanete-li, jakými jste nyní, pak se také vše, co vám bylo zaslíbeno, co nejúplněji vyplní! Nyní však přistoupíme také k tomuto vnějšímu stolu!

23. Já vám pokrmy požehnám a zúčastním se s vámi hostiny lásky a všichni, kdo tu budou jíst a přijmou Mne ve svých srdcích osobně, budou tedy v sobě mít věčný život a pravé světlo a pravdu.

24. Proto pojďme nyní všichni ke stolu, ale ať nikdo nehledá místo, nýbrž každému budiž prvé a nejbližší místem pravým, neboť na zevnějšku nic nezáleží, nýbrž na tom, co je ve vás! A podle toho budiž a staň se, jak jsem to nyní řekl.“

25. Nyní jdou všichni ke stolu a čekají, až zaujmu místo. Když jsem tedy zaujal první nejbližší místo, vedle Mne pět panen, pak Jan, Petr, Martin, Borem, Chorel a pak všichni ostatní, kteří přišli se Mnou, potom zaujali také Slunečnané naproti nám se vši uctivostí místo, a to Uhron a Shonel (majitel domu) naproti Mně.

26. Když jsme nyní všichni takto počtem asi tři tisíc shromážděni u velkého stolu, tu žehnám pokrmu a nápoj z nich připravený a všechny vyzvu, aby jedli a pili, a jím a piji se všemi se Mnou přišedšími. A všichni Slunečnané jedí a pijí co nejuctivěji s námi a mají vesměs vnitřně nejvyšší radost, že vidí také Mne jíst a pít.

Kapitola 188.

O věčném požehnání u stolu Páně. Náhlé duchovně tělesné proměnění tří slunečních dcer Pánem. Pokyn o moci lásky a o jejích dívech.

1. Hostina je brzy skončena a všichni jsou úplně posílení a velice se podivují převzácné chuti. Jelikož je tedy jídlo požitě a velký stůl tu stojí prázdný, táží se Mne ve vši pokoře

2. Uhron a Shonel: „Milý svatý Otče, kdyby to byla Tvá nejsvětější vůle, pak bychom stůl ihned opět naplnili.“

3. Pravím Já: „To by bylo zcela zbytečné. Neboť kdo jednou pojedl u Mého stolu, ten se nasytil věčným životem a netřeba mu již nic víc než jen Mne přijmout do sebe, aby Mne měl zcela navěky.

4. Ale, dětičky, nyní musíme ještě něco jiného vyřídit a zařídit, a to bude také pokrm, ale duchovní, nikoliv hmotný.. Tyto tři dcery, které Mně nejprve vyšly vstříc a také Mne v žáru vši lásky svého srdce nejvíce poznaly a v těžké zkoušce obstály, vezmu k Sobě do počtu Svých dětí, ale jen tehdy, je-li vám to vhod. Neboť výhoda, že můžete pozemsky žít, dokud chcete, nebude vám vzata. Proto sdělte Mi svou vůli, zda je vám milé, abych zkrátil jejich život na tomto světě a povolal je k Sobě.“

6. Praví Uhron a Shonel: „Pane, milý svatý Otče, vždyť Tvá věčně svatá vůle je naším životem, nás všech formou a podstatou! Jsme přece všichni Tví, a nikoli naši, všichni dílo Tvé. Jak Ti tu máme opět sdělovat svou vůli, zda by nám byla vhod, anebo ne?“

7. Pane, co Ty chceš učinit, to je nám všem úplně z celého srdce vhod. Neboť Tvá nejsvětější vůle je nyní naše láska, je nás všech život. Tys nám tyto tři milé dcery probudil a prvopočátečně dal, proto jsou Tvé, a nikoli naše, a můžeš si je vzít, kdykoli chceš. Jedině Tvá svatá vůle budiž věčně velebená!“

8. Pravím Já: „Milé děti, vaše řeč se mi líbí, protože pochází nejen z vašich úst, nýbrž také z vašeho srdce, a tak ony tři, které nyní vidíte, nejsou již v tělech této země, nýbrž již v tělech čistě duchovních po boku Mém. Neboť byly proměněny v tom okamžiku, když jste k tomu dali ve svých srdcích opravdu radostné svolení. Nepozorujete na nich rozdíl mezi jejich stavem dříve a nyní?“

9. Praví Uhron a Shonel: „Otče, nepozorujeme ani nejmenší rozdíl. Jak se to tedy stalo a jak tomu máme rozumět? Neboť, hle, naši zemřelí vypadají jako duchové mnohem lehčí a éteričtější, ony však vypadají jako by měly ještě úplně své dřívější pozemské tělo! Naši ostatní zesnulí zanechávají po sobě také své mrtvé tělo, které pak přinášíme na určité místo, kde se brzy úplně rozkládá. Ale po těchto třech nezůstalo zcela žádné tělo! Jak se to mohlo stát?!“

10. Pravím Já: „Dítka, zapamatujte si toto: Či láska ke Mně je tak prudká a mocná, jako byla a je láska těchto tří, ten bude touto prudkou láskou ke Mně také už v těle proměněn tak, že jeho tělo bude ohněm jeho ducha ihned rozloženo, očištěno a do vlastního života a podstaty ducha přijato, aniž by předtím jeho tělo muselo být od podstaty ducha úplně odděleno.

11. Následujte tedy v lásce ke Mně příkladu těchto tří, tehdy také bude i vaše proměna taková. Neboť vpravdě pravím vám, kdo Mne opravdu miluje tak, že z lásky ke Mně vše opustí, bude proměněn tak, jako byly proměněny ony tři.“

12. Praví Martin: „ Pane a milý Otče Ježíši, to by bylo na naší malé zemi zajisté dobré, ale těla mých pozemských bratrů jsou příliš hrubohmotná, než aby mohla být schopna takové proměny.“

13. Pravím Já: „Martine, Země není Slunce a Slunce není Země, ale Já jsem stejný jak v nebi, tak i na Slunci a na Zemi, a tak je to také s opravdovou láskou a s její silou a jejím účinkem.

14. Také Země má dost takových příkladů proměnění, a to jak ve staré, tak i v nové době. V příliš malém teple se neroztaví vosk, neřku-li ruda. Rozumíš tomu?!“

15. Praví Martin: „ Pane, tomu nyní co nejlépe rozumím, neboť já sám jsem byl takovým voskem aneb rudou a měl jsem v sobě příliš málo tepla, než aby jím jen trochu změkkl vosk, neřku-li aby se roztavila tvrdá ruda mé hmoty. A tak nyní obývá Zemi jistě mnoho bratrů, jejichž hmota se stává nejen rudou, nýbrž zcela čistým diamantem. Tato hmota bude moci být asi stěží proměněna jako nyní hmota těchto tří dcer.“

16. Pravím Já: „Dobře, dobře, Martine, vysvětlení toho sem již nepatří. Ale zajisté asi víš, že je Mně velmi mnohé možným, co se tobě zdá nemožným! Pravím tobě, také v hrobech se dějí divy, které tělesnými očima pozemských lidí nejsou vidány a pozorovány!

17. Ale nyní už nic více o tom, neboť máme činit něco jiného! Pravím Vám, nyní nám bude činit ještě něco významného, neboť náš nepřítel již opět něco spáchal. Proto se vzchopte!“

Kapitola 189.

Martinovo lidské mínění a návrh učinit Satana neškodným. Pokyn Páně o dopuštění zlých děl Satanových. Martinova plná moc spoutat Satana.

1. Praví Martin: „Copak tento hrozný zlosyn nedá ještě pokoj!? Pane, kdybych měl jen malou jiskérku Tvé všemohoucnosti, připoutal bych ho k nějakému světovému tělesu tak, že by pak byl jistě na všechny věčnosti co nejlépe zaopatřen. Neboť nebude-li tato zlá bytost někde navěky uvázána, pak to na ubohých světových tělesech věčně nikdy nebude lépe vypadat než dosud.

2. Já myslím, Pane, že Tvé stvoření trvá ve skutečnosti přece již několik decilionů pozemských, anebo dokonce slunečních let.

3. Po všechna tato nepředstavitelně dlouhá časová období je – a již před veškerým stvořením byl – Satan právě tak zlý jako nyní. Všechny nekonečné a těžké zkoušky a tresty nepolepšily ho ani o vlas a příští věčnosti změní na něm právě tak málo jako věčnosti uplynulé.

4. Proto myslím, že podle těchto mých předpokladů měla by být tato bytost na všechny věčnosti pevně připoutána na nějaké všech bytostí prosté světové těleso, aby pak veškeré ostatní stvoření mělo pokoj.

5. Neboť necháš-li mu, Pane, nadále určitou, i když velmi podmíněnou svobodu, nestane se v celé nekonečnosti věčně nikdy lepším, než je nyní, a budeme s ním stále mít mnoho co dělat.

6. Ty, Pane, znáš ovšem poměry nekonečně lépe než našinec a víš, proč máš se Satanem tak nesmírnou shovívavost a trpělivost. Ale jak já věc vidím, je právě taková, jak jsem to předtím, Pane, a nyní též vyložil. Ty zajisté učiníš, co bude z Tvé věčné lásky a moudrosti správné, ale já bych učinil to, co jsem nyní před tebou mluvil!“

7. Pravím Já: „Milý synu Martine, ty mluvíš, jak tě k tomu vede tvá moudrost, jiný by opět mluvil jinak. Kdo však vidí do hlubin Mého řádu, ten bude mluvit tak, jako mluví Já.

8. Řekni, co na tom záleží, když tato bytost někde něco zničí, jelikož my to přece můžeme znovu zcela napravit?! Copak jsi na Zemi nevychočil jeho školu a nebyl jsi sám celý obzvláště zničen?! A hle, nyní jsi opět navěky znovu vybudován.

9. Řekni, staráš se nyní ještě o to, jak se ti dříve v tvé zničenosti dařilo? Ty pravíš, že se nyní o to ani za mák již nestaráš. Nuže, nestaráš-li se nyní o to již vůbec ani ty, tak se to také děje s triliony jiných tobě rovných.

10. Jsou sice velmi mnozí nemocní a mnoho trpí, ale my jim nemůžeme pomoci. A budou-li opět zdraví, budou ještě trpícími ze své dřívější nemoci? Já myslím, že asi stěží. Neboť kdo je úplně zdrav, zapomíná až příliš brzy, jak je nemocnému, a proto také až příliš často má s nemocným a trpícím příliš málo soucitu.

11. A tak je tomu také nyní s tebou. Ty jsi nyní zdrav navěky a necítíš nikdy, co je bolest, úzkost, hrůza. Ale ten, kdo je silně nemocen, pocítuje to velmi dobře.

12. Proto však my, zdraví a mocní, musíme také mít dokonce s nanejvýš nemocným Satanem náležitou trpělivost, a to tím spíš, že nám Satan musí svou nanejvýš zlou nemocí dokonce sloužit.

13. Či myslíš snad, že souzený Satan může činit zcela svobodně, co chce? Kdybys tak soudil, pak bys byl na velkém omylu.

14. Hle, může činit jen tolik, kolik je mu dopuštěno! Jeho vůle je sice veskrze zlá, ale bez Mého dopuštění ji nemůže uplatnit. Proč mu však mnohdy tu a tam dopouštím, aby něco ze zlé vůle uskutečnil, to nyní ještě nedovedeš pochopit. Ale až nashromáždíš trochu více zkušeností z činnosti lásky všech nebi, než tomu mohlo být dosud, pak také poznáš mnohé, co nyní dávno ještě poznat nemůžeš.

15. Ale já tě nechci v tvém názoru mýlit. Chceš-li Satana upoutat, abys tím uskutečnil v celé věčnosti mír, nemám nic proti tomu. Já tě také vyzbrojím natolik mocí, abys mohl podle svého mínění ovládnout samého Satana a stane se, abys mohl svou vůli úplně uskutečnit. Ale dej pozor, abys nakonec pouta, kterými chceš Satana spoutat, až příliš brzy sám opět neuvolňoval! Čiň nyní, co chceš, sílu a moc k tomu jsem ti již dal.“

16. Praví Martin: „Pane, budu-li jen mít sílu a Tobě to bude vhod, pak se s tím neřádem vypořádám. Ale jeden bratr musí být přece jen se mnou.“

17. Pravím Já: „Nejen jeden, nýbrž Petr, Jan, Borem, Chorel a Uhron a Shonel tě tam doprovodí, a to co nejrychleji. Neboť na dalekém středním pásu Slunce, právě naproti našim nohám – tedy jaksi na dolní polovině Slunce – umínil si Satan způsobit velká zničení a výstředně to provádí. Tam ho zastihneš plného vzteku, bolu a nejtěžší práce. Tam pak s ním učiň, co chceš a co uznáš za vhodné. Tak se staň!“

18. Praví Martin: „Děkuji Ti, Pane a Otče. S touto Tvou pomocí to již půjde. Proto, bratři, vydejte se jen rychle na cestu, jinak nám tento zloduch zničí ještě celou polovinu Slunce!“

19. Praví Petr: „Bratře, jelikož cestujeme co nejrychleji, jsme také nyní již na místě samém, aniž bychom pohnuli i jen jednou nohou, neboť v duchu je pohyb „zde a tam“ jediný okamžik!

Kapitola 190.

Martin se svými nebeskými průvodci na místě pustošení na středním pásu Slunce. Satan souzený Martinem. Soucit Martinův s plačícím Satanem a jeho osvobození. Plány na jeho záchranu.

1. Martin se nyní na všechny strany ohlíží, nevidí již ani dům, ani Pána, nikoho mimo své shora jmenované průvodce. Vše kolem je pusté a zničené. Kouř a nesmírné ohnivé sloupy vystupují s největší prudkostí ze zničené sluneční půdy. Tu a tam zejí jako celá Země rozlehlé krátery plné hřmějícího žáru, z něhož jsou občas vrhnuty jako Země velké žhoucí masy do širokého světového prostoru. Zde i jinde se řítí tyto mnohé masy zase nazpět za strašného rachotu a ženou vodu do velkých, žáru plných kráterů, čímž pak nastávají opět nové, nejvýš silné výbuchy par, a to silou, která je schopna svět jako tato Země na miliony mil daleko odtud vypudit.

2. Když nyní Martin vidí, jak moc tohoto ohnivého slunečního kráteru si pohrává s masami jako svět velkými, jako na Zemi vítr se sněhovými vločkami, praví všecek úžasný: „Bratře, to je více, než

je s to ubohý lidský duch pochopit a odhadnout. To je projev síly, o němž by si nebyla s to učinit pojem ani celá Země, kdyby mohla myslet jako člověk, v poměru k její fyzické velikosti také tak velký! Řekněte mně, je to vše účinek a dílo Satana, toho arcizlosyna?!”

3. Praví Petr: „Ovšem, neboť my mu jistě nepomáháme a jiní nám rovni také ne. A tak nemůžeme nic jiného myslet a předpokládat, než že je to jediné jeho působení.“

4. Praví Martin: „Kde však je, abychom tam mohli jít a zamezit mu v tom?!”

5. Praví Petr: „Bratře, toho zde není třeba, neboť on ti vzdá hned sám čest a učiní ti zvláštní potěšení! Hle, nad oním velkým kráterem se již zvedá žhoucía a jako tekutá ruda, která srší, proudí z tavné pece! Jen se vzchop k jeho přijetí, ale nenechávej ho přiblížit se příliš blízko k sobě, jinak by ti mohlo být trochu příliš teplo!“

6. Praví Martin: „Dobře, dobře, on ke mně příliš blízko nepřijde!“

7. Tu vysloví Martin hned mocná slova soudu k Satanovi: „Moc Páně ve mně zadrží tě k získání věčného míru všech stvořených bytostí navěky upoutaného právě na onom žhoucím moři! A abys měl tím méně naděje k probuzení zlých plánů, bude tě také ještě mimoto neprodyšně hustě a diamantově pevně přikrývat několik jako svět velkých hor! Staň se tedy ve jménu Páně!“

8. Sotva Martin vysloví tato slova, stane se také podle jeho slov. Ale netrvá dlouho a Martin se táže Jana: „Bratře, ty máš zjevení a svého času jsi je napsal z Ducha Páně pro svět. Řekni mně nyní, je to správné, anebo ne, co jsem nyní s tímto zlosynem učinil?“

9. Praví Jan: „Taž se svého srdce a z něho řádu Božího! Já pravím tobě, také ty jsi stár jako tento sebou nyní upoutaný, a byl jsi, dokud tě Pán neuchopil, také marnivě zlý. Řekni, kdyby ti to byl Pán učinil, jako jsi nyní ty učinil tomuto zároveň s tebou stvořenému zlému duchu, byl bys s tím spokojen?!”

10. Praví Martin: „Bratře, to by bylo něco nejstrašnějšího, co by mne mohlo kdy potkat! Řekni mně, cítí nyní v tomto svém stavu také bolesti?“

11. Praví Jan: „Pravím tobě: Ty nejhroznější, nejnevýslovnější! Je ti však přitom lehčeji, je-li on nyní tak nevýslovně trýzněn?!”

12. Praví Martin: „Bratře, ne, ne, ať netrpí bolestí, nýbrž ať je pouze nečinný! Proto pryč s touto pokrývkou a pryč s tímto žářem!“

13. Ihned se stane, co Martin velitelsky vysloví, a Satan na dosud dýmajícím škváru dřívějšího žhavého kráteru bolestně vstává a žalostně pláče.

14. Když to Martin spatří, praví: „Bratře, vzdor jeho prastaré zlobě je mi nyní ubohého ďábla velice líto! Cožpak kdybychom ho nyní k sobě povolali a navrhli mu cesty, po kterých by měl kráčet, aby s ním pak bylo lépe?! Neboť intelligence mu jistě nechybí, za to však vůle, a tu myslím, že tato vůle by se snad s pomocí jeho vlastní intelligence přece jen také jednou sklonila? – Co myslíte, milí bratři, v této věci?“

15. Praví Jan: „Máš nyní zcela pravdu. Neboť taková je také nezměnitelná vůle Páně! Ale ty se sám přesvědčíš, že mu nelze na žádné jiné cestě pomoci než na cestě dlouhého dále trvajícího soudu, který totiž spočívá ve vnějším hmotném stvoření, proto se tím stále oslabuje a stává bezmocnějším, a u vědomí této slabosti a malomocnosti, se přece musí jen podrobit ve velmi mnohém, v čem by se ve své svobodné, nesouzené plné síle, věčně nikdy nepodrobil.“

16. Ale vzdor tomu všemu můžeš s ním učinit pokus, aby ses sám přesvědčil, jaká je jeho intelligence a jaká je jeho vůle! Povoluj ho tedy sem a on se rychle dostaví!“

Kapitola 191.

Martin povolává Satana. Satanův pokus ospravedlnit se před Martinem.

1. Martin učiní, jak mu Jan poradil. Povolá mocí své vůle Satana a Satan stojí ihned před ním v nejbídnější a tisíci spáleninami pokryté lidské postavě, a ihned se ho táže:

2. (Satan:) „Co mně chceš ještě učinit? Nestačí ti, že jsi mě učinil tak žalostným, jak tu nyní stojím před tebou! Chceš mě učinit ještě žalostnějším! Co jsem ti udělal? Nejsi šťasten, jak jen nějaký duch šťastným může být, a to navěky? Domníváš se, že snad zvýšíš svou věčnou blaženost, uvidíš-li mě vydaného napospas největší trýzni?! Ó, slabý duchu, jak daleko ještě máš do toho, než se staneš dokonalým a pochopíš věčný řád Božství!

3. Hle, ty mě považuješ v základu za nejhoršího ze všech bytostí, tedy vůči nebi také za bytost nejvíce ošklivěnou hodnou a nejvíce kletbou postiženou. Ale táži se tě: Kdy jsem já tobě nadával jako ty mně? Jaké zlo jsem ti kdy způsobil? Nebyl jsi to ty sám, který jsi z vlastní moci přestupoval zákony Boží na Zemi a nepotřeboval k tomu ani dost málo mého svádění? A kdybych tě byl býval svedl, byl by Pán ihned po tvém příchodu do světa duchů jistě kvůli tobě účtoval se mnou, a nikoli s tebou.

4. Ježto jsi s pomocí Pána vylovil moře své vlastní zloby, a tím jsi zničil své vlastní hříchy, vyňal jsi ovšem ze sebe – vlastně z moře své vlastní zloby – tak zvaného draka a domníval ses, že jsem to byl já. Ale pravím tobě, pak jsi dosud na velkém omylu, neboť oním drakem jsi byl v celém rozsahu své nejhrubší tělesné smyslnosti ty sám, nikoli já.

5. Já jsem sice také v tobě, neboť celá tvá bytost až na vnitřního ducha jsem já. Neboť jako kdysi na tvé Zemi, která je také vzata zcela ze mě, stvořil Pán z Adamova žebra ženu, tak jsi ty a veškeré stvoření vzat ze mne, avšak já se nestarám o to, co je vzato ze mě a také to nesoudím. Neboť beztoho má každý skrze Božího Ducha v sobě Boží slovo, které ho vždy a všude soudí! Je-li tomu však tak, proč mě tedy neustále soudíš, jsa naplněn neuhasitelnou nenávisť proti mně?

6. Či mrzí tě snad ještě to, že jsem tě po svém proměnění před Tváří Páně odstrčil, když jsi mi chtěl dát polibek? Hle, kdybych tě neodstrčil, byl bys dosud ztracen ve velké louži své hrubé smyslnosti! Řekni, ježto však jsem tě tehdy odstrčil a pokořil, a tím ti prokázal to největší dobrodiní, zasluhuji proto od tebe takové zacházení?!

7. Jestliže jsem zde způsobil tento otřes sluneční půdy, pak jsem to způsobil musel, protože by se jinak toto těleso pro svůj budoucí stanovený služební výkon stalo nezpůsobilým podobně jako zvíře, které by sice přijímalo stále a stále potravu, ale nemohlo by hrubé nepotřebné výměty z těla odstranit? Jak dlouho by žilo a mohlo konat své služby?!

8. Hle, také já jsem tak dobře sluhou Božství jako ty – ovšem žel souzeným, nadán jen nejvýš nepatrnou svobodou. Musím konat, co konám a pochybím-li jen někde trochu v celé nekonečnosti, pak je nejostřejší metla za všechno mé počínání také hned na mých zádech. Já jsem mezi všemi služebními bytostmi poslední, nejspodnější, a tedy také Tvůrcem nejzavrženější a nejbídnejší a nemohu konat nic, leda to, k čemu jsem souzen, ačkoliv však přitom mám nicméně nejdokonalejší inteligenci a velmi často bych mohl dokonce a chtěl konat něco jiného, než co konat musím, což mne pak činí jen ještě ubožejším.

9. Jak by bylo tobě na mém místě, kdyby tě Tvůrce ustanovil k podobným účelům místo mne? Jak by se ti líbilo, kdyby nějaký takový Martin také na tebe přišel a učinil by s tebou, co ty jsi nyní učinil se mnou? – Mluv tedy, neboť já jsem již dosti bídne domluvil!“

Kapitola 192.

Martinova blahovlnná, moudrá námitka Satanovi.

Satanovy slavomamské odpovědi na dobře míněné návrhy Martinovy.

1. Pravil Martin: „Ubožáku, jako jsem nyní vyslechl přede všemi těmito milými svědky a přáteli Páně co nejtrpělivěji tebe, tak zase očekávám já od tebe, že nyní trpělivě vyslechněš ty mě, neboť pravím ti ve jménu Páně, že jsme nyní zde vlastně proto, abychom ti navěky pomohli, anebo tě navždy odsoudili.

2. Mnoho jsi nyní pověděl o svém opravdu nanejvýš nešťastném stavu a postavení, v němž jsi již eony velkých tvůrčích údobí. Ale hle, já jsem nedůvěřivý a pravím ti přímo, že ze všeho toho ti nevěřím ani třetinu.

3. Že se ti daří jistě bídě, ano mnohdy dokonce nevýslovně bídě a špatně, to ti velmi rád věřím. Ale tvým důvodům pro tvou nevýslovnou bídu naprosto nevěřím! Neboť nyní znám až příliš dobře přenekonečnou dobrotu, lásku, trpělivost, mírnost a nepochopitelnou blahosklonnost Páně k nám, jeho tvorům, než abych i jen dost málo uvěřil, že by snad bylo Jeho vůlí, aby tě stvořil pro nejstrašnější bídu v celé nekonečnosti, neboť není anebo nemůže být jinak nikdy bytosti, která by mohla vinit Pána z tak nanejvýš strašné krutosti.

4. Když jsem přišel do tohoto pravého světa, nedařilo se mi také zcela dobře. Byl jsem ubohý, trpěl jsem hladem a žízní, a byl jsem soužen nejstrašnější dlouhou chvílí, která z minut tvořila tisíce let. Ale to vše se dělo proto, abych byl probuzen a konečně uveden do Říše věčné slávy Boží. V této Říši jsem poznával a poznávám stále ještě více a více, že všechny ty jen zdánlivě bedné stavy nebyly ničím jiným než největší láskou Páně, abych byl jimi očištěn a uschopněn k přijetí nynější úplné lásky Otcovy.

5. Kdybych byl dříve odložil svou biskupskou hrdost, kterou jsem si sem přinesl – což bych mohl, jak nyní poznávám, velmi snadno učinit – bylo by se mnou bývalo také šlo vše rychle a lépe. Ale já sám jsem byl tvrdý a nechtěl jsem tomu, protože mě oživovala biskupská hrdost a z ní pravá milionová smyslnost. A tak jsem musel trpět – ale nikoli z vůle Páně, nýbrž jen ze své nanejvýš vlastní vůle, na které ty v mé věci věčně žádnou vinu nemáš a ještě nekonečně méně vůle Páně!

6. A hle, tak také pevně věřím, že ani tvé bídy není nikdo jiný vinen než jedině zcela ty sám. Kdyby ses v tomto okamžiku chtěl obrátit k Pánu a jako vpravdě ztracený syn navrátit se do lůna svého svatého věčného Otce, věru, pak navěky chci být na tvém místě nejbídnější bytostí celé nekonečnosti, nepřijde-li ti okamžitě s nejdůležitější láskyplnou, otevřenou náručí vstříc, a nepřijme-li tě s největší slávou všech nebes za svého nejmilejšího syna.

7. Skrze sebe samého, ubohý bratře, to učíš – a s tvou velkou bídou bude okamžitě navěky konec! Odpusť mi také, že jsem byl na tebe často tak krutý a že jsem své hříchy přičítal tobě. Nyní však беру vše na svůj vlastní účet, a budu k tobě navěky dobrým, přijmeš-li tento můj návrh a budeš-li podle něho jednat.

8. Přiznávám také, že vůbec nejsem hoden předkládat ti, jako prvnímu a největšímu duchu z Boha, takový návrh, neboť vím, že i nyní, po tvém odsouzení, sídlí v tobě nekonečně víc moudrosti a síly, než kolik já, který jsem ve srovnání s tvou velikostí naprosto nic, budu vůbec moci kdy pojmout a pochopit. Ale právě proto, že si tě pro tvou velikost vážím a jako Božího prvorozence velice ctím, přeji si stejně jako celá nebesa, aby ses už konečně zase ke svému Bohu, ke svému Otcovi, mohl vrátit.

9. Uplynuly zajisté již celé věčnosti, během nichž ses stále namáhal, aby ses všemi prostředky, které bylo možno v tvé nejhlubší moudrosti a převeliké moci vynalézt, vyšinul nad všemohoucího Boha! Ty jsi jimi nejen nic nedosáhl, nýbrž stával ses vždy pokaždé ještě bednější, slabší a ubožejší; v ničem ses tím nestal bohatším, leč jen ve své zlobě a hněvu proti Bohu, tebe samého stravujícím.

10. Dostal jsi sice také již nesčetněkrát buď stejné, a také lepší poznávání, než jaké je toto mé poznávání nyní. Ale přešla neúčinně kolem tvé mně nepochopitelné tvrdošijnosti. Hle, ubožejšího posla, než jsem nyní já, jsi jistě nikdy neměl s takovým úmyslem před sebou. Proto učíš nyní výjimku a obrať se se mnou.“

11. Praví Satan: „Ty jsi nyní mluvil opravdu způsobně a slušně, a proto ti také odpouštím všechny tvé hrubosti, které jsi mně učinil. Ale v příčině tvé, mně až příliš známé žádosti, budu ti moci odpovédět teprve tehdy, až v celém nezměrném tvůrčím prostoru nebude již žádné slunce a žádná tvrdá země držet v zajetí mou bytost.“

12. Neboť mé já je nezměrný vesmír. Tento vesmír je však soudem! Jak se mohu zhostit soudu ve svém veškerenstvu?! Neboť co zde před sebou vidíš, je jen nejvnitřnější jádro životně mého, pro

tvé pojmy, příliš nekonečného bytí. Můžeš-li mi dát, co jsem ztratil, pak tě budu také neprodleně následovat.“

13. Martin pohlédne upřeně na Satana a po chvíli zcela vážně praví: „Ano, veskrze vše, nejubožejší prvorozenče z Boha, následuj mě tedy!“

14. Praví Satan: „Čím mně chceš svůj slib jako úplně pravdivý zaručit?“

15. Praví Martin: „Nekonečnou láskou Boha, tvého Otce! Stačí ti tato láska?“

16. Praví Satan: „Příteli Martine, ty to podle svých omezených pojmů myslíš se mnou zajisté velmi dobře a slušně, a tato záruka je dobrá a přijatelná pro duchy, kteří jsou jako ty, nekonečně omezení. Ale zda také tato záruka může stačit také mně, který jsem stejně jako Bůh – i když z Boha – nekonečný duch, to je zcela jiná otázka.

17. Hle, pro komára najdeš brzy a snadno hojnost píce, ale ne tak snadno pro slona, a ještě méně pro přebrovského leviatana¹³⁰, který potřebuje jako hory velká sousta k nasycení.

18. Také je pro tebe nekonečná Boží láska, pro konečné bytosti, zajisté více než dostatečně veliká, aby je všechny navěky nasýtila. Ale pro stejně nekonečného ducha by byly dostatečnou jen tehdy, kdyby mohla jen jeho samého nasýtit.

19. Ale nasycovat vedle něho ještě nekonečnost nesčetných bytostí, z nichž časem každá bytost bude potřebovat nekonečno, hle, tu má nutně také nekonečná láska Božství své hranice, protože by musela ze své jedné nekonečnosti udržovat nekonečnosti dvě, což by bylo zhora nemožné!

20. Já potřebuji i nyní ještě nekonečně mnoho, fyzicky i mravně, v celém tom nekonečném tvůrčím vesmíru, kde jsem tvrdě zajat. Jak nekonečně více bych teprve pak potřeboval ve své znovunabyté svobodě!

21. Pravím tobě a také vám všem, kteří jste zde: Já se kvůli vám nevrátím! Neboť vrátím-li se, zahynete a zaniknete! Já jediný vím, jak velký je Bůh, kolik má a co může dát! Já uznávám, že On nemůže mě a zároveň také vás udržovat. Proto zůstanu raději věčně bídný, abyste vy, jako mé děti, mohly požívat jedině mně určenou a náležející slávu, což vám také z celého srdce přeji.

22. Já uznávám až příliš dobře, že Bůh je nekonečně dobrý. Ale právě tato Jeho až příliš nekonečná dobrota Ho činí marnotratníkem. Kdybych Ho z lásky k vám, svým dětem, velmi silně nechránil a v Jeho nesmírné velkomyslnosti neomezoval, šel by brzy zase na Zemi a hledal by tam u Svých krutých tvorů chléb.

23. Vidíš tedy, že mně ona nekonečná láska Boží nemůže sloužit za přijatelnou záruku. Proto mně tedy musíš dát záruku jinou, která se mně spíše hodí než tato.“

Kapitola 193.

Martinovy další dobré návrhy k spáse Satana a jeho další námitky. Řád stvoření před a po zčlověčení Páně.

1. Praví Martin: „Přeubohý příteli, ty jsi správně a logicky důsledně před námi odkryl důvody, podle nichž tobě, jako též nekonečnému duchu nemůže postačit láska Boží. Ale já myslím, že kdybys ze svého požadavku něco slevil a spokojil se jako my s tím, co má každý z nás, což by bylo nesmírně více, než máš nyní ve svém nekonečně bídném stavu, bylo by to pro tebe nekonečně lepší, než je to takto, a tu myslím, že by nekonečná láska Boží byla zajisté dostatečně mocnou zárukou pro tvé obrácení.

2. Nyní vlastně nejsi nic a nic nemáš, a musíš neskonale mnoho trpět. Potom bys však byl přece aspoň tím, co my a také bys více nepotřeboval než my. Nebylo by tedy s tebou lépe, než je to s tebou nyní?

3. Přinášíš-li však, jak jsi pravil, z lásky k nám, svým vlastním dětem, tak nekonečnou oběť – čehož jistě žádný z nás nežádá a žádat nemůže – pak bys mohl zajisté přinést také tuto oběť, abys

---

¹³⁰ mořská obluda, příšera

jako pohnutku k svému obrácení nežádal vše nazpět, nýbrž jen tolik, kolik má každý z nás. A tehdy bys pro nekonečnou štedrost Boží nečinil žádný rozdíl a velkou zásobárnu Otcovu bys neochudil?!

4. Co tomu říkáš? Já myslím, že tak by to také mohlo jít. Co tedy míníš v tomto ohledu?“

5. Praví Satan: „Milý Martine, hle, ty mluvíš jen tak, jak věci rozumíš a jak ji ve své zcela přirozené a nutné omezenosti poznáváš, a jelikož jsi přitom velmi zdvořilý, mohu také s tebou mít náležitou trpělivost. Ale považ jen, co tu být může a nemůže, ano, i naprosto být nemůže. Copak se mohu stát menším, než jsem? Copak ještě nepoznáváš, že celý nekonečný prostor stvoření je naplněn jen mou nedělitelnou bytostí?!

6. Anebo mohl bys ty za účelem menší spotřeby dát si vzít nohy, ruce a tak dále, úd za údem, abys takto zmenšil své potřeby?! Neboť bez nohou bys potřeboval kratší šat, bez rukou oděv bez rukávů, a žaludek by pro méně údů měl také méně co činit, a tak by také potřeboval méně potravin. Tento počet by byl správný, jen mi řekni, zda by ses s tím spokojil!“

7. Praví Martin: „Ubohý příteli, já myslím, že toho by nebylo vůči Pánu třeba ani u mě, ani u tebe. Neboť může-li a musí-li každý člověk zanechat své tělo, které přece také po jistou dobu tvořilo jeho bytost, mohl bys zajisté také ty upustit od své hmotné podstaty a spokojit se jako my pouze s duchovní. Pán by pak už s tvým světovým tělem učinil již také jistě nejmoudřejší a nejlepší opatření, jako je činí s naším malým tělem. Hle, my jsme s tímto nejušlechtilejším duchovním tělem úplně spokojeni. Mohl bys tedy přece také ty být spokojen!“

8. Praví Satan: „Milý příteli, ty mluvíš vždy jen tak, jak věci rozumíš ve své omezenosti. To pochází však z toho, že ty nemůžeš pozvednout své oči jako já nad stvoření, které je mou bytostí. Pravím tobě, tvá vůle je dobrá a tvé srdce je dobré. Ale tvá moudrost je jen svítícím bodem v nekonečnosti.

9. Nepoznáváš, že každé jsoucno musí mít nějaký základ, opěrný bod, aby mohlo vznikat a potom trvat?! Každá síla musí mít protisílu, aby se mohla jako taková projevit. Jestliže tedy vystupují proti sobě dvě síly, nalézají jedna v druhé odpor a tím se projevují na cestě protichůdného působení. A teprve takovýmto, boji podobným anebo boji rovným projevem dvou sil může být uskutečněno nějaké bytí.

10. Hleď, Bůh je pozitivní nejvyšší síla, já jako negativní nejspodnější jsem svým způsobem rovněž tak nekonečná síla, jako je svým způsobem síla Boží! Bůh by Se beze mě právě tak nemohl projevat jako já bez Boha.

11. Kdybych tedy podle tvé rady ustoupil zpět k božství, a tím se stal jednou pozitivní silou s Ním, řekni, zda by pak veškeré dosavadní stvoření z Boha a ze mě se nerozložilo v nejmarnější nic, a neustoupilo vše zpět jako pouhá idea v naše prabytí a zda by se tu nevezalo bytostí bytí a vědomí?!

12. Mluv nyní a přesvědč mě, že další trvání všech věcí je možné také uskutečnit jinými prostředky a já tě pak budu následovat!“

13. Praví Martin: „Nu, tak hluboko sice má moudrost ovšem nesahá a myslím, že ani tito moji bratři nepozvedli ještě své oči nad nekonečnost, ale že by Pán v udržování Svých dosud stvořených děl byl nutně omezen nyní zrovna na tebe, o tom bych velmi silně pochyboval!

14. Před Jeho zčlověčením byly sice staré země a staré nebe, které spočívaly ovšem na tobě, a tehdy jsi byl ovšem negativním pólem. Ale když Pán přijal Sám tělo, tu zavrhl tvou polaritu a na místě polarity tvé dosadil v Sobě Samém mnohem vhodnější, Jeho hodnější a pro všechny věčnosti trvanlivější polaritu. Touto polaritou stmelil opět znovu pevně tvou slabostí málem se rozpadající stvoření, a to staré jaksi zaniklo a na jeho místo nastoupilo něco zcela nového.

15. Před tímto zčlověčením jsi byl ovšem snadno nutností. Ale po něm nejsi nic víc a nic méně než každý jiný duch, a k zachování věcí tě již není naprosto třeba. Proto myslím, že toto bys měl poznat a učinit podle mé žádosti.“

16. Praví Satan poněkud více rozčilen: „Příteli, ty se stáváš poněkud drzým, ale omezenost tvé moudrosti tě omlouvá.

17. Hle, hle, ty krátkozraký, kdo pomáhal tehdy božství, aby mohlo uskutečnit takové nové stvoření?! Nebyl jsem to já, který Ho musel pronásledovat, který Ho pokoušel a konečně musil i pomáhat tělesně Ho usmrtit, aby takto mohl přijmout mou negativně polární podstatu bolu a utrpení Své pozitivní Božské přirozenosti?!

18. A tato přirozenost je nyní v Bohu právě to, co jsi nazval Jeho nekonečnou láskou. Tato láska může snad postačit – jak jsem ti již dříve poznamenal – vám bytostem konečným. Ale mně nemůže postačit proto, že já jsem nekonečný a věčný – a nyní už ne, kdy tu pevně stojí ještě tak mnohé myriády sluncí a zemí, které jsou doposud vesměs mou bytostí!

19. Ach, až jednou veškerá hmota jako negativní polarita přejde rozložena v Boha, pak ano. Teprve tehdy bude má negace úplně zbytečná a já pak jako duch všeho svého zbavený budu moci učinit, co nyní ode mě žádáš.

20. Tehdy se stanu menším, než jsem nyní, a k svému zachování nebudu potřebovat víc než nyní ty. A vaši blaženost nebudu moci již nikdy přivádět do nebezpečí. Ale kdybych se nyní – jak ty bys chtěl – obrátil ihned s tebou úplně k Pánu, dařilo by se vám všem ještě velmi špatně. Budu tedy muset ještě několik eonů pozemských let setrvat tak, jak jsem nyní, dokud nebudu moci bez nebezpečí pro vás všechny následovat tvého přání!

21. Příteli, synu, znám až příliš dobře nekonečnou sladkost nebes, a znám také však strašnou trpkost svého stavu! Ale co mohu činit?!

22. Hle, přes koleno se již nedá žádný dorostlý dub ohýbat, a tím méně tedy já jako pradub všeho stvoření. Ale časem a podle náležitých okolností bude moci být též i tvé slušné přání splněno.

23. Měli byste však nyní obrátit své pohledy raději k zemi, kde to nyní velmi zle vypadá, to byste učinili lépe, než když před časem chcete nyní na mně, ano, ještě nemožné učinit možným. Co o tom soudíš, milý synu Martine?!“

Kapitola 194.

Opětovný pokus Martinův objasnit zvrácenost Satanovy tvrdošijnosti.

1. Praví Martin: „Ubohý příteli, může tomu ovšem být tak, jak jsi to nyní ve své dobrotivé trpělivosti vysvětlil. Ale hle, já jsem – jako všichni slepí – přece jen ještě velmi nevěřící anebo snad také spíš hloupý než nevěřící, a nemohu náležitě v základu pochopit, proč by nemohlo bez tebe stvoření trvat, zejména když ty svým obrácením k Bohu nejen nepřestaneš být, nýbrž by ses ve svém bytí stal jen nekonečně dokonalejším!

2. Já sice vím od Pána, že musíš být zcela zachován, protože následkem Božího řádu závisí na tobě udržení přirozených těles a bytostí. Ale co záleží na pomíjejících bytostech?!

3. Jsi-li jednou získán jako dokonalý – což závisí zcela a jedině na tvé vůli – pak je beztoho veškerá hmota zcela zbytečná a není ničím jiným než tvou souzenou tvrdošijností. S tvým obrácením a zdokonalením bude beztoho podle dávného přání Páně ihned rozložena a zdokonalena v čistě duchovní podstatu, která je v ní nyní tvou shora zmíněnou tvrdošijností spoutána a zajata.

4. Ale tato naše duchovní bytost a nová země a nová nebe nemají s tebou vlastně co činit, jelikož jejich věčné trvání nachází své polarity jedině v Pánu, a jsou to láska a moudrost anebo dobré a pravdivé.

5. Máš zajisté pravdu, že jsi předtím odkázal naše pohledy k Zemi, kde to zle dopadá. Ale já tvrdím a pravím tobě, že obrátíš-li se ty, ubohý příteli a bratře, bude tu okamžitě ve své původní božské čistotě a dokonalosti nejen Země, nýbrž celé stvoření! Veškerá zloba přestane a vše, co by muselo ještě procházet souzenou namáhavou cestou těla a hmoty, bude v tvém a tvým návratem a zdokonalením okamžitě tu dokonalým!

6. Neboť celá cesta tělem není nyní zajisté ničím jiným než namáhavým odlupováním se od tebe a obtížným povstáváním z tvého soudu. Bude-li však mít soud u tebe konec, nač by pak byla hmota, k čemu obtížná a s utrpením spojená cesta těla?!

7. Já myslím, že jsem nyní mluvil také nejúplnější pravdu, a to ze svého srdce a vůle. Jednej nyní podle toho a uvidíš, že ta věc dopadne zcela jinak, než si ji nyní představuješ.“

Kapitola 195.

Moudrá odpověď Satanova Martinovi, kterému Satan vyčítá pýchu.

1. Praví Satan: „Příteli, nejlepší při tvé řeči je to, že mně nyní přednášíš svou krátkozrakost velmi zdvořile a nenuceně. Ale jinak jsi ve svém posuzování a pojetí těchto věcí a poměrů ještě o celou věčnost pozadu.

2. Ze všech tvých slov vidím, že jsi všemu tomu, co jsem k tobě mluvil, ani zdaleka neporozuměl, proto také by bylo zcela marným namáháním, abych ti podrobněji odhaloval hlubší životní poměry mezi Bohem a mnou, jelikož bys je ještě mnohem méně pochopil než to, co jsem ti dosud řekl.

3. Proto myslím, že bychom se měli opět v pokoji rozejít a věnovat se svým nejnütnějším záležitostem, neboť tímto naším vzájemným nepochopením, a tedy neužitečným povídáním nedospějeme věčně k žádnému konci. Já dobře rozumím, co bys chtěl. Ale ty nerozumíš a nemůžeš také rozumět, co je možné, anebo nemožné. Proto je veškerá tato slovní výměna s tebou marnou prací.

4. Ale ježto jsi tak zdvořilý, řeknu ti přece něco, a to ti bude velmi prospěšné. Hle, ty jako i veškerý tvůj svět vidí ve mně důvod všeho arcizla, které prýští z mé nad všechny andělské pojmy přesahující pýchy. Já se také proti tomu nestavím, zasluhuje-li sebepocit, vědomí bytí, sebeurčení svých sil a prýstící z toho nutná činnost, tohoto urážejícího názvu. Ale copak je to u tebe, příteli Martine, jestliže bys mě vlastně chtěl nyní pohnout k obrácení pouze proto, aby sis zasloužil dokonce z úst Pána všech nebi, největší jméno?!

5. Ty jsi svým jazykem zapůsobil vítězně na obyvatele tohoto světa a Pán tě za to velice pochválil a vyznamenal tě přede všemi těmito tvými stejně i více zasloužilými bratry. Nyní by sis rád mou porážkou připravil největší slávu nebe! Rád bys nyní brzy o sobě slyšel s chválou a slávou říkat: „Pohleďte, pohleďte! Co se dosud myriádám nejmocnějších duchů, co se ani samému Bohu nepodařilo, to se co nejslavněji podařilo slabému Martinovi!“

6. Myslíš, Martine, že tato tvá snaha je něčím jiným než největší zastřenou pýchou, proti které je má pýcha pouhé nic?! Vzdej se jí, a to z nejnütnějšího důvodu, pak teprve budeme snad moci mluvit dál. Neboť já jsem světlo, předstoupím-li před tebe ve své opravdové podobě. Proto musíš být zcela čistý, pak teprve budeme moci spolu mluvit účinně. Proto jdi, očisti se ode vsí špíny, a pak teprve přijď a mluv se mnou, s prasevětem od věčnosti!“

Kapitola 196.

Martin, Jan a Satan. Martinova poctivost a Janova moudrost a rozhodnost. Satanův duch rozporů na pohanění Jana. Janova odpověď.

1. Po těchto slovech Satanových se Martin nyní velice zarazí, a to tím více, že se přitom cítí skutečně poněkud dotčen. Proto, když se jeho mysl poněkud uklidní, obrátí se hned k Janovi a praví: „Milý bratře, který jsi jako nikdo jiný naplněn moudrostí Páně, co na to říkáš? Mám v této jediné věci Satanovi věřit? Podle mého nejnütnějšího pocitu nemá ovšem zrovna příliš nepravdu!“

2. Praví Jan: „Zanech nyní této věci. Neboť kde jsme ještě nikdy nic nepořídili, tam bude i tvá námaha marná. Ale přikaz mu ve jménu Páně klid, potom půjdeme opět domů k Otci. On jediný ať s ním učiní co Sám chce – a to bude také to nejlepší!“

3. Praví Satan: „A ne zrovna proto, že tys dal takovou radu mému Martinovi, dám si od něho přikázat klid, nýbrž učiním Martinovi tu čest a půjdu s ním před Pána a tam s Ním Samým vyřídím věc, kterou žádný z vás nikdy nemůže pochopit! Jděte nyní domů a já vás budu dobrovolně až k Pánu následovat.“

4. Praví Jan: „My však žel známe tvé úmysly až příliš dobře a přesně víme, že nejsi nikdy nebezpečnější, nežli když se odíváš rouchem humanity! Proto máš-li odvalu, budeš se muset k Pánovi odebrat sám a s Ním svou věc vyřídít. Neboť my nemáme žádný příkaz, abychom tě jako největšího nepřítele vzali s sebou!“

5. Ale zcela něco jiného by bylo, kdyby ses podle velmi dobré rady Martinovy obrátil a jako kající ztracený syn se navrátil do lůna Otcova! Tehdy bys byl jistě ty nám všem nejvítanějším průvodcem. Ale takto tě věru nemůžeme naprosto potřebovat!

6. Jak bylo řečeno, chceš-li k Pánu, pak ti je cesta až příliš dobře známa. S námi však nemůžeš a nesmíš tak, jak jsi nyní, věčně v žádném společenství kráčet! Tak se staň ve jménu našeho a tvého Boha a Pána!“

7. Satan se nad tím tváří velice zasmušile a praví: „Posílá-li a bude-li ještě dále posílat Pán ke mně posly, jakým jsi ty, pak ti při všem, co je mi svaté, přísahám, že mě navěky k obrácení nepohnou, i kdyby mě Pán soudil ohněm všech centrálních sluncí!“

8. Martin by se mnou mohl něco pořídit, ale Jan, Petr a Pavel věčně nikdy ne! Zapiš si tato má slova za uši, ty tvrdý, nemilosrdný, klackovitý učedníku Kristův! Myslíš snad, že mám z tebe a tvých výroků strach anebo ostych, protože jsi Jan, písař evangelia a škrabák Zjevení?! Tu jsi velice na omylu!

9. Hle, trusnice mnou stvořená je mi nekonečně dražší nežli tisíc takových proroků, jakým jsi ty! Styď se za svou velkou tvrdost srdce k těm, kteří jsou díla téhož stvoření, jako jsi ty, ale ovšem věčně trpící, ubohá a trýzněná!

10. Však vás Pán Sám označil a ukázal, jakými jste, když učinil podobenství o ztraceném synu a pravil: „Když pak Otec připravil velkou slavnost domu se navrátilšímu, ubohému, ztracenému synu a ostatní synové a děti Otcovy uslyšely, že je v domě Otcově velice veselo, přišli a pravili zlostně: „Nám, kteří jsme ti byli vždy věrní, jsi ještě nikdy nepřipravil slavnost! Ale když se vrátil tento zavržený, který tě tak velice urazil, že se tím nebe i země zachvívaly a hrůzou trnuly, tomu dáváš svůj pečetní prsten a připravuješ největší hostinu!“

11. Co řekl Otec o těchto co nejzlostněji reptajících, nemusím ti znovu připomínat. Neboť nicméně ty zůstáváš, jakým jsi. Pln tvrdosti a nemilosrdnosti v srdci jako všichni tvoji druhové!

12. Ale Martina vyjímám! Byl sice vámi veden a byl chvíli velmi hrubým. Ale polepšil se a jeho nynější rozmluva se mnou byla od eonů nepamětných dob prvním blaženým okamžikem pro mé srdce. Proto si ho budu také věčně vysoce vážit. A jestli se mnou kdy někdo někdy něco pořídí, bude to Martin! Ale z vás všech ostatních ať si každý navěky ušetří jakoukoli námahu! Jděte nyní, já však zůstanu.“

13. Praví Jan: „Ty mně velice křivdíš! Zda nebyl jsem to já, když tě předtím Martin svou mocí uvrhl navěky do ohně onoho dosud dýmajícího ohnivého kráteru a uvěznil a mimoto tě ještě pokryl žhoucimi horami? Kdo to Martinovi zapověděl a přiměl ho k tomu, aby tě opět osvobodil?! Jelikož jsem však učinil to, proč tedy jsem nyní krutý, nemilosrdný klacek?!“

14. Praví Satan: „Příteli, jen mi nic neříkej o mém milosrdenství! Co Martin ve své nepředloženosti učinil, to učinil. A poněvadž brzy naznal, že nejednal správně, ihned své nepředložené jednání změnil. Ty však jsi ve svém mínění rozhodnutý a svůj postoj nikdy nezměníš, ať už je spravedlivý nebo nespravedlivý. Proto tě nenávidím a pohrdám tebou víc než vším svým zlým trápením a soužením! Tobě, Martine, patří má úcta! Vám ostatním však navěky mé nejhlubší

opovrzení! Klid'ťe se nyní odtud, jinak spustím takovou podívanou, jakou celá nekonečnost dosud ještě nikdy neviděla!“

15. Praví Jan: „My tu nejsme k tomu, abychom tě poslouchali, nýbrž jsme tu jen proto, abychom tě v tvé zlobě brzdili. Proto půjdeme také odtud jen tehdy, když to bude chtít Pán, a nĚ podle tvé vůle! Chceš-li však učinit podívanou, můžeš to zkusit a pak se brzy ukáže, zda naše moc nad tebou nebude větší než tvá moc nad námi.“

16. Jelikož jsi nám poručil, abychom se odtud ihned klidili, mohli bychom zajisté i my ve jménu Páně něco jiného ti poručit. Ale my nechceme zlo splácet zlem, nýbrž chceme ti dát pouze radu, aby ses nadále choval úplně klidně, nemůžeš-li již anebo nechceš-li následovat volání Martinova. Neboť hle, toto je nejposlednější krátká lhůta, která se ti ještě ponechává k tvému obrácení! Nepoužiješ-li této lhůty, pak budeš navěky co nejpřísněji a nejtísňivěji souzen!

17. Tys nám předhazoval evangelium o ztraceném synu a chtěl jsi nás tím vinit z naší krutosti – ale já ti pravím, že ztracený syn se také bez tebe navrátí, a to v mnohých Bohu oddaných bratrech, kteří budou před Bohem stát jedné mysli jako jeden člověk. Ale ty budeš podobně jako ten bohatý hýřil navěky uvržen do věčného ohně Božího soudu, nebudeš-li co nejdříve následovat volání Martinovo!“

18. Praví Satan: „Ať si Pán dělá, co chce, a já si budu dělat také, co já budu chtít. A ukáži Jemu a vám všem, že Pán si může svou mocí rozmetat jako plevy celou nekonečnost, ale mé srdce a má vůle bude nanejvýš tvrdě a nepřemožitelně navěky vzdorovat vši Jeho všemohoucnosti a moudrosti. Čiňte tedy, co chcete, a já budu také činit, co já budu chtít!“

19. Praví poté Martin Janovi: „Bratře, jak nyní vidím, veškerá naše námaha je marná, proto pojďme! Neboť nyní již co nejjasněji vidím, že s tímto Satanem se nedá již nic dělat!“

20. Praví Jan: „Milý Martine, kdyby nám nebyl přikázal jít domů, byli bychom již šli domů. Ale jeho vůle nesmí poroučet vůli naší! Proto ještě trochu posečkáme. Neboť kdybychom nyní odtud odešli na jeho výzvu, bylo by to pro něho vítězství nad námi. Kdyby však nad námi zvítězil, bylo by to s námi špatné. Proto počkáme, ano musíme nyní ještě trochu počkat a uvést tuto krajinu opět do pořádku. A tak se tedy staň!“

Kapitola 197.

Satanova zuřivost. Martinova bázeň a Janův klid a jasnost vůči lstivému Satanovi. Nezávislost dětí Božích na Satanovi.

1. Satan zpozoruje, že tato společnost jaksi nechce na jeho rozkaz odejít, proto se zarazí a ve svém nitru vzplane zlostí. A tento stav mu propůjčuje také zevně odstrašující zjev.

2. Martin to zpozoruje a praví Janovi a také ostatním průvodcům: „Přátelé, jak pozorujete, nevypadá to s tímto ztraceným synem nyní zrovna nejlépe. Z jeho očí blýská strašný, utajený hněv, a jeho tisícířmi temnými vráskami zbrázděné čelo a jeho rovněž znetvořené svráštělé koutky úst ukazují na hroznou pomstu, kterou chce vykonat.“

3. Myslím, bratře Jene, že jsi snad šel na něho příliš tvrdě. Musím ti říci, že se při pohledu na něj ocitám, přes Pánem mně propůjčenou sílu, v nepatrné bázni. Ne snad, že by nám mohl nějak uškodit, nýbrž následkem jisté a úplné marnosti všech těchto našich námah. Pohled' jen na tváře Uhrona a Shonela, ti dva úzkostí téměř hynou. Pro Pána, co z toho nyní vzejde?!“

4. Praví Jan: „Opravdu, věc vypadá ovšem velmi zle! Ale pravím tobě jen žádný strach, strach před ním je jakési odevzdání naší moci pod jeho sílu, a to by bylo jakýmsi jeho vítězstvím nad námi, což nesmíme nikdy připustit! Neboť kdybychom to učinili, byli bychom jeho zlou polaritou tak velice přitaženi, že by nás pak odpoutání od něho stálo velké úsilí!“

5. Hle, on s tebou zacházel zajisté velmi lidsky a učinil ti významná zaslíbení. Ale to nečinil snad proto, aby je kvůli tvé slušnosti dodržel a splnil, nýbrž jen proto, aby tě jako v této říši nezkušeného nováčka chytil do svých osidel!

6. Rozumíš tomu nyní? Jelikož já jsem však tento jeho lstivý plán prohlédl a zmařil, je nyní tak rozzloben a zuřivostí by nás všechny roztrhal, kdyby se cítil dost silným proti naší moci. Protože však až příliš dobře poznává, že jeho moc zdaleka nedostihuje moci naší a že je proti nám bezmocný, stává se proto nyní nadměru hněvivým, rozlobeným a ve svém nitru zuřivým.

7. Z toho si naprosto nic nedělej a on pak nám ukáže brzy zcela jinou tvář. “

8. Tu Satan dupne nohou tak mocně do půdy, že se půda daleko a široko pozvedne, a praví pak mocně Janovi: „Bídniče, nejsi dostatečně nasycen?! Nejsem-li ničím a nemám-li ve velkém stvoření již žádnou cenu, pak mě zcela znič svou mocí nade mnou, máš-li k tomu odvalu! Hleď však, abys pak s mým zničením nezničil také sebe!

9. Ale já až příliš dobře vidím, jak ti mnoho záleží na mém zachování kvůli tvému zachování. Proto jsi také nejzbabělejší sketou a máš ze mne hrozný strach, protože by ti má práce jistě tak nechutnala jako práce měkkých nebes! Ty se bojíš mého vítězství nad tebou a říkáš, že nikdo nemá mít ze mě strach!

10. Ty hlupáku, který strach? Přede mnou, anebo strach před mým vítězstvím nad tebou? Copak nepoznáváš, že takový strach je pro mě největším vítězstvím? Mluv! Není tomu tak?“

11. Praví Jan: „Ani zdaleka a tisíckrát ne! Neboť zcela něco jiného je strach z chování, kterým by se ti mohl někdo při tvé nejpříkřejší zvrácenosti stát podobným, a zcela něco jiného je pošetílý strach z tvé individuální bytosti. Prvý strach by mohl být i nejčistšímu duchu velmi škodlivý, zatímco slabším duchům nemůže škodit proto, že mají kolem sebe vždy nejmocnější ochranné duchy!

12. Proto jsem také varoval Martina hlavně jen před veškerým takovým přistupováním na tvou vůli, které by ti pak zjednalo zřejmě vítězství nad námi, které by mohlo být dokonce také mně nebezpečné. Ne tak velice před strachem před tebou samým, který proti nám nemá žádnou moc, leda moc lži a umění přemlouvat!

13. Že jsi ale tak drze namyšlený, že jsem se tě obával a neodvažoval jsem se tě zničit, abych zničením tebe nezničil i sebe! Hleď, Satane, tady se strašně mýlíš! Neboť moje zachování a zachování nás všech je tak málo závislé na tvém, jako zachování samotného Pána, protože my už nyní všichni navěky žijeme v Pánu a s Pánem díky jeho Otcovské lásce v nás!

14. Z toho tedy můžeš jako věčný hříšník zajisté poznat, že bych tě mohl zcela dobře zničit, aniž bych tím na své existenci způsobil i jen nejmenší chloupek poškození. Že však to nečiním, toho příčinou je nikoli snad má láska k tobě anebo strach z tebe, nýbrž jedině nekonečná láska a trpělivost Páně, která sídlí též v mém srdci!

15. Opravdu, kdyby záleželo jen na mně, pak by celá nekonečnost měla už dávno nejúplnější pokoj od tebe, neboť já, Jan, bych tě už dávno zahubil! Myslím, že jsi této mé otevřené řeči zcela dobře porozuměl!“

16. Praví Satan: „Ano, dobře jsem jí porozuměl. Ale žel, také jsem opět učinil vždy stejně se vracející, mě nade vše vzrušující zkušenost, že právě vy, tak zvaní čistí nebeští duchové, máte o Bohu nejnečistější a Boha nejnedůstojnější pojmy a představy!“

17. Praví Jan: „Jak to? Mluv! To se zdá být novým, tebou dosud ještě nikdy neuvedeným úskokem! Chci jej slyšet!“

18. Praví Satan dále: „Ty se tážeš: Jak to? Vid' to zní tvému, tak zvanému nebeskému nejčistšímu uchu zvláštní a nové?! Počkej jen trochu, vzejde ti ihned světlo, kterému se budeš věčně divit! Chceš-li však mít to světlo, pak buď tak laskav a odpověz mi stručně na otázky, které ti teď dám!

19. Dávám ti však předem nejsvětější ujistění, že se navěky podrobím všemu, co budeš ode mě žádat, budeš-li mě moci obvinít z nepravdy. Nebudeš-li to však s to, pak zůstanu co jsem, a ty pak budeš moci i s touto svou družinou, zcela mnou nedotčen, nepoškozen a nezmaten, odejít domů a nasbírat si pak ve své nebeské domovině čistší a důstojnější pojmy o Bohu.“

20. Praví Jan: „Taž se tedy. Ale se svými starými, mně až příliš známými otázkami, mi nepřicházej, neboť tu bychom brzy domluvili.“

21. Praví Satan: „Nuže, dobře, neboť zde platí být, či nebýt. Uvidím, jak veliké skoky budeš se svou moudrostí přede mnou dělat! Táži se: Je Bůh všudypřítomný, anebo ne?“

Kapitola 198.

Slovní potyčka Jana se Satanem o Boží všudypřítomnosti, a to o vzniku zla. Satan svým způsobem jako vítězství Tvůrcovo. Janův důkaz o skutečnosti vysvobození od zla.

1. Jan odpovídá: „Ovšem, Svou Boží podstatou a vůlí je Bůh nekonečný, a tedy také všudypřítomný, ale jako bytostný Bohočlověk a jako nejopravdovější Otec přebývá jen mezi Svými dětmi v nebi nebi!“

2. Praví Satan: „Dobrá, podle toho neodvolatelně doznáváš všudypřítomnost Boží. Jelikož to tedy nutně doznáváš, řekni mi také co nejlaskavěji, zda je Bůh nanejvýš moudrý a veskrze dobrý a z toho vševědoucí a vševidoucí. A volí-li k dosažení Svých zamýšlených účelů podle Své nejvyšší moudrosti a veskrze nekonečné dobroty také pokaždé ty nejlepší a nejvhodnější prostředky.“

3. Odpovídá Jan: „Ovšem, neboť Bůh o Sobě je nejčistší láska, a tato láska nemůže být jiná než věčně veskrze dobrá a nanejvýš moudrá! Já však již vím, kam míříš, ale taž se jen, já ti odpověď dlužen nezůstanu.“

4. Praví Satan dále: „Stvořil Bůh vše, co obsahuje nekonečnost, anebo je ještě nějaký jiný bůh, který to, co nazýváte „zlé“ a „špatné“, smísil do toho, co bylo stvořeno tvým Bohem dobrým, anebo stvořil onen jeden dobrý Bůh ze Sebe dobré i zlé?“

5. Praví Jan: Na počátku (všeho vznikání a bytí) bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, Bůh byl to Slovo, a všechny věci skrze ně byly učiněny. Toto Slovo stalo se tak Samo tělem; ale temnota světa Ho nepoznala.

6. Pán Sám přišel, aby vše nově stvořil, k Svým do Svého vlastnictví, ale tito Jeho nepoznali to Světlo, mudrci světa nepoznali ono věčné Slovo a děti nepoznaly svého věčného svatého Otce, neboť ty zcela jediný jsi držel smysly všeho světa v zajetí, aby nepoznaly toho, který tu byl, je a bude vše ve všem od věčnosti.

7. Jelikož tedy jedině duch je Tvůrcem všech věcí, neboť mimo Něj nikde žádného boha není, je také jasné, že vše, co vyšlo z jeho ruky, nemohlo být jiné, než jen dobré a dokonalé.

8. Všichni duchové vzešli z něho tak čistí a dobří, jako je On Sám. Nicméně dal duchům nejúplnější svobodu, vdechnutou do jejich vůle, podle níž mohli činit, co chtěli. A aby je naučil, jak používat těchto darů, dal jim zároveň s nejsvobodnější vůlí také Jím samým posvěcené zákony, které mohli buď zachovávat, anebo také nezachovávat.

9. Hle, všichni zachovávali zákony až na jednoho. Tento jeden a prvý, největším světlem poznání nadaný, opovrhl ze své svobodné vůle zákony Božími a protivil se jim, nehledě na následky!

10. Tento duch zvrátil tedy v sobě Boží řád pomocí své svobodné, Bohem mu vdechnuté vůle. Tím se stal vůči oněm duchům, kteří své rovněž svobodné vůle nezneužili, protichůdným a o sobě zlým a špatným. Musel se pak, nucen sám sebou, od této společnosti na tak dlouho vzdálit, dokud se dobrovolně neobrátil a nevstoupil do onoho řádu, který dal Pán stejný všem duchům, totiž do řádu lásky.

11. Vůči Bohu a nám všem, čistě nebeským duchům, nemůžeš však jako duch, který stojí v opozici vůči Božímu řádu, být zlý, neboť navěky nám nemůžeš škodit. Zlý a špatný jsi jen vůči sobě samému, protože jen ty sám si škodíš, dokud setrváváš ve svém odporu k řádu.

12. Ty jsi mě chtěl nyní chytit, jelikož jsi myslel, že budu nucen říci, že Bůh stvořil také zlo, protože ty jako zlý duch jsi také tvorem Božím. Ale kde ty teprve myslíš, tam jsem já již celou věčnost a znám až příliš dobře všechnu tvou záludnou moudrost! Proto ti také nejúčinněji a co

nejupřímněji a vážně radím: Ponech si své budoucí, případně ještě snad následující otázky, které by směřovaly k tomu abys mě chytil, neboť se mnou věčně žádný zápas nevyhraješ!

13. Hle, já vidím z tvých šibalských očí, že bys mě na konci svých otázek velmi rád dokázal, že my máme o Bohu skutečně nejnečistější a Jeho nejnehodnější pojmy, jelikož při svých poznatcích bychom museli nakonec sami doznat, že jsou buď bohové dva, dobrý a zlý, anebo že je jeden bůh míšenec a tedy packal Svých děl. Ale není tomu tak,, nýbrž – jak můžeš z mých slov seznat – právě tak, jak jsem to nyní ukázal.

14. Bůh by však byl nedokonalým tehdy, kdyby byl s to vdechnout stvořeným duchům jen souzenou, a nikoliv úplně nejsvobodnější vůli, o čemž ty právě sám podáváš nejmocnější protidůkaz! Neboť jak nesmírně svobodně a dokonale stvořil Bůh všechny duchy, a tedy také tebe, lze co nejjasněji seznat právě z toho, že ty, ačkoliv jsi veskrz co do zevnějšku souzen, přece jen můžeš, pokud jen chceš, Tvůrci se přímo vzepřít, ale také můžeš právě tak dobře jako my všichni úplně svobodně podle vůle Páně jednat!

15. Pravím tobě: V celém nebi není ducha, který by mohl podat větší důkaz o nekonečné a nejvyšší neomezené dokonalosti Boží, než právě ty. Ty jsi takřka největším mistrovským dílem Páně, a nemůžeš tedy také být vůči Pánu dílem packala!

16. Z toho tedy musí nyní být také jasné, že ty mě se svou zvráceností nikdy nechytneš! Neboť co ty víš, vím já již dávno. A opět novým důkazem nekonečné dokonalosti Boží je to, že já, jako duch z tvé bytosti uvolněný, mohu ti ve všem tvém chtění co nejmocněji odporovat!

17. Co tomu nyní říkáš? Máš snad pro mě pohotově ještě nějaké „chytáky“? Jen ven s nimi. Já ti na každý náležitě odpovím!“

18. Tu se Satan mocně zarazí a přichází do velkých rozpaků, neboť nenalézá, co by nyní odpověděl mocnému Janovi.

Kapitola 199.

Janova výzva Satanovi, aby kladl další otázky. Satanovo velikašství a pyšná odpověď. Janův rozkaz Satanovi, aby opustil Slunce. Satanova prosba o poshovění.

1. Jelikož Satan se žádnou otázkou již nepřichází a jeho tvář nabývá výrazu spíše hloupě zaraženého než vlastně zlého, praví Jan dále:

2. „Sataně, nuže, už nemáš žádné otázky? Já jsem nyní právě z celého srdce naladěn odpověďmi tě přímo zasypat! Ale ty mlčíš, a já musím nyní z tvého mlčení soudit, že jsi se svou moudrostí skoro u konce a že tvé otcovské, tebou násilně vynucené dědictví bude co nejdříve do posledního haléře promrháno. Co soudíš v tomto ohledu?!“

3. Praví za chvíli velmi vřeštivě Satan: „Na to je ještě dlouhá doba. Věř mi, má moudrost je až příliš nekonečná! Já bych ti mohl dát ještě jednu nekonečnou otázku, ale jak bys mně na ni kdy ty, konečný duch, odpověděl?! A já tedy raději pomlčím, protože poznávám, že ono čistě nemožné k mému nasycení nelze také od tebe žádat! Malá rosná kapka může zajisté uhasit žízeň komára, ale centrálnímu slunci asi stěží postačí! Já myslím, že asi porozumíš, co chci naznačit tímto podobenstvím!“

4. Praví Jan: „Ano, bez velké námahy a bez lámání hlavy, ale já z toho seznávám ještě více, než bys myslel! Hle, já z toho také seznávám, že když ti došlo úplně domnělé vlákno moudrosti, pak se ihned utíkáš k své staré, nanejvýš zlé živé pýše, a chceš tím sám sebe uspokojit. Ale něco takového nyní již nepůjde!“

5. Měř objem můj a pak svůj, a snadno se přesvědčíš, jak to s naší oboustrannou nekonečností vypadá! Já myslím, že co se dá měřit metrem a kružidlem, nemá nekonečnost zrovna příliš rozsáhlou! A tak je tomu také s mou a tvou nekonečností! Pravím tobě, kdo se domnívá být

nekonečný, ten buď nerozumí tomu, co nekonečnost je, anebo je hotovým bláznem, a tím méně tedy může pochopit, co nekonečnost v každém ohledu a stavu je.

6. Hleď, ty jsi předtím blábolil o nějaké nekonečné otázce! Řekni, byl bys s ní kdy hotov? Kdyby však tvá otázka nebrala věčně žádného konce, kdy by potom měla začít nekonečná odpověď? Musíš tedy nyní uznat, že takové naduté řeči z tvých úst nejsou ničím jiným než nejnesmyslnějším blábolením! Nebo to skutečně nepoznáváš?“

7. Praví Satan: „Já uznávám vše, co chci. Ale já nechci mnohé věci úmyslně uznat, a to pouze proto, že se mě to jako pánu nádhery nelíbí. Rozumíš této mé řeči?“

8. Praví Jan: „Ano, to je tvá stará, nám ovšem až příliš známá řeč. Ale tuto řeč my již neposloucháme, nýbrž nyní ti přikazujeme, abys tento svět se svou centrální bytostí opustil a odebral se ve jménu Páně k Zemi, na tobě určené místo! Budeš-li tam klidný, nepřijde na tebe žádné další utrpení. Budeš-li však plný neklidu a zlomyslnosti, budeš muset sobě samému připočíst, dá-li ti Pán ostří svého hněvu okusit!“

9. Praví Satan: „Milí přátelé, jen to mi nedělejte, neboť já se Země hrozím jako neošklivější zdechlina! Ponechte mě zde! Slibuji vám, že se budu navěky jako kámen klidně chovat, jen mě odtud nevyhánějte!“

Kapitola 200.

Satan v úzkých a zapleten do rozporu. Satan zhoubce, pokušitel. Nová mírová smlouva mezi Janem a Satanem.

1. Praví Jan: „Poslyš, ty pravíš že se ti Země oškliví více než neošklivější zdechlina. To mně připadá zcela zvláštní! Vždyť jsi to přece ty, který jsi svou nejhlubší moudrostí a přeslavným mistrovstvím Zemi zřídil tak, jakou nyní je. Jak to, že se ti pak tak velice oškliví mistrovská díla tvé moudrosti?!

2. Hle, já jsem milostí Páně také už leckterému dílku připravil existenci, ale ještě u žádného jsem nenalezl nijaký důvod, abych se za ně styděl, anebo dokonce si je ošklivil.

3. Hle, totéž je také vesměs u všech mých nesčetných nebeských bratrů a sester, a přece se ještě někdo z vás, jakož i z nás nepyšnil nad Boží moudrost a moc. Neboť my se nikdy nechlubíme, a chlubíme-li se, tak se chlubíme milostí Páně, a všechna naše díla jsou před Pánem milá a na každý způsob nádherná a máme zajisté náležitý důvod, abychom se z nich těšili. Jak to tedy přijde, že ti jsou tvá velemoudrá díla ošklivostí?“

4. Praví Satan: „Copak je Země mým dílem?! Není psáno: Na počátku stvořil Bůh nebe a Zemi?! Jakkak by potom byla Země mým dílem?“

5. Praví Jan: „Oho, jakpak měníš nyní svou řeč? Copak jsi už dávno neřekl, že jsi nejen vlastně tvůrcem Země a celé nekonečnosti, nýbrž že jsi byl v podstatě vše sám?!

6. Dovedu si také velmi dobře vzpomenout na onen velký čas časů Země, kdy sis co nejdrzeji dovolil vést Pána, svého Boha a Tvůrce na vrchol jedné vysoké hory, a tam jsi Mu řekl: „Hle, to vše je mé! Dám Ti všechny říše této Země, jestliže padneš a budeš se mi klanět!“ Nazval-li jsi však tehdy Zemi svou, jakpak je potom nyní opět dílem Páně? Řekni, kdy jsi lhal? Tehdy, nebo nyní?“

7. Praví Satan: „Prosím tě, nezahanbuj mě nyní tak přemocně! Já uznávám, že jsem tehdy lhal, a že jsem také teď víceméně lhal, protože už je to tak v mé přirozenosti. Také doznávám, že mám velkou vinu na tom, že Země nyní tak ošklivě vypadá. Ale jen mně nyní ušetří podobných špičkování a dej mi pokoj! Budoucně nebudeš mít příčinu, abys na mě, ubohého ďábla, tak nevražil!“

8. Praví Jan: „Jakou záruku však nám nyní dáš, na základě které bychom ti mohli uvěřit?“

9. Praví Satan: „Ty víš, že se už od pradávna říkalo, že ve mně není pravdy. Je-li tedy tomu tak, čím bych ti mohl dát záruku?! Tvá vůle budiž mým soudem poruším-li své slovo! To je vše, co ti mohu dát k zajištění svého slibu!“

10. Praví Jan: „Ne vůle má, nýbrž vůle Páně budiž tvým soudem, a tak se tedy staň podle tvé prosby!“

11. Poté povolává Jan všechny přítomné a praví jim: „Bratři, vy víte, že byla uzavřena smlouva mezi jedním poctivým a jedním z nepoctivosti podezřelým, která potřebuje svědky, aby jimi obdržela tato smlouva úplnou právoplatnost. Vy jste nyní slyšeli a viděli vše, co se zde přihodilo a co se zde mluvilo a k jakému účelu. Přišli jste sem od Pána na svědectví, rovněž tak jako Martin a já, kvůli slovu a urovnání, a také na svědectví. Proto zůstanete všichni věčným živým svědectvím toho, co jste zde viděli a slyšeli, vaše svědectví bude věčně pravdivé před Pánem a především Jeho nebími a dětmi.“

12. Praví svědkové jednomyslně: „Ano, tak pravdivé jako je náš život životem z Boha.“

13. Praví na to Jan Satanovi: „Nuže, naše smlouva je nyní věčně pravdivými svědky posílena, proto dostůj svému slibu! Běda ti však, třikrát běda, nedostojíš-li podle svého starého způsobu svému slibu!“

14. Praví Satan: „Nač tolik povyku? Ukaž mi jen místo a já ti pravím: Přijď po decilionech slunečních let a nalezněš mě tak, jak mě nyní opustíš!“

15. Praví Jan: „Dobrá, budiž tedy tak! Tamhle mezi dvěma horami vidíš trávník nadějně zcela zelený. Tam se odeber a odpočivej ve jménu Pána Ježíše, Pomazaného od věčnosti!“

16. Při jménu Ježíš vyskočí Satan jako blesk a za silného řevu zaujme jemu vykázané místo. Všichni vyslanci se však vracejí opět nazpět.

Kapitola 201.

Blažený návrat do domu Shonelova. Pochvalná uvítací řeč Páně zejména Martinovi a velké útěšné zaslíbení Páně: Od soudu ke spáse!

1. Cesta domů se děje právě tak rychle jako dřívější odcestování, a tak jsou vyslaní poslové v jediném okamžiku u Mne, a to v domě Shonelově.

2. Po příchodu spěchají ihned ke Mně plni radosti, lásky a díky za propůjčenou jim sílu, moc a velkou trpělivost.

3. Martin je první, který nyní v nejbližší lásce poklekne přede Mnou a začne Mne nadmíru chválit a velebit.

4. Já však ho pozvednu a pravím: „Milovaný synu a bratře, tys nyní provedl dobře tu nejhorší záležitost a byl jsi mému bratru Janovi nadmíru vhodným připravovatelem cesty. Tak je to správné, můj Martine!“

5. Zpočátku jsi byl sice poněkud prudký a trochu ostře jsi používal Mé ti propůjčené moci. Ale když tě bratr Jan napomenul, jednal jsi úplně podle Mého nejspravedlivějšího řádu a choval ses při tom tak dobře, že jsi u Satana způsobil něco takového, co se dosud ještě žádnému zcela bez soudu nepodařilo.

6. Neboť téměř všichni poslové mohli se Satanem něco pořídit jen nejostřejším dočasným soudem, neboť bystrosti jeho řeči nedovedli čelit protiváhou! Ale tys ho svou řečí tak zkrušil, že se musel v řeči bratra Jana sám od sebe dát dobrovolně zajmout, a to se dosud ještě nikdy nepříhodovalo! Nyní je volný, a přesto odpočívá na vykázaném místě, ačkoliv by se mohl pohybovat, a to je dobré.

7. Má ovšem ještě mnohé zástupy, které působí v jeho jménu zlo. Země to pocítí, ale jen na krátko! Pak však bude onen zlý pramen stále víc a víc vysychat, a tím bude veškeré zlo ochromeno, nevezme-li vůbec za své! Ale pak také konec všeho zla nebude již daleký!

8. Soudem nad veškerým zlem bude pak naše láska. Zajme vše a navěky jí nebude moci nic odporovat! Soud lásky bude však tuhý, věčně neproměnný. Ale nebude tlačit jako nejtěžší břímě, nýbrž bude držet v zajetí jen to, co nechtělo být svobodné.

9. Dříve však, než tento soud započne, vyšleme ještě jednou do všech hvězd (světů) posly zvoucí k velké slavnostní hostině, a kdokoli bude zastizhen, bude nucen přijít. Blaze těm, kdo se nebudou těmto pozváním protivit! Jejich radosti nikdy nebude konce!“

Kapitola 202.

Nebeský sňatek jako odměna vítězů nejvyšším dovršením Božího řádu. O podstatě ženy. Dobrá volba Martinova a odevzdanost do vůle Páně. Pokyn o nebeském sňatku. Nebeské posláni Martina jako dokonalého.

1. (Pán:) „Nuže, mé děti, ještě něco jiného! Martine, Boreme a Chorele, přistupte blíž ke Mně! Vy jste nyní prošli všemi těžkými zkouškami a vyšli jste vítězně z tak mnohých silných a velmi prudkých bojů, a tím jste se učinili úplně schopnými pro Mé Království všech nebi!“

2. Stávali a stali jste se nyní zdatnými pracovníky na Mé vinici, a tak jste se také stali hodnými spravedlivé odměny, které se vám nyní dostane! Vím a čtu jasně ve vašich srdcích, že vaši největší odměnou jsem Já a že navěky žádné jiné odměny nežádáte. Ale právě toto uzpůsobení vašich srdcí, činí vás také úplně hodnými a schopnými k přijetí každé jiné odměny.

3. Můj rád však pro vaši nejvyšší dokonalost chce, abyste budoucně nežili a nepůsobili mimo, nýbrž ve sňatku nebes. Proto musí také každý z vás, má-li být ve všem dokonalý, mít ženu, aby svou moudrost upevnil navěky a aby přijal světlo, které proudí z plamene lásky ve vlastním srdci!

4. Neboť žena je jako nádoba na přijímání a uchování světla z vašich srdcí. A zároveň je také žena služebnicí v životní kuchyni srdce a udržuje svatý oheň života v krbu, který jsem zbudoval ve vašich srdcích. A tak si tedy musíte nyní každý vzít také ženu a s ní se navěky úplně sjednotit. Martine, Já myslím, že ti to nebude nepříjemné.“

5. Praví Martin chvějící se blažeností: „Pane, Ty znáš mou přirozenost nejlépe! Co Ty mně dáš, učiní mě nekonečně blaženým! Chanchah anebo Gellu, to je mně jedno! Nebo kdyby to bylo možno, třeba takovou sluneční dcerušku. Ó, ó, ó, to už by bylo nadevšecko!“

6. Pravím Já: „To nyní záleží na tobě. Jsi svobodný a smíš také podle toho svobodně volit.“

7. Praví Martin: „Pane, staniž se jedině Tvá vůle.“

8. Pravím Já: „Nuže, vezmi si tu nejbližší u sebe!“

9. Martin pln blaženosti se ihned ohlédne a spatří již po svém boku Marelisaelu, prvou a nejkrásnější z oněch tří slunečních dcer. Uvede ji přede Mne a otáže se: „Pane, je to ta pravá?“

10. Pravím Já: „Ano!“ A žehnám mu navěky a Martin je dokonalý.

11. Pln nejvyšší blaženosti líbá nyní svou nebeskou ženu a poznává se, a tím jeho láska se zasnoubila s moudrostí navěky. Oba mne nyní chválí a velebí jakoby z jednoho srdce a z jedněch úst, neboť takto teprve v nebi se stává z odděleného Adama opět dokonalý člověk, ale v rozlišené, osobně nejblaženější bytosti.

12. Po Martinovi obdrží Borem Surahilu, druhou ze tří slunečních dcer a Chorel Hianialu, třetí z oněch tří a oba jsou nadmíru šťastní a blažení.

13. Martin se blažeností a nejsladším pocitem slasti sotva ovládá a praví: „Pane, nejdobrotivější, nejsvětější Otče! Zde bych nyní také já jako kdysi Petr na hoře Tábor zvolal: „Zde je dobře být! Ale jedině Tvá vůle se staň!“

14. Pravím Já: „Můj milý, nyní dokonalý Martine! Neslyšel jsi nikdy na Zemi staré přísloví: „Kdo lásku má, nevěstu domů zavede.“ Hle, tak je tomu nyní také u tebe! Proto, ježto jsme nyní zde v tomto velkém domě vše uspořádali, odebereme se opět domů.

15. A cesta, po které půjdeme, zůstane nyní těmto Mým novým dětem na této velké světelné zemi budoucně otevřena až do tvého a do Mého domu! Všichni pak, které jsi přijal do svého domu, zůstanou tvými i Mými navěky. Neboť co je Mé, to je nyní také tvé, a co je tvé, to je také navěky Mé.

16. Také zůstaneš navěky ochranným andělem tohoto domu a této obce ve Mně, jako Já v tobě. Ale nejen tato obec této země, nýbrž také všech dvanáct bran tvého domu povede tě do nesčetných jiných zemských obcí, kde teprve nalezneš nezměrné a nespočetné blaženosti!

17. Nyní ještě slovo k novým dětem této země. To však ať vyjde z tvých úst!“

Kapitola 203.

Řeč Martina, nového strážného anděla, k jeho sluneční obci. Uhronova dobrá odpověď Martinovi, jeho prosba k Pánu a AMEN Páně.

1. Martin děkuje z hloubi svého života za tento návrh, obrátí se pak k Uhronovi a Shonelovi: „Milí přátelé a bratři, viděli jste nyní na vlastní oči a slyšeli na vlastní uši, co Pán Sám činil a mluvil! Vaší prosbou však bylo – když jste pochopili, že prosba je nutnější než dík, aby Pán i my všichni prodlévali ustavičně ve vašem středu. Pán tuto prosbu laskavě vyslyšel a poskytne vám vše, co si vaše velká láska k němu a k nám přeje, ale rozumí se samo sebou: jen v Jeho a z Jeho věčného řádu.

2. My zde sice ve své osobnosti nezůstaneme, zato však otevřeme jistou cestu, na které se budete moci vždy viditelně dostat k nám jako my k vám.

3. Setrvávejte však od nynějška ustavičně v nauce, která nyní z úst Páně k vám plynula, tak se stane cesta od vás k Němu zázračně krátkou. Ale budete-li Jeho slov a nauk časem méně dbát, než jak je tomu nyní, kdy jste slovem a naukami Páně zcela proniknutí, pak by se tato cesta stávala ovšem vždy delší, před čímž vás však Pán Sám a vaše velká láska k Němu uchová!

4. Můj dům a dům Páně nejsou domy dva, nýbrž jen jeden, neboť je to dům lásky! Vy víte, kde stojí, a tedy přijďte vždy k nám do tohoto domu, kde v našem středu vždy zastihnete Pána jako věčně svatého, nejlepšího Otce uprostřed Svých dětí, které Ho nadevšecko milují. Tak se staň ve jménu Páně!“

5. Práví Uhron: „Pánu Bohu všechna naše láska a skrze něho vám! Jeho jméno budiž posvěceno navěky!

6. Naše milé dcery, Pánem a námi vám dané, necht' jsou naším srdcem ve vás a našimi jazyky nejhlubšího díku v ústech našich. Jak daleko do nekonečna sahají paprsky našeho světa, tak daleko ať sahá také chvalozpěv, který budeme vždy Pánu a vám v Něm vzdávat v nejčistší harmonii!

7. (Obraceje se ke Mně, Pánu:) „A Ty, ó, nevýslovně přesvatý Otče, pamatuj na nás a všechny naše potomky a naši velkou obec ve Své milosti a lásce navěky. A pamatuj také na ostatní obce a národy, které obývají kdekoli na této velké zemi kraje a pásma nám ještě úplně neznámá! Tvá vůle učíň jim jako nám podle Tvé lásky a nekonečné věčné moudrosti!“

8. Pravím na to Já: „Amen, pravím vám, Já je ze všech krajín Svých nekonečných stvoření shromáždím kolem Sebe a dám každému, co mu náleží v hojnosti navěky. Má láska, Má milost a slitování budiž s vámi!“

Kapitola 204.

Návrat nebeské společnosti domů. Dílo milosrdenství. Návštěva galerií domu Martinova. Cesta k Božímu městu. Vznešené setkání a pozdrav.

1. V tomto okamžiku se zvedneme a jsme také ihned v domě Martinově, kde nás také očekávají známí, zcela očištění pozůstalí lázeňští hosté, padají před námi ihned na tváře a prosí Mne snažně o milost a slitování, čehož se jim také ihned v plné míře dostává.

2. Poté zavedu Martina a všechny jeho hosty, přátele a bratry poprvé na galerie jeho domu, z nichž je směrem k východu otevřena brána, od níž vede nádherná cesta do svatého Božího města.

3. U této brány přichází Martinovi také vstříc ostatní apoštolové s Marií, Josefem a Davidem, Mojžíšem, Abrahamem, Noemem, Henochem, Adamem a Evou, vedle všech ostatních patriarchů a proroků a pozdravují ho co nejlídněji jako nového občana Mého města.

4. Tu teprve jsou Martinovi otevřeny oči docela a jeho opravdová blaženost teprve zde opravdově začíná.

5. To však je také onen cíl, kam až jsem vám chtěl ukázat na biskupovi Martinovi Mé vedení v záhrobí. Neboť kdybych vás chtěl ještě vést dál, těžko byste věc pochopili, protože bychom tu nikdy k nějakému konci nepřišli!“

Kapitola 205.

Závěrečné napomenutí Páně čtenářům.

1. Kdo tuto zvláště vyličenou scénu ze záhrobí s důvěrou a s náležitým uvážením přečte, bude moci dokonce nahmatat, jak to dopadá s člověkem po odložení těla v říši duchů, a bude se moci podle toho zařídít. Kdo je však člověkem světským, ten to rovněž tak jako celé svaté Písmo s nevírou zavrhne jako pošetilost pomateného písaře.

2. Ale na tom nic nezáleží, neboť zakrátko přece jen přijde tam, kde mu mimo Mne nebude moci stejně nikdo s to pomoci.

3. Kdyby se snad nějaká poeticko-filozofická hlava mnohými Martinovými řečmi pohoršovala proto, že by jí zněla dílem přece jen příliš pozemsky, špinavě a neduchovně, budiž jí řečeno pouze toto: „Kde je zdechlina, tam se shromažďují orlové!“ A duch člověka je stejně zde jako v záhrobí v nesnázi. Je-li však ode všech škvárů očištěn, pak bude také mluvit jako čistý duch bez špíny a bez kalu.

4. Ačkoliv tímto odhalením je duchovní svět v nejrůznějších hlavních a vedlejších vedeních duší a duchů v záhrobí téměř úplně zevrubně ukázán, nesmíte to nicméně považovat za všeobecný, nýbrž jen za jeden individuální, zvláštní případ vedení, mající za účel jen Martinovo očištění a zdokonalení.

5. Ještě několik dalších krátce popsaných scén ze záhrobí vás o tom zcela jasně poučí. Tuto, ve všech částech zvláště ukázanou, scénu Martinovu je však o sobě nicméně považovat za uzavřený celek. Přijmete-li ji s vírou, budete na onom světě kráčet po snazší cestě než mnozí tisícové, kteří o záhrobním životě nemají ani tušení a jsou plni noci a temnoty.

6. Má milost, Mé požehnání a Má láska s vámi všemi! Amen!

* * *

Korektura: 2012 Josefa Růžičková

Předmluva	2
1. Pozemský konec starého biskupa Martina a jeho příchod do záhrobí.	5
2. Dlouhá chvíle biskupa Martina v jeho osamělosti a jeho přemýšlení o možnosti změny.	6
3. Biskup Martin ve společnosti zdánlivého kolegy. Dobré návrhy vůdcovy.	8
4. Pohoršení biskupa Martina pro luteránský chrám a odpověď andělova. Martinova pohotovost ke službě pastýře ovcí.	9
5. V chatě anděla Petra. Světlé slovo anděla o Lutherovi. Martinovo postavení v záhrobí jako pastýře ovcí.	10
6. Příjemné, ale nebezpečné překvapení v nové službě. Stádo ovcí jako zástup nejkrásnějších děvčat.	11
7. Pokušení biskupa Martina a poučení dané mu andělem Petrem.	12
8. Velká kritická samomluva a vyznání hříchů biskupa Martina.	13
9. Další zkouška biskupa Martina a jeho šibeniční humor.	14
10. Biskup Martin na scestí. Pokyny Páně o duchovních stavech a jejich obdobách (podobenstvích).	16
11. Stísněné postavení našeho poutníka, jeho další samomluva a spílání.	17
12. Biskup Martin na mrtvém bodě. Již ani vpřed, ani vzad! Přijetí vytouženou lodí. Martinovo poděkování lodníkovi, jímž je Pán Sám.	18
13. Slova božského Lodníka o požehnání samoty. Zpovědní zrcadlo k podpoře sebepoznání.	20
14. Upřímné kající doznání biskupa Martina a jeho dobrá vůle k pokání a obrácení.	22
15. Kázání božského Lodníka vyzývající biskupa Martina k pokání a obrácení.	23
16. Biskup Martin doznává vinu. Každého soudí vlastní láska! Rozhodnutí Martinovo setrvat u Lodivoda, svého zachránce. Anděl Petr třetím ve spolku.	25
17. Oni tři v chatě Lodivoda. Požehnaná Martinova snídaně a jeho dík. Nová Martinova práce se zkušenými rybáři.	26
18. Na rybolovu.	27
19. Rozjímání biskupa Martina o zanikání chycených ryb a o marné práci. Petrova dobrá odpověď s poukazem na prázdné, bezduché výkony římského biskupa.	29
20. Duchovní podobenství rybolovu. Složení duše. Martinovy omluvy jeho hříšnosti a kárná slova Páně.	31
21. Filozofické hloupé omluvy biskupa Martina. Mile přívětivé a božsky vážné zrcadlo svědomí.	32
22. Pokorné sebepoznávání biskupa Martina a probuzení jeho lásky. Proměněná krajina. Palác a jeho špinavé nitro.Podobenství o čištění Augiášova chléva.	35
23. Prvý dobrý skutek milosrdenství biskupa Martina na chudých nově sem příšlých.	36
24. Nová práce biskupa Martina: Hašení požáru a zachraňování Životů. Přijetí a odívání popálených.	37
25. Zkrášlený pokoj. Rozdíl mezi myšlením na tomto a na onom světě. Uvedení do živé vědy o podobenstvích. Martinův hlad po skutečích a únava z poznávání.	39
26. Světlemodrá tóga a Martinova skromnost a pokora. Požehnaná	

hostina lásky u stolu Páně.	40
27. Pozoruhodné zkušenosti Martinovy o oněch nově přijatých, kteří v Pánu poznali Ježíše a Boha. Martin chce poučovat je však poučován	41
28. Martin jako slepý racionalista v tísní.	42
29. Pán se dává poznat slepému Martinovi jako Ježíš.	43
30. Rozmluva racionalisty Martina s moudrým světlým mužem o božství Ježíšově.	44
31. Kritické otázky Martinovy a odpovědi mudrcovy.	46
32. Pokračování rozmluvy biskupa Martina s knihkupcem o božství Ježíšově.	48
33. Biskup Martin poznává v Ježíši Pána. Bázeň hříšníkova. Martin poučen moudrým knihkupcem.	50
34. Svatý výjev vykoupení. Martin na prsou Páně.	51
35. Martinova pravá misijní pochůzka a jeho zkušenosti při ní. Zdánlivý zvěřinec. Beze mne nic nezmůžete!	53
36. Martinova druhá návštěva ve zvěřinci za vedení nebeského Mistra. Martinova pravá řeč k obrácení před třiceti kalvinisty Zachránění zbloudilých.	54
37. Nebeská hostina, žehnání nově vykoupených a jejich nebeský domov..	58
38. Biskup Martin ve svém nebeském domově. První překvapení. Zařízení domova.	59
39. Biskup Martin sám v sále svého domu. Pozorování zemského globu a ostatních nebeských těles. Martinova dlouhá chvíle.	61
40. Objevy biskupa Martina v jeho příbytku. Dvanáct malých kabinetů s pokrytými, dosud nepožehnanými duchovními pokrmy. Stádo krásných děvčat. Krásná Merkuriánka. Tvarem dokonalí nazí lidé Venuše. Důležitost požehnání Páně.	63
41. Nádhery Marsovy za čtvrtými dveřmi. Duchovní zemdlenost Martinova a jeho pošetilé přání. Pokárání Páně.	65
42. Překvapení za pátými dveřmi. Zázračný svět Jupiterův..	67
43. Pohled na šesté dveře. Saturn – nejnádhernější ze všech planet. Země školou pro děti Boží a jevištěm zčlověčení Páně.	67
44. Sedmý kabinet s jeho duchovními poklady. Podstata a účel Uranu a jeho duchů. Stvoření v člověku a mimo člověka ve svých vzájemných vztazích.	69
45. Svět Mironův tajemstvím osmého kabinetu. Duchovno prazákladem a nositelem veškerého stvoření.	70
46. Devátý kabinet se svým smutným tajemstvím. Roztříštěný svět asteroidů a jeho dějiny.	71
47. Tajemství desáté komory: Slunce se svou neporovnatelnou nádherou. O podstatě světla. Divy slunečního světa. Krása slunečních lidí. Krása výrazem vnitřní dokonalosti.	72
48. Další obdivuhodné objevy biskupa Martina na jeho Slunci. Důvod různé velikosti slunečních obyvatel. Obři na Slunci. Lásky a moudrost jako pravé veličiny ducha. Martinův nárek nad Zemí a nad jejími obyvateli.	75
49. Pohled na Měsíc jedenáctými dveřmi. Biskup Martin a měsíční mudrc.	77
50. Rozdíl působení vyučování zvenčí a vyučování z nitra. Hrnčířova dílna.	79
51. Pohled dvanáctými dveřmi na nejmenší sluneční oblast. Martinovo tušení o velikosti a milosti Boží. Tvar člověka jako trvalý a všude stejný základní tvar. Záhrobní nebezpečí pro toho, kdo ještě není úplně	

znovuzrozen.	82
52. O požehnání světla Swedenborgova. Ozývání se starého Adama v Martinovi. Moudré poučení ženy a ostré napomenutí knihkupce Borema.	83
53. Rozzlobený biskup Martin. Boremovo přísné napomenutí a odchod. Osamělý Martin.	86
54. Martinova samomluva. Kritika církve. Objevení koutu pro nešpory.	89
55. O hladu a žízni nezralých duchů. Martin v rozjařeném stavu po večeři. Vystřízlivění podnikavého Martina skrze pohněvaného Jupiterovce.	91
56. Martinův marný pokus usnout. Překvapení zástupem nešťastných, nad nimiž se Martin slituje k jejich i ke své záchraně.	93
57. Občerstvení bédných, jejich dík a nářky nad tím, co zažili. Řeč zachráněných ze žhoucí skalní soutěsky a odpověď Martina.	94
58. Podobenství o nové společnosti mužských a ženských sluhů Říma. Římsko-čínský misionář.	96
59. Lichá svatost na základě pouhých skutků římských klášterních sester. Jaká práce, taková mzda.	97
60. Martin jako zakladatel míru mezi vzájemně se obžalovávajícími milosrdnými sestrami. Pošetilosti školních sester chtějících dojít spasení svými skutky a jejich záhrobní následky. Martinovo napomenutí.	98
61. Řeč dam srdce Ježíšova a jejich tělesné poklesky a duchovní pošetilost. Martinův pokus o poučení a mravní kázání dámám srdce Ježíšova.	100
62. Rozmluva jednoho jezuitu s biskupem Martinem. Poučení jedné pekelné úzkostlivé milosrdné sestry.	101
63. Martinův rozhovor s dvěma jinými jezuitu a dvěma liguriány. Jak si usteleš, tak si lehneš!	103
64. Poctivé doznání minority. Řím nositelem viny. Vzcházející poznání a polepšení minority a jeho druhů.	105
65. Biskup Martin činí duchovně slepé jezuitu vidoucími.	106
66. Rozšíření srdce a domu. Pán volá Martina.	107
67. Proměna zahrady. Borem jako zahradník.	109
68. Boremova poučná cesta o cestě k blaženosti.	110
69. Nový zázrak pro biskupa Martina. Zkušební výjev minoritů a jezuitů.	112
70. Druhý výjev zkoušky jezuitů a jeho výklad Boremem.	114
71. Polepšení a obrat jednoho jezuitu. Pomsta ostatních dvaceti devíti jezuitských duchů.	116
72. Pohled do duševních založení dam srdce Ježíšova. Dva muži jako vetřelci v klášterní zahradě. Útok pomstychtivých dam srdce Ježíšova.	117
73. Martinovy poznámky a Boremovy moudré pokyny o cestách věčné lásky. Hořící dámy srdce Ježíšova.	119
74. Martinova kritika plná pochybností o podstatě zla. Boremova poučná řeč o Božském řádu životního vedení. Podobenství o kvasícím vinném moštu a nezralém ovoci. Dobro a zlo jako dva protipóly v Bohu a ve stvoření.	120
75. Martinovo další pozorování pekelného stavu dam srdce Ježíšova. Příslušné výklady Boremovy.	122
76. Zatvrzelé chování dam srdce Ježíšova k svým rodičům, žádajícím o vstup do kláštera. Zásah dvou bíle oděných mužů.	123
77. Zatroubení na pozouny dvou bíle oděných mužů a zřícení kláštera. Dámy srdce Ježíšova jako obrovské žáby. Vysvětlující řeč jednoho z oněch dvou mužů k usouzeným rodičům dam srdce Ježíšova.	125

78. Temný příběh jezuitů. Otec ošizený o svou dceru. Duchovní osvětlení této záležitosti.	127
79. Otec se zlobí na Řím a na Boží shovívavost. Několik podobenství o trpělivosti Páně.	129
80. Podobenství o druzích pšenice a bodláci. Probuzení lásky Martinovy k Pánu. Pokračování zajímavé scény s dámami Srdce Ježíšova.	130
81. Žabí kapitola. Zmizení žab v moři a putování hledajících rodičů po moři. Boremovy výklady týkající se tohoto zření.	132
82. Druhý akt hry s dámami srdce Ježíšova. Pekelná bouře na moři. Schytávání havěti bouře do pytle. Boremův výklad.	134
83. Touha Martinova po Pánu. Ryby v pytli. Přebírání ryb. Kalich, nádoba milosti a jiná podobenství. Začátek obrody Martinova ducha.	137
84. Začátek třetího aktu nebeského dramatu. Kalich milosti s vařící vodou, pekelný val.	138
85. Katastrofa se blíží. Starý had, dvanáct soudných andělů a propast. Skvělé vítězství a nádherná odměna.	140
86. Věčně velký hrdina. Nádherné osvobození. Podobenství o setí, vzrůstu a sklizni. Velká žeň.	141
87. Martinova skromnost upravována Boremovou moudrostí. Martin v slavnostním oděvu. Rozšíření domu Martinova.	143
88. Pozdravení Martina šťastnou společností a Martinova pokora a odkázání na Pána jako jediného dobrodince. Jedno ještě chybí.	144
89. Martin a botanik v zahradě. Nový přírůstek ubožáků a vytoužená skvostná odměna.	145
90. Ježíš jako Pán, jako Otec a Bratr. Podobenství o knížeti a ministrech. Úcta a láska.	147
91. Martinovo puzení lásky k Pánu. Přijetí čínských mučedníků a jejich občerstvení.	148
92. Léčivá lázeň pro sto malomocných, jejich oděv a děkovaná řeč. O podstatě Lamy. Dotazování na Ježíše a odpověď Páně.	149
93. Trapná scéna při shledání Číňanů. Příběh zrádkyně.	150
94. Krásné pravé čínské smíření mezi Chanchah a stem Číňanů. Pán a Chanchah.	151
95. Žádost Chanchah zbádat podstatu Páně. Recept Páně. Žhoucí láska Chanchah k Pánu.	152
96. Pokyn Páně k opatrnému jednání s nezralými. Vše má svůj čas. Láska Chanchah k Pánu v rozporu s její láskou k Lamovi.	154
97. Horlivé pátrání Chanchah po jméne jejího milovaného přítele. Poukázání Páně na jediné nejlepší recept. Rozdíl mezi hostitelem a hostem.	156
98. Slova Páně o podstatě a působení Lamově. Zázrak se stromem. Napomínání k opatrnosti.	156
99. Martinovy rozpaky nad zvědavými otázkami Chanchah.	158
100. Domluva Páně biskupovi Martinovi o jeho chování.	159
101. Obnovená otázka Chanchah na velkého Lamu. Martinovy rozpaky a prázdné vytáčky. Odpověď Chanchah: Ó, ty ubohý osle!	160
102. Dobré pokyny Boremovy o vnitřním styku s Pánem a o zacházení se stoickými povahami.	161
103. Požehnané ovoce pokoření Martina.	162

104. Usmíření Číňanky s Martinem. Urážení a odpuštění v čínském duchu.	163
105. Nebeský zákon lásky a jeho oblažující účinek.	164
106. Martin v úzkých z dalších otázek Chanchah.	165
107. Pán poučuje novou nebešťanku, která ráda klade otázky. Podobenství o zavázaném pytlí. Martinovo uklidnění.	166
108. Podobenství o moudré výchově dětí.	167
109. Jadrná otázka Číňanky a velmi kritická protiotázka Páně. Moudrý příběh o ranní a večerní květině.	167
110. Přípravy k nebeské slavnosti. Martinova první cesta s nebeskou poštou.	169
111. Protipodobenství Páně: Dvě lidské rostliny v zahradě lásky Boží. Zčlověčtění Boha.	170
112. Srdcervoucí scéna. Satan jako netvor v sále. Posilující hostina. Gella poznává Pána.	171
113. Prostořeký Martin v prádle. Kdo chce být první, budiž sluhou všech.	172
114. O schopnosti Satana měnit podobu. Pokyn o charakteru Martinově. Tušení nováčků o blízkosti Páně. Pokorné doznání viny Chanchah.	174
115. Dojemné usmíření jezuity Chorela a Chanchah. Radost Páně z Chanchah.	175
116. Scéna se Satanem k poučení a uklidnění dětí Božích. Martinova slovní potyčka se Satanem. Martin v úzkých. Rada Páně.	176
117. Pokušení prostořekého Martina Satanem v podobě Satany.	178
118. Uzdravení a poučení padlého Martina Boremem. Pán napomíná Martina. Neodlučitelnost majetku a majitele v nebi.	179
119. Rozmluva Páně se Satanem. Satanův zlomyslný vzdor. - Podobenství Páně o kovolíci. Zachráněná družina Satanova.	181
120. Procitnutí Chanchah z jejího snu o velkých událostech a o Sobě Samém.	183
121. Převeliká blaženost Chanchah a láska k jejímu poznanému Lamovi. Všeho s mírou! Láska a moudrost. Pán jako Otec a Bratr.	184
122. Nebeské vyznání lásky. Vítězství lásky. Radost Gelly z Chanchah.	185
123. Duchovní probuzení ostatních Číňanů a mnichů. Žárlivé jeptišky a jejich pokoření.	186
124. Pokyny Mistra života z nebe k léčení duší. Duchovní metody přírodního léčení. Krize čínských duchů. O podstatě žárlivosti a pokyny o jejím léčení.	187
125. Borem a jeptišky s chorým srdcem.	188
126. Pohoršení vzbuzující rouhání družiny drakovy. Uklidňující a poučující slova Páně pohoršujícím se.	190
127. U uzavřených slunečních dveří. Poměr světla k činnosti. Přípravné pokyny o chování pro sféru moudrosti.	191
128. Na Slunci vyvěrajícím světlo. Pán jako poslední. Martin jako vůdce na cestách po Slunci.	193
129. Setkání biskupa Martina s Petrem a Janem. Podstata lásky a moudrosti u Slunečňanů.	194
130. Několik zkušebních otázek Janových Martinovi. O přímlově svatých a péči o příbuzné.	196
131. Sestup do slunečního údolí. Vidění duchů. O podmínkách rychlého anebo pomalého cestování v duchovní říši.	197
132. O všudypřítomnosti a současném působení dokonalých občanů nebeských. Martinovy námitky a jejich vyvrácení Janem.	198
133. Martinovy uctivé myšlenky o všudypřítomnosti Boží.	199
134. Janova odpověď na Chorelovu otázku, zda blažení obyvatelé nebes mohou pozorovat zemi a sledovat její další dějiny.	199

135. Nádhery slunečního světa a jeho obyvatel. Martinova úzkost z moudrosti slunečních lidí a Janovy pokyny o chování.	201
136. Vzrušený, nemluvný biskup Martin a tři krásné sluneční panny.	202
137. Biskup Martin ve zkušebním boji s oněmi třemi slunečními dcerami. Mezi moudrostí a láskou.	203
138. Martin odůvodňuje odmítnutí ceny moudrosti slunečních dcer. Jejich hluboce moudrá kritika.	203
139. Martin v kleštích moudrosti. Petrova povzbuzující přípověď. Martinova dobrá odpověď na otázky slunečních dcer.	204
140. Prosba tří slunečních dcer k Martinovi, aby je učil milovat Boha. Martinova kritická ústřední otázka. Láskou vzplanuvší sluneční dcery na prsou Martinových.	205
141. Hrozivý postoj tří slunečních mužů. Martinova silná odpověď. Dobrovolná poslušnost tří slunečních mužů na radu jejich duchů.	206
142. Zvědavost dvaceti ješitných jeptišek a jejich prospěšné pokoření odhalenou krásou tří slunečních dcer.	207
143. Soucit tří slunečních dcer s omdlelými jeptiškami a oživení těchto Pánem. Rozmluva Jana a Martina se slunečními dcerami o dosud jimi nepoznaném Pánu.	209
144. Úžas Chanchah a Gelly nad krásou slunečních dcer. Pán chválí Martina jako rybáře duší. O seslání a uchopení milosti.	211
145. Pán a tři pro lásku zralé sluneční dcery. Milostná scéna.	213
146. Těžké podmínky k dosažení Božího dětství na zemi.	213
147. Odsuzující kritika tří krásek o značně strádajících Božích dětech na Zemi.	214
148. Pokračování a závěr kritické řeči moudrosti tří slunečních dcer.	215
149. Zdrcující účinek moudrosti tří slunečních dcer na Martinovu vítěznou jistotu.	216
150. Láskyplná a moudrá pravidla o chování daná Martinovi a pokyny o vnitřním dění u tří krásek. Martinovo sebepohrdání a zlost. Ukliďňující slova Páně.	218
151. Otázka tří krásek k Pánovi, proč On a Jeho společníci nepřišli do jejich příbytku. Moudrá odpověď Páně.	219
152. Pokořující účinek tělesné krásy tří slunečních dívek na ostatní ženy. Martinova hromová řeč a rada Páně pohněvaným ženám.	220
153. Ukliďňující řeč tří slunečních dcer k ženám. Martin v novém pokušení. Ženy Země v souladu se slunečními ženami. Nařízení Páně k odchodu do příbytku slunečních dcer.	221
154. Pravá a zdánlivá moudrost slunečních mudrců. Zákon krveprznění mezi slunečními obyvateli úskokem Satana. Účel příchodu Páně. postihuje neúprosně soud.	222
155. Moudrá řeč Chanchah. Zákony zlé, proti nimž se nemůže hřešit, a zákony pravé. Bez boje není vítězství a není ceny. Proč přichází Pán k slunečním dcerám teprve nyní?	223
156. Dobré tušení slunečních dcer o osobnosti Páně. Příchod do nádherného paláce slunečních obyvatel a slova obdivu Gelly a Chanchah.	224
157. Vážné pochybnosti Chanchah o nádheře slunečních paláců. O nádheře láskou planoucího srdce. Všelijaké rozpory.	225
158. Slepá horlivost Martinova proti obřadní službě Slunečnanů. Moudrá řeč Páně o snášenlivosti. Martinův rozhovor s Petrem o štulcích od Pána. (O mlýnském koši Páně).	226
159. Pěstování hudby na slunečním světě. Vážné napomenutí Martina	

Petrem, aby překonal svou smyslnost.	227
160. Martinova skličenosť a zoufalství. Petrova domluva a napomenutí.	228
161. Martinovo snadné vítězství v moudré rozmluvě s hloupým stařešinou slunečního chrámu.	229
162. Pravá víra a duchovní svoboda. Duchovní probuzení stařešiny.	231
163. Petr poučuje slunečního stařešinu o přišedší společnosti a účelu jejich návštěvy. Mudrcovy pochybnosti o viditelnosti Boha.	232
164. Logické výklady Petrovy a odstranění pochybností slunečního stařešiny o božskosti viditelně přítomného Pána.	233
165. Jan v rozmluvě se slunečním mudrcem. Poměr mezi tvůrcem a tvorem.	235
166. Sjednocení člověka s Bohem. Příklad o moři a vodní kapce. Těžkopádnost rozumové moudrosti oproti moudrosti srdce.	236
167. Pán a Uhron, sluneční mudrlec. Obrácení Uhronovo a jeho dobrá odpověď. Martinova slova uznání o řeči Uhronově.	238
168. Účinek Uhronova obrácení na obyvatele jeho domu. Vstup do slunečního domu.	239
169. Dobrá Uhronova uvítací řeč k Pánu. Nanejvýš milostivé sdělení Páně Uhronovi. Povolání slunečních dětí k Božimu dětství. Smutné svědectví o lidech Země.	240
170. Mocné sbíhání národů sluneční obce. Pán přikazuje Martinovi kázat. Martinovy úzkostlivé pochybnosti. Nádherný zpěv a jeho povzbuzující vliv na Martina.	241
171. Pokyny Páně Martinovi o chování. O léčení hněvu a jak jednat se Satanem. Martinova opatrnost před začátkem kázání. Mocné hrozby nepřítele v podobě bouřlivého přívalu. Martinova uklidňující slova k ustrašenému davu. Útěšná slova Páně.	242
172. Martinovo kázání ke shromáždění slunečních lidí. Život kříže na Zemi podmínkou k dosažení dětství Božího.	244
173. Pokračování kázání biskupa Martina. Rozdíl životních poměrů na Slunci a na Zemi.	245
174. Hluboce rozčilující dojem Martinova kázání na Slunečňany. Rozmluva Uhronova s Martinem.	248
175. Závěr Martinova kázání a pokyn o jeho účelu. O podmínkách pro dětství Boží. Mudrcova řeč díky a uznání.	249
176. Stoupající nepřátelský příval. Petrova posilující slova všem a jeho významná otázka slunečním lidem: Chcete se stát dětmi Božími, anebo ne?“ Odpověď Uhronova.	251
177. Opětovné vysvětlení otázky dětství Petrem a jeho kritika krvesmilství slunečních lidí.	252
178. Petrův návrh na díky a prosby. Uhronova odpověď a významné odmítnutí prosebné modlitby k Bohu.	253
179. Petr jako učitel modlitby „Otčenáš“. Proč stojí prosba nad díkem. Petrova závažná otázka Uhronovi z rozkazu Páně.	254
180. Kladná odpověď slunečního mudrce Petrovi a jeho kritika o zaslíbeních Páně a jejich splnění.	255
181. Janova řeč k sluneční obci o duchovním významu všech zaslíbení Páně. Prorocký obraz o novém domě o novém městě jakožto novém zaslíbení Páně. Uhronovo odmítnutí tohoto zaslíbení jakožto bezhlavého a srdce prostého blábolení.	256
182. Vysvětlení prorockého obrazu Janem. Probouzející porozumění	

a důvěra slunečního mudrce.	258
183. Slunečnané vítají a pozdravují Pána. Jeho řeč k slunečním mudrcům. Pokora, prostředek k vykoupení stvořeného. Sladké břímě nových životních pravidel Páně.	258
184. Dobrá odpověď mudrcova.	261
185. Řeč mudrce naplněná radostí a díky. Zaplavení ovocné zahrady. Zahnání Satany Petrem a Martinem.	262
186. Čistá radost dětí je také radostí nebeského Otce. Svaté tajemství lásky a tajemství Boží. O dětské prostotě.	263
187. Prvá hostina lásky Páně u Slunečnanů. Kde je správné místo Pána.	265
188. O věčném požehnání u stolu Páně. Náhlé duchovně tělesné proměnění tří slunečních dcer Pánem. Pokyn o moci lásky a o jejích divech.	266
189. Martinovo lidské mínění a návrh učinit Satana neškodným. Pokyn Páně o dopuštění zlých děl Satanových. Martinova plná moc spoutat Satana.	268
190. Martin se svými nebeskými průvodci na místě pustošení na středním pásu Slunce. Satan souzený Martinem. Martinův soucit s plačícím Satanem a jeho osvobození. Plány na jeho záchranu.	269
191. Martin povolává Satana. Satanův pokus ospravedlnit se před Martinem.	270
192. Martinova blahovlnná a moudrá námitka Satanovi. Satanovy slavomamské odpovědi na dobře míněné návrhy Martinovy.	271
193. Martinovy další dobré návrhy ke spáse Satana a jeho další námitky. Řád stvoření před a po zčlověčtění Páně.	273
194. Opětovný pokus Martinův objasnit zvrácenost Satanovy tvrdošijnosti.	275
195. Moudrá odpověď Satana Martinovi.	275
196. Martin, Jan a Satan. Martinova poctivost a Janova moudrost a rozhodnost. Satanův duch rozporů a pohanění Jana. Janova odpověď.	276
197. Satanova zuřivost. Martinova bázeň a Janův klid a jasnost vůči lstivému Satanovi. Nezávislost dětí Božích na Satanovi.	278
198. Slovní potyčka Janova se Satanem o Boží všudypřítomnosti, a to o vzniku zla. Satan svým způsobem jako vítězství Tvůrcovo. Janův důkaz o skutečnosti vysvobození od zla.	279
199. Janova výzva Satanovi, aby kladl další otázky. Satanovo velikášství a pyšná odpověď. Janův rozkaz Satanovi, aby opustil Slunce. Satanova prosba o poshovění.	281
200. Satan v úzkých a zapleten do rozporů. Satan zhoubece a pokušitel. Nová mírová smlouva mezi Janem a Satanem.	281
201. Blažený návrat do domu Shonelova. Pochvalná uvítací řeč Páně zejména Martinovi a velké útěšné zaslíbení Páně: Od soudu ke spáse.	283
202. Nebeský sňatek jako odměna vítězů nejvyšším dovršením Božího řádu. O podstatě ženy! Dobrá volba Martinova a odevzdanost do vůle Páně. Pokyn o nebeském sňatku. Nebeské poslání Martinovi jako dokonalého.	283
203. Řeč Martina, nového strážného anděla k jeho sluneční obci. Uhronova dobrá odpověď Martinovi, jeho prosba k Pánu a Amen Páně.	284
204. Návrat nebeské společnosti domů. Dílo milosrdenství. Návštěva galerií domu Martinova. Cesta k Božimu městu. Vznešené setkání a pozdrav.	285
205. Závěrečné napomenutí čtenářům.	286